

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်
မေဓာဘိဝံသ သဒ္ဓမ္မဇေယဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု

ပြည်ဆရာတော်

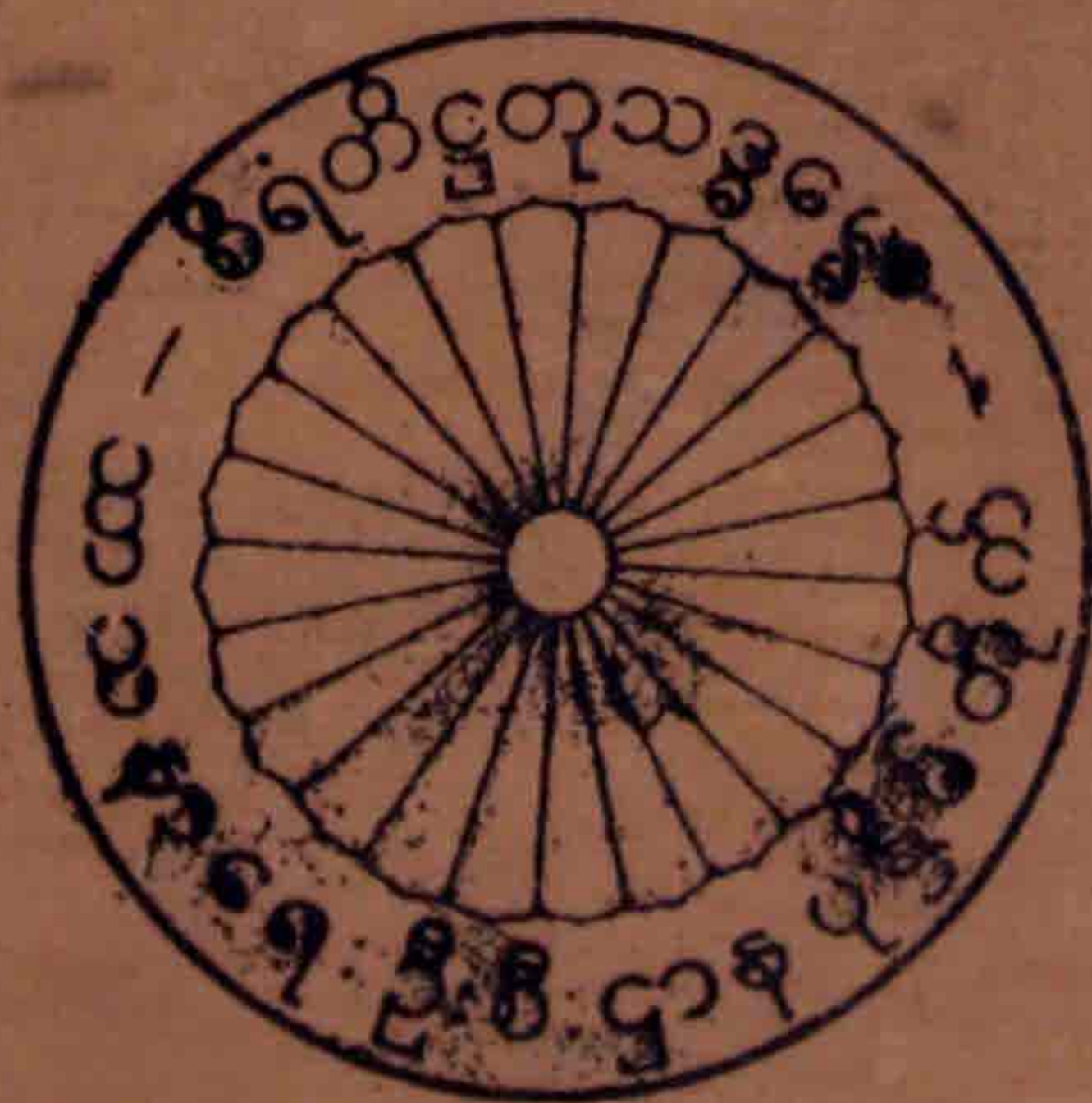
ရေးသားပြုစီရင်အပ်သော

(ငါးရဒ့ငါးဆယ်)

ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ

ပထမအုပ်

(ကောကနိပါတ်အစ-တိုကနိပါတ်အဆုံး)

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

၁၈၁၀၆

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်
မေဓာဘိဝံသ သဒ္ဓမ္မဓဇမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရှု

ပြည်ဆရာတော်

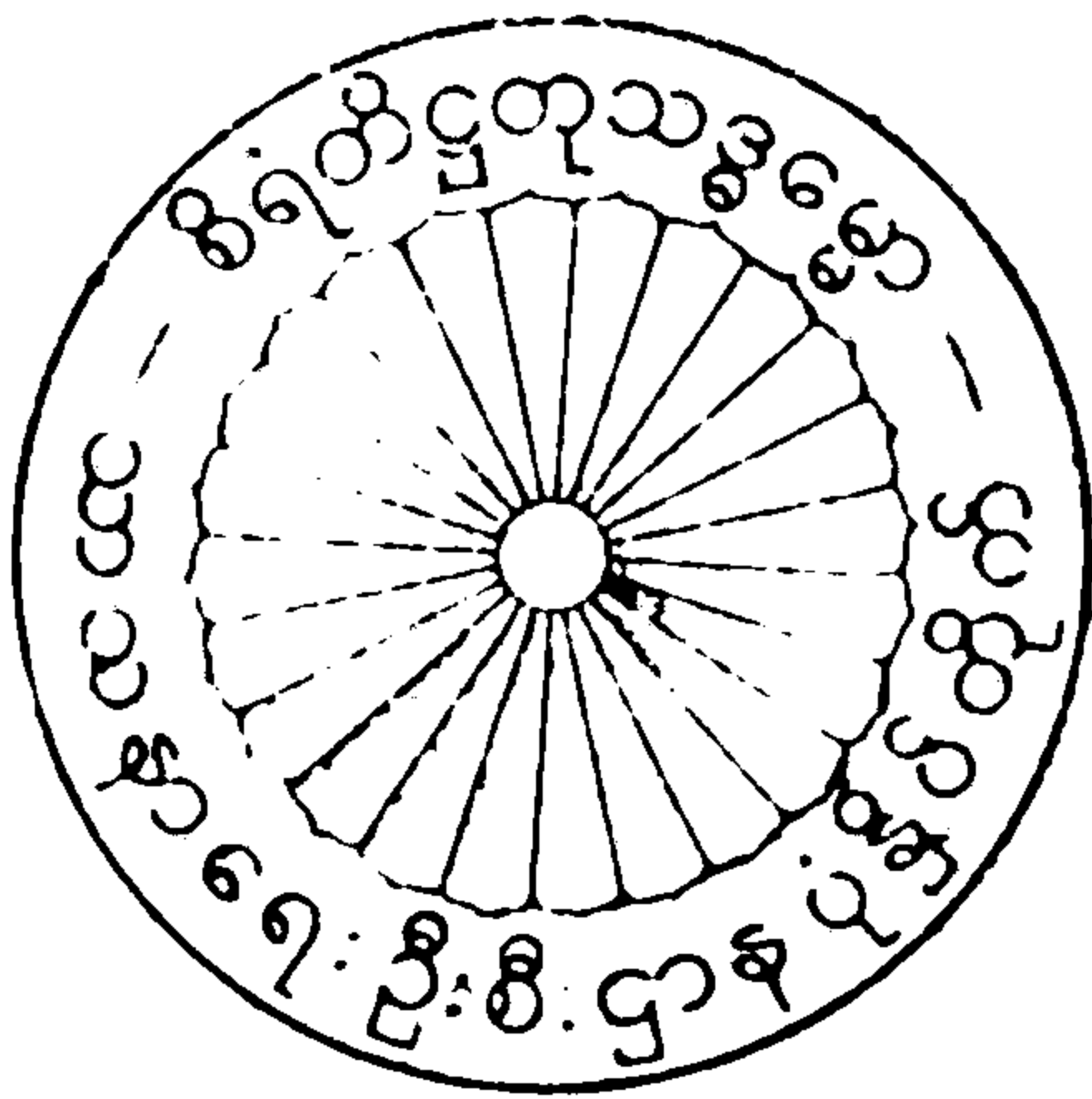
ရေးသားပြုစီရင်အပ်သော

(ငါးရဲ့ငါးဆယ်)

ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ

ပထမအုပ်

(ကောနိပါတ်အစ-တိကနိပါတ်အဆုံး)

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာပေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

မေဓာဘိဝံသသဒ္ဓမ္မဓမ္မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု၊

ညောင်ကန်ဆရာတော်

ရေးသားပြုစီရင်အပ်သော

{ ငါးရာ့ငါးဆယ် }

ဇုတ်ပါဠိတော်နိဿယ။

{ ပဌမအုပ် }

ပါဠိဆရာဦးဖြေ-ကြီးကြပ်ပြင်ဆင်ပုံရိုက်သည်။

၁၂၆၉ ခု၊ ဝါခေါင်လ။

ရန်ကုန်မြို့။

၂၅ လမ်းစာဆိုတန်း-တိုက်နံပါတ် { ၁၃-၁၈ }

ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်-ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်။

1907.

ငါးရံ့ငါးဆယ် ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ်)

နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာ အပြား

သတ္တဝါမှန်သမျှတို့သည် ငါးမန်း၊ လှိုင်း၊ ဝဲ စသော ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ထူပြောလှသည့် လမ်းမဆုံး ကမ်းမမြင် သမုဒ္ဒရာပင်လယ် ပြင်သို့ ကျရောက်နေသည့်အလား သံသရာပြင်သို့ ကျရောက်မျောပါး၍ နေကြသည်။ ထိုဒုက္ခတသတ္တဝါတို့အား ဆိပ်ကမ်းနှင့်တူသော နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ တိုင်အောင် ကယ်တင်မည်ဟူသော အဓိကာရဆန္ဒတော်ပြင်းလွန်းသောကြောင့် ဒီပဲခဲင်တို့ကဲ့သို့ လက်ထက်မှစ၍ တစ်ကမ္ဘာ နှစ်ကမ္ဘာအားဖြင့် ရေတောက်သော် ကမ္ဘာပေါင်း လေးသင်္ချေနှင့် တသိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဟူသမျှ အကြွင်းအကျန် မရှိ အံ့မခန်းနိုင် မတုပ မယှဉ်သာနိုင်အောင် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူပြီးမှ ပုဒိအာ ဟူသော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရရှိတော်မူသော ဂေါတမရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ယင်းဉာဏ်တော်သုံးပါးကို ရရှိပြီးချိန်မှစ၍ (ဗုဒ္ဓကိစ္စ) အဆုံးအမ-သာသနကိစ္စ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား ဓမ္မရေးရာ အမှန်တရား ဟောကြားပြသမှု ကိစ္စများနှင့်သာ အချိန်ကို ကုန်ဆုံးစေတော်မူခဲ့ရာ သက်တော်ရှစ်ဆယ်တွင် ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓသက်ကမ်းအနေအားဖြင့် လေးဆယ့်ငါးနှစ်တာမျှသာ ဖြစ်၍ ကြီးမြင့်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပဲ အလွန်တိုတောင်းသော နှစ်ပရိစ္ဆေဒမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒအရေအတွက် နည်းပင်နည်းငြားသော်လည်း လေးဆယ့်ငါးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာလေးသင်္ချေနှင့် တသိန်းလောက်က ရည်မှန်းဆုံးဖြတ်တော်မူချင်းအတိုင်း မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် အမှန်တရားကို ဟောပြောကယ်တင်တော်မူသောကြောင့် ကျွတ်တမ်းဝင်သော ဒုက္ခိဘသတ္တဝါတို့မှာ ကား သင်္ချေမက အသင်္ချေယျ မရေဝွန်နိုင်အောင်ပင် ရှိပေသည်။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဖေးဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့အား ဟောကြားဆုံးမ ပညတ် ရပ်သော တရားဒေသနာတို့သည်လည်း သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တခုတည်းသော အနှစ်သာရကိုသာ ဦးတည်ချက်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ထိုထိုပုံဂုဏ်ဗုဒ္ဓဝေဒနာတို့သည် “ဝိမုတ္တိရသ” အားဖြင့် တမျိုးတည်းသာ ဖြစ်၏။ ယင်းတမျိုး

၂

ငါးရံငါးဆယ် ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ

တည်းမှ အဆင့်ဆင့်ချဲ့လျှင် ဓမ္မ၊ ဝိနယအားဖြင့်နှစ်ပါး၊ ပထမ ဗုဒ္ဓဝစန၊ မဇ္ဈိမ ဗုဒ္ဓဝစန၊ ပစ္စိမ ဗုဒ္ဓဝစနအားဖြင့် သုံးပါး၊ ပိဋကအားဖြင့် သုံးသွယ်၊ နိကာယ် အားဖြင့် ငါးရပ်၊ အင်္ဂါအားဖြင့် ကိုးတန်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာအားဖြင့် ရှစ်သောင်းလေး သောင်း တည်ရှိပေသည်။

ဇာတ်ပါဠိတော် ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော်

ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်နှင့် ဓမ္မာကြားတော်မှသည့် ဗုဒ္ဓဝစနဟူ၍ကွင် ဇာတ်ပါဠိတော် သည် မဇ္ဈိမ နှစ်မျိုးအနက် ဓမ္မာပါဝင်သည်။ ဝစနသုံးပါးတွင် မဇ္ဈိမ ဗုဒ္ဓဝစန ဖြစ်၍ ပိဋကသုံးသွယ်တွင် သုတ္တန်ပိဋက ဖြစ်ပေသည်။ နိကာယ်ငါးရပ်တွင် ဗုဒ္ဓက နိကာယ်၌လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါ ကိုးတန်တွင် ခုနစ်ခုပြောက် “ဇာတက” ဟူသော အင်္ဂါ၌လည်းကောင်း ပါဝင်၏။ ဓမ္မက္ခန္ဓာကို ကွင် နှစ်သောင်းတထောင်ရှိသော အင်္ဂါအစုထဲ၌ ပါဝင်သည်။

“ဇာတ်ပါဠိတော်” ဟူသော စကားရပ်၌ “ဇာတ်” ဟူသော အခေါ် အဝေါ်သည် “ဇာတက” ဟူသော ပါဠိမှ ဆင်းသက်သော ပါဠိသက် ဝေါဟာရ ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတက-၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ (ဇာတ + ကေ။ ကေသဒ္ဓေ) “ဇာတံ ကိယတံ ကထိယတံ ဧတေနာတံ ဇာတကံ”။ ဧတေန၊ ဤစကားဖြင့်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ဘူးလေပြီးသောအဖြစ်ကို။ ကိယတံ ကထိယတံ၊ ဆိုအပ်၏။ ဣတံ၊ ထို့ကြောင့်။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်မည်၏။ ဟု ဇာတကဝိသောဓနိကျမ်း၊ ဝိဂ္ဂိုဟ်အရ အတိတ်က ဖြစ်ဖူးသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြောဆိုသော အကြောင်းအရာဟု အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။

ထို့ပြင်- “ဇာတံ ဘူတံ ပုနုဝုတ္ထံ ဘာဝတော ပုဗ္ဗစရိတံ ကာယတံ ကထေ- တံ ပကာသေတိကံ ဇာတကံ” ဟု သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ ပထမအုပ် (၁၀၃)၌ လည်း ဖွင့်ဆိုပါသေးသည်။ ထိုဖွင့်ဆိုချက်အရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးကနေခဲ့ဖူး သော မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေးက အကျင့်ကို ပြတတ်သောကြောင့် ဇာတ်မည်၏ ဟုလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိပါသည်။ သဘောချင်းအတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း သာရတ္ထဒီပနီဋီကာဆရာ၏ ဖွင့်ဆိုချက်ကပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပါသည်။

“ပါဠိတော်” ဟူသော အခေါ်သည်လည်း ပါဠိမြန်မာ ရောနှော တွဲစပ်၍ ‘ခေါ်ဆိုသားသော စကားဖြစ်သည်။ ပါဠိ-၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ နှုတ်တော်မှ ထွက်သော စကားအစဉ်ကို ပါဠိ-ဟု ခေါ်သည်။ ယင်းစကားတော် များကို မာဂဓဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် စာပေများကိုလည်း ပါဠိ-ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ ယင်းဘုရားစကားတော်(ပါဠိ)နှင့် အခြားသောပါဠိဘာသာ= မာဂဓဘာသာများဖြင့် ရေးသားထားသော အဋ္ဌကထာ, ဋီကာစသောကျမ်း

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

များသည် မတူကွဲပြားခြားနားသည်ကို ထင်ရှားစေလိုသည့်အတွက် ပါဠိ-ဟူသော ပုဒ်၏နောက်၌ “တော်” ဟု ရိုသေသမှု အမှန်အမြတ်ပြုလျက် မြန်မာအခေါ်သက်သက်ဖြင့် တွဲဖက်ကာ “ပါဠိတော်” ဟု ရှေးရှေးကပင် အစဉ်အလာအရ ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဘုရားအလောင်းတော်၏ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာဖြစ်သော ဇာတ်ပါဠိတော်ကို ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော် ဟူ၍လည်း ရှေးဆရာဆရာ အဆက်ဆက်က ရေးသားခေါ်ဆိုမှု ပြုခဲ့ကြသဖြင့် ပါဠိဇာတ် ဟု အမည်တမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဇာတ်ပါဠိတော်နှင့် ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော်သည် အတူတူပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပါဠိဇာတ်ဟု ခေါ်ဆိုရေးသားမှု၌ ပါဠိ ဟူသော ပုဒ်သည် (ပဌ+ဏ) ရှုတ်ဖတ်ခြင်း၊ ဖတ်စာ၊ ပါဠိဟု အနက်သုံးမျိုးရှိ၍ ဤနေရာ၌ ရှုတ်ဖတ်ခြင်း ဖတ်စာဟူသော အနက်ကို ယူသင့်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိဇာတ်ဟူသည် ဖတ်သင့်မှတ်သင့်စေအပ်သော (ဘုရားအလောင်းတော်၏) အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်း (ဝတ္ထု) ဟု ဆိုအပ်ပေသည်။

ဇာတ်တော်ဟောကြားပုံ

ဇာတ်ပါဠိတော်ကို ဂါထာ တပုဒ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂါထာများစွာဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူပါသည်။ ဇာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် (နိဗဒ္ဓ.ဝါ) အမြဲသီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အဟောများ၍ အချို့ ဇာတ်တော်များကို ဝေဠုဝန်ကျောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း၊ ရွာကြီး ရွာငယ် အသွယ်သွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဒေသစာရီ ကြွမြန်းတော်မူမည့် ခရီးအကြား လမ်းခုလပ်၌လည်းကောင်း အလျဉ်းသင့် အကြောင်းပေါ်လာသလို အချိန်အခါ ဒေသမရွေး ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ဇာတ်တော်များကို ဟောကြားတော်မူသည့်အခါ၌ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရှေးကဖြစ်ဖူး တွေ့ကြုံဖူး နေခဲ့ဖူးသော ဘဝများစွာထဲက ဆီလျော်သော ဘဝဖြစ်စဉ် အတ္ထုပ္ပတ်ဇာတ်ကိုသာ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ရွေးချယ်ကာ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမှန်စင်စစ်မူကား လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်တိုင်ကပင် ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သော ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ဘဝဇာတ်တော်များသည် ဂဏန်းပြု၍ ရေတွက်ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိအောင် များပြားမည်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့မကုန်ခန်းနိုင်သော ကိုယ်တော်မြတ်၏ အတိတ်ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ကိုယ်တော်တိုင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်ဖြင့်

ဆင်ခြင်စွေးထင် သိမြင်တော်မူလင့်ကစား အနီးစပ်ဆုံးကမ္ဘာမှ ဖြစ်စဉ်ဘဝ တခုစီကိုသာ အကြောင်း(နိဒါန်း)အားလျော်စွာ ဆင်ခြင်၍ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ငါးရဲ့ငါးဆယ် ဇာတ်တော်များတွင် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာက ဘုရား လောင်းဘဝ ဖြစ်စဉ်များကိုသာ ဟောကြားတော်မူသော ဇာတ်ကများ၍ ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာအထက်ကဖြစ်သော ဇာတ်က အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပေသည်။ ထို အကြောင်းကို သတင်းကပုစ္ဆာ ဝိသဇ္ဇနာကျမ်း၌ မန်လည်ဆရာဘော်ကြီးက “ဇာတ်ငါးဇာတ်သာ ရှေးကမ္ဘာ၌ဖြစ်သည်။ ကြွင်းသောဇာတ်တို့ကား ဤကမ္ဘာ ၌သာ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ရေးသား ဖြေဆိုထားခြင်းကို တွေ့ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ဖြည့်ကျင့်စဉ် ဇာတ်တော်များသည် စရိယဂုဏ်တော် များဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်သည် အနန္တ အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်မြတ်၏ စရိယဂုဏ်တော်များကို ကုန်ဆုံး အောင် ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဟောကြားပြသရန် မွမ်းနှိုင်မည်ဟုတ်ပါချေ။

ဇာတ်တော်များစီစဉ်ပုံ

ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတ်တော်များကို ဂါထာတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်စသည် မသတ်မှတ်ပဲ အလျဉ်းသင့်သလို ဟောတော်မူသော ဇာတ်တော် များစွာတို့ကို ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက်(ပဉ္စသတိက)ရဟန္တာငါးရာ ပထမသင်္ဂါယနာ တင်သောအခါကျမှ သင်္ဂါယနာတင် မြေပြတ်တို့က ဂါထာ တစ်ပုဒ်သာရှိသော ဇာတ်များကို ကေကနိပါတ်ဟုလည်းကောင်း၊ ဂါထာနှစ်ပုဒ် ရှိသော ဇာတ်များကို ဒုကနိပါတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ဤသို့စသည်ဖြင့် ဂါထာ ပေါင်း ထုထောင်ရှိသည့် မဟာနိပါတ်တိုင်အောင် ရွေးချယ်ကန့်သတ် အမည် တပ်ကာ သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကေကနိပါတ်ကစတင်၍ ဟောကြားခြင်းကြောင့် ကေကနိပါတ်ကို ပထမထား၍ သင်္ဂါယနာတင်တော်မူ ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီက ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား “ဘုရားဖြစ်သည့်အခါ မင်းကြီးထံသို့ ပထမဆုံးကြွလာပါ မည်” ဟု ဝန်ခံချက်နှင့်အညီ ဘုရားဖြစ်၍ ခြောက်လအတွင်းမှာ ကဿပညီနောင် သုံးဦးနှင့် တပည့်ရဟန္တာ တစ်ထောင်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်သို့ကြွ၍ ဂါထာပေါင်း ၁၉၃-ဂါထာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာဖြစ်သည့် မဟာနိပါတ် နာရဒဇာတ်တော်ကို ပထမဆုံး ဟောတော်မူခဲ့ပေသည်။

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

ဇာတ်တော်များအရေအတွက်

ယင်းဇာတ်တော်များကို သင်္ဂါယနာတင်စဉ်အလိုက် ရေတွက်သော်—

- (၁) ကောကနိပါတ်၌ ဇာတ်တော်ပေါင်း (၁၅၀)
- (၂) ဒုကနိပါတ်၌ (၁၀၀)
- (၃) တိကနိပါတ်၌ (၅၀)
- (၄) စတုက္ကနိပါတ်၌ (၅၀)
- (၅) ပဉ္စကနိပါတ်၌ (၂၅)
- (၆) ဆက္ကနိပါတ်၌ (၂၀)
- (၇) သတ္တကနိပါတ်၌ (၂၁)
- (၈) အဋ္ဌကနိပါတ်၌ (၁၀)
- (၉) နဝကနိပါတ်၌ (၁၂)
- (၁၀) ဒသကနိပါတ်၌ (၁၆)
- (၁၁) ကောဒသကနိပါတ်၌ (၉)
- (၁၂) ဒွါဒသကနိပါတ်၌ (၁၀)
- (၁၃) တေရဆကနိပါတ်၌ (၁၀)
- (၁၄) ပကိဏ္ဍကနိပါတ်၌ (၁၃)
- (၁၅) ဝိသတိနိပါတ်၌ (၁၄)
- (၁၆) တိသနိပါတ်၌ (၁၀)
- (၁၇) စတ္တာလီသနိပါတ်၌ (၅)
- (၁၈) ပဏ္ဍာသနိပါတ်၌ (၃)
- (၁၉) သဋ္ဌိနိပါတ်၌ (၂)
- (၂၀) သတ္တတိနိပါတ်၌ (၂)
- (၂၁) အသိဝိနိပါတ်၌ (၅)
- (၂၂) မဟာနိပါတ်၌ (၁၀) -

အားဖြင့် စုစုပေါင်း (၅၄၇) ငါးရာလေးဆယ် ခုနစ်ဇာတ် ရှိလေသည်။
ဂါထာအရေအတွက်အားဖြင့် ၆၆၆၆- ဂါထာ ရှိပေသည်။

“ငါးရာငါးဆယ်” ဟု ခေါ်ဆိုနေကြခြင်းသည် ဥဒ္ဓိသချ်နည်းဖြင့် (ဝါစာ- သိလိဋ္ဌ =) စကားပြေဖြစ်ရန် (သု-ခုစ္စာရဏ =) ပြောဆိုလွယ်ကူစေရန် ခေါ်ဆိုကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနှင့် ဇာတ်ဋီကာ

ပိဋကသုံးပုံကို မဇ္ဈိမဒေသ၌ အင်္ဂုန္တတက် သုံးကြိမ်နှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ပထမအက္ခရာတစ်ကြိမ် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် သင်္ဂါယနာတင်ပြီးနောက် သာသနာနှစ် ၉၃၁- ပြည့်နှစ်၊ ခေတ္တရာသက္ကရာဇ် ၂၆၆-ခုနှစ် (ခေတ္တရာသက္ကရာဇ်

၆. ငါးရာ့ငါးဆယ် ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ

ဆိုသည်မှာ ဒေါဒေါရသ ကိန်းဖြိုးပြီးနောက် ခဆပဉ္စ ကိန်းမဖြိုးမီအတွင်း သက္ကရာဇ်ဖြစ်သည်) သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဇမြို့၌ မဟာနာမ မင်း၊ တမ္ပဒီပတိုင်း အရိမဒ္ဒနာ ပုဂံပြည်၌ သေဉ်လည်ကြောင် မင်းတို့ နန်းတက်နေချိန်တွင် ထို ဇာတ်ပါဠိတော်ကို အကျယ်ဖွင့်ဆိုသော ဇာတ်အဋ္ဌကထာခေါ် ပါဠိဇာတ် အဋ္ဌကထာကျမ်းသည် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယင်းကျမ်းကို ရေး သားသော မထေရ်မှာ အဋ္ဌကထာ ကျမ်းပေါင်းများစွာကို ပြုစီရင်ခဲ့သော အရှင်မဟာဗုဒ္ဓသောသ မထေရ်မြတ်ပင် ဖြစ်သည်။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓသောသ မထေရ်မြတ်သည် ရာဇဓာနီ၊ တမ္ပပဏ္ဍိ၊ သီဟဠ လင်္ကာဒီပ (ယခုအခေါ် သီရိလင်္ကာ) အမည်ပါ မျိုးရိုးသော သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဇမြို့ တောင်ဘက် ဒေါက်ပိယတိဿ ခေါ် မရူပိယတိဿမင်း တည်ဆောက်သည့် မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် သီဟိုဠ်အက္ခရာနှင့် ရှိနှင့်ပြီးသော အဋ္ဌကထာ ကျမ်းများကို မြန်မာ အက္ခရာ (ပါဠိ =) မာဂဓဘာသာဖြင့် ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယခုနှစ်မှ ပြန်၍ ရေသော် နှစ်ပေါင်း ၁၄၉၉ နှစ်တိုင် ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

ယင်း ဇာတ်အဋ္ဌကထာ အပါအဝင် မြန်မာအက္ခရာ ပါဠိဘာသာရေး ဝိဇ္ဇာ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာဒီကာ အစုံသုံးဆယ်သည် (မြန်မာနိုင်ငံ) သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သင်္ဂြိုဟ်သည့် ဓမ္မဂါလမင်း လက်ထက်တွင် ရောက်ရှိ၍ အနော်ရယာမင်းစော လက်ထက်တွင် ပုဂံပြည်သို့ ရောက်ရှိကာ သာသနာ့အညွှတ်ပင် ကျယ်ပြန့်လာ ခဲ့သည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ပေါ်ပြီးနောက် အဋ္ဌကထာကို ဖွင့်ဆိုသော ၅၅၀-ဇာတ် ဒီကာ ပါဠိဇာတ်ဒီကာ ခေါ် ဇာတ်ဒီကာ ဘယ်လည်း သီဟိုဠ်နိုင်ငံ၌ ပေါ် ထွန်းခဲ့သည်။ ယင်းဒီကာကို လီနတ္တပကာသ နိဋ္ဌိဘာဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ရေးသားသောမထေရ်မှာ အနုရာဇမြို့အနောက် ဗဒရတိတ္ထကျောင်း၌ သီတင်း သုံးတော်မူသော အရှင်ဓမ္မဂါလမထေရ် ဖြစ်သည်။ တိုက်ရင်းပြုသည့် ဇာတ် ကာလကို ရာဇဝင်သမိုင်း စာတမ်းတို့၌ မတွေ့မီပါ။ သို့ရာတွင် ထိုအရှင်ဓမ္မဂါလ မထေရ်သည်ပင် ရေးသားသည့် “ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဒီကာ” ဝိဂုံးကောင်းရပ်ကို မဟာဝံသ ဒုတိယပိုင်း (စုဠဝံသ)အစန်း ၁၄ ရှိ ဆဋ္ဌမဂါယာ၊ ၃၅-၃၆ ဂါထာတို့ ဖြင့် ဆက်စပ်၍ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သီဟိုဠ်ဆရာတော် အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ္တက မှတ်ချက် ပြုသည်ကို ရေးထားသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နိဿယ ပထမအုပ် နိဂါန်းတွင် တွေ့ရပါ သည်။ ဆရာတော် ဗုဒ္ဓဒတ္တသည် ၁၉၆၂-ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူပါသည်။ ဆရာ တော် မှတ်ချက်ပြုပုံအရဆိုလျှင် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၉၅၁ မှ ၉၇၂ ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်၍ သာသနာ့တော် ၁၅-၁၆ ရာစု နှစ်များအတွင်းလောက်မှာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

ထိုဇာတ်ဋီကာမှတစ်ပါး မြန်မာနိုင်ငံ၌ မန္တလေးမြို့ မောင်းထောင်တိုက်နေ “ပညာသာမိကဝိဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူ” တံဆိပ်တော်ရ ဒုတိယမောင်း ထောင်ဆရာတော်သည် သက္ကရာဇ် ၁၂၃၀-ပြည့်နှစ်တွင် ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာတစ်စောင်ရှိသေးသည်။ ယင်းဋီကာကို “အသမ္မေဟာဝိလာသိနီ” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

ဇာတ်ဂဏ္ဍိ

“ဇာတ်ဂဏ္ဍိ” ကျမ်းကို အင်းဝခေတ် သက္ကရာဇ် ၈၀၄-ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သော စစ်ကိုင်းမြို့ ထူပါရုံစေတီတော် ဒါယကာ နရပတိမင်းလက်ထက်၌ ပိဇယာ-ပူရမြို့ ပင်းယမြို့ဟု နှစ်မည်ရသော မြို့၏တောင်ဘက် စကားအင်းရွာဇာတိ ရှင်အရိယဝံသ ဓမ္မသေနာပတိ မထေရ်ပြုစုခဲ့ပေသည်။ ထိုဂဏ္ဍိကကျမ်းသည် ဇာတ်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာကျမ်းတို့၌ မဖွင့်ပြသော မရှင်းလင်းသော ခက်ဆစ်ပုဒ် ဝါကျများကို ပါဠိနှင့်မြန်မာ စကားပြေနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ရောနှော၍ ထပ်မံရှင်းလင်း ဖွင့်ဆိုရေးသားထားသော ကျမ်းဖြစ်ပေသည်။ “ဇာတ်ကဝိသောဓနီကျမ်း” ဟု အမည်တွင်ပါသည်။

နိဿယများအကြောင်း

နိဿယ။ ။ရှေးပုဂံခေတ်ဦးမှ စတင်ခဲ့သောသာသနာသည် နောက်ခေတ် မင်းအဆက်ဆက်တို့၌များသောအားဖြင့်မင်းနှင့် သာသနာ သာသနာနှင့်ပြည့်သူ တစ်စပ်တည်းတည်၍သော သာသနာခေတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လိုမင်းအဆက်ဆက်တို့သည် ပါဠိဘာသာစာပေများကို အလေးဂရုပြုကာ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ရှင်ရဟန်းများသာမက မင်းနှင့်တကွ နန်းတွင်းမှထမ်းများနှင့် တောင်သူ လယ်သမားအလုပ်သမား ကုန်သည်ပွဲစားများ ပါမကျန် ပါဠိဘာသာကို သင်ကြားမှတ်သားသော အလေ့အထ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိဘာသာဖြင့်သာရှိသော ပိဋကတ်တော်များကို သင်ကြားမှတ်သား ပို့ချလေ့လာရာ၌ ပါဠိ၏အရသာအနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို တပုဒ်ချင်းစီ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် အတွက် ပါဠိကျမ်းတတ် ဆရာတော်ကြီးများက ပါဠိအက္ခရာ တစ်လုံးတစ်ပုဒ်၊ နှစ်လုံးတပုဒ် စသည်ဖြင့် ပုဒ်အသီးသီးခွဲခြား၍ ပါဠိတပုဒ်ကို မြန်မာလိုတစ်ချက်စီ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖော်ဆောင်ရေးသားတော် မူကြလေသည်။

ထိုသို့ ပါဠိတစ်ပုဒ်ကို မြန်မာလိုတစ်ချက်စီ အလီလီပြန်ဆို ရေးသားခြင်းကို “နိဿယ” ဟု ခေါ်ဆိုရေးသားခဲ့ကြလေသည်။ “နိဿယ” ဟူသော အရေးအသားသည် မြန်မာဝေါဟာရစကားသံဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပါဠိဘာသာဖြင့်ရေးလျှင် “နိဿယ” ဟု ရေးရပေမည်။ “နိဿယ” ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ (နိဿိ + အ)

မို့ရာ၊ မို့ခိုအားထားရာဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ယင်းမို့ခိုရာကို မြန်မာဝေါဟာရ ပါဠိပျက် အရေးအသားအားဖြင့် နိဿယည်း၊ နိဿရည်း၊ နိဿရေည်း၊ နိဿည်း စသည်ဖြင့် ပုဂံခေတ်ကပင် ပေစာကျောက်စာများ၌ အမျိုးမျိုးရေးသားခဲ့ကြ သည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပေသည်။

မြန်မာပြန်။ ။ထိုသို့ ပါဠိတစ်ချက် မြန်မာတစ်ချက် ရေးသားသော နည်းသည် မြန်မာပြန် အမျိုးအစားများတွင် တစ်မျိုးအပါအ ဝင်ဖြစ်ပေသည်။ ပါဠိကို မြန်မာပြန်ဆိုရာ၌ အမျိုးအစားအားဖြင့် -

- ၁။ နိဿယ ပြန်ဆိုနည်း၊
- ၂။ ပါဠိမဖက် မြန်မာသက်သက် တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုနည်း၊
- ၃။ ဝတ္ထုစကားပြေ ပြန်ဆိုနည်း၊
- ၄။ ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာစသည်တို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသီကုံး ပြန်ဆိုနည်း၊

ဟူ၍ လေးမျိုးရှိရာတွင် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သော နိဿယ ပြန်ဆိုနည်းသည် ပကတိပါဠိပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်မူရင်း အကျဆုံးဖြစ်သဖြင့် ယနေ့တိုင် သာသနာ သောက၌ လက်ကိုင်ပြုနေကြရလေသည်။

၁။ ထိုနိဿယကျမ်းများကို ဆရာတော်များအသီးအသီး ပြန်ဆိုကြရာ၌ ပြန်ဆိုရေးသားပုံ အကျဉ်းအကျယ်နှင့် အမှုအရာဟန်ပန်ကိုလိုက်၍ အကျဉ်း နည်းပြန်ဆိုလျှင် “နိဿယ နံ ကျဉ်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါနည်း အဘိဓာန်၊ ဆန်း၊ အလင်္ကာနည်း၊ အဋ္ဌကထာနည်းများနှင့်တကွ အဓိပ္ပာယ်အမှတ်စကားများ ဖြင့် အကျယ်ပြန်ဆိုလျှင် “နိဿယ နံကျယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လွယ်မည်ဟု ထင်ရသော ပုဒ်များကို ပါဠိအတိုင်းသာရေး၍ ခက်ခဲမည်ဟု ယူဆသောပုဒ်ကို သာ ရှေးချယ်ကာ မကျဉ်းမကျယ် အနက်ပေးရေးသားလျှင် “နိဿယ- နံပျောက်” ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြပေသည်။ [“နံ”ဟူသော ပေါ်ရာဇာ စကားသည် “အနက်”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။]

ထို့အပြင် ရှေးအခါက ပုရပိုက်မှာ ဆရာတော်များ၏ ရေးပြီးသားကျမ်းများ ကို ပေစာရေးက ထပ်မံ၍ပေမှာရေးကူးလေ့ရှိကြသည်။ တခါတရံ ပုရပိုက်မှာ မရေးပဲ ဆရာတော်ကိုယ်ဘိုင်ခူးပေါ် ပေတင်၍ အပြီးရေးသောနိဿယများလည်း ရှိသေးသည်။ ဤကဲ့သို့ရေးသောနိဿယကို လက်ပင်ပန်းစွာ ရေးရသောကြောင့် “လက်၊ နန်းနိဿယ” ဟုလည်း ခေါ်ကြပေသေးသည်။ ဤနည်းအတူ နိဿယကို “နံစောင်နိဿယ” ချနက်နိဿယ” စသည်ဖြင့် ရေးသားသည့်အပေါ် တင်စား ခေါ်ပေါ်သော နိဿယ ဝေါဟာရတို့သည်ကား များလှဘိသည်။

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

၂။ ပါဠိမဖက် မြန်မာသက်သက် တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုနည်းသည် (ပါဠိအရို အတိုင်း အပိုအလိုမပါ၊ ထပ်လျှင် ထပ်သည့်အတိုင်း မြုပ်ထားလျှင် မြုပ်ထား သည့်အတိုင်း) ပြန်ဆိုနည်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

၃။ ဝတ္ထုစကားပြေ ပြန်ဆိုနည်းသည်ကား-ယခုခေတ်၌ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ပထမအမျိုးမှာ ရှေးခေတ်ရေးနည်းအတိုင်း ပါဠိ၌ထပ်နေသော ထောင့်နေ သော ငုတ်နေသော ပုဒ်ဝါကျများကို သင့်သလိုမြှုပ်၍ ဖြေ၍ ဖော်၍ဖြစ်စေ၊ အပိုမသွင်း လိုရင်းရောက်အောင် အကျဉ်းချုံး၍ဖြစ်စေ ပါဠိ၏ ဆိုလိုရင်း အကြောင်းအရာ မပျက်စေပဲ ပြန်ဆိုသော နည်းမျိုးဖြစ်၍ ဒုတိယအမျိုးအစား မှာ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပါဠိ၌ရှိ ရင်းစွဲ အကြောင်းအရာ အသွားအလာ အားလုံးကို မှတ်သားပြီးနောက် မိမိတို့သဘောအတိုင်း ဖတ်ကောင်းအောင် ပါဠိပုဒ်ဝါကျ တိုက်ရိုက်မပါသော စကားလုံးမြောက်မြားစွာတို့ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ် ထည့်သွင်းကာ အညွှန်တပ် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားသော နည်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

၄။ ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ စသည်တို့ဖြင့် သီကုံးပြန်ဆိုနည်းကား သိသာပေပြီ။ ရှေးခေတ်စာဆို အကျော်တို့ ဇာတ်တော်များစွာတို့ကို ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ တို့ ဖြင့်သီကုံးရေးသားခဲ့ကြသည်မှာ ရသမြောက်စာပေများဖြစ်၍ ယနေ့တိုင် တက္က သိုလ်ကျောင်းများတွင် ပြဋ္ဌာန်းကျမ်းစာအဖြစ် သင်ကြားပို့ချလျက် ရှိပေသည်။

နိဿယအစ ပုဂံက။ ။ရှေးဆရာတော်များသည် ပါဠိဘာသာဖြင့်သာ ရှိသော ပိဋကတ်တော် ကျမ်းများကို များသောအားဖြင့် နိဿယပြန်ဆိုထားပြီးဖြစ်ကြသဖြင့် ထိုနိဿယကျမ်းများကို အမှီပြု၍ ဘာသာ ပြန်နည်းအမျိုးမျိုးကို ရေးသားပြန်ဘူကြလေသည်။ ထို့အပြင် ပါဠိဘာသာ စာပေလေ့လာသင်ကြား ကျင့်သုံးကြသော ပရိယတ္တိဘာသာနာနှင့် ပဋိပတ္တိ သာသနာလောက၌ နိဿယများမှ မည်သည့် ပါဠိပုဒ်က မည်သည့်အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်သည်ဟူသော လိုရင်းအနှစ်သာရများကိုလည်း ရရှိစေ ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နိဿယ စနစ်ကို တီထွင်ဖန်တီးသော ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျေးဇူးသည် အလွန်ကြီးမားလှသည်။ ယင်းနိဿယစနစ်ကိုမည်သည့်သက္ကရာဇ် မည်သည့်အင်းလက်ထက် မည်သည့်ဆရာတော်က မည်သည့်ကျမ်းကို စတင်၍ တီထွင်ခဲ့သည်ကိုမူကား လေ့လာရှာဖွေ၍ မရရှိခဲ့ပါချေ။ လေ့လာသိရလေ့မျှမှာ ကား - မိုင်းခိုင်းမြို့စား ပိဋကတ်တော်အုပ် မင်းကြီးမဟာသိရီဇေယျပူဇော်သော “ပိဋကတ်တော်သမိုင်း” အရ (ဆေပဉ္စကိန်းမြို့ပြီးနောက်) ကောဇာသက္ကရာဇ် ၄၅၅ ခုနှစ် နန်းတက်သော သီရိတြိဘဝနာဒိတျာပဝုပဏ္ဍိတ သုဓမ္မရာဇာမဟာ

ဓိပတိ နရပတိစည်သူ တံဆိပ်နာမံခံသော အလောင်းစည်သူ မင်းလက်ထက် ထီးလင်းမြို့ စီရင်စု ပေါင်လောင်ရွာဇာတိ ရှင်မဟာကဿပ ပုဂံမြို့တောင် ရှေး တတိုင်ကျော်ကာ တောရကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ခုဒ္ဒသိက္ခာ အဋ္ဌကထာ နိဿယကို စီရင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းပိဋကတ်တော်သမိုင်းရှိ နိဿယစာရင်းများတွင် ပါဠိတော်နိဿယ ၁၀-ကျမ်း၊ အဋ္ဌကထာနိဿယ ၅-ကျမ်းနှင့် လက်သန်းဋီကာနိဿယ ၄-ကျမ်းတို့ကို မည်သည့်သက္ကရာဇ် မည် သည့်မင်းလက်ထက် မည်သည့်ဆရာတော် စီရင်သည်ဟု ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသည့် အတွက် ထိုခုဒ္ဒသိက္ခာအဋ္ဌကထာနိဿယ (ဟောင်း)ထက် စောသောနိဿယ ရှိကောင်းရှိမည်လားဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိပေတော့သည်။

နိဿယကျမ်းအဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာပုံ။ ။နိဿယစနစ်သည် ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း ပုဂံခေတ်က စတင်ခဲ့ သည်ကို သိသာပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်အခါက ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ များ၎် နိဿယများ အနည်းငယ်မျှသာရှိ၍ ပြည့်စုံစွာ မရှိသေးချေ။ နှောင်း ခေတ် အဆက်ဆက်တွင်မူ တရွေ့ရွေ့နှင့် နိဿယကျမ်းများ ပြည့်စုံစွာ ပေါ် ထွက်ခဲ့ပေသည်။ နိဿယသည် ပုဂံပြည် တိမ်းပါးပျက်စီးအံ့ဆဲဆဲ နောက်ဆုံး ပိုင်းကာလ သက္ကရာဇ် ၆၇၇-ခုနှစ်လောက်တွင်မှ ဒီဃနိကာယ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာအစုံ နိဿယများ ပုဂံမြို့ပေါ်မှ ပေါ်ထွက်ခဲ့၍ ပုဂံခေတ်၏ နောက် ဆုံးနိဿယများဟု ဆိုသင့်ပေသည်။ ထိုမှတဖန် နိဿယသမိုင်းစဉ်သည် အင်းဝ ခေတ် ပထမပိုင်းကာလ သက္ကရာဇ် ၈၆၁-ခုနှစ်တွင် နေက္ခိပါဠိတော် နိဿယနှင့် သက္ကရာဇ် ၉၁၂-ခုနှစ်တွင် အင်္ဂိဓမ္မတ္တသင်္ဂဟ အဋ္ဌကထာနိဿယ ကျမ်း ၂-ကျမ်း ပေါ်လာပေသည်။ (အင်္ဂိဓမ္မတ္တသင်္ဂဟနိဿယကျမ်းမှာ ရတနာပုံခေတ်အထိ နိဿယကျမ်းပေါင်း ၂၁ ကျော်ကို ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်ဆရာတော် အသီးသီးက မူအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြုစုလာခဲ့သဖြင့် အများဆုံးနိဿယရှိသော ကျမ်းဟုဆိုရပေ မည်။) ထိုနောက် သာသနာစည်ပင်ထွန်းကားလာသည်နှင့်အမျှ နိဿယကျမ်း များလည်း အင်းဝခေတ်မှစ၍ ကုန်းဘောင်ခေတ် အထိ ကျယ်ပြန့်စွာ အမြောက် အမြား ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပေရာ နိကာယ်ငါးရပ်ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာနိဿယ အစုံတို့သည် ကုန်းဘောင်ခေတ် (စစ်ကိုင်းမင်း) ဘကြီးဘော်မင်းလက်ထက် တွင်မူ အစုံအလင်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် နိဿယမရှိသေးသော အဋ္ဌကထာ ဋီကာ အနည်းအကျဉ်းရှိသည်။ နိုင်ငံရေးသမိုင်းစဉ်အရဆိုလျှင် ခေတ်အသီးသီး တို့၌ တိုင်းပြည် ငြိမ်သက်ရေးချမ်းသာယာစွာဖြင့် တည်ရှိနေချိန်တွင် ပြုစုရ သော ပိဋကစာပေကျမ်းဂန်များရှိသလို နန်ဘွင်းရေးမှစ၍ တိုင်းနိုင်ငံအနှံ့ အပြား မငြိမ်မသက် သူတူတို့သံတမ်းနှင့် သွေးချောင်းစီးတမျှ သတ်ဖြတ်

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

တိုက်ခိုက်လုယက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အကြပ်အတည်းများကြားမှ သာသနာတော်အတွက် ပြုစုပေါ်ထွက်လာခဲ့ရသော ပိဋကစာပေကျမ်းဂန်များ လည်း ရှိခဲ့ပေသည်။

ပေ၏နိဂုံး။ ။ ပိဋကစာပေအတိုးအတက်ဆုံး သာသနာ စည်ပင်ထွန်းကား ဆုံးအချိန်ကား ရာဇဝင်သမိုင်းမှတ်တမ်းများမှ လေ့လာသိရှိ ချက်အရ ကုန်းဘောင်နောက်ဆုံးခေတ် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်ဟု ဆိုရပါမည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် သံသာတော်ပေါင်း ၆-သိန်း ၉-သောင်းကျော်ရှိ၍ မန္တလေးမြို့ တွင် ဘုရင်ကိုးကွယ်သော ဘွဲ့တံဆိပ်ရ ဆရာတော်ပေါင်း ၈၀-ခန့်ရှိခဲ့သည်။ စာသင်တိုက်ကြီးပေါင်း ၁၇၉-တိုက်တွင် စာချဆရာတော် ၃၀၀၀-ခန့်ကို အမိပြု ၍ စာလိုက် သံဃာပေါင်းမှာ ခြောက်သောင်းကျော်ရှိခဲ့သည်။ (အမရပူရမြို့သံဃာမဂါသေး)

ထိုသို့ သာသနာစည်ပင်ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း ကြေကွဲငမ်းနည်းဖွယ်ရာ မှာ ပြည်မြန်မာ၏ ကံကြမ္မာဆိုး ကြုံခဲ့ရသော သီပေါမင်းအား အင်္ဂလိပ်များ ဖမ်းဆီးသည့်အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ နန်းတွင်းစခန်းမှ ပြုတိုက်၌ ပေပုရပိုက်များ ထည့်သည့် စာတိုက်သေတ္တာကြီးများအားလုံးကို အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် စစ်သားနှင့် နောက်ပါလူများစုက အဖိုးတန်ရတနာများ ရှာဖွေယူဆောင်ကြသဖြင့် ပေစာ များ ပုရပိုက်များ အစည်းပျက် အခေါက်ပြေလျက် ပရမ်းပတာ ဖယိုဖရဲ ကျန်ခဲ့ ၏။ နောက်နှစ်တွင် သန့်ရှင်းရေးအတွက် အမှိုက်လှည်းကုလားများက ယင်း ပေစာပုရပိုက်များကို စုပုံ၍မီးရှို့ပစ်ကြလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို တန်ဆောင် မုန်းပဆုတ် ၁၁-ရက်နေ့တွင် တောင်ခွင်မင်းကြီးသိရသဖြင့် ပေပုရပိုက်များကို မီးမရှို့ ရန် တောင်းပန်မေတ္တာရပ်ခံစာကို စာရေးတော်ကြီး ဦးမြဲအား ကာနယ် စလေဒင်တံသို့ အပေးခိုင်းသဖြင့် ကာနယ်စလေဒင်က မည်သူမျှ ပေပုရပိုက် များကို မိ ရှို့ ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ယူငင်ခြင်း မပြုလုပ်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန် တား ဆီးခဲ့လေသည်။ နောင်အ ဝါ၌ နှားလှည်းအင်းရေ ဝေးဆယ်ကျော်တိုက်လောက် ရှိသော နန်းတွင်းရှိ ကြွင်းကျန်သည့် ပေပုရပိုက်ထန်းဖူးစာများကို ရန်ကုန် အကွင်းဝန်ရုံးကြီးသို့ ယူဆောင်တားလေသည်။ ဤသည်တို့မှာ မြန်မာပြည်၏ ယာဉ်ကျေးမှုစာပေအနုပညာနှင့် အဖိုးတန် သာသနာ အမွေအနှစ်တို့ ဆုံးပါး ခဲ့ခြင်းနှင့် ပေပုရပိုက်လှည့်ပေးပေးခြင်း ပေခေတ်၏ နိဂုံးပိုင်း အခြေအနေကို သုံးသပ် ခြင်းပျ ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယနှင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ထဲတွင် ၂-အုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ၁-အုပ် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။

၁။ ပထမထွက်သော ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယဟောင်းကိုသက္ကရာဇ်-၁၁၉၉-မှ ၁၂၀၈-ခုနှစ်အတွင်း အမရပူရမြို့တွင် နန်းစံသော သာယာဝတီ (ရွှေဘို)မင်း လက်ထက်၌ အမရပူရမြို့ မြောက်ဘက် ကတိုးတိုက်နေ “သာသနဝံသသိရိဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရူ” ကြံခင်းဆရာတော်စီရင်သည်။

၂။ ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယသစ် ကို သက္ကရာဇ် ၁၂၂၁-ခုနှစ် နန်းတက်သော မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် မိုင်းခိုင်းမြို့စား သံတော်ဆင်အမတ် “သိရိဇေယသု” နှင့် တောင်သာမြို့စား ဒိသာပါမောက္ခမင်းဆရာကြီးတို့ တောင်းပန်လျှောက် ထားချက်အရ “ပြည်ဆရာတော်” စီရင်သည်။

၃။ ယင်းနောက် ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော် (ကေနိပါတ်မှ မဟာနိပါတ်အထိ တအုပ်လုံး) နိဿယကို သက္ကရာဇ် ၁၂၈၈-ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတောင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိလျှောက်ထားချက်အရ မန္တလေးတောင်အနီး အဘယာရာမမိုးထိကျောင်း တိုက်၌ သီတင်းသုံးသော ဆရာတော် ရှင်ဇာဂရ မထေရ် စီရင်သည်။ ယင်းကို စာချနက်၊ မိုးထိမူဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယများမှာ အမရပူရ ပထမမြို့နန်း ဖန်ဆင်းတည် ထောင် စိုးစံအောင်သော ကုန်းဘောင်နန်းရိုး သတိုးရိပ်မြို့ ပဒုံမင်းတရားကြီး (ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း)လက်ထက်တော်တွင် ယခင်က နိဿယပြန်ဆိုပြီးသော ငါးရာ့ ငါးဆယ်နိပါတ်တော်များ အစုံအလင်မရှိသေးသည့်အပြင် ရှိရင်းစွဲဇာတ်နိဿယ များလည်း အရေးအသား မသေမချာရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းတရားကြီး က ပုဒ်ခန့်ပါဠိဘားအနက်အဓိပ္ပာယ် အရေးအသား မှန်ကန်သေချာစွာရှိ အောင် မဟာဒါနဝန်အား ဆရာတော်တို့ထံမှာ လျှောက်ထား၍ ရေးသား ပြုစုပြီး ဆက်သွင်းစေဟု သက္ကရာဇ် ၁၁၄၈-ခုနှစ်၊ နတ်ခတ်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့ ရွှေလွှတ်တော်သို့ အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်သဖြင့် မဟာဒါနဝန်က ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်အသီးသီးတို့ထံ တောင်းပန်လျှောက်ထားရာမှ ဇာတ်အယ်ပေါင်း ၅၃၇-ဇာတ်ပါဝင်သော ကေနိပါတ်မှ အသီတိနိပါတ်အထိ နိပါတ်ပေါင်း ၂၁-ခုကို ဆရာတော်ကြီး ၁၃-ပါးတို့က အသီးသီးတဝန် ဝေခွဲပြီး ပုဒ်နေ ပါဠိလား အက္ခရာ ဂါထာ ခန်းဂိုဏ်း ယှဉ်နှိုင်းသုတ်သင် ပြင်ဆင်တော်မူ ကာ နိဿယ ပြန်ဆိုရေးသား ချီးမြှောက်တော် မူကြသည်ကား—

- ၁။ တောင်တွင်းဆရာတော် ဦးကေတု ကေနိပါတ် (သာသနာ ၂၃၂၇-ခု တွင် ပြုစုသော ဇာတ် အဋ္ဌ ကထာနိဒါန်း အဖွင့်ကို “ဇာတ်တ္ထကီနိဿယ” ဟု ခေါ်ကြသည်။)
- ၂။ ပလောင်းဆရာတော် - ဒုကနိပါတ်
- ၃။ မဲထီးဆရာတော် - တိကနိပါတ်

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

- ၄။ ရွှေတောင်ဆရာတော်-စတုက္ကနှင့် ပဉ္စကနိပါတ်
- ၅။ တောင်လေးလုံးဆရာတော် - ဆက္ကနှင့် သတ္တကနိပါတ်
- ၆။ ကတိုးဆရာတော်-အဋ္ဌကနှင့် နဝကနိပါတ်
- ၇။ ပထမ ဗားကရာဆရာတော်-ဒသနိပါတ်နှင့် ဧကဒသနိပါတ်
- ၈။ ဆုံထားဆရာတော် - ဒွါဒသနှင့် တေရသနိပါတ်
- ၉။ မောင်းထောင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်-ပကိဏ္ဍကနိပါတ်
- ၁၀။ မုံတောဆရာတော် - ဝိသတိနှင့် တိ သနိပါတ်
- ၁၁။ ညောင်ကန်ဆရာတော် - စတ္တာလီသနှင့် ပဏ္ဍာသနိပါတ်
- ၁၂။ မင်းရွာဆရာတော် - သဠိနှင့် သတ္တတိနိပါတ်
- ၁၃။ ပထမဆင်တဲဆရာတော် - အသီတိနိပါတ်

ဟူ၍ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီး ၁၃-ပါးတို့က အသီးအသီး ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယများကို ရေးသားကြပါသည်။

ထို့နောက် ဤဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်၌ပင် ဧကကနိပါတ်မှ အသီတိနိပါတ်အထိ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယများကို ပခန်းကြီးမြို့ စီရင်စု ဝက်ခုတ်ရွာ ဇာတိ “မဏိသာရဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု” ဆရာတော် စီရင်သည်။

မဟာနိပါတ် ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ အဋ္ဌကထာနိဿယကို ပခန်းကြီးမြို့စီရင်စု မြိုင်ရွာ အမည်မသိ မထေရ် စီရင်သည်။

အချို့ဆရာများက ဧကနိပါတ်မှစ၍ မဟာနိပါတ်အဆုံးအထိ ဇာတ်အဋ္ဌကထာအားလုံးကို ဝက်ခုတ်ဆရာတော်က နိဿယပြန်ဆိုကြောင်း ရေးသားကြသည်။

ထို့ပြင်မဟာနိပါတ်(ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့)အဋ္ဌကထာနိဿယကို ၁၁၂၅ မှ ၁၁၃၇-အတွင်း နန်းစံသော ဆင်ဖြူရှင်မင်းလက်ထက်တွင် ပင်းတလဲမြို့ စီရင်စု လှည်းကူး မရွာ ဇာတ် ဒန့်ဘိုင်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏ္ဍာလင်္ကာရ မထေရ်စီရင်ခဲ့သည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော်များ

ယခု သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယကား မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် ပြည်ဆရာတော်ရေးသား စီရင်သော ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယ (သစ်) ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပြည်ဆရာတော်သည် ညောင်ကန် ဆရာတော်များအနက် တပါး အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိစေရန် ညောင်ကန်ဆရာတော်များစာရင်းကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၂၃-ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ မင်းလှ သီရိသီဟသူ ရေးသားကောက်နုတ်အပ်သော ဆရာတော်များ ဦးရေ ၈၁ ရင်းအရ ညောင်ကန်ဆရာတော်များသည် —

- ၁။ ရှင်ပုညသေဋ္ဌ (ဦးပျော်) ၁၀၉၂-ခုနှစ် ဖွားမြင်သည်။
- ၂။ ရှင်သဒ္ဓမ္မရံသီ (ဦးညွန့်) ၁၁၁၀-ပြည့်နှစ် ဖွားမြင်သည်။
- ၃။ ရှင်ကဝိန္ဒ (ဦးရောင်) ဒုတိယညောင်ကန်ဆရာတော် ၁၁၁၅-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ၄။ ရှင်ပုညရံသီ (ဦးပိုး) အုတ်ကျောင်းဆရာတော်၊ ၁၁၄၀-ပြည့်နှစ် ဖွားမြင်သည်။
- ၅။ ရှင်ဇမ္ဗုဓဇ (ဦးပုတ်) ဒုတိယအုတ်ကျောင်းဆရာတော်၊ ညောင်ကန် ဆရာတော်၊ ဆရာတော် ဦးပုတ်ဟု အမျိုးမျိုးခေါ်ကြသည်။ ၁၁၄၉-ခုနှစ် ဖွားမြင်သည်။
- ၆။ ရှင်မေဓာလင်္ကာရ (ဦးကျော်) ပြည်ဆရာတော်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော် ၁၁၅၀-ပြည့်နှစ် ဖွားမြင်သည်။
- ၇။ ရှင်ဒီပ (ဦးကံ) ၁၁၆၂-ခုနှစ် ဖွားမြင်သည်။

ဟူ၍ ၇-နှစ်ပါး ရှိခဲ့ရာတွင် အလယ်ဆရာတော် ၅-ပါးသည် သာသနာ လောက၌ အလွန်တရာ ကျော်စော ထင်ရှား ကျေးဇူးများလှသော ဆရာတော် ကြီးများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီး ၇-ပါးအပြင် ဟင်္သာတမြို့ မြစ်ကွေ့ ဆရာတော် ရှင်ပညာဝံသ ရေးသားသော ပြည်ဆရာတော် အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ညောင် ကန်ဆရာတော် ၁၂-ပါး ပြဆိုထားသေးကြောင်း သိရသည်။

ဤနိဿယ ဆရာတော်၏ ဤဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကို ရေးသားပြုစုတော် မူ ထေရုပ္ပတ္တိအချုပ် သော ဆရာတော်သည် ညောင်ကန်ဆရာတော်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြည်ဆရာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်ရှားကျော်စောသော ဆရာတော် ရှင်မေဓာလင်္ကာရ ဖြစ်ပါသည်။ ဤနိဿယ ကျမ်းပြု ဆရာတော်၏ စေရုပ္ပတ္တိကိုအချုပ်အားဖြင့် ရှုဖွေထုတ်နုတ် ရေးသား တင်ပြပါမည်။

ပြည်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော် လောင်းလျာကို သက္ကရာဇ် ၁၁၅၀-ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၇-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် အလုံမြို့ကျေး ညောင်ကန်ရွာ အဘ ဦးဖြူ အမိ ဒေါ်ညွန့်တို့မှ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူသော သားရတနာဖြစ်ပါ သည်။ လူအမည် မောင်ကျီး ဟု ခေါ်ပါသည်။ (အချို့က ဦးကျီးညိုဟု တွင်သည် ဆို၏။)

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

ဆရာတော် လောင်းလျာကို အသက် ၁၂-နှစ်အရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေပြု၍ ရှင်အမည် “ရှင်မေခာ” ဟု မှည့်ခေါ်ပါသည်။ ရှင်သာမဏေအဖြစ် ၇-ဝါရရှိသောအခါအသက်စေ့သည့် အချိန်တွင် ရဟန်းပြု၍ ရဟန်းဘွဲ့တော် “ရှင်မေခာ-လင်္ကာရ” ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် မေခာလင်္ကာရသည် ရတနာပုရအဝမြို့တည် နန်းတည် မင်းတရားကြီးလက်ထက် ရွှေမြို့တော် မြောက်ထောင့် မဟာအောင်မြေဘုံစံ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးဝယ် သီတင်းသုံးတော်မူသော ညောင်ကန် ဆရာတော် ဦးပိုးထံတွင် စာပေကျမ်းဂန် သင်ကြားပို့ချကာ နေတော်မူသည်။

ညီတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက် အမရပူ၍ ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်သော အခါ ရွှေမြို့တော် အရှေ့တောင်ယွန်းအရပ်တွင် မင်းတရားကြီး၏ သားတော် “ပြည်မင်းသား” က တိုက်တာအသစ်တည်ထောင်ကာ ဝါဆိုကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ကိုးကွယ်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ “ပြည်ဆရာတော်” ဟု ထင်ရှားသည်

နောက်တဖန် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် သီရိမဟာမင်္ဂလာဒေဝီဘွဲ့ခံ မြောက်-နန်းမတော် မိဖုရားသည် မန္တလေးမြို့ မြောက်ပြင်၌ မဏ္ဍလာရာမ ကမ္ပည်းတပ်သော ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည်ထောင်၍ ပြည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို တင်လှူသည်။ ဆရာတော် မေခာလင်္ကာရသည် ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သီလ သမာဓိ ပညာ ဟိရိသြတ္တပုဂ္ဂိုလ် ပြည့်စုံ၏၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ဆရာတော် စဉ်ဆက်တို့ ချီးမွမ်းတော်မူကြသည်။ သက်တော် ၇၅-နှစ်၊ သံက္ခွာ (ဝါ)တော် ၅၅၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၅-ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၃-ရက်နေ့တွင် ဘဝနတ်နန်း စံမြန်းတော်မူသည်။ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကား “မေခာဘိပဏ္ဍိတဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာဂုရု” နှင့် “မေခာဘိဝံသ သိရိသဒ္ဓမ္မဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” တံဆိပ်တော် ၂-ထပ်ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ရေးသားပြုစုသော ကျမ်းများ

ဆရာတော်သည် သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်တော်မူယင်း သာသနာအတွက် ကျေးဇူးများသော အောက်ပါကျမ်းများကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်။

- (က) ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယ (သစ်) (မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်)
- (ခ) အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနိဿယ ။
- (ဂ) ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ (ဘကြီးတော်မင်းလက်ထက်)
- (ဃ) သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ- ။
- (င) မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ- ။

- (စ) ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ နိဿယသစ်၊
- (ဆ) ဋီကာကျော် နိဿယသစ်၊
- (ဇ) ခန္ဓဝိဘာဝနီ ဋီကာပါဌ်၊
- (ဈ) ကစ္စာယနသရူပတ္ထဒီပနီ၊
- (ည) သဒ္ဓတ္ထဘောဒစိန္တာနိဿယ၊
- (ဋ) သမ္ဗန္ဓစိန္တာ နိဿယ၊
- (ဌ) ကစ္စာယနသာရ နိဿယ၊
- (ဍ) ဓာဘုမာလာ လက်သန်းပါဌ်နိဿယ-

စသော ကျမ်းများစွာကို ရေးသားစီရင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ (စ-မှ ဈ-အထိ ကျမ်းများကို ပိဋကတ်တော်သမိုင်းတွင် ရေးသား ဖော်ပြ သားသည်ကို မတွေ့ပါ။)

ညောင်ကန်ဆရာတော်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမှာ ညောင်ကန်ရွာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးဖူး၍လည်းကောင်း၊ ညောင်ကန်ရွာ ဇာတိဖြစ်၍လည်းကောင်း ဝေါ်ဝေါ်ကြဟန်တူပါသည်။ ဆရာတော်သည် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက် တွင် ဖွားမြင်တော်မူပြီး ဘကြီးတော်မင်း၊ သာယာဝတီမင်းနှင့် ပုဂံမင်းတို့ ကို ကျော်လွန်ကာ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် ပျံလွန်တော်မူပါသည်။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းအာသိသ

ပြည်ဆရာတော်၏ပေမူ ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကို ရှေးအခါက ပုံနှိပ်တိုက် အသီးသီးက အထပ်ထပ်စက်တင်ပုံနှိပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းရှည် ညောင်း၍ နှောင်းလာသောအခါတွင် ပုံနှိပ်ပြီးစာအုပ်များမှာ သုတေသီနှင့် စာသင်သားတို့ အဆက်ဆက် အသုံးပြုသူများလှသဖြင့် စုတ်ပြတ်ခြင်း သို့မဟုတ် ခြားပိုးကိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှားပါးမှုအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။ ယခု အခါတွင် ရှာဖွေမရပဲ ရှေးခေတ်သည်။ ရှာဖွေ၍ ရရှိနိုင်သော်လည်း ဆွေးမြေ့ရိနှိမ်း သော စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့်သာ ရရှိနေပေသည်။

ရှေး ဘုရင်များခေတ် ပေခေတ်က ဘွဲ့တံ့ စိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးများ၏ စာပေတို့သည် မူဟောင်း မူကောင်း မူရင်းများဖြစ်သဖြင့် သာသနာတော် အတွက် လွန်စွာအကျိုးများခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ တန်ဖိုးကြီးမား အကျိုးများသော ရရှိရန်ခဲယဉ်းသော မူဟောင်း မူကောင်း မူရင်းများကို သာသနာငါးထောင်တည်တံ့ရေးအတွက် ရည်မြော်၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓ၏နိတိစကား ဆုံးမကြားသော သင်ခန်းစာ များကို ရဟန်းရှင်လူတို့ သေ့သမုတ်၍ သင်ကြားပို့ချ မှတ်သားမှုတို့ဖြင့် ဗဟု

ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် နိဒါန်း

သုတ တိုးပွား၍ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် ဤနှစ်တန်အကျိုးများစေရန် ရည်သန်သော အားဖြင့်လည်းကောင်း(နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိချုပ် နှင့် နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်ဟောင်း) ဆရာကြီး ဦးလှမောင်(M.A, M.S, B.L) က သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် မေတ္တာရပ်ခံပါ သည်။ ယင်းဇာတ် ပါဠိတော်နိဿယ စာအုပ်အဟောင်း အနှမ်း သုံးအုပ်ကို လည်း ပေးအပ်ပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးလှမောင် ပေးအပ်သော နိဿယစာမူကို မူရင်းမပျက်စေရန် သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ နဂို ရှိရင်းစွဲ စာသား အတိုင်း ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး လစ်သိုစက်ကြီးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤနိဿယသစ် ရေးသားပုံ

ပြည်ဆရာတော်၏ နိဿယများသည် စီစဉ်ပုံ အရေးအသား ပြန်ဆိုချက် ကောင်းသဖြင့် နောက်နောက် နိဿယကျမ်းပြု ဆရာများသည် ပြည်ဆရာ တော်၏ နိဿယကျမ်းများကို စံမီပြုစုကြရပေသည်။ ဤဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ ကျမ်းကို ပြုစုပုံမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် ဆုံးမအပ်သောသင်ခန်းစာ များကို ပါဠိတော်မူရင်းဂါထာအတိုင်း ဖတ်ရှုမှတ်သားနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်၍ ရေးသားပြုစုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်ကြောင်းကိုစုံလင်စွာ မဖော်ပြ တော့ပဲ အကျဉ်းချုံး၍ စကားစပ်မိရုံမျှသာ ဖော်ပြပြီးနောက် အတိတ်ဇာတ် ကြောင်းတွင် ပါဝင်သည့် မှတ်သားဖွယ် ဂါထာများကို နိဿယပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ နိတိစကား မှတ်သားဖွယ် ပါဠိများ ဂါထာများကို စုစည်း၍ မှတ်သားမိစေရန် ရည်ရွယ်သဖြင့် ကျယ်ဝန်းမည် စိုးသောကြောင့် အတိတ်ဇာတ် လမ်းနှင့် ဇာတ်ပေါင်းခန်းတို့ကိုလည်း ချန်လှပ်၍ ရေးသားထားပါသည်။

ဆရာတော်သည် နိဿယပြန်ဆိုရုံမျှသာမဟုတ်ပဲ သောတုဇနတို့ အကျိုး များစေရန်အတွက် ဂါထာတွင်ရှိသော ပါဠိများထဲမှ ခက်ခဲသည့် ပါဠိပုဒ်များကို အဋ္ဌကထာဖွင့် ဋီကာဖွင့်တို့ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်၍ ပြဆိုခြင်းဖြင့်လည်း ကောင်း၊ အလင်္ကာနည်း ဆန်းနည်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပုဒ်၊ ဓာတ်၊ ပစ္စည်းအရ ကောက် (ယုဂ်ပြီးပုံ) ပုဒ်ပြီးပုံ အစီအရင်ကို ပြခြင်း ဟူသော သဒ္ဒါနည်းဖြင့် လည်းကောင်း ရေးသားစီရင်ထားသော နိဿယကျမ်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤနိဿယကျမ်းကို လေ့လာမှတ်ရှု သင်ကြားမှုပြုကြ သော ရဟန်း ရှင် လူ ခပ်သိမ်းသူတို့သည် ကဏ္ဍလျာပတ်လုံး ကျင့်သုံးသင့်

ငါးရာ့ငါးဆယ် ဓာတ်ပါဠိတော်နိဿယ

သော ဤနိဿယကျမ်းလာ ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်တို့ကို လေ့လာသင်ကြား ဗဟုသုတပွား၍ မှတ်သားမိရုံမျှသာ မဖြစ်စေပဲ လေ့လာသင်ကြား မှတ်သားမိသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်နိုင်ကြပါစေသော်။

စိရံ တိဋ္ဌတု သဒ္ဓမ္မော

မောစရိယ-ဦးတင့်အောင်
ဒုတိယ-ကျမ်းပြုမှူး
သာသနာရေးဦးစီးဌာန
ကမ္ဘာအေး

သာသနာ
၂၅၂၉

ကောဇာ-၁၃၄၇-ခုနှစ်၊ ဒုတိယ ဝါဆိုလဆန်း ၅-ရက်
(၂၂-၇-၀၅)

ငါးရဲ့ငါးဆယ်ဘာတ်မာတိကာ။

ဘာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဘာတ်အမည်။	ဘာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဘာတ်အမည်။
	{၁-အပတ္ထကဝဂ်}		{၂-ကုရုဂ်ဝဂ်}
၁	အပတ္ထက။	၂၁	ကုရုဂ်။
၂	ဝတ္ထပထ။	၂၂	ကုက္ကရ။
၃	သေရိဝ။ (သေရိဝဝါဏိဇ)	၂၃	ဂေါဇနိယသိန္ဓဝ။
၄	စူဠသေဗ္ဗိ။	၂၄	အာဇည။
၅	တဏှုလနာဠိ။	၂၅	တိတ္ထ။
၆	ဒေဝဓမ္မ။	၂၆	မဟိဠာမုခ။
၇	ကဋ္ဌဝါဟန။	၂၇	အဘိဏ္ဍ။
၈	ဂါမဏိ။	၂၈	နန္ဒိဝိသာလ။
၉	ဒေဝဒုတ။ (မဒ္ဒဒေဝ)	၂၉	ကဏ္ဍ။
၁၀	သုခဝိဟာရိ။	၃၀	မုနိက။
	{၂-သီလဝဂ်}		{၄-ကုဇာဝကဝဂ်}
၁၁	လက္ခဏ။	၃၁	ကုဇာဝက။
၁၂	နိဂြောဓ။	၃၂	နိစ္စ။
၁၃	ကဏ္ဍိ။	၃၃	သမ္မောဒမာန။
၁၄	ဝါတမိဂ။	၃၄	မစ္ဆိ။
၁၅	ခရာဒိယ။	၃၅	ဝနုက။
၁၆	တိပဏ္ဍိတ္တ။	၃၆	သကုဏ။
၁၇	မာလုတ။	၃၇	တိတ္ထိရ။
၁၈	မတကာဘတ္တ။	၃၈	ဗက။
၁၉	အာယာစိတဘတ္တ။	၃၉	နန္ဒ။
၂၀	နုဠပါန။	၄၀	ခဒိရဂ်ဂါရ။

ငါးရဲ့ငါးဆယ်စာတ်မာတိကာ။

စာတ်စဉ် နံပါတ်။	စာတ်အမည်။	စာတ်စဉ် နံပါတ်။	စာတ်အမည်။
	{၅-အတ္ထကာမဝဂ်}		
၄၁	လောသက။	၆၅	အနုဘိရုတိ။
၄၂	ကပေါတ။	၆၆	မုဒုလက္ခဏ။
၄၃	ဝေဠုက။	၆၇	ဥစ္ဆိဂ်။
၄၄	မကသ။	၆၈	သာကေတ။
၄၅	ရောဟိဏီ။	၆၉	ဝိသဝန္တ။
၄၆	အာရာမဒုသက။	၇၀	ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ။
၄၇	ဝါရုဏီဒုသက။		{၈-ဝရုဏဝဂ်}
၄၈	ဝေဒဗ္ဗ။	၇၁	ဝရုဏ။
၄၉	နက္ခတ္တ။	၇၂	သီလဝနာဂရာဇ။
၅၀	ဒုမ္ပေ(လောကတ္ထရိယ)။	၇၃	သန္တံကီရ။
	{၆-အာသိသဝဂ်}	၇၄	ရုက္ခဝမ္ဗ။
၅၁	မဟာသီလဝ။	၇၅	မစ္ဆိ။
၅၂	စူဠဇနက။	၇၆	အသင်္ကိယ။
၅၃	ပုဏ္ဏပါတိ။	၇၇	မဟာသုပိန။
၅၄	ကိပလ။	၇၈	ဣလိသ။
၅၅	ပဉ္စာဝုဓ။	၇၉	ခရဿရ။
၅၆	ကဉ္စနက္ခန္ဓ။	၈၀	ဘိမသေန။
၅၇	ဝါနရိန္ဒ။		{၉-အပါယိမ္မဝဂ်}
၅၈	တယောဓမ္မ။	၈၁	သုရာပါန။
၅၉	ဘေရိဝါဒက။	၈၂	ပိတ္တဝိန္ဇက။
၆၀	သင်္ခမ။	၈၃	ကာဠကဏ္ဍိ။
	{၇-ဣတ္ထိဝဂ်}	၈၄	အတ္ထဿဒ္ဓါရ။
၆၁	အသာတမန္တ။	၈၅	ကိပက္က။
၆၂	အဏ္ဍဘူတာဘတ။	၈၆	သီလဝိပံသက။
၆၃	တက္ကပဏ္ဍိတ။	၈၇	မင်္ဂလ။
၆၄	ဒုရာဇာန။	၈၈	သာရမ္ပ။

ငါးရဲဒုငါးဆယ်ဘေဒါတိကာ။

ဘေဒါတိ နံပါတ်။	ဘေဒါတိအမည်။	ဘေဒါတိ နံပါတ်။	ဘေဒါတိအမည်။
၁၃၃	ဗာတာသန။	၁၄၂	ဆိဂ်ဂါလ။
၁၃၄	ဈာနသောဓန။	၁၄၃	ပိရောဓန။
၁၃၅	စန္ဒာဘ။	၁၄၄	နဂ်ဠု။
၁၃၆	သုဝဏ္ဏဟံသ။	၁၄၅	ရာဓ။
၁၃၇	ဗဗ္ဗ။	၁၄၆	သမုဒ္ဒကာက။
၁၃၈	ဂေါဓ။	၁၄၇	ပုပ္ဖရတ္တ။
၁၃၉	ဥဘတောဘဠု။	၁၄၈	ဆိဂ်ဂါလ။
၁၄၀	ကာက။	၁၄၉	ကေပဏ္ဍ။
	{၁၅-ပါပသေဝနဝဂ်}	၁၅၀	သဗ္ဗိဝ။
၁၄၁	ဂေါဓ။		

ဒုကနိပါတ်။

{၁-ဒဠဝဂ်}			
၁၅၁	ရာဇောဝါဒ။	၁၆၂	သန္တဝ။
၁၅၂	ဆိဂ်ဂါလ။	၁၆၃	သုသိမ။
၁၅၃	သုကရ။	၁၆၄	ဂိဏ္ဍ။
၁၅၄	ဥရဂ။	၁၆၅	နကုလ။
၁၅၅	ဘဂ္ဂ။	၁၆၆	ဥပသာဠက။
၁၅၆	အလိနပိတ္တ။	၁၆၇	သင်္ဃိဒ္ဓိ။
၁၅၇	ဂုဏပူဇ။	၁၆၈	သကုဏ္ဍိယိ။
၁၅၈	သုဟနူ။	၁၆၉	အရက။
၁၅၉	မောရ။	၁၇၀	ကကဏ္ဍက။
၁၆၀	ပိနိလက။		{၂-ကယျာဏဝဂ်}
	{၂-သန္တဝဝဂ်}	၁၇၁	ကယျာဏဓမ္မ။
၁၆၁	ဣန္ဒသမာနဂေါဏ္ဍ။	၁၇၂	ဒဒ္ဓရ။

ငါးရဲငါးဆယ်စာတ်မာတိကာ။

စာတ်စဉ် နံပါတ်။	စာတ်အမည်။	စာတ်စဉ် နံပါတ်။	စာတ်အမည်။
၁၇၃	မက္ကဋ္ဌ။	၁၉၈	ရာဇ။
၁၇၄	ဒုက္ခိယမက္ကဋ္ဌ။	၁၉၉	ဂဟပတိ။
၁၇၅	အာဒိစ္စပဋ္ဌာန။	၂၀၀	သာဓုသီလ။
၁၇၆	ကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိ။		{ ၆-ဒဋ္ဌဝဂ် }
၁၇၇	တိန္ဒြက။	၂၀၁	ဗန္ဓနာဂါရ။
၁၇၈	ကစ္ဆပ။	၂၀၂	ကေဋ္ဌိသီလ။
၁၇၉	သတဓမ္မ။	၂၀၃	ခန္ဓ။
၁၈၀	ဒုဒ္ဒဒ။	၂၀၄	ပီရက။
	{ ၄-အသဒိသဝဂ် }	၂၀၅	ဂင်္ဂေယျ။
၁၈၁	အသဒိသ။	၂၀၆	ကုရုဂ်မိဂ။
၁၈၂	သင်္ဂါမာဝစရ။	၂၀၇	အဿက။
၁၈၃	ဝါလောဒက။	၂၀၈	သံသုမာရ။
၁၈၄	ဂိရိဒတ္တ။	၂၀၉	ကုက္ကုရု
၁၈၅	အနဘိရတိ။	၂၁၀	ကန္ဓလက။
၁၈၆	ဒမိဝါဟန။		{ ၇-ဗိရုဏထန္တဝဂ် }
၁၈၇	စတုမဋ္ဌ။	၂၁၁	သောမဒတ္တ။
၁၈၈	သိဟကောတ္ထု။	၂၁၂	ဥဒ္ဓိန္ဒြာတ္တ။
၁၈၉	သိဟဓမ္မ။	၂၁၃	ကုရု။
၁၉၀	သိလာနိသံသ။	၂၁၄	ပုဏ္ဏနဒိ။
	{ ၅-ရူဟကဝဂ် }	၂၁၅	ကစ္ဆပ။
၁၉၁	ရူဟက။	၂၁၆	မဗ္ဗ။
၁၉၂	သိရိကာဋ္ဌကဏ္ဍိ။	၂၁၇	သေဂ္ဂု။
၁၉၃	ပုဋ္ဌပဒုမ။	၂၁၈	ကုရုဝါဏိဇ။
၁၉၄	မဏိစောရ။	၂၁၉	ဂရဟိတ။
၁၉၅	ပဗ္ဗတပတ္တရ။	၂၂၀	ဓမ္မဇေ။
၁၉၆	ဝလာဟက။		{ ၈-ကာသာဝဂ် }
၁၉၇	ပိတ္တာပိတ္တ။	၂၂၁	ကာသာဝ။

ငါးရဲငါးဆယ်ဘေဒ်မာတိကာ။

ဘေဒ်မာတိ နံပါတ်။	ဘေဒ်မာတိအမည်။	ဘေဒ်မာတိ နံပါတ်။	ဘေဒ်မာတိအမည်။
၂၂၂	ပုဇွန်နွယ်။	၂၃၇	သာကေတ။
၂၂၃	ပုဇွန်အိတ်။	၂၃၈	ကေပဒ။
၂၂၄	ကုက္ကိုလ။	၂၃၉	ဟရိတမဏ္ဍုလ။
၂၂၅	ခန္တိဝဏ္ဏ။	၂၄၀	မဟာပိင်္ဂလ။
၂၂၆	ကောသိယ။		{၁၀-သိင်္ဂါလဝဂ်}
၂၂၇	ဂုဏပါဏ။	၂၄၁	သဗ္ဗဒါဠိ။
၂၂၈	ကာမနိတ။	၂၄၂	သုနခ။
၂၂၉	ပလာယိတ။	၂၄၃	ဂုတ္တိလ။
၂၃၀	ဒုတိယပလာယိတ။	၂၄၄	ပိဂတိစ္ဆ။
	{၉-ဥပါဟနဝဂ်}	၂၄၅	မူလပရိယာယ။
၂၃၁	ဥပါဟန။	၂၄၆	ဗာဏောဝါဒ။
၂၃၂	ဝိဏာဂုဏ။	၂၄၇	ပါဒဇ္ဇလိ။
၂၃၃	ဝိကဏ္ဍက။	၂၄၈	ကိသုကောပမ။
၂၃၄	အသိတာဘူ။	၂၄၉	သာလက။
၂၃၅	ဝစ္ဆနခ။	၂၅၀	ကပိ။
၂၃၆	ဗက။		

တိကနိပါတ်။

	{၁-သင်္ကပ္ပဝဂ်}	၂၅၈	မန္ဒာတု။
၂၅၁	သင်္ကပ္ပရာဂ။	၂၅၉	တိရိစ္ဆိဝစ္ဆ။
၂၅၂	တိလရဋ္ဌိ။	၂၆၀	ဒုတ။
၂၅၃	မဏိကဏ္ဍ။		{၂-ပဒုမပဝဂ်}
၂၅၄	ကုဏ္ဍကသိန္ဒဝ။	၂၆၁	ပဒုမ။
၂၅၅	သုက။	၂၆၂	ရဒုပါဏိ။
၂၅၆	ဇရုဒပါန။	၂၆၃	ဗုဒ္ဓပလောဘာန။
၂၅၇	ဂါမဏိစန္ဒ။	၂၆၄	မဟာပနာဒ။

ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်မာတိကာ။

ဇာတ်စဉ် နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။	ဇာတ်စဉ် နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
၂၆၅	ခုရပ္ပ။	၂၈၃	ဝဗုဒ္ဓိသုကရ။
၂၆၆	ဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝ။	၂၈၄	သိရီ။
၂၆၇	ကုဇ္ဇိရ။(ကက္ကဋ)	၂၈၅	မဏိဗံသ။
၂၆၈	အာရာမဒူသက။	၂၈၆	သာလူက။
၂၆၉	သုဇာတ။	၂၈၇	လာဘဂရဟ။
၂၇၀	ဥလူက။	၂၈၈	မစ္ဆုဒ္ဓါန။
	{၃-အရညဝဂ်}	၂၈၉	နာနာဆန္ဒ။
၂၇၁	ဥဒပါနုဒ္ဓသက။	၂၉၀	သီလဝိမံသ။
၂၇၂	ဗျဿိ။		{၅-ကုမ္ဘဝဂ်}
၂၇၃	ကစ္ဆပ။		
၂၇၄	လောလ။	၂၉၁	သုရာဗာဠ။
၂၇၅	ရုမိရ။	၂၉၂	သုပတ္တ။
၂၇၆	ဂရုဓမ္မ။	၂၉၃	ကာယနိဗ္ဗိန္ဒ။
၂၇၇	ရောမက။	၂၉၄	ဇမ္ဗုခါဒက။
၂၇၈	မဟိံသရာဇ။	၂၉၅	အန္တ။
၂၇၉	သတပတ္တ။	၂၉၆	သမုဒ္ဓ။
၂၈၀	ပုဋုဒ္ဓသက။	၂၉၇	ကာမဝိလာပ။
	{၄-အတ္တန္တရဝဂ်}	၂၉၈	ဥဒုမ္ပရ။
၂၈၁	အတ္တန္တရ။	၂၉၉	ကောမာရပုတ္တ။
၂၈၂	သေယျ။	၃၀၀	ဝက။

ပဏာမ။

ဇာတိကောဋိသဟဿေဟိ၊ ပမာဏရဟိတံဟိတံ။
 လောကဿလောကနာထေန၊ ကတံယေနမဟေသိနာ။ ။
 တဿပါဒေနမသိတွာ၊ ကတွာဓမ္မဿစူဠိ။
 သံဃဉ္စပဋိမာနေတွာ၊ သဗ္ဗသမ္မာနဘာဇနံ။ ။
 နမဿနာဒိနောအဿ၊ ပုညဿရတနတ္ထယေ။
 ပဝတ္ထဿာနုဘာဂေန၊ ဆေတွာသဗ္ဗေဥပဒ္ဒဝေ။ ။
 တံတံကာရဏမာဂမ္မ၊ ဒေသိတာနိဇုတိမတာ။
 အပဏ္ဏကာဒိနိပုရာ၊ ဇာတကာနိမဟေသိနာ။ ။
 ယာနိယေသုစိရံသတ္ထာ၊ လောကနိတ္ထရဏတ္ထိကော။
 အနန္တေဗေဓိသမ္ဘာရေ၊ ပရိပါစေသိနာယကော။ ။
 တာနိသဗ္ဗာနိကေန္တိ၊ အာရောပေန္တေဟိသင်္ဂဟံ။
 ဇာတကံနာမသင်္ဂဟံ၊ ဓမ္မသင်္ဂဟကေဟိယံ။ ။
 ဗုဒ္ဓဝံသဿတေဿ၊ ဣန္ဒြေန္တေနစိရဋ္ဌိတိ။
 ယာစိတောအဘိဂတံနာ၊ စိရေနသတ္ထဒသိနာ။ ။
 ပဋိဗောဿအမစ္စေန၊ ဖိလိန္ဒိန္ဒိန္ဒနဂရဘောဂိနာ။
 ဒိသာပါမောက္ခစေရေန၊ တောင်သာနဂရဘောဂိနာ။ ။
 မဟာပုရိသစရိယာနံ၊ အာနုဘာဝံအစိန္တိယံ။
 တဿဝိဇောတယန္တဿ၊ ဇာတကဿတ္ထနိဿယံ။ ။
 လဒ္ဓေါပဒေသနိဿာယ၊ ကရိဿာမိဟိတာဝဟံ။
 ဝိပလ္လတ္ထပဒက္ခရံ၊ သောဓေတွာနသာရကန္တိ။ ။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဇာတိကောဋိသဟဿေဟိ၊ ဂုတိပဋိသန္ဓေဖြင့်ပိုင်း
 ခြားအပ်သောအဖြစ် ဘဝကုဋေအထောင်တို့ဖြင့်လည်း။ အပရိန္တိန္ဒ၊ မ
 ပိုင်းခြားနိုင်သည်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ တနည်း။ ဇာတိကောဋိသဟဿ
 ဟိ၊ ဂုတိပဋိသန္ဓေဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော ဘဝကုဋေ အထောင်တို့ဖြင့်

လည်း။ အပရိစ္ဆိန္ဒကာလံ၊ မငိုင်းခြားနိုင်သောကာလပတ်လုံး။ လောက
 သာသတ္တလောက၏။ ပမာဏရဟိတံ၊ နှိုင်းရှည့်ကြောင်းပမာဏမှကင်း
 သော။ ဟိတံ၊ အစီးအပွားကို။ လောကနာထေန၊ လူသုံးပါးတို့၏ကိုးကွယ်
 ရာဖြစ်တော်မူသော။ ယေနမဟေသိနာ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ က
 တံ၊ ပြုတော်မူအပ်ပြီ။ ။ တဿတာဒိသဿ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသောဂုဏ်နှင့်
 ပြည့်စုံသောသဘောရှိတော်မူသော။ မဟေသိနော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ပါ
 ဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ နမသသိတွာ နမဿာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ နမသသိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး
 ၍။ ဓမ္မဿစ၊ ဆယ်ပါးသောတရားတော်အားလည်း။ အဇ္ဇလိ၊ လက်အုပ်
 ကို။ ဝါ၊ အဇ္ဇလိ၊ အဇ္ဇလိပဂ္ဂဟံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို။ ကတွာ ကရောမိ၊ ပြုပါ
 ၍။ ကတွာ၊ ပြုပြီး၍။ သဗ္ဗသမ္မာနဘာဇနံ၊ အလုံးစုံသော သတ္တလောက၏
 မြတ်နိုးပူဇော်ခြင်း၏ တည်ရာဖြစ်သော။ သံဃဉ္စ၊ ရှစ်ယောက်သော ပရ
 မတ္ထသင်္ဃာ၊ သမ္ဗုတိသင်္ဃာတော်ကိုလည်း။ ပဋိမာနေတွာ ပဋိမာနေမိ၊
 မြတ်နိုးကော်ရော်ပူဇော်ပါ၏။ ပဋိမာနေတွာ၊ မြတ်နိုးကော်ရော်ပူဇော်ပြီး
 ၍။ ။ ရတနတ္ထယေ၊ ရတနာတို့၏သုံးပါးတို့၏ အပေါင်း၌။ ပဝတ္ထဿ၊ ဖြစ်
 သော။ နမဿနာဒိနော၊ ရှိခိုးခြင်းအစရှိသော။ ဝါ၊ ရှိခိုးခြင်း လက်အုပ်ချီ
 ခြင်းပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ အဿပုညဿ၊ ဤသို့သောကု
 သိုလ်၏။ အာနုဘာဝေန၊ အာနုဘော်ဖြင့်။ သဗ္ဗေ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော။
 ဥပဒ္ဒဝေ၊ ကပ်နှိပ်စက်တတ်သောဥပဒ်ဘေးဒဏ်အန္တရာယ်တို့ကို။ ဆေ
 တွာ၊ ဖြတ်ပယ်ပြီး၍။ ။ တံတံကာရဏံ၊ တိတ္ထိတို့ကိုတဘန်ကွယ်ပြန်စေ
 ခြင်းအစရှိသောထိုထိုအကြောင်းကို။ အာဂမ္မ၊ အကြောင်းပြု၍။ အပဏ္ဏ
 ကာဒိနိ၊ အပဏ္ဏကဇာတ် အစရှိကုန်သော။ ယာနိဇာတကာနိ၊ အကြင်
 ဇာတ်တော်တို့ကို။ ဇုတိမတာ၊ အဆင်းတော် အရောင်၊ ဥာဏ်တော် အ
 ရောင်နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ မဟေသိနာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။
 ပုရာ၊ သင်္ဂါယနာမတင်မိရှေးကျိလန္တံ၊ ဒေသိတာနိ၊ ဟောတော်မူအပ်ကုန်
 ပြီ။ ။ ယေသုဇာတကေသု၊ အကြင်ဇာတ်တော်တို့၌။ လောကနိတ္ထရဏတ္ထိ
 ကော၊ သတ္တလောကကို ဝနုဒုက္ခမှထုတ်ဆယ်ကယ်တင်လိုသော သမ္မာ
 ဆန္ဒရှိတော်မူသော။ နာယကော၊ လူသုံးပါးတို့ကို နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ပို့တော်မူ
 ပေတတ်သော။ သတ္ထာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အနန္တေ၊ အဆုံးအပိုင်းအ
 ခြား မရှိကုန်သော။ ဗောဓိသမ္ဘာရေ၊ အရဟတ္တမဂ်ဥာဏ် သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်၏အဆောင်အညီဖြစ်ကုန်သော ပါရမီစာဂစရိယတို့ကို။ စိရံ၊ ရှည်

မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး။ပရိပါစေသိ၊ရင့်စေထော်မူပြီ။ ။သဗ္ဗာနိ၊
ကုန်အောင်စုံကုန်သော။တာနိဇာတကာနိ၊ထိုဇာတ်တော်တို့ကို။ဧကန္တံ၊
အတို့တရထည်းပြု၍။ သင်္ဂဟံ၊ သင်္ဂါယနာသို့။ အာရောပေန္တေဟိ၊တင်
တော်မူကုန်သော။ ဓမ္မသင်္ဂါဟကေဟိ၊သုတ်အဘိဓမ္မာပိနည်းကိုသင်္ဂါ
ယနာတင်ကုန်သောအချင်မဟာကဿပအစရှိကုန်သော မဟာထေရ်
တို့သည်။ယံပကရဏံ၊အကြင်ကျမ်းကို။ဇာတကံနာမ၊ဇာတ်အမည်ရှိ၏
ဟူ၍။သင်္ဂီတံ၊သင်္ဂါယနာတင်အပ်ပြီ။ ။ဗုဒ္ဓဝံသဿ၊ဘုရားအနွယ်တော်
ကိုပြတတ်သော။ ဧတဿဇာတကဿ၊ထိုဇာတ်တော်၏။ စိရဋ္ဌိတိ၊ငါး
ထောင်ရှည်ကြာ ကာလပတ်လုံး တည်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆန္တေန၊ကောင်းမြတ်
သောအလိုသမ္မာဆန္ဒရှိထသော။ ဖိရေန၊သဘောအမှန် လျင်မြန်စွာမှတ်
နိုင်ဆောင်နိုင်သောပညာရှိထသော။သတ္ထဒဿိနာ၊ပိဋကတ်ကျမ်းလော
ကီကျမ်းတို့၌ မြင်စွမ်းနိုင်သောပညာမျက်စိရှိထသော။ (ဤဝိသေသနနှစ်
ချက်ကို ကတ္တားနှစ်ချက်၌စပ်)။ မိုင်းခိုင်းနဂရဘောဂိနာ၊ မိုင်းခိုင်းမြို့စား
ဖြစ်ထသော။ပဋိဗောသအမစ္စေန၊သာသနာ့ဒါယကာ တရားမင်းသည်
လက်ရင်းစေသုံးအပ်သောသံတော်ဆင့်အမတ်သည်၎င်း။တောင်သာ န
ဂရဘောဂိနာ၊တောင်သာမြို့စားဖြစ်ထသော။ဒိသာပါမောက္ခာစေရေန၊
ဒိသာပါမောက္ခဟုထင်ရှားကြေငြာသောဧကရာဇ်မင်းဆရာသည်၎င်း။
အဘိဂဏ္ဌာန၊ရှေးရှုဆည်းကပ်၍။ ယာစိတော၊တောင်းပန်အပ်သော။အ
ဟံ၊ငါသည်။ ။မဟာပုရိသစရိယာနံ၊ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်ကုန်သောဘု
ရားလောင်းအကျင့်တော်တို့၏။ အစိန္တိ ယံ၊မကြံစည်အပ်မကြံစည်နိုင် မ
ကြံစည်ကောင်းသော။အာနုဘာဝံ၊အစွမ်းအာနုဘော်ကို။ဝိဇေတယန္တ
ဿ၊အထူးထူးအပြားပြားပြတတ်ထသော။ဇာတကဿ၊ ရှေးအဖြစ်အ
ဋ္ဌ၊ပုတ္တိတော်ကိုဟောရာဇာတ်ကျမ်း၏။အတ္ထနိဿယံ၊အနက်၏မြှီရာမြန်
မာဘာသာနိဿယကျမ်းကို။ ။လဒ္ဓေါပဒေသံ၊မဟာသယောစသည်တို့၌
ဒုက္ခိက္ခနိပစက်လျက်လည်း အသက်ကိုပမာဏမထား ကျားမင်းပုဏ္ဏ
ရိက်သို့စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါလျက်၊ထိုရွာဤရွာဆရာကောင်းထံကျိုး
နွံကပ်ဆည်း၊ ရအပ်သောနည်းကောင်းလက်ဆုပ်ဥပဒေသကို။နိဿယ
နိဿယံကတွာ၊ အမြဲပြု၍။ ဝိပလ္လတ္ထပဒက္ခရံ၊ဘောံပြန်ပျက်စီးသောပုန်
အက္ခရာကို။ သာရကံ၊မှန်ကန်သေချာကောင်းမွန်စွာလျှင်။သောဇေတွာ
န၊အဋ္ဌကထာဓိကာနိရုတ္တိကျမ်း စုံစမ်းနှိုင်းညှိ မူရင်းထိအောင်သုတ်သင်

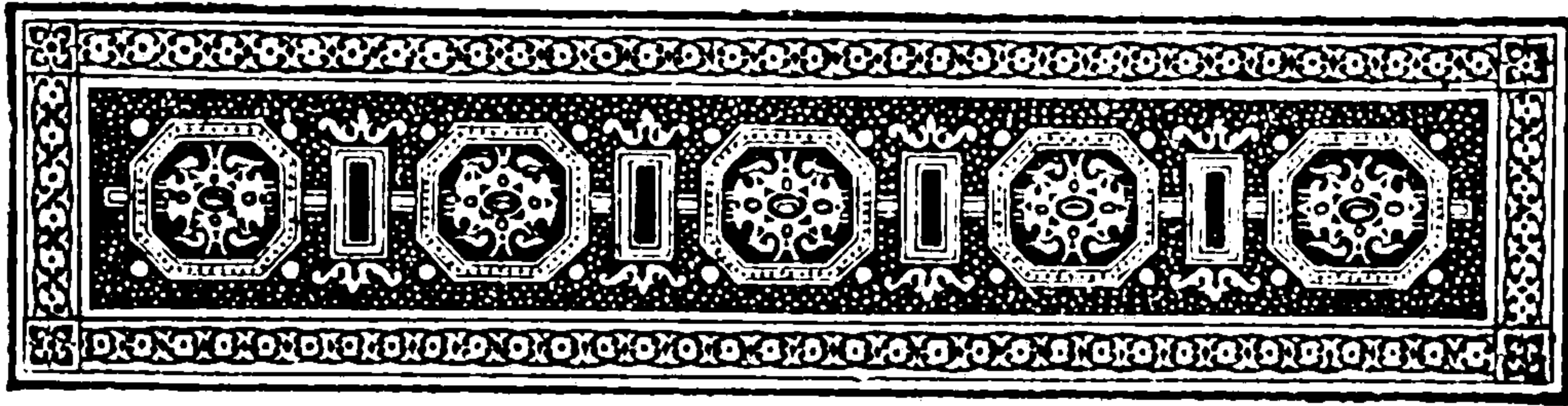
၍။ဟိတာဝဟံ၊သောတုဇနတို့၏ အစီးအပွားကိုဆောင်နိုင်သည့်ကို။က
တွာပြု၍။ကရိဿာမိ၊စိရင်ပေအံ။ဣတိ၊ဤသည်လျှင် ရတနတ္ထယပဏာ
မစသည်ကိုဆိုရာဂန္ထာရ မှစကားရပ်အပြီးသတ်တည်း။ ။

ဇိနေန္ဒြမတ္တောဘသကုမ္ဘစာရိနိ၊ဇိနောရသာနံမုခပက်ဇာဠိနိ။

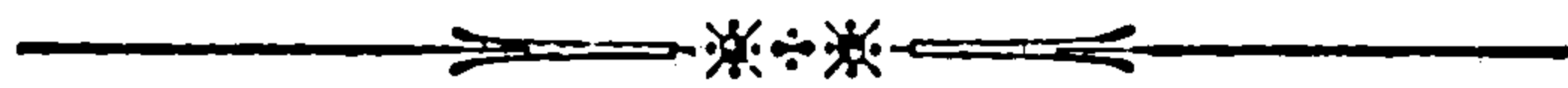
သရသွတိမေမုခဂတ္တဂတ္တိနိ၊ရမတွနာယာသသဒတ္ထသုဒနိ။ ။

ဇိနေန္ဒြမတ္တောဘသကုမ္ဘစာရိနိ၊မာရ်ငါးပါးကိုအောင်တော်မူပြီးသည့်
ဖြစ်၍ လောကသုံးပါး၌အစိုးရတော်မူသော ရှစ်ပါးသောပရိသတ်တို့၏
အလယ်၌ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ အမုန်ရစ်သောဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့် တူတော်မူ
သောမြတ်စွာဘုရား၏ ပါးစောင်နှစ်ဘက်မှဆင်းသက် လျှောက်၍ အာ
သောက်ယိုစီးသောဆင်မုန်နှင့် တူသောသူ တပါးတို့၏ မာန်ရစ်ခြင်းစ
သည်တို့ကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော မကြောက်မရွံ့ဆိုအပ်သောစ
ကားတော်သံ၌ဖြစ်ခြင်းအလေ့ရှိထသော။ဇိနောရသာနံ၊ငါးမာရ်အောင်
မြင်သုံးလူ့ရှင်၏ရွှေရင်တော်နှစ်သားရင်းစစ်ဖြစ်ကုန်သော အသျှင်သာရိ
ပုတ္တရာအသျှင်မဟာကဿပအစရှိကုန်သောအသျှင်မြတ်တို့၏။မုခပက်
ဇာဠိနိ၊ ခံတွင်းတော်တည်းဟူသော ပုဏ္ဏရိက်ကြာတိုက်၌ ကောင်းစွာ
နေလျက်အနက်သဒ္ဓါအရသာကိုကောင်းစွာ ယူဆောင်တတ်သည်ဖြစ်
၍ပကတိသောပုဏ္ဏရိက်ကြာတိုက်၌ကောင်းစွာနေလျက် ပန်းရက်အရ
သာကို ယူဆောင်တတ်သောပိတုန်းနှင့်တူသည်မူလည်း ဖြစ်ထသော။
ဂတ္တိနိ၊မြတ်စွာဘုရား၏စကားတော်သံတည်းဟူသောနတ်ယောကျ်ားနှင့်
ပေါင်းယှဉ်ခြင်းကြောင့် ယူအပ်သောနေယျတ်နိတတ်အစရှိသော မြတ်
သောအနက်တည်းဟူသော သားကောင်းရတနာကို ဘွားကားနီးသော
ကိုယ်ဝန်ရှိထသော။ သရသွတိ၊သူရဿတိနတ်သွီးတည်းဟူသောပိဋ
ကတ်သုံးပုံသည်။ ဝါ၊ပိဋကတ်သုံးပုံတည်းဟူသောသူရဿတိနတ်သွီး
သည်။အနာယာသာ၊ ပြုငြင်ပင်ပန်းခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ မေ၊ငါ၏။ မုခ
ဂတ္တိ၊ ခံတွင်းတည်းဟူသော ပုဏ္ဏရိက်ကြာတိုက်၌။ ဝါ၊ပုဏ္ဏရိက်ကြာ
တိုက်တည်းဟူသောခံတွင်း၌။ သဒတ္ထသုဒနိ၊မိမိ၏နေယျတ်နိတတ်အစ
ရှိသောမြတ်သော အနက် တည်းဟူသော ရွှေတုံးရွှေခဲ သားရတနာကို
ကောင်းစွာဘွားလျက်။ရမတု၊မွေ့လျော်ပါလှည့်။ ။

ရေတံပျဉ်တော်နိဿယ။

(၁-ကောနိပါတ်)

၁-အပဏ္ဏကဇာတ်။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

(၁) ဤအပဏ္ဏကဇာတ်ဓမ္မဒေသနာကိုသဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရားသည် သါဝတ္ထိပြည်ကိုဆွမ်းခံအဖို့ပြု၍ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ ကျောင်းကြီးဒါယကာ အနာထဝိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သောငါးရာသောတိတ္ထိတပည့်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူသည်။

အ-ပဏ္ဏကံ ဌာန-မေကေ၊ဒုတိယံ အာဟု တက္ကိကာ။

တေ-ဒညာယ မေဓာဝိ၊တံ ဂဏှေယျ အ-ပဏ္ဏကံ။ ၁ ။

(၁) ဂဟပတိ၊အနာထဝိဏ်သူဌေး။မေကေ၊ဘုရားလောင်းအကြီးအကဲ ဂှိကုန်သောအချို့ကုန်သောပညာရှိကုန်သည်တို့သည်။ အပဏ္ဏကံ၊စင်စစ် စီးပွားချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မချွတ်မယွင်းဆင်း ခဲခြင်းမှထွက်မြောက်စေတတ်သော။ ဌာနံ၊အကြောင်းကို။ဂဏှိ' သု၊ယူ ကုန်ပြီ။ ယေဗန၊အကြင်အမြော်အမြင်နည်းကုန်သော ယှည်းကုန်သည် မိုက်အကြီးအမှူးရှိကုန်သော သူတို့သည်ကား။ တက္ကိကာ၊ပိစ္ဆာဝိတကံ ဖြင့်အချက်မကျကြံဆ၍ယူဟတ်ကုန်သည်။ အာဟု၊ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တေမ

မာဂဂဏန်းကား၊ဇေတဝန်၊အဆုံး၊ဂဏန်းကား၊ဂါယာ၊ရေခံပါတ်။ ကမ္ပည်းလိင်္ဂနော၊ကွင်းတွင်းမှိုဂဏန်းလည်း၊ပါဠိဟောဂါယာနံပါတ်ပင်တည်း။

နုဿာ၊ တိုအမြော်အမြင်နည်းသောလှည်းကုန်သည်မိက် အကြီးအမှူးရှိ ကုန်သောသူတို့သည်။ ဒုတိယံ၊ အပဏ္ဏကဋ္ဌာနနိဿယာနိကပဋ္ဌမအကြောင်း မှနှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော။ ဋ္ဌာနံ၊ အပြစ်မကင်း ချွတ်ယွင်းမှားမှော်သော အနိဿာနိက ဆင်းရဲခြင်းမှထွက်မြောက်စေတတ်သော အကြောင်းကို။ အဂ္ဂဟောသံ၊ ယူကုန်ပြီ။ မေဓာဝီ၊ ထက်မြက်သန့်ရှင်းသော ပညာရှိသော သူသည်။ ဧတံ၊ ထိုအပဏ္ဏက၊ တက္ကဂါဟအကြောင်းနှစ်ပါးတို့၌အကျိုးအပြစ်ပွားစီးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ အညာယ၊ ယထာဘူတပညာဖြင့်သိ၍။ တံအပဏ္ဏကံ၊ ထိုစင်စစ်စီးပွားချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်မချွတ်မယွင်း ဆင်းရဲခြင်းမှ ထွက်မြောက် စေတတ်သော အကြောင်းကို။ ဂဏှေယျ၊ ယူရာ၏။ ။

ထိုဂါထာ၌ သရဏဂုံသုံးပါးငါးပါးသောသီလ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ ပစ္စယပဋိသေဝန၊ ဟူသောအလုံးစုံသောစတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ ဣန္ဒြိယေသုဂုတ္တဒ္ဓါရတာ၊ ဘောဇနေမတ္တညုတာ၊ ဇာဂရိယာနုယောဂ၊ ဈာန်၊ ဝိပဿနာ၊ အဘိညာဉ်၊ သမာပတ်၊ အရိယမဂ်၊ အရိယဖိုလ်ဟူသော ဤအလုံးစုံသည် အပဏ္ဏကဋ္ဌာနမည်၏။ ဤအပဏ္ဏက အကျင့်မည်သည်ကား၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရားသားတော်တို့၏အကျင့်တည်း။ ခပ်သိမ်းကုန်သောဘုရားတို့သည် အပဏ္ဏကအကျင့်ကိုသာလျှင်ကျင့်၍ မြိစ္ဆာဝီရိယဖြင့်ပါရမီတို့ကိုဖြည့်ကုန်၍ ဗောဓိပင်၏အရပ်၌ဘုရားဖြစ်ကုန်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ပစ္စေကဗောဓိဥာဏ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရား သားတော်တို့သည်လည်း သာဝကပါရမီဥာဏ်ကို သိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည်အပဏ္ဏကအကျင့်ကိုသာလျှင်ယူရာ၏။ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည်သီတင်းသည်တို့အားသုံးပါးသောကုလသမ္ပတ္တိတို့ကို၎င်း၊ ကာမာဝစရနတ်ပြည်မြော်ထပ်ဖြဟွာနှစ်ဆယ်တို့၌သမ္ပတ္တိတို့ကို၎င်းပြုပြီး၍ အဆုံး၌အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုပေးတတ်သောအကျင့်သည် အပဏ္ဏကအကျင့်မည်၏။ လေးပါးကုန်သောအပါယ်တို့၌၎င်း၊ ငါးပါးကုန်သော ယုတ်သော အမျိုးတို့၌၎င်း ဖြစ်ခြင်းကို ပေးတတ်သော အကျင့်သည်ပဏ္ဏကအကျင့်မည်၏ဟူ၍ အပဏ္ဏကဒေသနာကို ပြတော် မူပြီး၍ အလွန်လေးပါးကုန်သောသစ္စာတို့ကို တဆဲ့ခြော်ပါးကုန်သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့်ပြတော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါးကို ပြသည်၏အဆုံး၌ အလုံးစုံ

၂-ဝဏ္ဏပထဇာတ်။ (၂)

လည်းပြစ်ကုန်သော ထို ငါးရာကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်ဖြစ်ဘူးကုန်
သောသီတင်းသည်တို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်ကုန်၏။ ။အဝိ
ရဒ္ဓေါအပဏ္ဏကော။ ။အဘိဓာန်။ ။ပဏ္ဏဗျဝဟာရတ္ထုတိသု။တ္ထု။
ဝိရဒ္ဓဝေါဟာရေနနပဏ္ဏာပေတိတျပဏ္ဏကော။ ။၎င်းဋီကာ။ ။အ
ပဏ္ဏကဇာတ်ကံပဌမံ။ ။

၂-ဝဏ္ဏပထဇာတ်။

(၂) လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ဆုံးမနာ၍၊သတ္တာမည်ရှိ၊စောမုနိသည်၊အင်္ဂါလာ
သုနော၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝဏ္ဏပထ
ဇာတ်ဓမ္မဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်
မူစဉ်၊ လျှော့လွှတ်သောဝိရိယရှိသော တဦးသောရဟန်းကိုအကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-ကိလာသုနော ဝဏ္ဏ-ပထေ ခဏန္တာ၊ဥဒ.င်္ဂဏေ တတ္ထ ပပံ အဝိန္ဒု။
ဝေံမုနိ ဝိရိယ-ဗလူ.ပပန္နော၊အ-ကိလာသု ဝိန္ဒေ ဟဒယဿ သန္တိ။ ၂။
(၂) ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။အ-ကိလာသုနော၊အပျင်းမရှိစိစိကျပ်ကျပ်အား
ထုတ်အပ်သောလုံ့လရှိကုန်သောလှည်းကုန်သည်တို့သည်။ဝဏ္ဏ-ပထေ၊
သဲခရီး၌။ ခဏန္တာ၊တူးကုန်လတ်သော်။အင်္ဂဏေ၊လူတို့၏သွားလာရာမြေ
အပြင်ဖြစ်သော။တတ္ထ 'တထိ' ဝဏ္ဏပထေ၊ ထို သဲခရီး၌။ ပပံ၊ ပွားတက်
သောများစွာသောရေကို။အဝိန္ဒု၊ရကုန်ပြီ။ ဝေံတထာ၊ထို့ အတူ။ဝိရိယ
ဗလူ.ပပန္နော၊သည်းသောဝိရိယ ကာယဗလနှင့်ပြည့်စုံသော။ အ-ကိလာ
သု၊အပျင်းမရှိသော။မုနိ၊ပညာရှိသောရဟန်းသည်။ဟဒယဿ၊စိတ်၏။
သန္တိ၊ငြိမ်းသည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော ဈာန်ဝိပဿနာပညာအဘိ
ညာဉ်အရဟတ္တမဂ်ဥာဏ်ဟုဆိုအပ်သောအရိယာတို့၏တရားကို။ဝိန္ဒေ၊
ရ၏။ ။ဥဒါတိနိပါတော။ ။ပဝဏ္ဏံ အာပံပပံ၊မဟောဒကန္တိ အတ္ထော။ ။
အနောင်အာကျေ၊စပ်လေသန္တိရုပ်။ ။မုနိသည်၊အဂါရိယမုနိ၊အနဂါရိ
ယမုနိ၊သေက္ခမုနိ၊အသေက္ခမုနိ၊ပစ္စေကဗုဒ္ဓမုနိ၊ မုနိမုနိဟူ၍များသော
အပြားရှိ၏။ထိုမုနိတို့တွင် ရအပ်ပြီးသောဖိုလ်၊ သီအပ်ပြီးသောသာသ
နာရှိသောလူသည်အဂါရိယမုနိမည်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်
ဖြစ်သော ရဟန်းသည် အနဂါရိယမုနိမည်၏။ သေက္ခဗုဒ္ဓံယောံသည်

၈ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၃)

သေက္ခမုနိမည်၏။ ရဟန္တာသည်အသေက္ခမုနိမည်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓမုနိမည်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်မုနိမုနိမည်၏။ ဤအ ရာဇ်အလုံးစုံသော မုနိကိုယူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပညာနှင့် ပြည့်စုံ သည်၏အဖြစ်ကြောင့်မုနိဟူ၍သိအပ်၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ထိုကုန် သည်တို့သည်မပျင်းမရိကုန်သည်ဖြစ်၍သေရိုးနှုန်းကူးကုန်လတ်သော် ရေ ကိုရကုန်၏။ ထို အတူဤသာသနာတော်၌လည်း မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍ လုံ့လပြုသော ပညာရှိသောရဟန်းသည် ဤဈာန်အစရှိသည် အပြားရှိ သောစိတ်၏ငြိမ်းခြင်းကိုပြုတတ်သောတရားကိုရ၏။ ရဟန်း၊ သင်သည် ဂှေး၌ရေမျှ၏အကျိုးငှါ လုံ့လပြု၍ ယခုအခါ၌ ဤသို့သဘောရှိသောမဂ် ဖိုလ်ကိုပေးတတ်သော ဝန့်ဆင်းရဲမှထွက်မြော်ကြောင်းဖြစ်သော သာ သနာ၌ဝီရိယကိုအဘွဲ့ကြောင့်လျှော့ဘိသနည်းဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဓမ္မ ဒေသနာတော်ကိုပြုပြီး၍သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြုတော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါး ကိုပြုတော်မူသည်၏အဆုံး၌လျှော့သောဝီရိယရှိသောရဟန်းသည်မြတ် သောအရဟတ္တဖိုလ်၌တည်လေ၏။ ။ဝဏ္ဏပထဇာတ်ကံနုတိယံ။ ။

— + —

၃-သေရိဝဂါဏိဇာတ်။

(၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣစစေနံဝိရာဇေသိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သောဤသေရိဝဂါဏိဇာတ်ကို၊ သာဝဏ္ဏိပြည်ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော လျှော့သောဝီရိယရှိသည် သာလျှင်ဖြစ်သောရဟန်းကိုပင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဣစစေနံ ဝိရာဇေသိ၊ သ.ဒ္ဓမ္မဿ နိယာမကံ။
 ဝိရံ တံ အနုတပ္ပေသိ၊ သေရိဝါ.ယံ.ဝ ဝါဏိဇော။ ၃ ။

(၃) သေရိဝေါ၊ သေရိဝအမည်ရှိသော။ အယံဝါဏိဇော၊ ဤရွဲကုန် သည်မိက်သည်။ အနုတပ္ပတိဣဝ၊ အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရ၏။ ဇေတ ထာ၊ ထိုအတူ။ တံ၊ သင်သည်။ ဣစ၊ ဤသာသနာတော်၌။ သ.ဒ္ဓမ္မဿ၊ သူ တော်ကောင်းတရား၏။ နိယာမကံ၊ မှတ်ကြောင်း မြဲကြောင်းဖြစ်သော သောတာပတ္တိမဂ်ကို။ စေဝိရာဇေသိ၊ အကယ်၍ချွတ်ယွင်းစေအံ့။ ဝိရံ၊ အ ခါလေးမြင့်။ အနုတပ္ပေသိ၊ အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရလတ္တံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်

၄-စူဠသေဠိဇာတ်။ (၄)

ကား။ ဂှေဒွိသေရိဝ အမည်ရှိသော ရွဲကုန်သည်သည် အတိုးတသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက်ကိုမရ၍ ထိုရွှေခွက်ကိုယူအံ့သောငှါ လုံ့လကိုမပြု မှု၍ ထိုရွှေခွက်မှယုတ်သည်ဖြစ်၍ အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရ၏။ ထိုအတူ သင်သည်လည်း ဤသာသနာတော်၌စပ်သော ရွှေခွက်နှင့်တူသောအရိယမဂ်ကိုလျော့သောဝီရိယရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်မရ၍ထိုအရိယမဂ်မှ ယုတ်သည်ဖြစ်၍အဘန်တလဲလဲအစဉ်စိုးရိမ်ရလတ္တံ့။ ဝီရိယကိုအကယ်၍မလျော့လတ္တံ့၊ ပညာရှိသောရွဲကုန်သည်သည် ရွှေခွက်ကိုရ၏သို့၊ ထိုအတူ ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ကိုးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်သော လောကုတ္တရာတရားကိုရလတ္တံ့ ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့လျှင်ထိုရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့်ဒေသနာတော်၏အထွတ်ကို ယူလျက်၊ ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ပြတော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လျော့သောဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည်မြတ်သောအရဟတ္တဖိုလ်၌တည်၏။ ။သေရိဝဇာတ်ကံ တတိယံ။ ။

၄-စူဠသေဠိဇာတ်။

(၄) နတ်နှင့် တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရား သည်။အပ္ပကေနပိမေဓာဝီ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သော ဤဓမ္မဒေသနာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအဖို့ပြု၍ ဇီဝက၏ အဓမ္မဝန် ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ စူဠပန်ထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

အပ္ပကေန ပိ မေဓာဝီ၊ပါဘတေန ပိစက္ခဏော။
 သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊အဏုံ အဂ္ဂိံ .ဝ သန္ဓမံ။ ၄ ။

(၄) ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။ အဏုံ၊အနည်းငယ်သော။အဂ္ဂိံ၊မီး ကို။သန္ဓမံသန္ဓမန္တော၊နှုတ်သီးလေဖြင့်မှုတ်လျက်။ မဟန္တံ၊ကြီးစွာသော။ အဂ္ဂိက္ခန္ဓံ၊မီးပုံကို။ ကရောတိဣဝ၊ပြု၏သို့။ ပိစက္ခဏော၊ကုန်သွယ်ခြင်း၌ ဥပါယ်အရေးအရာလိမ်မာမြော်မြင်သော။ မေဓာဝီ၊ပညာရှိသည်။ အပ္ပ ကေနပိ၊ အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော။ ပါဘတေန၊အရင်းဥစ္စာဖြင့်။ မ ဟန္တံ၊ပျားစွာသော။ ဓနုဉ္စ၊အတိုးအပွားဥစ္စာကို၎င်း။ ယသဉ္စ၊အမြီအရံ ကို၎င်း၊ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ဖြစ်စေ၍။ တတ္ထ၊ထိုပျားစွာသောဥစ္စာအမြီအရံ၌။

အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ တည်စေ၏။ ။ (ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဝုဋ္ဌပန်သည်ငါ့ကို မြီ၍ ယခုအခါ၌ တရားတို့၌ တရားတို့ဖြင့် မြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်သည်သာလျှင် မဟုတ်သေး။ ။ ဧး၌လည်း စည်းစိမ်တို့၌ စည်းစိမ်တို့ဖြင့် မြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးပြီဟု ဤသို့သောဒေသနာတော်ဖြင့် ဘော်ပြတော်မူ၏။ ။ ဝုဋ္ဌသေဋ္ဌိဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၅-တဏှုလနာဋိဇာတ်။

(၅) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကိံ အဋ္ဌတိ တဏှုလနာဋိကာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆီဆင်အပ်သော ဤတဏှုလနာဋိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်၊ လာဠုဒါယီမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ကိံ အဋ္ဌတိ တဏှုလ-နာဋိကာယံ၊ အဿာန မူလာယ ဝဒေဟိ ရာဇ။ ဗါရာဏသိံ သန္တရ-ဗာဟိရတော၊ အယ မဋ္ဌတိ တဏှုလ-နာဋိကာ။ ၅။

(၅) မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဿာနံ၊ မြင်းတို့၏။ မူလာယ၊ အဘိုးငှါ။ ပဝတ္တာ၊ ဖြစ်သော။ အယံ တဏှုလနာဋိကာ၊ ဤတကွမ်းစားသောဆန်သည်။ ကိံ အဋ္ဌတိ၊ အဘယ်မျှ ထိုက်သနည်း။ ဝဒေဟိ၊ ဆိုလော့။ အယံ တဏှုလနာဋိကာ၊ ဤဆန်တကွမ်းစားသည်။ သန္တရ-ဗာဟိရတော သန္တရ-ဗာဟိရံ၊ အတွင်းအပူနှင့်တကွသော။ ဗာရာဏသိံ၊ ဗာရာဏသိပြည်ကို။ အဋ္ဌတိ၊ အကယ်ပင်ထိုက်သည်မှန်သလော။ ။ (အဿာနကား၊ အရိယသစ္စာနဒဿနံ၊ ကဲ့သို့နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ၊ ကျေသမျှကို အနက်ပေးရာဘော်။ ။ ထိုအခါမင်းသည် ရှက်သည်ဖြစ်၍ ထိုအဘိုးမြတ်သောယောကျ်ားမိက်ကို အဘိုးမြတ်အရာမှချထား၍ ဘုရားလောင်းအားသာလျှင် အဘိုးမြတ်အရာပေး၏။ ။ တဏှုလနာဋိဇာတကံပဉ္စမံ။ ။

၆-ဒေဝဓမ္မဇာတ်။

(၆) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆီဆင်အပ်သော ဤဒေဝဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူ

၇-ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်။ (၇)

စဉ်၊မထင်ရှားသောများသော ဥစ္စာရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ဟိရိ-ဩတ္တပ္ပ-သမ္ပန္နာ၊ သုက္က-ဓမ္မ-သမာဟိတာ။
သန္တော သ-ပ္ပုရိသာ လောကော၊ ဒေဝ-ဓမ္မာ-တိ ဝုစ္စရေ။ (၆)

(၆) လောကော၊ သတ္တလောကန္တိ။ ဟိရိ-ဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ ကာယဒု စ
ရိုက်စသည်တို့မှ ရှက်တတ်စက်ဆုပ် ရွံရှာတတ်သော ဟိရိတရား၊ ကာ
ယဒုစရိုက်စသည်တို့မှထိတ်လန့်ကြောက် ရွံတတ်သော ဩတ္တပ္ပတရား
နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ သုက္က-ဓမ္မ-သမာဟိတာ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပကိုအရင်းပြု
၍ကျင့်အပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ သန္တော၊
ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့သော ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးအမှုရှိကုန်သော။ သ-ပ္ပုရိ
သာ၊ ကတညူကတဝေဒီဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဟင့်တယ်သော
ယောကျ်ား မြတ်တို့ကို။ ဒေဝဓမ္မာတိ၊ သမ္မုတိနတ်ဥပပတ္တိနတ်ဝိသုဒ္ဓိနတ်
ကြီးသုံးပါးတို့၏အကျင့်တရားရှိကုန်သော သူမြတ်တို့ဟူ၍။ ဝုစ္စရေ၊ ဘု
ရားအစရှိသော အရိယာတို့ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏။ ။ (သမ္မုတိနတ်ဥပပတ္တိ
နတ်ဝိသုဒ္ဓိနတ်တို့၏အကျင့်တရားတို့သည် ဒေဝဓမ္မတို့မည်ကုန်၏။ ထို
တရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဒေဝဓမ္မမည်ကုန်သေး
၏။ ထို့ကြောင့်ပုဂ္ဂလာမိဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်ဖြင့် ဒေဝဓမ္မတို့ကိုပြုတော်
မူလိုရကား၊ သန္တောသပ္ပုရိသာလောကော၊ ဒေဝဓမ္မာတိဝုစ္စရေ၊ ဟုဟော
တော်မူ၏။ ။ ဒေဝဓမ္မဇာတ်ကံဆဋ္ဌံ။ ။

၇-ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်။

(၇) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရား
သည်၊ ပုတ္တောဇ္ဈာဟံမဟာရာဇ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်
မူစဉ်၊ ဝါသဘာဓတ္တိယကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုတ္တော-ဇ္ဈာ-ဟံ မဟာ-ရာဇ၊ တံ မံ ပေါသ ဇနာ-မိပ။
အညေပိ ဒေဝေါ ပေါသေတိ၊ ကိဉ္စ ဒေဝေါ သကံ ပဇံ။ ၇ ။

(၇) ဇနာ-မိပ၊ လူတို့ကိုအစိုးရသော။ မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ အသျှင်မင်းမြတ်၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်တဉ်။ ။

၁၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၈)

တံ၊ အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ ဝံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပေါသ၊ မွေးမြူတော်မူပါလော့။
 ဒေဝေါ၊ အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ အညေဝိ၊ သွေးစပ်သည်မှတစ်ပါးသော မှူး
 မတ်ကျေးကျွန်စသောသူတို့ကိုသော်လည်း။ ပေါသေတိ၊ မွေးမြူတုံသေး
 ၏။ ဒေဝေါ၊ အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ သကံပဇံ၊ မိမိရင်သွေးတော်စစ်ဖြစ်
 သောအကျွန်ုပ်ကို။ ကိဉ္ဇ၊ အသို့မူ၍။ နပေါသေတိ၊ မွေးမြူတော်မူလှည့်အံ့
 နည်း။ ။ (သားမည်သည်ကား၊ အတြဇသား၊ ခေတြဇသား၊ အန္တေဝါသိ
 ကသား၊ ဒိန္နကသားဟူ၍ လေးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင် မိမိ
 ကိုယ်ကိုစွဲ၍ဖြစ်သောသားသည်အတြဇသားမည်၏။ အိပ်ရာအပြင်ပလ္လင်
 အစရှိသည်တို့၌ဖြစ်သောသားသည် ခေတြဇသား မည်၏။ အထံ၌ အ
 တတ်သင်သောသားသည် အန္တေဝါသိကသားမည်၏။ မွေးစားစိမ့်သော
 ငှါပေးအပ်သောသားသည် ဒိန္နကသားမည်၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင်ဤအ
 ရာ၌အတြဇသားကိုရည်၍၊ ပုတ္တော၊ ဟုဆိုသတည်း။ ။ ကိဉ္ဇ၊ ကမ္ပိ၊ နှစ်
 ထွေရှိသည်ကားသင့်သည်ချည်း။ ဂရဟာအံ့ရှိသောကိဉ္ဇ၊ ကမ္ပိ၊ သဒ္ဓါဖြင့်
 နပေါသေတိ၊ ဟူသောအတ္ထကိုသိရသတည်း။ ကိဉ္ဇိ၊ ဟုအချို့စာရှိသည်
 ကားမသင့်။ ။ ကဠဝါဟနဇာတ်ကံသတ္တမံ။ ။

၈-ဂါမဏိဇာတ်။

(၈) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဘုရားသည်၊ အပိအတရမာနာနံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်
 အပ်သော ဤဂါမဏိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊
 လျော့သောဝီရိယရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အပိ အတရမာနာနံ၊ ဖလာ.သာ.ဝ သ.မိဇ္ဈတိ။
 ဝိပက္က-ဗြဟ္မ-စရိယော.သ္မိ၊ ဇေံ ဇာနာဟိ ဂါမဏိ။ ၈ ။

(၈) အတရမာနာနံ၊ ပညာရှိတို့၏အဆုံးအမ၌တည်လျက် အဆော
 တလျှင်မပြုမူ၍မြော်ရှုထောက်လှမ်းဥာဏ်စွမ်းကူပင့်အသင့်အားဖြင့်အ
 မှုကိုပြုကုန်သောသူတို့အား။ (အပိကားနိပါတ်မျှသာ)။ ဖလာ.သာ.ဝတောင့်
 တသောအာသာ၏ အကျိုးသည်။ သမိဇ္ဈတိဝ၊ ပြည့်စုံသည်သာ လျှင်
 တည်း။ ဂါမဏိ၊ ပြည်သူ့အဓိပတိဂါမဏိ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိပက္က-ဗြဟ္မ-
 စရိယော၊ အကျိုးဖြစ်ပြီး၍မှည့်ပြီးကျက်ပြီးသောလေးပါးသော သင်္ဂဟ

ဝတ္ထုဟုဆိုအပ်သောမြတ်သောအကျင့်ရှိသည်။ အသို့၊ ဖြစ်လတ်ပြီ။ ဧဝံ၊
ဤသို့။ တံ၊ သင်သည်။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။ ။ (အိုဂါမဏိ၊ သင်သည် ထိုအ
ကြောင်းကိုဤသို့သိလော့။ ဆရာကိုမှီ၍ အစ်ကိုတရာကိုလွန်၍ ဤကြီး
စွာသောမင်းအဖြစ်သို့သင်သည်ရော၏ဟု ဝမ်းမြောက်သောစကားကို
ကျူးရင့်၏။ ။ ဂါမဏိဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ။

—————*—*—————
ဇ-မဋ္ဌဒေဝဇာတ်။

(ဇ) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဥတ္တမင်္ဂရဟာမယံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤမဋ္ဌဒေဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူ
စဉ်၊ မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

ဥတ္တမင်္ဂ-ရဟာ မယံ၊ ဣမေ ဇာတာ ဝယော-ဟရာ။
ဒေဝ-ဒူတာ ပါတု-ဘူတာ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ-သမယော မမ။ ဇ ။

(ဇ) ဘဝန္တောအမတ္တာ၊ အိုအမတ်တို့။ မယံ၊ ငါ၏။ ဣမေဥတ္တမင်္ဂရဟာ၊ ဤ
မြတ်သောအင်္ဂါဟုဆိုအပ်သော ဦးခေါင်း၌ ရောက်သောဆံတို့သည်။
ဝယော-ဟရာ၊ တတိယအရွယ်သို့ ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပလိတာ၊
(ထည့်)။ ဖြိုခြင်းဖြူအမွှေးဖွေးဖွေးဖြူကုန်သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ကုန်လတ်ပြီ။ ဒေ
ဝ-ဒူတာ၊ သေမင်း၏တမန်တို့သည်။ နတ်နှင့်တူသောတမန်တို့သည်။ ဝိသုဒ္ဓိ
နတ်ဖြစ်သောဘုရားလောင်း၏ တမန်တို့သည်။ ပါတု-ဘူတာ၊ လှံဒဏ်
စိုက်သကဲ့သို့ဦးခေါင်း၌ထင်ရှားဖြစ်ကုန်ပြီ။ မမ၊ ငါ၏။ ပဗ္ဗဇ္ဇာသမယော၊
ရဟန်းပြုကာတန်လတ်ပြီ။ ။ (မဋ္ဌဒေဝမင်းသည်ဤသို့ဆို၍ထိုနေ့၌လျှင်
မင်းအဖြစ်ကိုပွန်၍ရသေ့ရဟန်းပြု၍ထို မဋ္ဌဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌လျှင်
နေလျက်၊ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံး ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေ၊
ပါးတို့ကိုပွားစေ၍ မယုတ်သောဈာန်၌ တည်လျက်၊ ထိုဘဝမှတော့၍
ဗြဟ္မဒုပြည်၌ဖြစ်၍တဘန်ဗြဟ္မဒုပြည်မှတော့၍မိမိလာပြင်၌လျှင်နိမိမည်
သောမင်းဖြစ်၍ ဆုတ်နစ်သောမိမိအနွယ်ကိုပွန်၍၊ ထိုသရက် ဥယျာဉ်၌
လျှင်ရဟန်းပြု၍ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကိုပွားစေ၍တဘန်ဗြဟ္မဒုပြည်သို့
လာ၏။ ။ ဒေဝဒူတဇာတကံနဝမံ။ ။

၁၀-သုခဝိဟာရီဇာတ်။

(၁၀) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယဉ္ဇအညောနုရက္ခန္တိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုခဝိဟာရီဇာတ်ကို၊ အနုပိယမြို့ကိုအဖို့ပြု၍ အနုပိယသရက်ဥယျာဉ်၌နေတော်မူစဉ်၊ ချမ်းသာစွာနေလေ့ရှိသောဘန္ဓိ ယမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယဉ္ဇ အညော နု ရက္ခန္တိ၊ ယော စ အညော နု ရက္ခန္တိ။
သ ဝေ ရာဇ သုခံ သေတိ၊ ကာမေသု အနုပေခဝါ။ ၁၀ ။

(၁၀) ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယဉ္ဇ၊ အကြင်သူကိုလည်း။ အညော၊ တပါးကုန်သော သူတို့သည်။ နုရက္ခန္တိ၊ မစောင့်ရှောက်ကုန်။ ယောစ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ အညော၊ တပါးကုန်သောသူတို့ကို။ နုရက္ခန္တိ၊ မစောင့်ရှောက်တတ်။ ကာမေ သု၊ ဝတ္ထု၊ ကာမကိလေသာကာမတို့၌။ အနုပေခဝါ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်၊ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။ ။ (သုခံသေတိ၊ ဟူသောပုန်သည်အဦးအမြတ်ဖြစ်သောဣရိယာပုထ်တပါး ကိုသာလျှင်ပြုသောပုန်တည်း။ စင်စစ်ကား၊ ချမ်းသာစွာအိပ်ရကာသာ လျှင်မဟုတ်သေး။ ဤသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ချမ်းသာစွာ သွားရ၏၊ ချမ်းသာစွာရပ်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာထိုင်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။ ဤသို့ခပ်သိမ်းသောဣရိယာပုထ်တို့၌ချမ်းသာသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ။ သုခဝိဟာရီဇာတ်ကံဒသမံ။ ။ အပဏ္ဍကဝဂ္ဂေါပဌမော။ ။ တသုဒါနံ။

အပဏ္ဍကံ ဝဏ္ဏပထံ၊ သေရိဝံ ဗုဒ္ဓသေဗ္ဗံ စ။
တဏှုလံ ဒေဝဓမ္မဉ္စ၊ ကဋ္ဌဝါဟန ဂါမဏံ။
မုပ္ပဒေဝံ ဝိဟာရီတိ၊ ပဏ္ဍိတော ဒသ ဇာတကာ။ ။

၁၁-လက္ခဏဇာတ်။

(၁၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ပောဘိသိလပတံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤလက္ခဏဇာတ်ကို၊ ရှာဖွေပြု၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်း

၁၁-လက္ခဏာဇာတ်။ (၁၁)

တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဟောတိ သီလဝတံ အတ္ထော၊ ပဋိသန္ဓာရ-ဝုတ္တိနံ။
လက္ခဏံ ပဿ အာယန္တံ၊ ဥာတိ-သံဃာ-ပုရက္ခိတံ။
အထ ပဿသိ-မံ ကာဠံ၊ သု-ဝိဟိနံ-ဝ ဥာတိဘိ။ ၁၁။

(၁၁) သီလဝတံ၊ ကောင်းသော အကျင့်သီလရှိကုန်သော။ ပဋိသန္ဓာရ-ဝုတ္တိနံ၊ ဓမ္မ ပဋိသန္ဓာရ၊ အာမိသ ပဋိသန္ဓာရ၊ ဟူသော ဖြစ်ခြင်းရှိကုန်သော သူတို့အား။ အတ္ထော၊ အစီးအပွားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဥာတိ-သံဃာ-ပုရက္ခိတံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက်။ အာယန္တံ၊ လာလတ်သော။ လက္ခဏံ၊ လက္ခဏာကို။ ပဿ၊ ရှုလော့။ အထ၊ ထိုသို့မဟုတ်။ ဥာတိဘိ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့မှ။ သုဝိဟိနံ-ဝ၊ အလွန်ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်သည့်ဖြစ်၍လျှင်။ ဧကကံ၊ တကောင်ထီးတည်း။ အာယန္တံ၊ လာသော။ ဣမံကာဠံ၊ ဤကာဠမည်သောသမင်ကို။ ပဿသိ၊ ရှုလော့။ ။ (ဤဂါထာ၌မကောင်းသည် မှကြဉ်စေခြင်း အဆုံးအမ၏အစွမ်းအားဖြင့် ဓမ္မပဋိသန္ဓာရကို သိအပ်၏။ ကျက်စားရာသို့သွားခြင်း၊ နာသူတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း၊ တရားနှင့်လျော်စွာစောင့်ရှောက်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် အာမိသပဋိသန္ဓာရကို သိအပ်၏။ ဤနှစ်ပါးသော ပဋိသန္ဓာရ၌ တည်ကုန်သောကောင်းသော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ပညာရှိတို့အား အစီးအပွား မည်သည်ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်။) ။ ။လက္ခဏာဇာတ်ကံပဌမံ။ ။

၁၂-နိဂြောဓဇာတ်။

(၁၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိဂြောဓမေဝ သေဝေယျ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနိဂြောဓဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည်စေတနံကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်၊ ကုမာရကဿပမထေရ်၏ အမိကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နိဂြောဓ-မေဝ သေဝေယျ၊ န သာဓ-မုပသံ-ဝသေ။
နိဂြောဓသ္မိံ မတံ သေယျော၊ ယဇ္ဇေ သာဓသ္မိံ ဇီဝိတံ။ ၁၂။

(၁၂) ပုတ္တ၊ ချက်သား။ နိဂြောဓ၊ မေဝ၊ နိဂြောဓသမင်ကိုသာလျှင်။ ဟိ တကာမော၊ အစီးအပွားကိုလိုသောသူသည်။ သေဝေယျ၊ မြိဝဲရာ၏။ သာ ခံ၊ သာသမင်ကို။ နဥပသံဝေသ၊ မမြိဝဲရာ။ နိဂြောဓသိဉ္စိ၊ နိဂြောဓသမင် မင်း၏ခြေရင်း၌။ မတံ၊ သေခြင်းသည်လည်း။ သေယျော၊ ကောင်းမြတ်၏။ သာသိဉ္စိ၊ သာသမင်မင်း၏ထံ၌။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းသည်။ ယဇ္ဇေ သေယျောနုသေယျော၊ မမြတ်။ ။ ယဇ္ဇေ၊ ကား ပဋိသေခအံ့ရှိသောနိ ပါတ်ပုန်။ သေယျောလည်း လိင်သုံးပါး၌ပင်ထင်သည်။ ။ ဓမ္မေနအလာ တောယော၊ ယောစ လာဘော အဓမ္မိကော။ အလာဘောဓမ္မိကောသေ ယျော၊ ယဇ္ဇေလာဘောအဓမ္မိကော။ ။ ဒုဗ္ဗေဓေဟိပသံသာစ၊ ဝိညူဟိ ဂရဟာစယာ။ ဝိညူဟိ ဂရဟာသေယျော၊ ယဇ္ဇေဗာလပသံသနာ။ ။ သဒ္ဓနိတိဉ္စိသိဉ္စိစသည်များစွာဆောင်၏။ သာသိဉ္စိနိဂ္ဂဟိတ်ကျေသည်။ ။ နိဂြောဒဇာတ်ကံဒုတိယံ။ ။

၁၃-ကဏ္ဍိဇာတ်။

(၁၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ မိရတ္ထ၊ ကဏ္ဍိနံသလ္လံ၊ အစရှိသောဂါထာ ပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကဏ္ဍိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး ၌ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းသည်ဖြားယောင်းအပ်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိရတ္ထ၊ ကဏ္ဍိနံ သလ္လံ၊ ပုရိသံ ဂါဠ-ဝေမိနံ။
 မိရတ္ထ၊ တံ ဇန-ပဒံ၊ ယတ္ထိတ္ထိ-ပရိဏာယိကာ။
 တေ စာပိ မိတ္တိတာ သတ္တာ၊ ယေ ဣတ္ထိနံ ဝသံ ဂတာ။ ၁၃။

(၁၃) ဘဝန္တော၊ တောတောင်စောင့်တတ် အသျှင်နတ်တို့။ လော ကေ၊ လူ့ရွာ၌။ သလ္လံ၊ စူးဝင်တတ်သော။ ကဏ္ဍိနံ၊ မြားရှိထသော။ (သလ္လံ ကားကဏ္ဍ၏ ဝိသေသနတည်း။ ကဏ္ဍိ၏ ဝိသေသနမဟုတ်။ ယထာဂ္ဂပေ သည်အဒိန္န၏ဝိသေသနဖြစ်၏သို့တည်း။) ။ ။ တနည်းကား။ ကဏ္ဍိနံ၊ အ ထူးထူးအပြားပြားစီးသွားတတ်သော မြားရှိထသော။ သလ္လံ၊ ကုမုဒြာ ကြာရွက်သဏ္ဍာန်အပြင်ရှိ၍ အဖြောင့်သာလျှင် စူးဝင်သောထုံချွန်တံစူး လည်းရှိထသော။ ဂါဠ-ဝေမိနံ၊ ရက်စက်စိမ်းကား သနားခြင်းကင်း၍

ပြင်းစွာ ထိုးပစ်တတ်ထသော။ ပုရိသံ၊ ကြိမ်းကြုတ်သော အမှုရှိသော
ယောက်ျားကို။ ဇိ၊ ထွေ ဘွယ်သည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေလော့။ တနည်း။ ပုရိသံ
ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ဇိ၊ ထွေ ဘွယ်သည်။ ဝါ၊ ရုံဘွယ်သည်။ အတ္ထု၊
ဖြစ်၏။ (ဇိရတ္ထ၊ မံပူတိကာယံ၊ နွံကဲ့သို့ ဂရဟာအနက်ရှိသော ဇိသဒ္ဓါ၏အ
ယှဉ်ဆဋ္ဌိအနက်နှိဒုတိယာသက်သတည်း)။ ယတ္ထ၊ အကြင်ဇနပုန်နှံ။ ဣတ္ထိ၊
မိန်းမသည်။ ပရိဏာယိကာ၊ ကြီးကဲပိုးအုပ် မင်းလုပ်၏။ တံဇနပဒံ၊ ထို
မိန်းမ မင်းမူသော ဇနပုန်ကိုလည်း။ ဇိ၊ ထွေ ဘွယ်သည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေ
လော့။ ယေသတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊ အ
လိုနိုင်ငံသို့။ ဂတာ၊ မိစ္ဆာံမှားမိုက်နွားသို့လိုက်ကုန်၏။ တေစာပိ၊ ထိုမိန်းမ
နိုင်ငံသို့လိုက်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း။ ဝိက္ကိတာဂရဟိတာ၊ ကဲ့ရဲ့အပ်
ကုန်၏။ တနည်း။ ဝိက္ကိတာသဇ္ဇာတမိက္ကာရာ၊ ထွေ ထွ ပြုဘွယ် အခြင်း
အရာရှိကုန်၏။ (ရှေးအနက်ကား အဋ္ဌကထာ။ နေံကားဋီကာ)။ ။ ဤ
သို့ဘုရားလောင်းသည် တဂါထာဖြင့် သူတပါးတို့အားသနားကရုဏာ
ကင်းသဖြင့် သေခြင်းဆင်းရဲကို ဖြစ်စေခြင်း၊ မိန်းမ ကြီးကဲပိုးအုပ်မင်း
လုပ်၍ စီရင်သောဇနပုန်၊ ကာမရတိအားဖြင့် မိန်းမနိုင်ငံသို့ လိုက်သော
သတ္တဝါ။ ဤသုံးပါးသောဂရဟဝတ္ထုတို့ကိုပြု၍တောအုပ်ကို ပဲ့တင်ထပ်
စေလျက် ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်စမ္ပါယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောတော်မူ
လေပြီ။ ။ ကဏ္ဍိဇာတကံတတိယံ။ ။

၁၄-ဝါတဒိဂဇာတ်။

(၁၄) နတ်နှင့်တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နက်ရတ္ထိရသေဟိပါပိယော၊ အစရှိသော
ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါတဒိဂဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိ
ပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဂုဇ္ဇဝိဏ္ဏပါတိ
ကတိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န ကိရတ္ထိ ရသေဟိ ပါပိယော၊ အာဝါသေဟိ ဝ သန္တဝေဟိ ဝါ။
ဝါတ-မိဂံ ဂဟန-နိသယိတံ၊
ဂဿ-မာနေသိ ရသေဟိ သဗ္ဗယော။ ၁၄။

၁၈ ကေနိပါတ်ဘတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၅)

(၁၄) ဘဝန္တော၊ အိုအမတ်များတို့။ လောကေ၊ လူ့ရွာ၌။ ရသေဟိ၊ ဇိဝှါဝိညာဉ်ဖြင့် ခံစားအပ်ကုန်သော ချို၊ ချဉ်၊ စပ်၊ ငန်၊ အဖန်၊ အခါး၊ ခြေခံ ပါးရသောတို့၌ တပ်စွန်းကုန်သော ရသတဏှာတို့အော်။ ပါဝိယော၊ အထူး သဖြင့် ယုတ်မာသော သဘောတရားသည်။ နတ္ထိကိရ၊ မရှိသဘတ်။ အယံ၊ ဤဇိဝှါဝိညာဉ်ဖြင့် ခံစားအပ်သော အရသာ၌ တပ်သောတဏှာသည်။ အာဝါသေဟိဝါ၊ အရိပ်အာဝါသနေရာတို့၌ တပ်စွန်းသောလောဘတို့ အောက်၎င်း။ သန္တဝေဟိဝါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ တပ်စွန်းသောလောဘ တို့အော်၎င်း။ ပါပတရာကိရ၊ အဆအရာအဆအထောင် အဆအသိန်း အားဖြင့်လွန်၍ ယုတ်မာသတတ်။ ဘဝန္တော၊ အိုအမတ်များတို့။ တုမော၊ သင်တို့သည်။ ရသာနံ၊ ရသတဏှာတို့၏။ ပါဝိယဘာဝံ၊ အလွန်ယုတ်မာ သည့်အဖြစ်ကို။ ပဿထ၊ ရှုကြကုန်လော့။ ဂဟန-နိသိတံ၊ တောချုံကို မှီထသော။ ဝါတမိဂံ၊ ဝါတမိဂမဉ်ရခေါ်တွင်တောသမင်ကို။ သဗ္ဗယော၊ သဗ္ဗယအမည်ရှိသောဥယျာဉ်စောင့်သည်။ ရသေဟိ၊ ပျားလူးမြက်အရ သာတို့ဖြင့်။ ဝသံ၊ မိမိအလိုသို့။ အာနေသိ၊ ဆောင်ခဲ့ပြီ။ ။ (ဤသို့မင်းသည် ရသတဏှာ၏အပြစ်ကိုဟော၏။ ဟောပြီး၍ကား ထိုသမင်ကို တောသို့ လျှင်ပို့စေ၏။ ။ ဤဂါထာသည်ဝေတာလီဂါထာဖြစ်၍ ဒုတိယပါဒ၌ အာ ဝါသေဟိဝ၊ ဟု၊ ရသာရွတ်။ တိဋ္ဌစရံနိသိန္နောဝသယာနော၊ ကဲ့သို့တည်း။ တတိယပါဒ၌။ သရလောပေါယမနရာဒိသုဝါ၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့် သရကို ချေ၍ ဂဟနိသိတံ၊ ရွတ်သော်ဆန်းသင့်၏။ သို့သော်လည်း စာစောင်အ များရှိရကားလျစ်လျူရှုအပ်၏။ ။ ဝါတမိဂဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၁၄။

၁၅-ခရာဒိယဇာတ်။

(၁၅) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဋ္ဌက္ခုရံခရာဒိယေ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤ ခရာဒိယ ဇာတ်ကို၊ ဆိုနိုင်ခက်သော မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဋ္ဌ-က္ခုရံ ခရာဒိယေ၊ မိဂံ ဝင်္ကာ-တိဝင်္ကာနံ၊
 သတ္တဟိ ကာလာ-တိက္ကန္တံ၊ န နံ ဩဝေဒိတု-ဿဟေ။ ၁၅။

၁၆-တိပလ္လတ္တဇာတ်။ (၁၆)

(၁၅) ခရာဒိယေ၊ခရာဒိယမည်သောနမ။ အဟံ၊ငါကား။ အဋ္ဌကွရုံ၊
 ရုံ၊ခွါရှစ်ခုရှိထသော။ဝင်္ကံ၊တိဝင်္ကံ၊နံ၊အရင်း၌ကော်၍အဖျား၌အလွန်
 ကော်သော ဦးချိုရောင်ထသော။ သတ္တဟိ ကာလေဟိ၊ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်
 သောဆုံးမရာကာလတို့ဖြင့်။ဩဝါဒံ၊အဆုံးအမကို။(ထည့်)။အတိက္ကန္တံ၊
 လွန်ထသော။ ။(သတ္တဟိကာလာတိက္ကန္တံ၊သတ္တဟိဩဝါဒကာလေ
 ဟိဩဝါဒံ အတိက္ကန္တံ၊အဋ္ဌကထာ။ဤအလို၊ ကာလေအတိက္ကန္တံ၊ဖြတ်၍
 ဟိအကျေကြ်သည်။ဩဝါဒံကားပါဌသေသ။ ဒီကာန္တံကား။သတ္တဟိ
 ကာလေဟိတိက္ကန္တံ၊ သတ္တဝါဩဝါဒဒါနကာလံဩဝါဒံဝါ အတိက္က
 န္တံ၊ဟူ၏။ ။နံ၊မိဂံ၊ထိုဆုံးမခက်သောဒုဗ္ဗစသမင်ကို။ ဩဝဒိတုံ၊ဆုံးမ
 ခြင်းငှာ။ နဥဿဟော၊ အားမထုတ်ပြီ။ (ဤစကားဖြင့်သင့်သားဆုံးမခက်
 သောသမင်ကို ဆုံးမခြင်းငှာ ငါ့အားစိတ်မျှလည်းမဖြစ်ဟူသောအံ့ကိုပြ
 ၏။ ။ခရာဒိယဇာတ်ကံပဉ္စမံ။၁၅။

၁၆-တိပလ္လတ္တဇာတ်။

(၁၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
 ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ မိဂံတိပလ္လတ္တ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
 ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ တိပလ္လတ္တဇာတ်ကို၊ကောသမ္ဗိပြည် ဆီးတော
 ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အကျင့်သိက္ခာကိုအလိုရှိသောရာ
 ဟုလာထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိဂံ တိ-ပလ္လတ္တ-မနေ-က-မာယံ၊အဋ္ဌ-ကွရုံ အဒ္ဓ-ရတ္တာ-ပ-ပါယိံ ။
 ဇကေန သောတေန ဆမ-ဿသန္တော၊
 ဆဟိ ကာလာဟိ-တိဘောတိ ဘာဂိနေယျော။၁၆။

(၁၆) ဘဂိနိ၊နမ၊အဟံ၊ငါသည်။ တိ-ပလ္လတ္တံ၊နံ၊ပါးနှစ်ဘက်တို့ဖြင့်
 အိပ်ခြင်းအဖြောင့်အိပ်ခြင်း၏အစွမ်းအားဖြင့် သုံးပါးသောအခြင်းအရာ
 တို့ဖြင့် အိပ်ခြင်းရှိထသော။ အနေက-မာယံ၊များသောလှည့်ပတ်ခြင်းရှိ
 ထသော။ အဋ္ဌ-ကွရုံ၊ခွါရှစ်ခုနှင့်ပြည့်စုံထသော။ အဒ္ဓ-ရတ္တာ-ပ-ပါယိံ၊
 ညဉ့်ဦးယံကိုလွန်၍ သန်းခေါင်ယံမှတောကာလာ၍ရေကိုသေံလေ့ရှိထ
 သော။တနည်းကား။သန်းခေါင်ယံ၌ ရေကိုသေံလေ့ရှိထသော။မိဂံ၊ငါ့
 တူသမင်ကို။မိဂ-မာယံ၊မိဂမာယာကို။ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊ သင်စေပြီ။ကထံ၊

အသို့သင်စေသနည်းဟူမူကား။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအား
 ဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော၊ ငါ့တူသမင်သည်။ ဇကေနသောတေန၊ မြေ၌ကပ်
 သောတဘက်သောနှာခေါင်းဖြင့်သာ။ ဆမာဆမာယ၊ မြေ၌။ (ယကျေ)။
 အဿသန္ဓော၊ ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်။ ဆဟိ၊ အခြေလေးဘက်တို့
 ကိုဆန့်၍နံပါးတဘက်ဖြင့်အိပ်ခြင်း၊ ခွါတို့ဖြင့်မြေကိုယက်ခြင်း၊ လျှာကို
 တွဲလျှားကျစေခြင်း၊ ဝမ်းကိုဖူးဖူးရောင်စေခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို
 လွှတ်ခြင်း၊ ထွက်သက်ဝင်သက်လေကို ချုပ်ခြင်း၊ ဟုဆိုအပ်ကုန်သော
 ခြေခံပါးကုန်သော။ ကလာဟိ၊ အဘို့တို့ဖြင့်။ တနည်းကား။ ဆဟိ၊ ခြေဖြင့်
 မြေကိုယူ၍ရှေးရှင်ခြင်း၊ တွန်းခြင်း၊ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌လွန်ယက်ရာကို
 ဖြစ်စေခြင်း၊ ဝမ်းကိုအထက်သို့တက်စေခြင်း၊ အေခံသို့ရှိုက်စေခြင်း၊ ဟု
 ဆိုအပ်ကုန်သော ခြေခံပါးကုန်သော။ ကလာဟိ၊ အဘို့တို့ဖြင့်။ လုဒ္ဓကံ၊
 မူဆိုးကို။ အတိဘောတိအဇ္ဈောတ္ထရတိ၊ လွှမ်းမိုးနိုင်၏။ (လှည့်ပတ်နိုင်၏
 ဟုလိုသည်)။ တထာ၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ မိဂမာယံ၊ မိဂမာ
 ယာကို။ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊ သင်စေပြီ။ ။ (ဆမာဿသန္ဓော၊ ၌၊ ဆမာအဿ
 သန္ဓော၊ ဖြတ်။ ယကားကျေသည်။ ဆဟိကလာဟိတိဘောတိ၊ ၌၊ ဆဟိက
 လာဟိအတိဘောတိ၊ ဖြတ်။ ဤစတုတ္ထပါဒကားဩပစ္စန္ဓသကလက္ခဏာ
 ရှိသည်။ ။ ဆမာယံအဿသန္ဓောဆဟိကလာဟိလုဒ္ဓကံအတိဘောတိ၊
 ဆဟိကောဋ္ဌာသေဟိအဇ္ဈောတ္ထရတိဝဇ္ဇေတိတိအတ္ထော။ ။ အဋ္ဌက
 ထာ)။ ။ တနည်း။ ဘောတိ၊ အနိမ္မ။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဋ္ဌကန္တုရံ၊ သော။ တိ
 ပလ္လတ္တံ၊ သော။ အဒ္ဓရတ္တာပပါယိံ၊ သော။ မိဂံ၊ ငါ့တူသမင်ကို။ ဥဂ္ဂဏှာ
 ပေသိ၊ သင်စေပြီ။ ကထံ၊ ကား။ ယထာ၊ ဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော၊ ငါ့တူသမင်
 သည်။ ဇကေနသောတေန၊ ဖြင့်သာ။ ဆမာဆမာယ၊ မြေ၌။ အဿသန္ဓော၊
 လျက်။ ဆဟိ၊ ဆိုအပ်ပြီးသောအကြောင်းခြောက်ပါးတို့ဖြင့်။ လုဒ္ဓကံ၊ ဟို။
 ကလာဟိတိ ကလာဟိဿတိဝဠိဿတိ၊ လှည့်ပတ်နိုင်လတ္တံ့။ တထာ၊ ထို
 အခြင်းဖြင့်။ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊ သင်စေပြီ။ ။ (ဆဟိကလာဟိတိန္ဒိသုပိန
 ယေသုဒသိတေဟိဆဟိ ကာရဏေဟိ ကလာဟိတိ ကလာဟိဿတိ
 လုဒ္ဓကံဝဠိဿတိတိ အတ္ထော။ ဘောတိတိ ဘာဂိနိံအာလပတိ။ အဋ္ဌက
 ထာနေခံနည်း။ ။ ပလ္လတ္တံရုတ္တိသယနံ။ ။ ပလ္လောပတိတောအတ္တာ
 အတ္တဘာပေါ တေသ္မိန္ဒိ ပလ္လတ္တံ။ ပြု။ တေသ္မိံသယနေ၊ ထိုအိပ်သောဣရိ
 ယာပုလ်၌။ ပလ္လောပတိတော၊ တုံးလုံးလည်းသော။ အတ္တာအတ္တဘာပေါ၊

၁၇-မာလုတဇာတ်။ (၁၇)

အတ္တဘောသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံသယနံ၊ သည်။
ပလ္လတ္တံ၊ မည်၏။ ။ တိပလ္လတ္တဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၁၆။

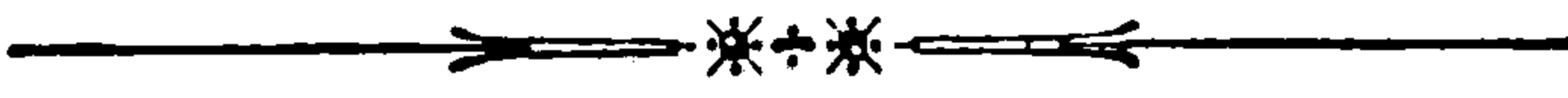

၁၇-မာလုတဇာတ်။

(၁၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာဇ္ဇေဝါယဒိဝါ ဇုဏ္ဍေ၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမာလုတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တောထွက်ကြီးရဟန်း နှစ်ယောက်ကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကာဇ္ဇေဝါ ယဒိ ဝါ ဇုဏ္ဍေ၊ ယဒိ ဝါယတိ မာလုတော။
ဝါတ-ဇာနိ ဟိ သီတာနိ၊ ဥဘော-တ္ထ မ-ပရာဇိတာ။ ၁၇။

(၁၇) သီဟဗျုဒ္ဓါ၊ ခြင်္သေ့နှင့် ကျားမင်းနှစ်ပါးတို့။ သီတာနိ၊ အချမ်း
တို့သည်။ ဟိယသ္မာ၊ ကြောင့်။ ဝါတ-ဇာနိ၊ လေကြောင့်ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ မာလုတော၊ လေသည်။ ကာဇ္ဇေဝါ၊ လ
ဆုတ်၌မူလည်း။ ဝါယတိ၊ လာအံ။ ယဒိ၊ ထိုမျိုး။ ဇုဏ္ဍေဝါ၊ ရွှန်း၌မူလည်း။
ဝါယတိ၊ လာအံ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သီတံ၊ ချမ်းခြင်းသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။
ဥဘော၊ နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤပြဿနာ၌။ အ-ပရာဇိတာ၊ မရှုံး
ကြကုန်။ ။ မာလုတဇာတကံသတ္တမံ။ ၁၇။

၁၈-မတကာဘတ္တဇာတ်။

(၁၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေဝံစေသတ္တာဇာနေယျံ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမတကာဘတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မတကာဘတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ဇေဝံ စေ သတ္တာ ဇာနေယျံ၊ ဒုက္ခာ-ယံ ဇာတိ သမ္ဘဝေါ။
န ပါဏော ပါဏိနံ ဟညေ၊ ပါဏ-ဃာတိ ဟိ သောစတိ။ ၁၈။

(၁၈) ဘဝန္တော၊ အနိအချင်းတို့။ ပါဏ-ဃာတိ၊ သတ္တဝါကိုသတ်သော သူသည်။ စတုသုအပါယေသု၊ အပါယ်လေးပါးတို့၌။ မဟာ-ဒုက္ခံ၊ ကြီးစွာ သောဆင်းရဲကို။ အနုဘဝမာနော၊ ခံရလျက်။ ဒိဃာ-ရတ္တံ၊ အခါလေးမြင့်။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ သောစတိ၊ ရိုးရိမ်ရ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အယံဘေဇာတ်၊ ထိုထိုဘဝ၌ ဤသို့သဘောရှိသောပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်၎င်း။ အယံသမ္ဘဝေါ၊ ဤမသိမလိမ်မာစဉ်မန္တရိဒ္ဓစသောအစဉ်အားဖြင့်ကြီးပွားခြင်း သည်၎င်း။ ဒုက္ခာ၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ မုန်းသော သူတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ရခြင်း၊ ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း၊ လက်ခြေပြတ်ခြင်း၊ အစရှိကုန်သော ဆင်းရဲတို့၏တည်ရာဖြစ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ စေဇာနေယျ၊ အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့။ ပါဏော၊ သတ္တဝါသည်။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါကို။ နဟညေ၊ မသတ်ရာ။ (ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ငဲ့ဘေးဖြင့်မြှမ်းခြောက်၍ တရားဟောပြီ။ လူတို့သည် ထိုတရားကို နာရကုန်သည်ဖြစ်၍ ငဲ့ဘေးမှ ကြောံကုန်၍ ပါဏာတိပါတမှ ကြဉ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း တရားဟော၍ လူများကို သိလွန်တည်စေ၍ ကံအားလျော်စွာလား၏။ လူများသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။) ။ မတကဘတ္တဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၁၈။

၁၉-အာယာစိတဘတ္တဇာတ်။

(၁၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သစေမုဇ္ဈပေဇ္ဈမုဇ္ဈေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအာယာစိတဘတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေဇာဝနံ ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ နတ်တို့အားတောင်းပန်ခြင်းရှိသောပူဇော်ခြင်းအမှုကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သစေ မုဇ္ဈ ပေဇ္ဈ မုဇ္ဈေ၊ မုဇ္ဈမာနော ဟိ ဗန္ဓတိ။
 န ဟေ.ဝံ ဝိရာ မုဇ္ဈန္တိ၊ မုတ္တိ ဗာလဿ ဗန္ဓနံ။ ၁၉။

(၁၉) ဘောပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ တံ၊ သင်သည်။ သစေမုဇ္ဈေ၊ အကယ်၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်လိုငြားအံ့။ ပေဇ္ဈ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ မုဇ္ဈေ၊ လွတ်အောင်ပြုရာ၏။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ မုဇ္ဈမာနော၊ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံ

ခြင်းမှ လွတ်စေသောသူသည်။ ဗန္ဓုတိ၊ မကောင်းမှုမိ၏။ တဿာ၊ ထို
 ကြောင့်။ ဝိရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံ
 ခြင်းမှလွတ်စေခြင်းဖြင့်။ နမုစ္ဆန္တိ၊ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်သည်ကိုမပြုကုန်။ ဗာ
 လဿ၊ သူရိက်၏။ မုတ္တိ၊ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်စေခြင်း
 သည်ကား။ ဗန္ဓုနံ၊ မကောင်းမှုမိကြောင်းနှောင်ခွဲကြောင်းသည်။ ဟော
 တိ၊ ဖြစ်၏။ ။ (ဘုရားလောင်းရုက္ခစိုးနတ်သည်ဤသို့တရားဟော၏။ ထိုအ
 ခါမှစ၍ လူတို့သည်ပါဏာတိပါတမှကြဉ်ကုန်လျက်တရားကိုကျင့်ကုန်
 ၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေကုန်၏)။ ။ အာယာစိတဘတ္တဇာတကံနဝမံ။ ဝ ၆။

၂၀-နဠပါနဇာတ်။

(၂၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒိသွာပဒမနုတ္တိဏ္ဍိံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤနဠပါနဇာတ်ကို။ ကောသလတိုင်းတို့၌ နေသ
 စာရီကြွတော်မူလတ်သော်၊ နဠကပါနဠာသို့ရောက်၍ နဠကပါနဠကန်
 နားဆပ်သွားတော့၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကျူးရိုးတို့ကိုအကြောင်း
 ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒိသွာ ပဒ.မနုတ္တိဏ္ဍိံ၊ ဒိသွာ နော.ဘဂိတံ ပဒံ၊
 နဠေန ဝါရိံ ဝိဿာမ၊ န စ မံ တွံ ဝဓိဿသိ။ ၂၀။

(၂၀) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကပိ-ရာဇာ၊ မျှော်မင်းသည်။ တဿာပေါက္ခ
 ရဏိယာ၊ ထိုရေကန်၌။ ဥတ္တိဏ္ဍိံ၊ တက်သော။ ပဒံ၊ ခြေရာကို။ အ-ဒိသွာ၊ မ
 မြင်မူ၍။ ။ (နဠကပါနဠာအနုတ္တိဏ္ဍိံ၊ ပြုငြားသော်လည်း၊ အသဒ္ဓဘောဇီ၊ ကဲ့သို့
 အယုတ္တသမာသံဖြစ်၍ဒိသွာဟူသောကြိယာကို မြစ်သတည်း။ ဤသို့ယူ
 မှ၊ သောကပိရာဇာတဿာပေါက္ခရဏိယာ ကေဠိဥတ္တိဏ္ဍိံပဒံ နာဒ္ဓသ၊
 ဩတိဏ္ဍိပဒမေဝအဒ္ဓသ၊ ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့်ညီအံ့သတည်း။)။ ။ (ဩ
 ဘဂိတံ၊ သက်သော။ ပဒံ၊ ခြေရာကိုသာ။ ဒိသွာန၊ မြင်၍။ အယံ၊ ဤရေကန်
 ကား။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ အမနုဿ-ပရိဂ္ဂဟိတာ.တိ၊ ဘိလူးစေါင့်သောရေကန်
 ဟု။ ဥတ္တာ၊ အတတ်သိ၍။ တေန၊ ထိုဘိလူးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ သလ္လပန္နော၊
 စကားပြောလို၍။ နဠေန၊ ကျူးရိုးဖြင့်။ ဝါရိံ၊ ရေကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝိ
 သာမ၊ သောရကုန်အံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ကျူးရိုးဖြင့်ရေသော်လတ်သော်။ လ-ပရိ

၂၄ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၁)

သံ၊ပရိသတ်နှင့်တကွသော။(ထည့်)။မံ၊ငါ့ကို။တွံ၊သင်သည်။နဝဝမိဿ
သိ၊အလျှင်းမသတ်ရလတ္တံ့။ဣတိ၊ဤသို့။အာဟာ ဆို၏။ ။(ဘုရားလောင်း
သည်ဤသို့ဆိုပြီး၍ဤရေကန်ကိုရံ၍ရေခံသောအလုံးစုံကုန်သောကျ။တို့
သည်တပေါ်ထည်းရှိသည်ဖြစ်စေကုန်သလည်းဟုမိဋ္ဌါနံ၏။ထိုအခါမှစ
၍ထိုရေကန်ကိုရံ၍ ရေခံကုန်သောအလုံးစုံသောထို ကျ။တို့သည်လည်း
တပေါ်ထည်းသာရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ။နဠာပါနဇာတကံဒသမံ။ ၂၀။
သိလဝဂ္ဂေါဒုတိယော။ ။တဿဒါနံ။ ။

နိဂြောဓံ လက္ခဏံ ကဏ္ဍိ၊ဝါတမိဂံ ခရာဒိယံ။
တိပဗ္ဗတ္တံ မာလုတဗ္ဗ၊မတဘတ္တ အာယာဓိတံ၊နဠာပါနန္တိ တေ ဒသ။ ။

၂၁-ကုရုဇာတ်။

(၂၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဥာတမေတံ ကုရုဇာတ်၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကုရုဇာတ်ကို၊ဝေဠုကျောင်း၌နေတော်
မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ၂၁။

ဥာတ·မေတံ ကုရုဇာတ်၊ယံ တွံ သေပဏ္ဍိ သိယျသိ။
အညံ သေပဏ္ဍိ ဂစ္ဆာမိ၊န မေ တေ ရုစ္စတေ ဒသံ။ ၂၁။

(၂၁) သေပဏ္ဍိ၊ယမနေပင်။ တွံ၊သင်သည်။ ယံသိယျသိ၊အကြင်
ငါ့ရှေ့သို့သစ်သီးကိုဖရိုဖရဲကြဲ၏။ ။(သိယျသိတိဝိကိရေသိ၊ဇိကာ)။ ။
ဇေတံ၊ထိုအကြောင်းကို။ ကုရုဇာတ်၊ဆတ်သည်။ ဥာတံ၊သိအပ်ပြီး။ တ
နည်း။ဇေတံ၊ထိုအကြောင်းသည်။ ကုရုဇာတ်၊ဆတ်အား။ဥာတံ၊ထင်ရှား
ပြီး။မေ၊ငါသည်။ တေ၊သင်သစ်ပင်၏။ဖလံ၊အသီးကို။နရုစ္စတေ၊မနှစ်သက်
အပ်။ တနည်း။တေ၊သင်သစ်ပင်၏။ဖလံ၊အသီးသည်။ မေ၊ငါအား။နရုစ္စ
တေနရုဗိ ဥပ္ပါဒေတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။သေပဏ္ဍိ၊ယမနေပင်။အ
ဟံ၊ငါသည်။အညံ၊တပါးသောသစ်ပင်သို့။ဂစ္ဆာမိ၊သွားအံ့။ ။ကုရုဇာ
တကံပဌမံ။ ။

၂၂-ကုက္ကုရဇာတ်။

(၂၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယေကုက္ကုရာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေ တော်မူစဉ်၊ ဆွေမျိုးတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ယေ ကုက္ကုရာ ရာဇ-ကုလမိ ဝဒ္ဓါ၊ ကေါလေယျကာ ဝဏ္ဏ-ဗလူ-ပပန္နာ။
တေ-မေဒုဝဏ္ဏာမယ-မထ္ဓဝဏ္ဏါ၊ နာ-ယံသဗ္ဗာစ္စါဒုဗ္ဗလဗာတိကာယံ။ ၂၂။

-(၂၂) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေကုက္ကုရာ၊ အကြင်ခွေး ဟိုသည်။ ရာဇ-ကုလမိ၊ မင်းအိမ်၌။ ဝဒ္ဓါ၊ ကြီးကုန်၏။ ကောလေယျကာ၊ မင်းအိမ်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဏ္ဏ-ဗလူ-ပပန္နာ၊ အဆင်းခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံကုန် ၏။ တေမေတေဣမေ၊ ထိုခွေးတို့ကား။ နဝဏ္ဏာ၊ မသတ်အပ်ကုန်သောခွေး တို့တည်း။ မယံ၊ ငါတို့သည်သာ။ ဝဏ္ဏာ၊ သတ်အပ် ကုန်သော ခွေးတို့ သည်။ အသ္မာ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အယံ၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား။ သံဗ္ဗာစ္စါ၊ အ လုံးစုံသောခွေးတို့အား ဆက်ဆံသောသတ်ခြင်းသည်။ န၊ မဟုတ်ခဲ့။ အ ယံ၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား။ ဒုဗ္ဗလ-ဗာတိကာ၊ အရှင်အစောင့်အ ရှေ့မရှိအားနည်း၍ မျက်နှာငယ်သောခွေးတို့ကိုသာ သတ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ခဲ့၏။ ။ (သဗ္ဗာစ္စါနာမသာခါရဏမာရဏံ။ ငိုကာ။ ။ ဗာ တာဝေဗာစ္စာ။ သာဓာရဏာဗာစ္စာ သဗ္ဗ၊ စ္စာ၊ ပြု။ သံန္တိနိဂ္ဂဟိတံ ကျေ သည်။ ထို့ကြောင့်မဟုတ်လော။ ဗာတိကာယံဟောသကား။ ဤအလို သော်၊ ဗာစ္စာရှိရမည်။ ဝဇာနိဟိသုတ်ဖြင့်စီရင်၍ ဗာစ္စာသော်လည်း ရှိ ကောင်း၏။ ။ ကုက္ကုရဇာတ်ကံဒုတိယံ။ ၂၂။

၂၃-ဂေါဇာနိယသိန္ဓဝဇာတ်-၂၃။

(၂၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝိပဿေနသေမာနော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဇာနိယသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ လျော့သေဝါစိရိယရှိသောတယောံသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဝိ ပဿေန သေမာနော၊ သလ္လေဘိ သလ္လလိ-ကတော။
သေယျော-ဝ ဝဠုဝါ ဂေါဇောယုဒ္ဓ မ-ညေ-ဝ သာရထိ။ ၂၃။

(၂၃) သာရထိ၊ မြင်းစီးသူရဲ။ သလ္လေဘိ၊ မြားတို့ဖြင့်။ သလ္လလိ-က
 တော၊ စူးဝင်ထွင်းသွားသော မြားရာဒဏ်ချက်ရှိသည်ကို ပြုအပ်သည်
 ဖြစ်၍။ «(ဤ၌သလ္လသဒ္ဓါသည် မြားစူးထွင်းသွားသော အရာ အဆာ
 ဒဏ်ချက်ကိုဟောသည်။ သလ္လောအသမ္ဘိတိသလ္လလိ၊ ဤပစ္စည်းသက်
 ၍လအက္ခရာလာ။ တနည်း။ လိပစ္စည်းသက်)။ «ဝါ၊ ထိုးပစ်အပ်သည်ဖြစ်
 ၍။ «(သလ္လေဘိသလ္လလိကတောတိသလ္လေဟိဝိဒ္ဓေါ။ အဋ္ဌကထာ)။ «
 ပသေသန၊ လက်ျာနံပါးဖြင့်။ သေမာနောအဝိ၊ လျောင်းငြားသော်လည်း။
 ဂေါဇောဝ၊ ဂေါဇာနိယ သိန္ဓောမြင်းသည်သာလျှင်။ ဝဇ္ဇဝါ၊ မြင်းယုတ်
 ထက်။ သေယျော၊ မြတ်သေး၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မ.ညေ.ဝ၊ ငါ့ကိုသာ
 လျှင်။ ယုဒ္ဓ၊ ကလော့။ «(မြင်းစီးသူရဲသည် ဘုရားလောင်းကို ထစေ၍၊
 မြားမှန်ရာကို ဘွဲ့စည်း၍ ကောင်းစွာ ချပ်တန်းဆာတို့ဖြင့် ဘွဲ့၍ မြင်း၏
 ကျော့ကုန်း၌ စီး၍ ခုနစ်ခုမြော့သော ဗိုလ်စုကို ဖျက်၍ ခုနစ်ယော့မြော့
 သော မင်းကို အရှင်ဘမ်း၍ ဗိုလ်ပါအား ပေးအပ်၏။ ဘုရားလောင်းကို
 လည်း မင်းအိမ်တံခါးသို့ ဆောင်ကုန်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ရှုအံ့
 သောငှါ ထွက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို မင်းကြီး။ ခုနစ်ပြည်ထောင်
 သော မင်းတို့ကို မသတ်ပါကုန်လင့်။ သစ္စာဆိုစေ၍ လွှတ်ပါကုန်လော့။ ငါ့
 အား၎င်း မြင်းစီးသူရဲအား၎င်း ပေးအပ်သော စည်စိမ်ကို မြင်းစီးသူရဲ
 အားသာလျှင် ပေးကုန်လော့။ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကို ဘမ်း၍
 ပေးပေသော သူရဲကို ဖျက်ခြင်းငှါ မသင့်။ သင်မင်းကြီးတို့သည်လည်း အ
 လ္လပေးကုန်လော့။ သီလစောင့်ကုန်လော့။ တရားသဖြင့် မင်းပြုကုန်လော့
 ဟုဆို၏။ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား အဆုံးအမကို ပေးပြီးသည်
 ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းအား ဘွဲ့အပ်သော ချပ်တန်းဆာကို ဖြေကုန်၏။
 ဘုရားလောင်းသည် ချပ်တန်းဆာကို ဖြေစဉ်လျှင် ချုပ်၏။ «ဂေါဇာ
 နိယသိန္ဓဝဇာတကံတတိယံ။ ၂၃။

၂၄-အာဇညဇာတ်။

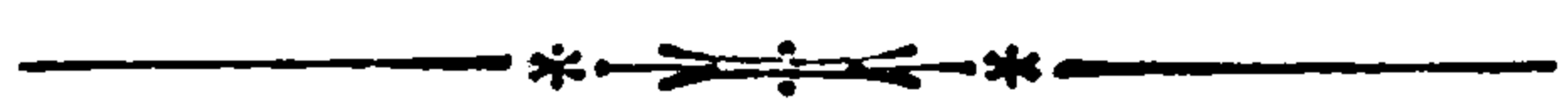
(၂၄) နတ်နှင့် တကွ သောလောကကို လုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယဒါယဒါ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သော ဤအာဇညဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူ

၂၅-တိတ္ထဇာတ်။ (၂၅)

စဉ်၊ လျော့သောစိရိယရှိသော ရဟန်းကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

ယဒါ ယဒါ ယတ္ထ ယဒါ၊ ယတ္ထ ယတ္ထ ယဒါ ယဒါ။
အာဇညော ကုရုတေ ဝေဂံ၊ ဟာယန္တိ တတ္ထ ဝါဠဝါ။ ၂၄။

(၂၄) သာရထိ၊ ရထားစီးသူရဲ။ ယဒါယဒါ၊ ပုဗ္ဗန္တစသည်တို့ထွင်အ
ကြင်အကြင်သို့သဘောရှိသောကာလ၌။ ယတ္ထ၊ ခရီးမူလည်းဖြစ်စေစစ်
မြေမူလည်းဖြစ်စေ အကြင်သို့သဘောရှိသောအရပ်၌။ ယဒါ၊ အကြင်သို့
သဘောရှိသောခဏ၌။ ယတ္ထယတ္ထ၊ သူရဲသိမ်းရ ဗိုလ်ထုချစ်ပါးတို့၏အ
စွမ်းဖြင့် အကြင်အကြင်သဘောရှိသော များကုန်သောစစ်ထိုးရာတို့၌။
ယဒါယဒါ၊ လက်နက်ဒဏ်ချက်ကို ရသောကာလမူလည်း ဖြစ်စေ မရ
သောကာလမူလည်းဖြစ်စေအကြင်အကြင်သို့သောကာလ၌။ အာဇညော၊
ရထားထိန်း၏စိတ်နှစ်သက်သောအကြောင်းကို သိတတ်သောသဘော
ရှိသော သိန္ဓောမြင်း သည်သာလျှင်။ ဝေဂံ၊ သည်းသော လုံ့လကို။ ကုရု
တေ၊ ပြု၏။ တတ္ထတသ္မိံ ဝေဂေကရိယမာနေ၊ ထိုသည်းသောလုံ့လကိုပြု
အပ်သည်ရှိသော်။ ဝါဠဝါ၊ မြင်းညံ့မြင်းယုတ်တို့သည်။ ဟာယန္တိ၊ ယုတ်
ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣမသ္မိံ ရထေ၊ ဤရထား၌။ မညေဝ၊ ငါ့ကို
သာလျှင်။ ယောဇေဟိ၊ ကလော့။ ။ အာဇညဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၄။

၂၅-တိတ္ထဇာတ်။

(၂၅) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အညမညေဟိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤတိတ္ထဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်
မူစဉ်၊ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သောအသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အတူနေ
တပည့်ဖြစ်သော တယောံသော ရှေ့ပန်းထိပ်သည့်သား ရဟန်းကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အညမညေဟိ တိတ္ထေဟိ၊ အာသံ ပါယေဟိ သာရထိ။
အစ္စာသနုဿ သုဟိတော၊ ပါယာသဿာပိ တပ္ပတိ။ ၂၅။

(၂၅) သာရထိ၊ မြင်းထိန်း။ အစ္စာသနုဿအစ္စာသနေနု၊ အလွန်စား

အပ်သော။ပါယာသဿဝိပါယာသေနဝိ၊ဗုဒ္ဓာထမင်းဖြင့်လည်း။ သုဟိ
တော၊ဝသညံဖြစ်၍။တပ္ပတိ၊ရောင့်ရဲ၏။ အညမညေဟိအညေဟိအညေ
ဟိ၊ တပါးတပါးကုန်သော။ တိတ္ထေဟိ၊ရေဆိပ်တို့ဖြင့်။ အသံ၊မင်္ဂလာ
မြင်းကို၊ပါယေဟိ၊ချိုးစေသောကံစေလော့။ ။တိတ္ထဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၅။

၂၆-မဟိဋ္ဌာမုခဇာတ်။

(၂၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပုရာဏစောရာနဝစောနိသဗ္ဗ၊အစရှိသော
ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟိဋ္ဌာမုခဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်
ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။
ပုရာဏ စောရာန ဝစော နိသဗ္ဗ၊မဟိဋ္ဌာမုခေါ ပေါထယ၊မန္ဒုစာရီ။
သု-သညတာနံ ဟိ ဝစော နိသဗ္ဗ၊ဂဇုတ္တမော သဗ္ဗ-ဂုဏေသု အဋ္ဌာ။ ၂၆။

(၂၆) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ မဟိဋ္ဌာမုခေါ၊ဆင်မ၏မျက်
နှာနှင့်တူသောမျက်နှာရှိသောဆင်သည်။ ပုရာဏံ၊ရှေးမဆွက။စောရာနံ၊
ခိုးသူတို့၏။ဝစော၊စကားကို။ နိသဗ္ဗ၊ကြား၍။ ပေါထယံပေါထယန္တော၊
ပုတ်သတ်လျက်။အန္ဒုစာရီအန္ဒုစာရီ၊အတုကျင့်၏။ဂဇုတ္တမော၊မဟိဋ္ဌာမု
ခဆင်မြတ်သည်။သု-သညတာနံဟိ၊ကောင်းစွာကိုယ်နှုတ်နှုလုံးကိုစောင့်
ရှောံကုန်သောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏လျှင်။ဝစော၊စကားကို။နိသဗ္ဗ၊ကြား၍။
သဗ္ဗ-ဂုဏေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောကျေးဇူးတို့၌။ အဋ္ဌာအဋ္ဌာသိ၊တည်
၏။ ။(မင်းသည် တိရစ္ဆာန်၏လည်းအလိုကိုသိပေ၏ဟုဘုရားလောင်း
အား ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏)။ ။မဟိဋ္ဌာမုခဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၆။

၂၇-အဘိဏ္ဍဇာတ်။

(၂၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာလံကဗဠိပဒါတဝေ, အစရှိသောဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအဘိဏ္ဍဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေ
တော်မူစဉ်၊ တယောံသောသီတင်းသည်ကို၎င်း မထေရ်ကြီးကို၎င်း အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာလံ ကဗဠံ ပဒါတဝေ၊ န ဝိဏ္ဍံ န ကုသေ န ဗံသိတုံ။
မညာမိ အဘိဏ္ဍ-ဒဿနာ၊ နာဂေါ သေဟာမကာသိ ကုက္ကုရေ။ ၂၇။

(၂၇) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ နာဂေါ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်
သည်။ ကဗဠံ၊ ရှေးဦးစွာပေးအပ်သောထမင်းလုပ်ကို။ ပဒါတဝေ ပဒါဒါ
တဝေ၊ ယူခြင်းငှါ။ နာလံအသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ ဝိဏ္ဍံ၊ လုံး၍ပေးအပ်သော
ထမင်းဆုပ်ကို။ ပဒါတဝေ၊ ယူခြင်းငှါ။ နာလံအသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ ကု
သေ၊ စားစိမ့်သောငှါပေးအပ်ကုန်သောမြက်တို့ကို။ ပဒါတဝေ၊ ယူခြင်း
ငှါ။ နာလံအသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ ဗံသိတုံ၊ ရေချိုးသောကာလ၌ ကိုယ်
ကိုပွတ်ခြင်းငှါ။ နာလံအသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ နာဂေါ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်
သည်။ အဘိဏ္ဍ-ဒဿနာ၊ မပြတ်မြင်သဖြင့်။ ကုက္ကုရေ၊ ခွေး၌။ သေဟံ၊
ချစ်ခြင်းကို။ အကာသိမညာမိ၊ ပြု၏ဟုအကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ။ အဘိဏ္ဍဇာ
တကံသတ္တမံ။ ၂၇။

၂၈-နန္ဒိဝိသာလဇာတ်။

(၂၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မနုညမေဝဘာသေယျ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေ
တော်မူစဉ်၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ ဆဲရေးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

မနုညမေဝ ဘာသေယျ၊ နာမနုညံ ကုဒါစနံ။
မနုညံ ဘာသမာနဿ၊ ဂရုံ ဘာရံ ဥဒဒ္ဓရိ၊
ဓနဉ္စ နံ အလက္ခေသိ၊ တေန စတ္ထမနော အဟု။ ၂၈။

(၂၈) ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပရေန၊ တပါးသောသူနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဘာ
သမာနော၊ ဆိုသောသူသည်။ မနုညမေဝ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သောစကားကို
သာလျှင်။ ဘာသေယျ၊ ဆိုရာ၏။ အ-မနုညံ၊ မနှစ်သက်ဘွယ်သော စကား
ကို။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ နဘာသေယျ၊ မဆိုရာ။ မနုညံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်
သောစကားကို။ ဘာသမာနဿ၊ ဆိုသောပုဏ္ဏား၏။ ဂရုံ၊ လေးသော။ ဘာ
ရံ၊ ဖွည်းဟရာကို။ ဥဒဒ္ဓရိ၊ ငင်၍လည်စေပြီ။ နံ၊ ထိုပုဏ္ဏားကို။ ဓနဉ္စ၊ ဥစ္စာ

၃၀ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၉)

ကိုလည်း။ အလက္ခေယိ၊ ရစေပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ တေန၊ ထို
ကြောင့်။ အတ္တ-မနေ၊ နှစ်သက်သည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ ။ နန္ဒိဝိသာလဇာ
တကံအဋ္ဌမံ။ ၂၈။

၂၉-ကဏ္ဍဇာတ်။

(၂၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်ဖွာဘုရားသည်၊ ယတောယတော ဂရုရရံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကဏ္ဍဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေ
တော်မူစဉ်၊ ယဓိကံပြာဋိဟာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတော ယတော ဂရု ရရံ၊ ယတော ဂန္တိရ-ဝတ္တနိ။
တဒ-သျှိ ကဏ္ဍံ ယုဇ္ဇန္တိ၊ သွာသျှ တံ ဝဟတေ ရရံ။ ၂၉။

(၂၉) ယတောယတော၊ အကြင်အကြင်အရပ်၌။ ရရံ၊ ဝန်သည်။ ဂရု၊
လေးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ အညေ၊ တပါးကုန်သော။ ဗလိဗဒ္ဓါ၊ နွား
ပိုက်တို့သည်။ ဥက္ခိပိတံ၊ ချိုခြင်းငှါ။ နသက္ကောန္တိ၊ မတတ်နိုင်ကုန်။ ယတော၊
အကြင်အရပ်၌။ ဥဒက-ဗိက္ခလ္လ-မဟတ္တတာယဝါ၊ ရေညွှန်များသည်၏အ
ဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ဝိသမ-န္တိန္ဒ-တဓု-ဘာဝေနဝါ၊ မညီမညွတ်ပြတ်သော
ကမ်းပါးပြတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ဂန္တိရ-ဝတ္တနိ၊ သွားခြင်းငှာ
နက်နဲခဲယဉ်းသောခရီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အညေ၊
တပါးကုန်သော။ ဗလိဗဒ္ဓေ၊ ဝန်ဆောင်နွားတို့ကို။ အပနေတွာ၊ ပယ်၍။
ကဏ္ဍံ၊ မျက်စဉ်းတောင်သို့ အရောင်လက်လက်မည်းနက်သောအဆင်း
ရှိသော အယျိုကကာဠကအမည်ရှိသော နွားဥသဘာကို။ ယုဇ္ဇန္တိ၊ က
ကုန်၏။ သော၊ ထိုအယျိုကကာဠက နွားဥသဘာသည်။ တံရရံ၊ ထိုလေးစွာ
သောဝန်ကို။ ဝဟတေ၊ ရှက်ဆောင်၏။ ။ ကဏ္ဍဇာတကံနဝမံ။ ၂၉။

၃၀-မုနိကဇာတ်။

(၃၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မာ မုနိကဿ ဝိဟယိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမုနိကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်

၃၁-ကုလာဝကဇာတ်။ (၃၁)

မူစဉ်၊ အပျိုကြီးဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

မာ မုနိကဿ ဝိဟယိ၊ အာတုရန္တာနိ ဘုဒ္ဓတိ၊
အပ္ပေါဿုက္ကော ဘုသံ ခါဒ၊ ဇေတံ ဒိဃာယု-လက္ခဏံ။ ၃၀။

(၃၀) တာတဂူဇ္ဇလောဟိတ၊ ညှိထွေးဂူဇ္ဇလောဟိတ။ မုနိကဿ၊ မုနိ
က၏။ ဘောဇနံ၊ အစာကို။ မာဝိဟယိ၊ မချစ်လင့်။ မုနိကော၊ မုနိကသည်။
အာတုရန္တာနိ၊ သေအံ့သောထမင်းတို့ကို။ ဘုဒ္ဓတိ၊ စား၏။ တံ၊ သင်သည်။
အပ္ပေါဿုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့သည်ဖြစ်၍။ ဘုသံ၊ ဖွဲ့ကို။ ခါဒ၊ စားလော့။
ဇေတံ၊ ထိုဖွဲ့ကိုစားခြင်းသည်။ ဒိဃာယု-လက္ခဏံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းလက္ခ
ဏာတည်း။ ။ မုနိကဇာတကံဒသမံ။ ၃၀။ ကုရုဂ်ဝဂ္ဂေါတတိယော။ ။
တဿဒါနံ။ ။

ကုရုဂ် ကုက္ကုရဇ္ဈေဝ၊ ဂေါဇာနိယဉ္ဇ အာဇညံ။
တိတ္ထံ မဟိဇ္ဇာမုခါဘိဏ္ဍ၊ နန္ဒိ ကဏ္ဍဉ္ဇ မုနိကံ။ ။

၄-ကုလာဝကဝဂ်။ ၃၁-ကုလာဝကဇာတ်-၃၁။

(၃၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကုလာဝကာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤကုလာဝကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေ
တော်မူစဉ်၊ မစစ်မူ၍ ရေကိုသေံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ကုလာဝကာ မာတလိ သိမ္ဗလိသ္မိံ၊ ဤသာ-မုခေနုပ္ပရိဝဇ္ဇယဿ။
ကာမံ စဇာမ အသုရေသုပါဏံ၊ မာ မေ ဒိဇာဝိက္ကုလဝါ အဟောသံ။ ။

(၃၁) မာတလိ၊ မာတလိ။ သိမ္ဗလိသ္မိံ၊ လက်ပံပင်၌။ ကုလာဝကာ၊ ဂဇ္ဇုန်
ငယ်တို့သည်။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏။ ဤသာ-မုခေနု၊ ရထားသန်ဦးဖြင့်။ ပရိ
ဝဇ္ဇယဿ၊ ရှောင်ကြဉ်ပါလော့။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ အသုရေသု၊ အသုရာတို့၌။
ပါဏံ၊ အသက်ကို။ စဇာမ၊ စွန့်ကြဲကုန်အံ့။ ဣမေဒိဇာ၊ ဤဂဇ္ဇုန်ငှက်ငယ်
တို့သည်။ ဝိက္ကုလဝါ၊ ပျက်စီးသောအသိုက်ရှိကုန်သည်။ မာအဟောသံ၊ မ
ဖြစ်စေကုန်လင့်။ ။ ကုလာဝကဇာတကံဇဋ္ဌမံ။ ၃၁။

၃၂

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၂)

၃၂-နစ္စဇာတ်-၃၂။

(၃၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရှစ်မနုဿံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤနစ္စဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ များစွာ သောဘဏ္ဍာရှိသော တယောံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ရှစ် မနုဿံ ရုစိယာ စ ဝိဋ္ဌိ၊ ဝေဠုရိယ-ဝဏ္ဏ-သန္နိဘာ စ ဂိဝါ။
ဗျာမ-မတ္တာနိ စ ပေချနာနိ၊ နစ္စေန တေ ဝိတရံ နော ဒဒါမိ။ ။

(၃၂) မောရ၊ ဥဒေါင်း။ တေ၊ သင်၏။ ရှစ်၊ တွန်သံသဉ်။ မနုဿံ၊ သာယာ၏။ ဝိဋ္ဌိ၊ ကျောံကုန်းသည်လည်း။ ရုစိယာ၊ နှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂိဝါ၊ လည် သည်လည်း။ ဝေဠုရိယ-ဝဏ္ဏ-သန္နိဘာ၊ ကျောံမျက် ရွဲမြည့်အဆင်းနှင့်တူ ၏။ ပေချနာနိ၊ မြီးဆံတို့သည်လည်း။ ဗျာမ-မတ္တာနိ၊ တလံမျှလေဝံပေါက် ရောံရှည်သွယ်ကြည့် စဘွယ်ရှိကုန်၏။ အထ၊ ထိုသို့သွီးပေးလေဝံ၊ လျောံ ပတ်အင်္ဂါ၊ ပြည့်စုံပါလျက်။ (ထည့်)။ နစ္စေန၊ အရှက်အကြောံကင်း၍က ခြင်းကြောင့်။ တေ၊ သင်အား။ မမ၊ ငါ၏။ ဝိတရံ၊ သွီးကို။ နောဒဒါမိ၊ ငါ မပေး။ ။ နစ္စဇာတ်ကံဒုတိယံ။ ၃၂။

၃၃-သမ္မောဒမာနဇာတ်။

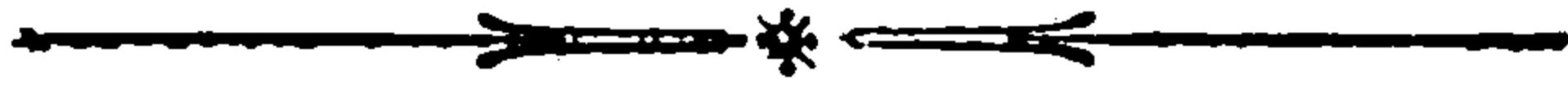
(၃၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သမ္မောဒမာနာဂစ္ဆန္တိ၊ အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသမ္မောဒမာနဇာတ်ကို၊ ကပိပဝတ် ပြည်ကိုမှီ၍ နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ခေါင်းချပုဆိုးကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောခိုက်ရန်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သ. သမ္မောဒမာနာ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဇာလ. မာဒါယ ပက္ခိနော။
ယဒါ တေ ဝိဝဒိဿန္တိ၊ တဒါ ဖေဟိန္တိ မေ ဝသံ။ ၃၃။

(၃၃) ဘဒ္ဒေ၊ သျှင်မ။ သမ္မောဒမာနာ၊ ညီညွတ်ဝမ်းမြောံကုန်သည်ဖြစ် ၍။ ပက္ခိနော၊ သုံးတို့သည်။ ဇာလံ၊ ကွန်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန် ၏။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ တေ၊ ထိုသုံးတို့သည်။ ဝိဝဒိဿန္တိ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်

၃၄-မစ္ဆာဇာတ်။ (၃၄)

ကုန်လတ္တံ့။ ကဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေ၊ ထိုသုံးတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။
ဟေန္တိ၊ ရေခဲကုန်လတ္တံ့။ ။ သမ္မောဒမာနဇာတကံတတိယံ။ ၃၃။

၃၄-မစ္ဆာဇာတ်-၃၄။

(၃၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နမံသီတံနမံဥဏှံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမစ္ဆာဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော် မူစဉ်၊ မယားဟောင်း၊ ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

န မံ သီတံ နမံ ဥဏှံ၊ န မံ ဇာလသ္မိ ဗာဓနံ။
ယဉ္ဇ မံ မညတေ မန္တိ၊ အညံ သော ရတိယာ ဂတော။

(၃၄) မံ၊ ငါ့ကို။ သီတံ၊ ရေမှထုတ်သော ကာလ၌ ဖြစ်သော အချမ်း သည်။ နဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဥဏှံ၊ မီးကျိုးတို့၌ ကင်ခြင်းလျှင် အ ရင်းရှိသော အပူသည်။ နဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇာလသ္မိ၊ ကွန်၌။ ဗာဓနံ၊ တံကျင်လှံမတို့ဖြင့် ထိုး၍ ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်။ နဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ စကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ မန္တိ၊ ငါးမသည်။ သော၊ ထိုငါသည်။ အညံ၊ ငါမှတပါးသော ငါးမသို့။ ရတိယာ၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်သဖြင့်။ ဂတော၊ လိုက်လေပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံ မညတေ၊ အကြင်အော်မေ့မိလိမ့်။ တ ဒေဝ၊ ထိုငါးမအား ဖြစ်လတ္တံ့သော အော်မေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ ကို။ ဗာဓတိ၊ နှိပ်စက်၏။ ။ မစ္ဆာဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၃၄။

၃၅-ဝနုကဇာတ်-၃၅။

(၃၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သန္တိပက္ခာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဝနုကဇာတ်ကို၊ မဂဓတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရိက္ခတော် မူစဉ်၊ တောမီး၏ငြိမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သန္တိ ပက္ခာ အ-ပတနာ၊ သန္တိ ပါဒါ အ-ဝဠနာ။
မာတာ ပိတာ စ နိက္ခန္တာ၊ ဇာတ-ဝေဒ ပနိက္ကမ။ ၃၅။

(၃၅) ဇာတဝေဒ၊တောဒိး၊မယံ၊ငါ၊အား၊ငါ၏၊ပက္ခာ၊အတောင်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တေ၊ထိုငါ၏ အတောင်တို့သည်။ အ-ပတနာ၊နုသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်လွှားလွှား ပျံသွားနိုင်ခြင်း၏အကြောင်းမဟုတ်ကုန်ခဲ့သေး။ ပါဒါ၊ခြေတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ထိုခြေတို့သည်။ အ-ဝဗ္ဗနာ၊ဆွကြွလျင်လျားသွားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်ကုန်ခဲ့သေး။

«(သန္တိပက္ခာအပတနာတိ မယံပက္ခာနာမအတ္ထိဥပလဗ္ဗန္တိ၊ နောစခေါသက္ကာဇေတဟိ ဥပ္ပတိတံ အာကာသေဂန္တန္တိ အပတနာ၊ စသော အဠကထာကိုရူ၍ ဤအနက်ကိုကြံ။ ဆရာတို့ကား။ မယံ၊ငါ၊အား။ ပက္ခာ၊တို့သည်။ သန္တိ၊ကုန်၏။ ဇေတဟိ၊ထိုအတောင်တို့ဖြင့်။ အပတနာ၊မပျံနိုင်ကုန်၊ဟု၊ယောဇနာကုန်၏။ မယံကား ကေရုဏ်။ အပတနာကား ဗဟုရုဏ်ဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်သည်။) မေ၊ငါ၏။ မာတာပိတာစ၊မိဘတို့သည်လည်း။ နိက္ခန္တာ၊ ကိုယ်ထက် သားကို မချစ်၍ ပစ်သွား ကုန်ပြီ။ တံ၊သင်သည်။ ပဋိက္ကမ၊ဘဲလေလော့။

«(သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အချိုကုန်သောရဟန်းတို့သည်သောတာပန်၊အချိုကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံ၊အချိုကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂံ၊ အချိုကုန်သောရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏ဟုသိအပ်၏။)။ ။ဝနု ကဇာတကံ ပဗ္ဗမံ။ ၃၅။

၃၆-သကုဏဇာတ်-၃၆။

(၃၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံနိဿိတာ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသကုဏဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဒီးလောင်သောကျောင်းရှိသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ နိဿိတာ ဇဂတိ-ရူဟံ ဝိဟင်္ဂမာ၊ သွာယံ အဂ္ဂိ-ပမုဗ္ဗတိ။
ဒိသာ ဘဇေထ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ဇာတံ သရုဏတော ဘယံ။ ၃၆။

(၃၆) ဝက္ကင်္ဂါ၊ ဌက်အပေါင်းတို့။ ယံဇဂတိရူဟံ၊ အကြင်သစ်ပင်ကြီးကို။ ဝိဟင်္ဂမာ၊ ဌက်တို့သည်။ နိဿိတာ၊ ခြံ၍နေကုန်၏။ သွာယံသော အယံ ဇဂတိရူပော၊ ထိုသစ်ပင်ကြီးသည်။ အဂ္ဂိ၊ လီးကို။ ပမုဗ္ဗတိ၊ လွှတ်

၃၇-တိတ္ထိရဇာတ်။ (၃၇)

၏။အမှာကံ၊ငါတို့အား။သရဏတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောသစ်ပင်မှ။
ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ တစ္ဆာ၊ထိုကြောင့်။ တုမေ၊ သင်တို့
သည်။ဒိသာ၊အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့။ဘဇထ၊သွားကြကုန်လော့။ ။
သကုဏဇာတကံဆဋ္ဌံ။၃၆။

၃၇-တိတ္ထိရဇာတ်-၃၇။

(၃၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်။ ယေဝုဗ္ဗမပစာယန္တိ၊အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤတိတ္ထိရဇာတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၍သျှင်
သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား အိပ်ရာနေရာကို မရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ယေ ဝုဗ္ဗမပစာယန္တိ၊နရာ ဓမ္မဿ ကောဝိဒါ။
ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေပါသံသာ၊သမ္ပရာယေ စ သုဂတိံ။၃၇။

(၃၇) ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဓမ္မဿ၊ ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်
သောတရား၌။ ကောဝိဒါ၊ လိမ်မာ ကုန်သော။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့
သည်။ဝုဗ္ဗံ၊ကြီးသောသူကို။အပစာယန္တိ၊ပူဇော်ကုန်၏။ တေ၊ထိုသူတို့
သည်။ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ၊မျက်မှောံသောကိုယ်၏အဖြစ်၌လျှင်၊ပါသံသာ၊ ချီး
မွမ်းခြင်းဌာထိုက်ကုန်၏။သမ္ပရာယေစ၊တမလွန်ဘဝ၌လည်း။ သုဂတိံ၊
သုဂတိသို့။ယန္တိ၊ရေံကုန်၏။ ။တိတ္ထိရဇာတကံသတ္တမံ။၃၇။

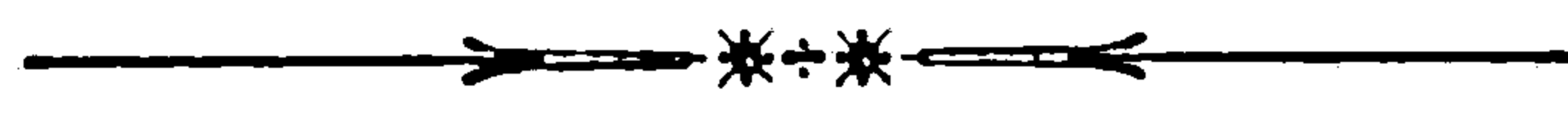
၃၈-ဗကဇာတ်-၃၈။

(၃၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊နာဝုတ္တန္တံ၊နိကတိပ္ပညော၊အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဗကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူ
စဉ်၊သင်္ကန်းစီးပွားပြုသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာဝုတ္တန္တံ နိကတိပ္ပညော၊နိကတျာ သုခမေခတိ။
အာရာခေတိ ကတိပ္ပညော၊ဗကော ကက္ကဋ္ဌကာမိဝ။၃၈။

(၃၈) ဘဝန္တော၊အိုနတ်များတို့။နိကတိပ္ပညော၊ ကော်ကျစ်စဉ်းလဲ

ဟုညှိစားဉာဏ်ရေခံသောသူသည်။ နိကဇျာ၊ ကောံကျစ်စဉ်းလဲ ဟုညှိ
 ပတ်သောအမှုဖြင့်။ အစ္စန္တံ၊ စင်စစ်။ ဝါ၊ အစ္စန္တံ နိစ္စကာလံ၊ အမြဲကာလ
 ပတ်လုံး။ သုခံသုခသ္မိံ ယေဝ၊ ချမ်းသာ၌သာလျှင်။ နဇေတိ၊ မတည်နိုင်။ ။
 (စင်စစ်သော်ကား မိမိအမှု အကုသိုလ်ပတ်မိ၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရေခံအံ့
 သည်မချွတ်ဟူလို)။ ။ ကတိပ္ပညော၊ ကောံကျစ်စဉ်းလဲ ဟုညှိစားဉာဏ်
 ရေခံသောသူသည်။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ကတ-ပါပဿ၊ ပြုအပ်သောမ
 ကောင်းမှု၏။ ဗလံ၊ မကောင်းသော အကျိုးကို။ (ထည့်)။ အာရာဇေတိ၊ အ
 တုံ့ရမည်မချွတ်တည်း။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဗကော၊
 ကောံကျစ်စဉ်းလဲသော မျှင်းလိမ်သည်။ ကက္ကဋကော၊ မိမိထက် အလိမ်
 သာပြန်သော ဗုဒ္ဓန်မှ။ ဂိဝ-စ္ဆေဒံ၊ လည်ပြတ်ခြင်းသို့။ ပါပုဏာတိဇ္ဇဝ၊ ရေခံ
 ၏သို့။ ဇေတိထာ၊ ထိုအတူ။ သောကေရာဒိကော၊ ထိုကောံကျစ်စဉ်းလဲ
 သောလူလိမ်သည်။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ကတ-ပါပတော၊ ပြုအပ်သောမ
 ကောင်းမှုမှ။ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေဝါ၊ မျက်မြင်ပစ္စက္ခဤဘဝ၌သာလျှင်၎င်း။ သမ္ပ
 ရာယေဝါ၊ တမလွန်လောကသံသရာ၌၎င်း။ ဘယံ၊ အင်မတန်သောဘေး
 ကို။ အာရာဇေတိ၊ ရမည်မချွတ်တည်း။ ။ ဗကဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၃၈။

၃၆-နန္ဒဇာတ်-၃၆။

(၃၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ မညေသောဝဏ္ဏယောရာသိ၊ အစရှိသော
 ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆီဆင်အပ်သောဤနန္ဒဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 ၌နေတော်မူစဉ်၊ သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ အတူနေတပည့်ကိုအကြောင်း
 ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မညေ သောဝဏ္ဏယော ရာသိ၊ သောဝဏ္ဏ-မာလာ စ နန္ဒကော။
 ယတ္ထ ဒါသော အာမ-ဇာတော၊ ဌိတော ထူလာနိ ဂဇ္ဇတိ။ ၃၆။

(၃၆) တာတ၊ ချစ်သား။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ အာမ-ဇာတော၊
 အိမ်ပေါက်ကျွန်မသားဖြစ်သော။ ။ (အာမအဟံဝေါဒါသိတိဇေဒါသ
 ဗျံ ဥပဂတာဒါသိ၊ အာမဒါသိယာဇာတော အာမဒါသိဇာတော၊ ဆိုလို
 လျက်ဒါသိကျေ၍ အာမဇာတော၊ နေသည်)။ ။ နန္ဒကော၊ နန္ဒမည်သော။
 ကကား သညာကိုဟောသည်။ ။ ဒါသော၊ ကျွန်သည်။ ဌိတော၊ ရပ်

လျက်။ ထူလာနိ၊ ကြမ်းကြုတ်သောစကားတို့ကို။ ဂဇ္ဇတိ၊ ဆို၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်။ သောဝဏ္ဏယော၊ ရတနာတို့၏အရဖြစ်သော။ ရာသိ၊ အရသည့်၎င်း။ သောဝဏ္ဏ-မာလာစ၊ ရှေ့ပန်းသည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေမညာမိ၊ ငါထင်၏။

။ (သုန္ဒရောဝဏ္ဏော ဇေတဝန္တိ သုဝဏ္ဏာနိ၊ ပြု၍၊ ရတမဏိကဉ္စနပဝါဠစသော ရတနာတို့ကိုဤအရာ၌သုဝဏ္ဏာနိ၊ ဟုလိုအပ်ကုန်၏။ ရှေ့တရုထည်းကိုသာလိုအပ်သည်မဟုတ်။ သုဝဏ္ဏာနံရာသိသောဝဏ္ဏယော၊ ဤကား ဝိသေသန။ ရာသိကား သာမညဖြစ်၍ ဝိသေသနဝိသေသဖြစ်ကြသတည်း။) ။နန္ဒဇာတ်ကံနဝံ။ ၃၉။

၄၀-ခဒိရင်္ဂါရဇာတ်-၄၀။

(၄၀) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာမံပတာမိနိရယံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခဒိရင်္ဂါရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နတ်တော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကာမံ ပတာမိ နိရယံ၊ ဥဒ္ဓံ ပါဒေါ အဝံ-သိရော၊
 နာနရိယံ ကရိဿာမိ၊ ဟန္တု ပိဏ္ဍံ ပဒိုဂ္ဂဟ။ ၄၀။

(၄၀) ဘန္ဓေ၊ အချွင်ဘုရား။ နိရယံ၊ မီးကျိုးတွင်းဟုဆို အပ်သော ငရဲသို့။ ဥဒ္ဓံပါဒေါ၊ အထက်၌ ခြေရှိသည်ဖြစ်၍။ အဝံ-သိရော၊ ဦးစေခံ။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပံတာမိ၊ ကျဉ်းအံ့။ တထာဝိ၊ ထိုသို့ကျသော်လည်း။ အနုရိယံ၊ မသူတော်တို့သည်ပြုအပ်သော အလှူမပေးခြင်း သိလမစောင့်ခြင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နကရိဿာမိ၊ မပြုအံ့။ တုမော၊ အချွင်ဘုရားတို့သည်။ ဟန္တု၊ လွတ်လွတ်။ ပိဏ္ဍံ၊ ဆွမ်းကို။ ပဒိုဂ္ဂဟ၊ ခံကော်မူပါလော့။

။ (ဤသို့ဆို၍ဘုရားလောင်းသည်မြဲမြံစွာသောဆေခံတည်ခြင်းဖြင့်ဆွမ်းခွက်ကိုကိုင်၍ မီးကျိုးတွင်း၏အထက်ဖြင့်သွားသည့် ရှိသော်၊ ထိုခဏ၌လျှင်အတောင်ရှစ် ဆယ်နက် သောမီးကျိုးတွင်း၏ အပြင်မှ အဆင့်ဆင့်ရောက်သော ပွင့်ချပ်တရာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော အပွင့်ရှိသောတရသောပဒုမာပင်သည်ပေါက်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတို့ကိုခံ၏။ ထိုပဒုမာပွင့်မှပြည်တောင်းကြီးအတိုင်းအရှည်ရှိသော

ဝတ်မုံသည်တက်၍ဘုရားလောင်း၏ ထိပ်ထက်၌တည်၍ အလုံးစုံသော
 ကိုယ်ကိုရွှေမှုန်ဖြင့်သွန်းကြဲဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပဒုမာ
 ၏အချက်၌ရပ်၍ အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိ သောဘောဇဉ်
 ကိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်၌တည်စေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်ထို ဆွမ်းကို
 ခံ၍ အနုမောဒနာပြု၍ သပိတ်ကို ကောင်းကင်သို့ပစ်၍ လူများ၏မြင်စဉ်
 လျှင်မိမိသည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ အထူးထူး အပြားပြားရှိသော
 တိမ်လွှာအစဉ်ကိုနင်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင်ကြွတော်မူ
 ၏။ မာရ်နတ်သားသည်လည်းစစ်ရှုံး၍ နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ရောက်၍မိ
 မိနေရာသို့သာလျှင်သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်းပဒုမာကြာ၏
 အချက်၌ရပ်လျက် လူများအားဒါနသီလကိုချီးမွမ်းသဖြင့်တရားဟော၍
 လူများသည်ခြံရံလျက် မိမိအိမ်သို့သာလျှင်ဝင်၍ အသက်ထက်ဆုံးဒါန
 အစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ကံအားလျော်စွာလား၏။ ။ ခဒိရက်္ဂါရ
 ဇာတကံဒသမံ။ ၄၀။ ကုလာဝကဝဂ္ဂေါစတုတ္ထော။ ။ တသုဒါနံ။ ။

ကုလာဝကဉ္စ နုစ္စဉ္စ၊ သမ္ပောဒ-မစ္ဆ-ဝနုကံ။
 သကုဏံ တိတ္ထိရံ ဗကံ၊ နုစ္စဉ္စ ခဒိရက်္ဂါရံ။ ။

၄၁-လောသကဇာတ်-၄၁။

(၄၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အတ္ထကာမဿ၊ အစရှိသောဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤလောသကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 ၌နေတော်မူစဉ်၊ လောသကတိဿမည်သော မထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊
 ဩဝဇ္ဇမာနော န ကရေတိ သာသနံ။
 အဇာယ ပါဒမောလမ္ပ၊ မိတ္တကော ဝိယ သောစတိ။ ၄၁။

(၄၁) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကိုအ
 လိုရှိသော။ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ်
 သောသူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ အကျိုးစီးပွားကိုအလိုရှိ၍ နူးညံ့သောစိတ်
 ဖြင့်ဆုံးမအပ်လျက်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကိုအလိုရှိသော။ ဟိ

၄၂-ကပေါတဇာတ်။ (၄၂)

တာ.နူကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့်စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ နကရောတိ၊ မလိုက်နာသော၊ ထိုသူသည်။ နိစ္စ-ကါလံ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ကောဝိယ၊ အဘယ်သူကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ မိတ္တကော၊ မိတ္တဝိဒ္ဓကသည်။ (ဝိဒ္ဓကျေ)။ အဇာယ၊ ဆိတ်မ၏။ ပါဒံ၊ ခြေကို။ ဩဇမ္ပ၊ ဆွဲ၍။ သောစတိဝိယ၊ စိုးရိမ်ရ၏သို့တည်း။ ။ လောသကဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၄၁။

၄၂-ကပေါတဇာတ်-၄၂။

(၄၂) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောအတ္ထ-ကာမဿ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကပေါတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောလျှပ် ပေါ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာ.နူကမ္ပိနော၊
ဩဝဇ္ဇမာနော န ကရောတိ သာသနံ။
ကပေါတကဿ ဝစနံ အ-ကတွာ၊
အမိတ္တ-ဟတ္ထတ္ထ-ဂတော.ဝ သေတိ။ ၄၂။

(၄၂) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာ.နူကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ ဆုံးမအပ်လျက်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာ.နူကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ န ကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကပေါ တကဿ၊ ခို၏။ ဝစနံ၊ ဆုံးမကံမြစ်သောစကားကို။ အ-ကတွာ၊ မလိုက်နာမှု၍။ အမိတ္တ-ဟတ္ထတ္ထ ဂတော၊ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပြုတတ်သောရန်သူ၏လက်အနီးသို့ရောက်သော။ ကာကောဝိယ၊ ကျိုးကဲ့သို့။ အနူ-သောစမာနော၊ အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်လျက်။ သေတိ၊ ဒိပ်ရ၏။ ။ (အမိတ္တဟတ္ထတ္ထဂတောဝသေတိတိ အမိတ္တာနံ အနတ္တ ကာရကာနံ ဒုက္ခပွါဒနကပုဂ္ဂလာနံ ဟတ္ထတ္ထံ ဟတ္ထပထံဂတော၊ အဋ္ဌကထာ

၄၀ ဧကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၃)

ဘွင့်ရကား ဟတ္ထဂတောသာမလိ၊ဟတ္ထတ္ထဂတောလိသည်။ ရှိမှလည်း ဂါထာပြည့်စုံသည်။ ။ကပေါတဇာတ်ကံဒုတိယံ။၄၂။

၄၃-ဝေဠုကဇာတ်-၄၃။

(၄၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အတ္ထကာမဿ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝေဠုကဇာတ်ကို၊ သာဝဏ္ဏိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူစဉ်၊ တယောံသော ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာ-နုကဗ္ဗိနော၊
ဩဝဇ္ဇမာနော န ကရောတိ သာသနံ။
ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊ဝေဠုကဿ ယထာ ပိတာ။၄၃။

(၄၃) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။ ဟိတာ-နုကဗ္ဗိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့်စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ ဆုံးမလျက်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာနုကဗ္ဗိနော၊ အကျိုး စီးပွားဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ နကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေဠုကဿ၊ ဝါးခေါင်း၌မွှေးစားအပ်သည်ဖြစ်၍ ဝေဠုကမည်သောမြွေ၏။ ပိတာ၊ အဘရသေ့သည်။ နိဟတော၊ သားဝေဠုကကိုက်သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သေတိ၊ သေသည်။ အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ နိဟတော၊ သေလျက်။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။ ။ဝေဠုကဇာတ်ကံတတိယံ။၄၃။

၄၄-မကသဇာတ်-၄၄။

(၄၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေယျောအမိတ္တော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမကသဇာတ်ကို၊ မဂဓတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ

၄၅-ရောဟိနိဇာတ်။ (၄၅)

ကြွတော်မူသည်ရှိသော်၊ တခုသောရွာငယ်၌ မိက်ကုန်သောရွာသားလူ
တို့သည် မှက်တို့ကိုထိုးကုန်အံ့ဟု၊ အချင်းချင်း ထိုးကုန်၍၎င်း၊ ပုတ်ခတ်
ကုန်၍၎င်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

သေယျော အ-မိတ္တော မတိယာ ဥပေတော၊
န တွေ့ဝ မိတ္တော မတိ-ဝိပုဟိနော။
မကသံ ဝမိဿန္တိ ဇေ-မူဂေါ၊
ပုတ္တော ပိတု အတ္တိဗဥတ္တမ.ဂ်။ ၄၄။

(၄၄) လောကော၊ လူ့ရွာ၌။ မတိယာ၊ ပညာနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ
သော။ အ-မိတ္တော၊ ရန်သူသည်။ သေယျော၊ မြတ်သေး၏။ မတိ-ဝိပုဟိ
နော၊ ပညာမှကင်းသော။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ န တွေ့ဝ သေ
ယျော၊ မမြတ်သလျှင်ကတည်း။ ဇေ-မူဂေါ၊ တံတွေးယိုသော ခံတွင်းရှိ
သော လူမိက်သည်။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်လျက်လည်း။ မကသံ၊ မှက်ကို။ ဝ
မိဿံ၊ သတ်အံ့။ အတ္တိ၊ ဤသို့လုံးသွင်း၍။ ပိတု၊ အဘ၏။ ဥတ္တမ.ဂ်၊ ဦးခေါင်း
ကို။ အတ္တိဒါ၊ နှစ်ပိတ်ခွဲလေပြီ။ ။ မကသဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၄၄။

၄၅-ရောဟိနိဇာတ်-၄၅။

(၄၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေယျောအမိတ္တော၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရောဟိနိဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည်ဇေတ
ဝန်ကျောင်းကြီး၌တည်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တ
ယောံသောကျွန်မကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သေယျော အ-မိတ္တော မေခာဝီ၊ ယ.ဇ္ဈေ ဗာလာ.နုကမ္ပကော။
ပဿ ရောဟိနိကံ ဇမ္ဗိ.မာတရံ ဟတ္တာနု သောစတိ။ ၄၅။

(၄၅) ဘော၊ အချင်းတို့။ လောကော၊ လူ့ရွာ၌။ ယံဇ္ဈေ ယောနာမ ဗာ
လော၊ အကြင်လူမိက်မည်သည်။ အနုကမ္ပကော၊ အစဉ်စောင့်ရှောက်သနား
တတ်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောဇ္ဈော၊ ဖြစ်စေကာမူ။ တတော၊ ထို
မိက်သောအဆွေခင်ပွန်းထက်။ သတ-ဂုဏောနု၊ အဆအရာဖြင့်၎င်း။ သ

၄၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၆)

ဟဿ-ဂုဏေန၊ အဆအထောင်ဖြင့်၎င်း။ မေခာဝီ၊ ပညာရှိသော သူသည်။ အ-မိတ္တော၊ ရန်သူဖြစ်စေကာမူ။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ။ (ယန္တိ လိင်္ဂံ ပိပဏ္ဍာသောကတော။ စေတိနာမတ္ထေနိပါတော၊ ယောနာမဗာလော အနုကမ္ပကော၊ တတောသတဂုဏေနသဟဿဂုဏေနပဏ္ဍိတောအမိတ္တောဟောန္တောပိ သေယျောယေဝါတိအတ္ထော။ အဋ္ဌကထာ)။ တနည်းကား။ ဘော၊ အချင်းတို့။ လောကေ၊ လူ့ရှုခွင့်။ မေခာဝီ၊ ပညာရှိသောသူသည်။ အ-မိတ္တော၊ ရန်သူဖြစ်စေကာမူ။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ အနုကမ္ပကော၊ အစဉ်စောင့်ရှောက်သနားတတ်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ စေဟောန္တော၊ အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ။ ယံသေယျောနောသေယျော၊ မမြတ်။ ။ (အထဝါ ယန္တိ ပဒိုသေဓတ္ထေနိပါတော၊ နောစေဗာလာနုကမ္ပကောတိအတ္ထော၊ အဋ္ဌကထာ။ ဤအနက်နှစ်ပါးကိုလုံးထား။ သဒ္ဓနိတိ ဆရာကား၊ ယန္တေကား ပဒိုသေဓတ္ထေနိပါတသမုဒါယဟူ၏။) ။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ဇဗ္ဗိ၊ အဆင်အခြင်ပညာနည်းသော။ ရောဟိနိကံ၊ ရောဟိနီအမည်ရှိသောကျွန်မကို။ ပဿ ပဿထ၊ ရှုကြံ့ကုန်လော့။ အယံ၊ ဤရောဟိနီသည်။ မာတရံ၊ အမိကို။ ဟတ္တာန၊ သတ်၍။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ။ ရောဟိနီဇာတကံပဉ္စမံ။ ၄၅။

၄၆-အာရာမဒုသကဇာတ်-၄၆။

(၄၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ န ဝေ အနုတ္ထကုသလေန၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအာရာမဒုသကဇာတ်ကို၊ တခုသောဇောသလဓူာငယ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဥယျာဉ်စောင့်သူငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န ဝေ အနု·တ္ထ-ကုသလေန၊ အတ္ထ-စရိယာ သုခါ·ဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒု·ဓမ္မဓော၊ ကာပိ အာရာမိကော ယထာ။ ၄၆။

(၄၆) ဘော၊ အချင်းတို့။ အနု·တ္ထ-ကုသလေန၊ အကျိုးစီးပွား၌ မလိပ်မာသောသူသည်။ အတ္ထ-စရိယာ၊ ချမ်းသာနှစ်ပါးအကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်းသည်။ န သုခါ·ဝဟာ၊ ချမ်းသာကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်။

၄၇-ဝါရုဏီဒူသကဇာတ်။ (၄၇)

အာရာမိကော၊ ဥယျာဉ်စောင့်ဖြစ်သော။ ကဝိ၊ မျှော်သည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုး
စီးပွားကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုအံ့ဟူ၍။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဟာပေတိ
ယထာ၊ ယုတ်စေသကဲ့သို့။ ဒု၊ မွေခေါ၊ ပညာနည်းသောသူသည်။ အတ္ထံ၊
အကျိုးစီးပွားကို။ ဟာပေတိ၊ ယုတ်စေတတ်၏။ ။ အာရာမဒူသကဇာတ်
ကံဆဋ္ဌံ၊ ၄၆။

၄၇-ဝါရုဏီဒူသကဇာတ်-၄၇။

(၄၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နဝေအနတ္ထကုသလေန၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါရုဏီဒူသကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သေကိုဖျက်ဆီးတတ်သောသူ
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န ဝေ အနတ္ထ-ကုသလေန၊ အတ္ထ-စရိယာ သုခါ၊ ဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒု၊ မွေခေါ၊ ကောဏ္ဍညော ဝါရုဏီ ယထာ။ ၄၇။

(၄၇) ဘော၊ အချင်းတို့။ အနတ္ထ-ကုသလေန၊ အကျိုးစီးပွား၌မလိမ်မာ
သောသူသည်။ အတ္ထ-စရိယာ၊ ချမ်းသာနှစ်ပါးအကျိုးစီးပွားကိုကျင့်ခြင်း
သည်။ နသုခါ၊ ဝဟာ။ ချမ်းသာကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ကောဏ္ဍ
ညော၊ ကောဏ္ဍညအမည်ရှိသောတပည့်သည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။
ကရိဿာမိတိ၊ ပြုအံ့ဟူ၍။ လောဏံ၊ ဆားကို။ ပက္ခိပိတွာ၊ ခတ်၍။ ဝါရုဏီ၊
သေကို။ ဝိနာသေတိယထာ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။
သဗ္ဗေဝါ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ ဒု၊ မွေခေါ၊ ပညာနည်းသောသူသည်။
အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဟာပေတိ၊ ယုတ်စေ၏။ ။ ဝါရုဏီဒူသကဇာ
တ်ကံသတ္တမံ။ ၄၇။

၄၈-ဝေဒဗ္ဗဇာတ်-၄၈။

(၄၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနုပါယေနယောအတ္ထံ၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဒဗ္ဗဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း

၄၄

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၄၉)

ကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

အနုပါယေန ယော အတ္တံ၊ ဣစ္ဆတိ သော ဝိဟညတိ။
စေတာ ဟနိံ သု ဝေဒဗ္ဗံ၊ သဗ္ဗေ တေ ဗျသနံ မဇ္ဈဂူ။ ၄၈။

(၄၈) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အနုပါယေန၊ မဟုတ်သော အ
ကြောင်းဖြင့်။ ဝါ၊ မသင့်မလျော်သောအကြောင်းဖြင့်။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီး
ပွားကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်း၏။ ဝါ၊
ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ စေတာ၊ စေတတိုင်းသားခိုးသူတို့
သည်။ ဝေဒဗ္ဗံ၊ ဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားကို။ ဟနိံ သု၊ သတ်ဘူးကုန်ပြီ။ တေသဗ္ဗေ၊ ထို
အလုံးစုံသောတထောင့်တယေဝံသော သူတို့သည်လည်း။ ဗျသနံ၊ ပျက်
စီးခြင်းသို့။ အဇ္ဈဂူ၊ ရေဝံဘူးကုန်ပြီ။ ။ ဝေဒဗ္ဗဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၄၈။

၄၉-နက္ခတ္တဇာတ်-၄၉။

(၄၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နက္ခတ္တံပဋိမာနေန္တံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနက္ခတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသော အာဇီဝကကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

နက္ခတ္တံ ပဋိမာနေန္တံ၊ အတ္ထော ဗာလံ ဥပစ္စဂါ။
အတ္ထော အတ္ထဿ နက္ခတ္တံ၊ ကိံ ကရိဿန္တိ တာရကာ။ ၄၉။

(၄၉) နက္ခတ္တံ၊ နက္ခတ်ကို။ ပဋိမာနေန္တံ၊ င်လင့်သော။ ဗာလံ၊ သူမိက်
ကို။ အတ္ထော၊ သတို့သမီးကိုရခြင်းဟူသောအကျိုးသည်။ ဥပစ္စဂါ၊ လွန်ဘူး
လေပြီ။ အတ္ထော၊ ရအပ်သောအကျိုးစီးပွားသည်။ အတ္ထဿ၊ လိုအပ်သော
အကျိုးစီးပွား၏။ နက္ခတ္တံ၊ နက္ခတ်မည်၏။ တာရကာ၊ ကောင်းကင်ကြယ်
တို့သည်။ ကိံ အတ္တံ၊ အဘယ်အကျိုးစီးပွားကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြီးစေနိုင်ကုန်
လတ္တံ့နည်း။ ။ နက္ခတ္တဇာတကံ နဝမံ။ ၄၉။

၅၀-လောကတ္တစရိယဇာတ်။ (၅၀)

၅၀-လောကတ္တစရိယဇာတ်-၅၀။

(၅၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒုဗ္ဗေဓာနံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုဗ္ဗေဓဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လောက၏အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒု.ဗ္ဗေဓာနံ သဟဿနယညော ဝံ ဥပ-ယာစိတော။
ဣဒါနိ ခေါ.ဟံ ယဇိဿာမိ၊ ဗဟုအ-ဓမ္မိကော ဇနော။ ၅၀။

(၅၀) ဒု.ဗ္ဗေဓာနံ၊ ပညာမရှိ ကုန်သောသူတို့၏။ သဟဿန၊ အထောင်ဖြင့်။ ယညော၊ ယဇ်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ ဥပ-ယာစိတော၊ ပူဇော်အံ့ ဟုညောင်စောင့်နတ်သို့ကပ်၍တောင်းပန်အပ်၏။ ဣဒါနိခေါ၊ ယခုအခါ၌ လျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယဇိဿာမိ၊ ပူဇော်အံ့။ ဗဟု၊ များစွာသော။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ အ-ဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့်။ ။ လောကတ္တစရိယဇာတ်ကံဒသမံ။ ၅၀။ အတ္ထကာမဝဂ္ဂေါပဉ္စမော။ တဿဒုဒါနံ။ ။

လောသကတိဿ ကပေါတံ၊ ဝေဠုကံ မကသမ္ပိစ။
ရောဟိနိ အာရာမဒုသံ၊ ဝါရုဏီဒုသ ဝေဒဗ္ဗံ။ နက္ခတ္တံ ဒုဗ္ဗေဓံ ဒသမံ။

၆-အာသိသဝဂ်။ ၅၁-မဟာသီလဝဇာတ်-၅၁။

(၅၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာသိသေထေဝပုရိသော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာသီလဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှော့သောဝီရိယရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာသိသေထေ.ဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏှိတော။
ပဿာမိ ဝေါ.ဟံ အတ္တာနံ၊ ယထာ ဣန္ဒြိယတထာ အဟု။ ၅၁။

(၅၁) ပုရိသော၊ လူမိန်းမမဟုတ်သော ယောက်ျားကောင်းစင်စစ် ဖြစ်သောသူသည်။ ဝေံ၊ ဤသို့သောနည်းဥပါယ်ဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝီရိ

ယံ၊ဝီရိယကို။အာရဘန္တော၊အားထုတ်လတ်မှု။ဣမမှာဒုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲမှ။
 မုစ္စိဿာမိ၊လွတ်ရအံ့။ဣတိ၊ဤသို့။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ဝီရိယ-ဗလေန၊ဝီရိ
 ယ အစွမ်းဖြင့်။ အာသိသေထေ.ဝ အာသိသံ ကရောတေဝ၊ အာသာ
 တောင့်တပြုသင့်ထွသည်သာတည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ဥပါယ်၌လိပ်မာသော
 ပညာရှိသည်။ ယုတ္တိ-ပတ္တိ-ဋ္ဌာနေ၊သင့်တင့်လျော်ပတ်သောအရာ၌။ ဝီရိ
 ယံ၊ဝီရိယကို။ကရောန္တော၊ပြုလတ်သော်။ အဟံ၊ငါသည်။ ဣမဿဝီရိယ
 သာ၊ဤလုံ့လ၏။ ဗလံ၊အကျိုးကို။ နုလဘိဿာမိ၊မရလတ္တံ့။ ဣတိ၊ဤသို့။ န
 နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊မငြီးငွေ့မဆန့်ကျင်ရာ။ (အာသာပြတ်ခြင်းကို မပြုရာဟူလို။
 ဝေါကားနိပါတ်မျှသာတည်း)။ တနည်းသော်တုံ။ ဝေါ၊သင်တို့၏။ သာမိ
 ကော၊အရှင်ဖြစ်သော။ (ထည့်)။ အဟံ၊ငါသည်။ အဟုအဇ္ဇ၊ယနေ၊အတ္တာ
 နံ၊ငါ၏ကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊မြင်ရ၏။ ကိံပဿာမိ၊ အဘယ်သို့မြင်ရသ
 နည်းဟူမူကား။ အဟံ၊ငါသည်။ အာဝါဇေ၊တွင်း၌။ နိဟတော၊ ခိုးသူတို့
 မြှုပ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တမှာဒုက္ခာ၊ထိုဆင်းရဲမှ။ မုစ္စိတွာ၊လွတ်၍။ ပုန၊တ
 ဘန်၊အတ္တနော၊မိမိ၏။ ရဇ္ဇသမ္ပတ္တိံ၊မင်းစည်းစိမ်ကို။ ယထာ ယံဣန္ဒြိယံ၊အ
 ကြင်အလိုရှိပြီ။ တနည်း။ ယထာယေန ဥပါယေန၊ အကြင်ဥပါယ်ဖြင့်။
 ဣန္ဒြိယံ၊အလိုရှိပြီ။ တထာ၊ထိုအလိုရှိတိုင်း။ ဝါ၊တထာတေနဥပါယေန၊ ထို
 ဥပါယ်ဖြင့်။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ ဣမံသမ္ပတ္တိံ၊ ဤမင်းစည်းစိမ်သို့။
 ပတ္တံ၊ရောက်ပြန်သော။ အတ္တာနံ၊ထီးဖြူလွလွ ကျင်းစံပလျက် တိုးတက်
 သောကြက်သရေရှိသောငါ၏ကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊မြင်ရ၏။ တနည်းသော်
 တုံ။ အဟံ၊ငါသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ရှေး၌။ အတ္တံ၊အစီးအပွားကို။ ယထာ၊အကြင်သို့
 သောအခြင်းဖြင့်။ ဣန္ဒြိယံ၊အလိုရှိပြီ။ တထာ၊ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။
 မေ၊ငါ၏။ အတ္ထော၊အစီးအပွားသည်။ အဟု၊ဖြစ်လတ်ပြီ။ ။မဟာသီလ
 ဝဇာတကံပဋ္ဌမံ။၅၁။

၅၂-ဗုဒ္ဓဇနကဇာတ်-၅၂။

(၅၂) နတ်နှင့် တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝါယာမေထေဝပုရိသော၊အစရှိသော ဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗုဒ္ဓဇနကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
 ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျော့သောဝီရိယရှိသောရဟန်းကိုပင်
 လျှင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၅၃-ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်။ (၅၃)

ဝါယာမေထေ.ဝ ပုရိသော၊န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။

ပဿာမိ ဝေါ.ဟံ အတ္တာနံ၊ဥဒကာ ထလ.မု ဗ္ဗတံ။ ၅၂။

(၅၂) ပုရိသော၊ လူမိန်းမမဟုတ်သော ယောက်ျားကောင်းစင်စစ် ဖြစ်သောသူသည်။ ဝေါ. ဤ သို့သောနည်းဥပါယ်ဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိရိ ယံ၊ လုံ့လကို။ အာရတန္တော၊ အားထုတ်လတ်မှု။ ဣမမှာဒုက္ခာ၊ ဤဆင်းရဲမှ။ မုစ္စိဿာမိ၊ လွတ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ လုံးမယွက်သံကြိမ်ခက်သို့ထျက်ထျက် ခေါက်ခေါက်လှံမစောင့်မှု၍။ ဝါယာမေထေဝ ဝါယာမံကရောတေဝ၊ နေဝံသို့မဆုတ်၊ ကျက်ရဲရုတ်သို့ အားထုတ်လုံ့လ ပြုသင့်စွာသည်သာ တည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ယုတ္တပတ္တဋ္ဌာနေ၊ သင့်တင့်လျော်ပတ် သောအရာ၌။ ဝိရိယံ၊ လုံ့လကို။ ကရောန္တော၊ ပြုလတ်သော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣမဿဝိရိယဿ၊ ဤလုံ့လ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ နလဘိဿာမိ၊ မရရာ။ ဣ တိ၊ ဤသို့။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မငြီးငွေ့ မဆန့်ကျင်ရာ။ (မှိုင်းတိုင်လက်ချလုံ့လ မလျှော့ရာဟူလို)။ ကသ္မာ၊ အဘွဲ့ကြောင့်မပျင်းကြိုးကုတ်အားထုတ်ရာ ၏ဟု ငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဥဒကာ၊ မမြင်ကမ်းခြေ၊ ပင်လယ်ရေမှ ထလံ၊ ကြည်းသို့။ ဥ ဗ္ဗတံ၊ မလန့်မကြောံ ကူးခင်မြောံ၍ရောံပေါ်လိုရာ မင်းချမ်းသာတိုင်အောင်ထုတ်ဆောင်အပ်ပြီးသော။ အတ္တာနံ၊ ငါ၏ကိုယ် ကို။ ပဿာမိ၊ မျက်မှောံမြင်ရ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ ကြောင့်မပျင်းကြိုးကုတ်အား ထုတ်ရာ၏ဟု ငါဆိုပေသတည်း။ ။ ဝုဋ္ဌဇနကဇာတကံဒုတိယံ။ ၅၂။

၅၃-ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်-၅၃။

(၅၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ တထေဝ ပုဏ္ဏပါတိယော၊ အစရှိသောဂါထာ ပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤပုဏ္ဏပါတိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဆိပ်ခတ်သောဆေးကို အကြောင်းပြု ၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တထေ.ဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယော၊ အညာ.ယံ ဝတ္တတေ ကထာ။
အာ-ကာရဏေန ဇာနာမိ၊ န စာ.ယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ။ ၅၃။

(၅၃) ပါတိယော၊ သေခွက်တို့သည်။ တထေ.ဝ၊ ထိုရှေးငါမြင်သည် နှင့်အတူသာလျှင်။ ပုဏ္ဏာ၊ ပြည့်ကုန်၏။ ယာ အယံကထာ၊ အကြင် သူ တို့

၄၈ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၅၄)

သေကိုချီးမွမ်းသောစကားသည်။ ဝတ္တတေ၊ ဖြစ်၏။ သာကထာ၊ ထိုစကားသည်။ အညာ၊ မြင်သည်မှ တပါးဖြစ်၍။ အ-ဘူတာ၊ မဟုတ် မမှန်ခဲ့။ (ထည့်)။ အာ-ကာရဏေန အာရက ကာရဏေန၊ အမြင်နှင့်အပြော သဘောဝေးကြသောအကြောင်းကြောင့်။ စကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အယံသုရာ၊ ဤသေသည်။ နဘန္ဓိကာ၊ မကောင်းဟူ၍။ ဇာနာမိ၊ ငါသိရ၏။ ။ ပုဏ္ဏပါတ်ဇာတ်ကံတတိယံ။ ၅၃။

၅၄-ကိံ ဖလဇာတ်-၅၄။

(၅၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာယံရက္ခော ဒုရာဂ္ဂဟော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆင်ဆင်အပ်သော ဤကိံ ဖလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီးတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော သစ်သီး၌ လိပ်မာသော သီးတင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နာယံ. ရက္ခော ဒုရာ.ဂ္ဂဟော၊ နာ.ပိ ဂါမတော အာရကာ။
အာ-ကာရဏေန ဇာနာမိ၊ နာ.ယံ သာဒု-ဖလော ဒုမော။ ၅၄။

(၅၄) အယံရက္ခော၊ ဤသစ်ပင်သည်။ ဒုရာ.ဂ္ဂဟော။ ပြုငြင်သဖြင့် တက်အပ်သည်။ န၊ မဟုတ်ခဲ့။ ဂါမတော၊ ရွာမှ။ အာရကာပိ၊ ဝေးသည်လည်း။ န၊ မဟုတ်ခဲ့။ အာ-ကာရဏေန၊ အလွန်ဖြစ်သော ဤအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့်။ (အာသည် အတိသယ အနက်ကိုဟောသတည်း။ အ, ရှိမူဝဋ္ဌိ အနက်ကြံ)။ အယံရက္ခော၊ ဤသစ်ပင်သည်။ သာဒု-ဖလော၊ ချိုမြိန်ကောင်းမွန်သော အသီးရှိသော။ ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။ န၊ မဟုတ်တန်ရာ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ ။ ကိံ ဖလဇာတ်ကံစတုတ္ထံ။ ၅၄။

၅၅-ပဉ္စာသုခဇာတ်-၅၅။

(၅၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အလီနေန ဝိတ္တေန၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆင်ဆင်အပ်သော ဤပဉ္စာသုခဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီးတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော လျော့သောပီရိယရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

၅၆-ကမ္ဘာနက္ခတ် (၅၆)

ယော အ-လီနေန ဝိတ္တေန၊ အ-လီန-မနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂ-က္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗ-သံယောဇန-က္ခယံ။ ၅၅။

(၅၅) ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ အ-လီနေန၊ ကျားဆင်ခြင်သော်၊ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း၊ ဆုတ်လေ့မရှိ၊ ပကတိအားဖြင့်မတွန့်တိုသော။ ဝိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ အလီန-မနသော အလီနန္တာ သယောဝ၊ မတွန့်တိုသော အလိုအန္တာသယာရှိသည်သာလျှင်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယောဂလေးပါးတို့ဖြင့်ဘေးကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရေခဲခြင်းငှာ။ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံးဆဲ့ရနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝေတိ၊ ပွားစေ၏။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ ထိလဝိသုန္ဒီစသောအစဉ်ဖြင့်။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊ အလုံးစုံသေ၊ သံယောဇဉ်တရားတို့၏ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ပါပုဏေ၊ ရောက်သည်သာတည်း။ ။ ပဉ္စာဝုဇဇာတကံပဉ္စမံ။ ၅၅။

၅၆-ကမ္ဘာနက္ခတ်- ၅၆။

(၅၆) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောပဟဋ္ဌေန ဝိတ္တေန၊ အစရှိသော ဓါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကမ္ဘာနက္ခတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပဟဋ္ဌေန ဝိတ္တေန၊ ပဟဋ္ဌ-မနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂ-က္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗ-သံယောဇန-က္ခယံ။ ၅၆။

(၅၆) ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ ပဟဋ္ဌေန၊ နေခံကျ၊ စေတတ်သော နိဝရဏကင်းသဖြင့် ကြည်လင် ရှင်လန်းသော။ ဝိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ ပဟဋ္ဌ-မနသော၊ နိဝရဏကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင် ဦးပြီးသော ရွှေစင်ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပ၍ ကြည်လင် ရှင်လန်းသောစိတ်ရှိသည်သာလျှင်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယောဂလေးပါးတို့ဖြင့်ဘေးကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရေခဲခြင်းငှာ။ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံး

၅၀ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၅၇)

ဆဲးရနစ်ပါးသောဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝေတိ၊ ပွားစေ၏။ သောန
ရော၊ ထိုသူသည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ သီလဝိသုဒ္ဓိစသော အစဉ်ဖြင့်။ သဗ္ဗ-သံယော
ဇန-က္ခယံ၊ အလုံးစုံသောသံယောဇဉ်တရားတို့၏ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်
သော အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ပါပုဏော၊ ရေခံသည်သာတည်း။ ။
ကဗ္ဗနုက္ခန္ဓဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၅၆။

၅၇-ဝါနရိန္ဒဇာတ်-၅၇။

(၅၇) နတ်နှင့်တကွသော လူကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယသေတေစတုရောဓမ္မာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါနရိန္ဒဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်
၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌါလုံ့လပြုခြင်းကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသေ·တေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိ·န္ဒ ယထာ တဝ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဝိတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။ ၅၇။

(၅၇) ဝါနရိန္ဒ၊ ဆင်ပြောင်အလားခွန်အားကြီးခြင်းသင်မျှော်မင်း။
တဝ၊ သျှင်မျှော်မင်းအား။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုသောဝစိသစ္စာ၎င်း။ ဓမ္မော၊ ဤသို့
ပြုသော်၍မည်သောအကျိုးအပြစ်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုအမြော်အမြင်ဆင်ခြင်နိုင်
သောပညာ၎င်း။ ဝိတိ၊ သဲကြိုးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊ အားထုတ်မပြတ်၊
မြတ်သောလုံ့လ၎င်း။ စာဂေါ၊ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မတွန့်၊ ဝံ့န့စားဝံ့
ခြင်း၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ ကျေးဇူးတရား
တို့သည်။ အတ္ထိယထာ၊ ရှိကုန်၏သို့။ ယသေ၊ သင်မှတပါး အမှတ်မရှိသသူ
အားလည်း။ ဇေတေစတုရောဓမ္မာ၊ ဤလေးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့
သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်ငြားအံ့။ တံ၊ အသင်မျှော်မင်းသည်။ မံ၊ ရန်သူဖြစ်သော
ငါ့ကို။ အတိဝတ္တသိယထာ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။ သောဝိ၊ ထိုသင်မှတပါး
လေးပါးသော ကျေးဇူးတရားရှိသောသူသည်လည်း။ ဒိဋ္ဌံ၊ ရန်သူကို။ အ
တိဝတ္တတိ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ ဝါနရိန္ဒဇာတကံသတ္တမံ။ ၅၇။

၅၀-တယောဓမ္မဇာတ်။ (၅၀)

၅၀-တယောဓမ္မဇာတ်-၅၀။

(၅၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ယသေတေ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤတယောဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌာ လုံ့လပြုခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသေတေ စ တယော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝ။
ဒက္ခိယံ သူရိယံ ပညာဒိဋ္ဌိ သော အတိဝတ္တတိ။ ၅၀။

(၅၀) ဝါနရိန္ဒ၊ မျှော်မင်း။ တဝ၊ သင်မျှော်မင်း၏။ အတ္တန္တရေ၊ ကိုယ် တွင်း၌။ ဒက္ခိယံ ဒက္ခတာဝေါ၊ ရေခံလာသောဘေးဘျမ်းကို လွှမ်းမိုးမှုတ် လွှင့်ခြင်းဌာ သီလိမ်မာသည့် ပညာပူးပွတ်မြတ်သော လုံ့လ၎င်း။ သူရိယံ သူရဘာဝေါ။ ပညာဝုခ၊ ပိရုရအမတ်သို့ လန့်ဖြတ်မဲ့မော သူရဲဘော၎င်း။ ပညာ၊ မတ်မဟော်သို့၊ မြော်မြင်ရေးရာ၊ လိမ်မာကြံသီး၊ ကြီးကျယ်သော ပညာ၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တယောဓမ္မာ၊ သုံးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့ သည်။ အတ္ထိယထာ၊ ရှိကုန်၏သို့။ ယသေ၊ သင်မှတပါး အမှတ်မရှိသသူ အားလည်း။ ဇေတတယောဓမ္မာ၊ ဤသုံးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်ငြားအံ့။ တံ၊ အသျှင်မျှော်မင်းသည်။ မံ၊ ရန်သူဖြစ်သောငါ့ကို။ အဘိဝတ္တသိယထာ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။ သောဝိ၊ ထိုသင်မှတပါး သုံးပါး သောကျေးဇူးတရားရှိသော သူသည်လည်း။ ဒိဋ္ဌိ၊ ရန်သူကို။ အတိဝတ္တိ တိ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ တယောဓမ္မဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၅၀။

၅၁-ဘေရိဝါဒကဇာတ်-၅၁။

(၅၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓမေဓမေ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤဘေရိဝါဒကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသောဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဓမေ ဓမေ နာတိ-ဓမေ၊ အတိ-ဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။
ဓန္တေန ဟိ သတံ လန္တံ၊ အတိ-ဓန္တေန နာသိတံ။ ၅၁။

၅၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၆၀)

(၅၆) ပုတ္တ၊ချစ်သား။တောရီ၊စည်ကို။ ဓမ္မေဓမ္မေ၊ဖြည်းညှင်းသာယာ
 ရံခါရံခါတီးကားတီးရာ၏။ နောနုဓမ္မေ၊အလျှင်းမတီးရသည့်ကားမဟုတ်။
 (ဗျုတိရေကပြန်)။ ပန၊ထိုသို့တီးသော်လည်း။ (ထည့်)။ နာ·တိ-ဓမ္မေ၊ အ
 တိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍ မပြတ်ပြင်းစွာမတီးရာ။ ဟိကသ္မာ၊ အဘုံကြောင့်
 နည်းဟူမူကား။ အတိ-ဓန္တံ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍ မပြတ်ပြင်းစွာတီး
 ခြင်းသည်။ အပ္ပာကံ၊ ငါတို့အား။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသောမကောင်းကျိုး
 သည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ ဟိ၊ အကျိုးနှင့်အပြစ်ကိုဘွင့်ထွက်၍ဆိုအံ့။ (ထည့်)။
 ဓန္တေန၊ ရွှေမြို့တော်ပွဲသဘင်အတွင်းဖြည်းညှင်းသာယာငါတီးခြင်းဖြင့်။
 သတံ၊ အရာသောသပြာကို။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်ပြီ။ အတိ-ဓန္တေန၊ အဘဝကားကို
 နားမထောင်လျှင်း၊ ပျင်းပြစွာသင်တီးခြင်းဖြင့်။ တံ၊ ထိုရပြီးသပြာတရာ
 အရကို။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ (ထည့်)။ နာသိတံ၊ ဖျက်ဆီးအပ်ခဲ့ပြီ။ ။ ဘောရိဝါဒ
 ကဇာတကံနဝံ၊ ၅၆။

၆၀-သင်္ခမဇာတ်-၆၀။

(၆၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဓမ္မေဓမ္မေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သောဤသင်္ခမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံး
 နေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
 မူ၏။ ။

ဓမ္မေ ဓမ္မေ နာ·တိ-ဓမ္မေ၊ အတိ-ဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။
 ဓန္တေနာ·မိဂတာ ဘောဂါ၊ တေ တာတော ဝိဝေ ဝံ။ ၆၀။

(၆၀) တာတာ၊ ဘခင်။ သင်္ခံ၊ ခရုသင်းကို။ ဓမ္မေဓမ္မေ၊ ဖြည်းညှင်းသာ
 ယာရံခါရံခါ မှုတ်ကားမှုတ်ရာ၏။ နောနုဓမ္မေ၊ အလျှင်းမမှုတ်ရသည့်ကားမ
 ဟုတ်။ (ဗျုတိရေကပြန်)။ ပန၊ ထိုသို့မှုတ်သော်လည်း။ (ထည့်)။ နာတိဓမ္မေ၊
 အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍မပြတ်ပြင်းစွာမမှုတ်ရာ။ ဟိကသ္မာ၊ အဘုံကြောင့်
 နည်းဟူမူကား။ အတိ-ဓန္တံ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍မပြတ်ပြင်းစွာမှုတ်
 ခြင်းသည်။ အပ္ပာကံ၊ ငါတို့အား။ ပါပကံ၊ ယုတ်သောမကောင်းကျိုးသည်။
 ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ ဟိ၊ အကျိုးနှင့်အပြစ်ကိုဘွင့်ထွက်၍ဆိုအံ့။ (ထည့်)။ ဓန္တေန၊ ရွှေ
 မြို့တော်ပွဲသဘင်အတွင်းဖြည်းညှင်းသာယာ ငါမှုတ်သဖြင့်။ ယေဘော

၆၁-အသာတမန္တဇာတ်။ (၆၁)

ဂါ။အကြင်စည်းစိမ်တို့ကို။အဓိဂတာ၊ရအပ်ကုန်ပြီ။ တေဘောဂေ၊ထိုရ
အပ်ပြီးသောစည်းစိမ်တို့ကို။ တာတော၊ဘခင်သည်။ ခမံမေန္တော၊ပြင်း
စွာမပြတ်မှုတ်သည်ဖြစ်၍။ဣဒါနိ၊ယခု။(ထည့်)။ဝိခဒိ၊မျက်ဆီးခဲ့ပြီ။ ။
သင်္ခမေဇာတကံဒသမံ။ ။အာသိသဝဂ္ဂေါဆဋ္ဌော။တဿုဒါနံ။ ။

မဟာသီလဝ-ဇနကံ၊ပုဏ္ဏဟိတိစ ကိံဖလံ။

ပဗ္ဗာဝုဓ-ကဗ္ဗနက္ခန္ဓံ၊ဝါနရိန္ဒံ တယောဓမ္မံ၊ဘေရိဝါဒ-သင်္ခမံ။ ။

၆၁-အသာတမန္တဇာတ်-၆၁။

(၆၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊အသာလောကိတ္ထိယော၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအသာတမန္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်း
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အသာ လောကိ·တ္ထိယော နာမ၊ဝေလာ တာသံ န ဝိဇ္ဇတိ။
သာရတ္တာ စ ပဂဟ္တာ စ၊သိဒ္ဓိ သဗ္ဗ·ဗ္ဗ သော ယထာ။
တာ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ဝိဝေက·မနုဗြူ၊ဟယံ။၆၁။

(၆၁) လောကေ၊လူ့ရွာ၌။ ဣတ္ထိယောနာမ၊မိန်းမတို့မည်သည်။ အ
သာအသတိယော၊သူတော်မဟုတ်ယုတ်မာစွါကုန်၏။ဝါ၊မိမိ၌တပ်သော
စိတ်ရှိကုန်သောသူတို့အား ဆင်းရဲကိုသာပေးတတ်ကုန်၏။ဝါ၊ဆင်းရဲ၏
တည်ရာဝတ္ထု၊အကြောင်းဖြစ်ကုန်၏။ တာသံ၊ထို မိန်းမတို့အား။ဝေလာ၊
ကမ်းသည်။ဝါ၊စောင့်ရှောက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော အပိုင်းအခြားသည်။ န
ဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။ သာရတ္တာစ၊ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့၌ လွန်စွာတပ်မက်
ကပ်ငြိတတ်ကုန်သည်၎င်း။ပဂဟ္တာစ၊ကိုယ်နှုတ်နှုလုံးသုံးဖြာလွန်စွါကြမ်း
ကြုတ်ကုန်သည်၎င်း။သိဒ္ဓိ၊ဖီးသည်။ သဗ္ဗ·ဗ္ဗ သောယထာ၊စင်ကြယ်သည့်
မစင်ကြယ်သည်မဟု၊ အလုံးစုံကိုစားတတ်၏သို့။သဗ္ဗ·ဗ္ဗ သာ၊ဟိနုက္ကဋ္ဌ၊
တွေ့တွေ့သမျှကို၊ဖိရုတ္တမရှိ၊ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်သုံးဆောင်၍
တတ်ကုန်၏။အမ္မ၊မိခင်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တာ၊ထိုယုတ်မာစွာဆင်း
ရဲကိုသာပေးတတ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို။ဟိတွာ၊စွန့်၍။ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ရ
ဟန်းပြုအံ့။ဝိဝေကံ၊ကိယဝိဝေက၊ဝိတ္တဝိဝေကကို။အနုဗြူ၊ဟယံအနုဗြူ။

၅၄ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၆၂)

ဟယန္တော၊ ပွားစေလျက်။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော၊ ဗြဟ္မဒုပြည်သို့လား
သည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ ။ အသာတမန္တဇာတ်ကံပဋ္ဌမံ။ ၆၁။

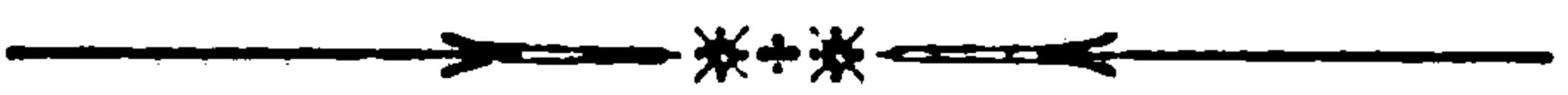

၆၂-အဏ္ဏဘူတဇာတ်-၆၂။

(၆၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံဗြဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ အစရှိသော ဂါထာ
ပုန်ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သောဤအဏ္ဏဘူတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်း
ကိုပင်လျှင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ ဗြဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သ-မုခ-ဝေဋ္ဌိတော။
အဏ္ဏ-ဘူတာ ဘတာ ဘဂိယာ၊ တာသု ကော ဇါတု ဝိဿသေ။ ၆၂။

(၆၂) ယံယေနကာရဏေန၊ အကြင်ထုည့်ပတ်လိုသောအကြောင်း
ကြောင့်။ ဗြဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ သမုခဝေဋ္ဌိတော၊ မျက်နှာနှင့်တကွ
ထူစွာသောပုဆိုးဖြင့်ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝီဏံ၊ စောင်းကို။
အဝါဒေသိ၊ တီး၏။ တံကာရဏံ၊ ထိုထုည့်ပတ်သောအကြောင်းကို။ နဇာ
နာသိ၊ မသိ။ ဘဂိယာ၊ မယားကို။ အဏ္ဏဘူတာဘဟာ၊ မျိုးကိုယ်ဝန်ဖြစ်၍
အမိဝမ်း၌မတွားမိကာလမွေးမြူအပ်၏။ တာသု၊ ထိုအမိဝမ်းမှစ၍စောင့်
ရှောက်ပါလျက်ဘော်ပြန်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်သောမယားတို့၌။ ကော၊ အဘယ်
မည်သောပညာရှိသည်။ ဇာတု၊ စင်စစ်။ ဝိဿသေ၊ ဤမိန်းမသည် ငါ၌
ဘော်ပြန်ခြင်းမရှိရာဟုအကျိုးဝင်သောအားဖြင့်ယုံကြည်ရာအံ့နည်း။ ။
အဏ္ဏဘူတဇာတ်ကံဒုတိယံ။ ၆၂။

၆၃-တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်-၆၃။

(၆၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောဓနာအကတညူစ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သောဤတက္ကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းကိုပင် အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၆၄-ဒုရာဇာနဇာတ် (၆၄)

ကောဓော အ-ကတညှု စ၊ပိသုဏာ မိတ္တ-ဘေဒိကာ။

ဗြဟ္မ-စရိယံ စရ ဘိက္ခု၊သော သုခံ န ပိဟာယသိ။၆၃။

(၆၃) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။ဣတ္ထိယောနာမ၊မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ကောဓော၊အမျက်ထွက်လေ့ရှိကုန်၏။အ-ကတညှုစ၊ သူ့ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်။ပိသုဏာ၊ချောပစ်ခြင်းကိုလည်းပြုတတ်ကုန်၏။မိတ္တ-ဘေဒိကာ၊အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း မျက်ဆီးဟတ်ကုန်၏။ တံ၊သင်သည်။ဗြဟ္မ-စရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရ၊ကျင့်လေ့။ သောတံ၊ထိုမြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်သောသင်သည်။သုခံ၊ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို။န ပိဟာယသိ၊မစွန့်ရလတ္တံ့။ ။တက္ကပဏ္ဍိတဇာတကံတတိယံ။၆၃။

၆၄-ဒုရာဇာနဇာတ်-၆၄။

(၆၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊မာသုနန္ဒိဣတ္ထိတိမံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဒုရာဇာနဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောံသောသီတင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မာ သု နန္ဒိ ဣတ္ထိ တိ မံ၊မာသု သောပိ န ဣတ္ထိ။

ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊မစ္ဆယောဝေါဒကေ ဂတံ။၆၄။

(၆၄) မာဏဝ၊လုလင်။အယံ၊ဤမိန်းမသည်။မံ၊ငါ့ကို။ဣတ္ထိ၊အလိုရှိ၏ဟူ၍။မာသုနန္ဒိ၊မနှစ်သက်လင့်။(သုကားနိပါတ်မျှသာ)။ ။အယံ၊ဤမိန်းမသည်။မံ၊ငါ့ကို။နဣတ္ထိ၊အလိုမရှိဟူ၍။မာသုသောပိ၊မစိုးရိမ်လင့်။ဥဒကော၊ရေ၌။မစ္ဆယ၊ငါး၏။ဂတံ၊သွားရာလမ်းခရီးကို။ဒုရာဇာနံဣဝ၊သိနိုင်ခဲ့၏သို့။ဧဝံတထိ၊ထိုအတူ။ထိနံ၊မိန်းမတို့၏။ဘာဝေါအဇ္ဈာသယော၊အလိုကို။ဒုရာဇာနော၊ဣတ္ထိမာယာဖိုးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍သိနိုင်ခဲ့၏။ ။ ဒုရာဇာနဇာတကံစတုတ္ထံ။၆၄။

၆၅-အနဘိရုတိဇာတ်-၆၅။

(၆၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယထာနဒိစပဉ္စေ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်

၅၆ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၆၆)

တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအနတ္တိရတိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထိုအခြားမဲ့ဖြစ်သောဇာတ်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော
သိတင်း သည်နှင့် တူသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သိတင်း သည်ကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာ နဒိ စ ပဇ္ဇော စ၊ပါနာ·ဂါရံ သဘာ ပပါ။

ဇေံ လောကိ·တ္ထိယော နာမ၊နာ·သံ ကုဇ္ဈန္တိ ပဏှိတာ။၆၅။

(၆၅) နဒိ၊မြစ်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်
ဆက်ဆံသကဲ့သို့၎င်း။ပဇ္ဇော၊ခရီးသည်။သဗ္ဗသာဓာရဏောယထာ၊သူ
ခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့၎င်း။ ပါနာ·ဂါရံ၊ သေတင်းကုပ်သည်။
သဗ္ဗသာဓာရဏံယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့၎င်း။ သ
ဘာ၊ဇရပ်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံ
သကဲ့သို့၎င်း။ ပပါ၊ရေအိုးစင်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာယထာ၊ သူခပ်
သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့၎င်း။မာဏဝ၊မောင်လုလင်။ဇေံတထာ၊ထို့
အတူ။ လောကော၊လူ့ရွာ၌။ ဣတ္ထိယောနာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်လည်း။
သဗ္ဗသာဓာရဏာဝ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်သည်သာတည်း။
တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အာသံဣတ္ထိနံ၊ထိုမိန်းမတို့အား။ ပဏှိတာ၊ပညာရှိတို့
သည်။ နကုဇ္ဈန္တိ၊ အမျက် မထွက်ကြကုန်။ ။အနတ္တိရတိဇာတ်ကံ
ပဉ္စမံ။၆၅။

၆၆-မုဒုလက္ခဏာဇာတ်-၆၆။

(၆၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောဣတ္ထာပုရေအာသိ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမုဒုလက္ခဏာဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောံသောအမျိုးသားကိုအကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကော ဣတ္ထာ ပုရေ အာသိ၊အ-လဒ္ဓါ မုဒု-လက္ခဏံ။

ယတော လဒ္ဓါ အဋ္ဌာရ·က္ခိ၊ဣတ္ထာ ဣန္တံ ဝိဇာယထ။၆၆။

(၆၆) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ မယံ၊ငါအား။မုဒုလက္ခဏံ၊
မုဒုလက္ခဏာအမည်ရှိသောမိဘုရားကို၊အလဒ္ဓါ၊မရမီ။ပုရေ၊ရှေးကာလ

၌။ကောဇ္ဇုတ္ထာ၊မုဒုလက္ခဏာကိုငါရမူကားကောင်းလေစွာဟု တခုသော
 အလိုရမ္မက်သည်။အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ယတော၊အကြင်အခါ၌။မေ၊ငါသည်။
 အဇ္ဇာရ၊ကိစ္စ၊ကျယ်သောတင့်တယ်သော မျက်စိရှိသောမုဒုလက္ခဏာမိ
 ဘုရားကို။လဒ္ဓါ၊ရအပ်၏။အထ၊ထိုသို့ရသောအခါ၌။မေ၊ငါ၏။သာဇ္ဇုတ္ထာ၊
 ထိုရှေးအခါ၌ဖြစ်သောအလိုရမ္မက်သည်။ဇ္ဇုတ္ထံ၊အိမ်ကိုအလိုရှိသောတ
 ဏှာ၊အဆောင်အဦကို အလိုရှိသောတဏှာ၊ အသုံးအဆောင်ကို အလိုရှိ
 သောတဏှာ၊ ဤသို့စသည် မတတ်နိုင်အောင်အဆင့်ဆင့်တိုးပွား၍များ
 ပြားသောအလိုရမ္မက်ကို။ဝိဇာယထဇနေတိဥပ္ပါဒေတိ၊ဖြစ်စေ၏။သာ
 တဏှာ၊ ထိုအဆင့်ဆင့်ပွားများသောတဏှာရမ္မက်သည်။မေ၊ငါအား။
 အပါယတော၊အပါယ်မှ။သိသံ၊ဦးခေါင်းကို။ဥက္ခိပိတံ၊ချီကြွခြင်းငှါ။န
 ဒဿတိ၊မပေးလတ္တံ့။မေ၊ငါအား။ဇ္ဇုမာယ၊ဤမုဒုလက္ခဏာမိဘုရားဖြင့်။
 အလံ၊တံပြီ။ဝါ၊အလိုမရှိပြီ။တွညေဝ၊အသျှင်မင်းကြီးသည်ပင်လျှင်။တ
 ဝဘရိယံ၊ အသျှင်မင်းကြီးမိဘုရားကို။ဂဏှာ၊ယူကာမူ။အဟံပန၊ငါမူ
 ကား။ဟိမဝန္တာ၊ဟိမဝန္တာသို့။ဂမိဿာမိ၊ပြေးတော့အံ့။ (ဤသို့ဆို၍ထို
 ခဏ၌လျှင်ကွယ်သောဈာန်ကိုဖြစ်စေ၍၊ ကောင်းကင်၌နေလျက်တရား
 ဟော၍ မင်းအားအဆုံးအမကိုပေးပြီးလျှင်ကောင်းကင်ဖြင့်သာလျှင်ဟိ
 မဝန္တာသို့သွား၍တဘန်လူ့ပြည်သို့မလာပြီ။ထိုဟိမဝန္တာ၌သာလျှင်ဗြဟ္မ
 ဝိဟာရတို့ကိုပွားစေလျက်မယုတ်သောဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌
 ဖြစ်၏။ ။မုဒုလက္ခဏဇာတ်ကံဆဋ္ဌံ။၆၆။

၆၇-ဥစ္စင်္ဂီဇာတ်-၆၇။

(၆၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ဥစ္စင်္ဂီဒေဝမေပုတ္တော၊အစရှိသောဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဥစ္စင်္ဂီဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
 ၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသောဇနပုဒ်၌ နေသောမိန်းမကိုအ
 ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥစ္စင်္ဂီ ဒေဝ မေ ပုတ္တော၊ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိ။
 တန္တ ဒေသံ န ပဿာမိ၊ယတော သောဒရိယံ နယေ။၆၇။

(၆၇) ဒေဝ၊မင်းကြီး။ဥစ္စင်္ဂီ၊ခါးပိုက်၌။ခုကသဒိသော-ဝ၊ဟင်း

ရွက်နှင့်အတူသာလျှင်။ မေ၊ကျွန်တော်မသည်။ ပုတ္တော၊သားကို။ သု-လ
 ဘော၊ရလွယ်၏။ ပထေ၊ခရီး၌။ ဓာဝန္တိယာ၊သွားစဉ်ပင်လျှင်။ ပတိ၊လင်
 ကို။ သု-လဘော၊ရလွယ်ပါ၏။ ယတော၊အကြင်အရပ်မှ။ အဟံ၊ကျွန်တော်
 မသည်။ သော·ဒရိယံ၊တမိဝမ်းခေါင်းအောင်းဘက်ဖြစ်သောမောင်ကို။
 အာနယေ၊အာနေယျံ၊ဆောင်ယူရာ၏။ တဉ္စဒေသံ၊ထိုအမိဝမ်းခေါင်းဟု
 ဆိုအပ်သောအရပ်တပါးကို။ နပဿာမိ၊မိခင်ဘခင်လွန်ပြီဖြစ်၍မမြင်ရ
 ပါ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မေ၊ကျွန်တော်မအား။ ဘာတရံဇေ၊မောင်ကို
 သာလျှင်။ ဒေထ၊ပေးတော်မူပါကုန်။ «(မင်းကြီးသည်ဤမိန်းမကားမှန်
 သောစကားကိုသာဆို၏ဟု နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးယေဝံ
 ကုန်သောသူတို့ကို နှောင်အိမ်မှ ဆောင်၍ပေး၏။ «ဥစ္ဆင်္ဂေ၊လိုသည်။
 ဥစ္ဆင်္ဂေ၊မလို။ ဥဂ္ဂေ၊သဇဇာတ်။ သင်္ဂေ၊သင်္ဂေ၊ဇာတ်။ ဇာတ်။ သင်္ဂေ၊သင်္ဂေ၊
 ကိုအသဒိသဒ္ဓေဘော်၊ နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ ဥသန္တတိ၊ဇေယျပဇာဒိအလင်္ကာ
 ရဝတ္ထ။ တိဥစ္ဆင်္ဂေ၊ဇေယျကာယပဒေသေ၊၌။ ပဇာဒိအလင်္ကာရဝတ္ထ။ ပု
 ဆိုးစသောတန်းဆာဝတ္ထသည်။ ဥသန္တတိ၊ဥတတ်၏။ ဣတိ၊ကြောင့်။ ဥစ္ဆင်္ဂ
 ဝေ၊မည်၏။ ဥဂ္ဂေ၊ဥဂ္ဂေ၊ဇာတ်။ ဥစ္ဆင်္ဂေ၊ဇာတ်။ ဇာတ်။ «ဥစ္ဆင်္ဂဇာတ်
 ကံသတ္တံ။ ၆၇။

၆၈-သာကောတဇာတ်- ၆၈။

(၆၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ယထိံ မနော နိဝိသတိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
 ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသာကောတဇာတ်ကို၊ သာကောတမြို့ကိုအ
 ဖြိုပြု၍ အဇ္ဇနအမည်ရှိသောဥယျာဉ်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တံယေဝံ
 သောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထိံ မနော နိဝိသတိ၊ ဝိတ္တန္တာပိ ပယိဒတိ။
 အ-ဒိဋ္ဌ-ပုဗ္ဗကေ ပေါသေ၊ ကာမံ တထိံ ပိ ဝိဿသေ။ ၆၉။

(၆၉) ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။ အ-ဒိဋ္ဌ-ပုဗ္ဗကေ၊ဤဘဝရှေး၌မမြင်ဘူး
 သော။ ယထိံ ပေါသေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိဋ္ဌမတ္တေယေဝ၊ မြင်ကာမှ၌
 လျှင်။ မနော၊နှလုံးသည်။ နိဝိသတိ၊ချစ်သောအားဖြင့်တည်၏။ ဝိတ္တန္တာပိ၊
 စိတ်သည်လည်း။ ပယိဒတိ၊ကြည်ညို၏။ တထိံ ပိပေါသေ၊ ထိုဤဘဝရှေး

၆၉-ဝိသဝန္တဇာတ်။ (၆၉)

ကမမြင်ဘူးသောပုဂ္ဂိုလ်၌လည်း။ ကာမံ၊စင်စစ်။ အနုဘူတ-ပုဗ္ဗ-သိနေ
ဟေနေဝ၊ရှေး၌လေ့ကျက် ဘူးဖြစ်ဘူးသောချစ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝိသ
သေ၊အကျမ်းဝင်ရာ၏။ ။သာကေတဇာတ်ကံအဋ္ဌမံ။၆၈။

၆၉-ဝိသဝန္တဇာတ်-၆၉။

(၆၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝိရတ္ထ၊တံဝိသံဝန္တံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝိသဝန္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အဘျင်သာရိပုတ္တ
ရာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝိရတ္ထ၊ တံ ဝိသံ ဝန္တံ၊ယ-မဟံ ဇိဝိတ-ကာရဏာ။
ဝန္တံ ပစ္စာ-ဟရိဿာမိ၊မတံ မေ ဇိဝိတာ ဝရံ။၆၉။

(၆၉) ဝေဇ္ဇ၊ဆေးသမား။အဟံ၊ငါသည်။ဝန္တံ၊အန်လေပြီးသော။ယံ
ဝိသံ၊အကြင်အဆိပ်ကို။ဇိဝိ တ-ကာရဏာ၊ အသက်ဟူသောအကြောင်း
ကြောင့်။ ပစ္စာ-ဟရိဿာမိ၊တဘန်မျိုးရအံ့။ ဝန္တံ၊အန်ပြီးသော၊ တံဝိသံ
တဿဝိသဿ၊ထိုအဆိပ်၏။မိ၊ထွီ ဘွယ်သည်။အတ္ထု၊ဖြစ်၏။ တနည်း။
ဝန္တံ၊အန်ပြီးသော၊တံဝိသံ၊ထိုအဆိပ်ကို။ ဝိရတ္ထု၊ထွီ ထွီပြု၏။ဝါ၊စက်
ဆုပ် ရံ၅၁၅။ ။(ဝိရတ္ထု၊တိဂရဟတ္ထေနိပါတော၊အဋ္ဌကထာ)။ ။မေ၊
ငါအား၊၏။မတံ၊သေခြင်းသည်။ ဇိဝိတာ၊အသက်ရှင်ခြင်းထက်။ ဝရံ၊
မြတ်၏။ ။ဝိသဝန္တဇာတ်ကံနဝမံ။၆၉။

၇၀-ကုဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်-၇၀။

(၇၀) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နတံဇိတံသာရဇိတံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကုဒါလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဆင်ထိန်းသားဖြစ်သော ဗိတ္တဟတ္ထမထေရ်
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န တံ ဇိတံ သာရ ဇိတံ၊ယံ ဇိတံ အဝဇိယတိ။
တံ ခေါ ဇိတံ သာရ ဇိတံ၊ယံ ဇိတံ နာ-ဝဇိယတိ။၇၀။

(၇၀) မဟာရာဇာမြတ်သောမင်းကြီး။ ပစ္စာမိတ္တေ၊ ရန်သူတို့ကို။ ပရာဇိနိတွာ၊ ရှုံးစေ၍။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ယံဇိတံ၊ အကြင်အောင်အပ်ပြီ။ ပဋိလဋ္ဌံ၊ ရအပ်ပြီ။ ပုနပိ၊ တဘန်လည်း။ တေဟိပစ္စာမိတ္တေဟိ၊ ထိုရန်သူတို့သည်။ အဝဇိယတိ၊ မိမိတို့အခွင့်သာပြန်သဖြင့်တဘန်အောင်ပြန်အပ်၏။ တံဇိတံ၊ ထိုအောင်အပ်သောတိုင်းနိုင်ငံသည်။ သာဓုဇိတံ၊ ကောင်းစွာအောင်အပ်သည့်မည်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ ကသ္မာ၊ အဘွဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ပုနအဝဇိယနတော၊ ရန်သူတဘန်အောင်ပြန်အပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ တနည်း။ ယံဇိတံ၊ အကြင်အောင်ခြင်းကို။ အဝဇိယတိ၊ ရန်သူသည်တဘန်အောင်ပြန်အပ်၏။ တံဇိတံ၊ ထိုအောင်ခြင်းသည်။ နသာဓုဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမမည်။ ယံဇိတံ၊ အကြင်အောင်ခြင်းကို။ နာဝဇိယတိ၊ ရန်သူသည်တဘန်မအောင်အပ်။ တံခေါဇိတံ၊ ထိုအောင်ခြင်းသည်လျှင်။ သာဓုဇိတံ၊ ကောင်းသောအောင်ခြင်းမမည်၏။ ။ ကုဒါလပဏ္ဍိတဇာတကံဒသမံ။ ။ ဣတ္ထိဝဂ္ဂေါသတ္တမော။ တဿုဒါနံ။ ။ အသာတမန္တဏ္ဍဘူတံ၊ တက္ကပဏ္ဍိ-ဒုရာဇာနံ။ အနဘိရတိ-မုဒုလက္ခဏံ၊ ဥတ္တိပ္ပိစ သာကေတံ၊ ဝိသဝန္တံ ကုဒါလကံ။ ။

၇၁-ဝရုဏဇာတ်-၇၁။

(၇၁) နတ်နှင့် တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောပုဗ္ဗေကရဏီယာနိ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝရုဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကုဋုမ္ဘိယပုတ္တတိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊ ပစ္စာ သော ကာတု·မိစ္ဆတိ။
 ဝရုဏ-ကဋ္ဌ-ဘဇ္ဇော·ဝ။ သ ပစ္စာ·မနု-တပ္ပတိ။ ၇၁။

(၇၁) ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ဂှေးလက်ဦးမဆွ၌။ ကရဏီယာနိ၊ ပြုအပ်သောအမှုတို့ကို။ ပစ္စာသော၊ နေခံမှ။ (သောကားပစ္စာမိဝိဘတ်၏ကာရိယတည်း)။ တနည်း။ ယောသော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ဦး။ ကရဏီယာနိ၊ တို့ကို။ ပစ္စာ၊ နေခံမှ။ ကာတု၊ ပြုခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော၊ ထိုလက်ဦးမဆွပြုရမည်ကိုနောက်မှပြုခြင်းငှါ အလိုရှိသောသူ

၇၂-သီလဝနာဂရာဇာတ်။ (၇၂)

သည်။ ဝံရုဏ-ကဋ္ဌ-ဘဇ္ဇော.ဝါခံတက်ထင်းစိမ်းချိုးသော လုလင်ပျင်းကွဲ
သို့။ပစ္ဆိမာ၊နောက်၌။အနု-တပုတိ၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ပုပန်ရ၏။ ။ဝရု
ဏာဇာတကံပဋ္ဌမံ။၇၁။

၇၂-သီလဝနာဂရာဇာတ်-၇၂။

(၇၂) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အကတညုဿပေါသဿ၊အစရှိသောဂါ
ထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသီလဝနာဂရာဇာတ်ကို၊ဝေဠု
ဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-ကတညုဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရ-ဒသိနော။
သဗ္ဗ-ဓမ္မပထဝိ ဒဇ္ဇော၊နေ.ဝ နံ အဘိ-ရာဇယေ။ ။

(၇၂) အ-ကတညုဿ၊ သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သော။ နိစ္စံ၊အမြဲ။
ဝိဝရ-ဒသိနော၊ အခွင့်ကိုရှုလေ့ရှိသော။ ပေါသဿ၊ယောက်ျားအား။
သဗ္ဗံ၊အလုံးစုံသော။ ပထဝိ၊မြေအပြင်ကိုအစိုးရသော စကြဝတေးမင်း
အဖြစ်ကို။ဝေဒဇ္ဇော၊အကယ်၍ပေးဌားအံ့။နံ၊ထိုယောက်ျားကို။နေဝအဘိ
ရာဇယေ၊မနှစ်သက်စေနိုင်ရာ။ ။သီလဝနာဂရာဇာတ်ကံဒုတိယံ။၇၂။

၇၃-သစ္စံကိရဇာတ်-၇၃။

(၇၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သစ္စံကိရေဝမာဟံသု၊အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသစ္စံကိရဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်း
ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏ဘုရားကိုသတ်ခြင်း ဌါ လုံ
လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သစ္စံ ကိရေ.ဝ.မာဟံသု၊နရာ ဧကမ္ပိယာ ဣဓ။
ကဋ္ဌံ နိပ္ပဝိတံ သေယျော၊န တေ ဝေ.ကမ္ပိယော န ရော။၇၃။

(၇၃) နိပ္ပဝိတံ၊ ဆယ်တင်အပ်သော။ ကဋ္ဌံ၊ရေ၌မျောသော ထင်း
သည်။ သေယျော၊မြတ်သေး၏။ ဥက္ကရိတော၊ ဆယ်တင်ဆောင်ယူအပ်

၆၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၇၄)

သော။(ထည့်)။ ကေစွိယော၊အချိုသော။ နရော၊အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှား
တတ်သော ယောကျ်ားယုတ်သည်။ န တွေဝ သေယျော၊မမြတ်သည်
သာတည်း။ဇေဝံ၊ဤသို့။ ဣဓ၊ဤလူ့ရွာ၌။ ဝဒမာနာ၊ဆိုကုန်သော။ ကေစွိ
ယာ၊အချိုကုန်သော။ နရော၊ပညာရှိတို့သည်။ သစ္စံ၊မှန်သောစကားကို။
အာဟံသုကိရ၊ဆိုကုန်သတတ်။ (ကေစွမေဝကေစွိယာ၊ဣယပစ္စည်း
ကားသွတ္တ)။ ။သစ္စံကိရဇာတကံတတိယံ။၇၃။

၇၄-ရုက္ခဓမ္မဇာတ်-၇၄။

(၇၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဓုသမ္ပဟုလာဉ္ဇတီ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရုက္ခဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရေကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်သောအခါ၌ ကိုယ်
တော်၏ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ဖြစ်လတ္တံ့သော ကြီးစွာသောပျက်
စီးခြင်းကိုသိတော်မူ၍ကောင်းကင်သို့ပျံတက်တော်မူ၍ ရောဟိနီမြစ်၏
အထက်၌ ထက်ဝယ်ခွဲသဖြင့် နေတော်မူပြီးလျှင် ညှိသောရောင်ခြည်
တော်ကို လွှတ်တော် မူ၍ ဆွေတော် မျိုးတော် တို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍
ကောင်းကင်မှသက်တော်မူပြီးလျှင်မြစ်နား၌နေတော်မူလျက်ထိုခိုက်ရန်
ဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓု သမ္ပဟုလာ ဉ္ဇတီ၊အပိ ရုက္ခာ အရည-ဇာ။
ဝါတော ဝဟတိ ကေ.ဋ္ဌံ၊ဗြဟ္မန္တံ ပိ ဝနပ္ပတိ။၇၄။

(၇၄) သမ္ပဟုလာ၊ စည်းရုံးညီညာ များစွာကုန်သော။ ဉ္ဇတီ ဉ္ဇတ
ကာ၊ဆွေမျိုးတို့သည်။ သာဓု၊တင့်တယ်ကောင်းမြတ် ချီးမွမ်း အပ်ကုန်
၏။ (ရန်သူတပါးမပျက်ဆီးနိုင်ဟူလို)။အရည-ဇာ၊ တော၌ရေခဲကုန်
သော။ရုက္ခာအပိ၊သစ်ပင်တို့သော်လည်း။ သမ္ပဟုလာ၊များကုန်မှုကား။
သာဓု၊ကောင်းကုန်၏။ ကေဋ္ဌံ၊တပင်ထည်းသားတည်သော။ ဗြဟ္မန္တံ၊
ကြီးစွာသော။ဝနပ္ပတိဋ္ဌိ၊ တောစိုးသစ်ပင်ကိုသော်လည်း။ ဝါတော၊လေ
သည်။ဝဟတိ၊လှည်းနိုင်၏။ (သစ်ထီးကိုလေညှဉ်းဆဲသည်ဟူလို)။ ။
ရုက္ခဓမ္မဇာတကံစတုတ္ထံ။၇၄။

၇၅-မစ္ဆာဇာတ်။ (၇၅)

၇၅-မစ္ဆာဇာတ်-၇၅။

(၇၅) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇာနန္ဒ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမစ္ဆာဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကိုယ်တော်သည် ရွာစေအပ်သော မိနင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇာနန္ဒ၊ နိဓိံ ကာကဿ နာသယ။
ကာကံ သောကာယ ရန္တေဟိ၊ မဉ္ဇ သောကာ ပမောစယ။ ၇၅။

(၇၅) ပဇ္ဇာနန္ဒ၊ ပဇ္ဇာနန္ဒနတ်မင်း။ အဘိတ္ထ နယ၊ ထင်ကြီးလော့။ ကာကဿ၊ ကျီး၏။ နိဓိံ၊ ဥစ္စာအိုးသဘွယ်ဖြစ်သော ညွှန်၌ တည်သော ငါးကို။ နာသယ၊ ကျီးမစားအောင် ရေလွှမ်းသော အားဖြင့် ဖျက်ဆီးလော့။ ကာကံ၊ ကျီးကို။ သောကာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဟူသော မီးဖြင့်။ ရန္တေဟိ၊ ကျက်စေလော့။ ။ (ရန္တ ပါကေ။ ကာကံ သောကာယ ရန္တေဟိ။ သဒ္ဓနိတိ၊ ရန္တေဟိ၊ ရှိသည်ကား ပါဌ်ပျက်)။ မဉ္ဇ၊ သီလရှိသော ငါးကို ၎င်း။ မမ၊ ငါ၏။ ဉာတကေစ၊ ဆွေမျိုးတို့ကို ၎င်း။ သောကာ၊ စို ရိမ်ခြင်းမှ။ ပမောစယ၊ လွတ်စေလော့။ ။ စကာရော သမ္ဗိဏ္ဏနတ္ထော။ မဉ္ဇ မမညာတကေစ သဗ္ဗေဝ ဣမမှာ မရဏသောကာမောစေဟိ။ အဠကထာ။ မစ္ဆေသောကာ၊ ရှိသည်ကား၊ အဠကထာနှင့်မညီ။ ။ မစ္ဆာဇာတ်ကံပဉ္စမံ။ ၇၅။

၇၆-အသင်္ကယဇာတ်-၇၆။

(၇၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသင်္ကယောမိဂါမမိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသင်္ကယ ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသော သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော သီတင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အသင်္ကယောမိ ဂါမမိ၊ အရညေ နတ္ထိ မေဘယံ။
ဥဇုံ မဂ္ဂံ သမာရူဠော၊ မေတ္တာယ ကရုဏာယ စ။ ၇၆။

(၇၆) ဘောဇ္ဇော သတ္ထ ဝါသိနော၊ အိုလှည်းကုန်သည်တို့။ အဟံ၊ ငါ

သည်။ ဂါမဒိ၊ ရွာ၌။ အ သင်္ကံ ဝိယော၊ ရွံရှာခြင်းမရှိသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊
 ငါ့အား။ အရညော၊ တော၌။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မေတ္တာယ၊
 မောတ္တာချာန်ဖြင့်၎င်း။ ကရုဏာယ၊ ကရုဏာချာန်ဖြင့်၎င်း။ ဥဇ္ဇံ၊ ဖြောင့်
 စွာ။ မဂ္ဂံ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ခရီးသို့။ သမာရူဠော၊ ကောင်းစွာတက်၏။ အ
 သင်္ကံ ဝိယဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၇၆။

၇၇-မဟာသုဝိနဇာတ်-၇၇။

(၇၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ လာဗူနိ သိဒ္ဓန္တိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဟာသုဝိနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
 သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ တဆဲ့ခြေခံချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကိုအ
 ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
 အသော စ ကံသော သိင်္ဂါလီ စ ကုမ္ဘော။
 ပေါက္ခရဏီ စ အ-ပါက-စန္ဒနံ။ ။
 လာဗူနိ သိဒ္ဓန္တိ သိလာ ည္ဗဝန္တိ။ ။
 မဏ္ဍုလိယော ကဏ္ဍ-သပေ ဂိလန္တိ၊
 ကာကံ သုပဏ္ဍာ ပရိဝါရယန္တိ။
 တသာ ဝကာ ဇေကာနံ ဘယာတိ၊
 ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ နယိ-ဓ-မတ္ထိ။ ၇၇။

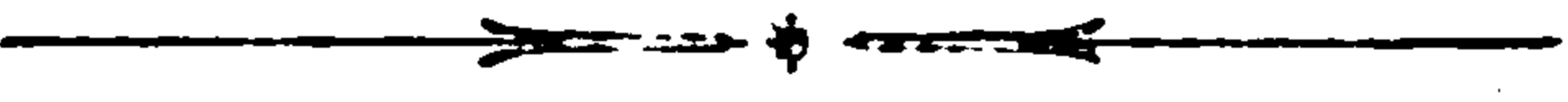
(၇၇) ဥသဘာ၊ နွားနက်ဥသဘာလေးခုတို့သည်၎င်း အံ့သောအခြင်း
 အရာကိုပြု၍ဘဲကုန်၏။ ရုက္ခာ၊ ငယ်စွာကုန်သောသစ်ပင်ချုံတို့သည် ပွင့်
 ကုန်သီးကုန်၏။ ဂါဝိယော၊ နွားမကြီးတို့သည်ယနေ့မွေးသော နွားမငယ်
 ၏နှို့ကိုပို့ကုန်၏။ ဂဝါစ၊ လှည်း၌ ကအပ်ကုန်သော နို့ပို့နှို့ခွါ နွားငယ်တို့
 သည်ဝန်ကို မရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်။ အသော၊ နှစ်ဘက်မျက်နှာရှိသော
 မြင်းသည်နှစ်ဘက်သောခံတွင်းဖြင့်အစာကိုစား၏။ ကံသော၊ အဘိုးတ
 သိန်းထိုက်သောရွှေလင်ပန်းကို ဤ၌ကျင်ငယ်စွန့်လေ့ဟု မြေခွေးအား
 ဆောံနှင်း၏။ သိင်္ဂါလီစ၊ အထက်ကကျစ်အပ်သောလွန်ကိုအောံကမြေ
 ခွေးမစား၏။ ကုမ္ဘော၊ အချည်းနှီးသောအိုးတို့ဖြင့် ဖြိုရံအပ်သောရေပြည့်

အိုး၌သံဝေရလောင်း၏။ ပေါက္ခရဏီစ၊ ရေကန်အလယ်၌ ရေတို့သည်
 နေံကုန်၍အနား၌ရေတို့သည်ကြည်ကုန်၏။ အဘိကံ၊ တလုံးထည်းသော
 အိုးဖြင့်ချက်အပ်သောထမင်းသည် သုံးခုအားဖြင့်ကျက်၏။ စန္ဒနံ၊ အတိုး
 တသိန်းထိုက်သောစန္ဒကူးနံသာကို ရက်တက်ရည်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစား
 ၏။ လာဗူနိ၊ ဗူးတောင်းတို့သည်။ သီဒန္တိ၊ ရေ၌နစ်ကုန်၏။ သိလာ၊ ကျောံ
 ဖြာကြီးတို့သည်။ ဗ္ဗဝန္တိ၊ ရေ၌ပေါ်ကုန်၏။ မဏ္ဍူ၊ ကိယော၊ ဘားမငယ်တို့
 သည်။ ကဏ္ဍ-သပ္ပေ၊ မြွေဟောက်တို့ကို။ ဂိလန္တိ၊ မျိုကုန်၏။ ကာကံ၊ ကျိုး
 ကို။ သုဝဏ္ဏာ၊ ရွှေဟင်္သာတို့သည်။ ပရိဝါရယန္တိ၊ ခြံရံကုန်၏။ တသာ၊ သူ
 တပါးတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော။ ဝကာ၊ ကျား
 သစ်တို့သည်။ ဇေဋ္ဌကာနံ၊ ဆိတ်တို့မှ။ ဘယာ၊ ကြောံကုန်၏။ ဝါ၊ ကြောံကုန်
 သည်ဖြစ်၍။ ပလာယိတွာ၊ ပြေးကုန်၍။ ဂုမ္မဂဟနာနိ၊ တောချုံထူရာအ
 ရပ်တို့သို့။ ပဝိသိတွာ၊ ဝင်၍။ နိလီယိ သု၊ ပုန်းကုန်၏။ ။(ဟိကာရော
 ပနေတ္ထနိပါတမတ္တမေဝ)။ ။ ဤသို့လျှင်ဘုရားလောင်းရသေ့သည်လည်း
 ထိုတဆဲ့ခြေံချက်အိပ်မက်တို့၏ ယခုမျက်မြင်ပစ္စက္ခပစ္စိမဘဝ၌ သဗ္ဗ
 ညှုသျှင်တော်ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သောနည်းဖြင့်သာလျှင် အ
 ကျယ်အားဖြင့်အပြီးတိုင်သောအကျိုးကို ဟောပြီး၍ အဆုံး၌ မင်းကြီး
 လျှောံဆိုသည့်မဟုတ် ကိုယ်တိုင်ထုတ်အပ်သော၊ ဝိပရိယာယောဝတ္တတိ
 နယိမေတ္တိ၊ ဟူသောစကားကိုဟောသတည်း။ ။(ဤစကားကားဘုရား
 လောင်းရသေ့ဟောသောစကားတည်း)။ ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း
 ကြီး။ အယံ၊ ဤငါဆိုအပ်ပြီးသောအနက်အဓိပ္ပါယ်သည်ကား။ ဣမေသံ
 သုပိနာနံ၊ ဤတဆဲ့ခြေံချက် အိပ်မက်ကြီးတို့၏။ နိပ္ပတ္တိ၊ အပြီးတိုင်သော
 အကျိုးတည်း။ ပန၊ ဗျတိရိုက်ကိုဆိုဦးအံ့။ တေသံ၊ ထိုတဆဲ့ခြေံချက်သော
 အိပ်မက်ကြီးတို့ကို။ ပဒိုဗာတတ္ထာယ၊ တားမြစ်ကွယ်ကာခြင်းငှာ။ ယံဇေ
 တံယညကမ္ပံ၊ အကြင် ထိုပုဏ္ဏားတို့ဆိုအပ်သော ယဇ်ပူဇော်သောအမှု
 သည်။ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘံယညကမ္ပံ၊ ထိုတဦးကိုသတ်၍ တဦးကိုကုစား
 ကြောင်းဖြစ်သော ယဇ်ပူဇော်သောအမှုသည်။ (ဤကားပါဌသေသ)။ ဝိ
 ပရိယာယော ဝိပရိတတော ဝိပလ္လာသေန၊ ဘောက်ပြန်သော အားဖြင့်။
 ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣဒါ နိပန၊ ယခုမျက်မြင်ပစ္စက္ခ၌ကား။ တဝဝါ၊ သင်၏၎င်း။
 မမဝါ၊ ငါ၏၎င်း။ ကာလေ၊ လက်ထက်၌။ (ဤကားပါဌသေသ)။ ဣဇ္ဈေမ
 ဆိံပုရိသယုဂေ၊ ဤသတ္တဝါတို့ အသက်ပမာဏသည်။ ဝတ္တမာနေ၊ ဖြစ်

၆၆   ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၇၈)

စဉ်။ ဇေတသံသုပိနာနံ၊ ထိုတဆဲ့ခြေခံချက်သော အိပ်မက်တို့၏။ နိပ္ပတ္တိ၊ အပြီးတိုင်သော အကျိုးသည်။ နအတ္ထိ၊ မဖြစ်သေးဘူး။ (ယုဂကားယုဂ် ဟောတဉ်း။ ကလိယုဂ်ဟူသကဲ့သို့မှတ်၊ ယုဂ်ဟူသည်လည်း၊ အာယုပ္ပမာဏကိုဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ပုရိသာနံအာယုပ္ပမာဏဝတ္တမာနေတိ ဝုတ္တံဟောတိ၊ ဟု၊ ဇာတ်ငိုကာမိန့်သကား။ ။ သုဝဏ္ဏ၊ သုဗန္ဓု၊ ကား၊ အတ္ထ အတူတူ။ ဤအဋ္ဌကထာအလို၊ ရွှေဟင်္သာကို ဟောသည်။ ဝိမာနဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာအလို၊ ဂဠုန်ကိုဟောသည်။ ဝိမာနဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ၌၊ သုဝဏ္ဏ သဒ္ဓါ၏အနက်ကိုထုတ်ရာဝယ်။ ကာကံ သုဝဏ္ဏာပရိဝါရယန္တိတိ အာဒိ သုဂရုဋ္ဌေ၊ ဟု၊ မိန့်သည်ကိုရှု။ ။ ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်ရှိ သော်သင်္ဂါယနာတင်ကုန်သောသခင်မြတ်တို့တို့သည်ဥသဘာ၊ အစ၊ စန္ဒ နအဆုံးသုံးပဒတို့ကိုအဋ္ဌကထာသို့တင်၍၊ လာဗူနိ၊ စသောလေးပဒတို့ကို တခုသောဂါထာပြု၍ကေနိပါတ်ပါဠိသို့တင်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့်လာ ဗူနိသိ ဒန္တိတိ ဣဒံသတ္ထာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ အစရှိသည်ကို မိန့်သ ကား။ ယင်းသို့ဖြစ်၍ဥသဘာရက္ခာ၊ အစရှိသောသုံးပဒသဉ်ပါဠိဇာတ်ပါ ဠိ၌ရှိပြန်သည်ကားနေခံဆရာများ စကားပြည့်စုံအောင် သွတ်ပြန်သည် ဟုမှတ်ရာသည်။ ထို့ကြောင့်နှစ်ဂါထာဖြစ်၍ဤဇာတ်သည် ဒုကေနိပါတ် ၌ရှိသင့်ရာသည်။ ဤကေနိပါတ်၌မရှိသင့်ရာဟူသောစောဒနာသည် ခွင့် မရ။ ဝိပရိယာယော ဝတ္တတိနယိဓမ္မတ္ထိ၊ ဟူသော ဤစကားသည်လည်း ဘုရားလောင်းရသေ့ဟောသောစကားဖြစ်၍ပြည့်စုံအောင် နေခံဆရာ များသွတ်ထား၍ ငါးပဒဖြစ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်၊ လာဗူနိတိ အာဒိနိ စတ္တာရိပဒါနိကေဂါထံကတွာကေနိပါတ်ပါဠိ အာရောပေသံ၊ ဟူသော အဋ္ဌကထာရှင်မတန်သည်။ ။ မဟာသုပိနာဇာတ်ကံသတ္တမံ။ ၇၇။

၇၈-ဣန္ဒြိယဇာတ်-၇၈။

(၇၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥဘောဓဇ္ဇာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဤဣန္ဒြိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မစ္ဆရိယသို့ဌေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥဘော ဓဇ္ဇာ ဥဘော ကုဏီ၊ ဥဘော ဝိသမ-စက္ခု၊ ကာ။
ဥဘိန္နံ ဝိဠုကာ ဇာတာ၊ နာ·ဟံ ပဿာမိ ဣန္ဒြိယံ။ ၇၈။

(၇၈) မဟာ-ရာဇမြတ်သောမင်းကြီး။ ဥဘော၊ နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ခဏ္ဍ၊ ခြေခွင်ကုန်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ကုဏီ၊ လက်ကော်ကုန်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ဝိသမ-စက္ခုကာ၊ မညီမညွတ်သော မျက်လုံးရှိကုန်၏။ ဝါ၊ မျက်စိစွေကုန်၏။ ဝါ၊ ဟောဝံတွင်းအချောင်နက်သော မျက်စိ ရှိကုန်၏။ (ကောကရာတိ ဂန္တိရ- စက္ခုကာ။ ဇာတ်ဇိကာ)။ ဥဘိန္နံ၊ နှစ်ဦးသောသူတို့အား။ ဝိဇ္ဇကာ၊ ဦးခေါင်း၌မှဲ့တို့သည်။ ဇာတာ၊ ရေဝံကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အယံ၊ ဤသူသည်။ ဣလ္လိသောတိ၊ ဣလ္လိသသူဌေးပင်ဟူ၍။ ဣလ္လိသံ၊ ဣလ္လိသကို။ နပဿာမိ၊ မြင်၍မသိနိုင်။ (ဇာတုနံအတ္ထာတိ သယတည်း။ နာဟံ ပဿာမိတိ အယံ ဣလ္လိသောတိ နဇာနာမိ။ ဇာတ်ဇိကာ)။ ။ ဣလ္လိသဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၇၈။

၇၉ - ခရုဿရဇာတ်-၇၉။

(၇၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယတောဝိလုတ္တာစဟတာစဂါဝေါ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခရုဿရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောအမတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတော ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဂါဝေါ၊
 ဒဗ္ဗာနိ ဂေဟာနိ ဇနော စ နိတော။
 အထာ.ဂမာ ပုတ္တ-ဟတာယ ပုတ္တော၊
 ခရ.ဿရံ ဒိန္ဒိမံ ဝါဒယန္တော။ ၇၉။

(၇၉) ဘော၊ အချင်းတို့။ ယတော၊ အကြင်အခါ၌။ ဝိလုတ္တာစ၊ ခိုးသူတို့ဥစ္စာကို လုယက်အပ်ကုန် ပြီးသည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့ကို။ ဟတာစ၊ အသားကို စားအံ့သောငှါ သတ်အပ်ကုန်ပြီးသည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဂေဟာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ ဒဗ္ဗာနိစ၊ မီးတိုက်အပ်ကုန်ပြီးသည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇနော၊ ရွာသူရွာသားအပေါင်းကို။ နိတောစ၊ သုံးခပ်၍ဆောင်ယူအပ်ပြီးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ပုတ္တဟတာယ၊ တရားသတ်၍သေပြီးသောသားရှိသောမိန်းမ၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သောအရှက်အကြောမရှိ ဟိရိဩတ္တပု

၆၈   ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၈၀)

ကင်းသောရွာစားပျက်သည်။ ခရသရုံ၊ ကြမ်းသောအသံရှိသော။ ဒိန္ဒြိ
မံ၊ စည်ကြီးကို။ ဝါဒယန္တော၊ တီးလျက်။ အာဂမာ၊ လာလတ်ပြီ။ ။ (ဟ
တောပုတ္တောယဿာတိဟတပုတ္တာ။ ။ ယဿာ၊ အကြင်မိန်းမအား။
ဟတော၊ တရားသည်သတ်အပ်သော။ ပုတ္တော၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပကင်းသော
သားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ သာ၊ ထိုမိန်းမသည်။ ဟ
တပုတ္တာ၊ ဟတပုတ္တမည်၏။ အဇ္ဈာဟိတော၊ ကဲ့သို့ရှေ့နေခံပြန်၍ပုတ္တဟ
တာ၊ ရှိလေသည်။ ။ ပုတ္တဟတာယပုတ္တောတိဟတပုတ္တာယပုတ္တော၊
နိဗ္ဗန္တောတိအတ္ထော။ ဆိန္ဒုဟိရောတ္တပ္ပဿဟိမာတာနာမနတ္ထိ။ ဣတိသော
တဿာဇိဝန္တောပိ ပုတ္တဋ္ဌာနေနတိဋ္ဌတိတိ ဟတပုတ္တာယပုတ္တောနာမ
ဟောတိ။ အဋ္ဌကထာ။ တရားကိုမကျင့်တရားကိုပျက်ဆီးသောသူသည်
တရားသတ်၍သေသည်မည်၏။ ။ ဓမ္မောဟဝေဟတောဟာနိ၊ နာဟ
တောဟာနိကိဉ္ဇနံ။ တသ္မာဟိဓမ္မံနဟနေ၊ ဟတံဓမ္မောဟတောဟာနိ။ ။ ဤ
ကားသာဓကပါဠိ။ ။ ဟတော၊ သတ်အပ်ပျက်ဆီးအပ်သော။ ဓမ္မော၊
တရားသည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဟာနိ၊ မိမိကိုသတ်သသူပျက်ဆီးသသူကို
လက်တုံပြန်သကဲ့သို့ သတ်တတ် ပျက်ဆီးတတ်ချေ၏။ အဟတော၊ မ
သတ်အပ်မပျက်ဆီးအပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ကိဉ္ဇနံ၊ တစုံတယေခံ
သောသူကို။ နဟာနိ၊ မသတ်တတ်မပျက်ဆီးတတ်ပေ။ တသ္မာဟိ၊ ထို
ကြောင့်လျှင်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ နဟနေ၊ မသတ်မပျက်ဆီးရာ။ ဟတော၊
သတ်အပ်ပျက်ဆီးအပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဟတံ၊ မိမိကိုသတ်
သသူ ပျက်ဆီးသသူကို။ ဟာနိ၊ လက်တုံပြန်သကဲ့သို့သတ်တတ်ပျက်ဆီး
တတ်ချေ၏။) ။ ။ ခရသရဇာတကံနဝမံ။ ၇၉။

————— ❦ —————
၈၀-ဘိဗ္ဗသေနဇာတ်-၈၀။

(၈၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံတေဝိကတ္ထိတံပုရေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘိဗ္ဗသေနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောသူတပါးတို့အား ရှုတ်ချ
တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
ယံ တေ ဝိကတ္ထိတံ ပုရေ၊ အထ တေ ပူတိဿရာ သဇန္တိ ပစ္ဆာ။
ဥဘယံ န သမေတိ ဘိဗ္ဗသေန၊ ယုဒ္ဓ-ကထာ စ ဣဒဉ္စ တေ ဝိဟညံ။ ၈၀။

၈၁-သုရာပါနဇာတ်။ (၈၁)

(၈၀) ဘိမ္မသေနဘိမ္မာသေန။ တေတယာသင်သည်။ ပုရေစစ်ကြီး
 မထွေမီရှေးကာလ၌။ ယံဝိကတ္ထိတံ၊ အကြင် သူတပါးတို့အား ရှုတ်ချ
 သောစကားကို။ ဝါ၊ မိမိကိုယ်ကိုချီးမွမ်းပလ္လာဒါ ဝါကြွားသောစကားကို။
 (ကတ္ထသိလာဃာယံ။ ဓာတုမာလာ)။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုအပ်ပြီ၊ အထ၊ ထိုသို့စစ်ကြီး
 မထွေမီကာလ၊ သမ္ပဟုံးစုံးဘက်မဲ့ကြီးလျက်။ ပစ္ဆာ၊ နေဝံပြီးယခု ဗိုလ်ထု
 နိုး၍စစ်ကြီးထွေသောကာလ၌။ တေ၊ သင်အား။ ပူတိဿရာ၊ ပုပ်သေကျင်
 ကြီးကျင်ငယ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ယိုစီးကုန်၏။ တေ၊ သင်၏။ ယုဒ္ဓကထာစ၊
 တောင်လိုဘိစီး၍စစ်ကြီးရေဝံသော်လည်းငါမရှောင်ခေါင်၊ ခေါင်ထိုးပစ်
 အံ့ဟူသောစစ်မက်စကားသည်၎င်း။ ဝိဟညဉ္ဇ၊ စစ်ရေးရေဝံက ကြောံ
 ထိတ်လန့်လျက် ဆင်ကုံးကိုဖျက်ဆီးသော အခြင်းအရာသို့ ရေဝံသော
 ပင်ပန်းခြင်းသည်၎င်း။ ဣဒံဘယံ၊ ဤရှေးအမှု နေဝံအမှုနှစ်ပါးသည်။ နသ
 မေတိ၊ မညီကြလေ။ ။ ဘိမ္မဟု၊ မြသံယုဂ်နှင့်ရှိမှဩပစ္ဆန္နသကဂါထာမှန်
 သည်။ ဘိမ္မောယက္ခောဘိမ္မာသေနာ၊ စသည်တို့၌လည်းဤနည်းမှတ်)။ ။
 ဘိမ္မသေနဇာတ်ကံဒသမံ။ ၈၀။ ဝရုဏဝဂ္ဂေါအဋ္ဌမော။ တဿဒါနံ။

ဝရုဏံ သီလဝနာဂံ၊ သစ္စံကိရ-ရက္ခဓမ္မံ။
 မစ္ဆရာဇာ အသင်္ဂိယံ၊ မဟာသုပိန-ဣဇ္ဈိယံ။
 ခရဿရံ ဘိမ္မသေန။ ။

၈၁-သုရာပါနဇာတ်-၈၁။

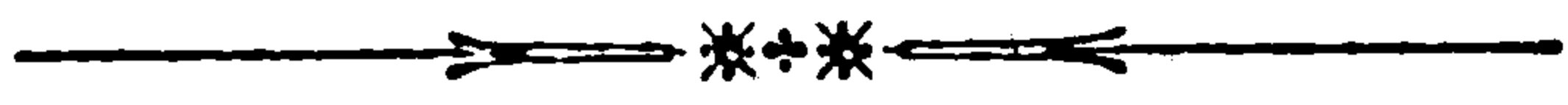
(၈၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အပါယိမှအနိစ္စိမှ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 စာနားဆာဆင်အပ်သော ဤသုရာပါနဇာတ်ကို၊ ကောသမ္မိပြည်ကို အဖို့
 ပြု၍ဗောဓိတာရုံကျောင်း၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဂတမထေရ်
 ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အပါယိမှ အနိစ္စိမှ၊ အဂါယိမှ ရုဒိမှ စ။
 ဝိသညိ-ကရုဏိံ ဝိတွာ၊ ဒိဋ္ဌာ နာ-ဟုမှ ဝါနရာ။ ၈၁။

(၈၁) အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သုရံ၊ သေကို။ အပါ
 ယိမှ၊ သေဝံလည်းသေဝံကုန်ပြီ။ ။ (မှာဿန္တဿရဿတ္တံ။ ဣပသိဒ္ဓိ။ ။
 ဝိတွာ၊ သေဝံပြီး၍။ အနိစ္စိမှ၊ ရပ်ပြိုင်ပွဲသို့နွှဲကာ ကလည်းကကုန်ပြီ။ အဂါ

ယိမ္မာသီလည်းသီကုန်ပြီ။ ရုဒိမ္မစတဘန်နုလုံးမသာ၍ငိုလည်းငိုကုန်ပြီ။ ဝိသညီကရဏိံ၊ သညာကင်း၍ရူးသွပ်ခြင်းကို ပြုတတ်သောသေကို။ ဝိတွာ၊ သေခံကုန်၍။ ဒိဋ္ဌာ၊ ပစ္စက္ခမျက်မှော်ထင်ထင်မြင်အပ်ကုန်သော။ ဝါနုရာ၊ မျော်တို့သည်။ ယံနာဟုမ္မာ၊ အကြင်မဖြစ်ပေကုန်သေး။ ဇေတဒေဝ၊ ထိုပစ္စက္ခမျက်မှော် မျောက်မဖြစ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သာရ၊ ကောင်းလေသေး၏။ ။(သေကိုသေခံ၍ပစ္စက္ခမျက်မှော်မျော်မဖြစ်သည်အကောင်းမှတ်ရမည်ဟူလို)။ ။ သုရာပါနုဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၈၁။

၈၂-မိတ္တဝိဒ္ဓကဇာတ်-၈၂။

(၈၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အတိက္ကမ္မရမဏကံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမိတ္တဝိဒ္ဓကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောံသောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အတိက္ကမ္မ ရမဏကံ၊ သဒါ-မတ္တန္တု ခုဘကံ။
သွာ·သိ ပါသာဏ·မာသိနော၊ ယသွာ ဇိဝံ န မောက္ခသိ။ ၈၂။

(၈၂) မိတ္တဝိဒ္ဓက၊ မိတ္တဝိဒ္ဓက။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ရမဏကန္တ၊ ဖလ်ပြာသာန်ကို၎င်း။ သဒါမတ္တန္တု၊ ငွေပြာသာန်ကို၎င်း။ ခုဘကန္တ၊ ပတ္တမြားပြာသာန်ကို၎င်း။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်ခဲ့၍။ ပါသာဏမာသိနော၊ သင်တုန်းစက်သို့ရောက်၍တည်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ယသွာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလေခံ။ ဇေ၊ သင်၏။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ နိယျုတိ၊ မကုန်သေး။ ဝါဝ၊ ထိုမျှလေခံ။ ဇိဝံ၊ အသက်ရှင်လျက်။ ခုရစက္ကာ၊ သင်တုန်းစက်မှ။ နမောက္ခသိ၊ မလွတ်ရလတ္တံ့။ ။ (ရမဏကန္တ တသ္မိံ ကာလေ ဖလိကဿနာမံ။ ဖလိကပါသာဒဉ္စအတိက္ကန္တောသိတိဒိပေတိ။ သဒါမတ္တန္တိ ရဇကဿနာမံ။ ခုဘကန္တိ မဏိနော နာမံ။ ပါသာဏမာသိနောတိ ခုရစက္ကဿနာမံ။ ခုရစက္ကံနာမ ပါသာဏမယံဝါဟောတိမဏိမယံဝါ၊ တံပနပါသာဏမယမေဝ။ သောစတေနာသိနောအဘိနိဝိဋ္ဌောအဇ္ဈောတ္ထဇော။ အဋ္ဌကထာ)။ မိတ္တဝိဒ္ဓကဇာတကံဒုတိယံ။ ၈၂။

၈၃-ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်။ (၈၃)

၈၃-ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်-၈၃။

(၈၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ မိတ္တောဟဝေသတ္တပဒေနဟောတိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာဠကဏ္ဍိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏တယောံသော အဆွေခင်ပွန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိတ္တော ဟဝေ သတ္တ-ပဒေန ဟောတိ၊
သဟာယော ပန န္ဒါဒသကေန ဟောတိ။
မာသ.ဗု-မာသေန စ ဥာတိ ဟောတိ၊
တတု.တ္တရိ အတ္တ-သမော ပိ ဟောတိ။
သော.ဟံ ကထံ အတ္တ-သုခဿ ဟေတု၊
စိရ-သန္ဓဝံ ကာဠကဏ္ဍိဇာဟေယျံ။ ၈၃။

(၈၃) ဘော၊အချင်းတို့။သတ္တ-ပဒေန၊အတူတကွခုနစ်ဘွားလှမ်း၍ သွားဘူးသဖြင့်။မိတ္တော၊အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။(ဟဝေတိနိပါတမတ္တံ)။ ။ပန၊ထိုမှတပါး။နန္ဒါဒသကေန၊ဆယ်ရက်တဆဲ့နှစ်ရက်မျှအတူတကွနေဘူးသဖြင့်။သဟာယော၊ အပေါင်းအတော်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မာသ.ဗု-မာသေနစ၊တလ တလခွဲ အတူတကွပေါင်းဘက်နေဘူးသဖြင့်ကား။ဥာတိ၊ဆွေမျိုးနှင့်တူသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တတု.တ္တရိ၊ ထိုထက်အလွန်ပေါင်းဘက် နေဘူးမူကား။ အတ္တ-သမောပိ၊ ကိုယ်နှင့်တူသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သောအဟံ၊ထိုငါသည်။အတ္တ သုခဿ၊ကိုယ်ချမ်းသာ၏။ဟေတု၊အကြောင်းကြောင့်။ စိရသန္ဓဝံ၊ရှည် မြင့်စွာပေါင်းဘက်ဘူးသော။ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်။ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်အမည်ရှိသော သွေးသေံကို။ကထံဟေယျံ၊အသို့စွန့်ရအံ့နည်း။ ။ကာဠကဏ္ဍိဇာတ် ဟကံတတိယံ။ ၈၃။

၈၄-အတ္တဿနွါရဇာတ်-၈၄။

(၈၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာရောဇ္ဈမိစ္ဆေပရမဉ္ဇလာတံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအတ္တဿ နွါရဇာတ်ကို၊ဇေတ

၇၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၈၅)

ဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော အကျိုးစီးပွား၌ လိပ်မာသော အမျိုးသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အာရောဂျ်·မိစ္ဆေ ပရမဗ္ဗ·လာဘံ၊ သီလ·ဗ္ဗ ဗုဒ္ဓါ·နု-မထံ သုတ·ဗ္ဗ၊
ဓမ္မာ·နု-ဝတ္တိ·ဗ္ဗ အ-လိနတ·ဗ္ဗ၊ အတ္ထဿ ခွါရာ ပမုခါ ဆဋ္ဌေ·တေ။ ၈၄။

(၈၄) တာတ၊ ချစ်သား။ ပဌမေဝ၊ လက်ဦးစွာလျှင်။ (ထည့်)။ အာရောဂျ်၊ အနာကင်းသည်၏အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ။ (စကာရောနိပါတ်မတ္တံ၊ အဋ္ဌကထာဟူသည့်ကား၊ ဂှေးဦးဖြစ်၍ပေါင်းစရာ ဆည်းစရာမရှိသေး၍ဆိုသည်။ သည်ကိုရည်၍ ဉာဏ်၌ ဗုဒ္ဓဗ္ဗ၌ စကိုအဋ္ဌာနုပယုဂ်ယူ၍ ဓမ္မဗ္ဗ၊ ဟုယှဉ်လေသည်။ ဤ၌ မူကား သီလဗ္ဗ၊ စသည်ဖြင့် အသီးအသီးရှိပြီး ရကား အဋ္ဌာနုပယုဂ်မယူ မူ၍၊ စကာရောနိပါတ်မတ္တံ၊ ဟူလေသည်။) ။ ။ လာဘံ၊ လာဘ်ကို။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ သီလဗ္ဗ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ (ဣဒိနာလောကစာရိတ္တံဒေသတိ)။ ဗုဒ္ဓါနုမတဗ္ဗ၊ ပညာရှိတို့၏အဆုံးအမဩဝါဒကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ သုတဗ္ဗ၊ အကြားအမြင်ဗဟုသုတကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဓမ္မာနုဝတ္တိဗ္ဗ၊ သုစရိုက်တရားသုံးပါးကို အစဉ်ကျင့်ခြင်းကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ အလိနတဗ္ဗ၊ မပျင်းမရိသည်၏အဖြစ် မတွန့်တိုသည်၏အဖြစ်ဟူသောလုံ့လကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဧတေဆ၊ ဤခြေခံပါးသော တရားတို့သည်။ အတ္ထဿ၊ လောကီလောကုတ္တရာစီးပွား၏။ ပမုခါ၊ အကြီးအမြတ်ဖြစ်ကုန်သော။ ခွါရာ၊ အကြောင်းတို့တည်း။ ။ အတ္ထဿ ခွါရာ ဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၈၄။

၈၅- ကိံပက္ကဇာတ်-၈၅။

(၈၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာယတိံ ဒေါသံနာညာယ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကိံပက္က ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော သာသနာတော်၌ ပြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အာယတိံ ဒေါသံ နာ·ညာယ၊ ယော ကာမေ ပဒိုသေဝတိ။
ဝိပါက·ဇ္ဇေ ဟနန္တိ နံ၊ ကိံပက္က-မိဝ ဘက္ခိတံ။ ၈၅။

၈၆-သီလဝိပဿနာစာတ်။ (၈၆)

(၈၅) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အာယတိံ၊ နောင်အခါ၌။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ နာညာယနအညာယ၊ မသိမူ၍။ ကာမေ၊ ဝတ္ထု၊ ကာမကိလေသာ ကာမတို့ကို။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲ၏။ ဘက္ခိတံ၊ စားအပ်သော။ ကိံပက္ကမိဝ၊ အဆိပ်သီးကဲ့သို့။ နံ၊ ထိုသူကို။ တေ၊ ထိုဝတ္ထု၊ ကာမကိလေသာကာမတို့သည်။ ဝိပါကန္တေ၊ အကျိုးဖြစ်သောကာလဟူသော အဆုံး၌။ ဟနန္တိ၊ သတ်တတ်ကုန်၏။ ။ ကိံပက္ကဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၈၅။

၈၆-သီလဝိပဿနာစာတ်-၈၆။

(၈၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သီလံ ကိရေ၊ ဝကလျာဏံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသီလဝိပဿနာစာတ်ကို၊ ဇေတဝနိကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သီလကို စုံစမ်းတတ်သောတယောဝံသောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သီလံ ကိရေ၊ ဝ ကလျာဏံ၊ သီလံ လောကေ အနုတ္တရံ။
ပဿ ဝောရ-ဝိသော နာဂေါ၊ သီလဝါ-တိ န ဟညတိ။ ၈၆။

(၈၆) မဟာ-ရာဇာမြတ်သောမင်းကြီး။ လောကေ၊ လူ့ရွာ၌။ သီလံ ဇေတဝ၊ ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် မလွန်ကျူးခြင်းဟုဆိုအပ်သော အာစာရသီလသည်သာလျှင်။ ကလျာဏံ ကိရ၊ ကောင်း သတတ်၊ သီလံ ဇေတဝ၊ သီလသည်သာလျှင်။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိအလုံးစုံလော ကျေးဇူးကို ပေးတတ်၏။ ပဿ၊ ရူပါလော့။ ဝောရ-ဝိသော။ ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိသော။ နာဂေါ၊ မြွေကိုစင်လျက်။ အ-ခုံသက-ဝိဟေဋ္ဌန-မတ္တကေန၊ မကိုက်ခြင်းမညှဉ်းဆဲခြင်းမျှဖြင့်။ သီလဝါ-တိ၊ သီလရှိသောမြွေဟူ၍။ ပသံသိတော၊ ချီးမွမ်းအပ်၏။ နဟညတိ၊ ညှဉ်းလည်းမညှဉ်းဆဲအပ်။ ။ သီလဝိပဿနာ စာတ်ကံဆဋ္ဌံ။ ၈၆။

၈၇-မင်္ဂလစာတ်-၈၇။

(၈၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ယဿမင်္ဂလာသမုပာတာ၊ အစရှိသောဂါ

ထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမင်္ဂလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောဝံသောအဝတ်လက္ခဏာဘတ်
တတ်သောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယဿ မင်္ဂလာ သမူဟတာသေ၊
ဥပ္ပါတာ သုပိနာ စ လက္ခဏာ စ။
သ မင်္ဂလ-ဒေါသ-ဝိတိဝတ္ထော၊
ယုဂ-ယောဂါ-မိဂတော န ဇာတု-မေတိ။၈၇။

(၈၇) ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။ယဿ၊အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။မင်္ဂ
လာ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ၊သုတမင်္ဂလာ၊မုတမင်္ဂလာတို့ကို။သမူဟတာ၊ဖြတ်အပ်
ကုန်ပြီ။ဥပ္ပါတာ၊စန္ဒဂ္ဂါဟ၊သုရိယဂ္ဂါဟ၊နက္ခတ္တဂ္ဂါဟ၊ဥက္ကာပါတာ၊ဒိသာ
ခုာဟဟု ဆိုအပ်သောဥပါတ်ကြီး ငါးပါး တို့ကို၎င်း။(စန္ဒဂ္ဂါဟော၊ လ
ကြတ်ခြင်းသည်။ဝါ၊လကိုရာဟုဘမ်းခြင်းသည်။ဝေဠုပေါ၊ဤသို့အကျိုး
အပြစ်ကိုပေးတတ်သောသဘောရှိသည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ဝေဠု
ပေါသုရဂ္ဂါဟော၊ဝေဠုပေါနက္ခတ္တဂ္ဂါဟော၊ဝေဠုပေါဥက္ကာပါတော၊ဥ
က္ကာကျခြင်း။(ဥက္ကာပါတောတိမဟန္တာတာရကာနံပတနံ။ဝေဠုပေါဒိသာ
ခုာဟော၊ အရပ်မျက်နှာလောင်ခြင်း။ ဝါ၊ကြိတ်ထခြင်း။ ဤကားဥပါတ်
ကြီးငါးပါးတည်း။)။ သုပိနာစ၊ အထူးထူးအပြားသော အိပ်မက်တို့ကို
၎င်း။ လက္ခဏာစ၊သုဘလက္ခဏာ၊ဒုဗ္ဘလက္ခဏာ၊ဣတ္ထိလက္ခဏာ၊စသော
လက္ခဏာတို့ကို၎င်း။သမူဟတာ၊ကောင်းစွာဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ။(သေကား
အနက်မရှိ)။ ဤဥပါတ်စသည်တို့ကြောင့် မိမိ၏မင်္ဂလ၊ အမင်္ဂလကိုမယုံ
ကြည်။ရတနတ္ထယဂုဏ၊ကမ္မ၊ကမ္မဖလကိုသာယုံကြည်သည်ဟူလို)။ ။
သော၊ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မင်္ဂလ-ဒေါသ-ဝိတိဝတ္ထော၊ကောတူဟ
လမင်္ဂလာ၏ အပြစ်ကိုလွန်သည်ဖြစ်၍။ ယုဂယောဂါမိဂတော၊ကောစ၊
ဥပနာဟ၊မက္ခ၊ပလာသ၊ဤသို့စသောနည်းဖြင့် အစုံအစုံပြု၍ ဟောအပ်
သောကိလေသာ၊ကာမယောဂ၊ဘဝယောဂ၊ဒိဋ္ဌိယောဂ၊အဝိဇ္ဇာယောဂ
ဟူသောလေးပါးသောယောဂတို့ကိုလွှမ်းမိုးနှိပ်နင်းနိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဇာ
တု၊စင်စစ်။ဣမံလောကံ။ ဤလောကသို့။ နဇေတိ၊ပဋိသန္ဓေနေသောအား
ဖြင့်တာဘန်မလာရပြီ။ ။မင်္ဂလဇာတ်ကံသတ္တဝံ။၈၇။

၈၈-သာရမ္မဇာတ်။ (၈၈)

၈၈-သာရမ္မဇာတ်-၈၈။

(၈၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကလျာဏမေဝမုဇ္ဈေယျ၊ အစရှိသောဂါထာ ပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသာရမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဩမသဝါဒသိက္ခာပုန်ကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကလျာဏိ.မေဝ မုဇ္ဈေယျ၊ န ဟိ မုဇ္ဈေယျ ပါဝိကံ။

မောက္ခော ကလျာဏိယာ သာဓု၊ မုတ္တာ တပ္ပတိ ပါဝိကံ။ ၈၈။

(၈၈) ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကလျာဏိမေဝ၊ မုသာဝါဒစသည့်အ ပြစ်လေးပါးမှလွတ်သော ကောင်းမြတ်သော အပြစ်ကင်းသောစကား ကိုသာလျှင်။ မုဇ္ဈေယျ၊ လွှတ်ရာ၏။ ဟိ၊ ဗျတိရိက်ကိုဆိုအံ့။ ပါဝိကံ၊ ယုတ် မာစွာသောအပ္ပိယ၊ အမနာပစကားကို။ နမုဇ္ဈေယျ၊ မဆိုရာ။ ကလျာဏိ ယာ၊ အင်္ဂါလေးတန်ညီ၍ပိယမနာပဖြစ်သောစကားကို။ မောက္ခော၊ လွှတ် ခြင်းဆိုခြင်းသည်။ လောကေ၊ လူ့ရွာ၌။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ပါဝိကံ၊ အင်္ဂါ လေးတန်မပွန်၊ အလွန်ယုတ်မကြမ်းကြုတ်စွာအမနာပစကားကို။ မုတ္တာ၊ လွှတ်ဆိုသောကြောင့်။ သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုစကားရန်ကြမ်းသွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ရ၏။ ။ သာရမ္မဇာတ်ကံအဋ္ဌမံ။ ၈၈။

၈၉-ကုဟကဇာတ်-၈၉။

(၈၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝါစာဝကီရတေအာသိ၊ အစရှိသောဂါထာ ပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဟကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ် ငေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါစာ.ဝ ကီရ တေ အာသိ၊ သဏ္ဍာ သဒိလ-ဘာဏိနော။

တိဏ-မတ္တေ အသဗ္ဗိတ္တော၊ နော စ နိက္ခ-သတံ ဟရံ။ ၈၉။

(၈၉) ကုစုဇိုလ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောရသေ့။ သဒိလဘာဏိ နောသဒိလံ၊ မုဒုဝစနံဝဒန္တဿ၊ ရဟန်းတို့အားမြက်မျှဖြစ်သော်လည်း အ ဒိန္နာဒါန်ကိုယူခြင်းငှါမအပ်ဟု နူးညံ့သာယာသောစကားကို ဆိုသော။

တေ၊သင်၏။ ဝါစာဝ၊ စကားသည်သာလျှင်။ သဏ္ဍာ၊သိမ်မွေ့ပြေပြစ်
 ချောညက်သည်။ အာသိကိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ ကုဋုဇဋိလ၊ ကေဝံကျစ်စဉ်း
 လဲသောရသေ့။ တိဏ-မတ္တေ၊ တခုသောသက်ငယ်ချောင်းမျှ၌။ ကုက္ကုစ္စံ၊
 အထို့ထို့ကို။ ကုရမာနော၊ ပြုသော။ တံ၊ သင်သည်။ အ-သဇ္ဇိတ္တောအလဂ္ဂေါ၊
 ကပ်ငြိခြင်းကင်းသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့၏။ နိက္ခသတံ၊ ရွှေစင်နိက္ခတရာကို။
 ဟရံဟရန္တော၊ ခိုးသော။ တံ၊ သင်သည်။ အသဇ္ဇိတ္တောအလဂ္ဂေါ၊ ကပ်ငြိ
 ခြင်းကင်းသည်။ နောစအာသိ၊ မဖြစ်ပါခဲ့။ ။ ကုပာကဇာတကံနဝမံ။ ၈၉။

၉၀-အကတညူဇာတ်-၉၀။

(၉၀)။ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောပုဗ္ဗေကတကလျာဏော၊ အစရှိသော
 ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကတညူဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံ
 ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ် သူဌေးကို အ
 ကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပုဗ္ဗေ ကတ-ကလျာဏော၊ ကတ ဧတ္ထော နာ.ဝ-ဗုဒ္ဓိတိ။
 ပစ္ဆာ ကိစ္စေ သ.မု.ပုဗ္ဗေ၊ ကတ္တာရံ နာ.မိ-ဂစ္ဆတိ။ ၉၀။

(၉၀) ယောကောစိ၊ ခတ္တိယံပြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင်အမှတ်
 မရှိသောသူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ လက်ဦးမဆွ၌။ ကတကလျာဏော၊ သူတပါးတို့
 သည် ပြုအပ်သော ကောင်းမြတ်သော ကျေးဇူးဥပကာရရှိသည်။ က
 တ-ဧတ္ထော၊ သူတပါးတို့သည် ပြီးစေအပ်သော အမှုကိစ္စရှိသည်။ ဟုတွာ၊
 ဖြစ်လျက်။ တံ၊ ထိုသူတပါးတို့သည် မိမိ၌ပြုဘူးသော ကျေးဇူးဥပကာရ
 အမှုကိစ္စကို။ နာဝ ဗုဒ္ဓိတိ၊ မသိ။ သောပုရိသော၊ ဂှေးကပြုဘူးသူ၊ ကျေးဇူး
 ကိုထိမ်မြူးလျှို ဝှက်ထိုလှပျက်သည်။ ပစ္ဆာ၊ နေခံကာလ၌။ ကိစ္စေ၊ မိမိအမှု
 ကိစ္စသည်။ သမုပုဗ္ဗေ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ကတ္တာရံ၊ ထိုကိစ္စကိုပြုမည့်
 သူကို။ နာမိဂစ္ဆတိ၊ မရပြီ။ ။ အကတညူဇာတကံဒသမံ။ ၉၀။ အပါယိမ္မ
 ဝဂ္ဂေါနဝမော။ ၉၀။ တသုဒါနံ။ ။

သုရာပါနံ မိတ္တဝိန္ဒံ၊ ကာဠကဏ္ဍိ အတ္တဒ္ဓါရံ။
 ကိံ ပက္က-သိလဝိမံသံ၊ မင်္ဂလဇ္ဈာပိ သာရမ္ဘိကုဟကံ အကတညူ စ။ ။

၉၁-လိတ္တဇာတ်။ (၉၁)

၉၁-လိတ္တဇာတ်-၉၁။

(၉၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ လိတ္တံပရမေနတေဇသာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤလိတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပစ္စဝေက္ခနာမဆင်ခြင်မှု၍ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးဆောင်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊ ဂိလမက္ခံ ပုရိသော န ဗုဏ္ဏတိ။
ဂိလ ရေ ဂိလ ပါပ-ရတ္တက၊ ပစ္စာ တေ ကဋုကံ ဘဝိဿတိ။ ၉၁။

(၉၁) ရေပါပရတ္တက၊ ဟယ်ယုတ်မာစွာသော အန်ကြူးသသူ။ ပရမေနတေဇသာ ဥတ္တမတေဇသဗ္ဗန္ဓေန၊ ထက်စွာသောတန်းခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဝိသေန၊ လတ်တလောသေစေတတ်သောအဆိပ်ဖြင့်။ (ထည့်)။ လိတ္တံ၊ လိမ်းကျံအပ်သော။ အက္ခံ၊ ကြွေအန်ကို။ ဂိလံ ဂိလန္တော၊ မျိုသော။ ပုရိသော၊ အန်ကြူးသောယောက်ျားသည်။ န ဗုဏ္ဏတိ၊ ဤသို့ပြုလမည်ဟုမသိ။ ရေ၊ ဟယ်ယုတ်။ ဂိလ၊ မျိုလေဦး။ ပါပရတ္တက၊ ဟယ်ယုတ်မာစွာသော အန်ကြူးသသူ။ ဂိလ၊ မျိုလေဦး။ ပစ္စာ၊ နေခံမှ။ တေ၊ သင်အား။ ဝိသံ၊ အဆိပ်သည်။ ကဋုကံ၊ တက်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ (ဝေတာလီဂါထာ)။ ။ လိတ္တဇာတ်ကံပဋ္ဌမံ။ ၉၁။

၉၂-မဟာသာရဇာတ်-၉၂။

(၉၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤမဟာသာရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ၊ မန္တိ သု အ-ကုတူဟလံ။
ဝိယန္တ အန္တ-ပါနမိ၊ အတ္ထေ ဇာတေ စ ပဏ္ဍိတံ။ ၉၂။

(၉၂) ဥက္ကဋ္ဌေဥဘတောဗျူဋ္ဌေသင်္ဂါမေ၊ စစ်ကြီးနှစ်ဘက်ဆိုင်ပြိုင်တက်သော စစ်ပွဲသည်။ ဝတ္တမာနေ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ သူရံ၊ ထိပ်ထက်မိုးကြိုးထစ်သော်လည်းမနှစ်မဆုတ်စုတ်စုတ်ရဲသောသူကို။ မိစ္ဆန္တိ၊

အလိုရှိကုန်၏။ (တသိဉ္စိ ခဏေဝေဇ္ဇပေါသင်္ဂါမယောဇောပတ္တေ တဗ္ဗော ဣန္ဒြိယတဗ္ဗောဟောတိ)။ မန္တိသု၊ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်ပြာသွယ် ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကုန်လတ်သော်။ အကုတူဟလံ၊ ဖရိုဖရဲသောစကားကို မဆို နှုတ်စောင့်သသူကို။ ဣန္ဒြိယန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ အန္တု-ပါနုမိစ၊ ထမင်းအပျော်စားကောင်းသောသွယ်ဖြစ်လတ်သော်ကား။ ဝိယံ၊ စားဘော်သော ဘက်ဖြစ်၍ ချစ်မြတ်နိုးသောသူကို။ ဣန္ဒြိယန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ အတ္ထေ၊ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းတစ်ခုခုသော ပြဿနာ သည်။ ဇာတေစ၊ ဖြစ်လတ်သော်ကား။ ပဏ္ဍိတံ၊ မဟော်၊ သေနက၊ ဝိရရ၊ သို့ စူးရှဥာဏ်ပိုင် ထိုးထွင်းနိုင်သောပညာရှိကို။ ဣန္ဒြိယန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ မဟာသာရဇာတကံဒုတိယံ။ ၉၂။

၉၃-ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်-၉၃။

(၉၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နဝိဿသေအဝိဿဋ္ဌေ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ထိတင်းသုံးနေတော်မူ၍၊ အကျမ်းဝင်သောသူတို့သည် ပေးအပ်သောဘောဇဉ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န ဝိဿသေ အ-ဝိဿဋ္ဌေ၊ ဝိဿဋ္ဌေ ဝိ န ဝိဿသေ။
 ဝိဿာသာ ဘယံ၊ မန္တေတိ၊ သိဟံ၊ ဝ မိဂ-မာတုယာ။ ၉၃။

(၉၃) ဘောဇ္ဇော၊ အချင်းတို့။ အ-ဝိဿဋ္ဌေ၊ ရွံရှာခြင်းမကင်းသော သူ၌။ ဝါ၊ ဂြေဟေ၊ အကျမ်းမဝင်ဘူးသောသူ၌။ နဝိဿသေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။ ဝိဿဋ္ဌေဝိ၊ ရွံရှာခြင်းကင်းသောသူ၌လည်း။ ဝါ၊ ဂြေဟေ၊ အကျမ်းမဝင်ဘူးသောသူ၌သော်လည်း။ နဝိဿသေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။ မိဂ-မာတုယာ၊ ပြောင်မမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ သိဟံ၊ ခြင်္သေ့ကို။ အန္တေတိ၊ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့။ ဇေတထာ၊ ထိုအတူ။ ဝိဿာသာ၊ အကျမ်းတဝင်ပြုခြင်းကြောင့်။ ဝါ၊ အကျမ်းတဝင်ပြုအပ်သောသူမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အန္တေတိ၊ အစဉ်လိုက်တတ်၏။ ။ ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်ကံတတိယံ။ ၉၃။

၉၄-လောမဟံသဇာတ်။ (၉၄)

၉၄-လောမဟံသဇာတ်-၉၄။

(၉၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သောတတ္တော သောသိနောစေတီ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤလောမဟံသဇာတ်ကို၊ ဝေသာလီပြည်ကိုအဖို့ပြု၍ပဋိကအမည်ရှိသောသီတင်းသည်သည် ဆော်အပ်သောကျောင်း၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သုနက္ခတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သောတတ္တော သောသိနော စေတီ၊ ဇေတီ၊ ဘိသနကော ဝနေ။
နဂ္ဂေါ န စ.ဂ္ဂိ၊ မာသိနော၊ ဒေသနာ-ပသုတော မုနိ။ ၉၄။

(၉၄) သောတတ္တောသုတတ္တော၊ နေပုဉ္ဇိအလွန်အပူခံနိုင်သည်၎င်း။ သောသိနောစေတီ၊ အလွန်အချမ်းခံနိုင်သည်၎င်း။ ဇေတီ၊ တယောဝံထီးတည်း။ ဘိသနကော၊ ကြောံမက်ဘွယ်သော၊ ဝနေ။ တောအုပ်၌။ နဂ္ဂေါ၊ ချမ်းသော်လည်းအဝတ်မဝတ်သည်၎င်း။ နစ.ဂ္ဂိ၊ မာသိနော၊ ချမ်းသော်လည်းမီးမထွ်သည်၎င်း။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဒေသနာ-ပသုတော၊ မြတ်သောအကျင့်ကိုရှာခြင်း၌လုံ့လပြုသော။ မုနိ၊ မောနဟုဆိုအပ်သောပညာအကျိုးငှာ ကျင့်သောရဟန်းဟူ၍လောကသည်ချီးမွမ်းအပ်သောရဟန်းသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။ (ဤသို့လျှင်မမြတ်သောအကျင့်ဖြစ်လျက်မြတ်သောအကျင့်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောကိုယ်ကို ပူပန်စေတတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်၍ဘုရားလောင်းသည်သေခါနီးကာလ၌ထင်လာသော ငရဲနိမိတ်ကိုမြင်၍ ဤကိုယ်ကိုပူပန်စေတတ်သောအကျင့်သည်ကားစင်စစ်လျှင်အကျိုးမရှိဟုသိ၍ထိုခဏ၌ပင်လျှင်ထိုမိစ္ဆာအယူကိုဖျက်၍သမ္မာအယူကိုယူ၍နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ ။ လောမဟံသဇာတ်ကံစတုတ္ထံ။ ၉၄။

၉၅-မဟာသုဒဿနဇာတ်-၉၅။

(၉၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနိစ္စာဝတသင်္ခါရာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဟာသုဒဿနဇာတ်ကို၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ

ရာညောင်စောင်း၌လျောင်းတော်မူလျက်အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊
အသျှင်ဘုရား၊ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမြို့ငယ်၌ ပရိ
နိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူပါလင့်ဟုလျှော့ဆိုအပ်သောစကားကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-နိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ဥပ္ပါဒ-ဝယ-ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာနိရုဏ္ဏန္တိ၊တေသံ ဂူပသမော သုခေါ။ ၉၅။

(၉၅) ဘဒ္ဒေ၊အသျှင်မသုဘဒ္ဒါဒေဝီ။သင်္ခါရာ၊ကံ၊စိတ်၊ဥတု၊အာဟာ
ရ၊တည်းဟူသောအကြောင်းတရားတို့သည်အညီအညွတ်ပေါင်းရ၍ ပြု
အပ်ကုန်သော၊သဝိညာဏက၊အဝိညာဏက၊ခန္ဓာ၊အာယတန၊စသော
သင်္ခါရတရားကုန်အောင်စုံတို့သည်။အနိစ္စာဝတ၊မမြဲ ကုန်သည်တိသာ
တည်း။ ကသ္မာ၊ အဘဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။
တေသဗ္ဗေ၊သဝိညာဏက၊အဝိညာဏက၊ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊စသောထို
တရားကုန်အောင်စုံတို့သည်။ဥပ္ပါဒ-ဝယ-ဓမ္မိနော၊ဖြစ်ခြင်းသဘောပျက်
ခြင်းသဘောရှိကုန်သည်ချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသဘော
ပျက်ခြင်းသဘော ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အနိစ္စာတိ၊ မမြဲကုန်သည်
ချည်းတည်းဟု။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊သိအပ်ကုန်၏။ ယသ္မာစ၊ အကြင်ကြောင့်
ကား။ အနိစ္စာ၊မြဲသောသင်္ခါရတရားကြီးကြားမရှိကုန်။ တသ္မာ၊ထိုသို့
မြဲသောသင်္ခါရတရားကြီးကြားမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊အ
ကြောင်းညီက ဖြစ်ကုန်ကြ၍သာလျှင်။ နိရုဏ္ဏန္တိ၊ဥပါဒ်နောံသို့ ရေဝံ၍
ဘေဝံပြန်ကုန်လျက်ချုပ်ပျက်ကုန်သည် ချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ထိုသို့ချုပ်
ပျက်ကုန်သည်ချည်းဖြစ်လောကြောင့်။ သဗ္ဗေပိ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်
သော။ဣမေသင်္ခါရာ၊ ဤသင်္ခါရတို့သည်။အနိစ္စာ၊အဏုမြူအနိစ္စမရှိ မမြဲ
ကုန်သည်တိသာတည်း။ တေသံသင်္ခါရာနံ၊ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏။ ဂူပ
သမော၊ ဝင်္ဂုမြစ်မူလပြတ်ရာဖြစ်၍ စင်စစ် ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်
သည်သာလျှင်။သုခေါ၊ချမ်းသာစင်စစ်ဖြစ်ပေသည်တကား။ ။မဟာ
သုဒဿနဇာတကံပဉ္စမံ။ ၉၅။

၉၆-တေလပတ္တဇာတ်- ၉၆။

(၉၆) နတ်နှင့်တကွလောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ

၉၆-တေလပတ္တဇာတ်။ (၉၆)

ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ၊ အစရှိသောဂါ
ထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤတေလပတ္တဇာတ်ကို၊ ကောသမ္မိ
တိုင်း၌သေတကမဉ်သော နိဂုံးကိုအဖို့ပြု၍ တရသောတောအုပ်၌သီတင်း
သုံးနေတော်မူလျက်၊ ဟောတော်မူအပ်သော ဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ-တိတ္တိကံ အနဝသေသကံ၊ တေလ-ပတ္တိ ယထာ ပရိဟရေယျ။
ဧဝံ သ-စိတ္တ-မနု-ရက္ခေ၊ ပတ္တယာနော ဒိသံ အ-ဂတ-ပုဗ္ဗံ။ ၉၆။

(၉၆) ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အနဝသေသကံ၊ တာဘန်မလောင်းမစွက်
အပ်သည်ကိုပြု၍။ သမ-တိတ္တိကံ၊ အတွင်းအနားရေးနှင့် အမျှ ဆီပြည့်
သော။ တေလ-ပတ္တိ၊ ဆီခွက်ကို။ ပုရိသော၊ သေစေးမှ ကြော်သော
ယောက်ျားသည်။ ပရိဟရေယျယထာ၊ ဆောင်သွားရာ၏သို့။ ဧဝံတထာ၊
ထို့အတူ။ အ-ဂတ-ပုဗ္ဗံ၊ အစမထင်သံသရာ၌ တခါတရံမရေဝံဘူးသော။
ဒိသံ၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အောင်မြေအရပ်သို့။ ပတ္တယာနော၊ ရေဝံလိုမူးမူး
တောင့်တသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ယောဂါဝစရော၊ ယောဂါဝ
စရပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သ-စိတ္တိ၊ အာရုံတော်ရာပြေးသွား၍ မြူးစားရိုင်းပြဆုံးမ
နိုင်ခက်သောမိမိစိတ်ကို။ အနုရက္ခေ အနုရက္ခေယျ၊ တမုဟုတ်မျှအပအာ
ရုံ၌မကျက်စားစေဘဲအမြဲမပြတ်စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ။ တေလပတ္တဇာတ်
ကံဆဋ္ဌံ။ ၉၆။

—=+==—
၉၇-နာမသိဒ္ဓိဇာတ်-၉၇။

(၉၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇိဝကဗ္ဗမတံဒိသွာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနာမသိဒ္ဓိဇာတ်ကို၊ ဇေဘဝန်ကျောင်းကြီး
၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အမည်ဖြင့်ပြီးခြင်းကိုအညီရှိသော တယောံ
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇိဝက-ဗ္ဗ မတံ ဒိသွာ၊ ခေ-ပါလိ-ဗ္ဗ ဒုဂ္ဂတိံ။
ပန္နက-ဗ္ဗ ဝနေ မုဋ္ဌံ၊ ပါပကော ပုနရာ-ဂတော။ ၉၇။

(၉၇) ဇိဝကဗ္ဗ၊ လေက်ရှင်ကိုလည်း။ မတံ၊ သေသည်ကို။ ခေ-ပါလိဗ္ဗ၊
သူဌေးမကိုလည်း။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ဆင်းရဲသည်ကို။ ပန္နကဗ္ဗ၊ လေမ်းကိုလည်း။

၈၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၉၈)

ဝနေ၊တော၌။မူဠံ၊လမ်းမှားသည်ကို။ဒိသွာ၊မြင်၍။ ပါပကော၊ငယ်ုတ်မာသည်။ ပုနရာဂတော၊အမည်၌လျှစ်လျူ။ဖြစ်၍ တဘန်ဆရာ့ထံသို့ပြန်လာ၏။ ။နာမသိဒ္ဓိဇာတကံသတ္တမံ။၉၇။

၉၈-ကုရုဝါဏိဇဇာတ်-၉၈။

(၉၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဓုခေါ်ပဏ္ဍိတောနာမ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကုရုဝါဏိဇဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော စဉ်းလဲသောကုန်သည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓု ခေါ် ပဏ္ဍိတော နာမ၊န တွေ့ဝ အတိ-ပဏ္ဍိတော။
အတိ-ပဏ္ဍိတေန ပုတ္တေန၊မနမိ ဥပကုဋ္ဌိတော။၉၈။

(၉၈) ဣမသ္မိံလောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ပဏ္ဍိတောနာမ။ အကြောင်းမဟုတ်သည်ဟုတ်သည်ကိုသိတတ်၍ ပညာရှိမည်သောသူသည်။ သာဓုခေါ်၊ကောင်းထွပေ၏။အတိပဏ္ဍိတော၊အမည်မျှဖြင့် အတိပဏ္ဍိတဟုဆိုအပ်သောယောကျ်ားစဉ်းလဲသည်။ နတွေဝသာဓုမကောင်းသည်သာတည်း။ အတိပဏ္ဍိတေန၊ အမည်မျှဖြင့် အတိပဏ္ဍိတဟု ဆိုအပ်သော။ ပုတ္တေန၊စဉ်းလဲသောသားကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ မနံ၊စဉ်းငယ်အားဖြင့်။ဥပကုဋ္ဌိတော၊ကိုယ်တချင်းဒီးလောင်သည်။အမိ၊ဖြစ်၏။ (မနံ၊ကားဤသတ္တဝါစကေနိပါတ်ပုဒ်တည်း)။ ။ကုရုဝါဏိဇဇာတကံအဋ္ဌမံ။၉၈။

၉၉-ပရောသဟဿဇာတ်-၉၉။

(၉၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပရောသဟဿဗြိသမာဂတာနံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပရောသဟဿဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ပုထုဇဉ်တို့မေးအပ်သော ပြဿနာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇေ-ပရောသဟဿဇာတ်။ (ဇေ)

ပရော-သဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဓေယျံ တေ ဝဿ-သတံ အ-ပညာ။
ဧကော-ဝ သေယျော ပုရိသော သ-ပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။ ဇေ။

(ဇေ) သမာဂတာနံ၊ စည်းဝေးကုန်သောသူတို့၏။ ပရော-သဟဿမ္ပိ၊
ဟထောင်ထက် အလွန်သည်လည်း။ စေသိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။
အ-ပညာ၊ အသိပညာမရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုတထောင်မကသောသူတို့
သည်။ ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ကန္ဓေယျံ၊ ငိုကုန်ငြားအံ့။ ရောဒ
မာနာပိ၊ ငိုကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံဝါ၊ အနက်ကို၎င်း။ ကာရဏံဝါ၊ အ
ကြောင်းကို၎င်း။ နေဝဇာနေယျံ၊ မသိနိုင်ကုန်ရာ။ ယော၊ အကြင်သူသည်
ကား။ ဘာသိတဿ၊ ဆိုအပ်သောစကား၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဝိဇာနာတိ၊
သိ၏။ သ-ပညော၊ ပညာရှိသော။ ဧကော၊ တယောံသော။ သောပုရိသော
ဝ၊ ထိုယောကျ်ားသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ တထောင်မကထိုဗာလတို့
ထက်မြတ်၏။ ။ ပရောသဟဿဇာတ်ကံနဝမ်။ ဇေ။

၁၀၀-အသာတရူပဇာတ်-၁၀၀။

(၁၀၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသာတံသာတရူပေန၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသာတရူပဇာတ်ကို၊ ကုဏ္ဍိယမြို့ကို
အဖို့ပြု၍၊ ကုဏ္ဍိယမည်သောဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကော
ဠိယ မင်းသိမ်းဖြစ်သော သုပ္ပဂါသာ မည်သော သီတင်းသည်မကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သာတံ သာ တ-ရူပေန၊ ပိယ-ရူပေန အ-ပ္ပိယံ။
ဒုက္ခံ သုခဿ ရူပေန၊ ပမတ္တ-မတိဝတ္တတိ-၁၀၀။

(၁၀၀) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အ-သာတံ၊ မသာယာအပ်သော သ
ဘောတရားသည်။ သာတ-ရူပေန၊ သာယာအပ်သောသဘော၏အတူအ
ယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး
၏။ အ-ပ္ပိယံ၊ မချစ်မမြတ်နိုးအပ်သောသဘောသည်။ ပိယ-ရူပေန၊ ချစ်မြတ်
နိုးအပ်သောသဘော၏အတူအယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သောသူကို။
အတိဝတ္တတိ၊ နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ သုခဿ၊ ချမ်းသာ၏။

၈၄   ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၀၁)

ရှုပေန၊ အတုအယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တတိ၊
နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၏။ ။ အသာတရူပဇာတကံဒသမံ။ ၁၀၀။ လိတ္တဝဂ္ဂေါဒ
သမော။ တသုဒါနံ။ ။

လိတ္တ-တေဇံ မဟာသာရံ၊ ဝိဿာသ-လောမဟံသနံ။
သုဒဿန-တေလပတ္တံ၊ နာမသိဒ္ဓိ ကုရုဝါဏိဇံ။
ပရောသဟဿ-အသာတရူပံ။ ။

၁၀၁-ပရောသတဇာတ်-၁၀၁။

(၁၀၁) ပရော-သတံ စေပိ သမာဂတာနံ၊

ဈာယေယျံ တေ ဝဿ-သတံ အ-ပညာ။

ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သ-ပညော၊

ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။ ၁၀၁။

ဟူသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤပရောသတဇာတ်
သည်ဝတ္ထုအားဖြင့်၎င်း၊ အဖြေအားဖြင့်၎င်း၊ ဇာတ်ပေါင်းအားဖြင့်၎င်း၊ ပ
ရောသဟဿဇာတ်နှင့်တူသလျှင်ကတည်း။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ဤပ
ရောသတဇာတ်၌ သက်သက်ဈာယေယျံ၊ ဟူသောပုန်မျှသည်သာလျှင်
ထူး၏။ ။

(၁၀၁) ဘဝန္တောတာပဿ၊ အိုရသေ့တို့။ သမာဂတာနံ၊ စည်းဝေး
လာကုန်သောသူတို့၏။ ပရော-သတံ၊ တရာထက်အလွန်သည်။ စေပိသိ
ယာ၊ အကယ်၍လည်းဖြစ် ငြားအံ့။ အ-ပညာ၊ ပညာမရှိကုန်သော။ တေ၊ ထို
တရာထက်အလွန်များစွာသော သူတို့သည်။ ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာ
ပတ်လုံး။ စေပိဈာယေယျံ၊ အကယ်၍ကြည့်ကုန်ငြားအံ့။ ဝါ၊ စုံစမ်းဆင်
ခြင်ကုန်ငြားအံ့။ ဩလော ဧကန္တာပိ၊ ကြည့်ကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံဝါ၊
အကျိုးကို၎င်း။ ကာရဏံဝါ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ နပဿန္တိ၊ မမြင်နိုင်ကုန်။
တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဘာသိတဿ၊ ဆိုအပ်သော
စကား၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။ သ-ပညော၊ ပညာရှိသော။
ဧကော၊ တယောသော။ သောပုရိသောဝ၊ ထိုယောက်ျား သည်သာလျှင်။
သေယျော၊ တရာမကလူ့ဗာလတို့ထက်မြတ်၏။ ။ ပရောသတဇာတကံ
ပဌမံ။ ၁၀၁။

၁၀၂-ပဏ္ဍိတဇာတ်။ (၁၀၂)

၁၀၂-ပဏ္ဍိတဇာတ်-၁၀၂။

(၁၀၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောဒုက္ခဗုဒ္ဓာယဘဝေယျတာဏံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပဏ္ဍိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဟင်းရွက်ရောင်း၍ အသက်မွေးသောသီတင်းသည်တယောဝံကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ဒုက္ခ-ဗုဒ္ဓာယ ဘဝေယျ တာဏံ၊
သောမေပိတာ ဒုက္ခိ ဝနေ ကရောတိ။
သာ ကဿ ကန္ဓာမိ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊
ယော တာယိတာ သော သဟသာ ကရောတိ။၁၀၂။

(၁၀၂) ယောပိတာ၊ အကြင်အဘသည်။ ဒုက္ခ-ဗုဒ္ဓာယ၊ ကိုယ်မိတ်ဆင်းရဲနှိပ်စက်အပ်သည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ဆင်းရဲတွေသည်ရှိသော်။ တာဏံ၊ စောင့်ရှောက်ကွယ်ကာကိုးကွယ်ရာသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။ မေ၊ ငါ၏။ သောပိတာ၊ ထိုအဘသည်။ ဝနေ၊ လူသူမနီးတောကြီးအလယ်၌။ ဒုက္ခိ၊ မိတ္တဒုက္ခိကမ္ပံ၊ အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ ။ (မိတ္တဒုက္ခိကမ္ပံ၊ ဆိုအပ်လျက်ဝတ္တသန္နိပြု၍ဒုက္ခိ၊ နေသည်)။ ယောပိတာ၊ အကြင်အဘသည်။ တာယိတာ၊ စောင့်ရှောက်ကွယ်ကာတတ်၏။ သောပိတာ၊ ထိုအဘသည်။ ဝနဿမဇ္ဈေ၊ လူသူမနီးတောကြီးအလယ်၌။ သဟသာသာဟာသံ၊ နိုင်ထက်မူသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ သာအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏အထံ၌။ ကန္ဓာမိ၊ ငိုရအံ့နည်း။ ။ ပဏ္ဍိတဇာတ်ကံဒုတိယံ။၁၀၂။

၁၀၃-ဝေရီဇာတ်-၁၀၃။

(၁၀၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယတ္ထဝေရီနိဝသတိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝေရီဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၈၆   ဧကနိပါတ်ဘေတိယနိပါတ် (၁၀၄)

ယတ္ထ ဝေရီ နိဝသတိ၊ န ဝသေ တတ္ထ ပဏှိတော။

ဧက-ရတ္တံ ဒိ-ရတ္တံ ဝါ၊ ဒုက္ခံ ဝသတိ ဝေရီယု။ ၁၀၃။

(၁၀၃) ဝေရီယု၊ ရန်သူပေါင်တို့၌။ ဧက-ရတ္တံ၊ တရက်၎င်း။ ဒိ-ရတ္တံ ဝါ၊ နှစ်ရက်၎င်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲစွာ။ ဝသတိ၊ နေရ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဝေရီ၊ ရန်သူသည်။ နိဝသတိ၊ နေ၏။ တတ္ထ၊ ထိုရန်သူနေရာ အရပ်၌။ ပဏှိတော၊ ပညာရှိသည်။ နဝသေ၊ မနေရာ။ ။ ဝေရီဘေတိယနိပါတ်။ ၁၀၃။

၁၀၄-မိတ္တဝိဒ္ဓကဇာတ်-၁၀၄။

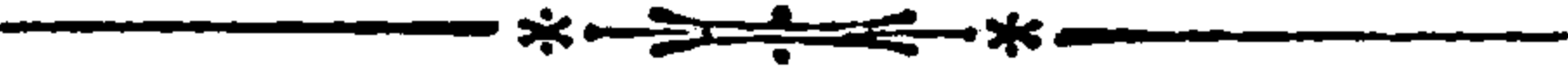
(၁၀၄) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ စတုတ္ထိ အဋ္ဌဇ္ဈာဂမာ၊ အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်ဟန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမိတ္တဝိဒ္ဓကဇာတ်ကို၊ ဧတေဝန်ဂေျာင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သော တယေဝံသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု ချီးဟောတော်မူ၏။ ။

စတုတ္ထိ အဋ္ဌဇ္ဈာဂမာ၊ အဋ္ဌဘိ ဝါပိ သောဠသ။
သောဠသဘိ စ ဗာ-တ္ထိံ သ၊ အတြိန္ဒိ စက္ကမာသဒေါ။
ဣန္ဒြာ-ဟရဿ ပေါသဿ၊ စက္ကံ ဘမတိ မတ္တကေ။ ၁၀၄။

(၁၀၄) ဘော၊ အိုအချင်း။ သမုဒ္ဒန္တရေ၊ သမုဒြာ၏ အလယ်၌။ စ တသေ၊ လေးယေဝံကုန်သော ဗိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ လဘိတွာ၊ ရပြီး ၍။ စတုတ္ထိ၊ ထိုလေးယေဝံကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့ဖြင့်။ အ-သန္တု င္ဌော၊ မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆာ၊ သွားလတ်၍။ အဋ္ဌ၊ ရှစ်ယေဝံကုန်သော ဗိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈာဂမာ၊ သင်ရ၏။ အဋ္ဌဘိဝါပိ၊ ရှစ်ယေဝံ ကုန်သော ဗိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ဖြင့်လည်း။ အ-သန္တု င္ဌေါ၊ မရောင့်ရဲပြန်သည် ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆာ၊ သွားလတ်ပြန်၍။ သောဠသ။ တကျိပ်ခြေဝံယေဝံကုန်သော ဗိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈာဂမာ၊ ရပြန်၏။ သောဠသဘိစ၊ တကျိပ် ခြောက်ယေဝံကုန်သော ဗိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ဖြင့်လည်း။ အ-သန္တု င္ဌော၊ မ ရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆာ၊ သွားလတ်ပြန်၍။ ဗာ-တ္ထိံ သ၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယေဝံ ကုန်သော ဗိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈာဂမာ၊ ရပြန်၏။ အတြိန္ဒိ အတြ အတြဣန္ဒြော၊ ထိုထိုအာရုံ၌ တောင့်တ တပ်မက်သည်ဖြစ်၍။ ဣဒါနိ၊

၁၀၅-ဒုပ္ပလကဋ္ဌဇာတ်။ (၁၀၅)

ယခုအခါ၌။စက္ကံ၊သင်တုန်းသွားကဲ့သို့ထက်သောသံစက်ဝန်းသို့။အာသ
ဒေါ၊ရေခံလတ်ပြီ။ဣစ္ဆာဟဒုဿ၊ရမ္မက်ကဏ္ဍာသည်ဆောင်အပ်သော။
ပေါသဿ၊ ဆင်းရဲစရာ ကြမ္မာမွေအပ်သော သင်၏။ မတ္ထကော၊ ထိပ်
ထက်၌။စက္ကံ၊သင်တုန်းသွားသို့ထက်သောသံစက်ဝန်းသည်။ဘမတိ၊ဖီး
ပန်းပမာဖွားဖွားမီးမီးသွေးစီးစေလျက်လည်၏။ ။(ရှေးဇာတ်၌ပါသာ
ဏစက်၊ဤဇာတ်၌အယစက်)။ ။ဗိတ္တဝိဒ္ဓကဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၀၄။

၁၀၅-ဒုပ္ပလကဋ္ဌဇာတ်-၁၀၅။

(၁၀၅) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗဟုံပေတံဝနေကဋ္ဌံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤ ဒုပ္ပလကဋ္ဌဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသော ထိတ်လန့်တတ်သောရ
ဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟုံ ပေ.တံ ဝနေ ကဋ္ဌံ၊ဝါတော ဘဇ္ဇတိ ဒုပ္ပလံ။
တဿ စေ ဘာယထိ နာဂ၊ကိသော နူန ဘဝိဿထိ။၁၀၅။

(၁၀၅) နာဂ၊ဆင်ကြီး။ ဝနေ၊တော၌။ ဒုပ္ပလံ၊အားနည်းသော၊ယံ
ကဋ္ဌံ၊အကြင်သစ်ခက်ခြောက်ကို။ဝါတော၊လေသည်။ ဘဇ္ဇတိ၊ချိုးဖျက်
၏။ဇေတံကဋ္ဌံ၊ ထိုသစ်ခက်ခြောက်သည်။ ဗဟုံပိဗဟုံဝေ၊ များသည်သာ
တည်း။တံ၊သင်သည်။တဿ၊ထိုသစ်ခက်ကျိုးကျသောအသံမှ။ စေဘာ
ယတိ၊အကယ်၍ ကြောက်သည် ဖြစ်အံ့။ ဝေံသန္တေ၊ ဤသို့ချွတ်ချွတ်သံ
ကြားတိုင်းကြောက်သည်ရှိသော်။ နိစ္စံဘိတော၊ အမြဲကြောက်ရသည်
ဖြစ်၍။(ထည့်)။ကိသော၊အသားအသွေးခန်းခြောက်၍ကြိုလှီသည်။ နူန၊
စင်စစ်။ဘဝိဿထိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ဒုပ္ပလကဋ္ဌဇာတကံပဉ္စမံ။၁၀၅။

၁၀၆-ဥဒ္ဓန္ဓနီဇာတ်-၁၀၆။

(၁၀၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သုခကံ ဝတ မံဇိဝံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒ္ဓန္ဓနီဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး

၈၈ ကေနိပါတ်အတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၀၇)

၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အပျိုကြီးဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သုခကံ ဝတ မံ ဇိဝံ၊ ပစမာနာ ဥဒဉ္ဇနီ။

စောရိ ဇာယ၊ ပုဝါဒေန၊ တေလံ လောဏန္ဓ ယာစတိ။ ၁၀၆။

(၁၀၆) တာတ၊ ဘခင်၊ တုမှာကံ၊ တခင်တို့၏။ သန္တိ ကေ၊ အထံ၌။ သုခကံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဇိဝံဇိဝန္တံ၊ အသက်မွေးသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပစမာနာ၊ ပူပန်စေတတ်သော။ ဝါ၊ ဘေးလိုရာရာကိုချွတ်ပြုတ်စေတတ်သော။ ဥဒဉ္ဇနီ၊ အလိုရှိရာရာကိုဆောင်ယူတတ်သည့်ဖြစ်၍ရေငင်အိုးနှင့်တူသော။ ဇာယ၊ ပုဝါဒေန၊ မယားဟူသောအမည်ဖြင့်။ စောရိ၊ သီလဥစ္စာကိုခိုးယူတတ်သောခိုးသူမသည့်။ ဥပလာပေတွာ၊ ဖြားယောင်း၍။ (ထည့်)။ တေလန္ဓ၊ ဆီကို၎င်း။ လောဏန္ဓ၊ ဆားကို၎င်း။ အညဉ္ဇိ၊ ဆီဆားမှတစ်ပါးအလိုရှိသမျှကို၎င်း။ ယာစတိ၊ မနေမနားအားပါးမနာ တောင်းတတ်ဖွဲ့၏။ ။ (သုခကံ၌က၊ ကားသုတ္တ)။ ။ ပစမာနာတိတာပယမာနာယံယံ ခါဒိတုကာမာဟောတိတံတံပစမာနာ။ ဥဒကံအညဉ္ဇိတိဟောယာတိဥဒဉ္ဇနီ၊ စာဉ်တောဝါကူပတောဝါ ဥဒကဥသိဉ္ဇနဗာဉ်ကောယေတံနာယံ၊ သာပနဥဒဉ္ဇနီဝိယဥဒဉ္ဇနီ။ ဥဒကံဝိယဗာဉ်ကောယံယေနပေနအတ္ထိကာဟောတိတံတံအာကဗုဟိယေဝါတိအတ္ထော၊ စောရိဇာယပုဝါဒေန၊ တိ ဘဂိယာနာမေန ကောစောရိမံမရရဝစနေနဥပလာပေတွာတတ္ထနေတွာတေလံလောဏန္ဓယံအညဉ္ဇိဉ္ဇပူတိတံသဉ္ဇယာစတိ။ ဒါသံဝိယကပ္ပကာရံဝိယကတွာအာဟရာပေတိတိ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ ဥဒဉ္ဇနီဇာဘကံသဉ္ဇိ။ ၁၀၆။

၁၀၇-သာလိတ္တကဇာတ်-၁၀၇။

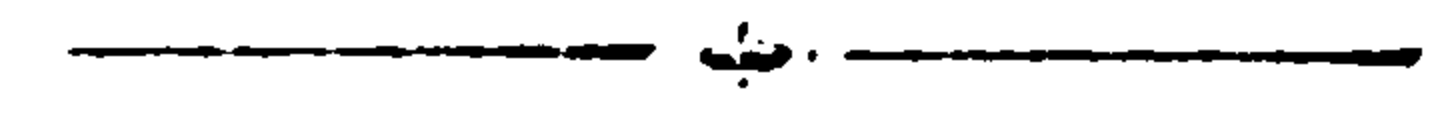
(၁၀၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုသုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဓုခေါ်သိပ္ပကံနာမ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသာလိတ္တကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသော ကျော်စရစ်ပစ်တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓုခေါ သိပ္ပကံနာမ၊ အပိ ယာဒိသ-ကိဒိသံ။

ပဿ ခဉ္ဇုပ္ပဟာရေန၊ လဒ္ဓါ ဂါမာ စတုန္ဒိသာ။ ၁၀၇။

၁၀၇-သာလိတ္တကဇာတ်။ (၁၀၇)

(၁၀၇) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာဒိသင်္ကီဒိသံအဝိ၊အမှတ်
 မရှိဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားဖြစ်သော်လည်း။ (ယံဝါတံဝါ၊ကဲ့သို့အနိယမအ
 နက်ကိုဟောသည်)။ သိပ္ပကံနာမ၊အတတ်မည်သည်ကား။ သာဓုခေါသာ
 ဓုဝေ၊အကျိုးစီးပွားကိုပြီးစေတတ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းသည်သာတည်း။
 ခဉ္စ၊ခြေခွင်သောငွေကို။ ပဿ၊ရှုပါလော့။ ဣမိနာ၊ဤငွေသည်။ (ထဉ္စ)။
 ပဟါရေန၊ဆိတ်ချေးပစ်သဖြင့်။ (ခဉ္စပဟါရေန၊ကား၊စိရပွဝါသိ°၊ကဲ့သို့
 ရုပ်ပြီးသည်)။ တနည်း။ ခဉ္စခဉ္စန၊ဤငွေသည်။ ပဟာရေန၊ဆိတ်ချေး
 ပစ်သဖြင့်။ (ဤနည်း၌ခဉ္စကားအဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသတည်း)။ စတုန္ဒိသာ၊
 မြို့တော်အရပ်လေးမျက်နှာ၌ရှိကုန်သော။ ဂါမါ၊အခွန်တသိန်းထွက်သော
 ရွာကြီးလေးရွာတို့ကို။ လဒ္ဓါ၊ရအပ်ကုန်ပြီ။ ။(ပဿခဉ္စပဟာရေနာတိ
 ပဿ မဟာရာဇ ဣမိနာ ခဉ္စပိဋ္ဌသပ္ပိနာ အဇလဏ္ဍိကပ္ပဟာရေနစတုန္ဒိ
 သာစတ္တာရောဂါမာလဒ္ဓါ။ ဤအဋ္ဌကထာ၌ဣမိနာခဉ္စပိဋ္ဌသပ္ပိနာ၊ကား ခဉ္စ
 ၏အဘွင့်ဖြစ်၍အဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသမှတ်ရာသည်)။ ။သာလိတ္တကဇာတ်
 ကံသတ္တမံ။၁၀၇။

၁၀၈-ဗာဟိယဇာတ်-၁၀၈။

(၁၀၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
 ညမြတ်စွာဘုရားသည်။ သိက္ခေယျသိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
 ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်လော့ဤဗာဟိယဇာတ်ကို။ ဝေသာသိပြည်ကိုမှီ၍
 မဟာဝန်ရုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူ
 စဉ်၊တယေဝံသောလိစ္ဆဗိမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊သန္တိ တစ္ဆန္ဒိနော ဇနာ။
 ဗာဟိယာ ဟိ သု-ဟဒေန၊ရာဇာန၊မဘိရာဇယိ။၁၀၈။

(၁၀၈) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊သင်အပ်သော
 အတတ်တို့ကို။ သိက္ခေယျ၊သင်ရာ၏။ တစ္ဆန္ဒိနော၊ထိုအတတ်၌အလိုဆန္ဒ
 ရှိကုန်သော။ ဇနာ၊လူတို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ ဗာဟိယာ၊
 မြို့ပုဒ်ပေါက်ဘွားသော ဇနပုဒ်သူသည်။ သုဟဒေန၊ဟိရိဩတ္တပ္ပကိုမစွန့်
 မှု၍ ဖုံးလွှမ်းသောအမှုအရာဖြင့် ချမ်းသာစွာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း
 ဖြင့်။ ရာဇာနံ၊မင်းကြီးကို။ အဘိရာဇယိ၊နှစ်သက်စေပြီ။ ။(ပြည့်ရှင်မင်း

၁၁၁-ဂါထာပဉ္စကဏ္ဍ (၁၁၁)

စားတတ်သော မိန်းမပင်သည်။ အလိကံ၊ ပျက်ကွယ်သောစကားကို။
ဘာသတိ၊ ဆို၏။ အယံမဟလ္လိကာ၊ ဤမိန်းမကြီးသည်။ သစ္စံ၊ မှန်သော
စကားကို။ အာဟ၊ ဆို၏။ ။ (သဗ္ဗသံဟာရကောနာမသဗ္ဗဂန္ဓေဟိယော
ဇေတွာကထဂန္ဓော။ ။ အလုံးစုံသောနံ့သာတို့ကိုတပေါင်းထည်းပေါင်း
စု၍ပြုအပ်သော နံ့သာ ဟုလိုသည်)။ ။ သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စောဒသ
မော။ ၁၁၀။ ပရောသဟဿဝဂ္ဂေါကောဒသမော။ တသုဒါနံ။ ။

ပရောသတဉ္စ ပဏ္ဍိတံ၊ ဝေရိစ မိတ္တဝိဒ္ဓကံ။
ဒုဗ္ဗလဉ္စ ဥဒဉ္စနိ၊ သာလိတ္တံပိစ ဗာဟိယံ။ ကုဏ္ဍပူဝ-သဗ္ဗသံဟာရကံ။ ။

၁၁၁-ဂါထာပဉ္စကဏ္ဍ-၁၁၁။

(၁၁၁) ဟံစိတုဝံဝေမညာသိ၊ ဤသို့အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဂါထာပဉ္စာသည် မဟော်ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်
လတ္တံ့။ ။

ဟံစိ တုဝံ ဝေ.မညာသိသေယျော၊ ပုတ္တေန ပိတာတိရာဇသေဋ္ဌ။
ဟန္တု.သသတရဿ တေ အယံ၊ အသသတရဿဟိဂါဒြိဘေဂိတိ။ ၁၁၁။

(၁၁၁) ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ ဟံစိယဒိ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊ သင်မင်း
မြတ်သည်။ ပုတ္တေန၊ သားထက်။ ပိတာ၊ အဘသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။
ဝေံ၊ ဤသို့။ မညာသိ၊ အော်မေ့တော်မူ၏။ ။ (ဟံစိပုဂ္ဂလောဥပလက္ခတိ၊
ကဲ့သို့။ ဟံစိတုဝံဝေမညာသိသေယျော၌၊ ဟံသိမလို၊ ဟံစိ၊ လို၏။ အဋ္ဌက
ထာ၌လည်းယဒိဟူ၏။ ဟံစိနှင့်ယဒိကားအနက်တူတည်း။ ဟန္တုရှိသော်
လည်းမထောင်းတာ။ ဝဂ္ဂန္တရေဝံသည်သာထူးသည်။ မညာသိဒိဗာရေဝံ
သည်။ မညာသိရှိသော်လည်းသင့်သည်ပင်)။ ။ ဟန္တုယချ။ တေ၊ သင်မင်း
မြတ်အား။ အသသတရဿ၊ အသသတိုက်ခြင်းထက်။ အယံ၊ ဤမြည်းသည်။
သေယျော၊ မြတ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော့။ ဟိကတ္ထာ၊ အဘဲ့ကြောင့်
နည်းဟူမူကား။ ဂါဒြိဘော၊ မြည်းသည်။ အသသတရဿ၊ အသသတိုက်ခြင်း
၏။ ပိတာ၊ အဘသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့အဘဖြစ် သော
ကြောင့်။ သေယျော၊ မြတ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော့။ ။ ဂါထာပ
ဉ္စောပဋ္ဌမော။ ၁၁၁။

၆၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၁၂)

၁၁၂-အမရာဒေဝီပဉ္စဇာတ်-၁၁၂။

(၁၁၂) ယေနသတ္တုဗိလင်္ဂါစ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤအမရာဒေဝီပဉ္စာသည်လည်း ထိုမဟော်ဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ယေန သတ္တု-ဗိလင်္ဂါ စ၊ ဒိ-ဂုဏ-ပလာသော စ ပုပ္ဖိတော။

ယေန ဒဒါမိ တေန ဝဒါမိ၊ ယေန န ဒဒါမိ တေန နဝဒါမိ။

ဇေ မဂ္ဂေါ ယဝ-မဏ္ဍကဿ၊ ဇေံ ဆန္ဒ-ပထံ ဝိဇာနာဟိ။ ၁၁၂။

(၁၁၂) သာမိ၊ အရှင်။ ယေနယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ သတ္တုဗိလင်္ဂါ စ၊ မုံ့လုံးဆေးပအုံးဆေးတို့သည်၎င်း။ ပုပ္ဖိတော၊ ပွင့်သော။ ဒိဂုဏပလာသောစ၊ အရွက်နှစ်ဆင့်ရှိသောပင်လယ်ကသစ်ပင်သည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေနတတ္ထ၊ ထိုအရပ်သို့။ ဂန္တွာ၊ သွားလေ၍။ ယေန၊ အကြင်လက်ဖြင့်။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ တေန၊ ထိုပေးသောလက်ဖြင့်။ ဝဒါမိ၊ ဆို၏။ ယေန၊ အကြင်လက်ဖြင့်။ နဒဒါမိ၊ မပေး၊ တေန၊ ထိုမပေးသောလက်ဖြင့်။ နဝဒါမိ၊ မဆို။ ဇေသဇေသော၊ ဤခရီးသည်လျှင်။ ယဝမဏ္ဍကဿ၊ ယဝမဏ္ဍကရွာ၌ တည်သောငါတို့အိမ်၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးတည်း။ ဇေံဆန္ဒပထံ၊ ဤဖုံးကွယ်သောခရီးကို။ ဝါ၊ ဤဖုံးကွယ်သောအကြောင်းကို။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိလော့။ ။ အမရာဒေဝီပဉ္စောဒုတိယော။ ၁၁၂။

၁၁၃-သိင်္ဂါလဇာတ်-၁၁၃။

(၁၁၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဒ္ဓဟာသိသိင်္ဂါလဿ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသိင်္ဂါလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သဒ္ဓဟာသိ သိင်္ဂါလဿ၊ သုရာ-ပီတဿ ဗြာဟ္မဏ။

သိပ္ပိကာနံ သတံ နုတ္ထိ၊ ကုတော ကံသ-သတာ ဒုဝေ။ ။

(၁၁၃) ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား၊ သုရာပီတဿ၊ သေသေသံသော၊ သိင်္ဂါလဿ၊ မြေခွေး၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ တံ၊ သင်သည်။ သဒ္ဓဟာသိသဒ္ဓဟာသိ၊ ယုံကြည်သလော။ (အယမေဝဝါပါဠော၊ ဟု၊ အဋ္ဌကထာရှိ၏။ နဂိုဏ်းသော်

၁၁၄-မိတမိန္ဒိဇာတ်။ (၁၁၄)

ကားမလွတ်)။ ။တဿ၊ထိုမြေခွေးအား။သိပ္ပိကာနံ၊ယေဝံသွားတို့၏။
သတံ၊အရာသည်လည်း။နတ္ထိ၊မရှိ။ဒုဝေကံသ-သတာ၊ငွေအသပြာနှစ်ရာ
တို့သည်ကား။ကုတောအတ္ထိ၊အဘယ်မှာရှိတုံအံ့နည်း။ ။သိင်္ဂါလဇာ
တကံတတိယံ။၁၁၃။

၁၁၄-မိတမိန္ဒိဇာတ်-၁၁၄။

(၁၁၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗမြည့်တံစွာဘုရားသည်၊ဗဟုမိန္ဒိ အပ္ပမိန္ဒိ၊အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမိတမိန္ဒိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နှစ်ယောက်ကုန်သောအသက်ကြီးကုန်သော
ရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟု-မိန္ဒိ အပ္ပ-မိန္ဒိ၊ဥဘော ဇာလေ အဗဇ္ဈရေ။
မိတ-မိန္ဒိ ပမောစေသိ၊ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာ။ ။

(၁၁၄) ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။ဗဟုမိန္ဒိ၊အကြံအစဉ်များသောဗဟုမိ
န္ဒိမည်သောငါးသည်၎င်း။အပ္ပမိန္ဒိ။ အကြံအစဉ်နည်းသောအပ္ပမိန္ဒိမည်
သောငါးသည်၎င်း။ဥဘော၊နှစ်ကောင်သောငါးတို့သည်။ဇာလေ၊ပိုက်၌။
အဗဇ္ဈရေ၊မိကုန်၏။မိတမိန္ဒိ၊ပညာဖြင့်နှိုင်းရှည့်ကြံစည်လေ့ရှိသောမိတ
မိန္ဒိမည်သောငါးသည်။ပမောစေသိ၊လွတ်စေ၏။လဒ္ဓုဇိဝိတာ၊ အသက်
ကိုရကုန်သော။ဥဘော၊နှစ်ကောင်သောငါးတို့သည်။ တတ္ထဥဒကေ၊ထို
ရေ၌။သမာဂတာ၊မိတမိန္ဒိငါးနှင့်တဘန်ပေါင်းမိပြန်ကုန်၏။ ။မိတမိန္ဒိ
ဇာတကံတတိယံ။၁၁၄။

၁၁၅-အနုသာသိကဇာတ်-၁၁၅။

(၁၁၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ် သော
သဗ္ဗမြည့်မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယာယညေမနုသာသတိ၊အစရှိသော ဂါ
ထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအနုသာသိကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်
ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဆုံးမတတ်
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၉၄

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၁၅)

ယာယညေမနုဿာသတိ၊ သယံ လောလုပ္ပ-စာရိနိ။

သာယံ ဝိပက္ခိကာ သေတိ၊ ဟတာ စက္ကေန သာသိကာ။ ၁၁၅။

(၁၁၅) ဘဝန္တောသကုဏာ၊ အိုဌက်အပေါင်းတို့၊ ယာသိသိကာ၊ အကြင်ဆုံးမတတ်သောဌက်မသည်။ ။ (ယကာရောပဒသန္ဓိကရော၊ အဋ္ဌကထာဟူ၏။ ယာအယံဖြစ်သော်လည်းမထောင်းတာ။ (သာယံနှင့်တော်၏)။ ။ သယံ၊ မိမိသည်။ လောလုပ္ပ-စာရိနိ၊ လျှပ်ပေါ်သောအကျင့်ရှိသည်။ သမာနာ၊ ဖြစ်လျက်။ အညေ၊ တပါးသောဌက်တို့ကို။ အနုဿာသတိ၊ ဆုံးမ၏။ သာယံသာအယံသာသိကာ၊ ထိုဆုံးမတတ်သောဤဌက်မသည်။ စက္ကေန၊ ထွန်းဘီးသည်။ ဟတာ၊ နင်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိပက္ခိကာဝိဟတပက္ခာ၊ ပြတ်သောအတောင်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။ ။ အနုဿာသိကာဇာတ်ကံပဉ္စမံ။ ၁၁၅။

၁၁၆-ဒုပ္ပစဇာတ်-၁၁၆။

(၁၁၆) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အတိက္ကရမကရ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုပ္ပစဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောဆီခိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အတိက္ကရမကရ၊ စရိယ၊ မယံ ပေတံ န ရုတ္တိ။

စတုတ္ထေ လဗ်ယိတွာန၊ ပဉ္စမာယာသိ အာရတော။ ၁၁၆။

(၁၁၆) အာစရိယ၊ ဆရာ။ တံ၊ သင်သည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့၊ အတိက္ကရံ၊ လွန်၍ ပြုခြင်းကို။ အကရ၊ ပြုဘိ၏။ ဇေတံ၊ ဤအမှုကို။ မယံပိ၊ ငါ့အားသော်လည်း။ နရုတ္တိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ စတုတ္ထေ၊ လေးခုမြောက် သောထံ သွား၌။ အပတိတွာ၊ မကျမူ၍။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ လဗ်ယိတွာန၊ ခုန်လွှား၍၊ ပဉ္စမာယာ၊ ငါးခုမြောက်သောထံသည်။ အာရတော၊ ငါးတံပို့ဖြင့်သီသကဲ့ သို့ထိုးသီအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ။ ဒုပ္ပစဇာတ်ကံဆဋ္ဌံ။ ၁၁၆။

၁၁၇-တိတ္ထိရဇာတ်-၁၁၇။

(၁၁၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော

၁၁၇-တိတ္ထိရဇာတ်။ (၁၁၇)

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အစ္စဂ္ဂတာတိလပတာ၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤတိတ္ထိရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

အစ္စဂ္ဂတာတိလပကာ၊ အတိဝေလံ ပဘာသိတာ။

ဝါစာ ဟနတိ ဒုဗ္ဗေခံ၊ တိတ္ထိရံ ဝါ တိဝသိတံ။ ၁၁၇။

(၁၁၇) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့။ အတိဝသိတံ၊ အတိုင်း
အရှည်ကိုလွန်၍ တွန်သော။ တိတ္ထိရံ၊ ခါကို။ ရတံ၊ မိမိတွန်သောအသံ
သည်။ (ထည့်)။ ဟနတိ၊ သတ်သကဲ့သို့။ ဒုဗ္ဗေခံ၊ ပညာနည်းသောသူကို။
အစ္စဂ္ဂတာ၊ အလွန်တက်၍ဆိုအပ်သော။ အတိလပကာ၊ အဘန်ဘန်လျှင်
အလွန်ဆိုအပ်သောသဘောရှိသော။ အတိဝေလံ၊ ကမ်းအပိုင်းအခြားပ
မာဏကိုလွန်၍။ ပဘာသိတာ၊ တဘွာဘွာဆိုအပ်သော။ ဝါစာ၊ မိမိစ
ကားသည်။ ဟနတိ၊ သတ်၏။ ။ တိတ္ထိရဇာတ်ကံသတ္တဝံ။ ၁၁၇။

၁၁၈--ဝနုကဇာတ်-၁၁၈။

(၁၁၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ် သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာစိန္တယန္တောပုရိသော၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝနုကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဥတ္တရသူဌေးသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

နာစိန္တယန္တော ပုရိသော၊ ဝိသေသမဓိဂစ္ဆတိ။

စိန္တိတဿ ဖလံ ပဿ၊ မုတ္တော သိ ဝေ-ဗန္ဓနာ။ ၁၁၈။

(၁၁၈) ဘောန္တောဝနုကာ၊ အိုငုံးများတို့။ အစိန္တယန္တော၊ ဤမည်သော
ဥပါယ်ဖြင့် ဤဒုက္ခမှလွတ်အံ့ဟု မကြံမစည်သော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျား
သည်။ ဝိသေသံ၊ ဆင်းရဲမှလွတ်ခြင်းဟူသော အကျိုး ဝိသေသကို။ နအဓိ
ဂစ္ဆတိ၊ မရ။ တနည်း။ ပုရိသော၊ မိန့်မမဟုတ်သော ယောက်ျား ဖြစ်လျက်။
အစိန္တယန္တော၊ ဤမည်သော ဥပါယ်ဖြင့် ဤဒုက္ခမှလွတ်အံ့ဟု မကြံမစည်
ငုတ်တုတ်နေ သောသူသည်။ ဝိသေသံ၊ ဆင်းရဲမှလွတ်ခြင်းဟူသော အ
ကျိုး ဝိသေသကို။ နအဓိဂစ္ဆတိ၊ မရ။ စိန္တိတဿ၊ ယခုအခါကြံအပ်သော

၆၆ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၁၉)

အမှု၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။ တေနေဝဥပါယေန၊ ထိုသို့ကြံစဉ်အပ်သော ဥပါယ်ဖြင့်လျှင်။ (ထည့်)။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝေ-ဗန္ဓနာ၊ သတ်ခြင်းနှောင်အံ့ခြင်းမှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ။ ဝနုက ဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၁၁၈။

၁၁၉-အကာလရိတဇာတ်-၁၁၉။

(၁၁၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အမာတာပိတရသံဝဒ္ဓေါ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအကာလရိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသော အချိန်မဟုတ်သည်၌ အသံပြုတတ်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-မာတာ-ပိတရ-သံဝဒ္ဓေါ၊ အနာ-စေရ-ကုလေ ဝသံ။

နာ-ယံ ကာလံ အ-ကာလံ ဝါ၊ အဘိဇာနာတိ ကုက္ကုဋေ။ ၁၁၉။

(၁၁၉) ဘောန္တောမာဏဝါ၊ အိုလုလင်တို့။ အမာတာပိတရ-သံဝဒ္ဓေါ၊ မိဘတို့ကို မှီလျက် မိဘတို့အဆုံးအမကို ယူ၍ မကြီးရသော။ အနာစေရကုလေဝသံ၊ ဆရာ့ကျောင်း၌ နည်းကောင်း ဥပဒေသင်၍ မနေဘူးသော။ အယံ ကုက္ကုဋေ၊ ဤကြက်သည်။ (ဤကား အဓိပ္ပါယ်တ္ထ)။ တနည်း။ အာစေရကုလေ၊ ဆရာ့ကျောင်း၌။ အဝသံ အဝသန္တော၊ ကျင့်စရာနည်းနာ ဥပဒေကို ခံယူ၍ မနေဘူးသော။ (အနာစေရကုလေကား အယုတ္တသမာသ် ဖြစ်၍ အသဒ္ဓဘောဇီ၊ ကဲ့သို့ဝသံ၊ ဟူသော ကြိယာကို မြစ်သတည်း။ ဝသံ၊ ကား အန္တပစ္စည်းအဆုံးရှိသော ပုဒ်ဖြစ်၍၊ အာစေရကုလေ၊ ဟူသော ဂှေးပုဒ်နှင့် သမာသ် မဖြစ်ကောင်း)။ ။ အယံ ကုက္ကုဋေ၊ ဤကြက်သည်။ ကာလံ ဝါ၊ တွန်ခါဟုတ်သည်ကို ၎င်း။ အကာလံ ဝါ၊ တွန်ခါမဟုတ်သည်ကို ၎င်း။ နအဘိဇာနာတိ၊ မသိ။ ။ အကာလရိတဇာတကံ နဝမံ။ ၁၁၉။

၁၂၀-ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်-၁၂၀။

(၁၂၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဗန္ဓာဘတ္ထဗန္ဓိန္နိ၊ အစရှိဘောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း

၁၂၀-ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်။ (၁၂၀)

ကြီး၌သိတံင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဗိဇ္ဇမာနပိကာကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ- ဗန္ဓာ တတ္ထ ဗန္ဓန္တိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။
ဗန္ဓာ ပိ တတ္ထ မုစ္ဆန္တိ၊ ယတ္ထ ဝိရာ ပဘာသရေ။ ၁၂၀။

(၁၂၀) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမှု၌။ ဗာလာ၊ သူရိက်တို့သည်။ ပဘာသရေ၊ ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုသူရိက်တို့ဆိုသောအမှု၌။ အဗန္ဓာပိ၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ မသင့်သောသူတို့ကို လည်း။ ဗန္ဓန္တိ၊ နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမှု၌။ ဝိရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပဘာသရေ၊ ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုပညာရှိတို့ဆိုသောအမှု၌။ ဗန္ဓာပိ၊ အနှောင်အဖွဲ့ ခံရကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ မုစ္ဆန္တိ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန်၏။ ။ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်ကံဒသမံ။ ၁၂၀။ ဟံစိဝဂ္ဂေါဒ္ဒါဒသမော။ တသုဒါနံ။ ။

ဂဗြိဘပဉ္စာ အမရာ၊ သိင်္ဂါလံ ဝိတစိန္တိ စ။
အနုသာသိက-ဒုပ္ပဝံ၊ တိတ္ထိရံ ဝနုကံပုန၊ အကာလရပိ-ဗန္ဓနံ။ ။

၁၃-ကုသနာဋီဝဂ်။ ၁၂၁-ကုသနာဋီဇာတ်-၁၂၁။

(၁၂၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကရေ သရိက္ခော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုသနာဋီဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတံင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကရေ သရိက္ခော အထဝါ ပိ သေဋ္ဌော၊
နိဟိနကော ဝါပိ ကရေယျ ဇေကော။
ကရေယျ၊ မေတေ ဗျသနေ ဥတ္တမတ္ထံ၊
ယထာ အဟံ ကုသနာဋီ ရုစာယံ။ ၁၂၁။

(၁၂၁) ဘောဇ္ဇောဒေဝတာယော၊ အသျှင်နတ်တို့။ သရိက္ခောပိ၊ အအမျိုးစည်းစိမ်စသောအားဖြင့်ကိုယ်နှင့်တူသောသူသည်လည်း။ မိတ္တဓမ္မံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်ဘုရားကို။ ကရေ၊ ပြုရာ၏။ အထဝါ၊ တထွေသော်ထံ။ သေဋ္ဌာပိ၊ အမျိုးစည်း စိမ်စသောအားဖြင့်ကိုယ် ထက်

၆၈   ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၂၂)

လွန်မြတ်သောသူသည်လည်း၊ မိတ္တ-ခမ္ဘာအဆွခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်
 တရားကို။ ကရေပြုရာ၏။ ဇကောဇကောစွော၊ အချိုသော။ နိဟိနကောဝါပိ၊
 ကိုယ် အောက်ယုတ်သောသူသည်လည်း။ မိတ္တခမ္ဘာအဆွခင်ပွန်းတို့၏
 ကျင့်ဝတ်တရားကို။ ကရေပြုရာ၏။ ။ (ထို့ကြောင့်အလုံးစုံသောထိုသူတို့
 ကိုလည်းအဆွခင်ပွန်းပြုရာသတည်းဟုပြသတည်း)။ ကိကာရဏာ၊
 အဘွဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။ (ထည့်)။ ဇေတ၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်ဖြစ်
 ကုန်သောထိုသူတို့သည်။ ဗျသနေ၊ ဆွခင်ပွန်း၏ ပျက်စီးခြင်းသည်။
 ဥပ္ပန္နေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ အတ္ထံ၊ အစီးအပွားကို။ ကရေ
 ယျ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ ။ (ကာယိကစေတသိကဒုက္ခမှထိုသဟာယကိုလွတ်
 စေကုန်ရာသတည်းဟုလိုသည်)။ ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဟိနောပိ၊ ကိုယ်
 အောက်ယုတ်သောသူကိုသော်လည်း။ မိတ္တော၊ အဆွခင်ပွန်းကို။ ကာ
 တဗ္ဗောယေဝ၊ ပြုသင့်သည်သာတည်း။ ဣတရေ၊ ကိုယ်နှင့်ရည်တူကိုယ်
 ထက်အမြတ်ဖြစ်သောသူတို့ကို၊ ပဂေဝ၊ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်း။ ။
 (ဤဥပစာကိုအခြားမရှာ၊ မိမိကိုပင်ပြလိုရကား။ ။ ယထာအဟံကုသ
 နာဠိရစာဟံ၊ ဟူသောစတုတ္ထပါဒကိုဆိုသတည်း။ ။ ဤစတုတ္ထပါဒကား
 အာပါတလိကသက္ခဏာရှိသည်။ ။ ရစာယံ၊ ရစာအမည်ရှိသောမင်္ဂလာ
 သစ်ပင်၌။ နိဗ္ဗတ္တဒေဝတာ၊ ဖြစ်သောနတ်ဟုဆိုအပ်သော။ (ထည့်)။ အဟံ၊
 ငါသည်၎င်း။ ကုသနာဠိစ၊ ဘုန်းတန်းခိုးနည်းသောသမန်းဖုတ်ကျ။ ရံ၌ဖြစ်
 သောဤနတ်သည်၎င်း။ ဝါ၊ ကုသနာဠိမည် သောသစ်ပင်၌ ဖြစ်သောဤ
 နတ်သည်၎င်း။ (ကုသနာဠိတိဇေနာမကောရက္ခော၊ ဇာတ်ငိုကာ)။ ။ တေမ
 ယံ၊ ထိုငါတို့သည်။ မိတ္တသန္တံ၊ မိတ်ဘွဲ့ခြင်းကို။ ကရိယယထာ၊ ပြုကုန်၏သို့။
 တထာ၊ ထို့အတူ။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှ။ မုတ္တိတုကာမေဟိ၊ လွတ်လိုကုန်သော။
 အညေဟိပိ၊ တပါးသောသူတို့သည်လည်း။ ဟိနောပိ၊ ကိုယ် အောက်ပင်
 ယုတ်သော်လည်း။ ပဏှိတော၊ ပညာရှိသောသူကို။ မိတ္တော၊ အဆွခင်
 ပွန်းကို။ ကာတဗ္ဗော၊ ပြုအပ်၏။ ။ ကုသနာဠိဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၁၂၁။

၁၂၂-ဒုမ္မေဇာတ်-၁၂၂။

(၁၂၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယသံလဒ္ဓါနုဒုမ္မေဇော၊ အစရှိသောဂါထာ

၁၂၂-နုဒ္ဓမ္မဓဇာတ်။ (၁၂၂)

ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနုဒ္ဓမ္မဓဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

ယသံ လဒ္ဓါနု ဒုဒ္ဓမ္မဓော၊ အနုတ္တံ စရတိ အတ္တနော။
အတ္တနော စ ပရေသန္ဓါဟိံသာယ ပဒိုပဇ္ဇတိ။ ၁၂၂။

(၁၂၂) မဟာ-ရာဇမင်းကြီး။ တာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့ သဘောရှိ သော။ (ထည့်)။ တံဝိယဒိဿတိတိတာဒိသော၊ ပြု။ သောဝိယဒိဿတိ၊ မပြုလင့်။ တုမှ၏ကာရိယ တ၊ ဖြစ်သည်။)။ ဒုဒ္ဓမ္မဓော၊ ပညာနည်းသောသူ သည်။ ယသံ၊ ပြည့်စုံသောအခြံအရံကို။ လဒ္ဓါနု၊ ရ၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အနု တ္တံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။ စရတိ၊ ကျင့်၏။ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုသင့် မပြုသင့်သည် ကို။ အဇာနန္တော၊ မသိရကား။ အတ္တနောစ၊ မိမိ၏၎င်း။ ပရေသန္ဓါ၊ သူတပါး တို့၏၎င်း။ ဟိံသာယ၊ ပင်ပန်းငြိုငြင်ခြင်းဆင်းရဲ ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ။ ပဒိုပဇ္ဇတိ၊ ကျင့်တတ်၏။ ။ (ဟိံသာဝုစ္စတိကိလမနံ၊ တဒတ္ထာယဝေပဒို ပဇ္ဇတိ။ အဋ္ဌကထာ)။ ။ နုဒ္ဓမ္မဓဇာတကံဒုတိယံ။ ။

၁၂၃-နင်္ဂလီသဇာတ်-၁၂၃။

(၁၂၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသဗ္ဗတ္ထဂမိဝါစံ၊ အစရှိသောဂါထာပုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနင်္ဂလီသဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လာဇ္ဇုဒါယိမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သဗ္ဗတ္ထ-ဂမိဝါစံ၊ ဗာလော သဗ္ဗတ္ထ ဘာသတိ။
နာယံ ဒမိ နင်္ဂလီသံ၊ ဒမိ-ပ္ပယံ မညတိ နင်္ဂလီသံ။ ၁၂၃။

(၁၂၃) ဘော၊ အချင်းတို့။ ဗာလော၊ အသိပညာ နဲ့ စွာသောသူမိုက် သည်။ အသဗ္ဗတ္ထဂမိ၊ ဥပမာ၏အစွမ်းအားဖြင့် အလုံးစုံသော ဥပမေယျန္တိမ ဝင်စကောင်းသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ။ (ဃာဇာဒိဂိုဏ်းဖြစ်သောကြောင့် ဂမိ ဂါမိ နှစ်ထွေရှိသင့်၏။ သို့သော်လည်း ဤအရာတွင် ဂမိ ရှိမှဆန်းသင့် သည်)။ ။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသော ဥပမေယျန္တိ၊ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ (ဒမိ

၁၀၀ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၂၄)

နာမကိဒိသန္တိပုဠောပိ သေယျထာပိ နဂ်လီသာတိဝဒတေဝ,ဟူလို)။ ။
 ဇေဝံ၊ ဤသို့သေယျထာပိ နဂ်လီသာဟူ၍။ ဝဒန္တောပိ၊ ဆိုသော်လည်း။
 (ထည့်)။ အယံဒမိ၊ဤနို့ ခမ်းသည်။နဂ်လီသံ၊ထွန်သန်နှင့်တူသည်။နဟော
 တိ၊ မဟုတ်နိုင်ခဲ့။ တနည်း။ ဒမိ၊ နို့ ခမ်းသည်။ နဂ်လီသံ၊ထွန်သန်နှင့်တူ
 ၏။ဇေဝံ၊ဤသို့။ နော၊ငါတို့အား။ ဝဒန္တော၊ဆိုသော။အယံဗာလော၊ဤအသိ
 ပညာနို့၊စွာသောသူသည်။အသဗ္ဗတ္ထဂမိံ၊ဥပမာ၏အစွမ်းအားဖြင့်အလုံး
 စုံသောဥပမေယျန္တိမဝင်စကောင်းသော။ဝါစံ၊စကားကို။သဗ္ဗတ္ထ၊အလုံး
 စုံသောဥပမေယျန္တိ။ဘာသတိ၊ဆိုဘိ၏။ (ဤနည်း၌၊နောအယံဖြတ်)။ကိ
 ကာရဏာ၊အဘွဲ့ကြောင့်ဆိုသနည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။
 အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနို့၊စွာသောသူသည်။ဒမိပိ၊နို့ ခမ်းကိုလည်း။
 နဂ်လီသံ၊ထွန်သန်နှင့်တူ၏ဟူ၍သာလျှင်။မညတိ၊အောံမေ၏။(ဒမိပ္ပယံဒ
 မိပိအယံဖြတ်။စိရပ္ပဝါသိံ,ကဲ့သို့မှတ် ။ ။တနည်း။အယံဗာလော၊ဤအ
 သိပညာနို့၊စွာသောသူသည်။ဒမိပ္ပယံ၊နို့ ခမ်းနို့ရည်ကို။ နဂ်လီသံ၊ ထွန်
 သန်နှင့်တူ၏ဟူ၍။မညတိ၊မှတ်ထင်၏။ ။(ဤနည်း၌။ဒမိ-နို့ ခမ်း၊ပယ-နို့
 ရည်ဟော။ဒွေဘော်ရောက်၍၊ဒမိပ္ပယံ,ရှိသည်)။ ။နဂ်လီသဇာတကံ
 တတိယံ။၁၂၃။

၁၂၄--အဗ္ဗဇာတ်-၁၂၄။

(၁၂၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝါယာမေထေဝပုရိသော,အစရှိသောဂ၊
 ထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအဗ္ဗဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တပါးသောဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်း
 ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါယာမေထေဝ ပုရိသော၊န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။ ။
 ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿ၊ဘုတ္တာ အဗ္ဗာ အနီတိဟံ။၁၂၄။

(၁၂၄) ဘောန္တောတာပသာ၊အိုရသေ့တို့။ ပုရိသော၊ယောက်ျား
 ဟုတ်သောသူသည်။အတ္တနော၊မိမိ၏။ဝတ္တပူရဏာဒိကေ၊ ဝတ်ကိုဖြည့်
 ခြင်းအစရှိသော။ ကမ္မေ၊အမှု၌။ (ထည့်)။ဝါယာမေထေဝဝါယာမံ က

ရောထေဝံ၊ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မချစ်၊ အနုပစ်လျှင်၊ မဖြစ်မနေရ၊
 နေ့ညကြီးကုတ်၊ အားထုတ်လုံ့လ၊ ပြုသင့်လှသည်သာ။ ပဏ္ဍိတော၊ အမြော်
 အမြင်ပညာရှိသောသူသည်။ နနိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မရှိသမျှ၊ လုံ့လချိုလျက်၊ မရှက်
 စသိး၊ အပျင်းကြီး၍၊ မငြီးမငွေ့၊ မပေါ့စားရာ။ ။ (ဤသို့ ဘုရားလောင်း
 သည်ဤဝါယာမမည်သည် အကျိုးရှိသည်သာဖြစ်၏ဟု၊ ရသေ့အပေါင်း
 ကိုဟောပြောလို၍၊ ဝါယာမဿဖလံပဿ၊ ဟူသတည်း)။ ဝါယာမဿ၊
 အပတ်တကုတ်အားထုတ်လုံ့လဝါယာမ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါ
 လော့။ ။ (အဘယ်သို့သောအကျိုးနည်းဟူသွယ်ရှိရကား။ ဘုတ္တိအမွေ
 အနိတိဟံ၊ ဟူသည်)။ ။ ဣမေဟိပဗ္ဗဟိ ဣသိသတေဟိ၊ ဤငါးရာသောရ
 သေ့တို့သည်။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။ အရညံ၊ တောသို့။ အဂတ္တံ၊ မသွားမူ၍။
 ဧကဿ၊ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောတဦးသောရသေ့၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။
 အာနိတာ၊ သားငှက်တို့သည် ဆောင်အပ်ကုန်သော။ အမွေ၊ သရက်သီး
 တို့ကို။ ဘုတ္တိ၊ စားအပ်ကုန်ပြီ။ ။ (အမွေကား၊ ဒေသနာမတ္တသာတည်း။
 ငှက်ပျောပိနဲ့စသော ရသင့်သမျှကိုယူ)။ ဣဒံ၊ ဤသို့တောသို့ မသွား အ
 လွယ်သာစားသော ရခြင်းသည်။ ဝါယာမဿ၊ လုံ့လ၏။ ဖလံ၊ အကျိုး
 တည်း။ ။ (ထိုအကျိုးသည်မျက်မှော်ပစ္စက္ခဟုတ်ပါ၏လော။ ဤသို့ဖြစ်
 ပြီတဲ့ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့၊ ဟု၊ သူတပါး အဆင့်စကားဖြင့် နှုသမားပါးရှုံ့သကဲ့
 သို့မှတ်ရမည်လော၊ စောကြောဘွယ် ရှိသောကြောင့်၊ အနိတိဟံ၊ ဟု၊
 ဟောပြန်ရသည်)။ တဗ္ဗခေါ၊ ထိုအကျိုးသည်လည်း။ အနိတိဟံ ဣတိအဟ
 ဣတိအဟာတိ ဧဝံ ဣတိဟိတိဟေန ဂဟေတဗ္ဗံနဟောတိ၊ ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့
 ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့၊ ဟု၊ ဣတိဟဣတိဟ၊ ပြောစကားမျှဖြင့် မှတ်ရသည်မ
 ဟုတ်။ ဝါ၊ အနိတိဟံ ဣတိအဟဣတိအဟာတိ ဧဝံ ဣတိဟိတိဟေန ဂ
 ဟေတဗ္ဗံနဟောတိ ။ ဤသို့ဆိုဘူးသတတ်ဤသို့ဆိုဘူးသတတ်၊ ဟု၊ လက်
 ဆင့်ကမ်းသော ဣတိအဟဣတိအဟ၊ ပြောစကားမျှဖြင့် မှတ်ရသည်
 မဟုတ်)။ ဧတံဖလံ၊ ဤအကျိုးကို။ ပစ္စက္ခမေဝ၊ မျက်မြင်ပစ္စက္ခပင်လျှင်။
 ပဿ၊ ရှုလော့။ ။ (ဣတိအဟဣတိအဟာတိ ဧဝံ ဣတိဟဣတိဟေန ဂဟေ
 တဗ္ဗံဣတိဟံ၊ ဣတိအဟတရကျေသည်။ ဝိဝိတြံဟိတဒ္ဓိတဝုတ္တိ၊ ဟူရ
 ကားတဒ္ဓိတ်ပုန်၊ နဣတိဟံအနိတိဟံ။ တဒ္ဓိတ်အတွင်း၎င်းပင်သော သမာသ်
 ပုန်)။ ။ အမွေဇာတ်ကံစတုတ္ထံ။ ၁၂၄။

၁၀၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၂၅)

၁၂၅-ကဋာဟကဇာတ်-၁၂၅။

(၁၂၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗဟုံပိသောဝိကတ္ထေယျ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဤကဋာဟကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသောရှုတ်ချသော စကားကိုဆိုတတ်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟုံ ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊ အညံ ဇနပဒံ ဂတော။

အန္ဓာဂတ္တာန ဒုသေယျ။ ဘုဇ္ဇ ဘောဂေ ကဋာဟက။ ၁၂၅။

(၁၂၅) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အညံဇနပဒံ၊ မိမိ၏ဘွားရာမြေမှတစ်ပါးသောဇနပုဒ်သို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုတစ်ပါးသောဇနပုဒ်သို့ရောက်သောသူသည်။ တတ္ထ၊ ထို မိမိအမျိုးဇာတ်ကိုမသိရာ အရပ်၌။ ဗဟုံပိ၊ များစွာလည်း။ ဝိကတ္ထေယျ၊ ချုတ်ချယ်ရှုတ်ချသော စကားကိုဆိုရာ၏။ သာမိကော၊ သခင်သည်။ အန္ဓာဂတ္တာန၊ ဤသို့တဘန်လာပြန်လတ်၍။ ဒုသေယျ၊ ပျက်ဆီးရာ၏။ ကဋာဟက၊ ကဋာဟက။ ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ ဘုဇ္ဇ၊ ခံစားလော့။ ။ ကဋာဟကဇာတ်ကံပဉ္စပံ။ ၁၂၅။

၁၂၆-အသိလက္ခဏဇာတ်-၁၂၆။

(၁၂၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ တထေဝေကဿကလျာဏံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအသိလက္ခဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏သန်လျက်လက္ခဏာဘတ်တတ်သောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တထေဝေကဿ ကလျာဏံ၊ တထေဝေကဿ ပါပကံ။

တသ္မာ သဗ္ဗံ န ကလျာဏံ၊ သဗ္ဗံ ဝါပိ န ပါပကံ။ ၁၂၆။

(၁၂၆) အာစရိယ၊ ဆရာ။ တထေဝေ တဒေဝ၊ ထိုချေဆတ်ခြင်းသည် ပင်လျှင်။ ဧကဿ၊ အချို့သသူအား။ ကလျာဏံ၊ ကောင်း၏။ တထေဝေ တဒေဝ၊ ထိုချေဆတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင်။ ဧကဿ၊ အချို့သသူအား။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာ၏။ ။ (တထေဝေကဿာတိတဒေဝဧကဿ၊ အယမေဝဝါပါ

၁၂၇-ကလဏ္ဍကဇာတ်။ (၁၂၇)

ဌေး။ဒုတိယံပဒေဝိဇေဝဝနယော။အဋ္ဌကထာ)။ ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။
သဗ္ဗံ၊အလုံးစုံသော ချေဆတ်ခြင်းသည်။ နကလျာဏံ၊ကောင်းသည် မ
ဟုတ်။ သဗ္ဗံဝါပိ၊အလုံးစုံသောချေဆတ်ခြင်းသည်လည်း။နပါပကံ၊ယုတ်
မာသည်မဟုတ်။ ။(ဤဒေသနာဖြင့်လောကသည်သမုတ်အပ်ကုန်သော
ကလျာဏ၊ပါပက၊တို့၏ကေနမဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကိုပြသတည်း)။ ။
အသိလက္ခဏာဇာတ်ကံဆဋ္ဌံ။၁၂၆။

၁၂၇-ကလဏ္ဍကဇာတ်-၁၂၇။

(၁၂၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ တေဒေသာတာနိဝတ္ထုနိ၊အစရှိသော ဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလဏ္ဍက ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသောရှုတ်ချသော
စကားကိုဆိုတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တေ ဒေသာ တာနိဝတ္ထုနိ၊အဟာဗ္ဗ ဝန-ဂေါစရော။
အနုပိစ္စ ခေါ တံ ဂဏ္ဍေယျ၊ပိဝ ခိရံ ကလဏ္ဍက။၁၂၇။

(၁၂၇) (ဤဂါထာ၌ တေ၊တာနိ၊တို့ကား၊ ပသိဒ္ဓဝိသယ တ၊သဒ္ဓါတို့
တည်း။ပသိဒ္ဓဝိသယဟူသည်၊ဝဒန္တပုဂ္ဂိုလ်အားထင်ရှားပြီးသောအနက်
လျှင်အရာရှိသောတသဒ္ဓါဟူလိုသည်။မထင်ရှားသောသုဏန္တပုဂ္ဂိုလ်တို့
အားယဖြင့်ဘွင့်၍အနက်ဆိုရာ၏)။ ။ကလဏ္ဍက၊ကလဏ္ဍက။ယတ္ထ၊
အမိဝမ်းဟူသောအကြင်အရပ်တို့၌။တေ၊သင်သည်။ဝသိတံ ဝသနံ က
တံ၊ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကိုပြုအပ်ပြီ။တေဒေသာ၊ထိုအရပ်တို့သည်။ခတ္တိယ
ဇိတာဒိနံ၊မင်းသွီးစသည်တို့၏။ကုန္တိ ဒေသာ၊ဝမ်းခေါင်းဟူသော အရပ်
တို့သည်။ န၊မဟုတ်ကုန်။ ယတ္ထဝါ၊အကြင်တည်ရာ ဝတ္ထုတို့၌မူလည်း။
တံ၊သင်သည်။ ပတိဗ္ဗိတော၊တည်၏။ တာနိဝတ္ထုနိ၊ထိုဝတ္ထုတို့သည်။
ခတ္တိယဇိတာဒိနံ၊မင်းသွီးစသည်တို့၏။ကုန္တိ ဝတ္ထုနိ၊ဝမ်းခေါင်းဟူသော
တည်ရာဝတ္ထုတို့သည်။န၊မဟုတ်ကုန်။ ။(ဤကဲ့သို့သောအရာ၌တ၏အ
နက်ကားအကျဉ်းတည်း။ ယ၊၏အနက်ကားအကျယ်တည်း။တ၊၏အနက်
ကားအနိယမတည်း။ယ၊၏အနက်ကားနိယမတည်း။ သုဏန္တပုဂ္ဂိုလ်တို့
အားမထင်ရှားကွယ်ဝှက်သောတ၏အနက်ကိုထင်ရှားသိသာအောင်ဟ

၁၀၄ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၂၈)

၏အနက်ဖြင့်တော်ပြောတွင်ဆိုရသည်။ စင်စစ်မူကားသင်သည်ကျွန်မဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေလည်းနေ၏။ တည်လည်းတည်၏ဟူလိုသည်။ ။ ဝနဂေါစရော၊ တောအရပ်လျှင်ကျက်စားရာရှိသော။ အဟန္ဓ၊ ငါမူကား။ တိရစ္ဆာန်ဘူ တောပိ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း။ ဇေတမတ္တံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ (စ၊ ကားပိသေသတ္တတည်း။ သင့်ပရိသတ်မသိသကဲ့သို့မဟုတ်၊ ငါ မူကားသိ၏ဟူလို။ တနည်း။ အဟန္ဓ၊ ငါသည်လည်း၊ ပေးမူအကြောင်းကို သင်သာသိသည်မဟုတ်ငါလည်းသိသတည်းဟုပေါင်းသတည်း။) ။ ဇေံ၊ ဤသို့။ အနာစာရံ၊ ယုတ်မာသောအကျင့်ကို။ စရမာနံ၊ ကျင့်သည်ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ဂစ္ဆာ၊ သွား၍။ အာရောစိတေ၊ ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊ သာမိကာ၊ သင့်သခင်တို့သည်။ အနုဝိစ္စ၊ သိ၍။ ။ (အနုဝိစ္စကြိယာသည် ကတ္တားနှင့်မကင်းရာသောကြောင့် သာမိကာကတ္တားလာရာသည်။ သ ကမ္မကဓာတ်ဖြစ်၍ ကံကိုဝံ့သောကြောင့်၊ ဇေံအနာစာရံစရမာနံ၊ ဟု ကံ လာရာသည်။ သခင်သည်ဇေံဂနိမဟုတ်၍ အိမ်ကမသိရာသောကြောင့် မယာဂစ္ဆာအာရောစိတေ၊ ဟု၊ မ၊ ရပြန်သည်။ ဤသို့အနုဝိစ္စတချဖြင့်ဤအ နက်ရကို ဥာဏ်ဖြင့်ရှာရာသောကြောင့်၊ စ၊ ကား ပိလွန်သည်ဟု မဆို သာ။ ဤကဲ့သို့မြှုပ်သောအရာ၌ဤနည်းအတူမှတ်ရာသည်။) ။ တာလေ တွာစေဝ၊ ကြိမ်လုံးလှံကန်ဖြင့်ရိုက်နှက်၍၎င်း။ လက္ခဏာဟုတံ၊ သံပူအပ် ၍ကျွန်အမှတ် လက္ခဏာတံဆိပ်ခတ်ခြင်းကို။ က၊ တွာစ၊ ပြု၍၎င်း။ တံ၊ သင့် ကို။ ဂဏ္ဍေယျ၊ ယူဆောင်ကုန်လတ္တံ့။ တာသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ ၏။ ပမာဏံ၊ ပမာဏကို။ ဥတွာ၊ သိ၍။ သေဗ္ဗိမိတာယ၊ သူဌေးသွီး၏။ သိ သေ၊ ဦးခေါင်း၌။ အ-နုဠုဟိတွာ၊ မထွေးမူ၍။ ဝိရံ၊ ရှိရည်ကို။ ပိဝ၊ သေခံ လော့။ ။ ကလဏ္ဍုကဇာတကံသတ္တမံ။ ၁၂၇။

၁၂၈-ဗိဇ္ဇာရဝတဇာတ်-၁၂၈။

(၁၂၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောဝေဓမ္မဓဇံကတွာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဗိဇ္ဇာရဝတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသောအံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေ တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ဝေ ဓမ္မ-ဓဇံ ကတွာ၊ နိဂူဠော ပါပ-မာစရေ။
ဝိဿာသယိတွာ ဘူတာနိ၊ ဗိဇ္ဇာရံ နာမ တံ ဝတံ။ ၁၂၈။

(၁၂၈) ယောယောကောစိ၊ ခတ္တိယဗြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင် အမှတ်မရှိသောသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဓမ္မ-ဓဇံ၊ ဆယ်ပါးသောကုသလ ကမ္မပထတရားတည်းဟူသောတန်းခွန်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဘူတာနိ၊ သတ္တ ဝါတို့ကို။ ဝိဿာသယိတွာ၊ ဤမြေခွေးကား သိလရှိ၏ဟူသော အမှတ် ဖြင့်အကျမ်းဝင်စေ၍။ နိဂူဠော၊ လျှို့ဝှက်လျက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ အာ စရေ၊ ကျင့်၏။ တံဝတံ၊ တရားတန်းခွန်ဆော်၍ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ မကောင်း မှုကိုပြုသောသင်၏ ထိုအကျင့်သည်။ ဗိဇ္ဇာရံနာမကေရာဒိကဝတံနာမ၊ စဉ်းလဲသောအကျင့်မည်၏။ ။ ဗိဇ္ဇာရဝတဇာတ်ကံအဋ္ဌမံ။ ၁၂၈။

၁၂၉-အဂ္ဂိကာဘာရဒ္ဒါဇာတ်-၁၂၉။

(၁၂၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာယံသိခါ ပုညဟေတု၊ အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအဂ္ဂိကာဘာရဒ္ဒါဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နာယံ သိခါ ပုည-ဟေတု၊ ယာသ-ဟေတု အယံ သိခါ။
နာဂံဋ္ဌ-ဂဏနံ ယာတိ၊ အလ-န္တေ ဟောတု အဂ္ဂိက။ ၁၂၉။

(၁၂၉) အဂ္ဂိက၊ အဂ္ဂိက။ ပုညဟေတု၊ ကောင်းမှုဟူသောအကြောင်း ကြောင့်။ အယံသိခါ၊ ဤဦးစွန်းကို။ န ဌပိတာ၊ သင်ထားအပ်သည်မဟုတ်။ ဃာသ-ဟေတု၊ စားလို သေံလိုသော အကြောင်းကြောင့်။ အယံသိခါ၊ ဤဦးစွန်းကို။ ဌပိတာ၊ သင်ထားအပ်၏။ အယံ မူသိက-ဂဏော၊ ဤကြွက်အ ပေါင်းသည်။ အဂံဋ္ဌ-ဂဏနံ၊ လက်ချောင်းရေတွက်ခြင်းသို့။ န ယာတိန ဥ ပဂစ္ဆတိ၊ မရေခံ။ န ပူရေတိ၊ မပြည့်စေ။ (ပရိက္ခယံ၊ ကုန်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရေခံ၏။ ဟူလိုသည်။) တေ၊ သင်၏။ အဂံဋ္ဌဂဏနံ၊ လက်ချောင်းရေတွက် ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေတော့။ တေန၊ ထိုသင်၏ လက်ချောင်းရေ တွက်ခြင်းဖြင့်။ အလံ၊ တံပြီ။ ။ (နဂံဋ္ဌ-ဂဏနံ၊ အပြီးရေတွက်ခြင်းသို့။ ယာတိ၊ ရေခံ၏။ ပေးသည်ကား။ ။ အယံ မူသိကဂဏောအဂံဋ္ဌဂဏ

၁၀၆

ကေဒိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၃၀)

နံ န ဂစ္ဆတိ န ဥပေတိ န ပူရေတိ၊ ပရိက္ခယံ ဂစ္ဆတိတိ အတ္ထော၊ ဟူသော အဋ္ဌကထာ။ ။ အင်္ဂုဋ္ဌဂဏနန္တိ အင်္ဂုလိဂဏနံ။ ။ ငိုကောတို့နှင့်မညီ။ ။ အဂ္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇာတ်ကံနဝံ။ ၁၂၆။

၁၃၀-ကောသိယဇာတ်-၁၃၀။

(၁၃၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယထာဝါစာစဘုဒ္ဓဿ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဝဏ္ဏိပြည်၌ တယေဝံသော မာတုဂါမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာဝါစာ စဘုဒ္ဓဿ၊ ယထာဘုတ္တံ ဣဗ္ဗဗျာဟရ။
ဥဘယံတေ န သမေတိ၊ ဝါစာဘုတ္တံ ဣဗ္ဗ ကောသိယေ။ ၁၃၀။

(၁၃၀) ကောသိယေ၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်များမ။ ယထာဝါစာစ၊ ငါ့အား လေနာထိုးကျင်၏ဟု ဆိုသော စကားနှင့်အညီလည်း။ ဘုဒ္ဓဿ၊ ဆေးကိုစားလော့။ ယထာဘုတ္တံ၊ စားသည်နှင့် ညီစွာလည်း။ ဗျာဟရ၊ အနာကင်းပြီဟုဆိုလော့။ ဝတ္တာ၊ အနာကင်းပြီဆို၍။ ကမ္မံ၊ အိမ်၌ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလော့။ တေ၊ သင်၏။ ဝါစာစ၊ စကားသည် ၎င်း။ ဘုတ္တံ၊ အစားသည်၎င်း။ ဥဘယံ၊ နှစ်ပါးစုံသည်။ န သမေတိ၊ မညီကြ။ ။ ကောသိယဇာတ်ကံဒသမံ။ ၁၃၀ ။ ကုသနာဋီဝဂ္ဂေါတေရသမော။ တဿုဒါနံ။ ။

ကုသနာဋီဝ ဒုမ္မေဝံ၊ နင်္ဂလိသမ္ပ-ကဇာဟံ။
အသိလက္ခဏ-ကလဏ္ဍုကံ၊ ဝိဇ္ဇာရ-ဂ္ဂိက-ကောသိယံ။ ။

၁၄-အသမ္ပဒါနဝဂ်။ ။

၁၃၁-အသမ္ပဒါနဇာတ်-၁၃၁။

(၁၃၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသမ္ပဒါနေနိတရိတရဿ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသမ္ပဒါနဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း

ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သမ္ပဒါနေနိ·တရိ·တရဿ၊
ဗာဏဿ ဝိတ္တာနိ ကလိ ဘဝန္တိ။
တသ္မာ ဟရာမိ ဘုသ·မဗု-မာနံ၊
မာ မေ ဝိတ္တိ ဇိယိတ္တ သဿတာ·ယံ။ ၁၃၁။

(၁၃၁) ဘဒ္ဒေ၊ သျှင်မ။ အ-သမ္ပဒါနေန အ·ဂ္ဂဟဏေန၊ အဆွေခင်ပွန်း ပေးသောလက်ဆောင်ကို မယူခြင်းကြောင့်။ ဣတရိ·တရဿ၊ အမှတ်မရှိ မြတ်သည်မှတစ်ပါး ယုတ်သော ယုတ်သည်မှတစ်ပါး မြတ်သော။ ဗါဏဿ၊ သူရဲကောင်း။ ဝိတ္တာနိ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ချစ်ခြင်းသဘောတို့သည်။ ကလိ၊ ရှုံးပါး ပျက်စီးကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝိတ္တိ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ချစ်ခြင်းသဘောသည်။ မာဇိယိတ္တ၊ မပျက်စီးပါစေလင့်။ အယံ၊ ဤအဆွေခင်ပွန်း အဖြစ်တည်းဟူသော ချစ်ခြင်း သဘောသည်။ သဿတာ၊ မြဲသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပစေ။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးပိုက်၍။ (ထည့်)။ အဗု-မာနံ၊ တတုမ္ပုသော။ ဘုသံ၊ စပါးဖျင်းကို။ ဟရာမိ၊ ယူခဲ့၏။ ။ (ဣတရောစ ဣတရောစ ဣတရိတရော၊ သမာဟာရ နန္ဒေပိ ကတ္ထပိ ပုလ္လိင်္ဂိယန္တိ သဒ္ဓဗ္ဗိနု။ အညသမာန၊ ဟူသောပုဒ်၏ အနက်ကို ကျလျှင်၊ ဣတရိတရပုဒ်၏ အနက်ကို ကျလမည်။ ။ ရှစ်ကွမ်းစားသည် မာနမည်၏။ လေးကွမ်းစားသည် မာနဝက်ဖြစ်၍ တုမ္ပုမည်၏။ ထို့ကြောင့်၊ ဘုသံအဗုမာနံ၊ ကို၊ ဧကပလာသတုမ္ပု၊ ဟု အဋ္ဌကထာဘွင်သည်။ ။ အသမ္ပဒါနဇာတ်ကံပဌမံ။ ၁၃၁။

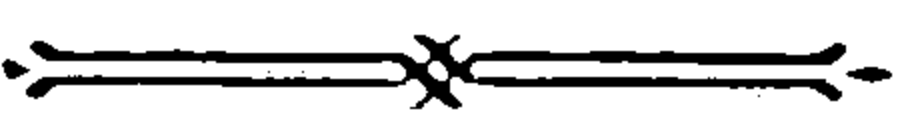
— ❦ —
၁၃၂-ဘိရုကဇာတ်-၁၃၂။

(၁၃၂) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကုသလူပဒေသေမိတိယာဒဋ္ဌာယစ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘိရုကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇပါလ ပညောင်ပင်ရင်း၌ မာရ်မင်းသို့ တို့၏ ဖြားယောင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

၁၀၈   ဧကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၃၂)

ကုသလူပဒေသေ ဝိတိယာ ဒဋ္ဌာယ စ၊
အ-နိဝတ္တိတတ္တာ ဘယ-ဘိရုတာယ စ။
န ရက္ခသိနံ ဝသမာ ဂမိမှသေ၊
သ သောတ္ထိ-ဘာဝေါ မဟတာ ဘယေန မေ။ ၁၃၂။

(၁၃၂) ကုသလူပဒေသေ၊ အတိတ်အနာဂတ်ကိုမြော်မြင်သောအ
ဆွင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အဆုံးအမ၌။ ဒဋ္ဌာယ၊ သံကြိမ်ခက်သို့ မပျက်စေ
ဘဲမြဲမြဲစွာသော။ ဝိတိယာစ၊ တည်တန့်သောသမာဓိ မပြတ်ဖြစ်သောဝီရိ
ယကြောင့်၎င်း။ ဘယဘိရုတာယစ၊ စိတ်၏ထိတ်လန့်ခြင်း ကိုယ်တုန်လှုပ်
ခြင်းသို့ရောသောကြီးစွာသောကြောင့်လန့်ခြင်းကြောင့်။ အနိဝတ္တိတတ္တာ
စ၊ မဆုတ်နစ်သည့်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ရက္ခသိနံ၊ ဘိလူးမတို့၏။ ဝသံ၊ နိုင်
ငံသို့။ နအာဂမိမှသေ၊ မလိုက်ကုန်။ မေ၊ ငါ့အား။ မဟတာ၊ ကြီးစွာသော။
ဘယေန၊ ဘေးမှ။ သသော သောတ္ထိ-ဘာဝေါ၊ ထိုချမ်းသာသည်၏အဖြစ်
သည်။ ဇာတော၊ ဖြစ်လတ်သတည်း။ ။ (ပရိတ္တဘယသည်ဘယမည်၏။
မဟာဘယသည်ဘိရုတာမည်၏။ ဝိတိသဒ္ဓါသည်သမာဓိ၊ ဝီရိယ၊ နှစ်ပါး
ကိုဟော၏)။ ။ ဘိရုကဇာတကံဒုတိယံ။ ၁၃၂။

၁၃၃-ဗာတာသနဇာတ်-၁၃၃။

(၁၃၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ည မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ခေမံယဟိံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤဗာတာသနဇာတ်ကို၊ ဇေကဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ခေမံ ယဟိံ တတ္ထ အရိ ဥဒ္ဓရိတော၊
ဒကဿ မဇ္ဈေ ဇလိတော ဗာတာသနော။
န အဇ္ဇ ဝါသော မဟိယာ မဟိ-ရဟော၊
ဒိသာ ဘဇဂေါ သရဏာဇ္ဇ နော ဘယံ။ ၁၃၃။

(၁၃၃) ဘောဇ္ဈောသကုဏာ၊ အရိဌက်တို့။ ယဟိံ၊ အကြင်ရေအပြင်၌။
ခေမံ၊ ဘေးမရှိ။ တတ္ထ၊ ထိုဘေးမရှိရာရေအပြင်၌။ အရိ၊ မီးဟူသော ရန်သူ
သည်။ ဥဒ္ဓရိတောဥဋ္ဌိတော၊ ထတက်လတ်ပြီ။ ဒကဿ၊ ရေ၏။ မဇ္ဈေ၊ အ

၁၃၄-ဈာနသောဓနဇာတ်။ (၁၃၄)

လယ်၌။ဗသံတာသနော၊ဖိးသည်။ ဇလိတော၊ပြောင်ပြောင်တောံလတ်ပြီ။
အဇ္ဇ၊ယချ။နော၊ငါတို့အား။မဟိယာ၊မြေမှ။ဇာတေ၊ပေါက်သော။မဟိရ
ဟေ၊သစ်ပင်၌။ ဝါသော၊နေရခြင်းသည်။ နုတ္ထိ၊မရှိ။ အဇ္ဇ၊ယချ။နော၊ငါ
တို့အား။ သရဏာ၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။
ဒိသာ၊ထိုထို အရပ်မျက်နှာတို့သို့။ဘဇဂ္ဂေါ၊ပျံသွားကြလေကုန်။ ။(ပဉ္စ
မိဂ္ဂေါဝိဘတ်)။ ။ဗသတာသနဇာတ်ကံတတိယံ။၁၃၃။

၁၃၄-ဈာနသောဓနဇာတ်-၁၃၄။

(၁၃၄)။ နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယေသညိနော၊အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဤဈာနသောဓနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သင်္ကံဿနဂိုရ် တံခါး၌ ကိုယ်တော်
သည်အကျဉ်းအားဖြင့်မေးတော်မူသောပြဿနာကို သျှင်သာရိပုတ္တရာ
သည်အကျယ်အားဖြင့်ဖြေခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယေ သညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ၊ယေပိ အ-သညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ။
ဧတံ ဥဘယံ ပိဝဇ္ဇယ၊တံ သမာပတ္တိ-သုခံ အနုဂံဏံ။၁၃၄။

(၁၃၄) ဘောန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့။ ယေ သတ္တာ၊အကြင်
သတ္တဝါတို့သည်။ သညိနော၊ သညာရှိကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုသတ္တဝါတို့
သည်လည်း။ ဒုဂ္ဂတာ၊ဆင်းရဲကုန်၏။ ယေပိသတ္တာ၊အကြင်သတ္တဝါတို့
သည်လည်း။ အ-သညိနော၊သညာမရှိကုန်။ တေပိ၊ထိုသတ္တဝါတို့သည်
လည်း။ဒုဂ္ဂတာ၊ဆင်းရဲကုန်၏။ဧတံဥဘယံ၊ထိုနှစ်ပါးသောသညီဘဝ၊ အ
သညီဘဝကို။ပိဝဇ္ဇယ၊ကြဉ်လော့။တံသမာပတ္တိသုခံ၊ထိုနေဝသညာနာ
သညာယတနဈာန်ချမ်းသာသည်။အနုဂံဏံ၊အပြစ်မရှိ။ ။ဈာနသော
ဓနဇာတ်ကံစတုတ္ထံ။၁၃၄။

၁၃၅-စန္ဒာဘဇာတ်-၁၃၅။

(၁၃၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ စန္ဒာဘံ၊အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤစန္ဒာဘဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး

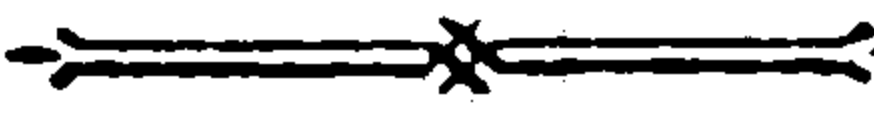
၁၁၀   ဧကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၃၅)

နေတော်မူစဉ်၊ သင်္ကဿနဂိုရ် တံခါး၌ သျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏
လျှင်ပြဿနာဖြေခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

စန္ဒာ.ဘံ သူရိယာ.ဘ.ဗ္ဗ၊ယော.စ ပညာယ ဂါဓတိ။

အ-ဝိတက္ကေန ဈာနေန၊ဟောတိ အာဘဿရူ.ပဂေါ။၁၃၅။

(၁၃၅) ဘောဇ္ဈောတာပဿ၊အိုရသေ့တို့။ ဣဓ၊ဤလူ့ပြည်၌။ယော
ပုဂ္ဂလော၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စန္ဒာ.ဘ.ဗ္ဗ၊လရောင်အတူပြုသောဩဒါ
တ ကသိုဏ်းကို၎င်း။ သူရိယာ.ဘ.ဗ္ဗ၊နေရောင်စတေ ရွှေသော ဝိတက
သိုဏ်းကို၎င်း။ ပညာယ၊ဘာဝနာပညာဖြင့်။ ဂါဓတိ၊ သက်ဝင်နိုင်၏။
သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တထာကတွာ၊ ထိုသို့ ဩဒါတ က
သိုဏ်း၊ဝိတကသိုဏ်း၊နှစ်ပါးကိုအဝါးဝစွာလေ့လာသည်ကိုပြု၍။လဒ္ဓေ
န၊ရအပ်သော။အ-ဝိတက္ကေန၊ဝိတက်ကင်းသော။ ဈာနေန၊ ဒုတိယဈာန်
ဖြင့်။အာဘဿရူပဂေါ၊အာဘဿရဗြဟ္မဒုပြည်သို့လားသည်။ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ ။စန္ဒာဘဇာတကံပဗ္ဗမံ။၁၃၅။

၁၃၆ - သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်-၁၃၆။

(၁၃၆) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယံလဒ္ဓံတေနတုဋ္ဌဗ္ဗံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤ သုဝဏ္ဏဟံသ ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထုဏ္ဏနန္ဒာ အမည်ရှိသော ရ
ဟန်းမိန်းမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊အတိလောဘော ဟိ ပါပကော။

ဟံသ-ရာဇံ ဂဟေတွာန၊သုဝဏ္ဏာ ပရိ ဟာယထ။၁၃၆။

(၁၃၆) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယံ၊အကြင်ဝတ္ထုကို။ လဒ္ဓံ၊ရအပ်၏။
တေန၊ထိုရသောဝတ္ထုဖြင့်။ တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊ရောင့်ရဲအပ်၏။ဟံသဗ္ဗံ၊မှန်၏။ အတိ
လော၊အလွန်လောဘကြီးသောသူသည်။ပါပကော၊ယုတ်မာ၏။ ဟံသ-
ရာဇံ၊ဟင်္သာမင်းကို။ဂဟေတွာန၊ဘမ်းယူ၍။သုဝဏ္ဏာ၊ရွှေမှ။ ပရိဟာယ
ထ၊ယုတ်ဘူးလေပြီ။ ။သုဝဏ္ဏဟံသဇာတကံဆဋ္ဌံ။၁၃၆။

၁၃၇-ဗဗ္ဗုဇာတ်။ (၁၃၇)

၁၃၇-ဗဗ္ဗုဇာတ်-၁၃၇။

(၁၃၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယတ္ထေ ကောလဘာတေဗဗ္ဗု၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ဗဗ္ဗုဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကာဏမာတာသိက္ခာပုဒ်ကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတ္ထေ·ကော လဘာတေ ဗဗ္ဗု၊ ဒုတိယော တတ္ထ ဇာယတိ။
တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ ဣဒ·န္တေ ဗဗ္ဗုကာ ဝိလံ။ ၁၃၇။

(၁၃၇) သိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယတ္ထ၊ အကြင်ရှုဆိုးကုန်း အရပ်၌။ ကောဗဗ္ဗု၊ တခုသောကြောင်သည်။ မူသိကံဝါ၊ ကြွက်ကို၎င်း။ ဖံသံဝါ၊ အသားကို၎င်း။ လဘာတေ၊ ရ၏။ တတ္ထ၊ ထိုရရာဖြစ်သော ရှုဆိုးကုန်းအ ရပ်၌။ ဒုတိယောပိ၊ နှစ်ခုမြေခံသော ကြောင် သည်လည်း။ ဇာယတိ၊ ပေါ် လာပြန်၏။ တထာ၊ ထို အတူ (ထည့်)။ တတိယောစ၊ သုံးခုမြောက်သော ကြောင်သည်၎င်း။ စတုတ္ထောစ၊ လေးခုမြေခံသော ကြောင်သည်၎င်း။ ဇာယတိ၊ ပေါ်လာပြန်၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေစတ္တာရောဗဗ္ဗု ကာ၊ ထိုလေးကောင်သော ကြောင် တို့သည်။ အဟောသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဟုတွာစပန၊ ဖြစ်ပြီး၍ကား။ ဒိဝသေဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၌။ ဖံသံ၊ အ သားကို။ ခါဒန္တာ၊ စားကုန်လျက်။ တေဗဗ္ဗုကာ၊ ထိုကြောင်လေးကောင် တို့သည်။ ဣဒံဝိလံ၊ ဤဖလံဂူကို။ ဥရေန၊ ရင်ဖြင့်။ ပဟရိတွာ၊ ခတ်မိ၍။ ဇိဝိ တက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ဘူးလေကုန်ပြီ။ (ဣဒံတေ ပဗ္ဗုကာဝိလံ၊ ဟူသောဤစကားသည် ဝဒန္တပုဂ္ဂိုလ်သည်သိလေပြီးသော အကျယ်အနက်ကိုလုံး၌၎်၍ အကြွင်းထားလျက်အကျဉ်းသာနှုတ်မြှောက် ၍ဆိုအပ်သောဝစနသေသစကားမျိုးတည်း။ ဥပမာကားသေသေသံကြူး သည် သေသံနေကြဖြစ်သောသေတင်းကုပ်သို့သွား၍၊ သေရှိ၏လော၊ ယ နေသေသံရပါအံ့လော၊ ဟုမေးသည်ရှိသော်၊ သေရောင်းသောသူက၊ သေ ရှိ၏။ ဝင်သာဝင်နဲ့၊ သေသေသံရလမည်။ ငါ့အားအဘိုးပေး၍အလိုရှိသမျှ သေသံ၍သွားလေ၊ ဟူသောအကျယ်အနက်ကိုလုံး၌၎်၍၊ ပဝိသသုရံ၊ ဟု အကျဉ်းမျှဆိုလျှင်ပင်။ ပဝိသ၊ ဝင်နဲ့။ သုရံ၊ သေ။ ဤမျှသာအကျဉ်းအနက် ကိုသိသည်မဟုတ်။ သုရံ၊ သေသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ပဝိသ၊ ဝင်သာဝင်နဲ့။ မူ

၁၁၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၃၈)

လံ၊သေဘိုးကို။ဒတွာ၊ငါ့အားရှေးဦးစွာပေး၍။ယထာရုစိ၊အလိုရှိတိုင်း။
သုရံ၊သေကို။ပိတွာ၊သေခံ၍။ဂစ္ဆာ၊သွားပါလေမောင်မင်း။ ဤသို့အကျယ်
အနက်ကိုသိသကဲ့သို့တည်း။)။ ဗဗ္ဗုဇာတကံသတ္တမံ။၁၃၇။

၁၃၈-ဂေါဇာတ်-၁၃၈။

(၁၃၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကိန္ဓေဇုာဟိဒုမ္မေဓ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော တယောံ
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကိန္ဓေ ဇုာဟိ ဒုမ္မေဓ၊ကိန္ဓေ အဇိန-သာဒိုယာ။

အတ္တန္တရန္တ ဂဟနံ၊ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသိ။၁၃၈။

(၁၃၈) ဒုမ္မေဓ၊ပညာနည်းသောရသေ့မိုက်။ယာတောဇုာ၊အကြင်
ဆံကျစ်တို့ကို။ပဗ္ဗဇိတေန၊ရသေ့ရဟန်းပြုသောသူသည်။ ဓာရေတဗ္ဗာ၊
ဆောင်အပ်ကုန်၏။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ-ဂုဏ-ရဟိတဿ၊ ရဟန်းကျေးဇူးမှကင်း
သော။တေ၊သင်အား။ တာဟိဇုာဟိ၊ ထိုရသေ့ ရဟန်းမြတ်တို့သည်
ဆောင်အပ်သောဆံကျစ်တို့ဖြင့်။ကိံ၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ဟဒဒုစ္ဆ
ပိကဿ၊ ထိုသစ်နက်ရေအား လျှောက်ပတ်သော။ သံဝရဿ၊ စောင့်
စည်းခြင်း၏။အဘာဝကာလတော၊မရှိသောကာလမှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။တေ၊
သံဝရသီလမရှိသောသင်အား။ အဇိန-သာဒိုယာ၊သစ်နက်ရေဖြင့်။ ကိံ၊
အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။တေ၊သင်၏။ အတ္တန္တရံ၊အတွင်းဖြစ်သောပိတ်
နှလုံးသည်။ ဂဟနံပဒိုစ္ဆန္တံ၊ရာဂဒေါသမောဟဟူသောချုံစေးပျစ်သည်
အရစ်ရစ်အပတ်ပတ် ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ လိင်္ဂဂ္ဂဟ
ဏေန၊ သစ်နက်ရေလျှော်တေဆံကျစ်စသော ရသေ့အသွင်ကို ယူသ
ဖြင့်။ဗာဟိရံ၊အပဖြစ်သောကိုယ်ကို။ ပရိမဇ္ဇသိ၊သုတ်သင်ပြုပြင်အရောင်
တင်၏။ ။(အဆိပ်ဖြင့်ပြည့်သောအိုးစေ့ရည်းကဲ့သို့၎င်း၊မြွေဟောခံပြည့်
သောတောင်ပို့ကဲ့သို့၎င်း၊မစင်ပြည့်သောဆေးချယ်သောအိုးကဲ့သို့၎င်း၊
သင်၏ကိုယ်သည် အပကသာ ဆံကျစ်သစ်နက်ရေလျှော်တေဖုံးလွှမ်း၍

ပြေပြစ်သည်။ အတွင်းတရားစိတ်နှလုံးကားဆိုဝါးသည်ဟူလို)။ ။ဂေါ
ဇောတကံအဋ္ဌမံ။ ၁၃၈။

၁၃၉-ဥဘတောဘဠဇာတ်-၁၃၉။

(၁၃၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အက္ခိဘိန္နောပဇောနဋ္ဌော၊ အစရှိသော ဂါထာ
ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဘတောဘဠဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်
ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

အက္ခိ ဘိန္နော ပဇော နဋ္ဌော၊ သဒ္ဓိ ဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနံ။

ဥဘတော ပဒုဠ္ဍ ကမ္မန္တာ၊ ဥဒကမိ ဝလမိ စ။ ၁၃၉။

(၁၃၉) ဘောပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ တေ၊ သင်၏။ အက္ခိ၊ မျက်စိနှစ်လုံး
သည်။ ဘိန္နော၊ ပေါက်၏။ ပဇော၊ ပုဆိုးသည်။ နဋ္ဌော၊ ပျောက်၏။ ဂေဟေ
စ၊ အိမ်၌လည်း။ ဘရိယာယ၊ သင့်မယားသည်။ သဒ္ဓိ၊ သဒ္ဓိယာ၊ အိမ်နီးချင်း
အဆွေခင်ပွန်းမနှင့်။ သဒ္ဓိ၊ တကွ။ (ထည့်)။ ဘဏ္ဍနံ၊ ခိုက်ရန်ကို။ ကတံ၊ ပြု
အပ်၏။ ဥဒကမိစ၊ ရေ၌၎င်း။ ဝလမိစ၊ ကြည်း၌၎င်း။ ဥဘတောဥဘောသု
ဋ္ဌာနေသု၊ ကြည်းရေအရပ်နှစ်ပါးတို့၌လည်း။ ကမ္မန္တာ၊ သင်၏အမှုတို့သည်။
ပဒုဠ္ဍ၊ ပျက်စီးကုန်၏။ ။ (ဤဂါထာ၌ သဒ္ဓိဂေဟေစ၊ ၌လည်း။ သဒ္ဓိ၊ မယား
သည်။ ဘဏ္ဍနံ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့ပေးကြသည်ကား။ သဒ္ဓိဂေဟေစ
ဘဏ္ဍနံ၊ သဒ္ဓိနာမသဟာယိကာ၊ တဿာစဂေဟေတဝ ဘရိယာယ
ဘဏ္ဍနံကတံ၊ ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့်မညီ။ မယားကိုပင်ယူလို၍သဒ္ဓိနာ
မသဟာယိကာ၊ ဘွင့်သည်ဟူ၍ငြားအံ့။ ။ သာဝိဿဘရိယာကလဟံက
တွာကာသမိ အပစ္စာသိသနဘာဝံကရိဿာဒီတိ ဧကသ္မိယေဝကဏ္ဍော
တာလပဏ္ဍိပိဋ္ဌိတွာ ဧကံအက္ခိဥက္ခလိမံသိယာအဋ္ဌိတွာ ကုက္ကုရံအင်္ဂေ
နာဒါယပဋိဝိသကဗာရံအဂမာသိ။ ဧထနံဧကောသဟာယိကာဝေမာဟ၊
ဟူသော ရှေ့စကားဖြင့် မယား မဟုတ်ကြောင်း သိသာသည်။ အက္ခိ
ပင်ဧကရစ်ဆိုသော်လည်း။ နေ့ပိအက္ခိနိဘိန္နန္တိ၊ ဟူသော ရှေ့စကားဖြင့်
မျက်စိနှစ်လုံး ပျက်ကြောင်း သိသာသည်။ ။ ဥဘတောဘဠဇာတ
ကံနဝမံ။ ၁၃၉။

၁၁၄ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၄၀)

၁၄၀-ကာကဇာတ်-၁၄၀။

(၁၄၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိစ္စဥပ္ပါဒ်ဟဒယာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ၏အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နိစ္စ ဥပ္ပါဒ်-ဟဒယာ၊ သဗ္ဗ-လောက-ဝိဟေသကာ။
တသ္မာ နေသံ ဝဿ နတ္ထိ၊ ကာကာနံ မှာက ဥာတိနံ။ ၁၄၀။

(၁၄၀) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကာကာနာမ၊ ကျီးတို့မည်သည့်ကား။ (ထည့်)။ နိစ္စံ၊ အမြေ။ ဥပ္ပါဒ်-ဟဒယာ၊ ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိကုန်၏။ သဗ္ဗ-လောက-ဝိဟေသကာ၊ ခပ်သိမ်းသောသူတို့ ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ ဥာတိနံ၊ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ နေသံကာကာနံ၊ ထိုကျီးတို့အား။ ဝဿ၊ အဆီမည်သည်။ နတ္ထိ၊ ရှိပြီမဟုတ်။ နတ္ထိ၊ ဟုဝတ္တမာနံဝိဘတ်ဖြင့်ဆိုသော်လည်းရှိမြဲမဟုတ်သောသဘောကို ပြသောအရာဖြစ်၍၊ အတိတ်၌လည်း ရှိဘူးသည် မဟုတ်၊ အနာဂတ်၌လည်းရှိလတ္တံ့သည်မဟုတ်ဟုကာလသုံးပါးကိုယူရာ၏။ ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌။ ကာကာနံဝဿနာမနတ္ထိ၊ အတိတေဝိနဘူတပုဗ္ဗာ၊ အနာဂတေဝိနဘဝိဿန္တိ၊ ဟူသည်။ ။ ကာကဇာတ်ကံ ဒသမံ။ ၁၄၀။ အသမ္ပဒါနဝဂ္ဂေါ ရုဒ္ဓသမော။ တသ္မုဒ္ဓါနံ။ ။

အသမ္ပဒါန-ဘိရုကံ၊ ဗာတာသန-ဈာနသောဓံ။
စန္ဒာတံ သုဝဏ္ဏဟံသံ၊ ဗဗ္ဗု ဂေါရ-ဘတောဘဋ္ဌံ။
ကာကရာဇာတိ တေ ဒသ။ ။

၁၅-ကာကဏ္ဍကဝဂ်။
၁၄၁-ဂေါဇာတ်-၁၄၁။

(၁၄၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပါပဇနသံသေဝီ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဂေါဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သီ

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောဝံသော ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောအဆွေ
ခင်ပွန်းကိုပေါင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န ပါပ-ဇန-သံသေဝီ၊အစ္စန္တ-သုခ-မေဇတိ။

ဂေါဇက္ကလံ ကကဏ္ဍကာ၊ကလိံ ပါပေတိ အတ္တာနံ။၁၄၁။

(၁၄၁) ဘော၊အချင်းတို့။ပါပဇနသံသေဝီ၊ယုတ်မာသောအဆွေခင်
ပွန်းနှင့်ပေါင်းဘက်သသူသည်။အစ္စန္တ-သုခံ၊စင်စစ်မပြတ်ဖြစ်သောချမ်း
သာကို။နဇေတိ၊မရ။ကိမ်ဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ဂေါဇက္ကလံ၊
ဖွတ်မျိုးသည်။ ကကဏ္ဍကာ၊အဆွေခင်ပွန်းယုတ်ပုတ်သင်မှ။သုခံ၊ချမ်း
သာကို။နဇေတိဣဝ၊မရ၏သို့တည်း။ ပါပ ဇန-သံသေဝီ၊ယုတ်မာသောအ
ဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဘက်သသူသည်။ အတ္တာနုဗ္ဗ၊မိမိကိုယ်ကို၎င်း။
အညေစ၊ မိမိမှတပါးအတူတကွနေသမျှသောသူတို့ကို၎င်း။ ကလိံဝိနာ
သံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပေတိ၊ရောံစေတတ်၏။ ။(ဤဂါထာ၌ဣဝ၊နှင့်စ၊
ဂမျမာနံ)။ ။ဂေါဇဇာတ်ကံ ပဌမံ။၁၄၁။

၁၄၂-သိင်္ဂါလဇာတ်-၁၄၂။

(၁၄၂) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတံဟိတေ ဒုရာဇာနံ၊အစရှိသောဂါထာ
ပုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဤသိင်္ဂါလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌ၊ လုံ့လပြု
ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇေတံ ဟိတေ ဒုရာဇာနံ၊ယံ သေသိ မတ-သာယိကံ။

ယဿ တေ ကဗမာနဿ၊ဟတ္ထာ ဒဏ္ဍော န မုစ္စတိ။၁၄၂။

(၁၄၂) ဘောပုရိသ၊အိုယောက်ျား။တွံ၊သင်သည်။ယံယေနကာရ
ဏေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ မတ-သာယိကံ၊သူသေကဲ့သို့သော
အိပ်ခြင်းကို။သေသိ၊အိပ်၏။ကဗမာနဿ၊ငင်အပ်သော။ ယဿတေ၊အ
ကြင်သင်၏။ ဟတ္ထာ၊လက်မှ။ ဒဏ္ဍော၊ ဆောက်ပုတ်သည်။ နမုစ္စတိ၊မ
လွတ်။တေ၊သင်၏။ဇေတံကာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ဒုရာဇာနံ၊ သိနိုင်ခဲ့
၏။ ။သိင်္ဂါလဇာတ်ကံ ဒုတိယံ။၁၄၂။

၁၁၆ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၄၃)

၁၄၃-ဝိရောစနဇာတ်-၁၄၃။

(၁၄၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ လသိစတေနိပ္ပဋ္ဌိတာ၊ အစရှိသောဂါထာ ပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိရောစနဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်သည် ဂယာသီသန္ဓိ မြတ်စွာ ဘုရားကိစ္စကိုပြုသည်၏အဖြစ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လသိ စ တေနိပ္ပဋ္ဌိတာ၊မတ္ထကော စ ပဒါလိတော။

သဗ္ဗာ တေ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊အဇ္ဇ ခေါ တံဝိရောစသိ၊၁၄၃။

(၁၄၃) ဇမ္ဗုကာ၊ မြေခွေး။ တေ၊သင်၏။ လသိစ၊ဦးနှောံသည်လည်း။ နိပ္ပဋ္ဌိတာ၊ထွက်၏။ မတ္ထကောစ၊ဦးခေါင်းသည်လည်း။ ပဒါလိတော၊ကွဲ ၏။ တေ၊သင်၏။ သဗ္ဗာ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဖါသုကာ၊နံရိုးတို့သည်။ ဘဂ္ဂါ၊ ကျိုးကုန်ပြီ။ အဇ္ဇခေါ၊ယခုလျှင်။ တံ၊သင်သည်။ ဝိရောစသိ၊ စမ္မာယံမြူးချန် လော့။ ။ဝိရောစနဇာတ်ကံ တတိယံ။၁၄၃။

၁၄၄-နဂါဠဇာတ်-၁၄၄။

(၁၄၄) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗဟုမွေတံအသတ္တိဇာတဝေဒ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤနဂါဠဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တက္ကတွန်းတို့၏ မိစ္ဆာအကျင့် ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟု·မွေတံ အ-သတ္တိ ဇာတဝေဒ၊ယ·န္တံ ဝါလမိနာ·ဘိပူဇယာမ။

မံသာရဟဿ နတ္ထ·ဇ္ဇ မံသံ၊နဂါဠံ ပိ ဘဝံ ပဒိုဂ္ဂဟာတု။၁၄၄။

(၁၄၄) အ-သတ္တိ၊ သူတော်မဟုတ်ယုတ်မာစွာသော။ ဇာတဝေဒ၊ မီး။ ယံယေနကာရဏေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝါလမိနာ၊ နွားမြီးဖြင့်။ အဘိပူဇယာမ၊ ပူဇော်ကုန်၏။ ဇေတံပိ၊ ဤနွားမြီးသည်လည်း။ ဗဟုံ၊များသေး၏။ မံသာ·ရဟဿ၊ အသားဖြင့်ပူ ဇော်ထိုက်သောသူအား။ အဇ္ဇ၊ယခု။ မံသံ၊ပူဇော်ဘွယ် အသားသည်။ နတ္ထိ၊မရှိပြီ။ ဘဝံ၊အသွင်မီးသည်။ နဂါဠံပိ၊ နွားမြီးကိုလည်း။ ပဒိုဂ္ဂဟာတု။ ခံလော့။ ။(ဩပစ္ဆန္နသကဂါထာ)။ ။နဂါဠဇာတ်ကံ စတုတ္ထံ။ ၁၄၄။

၁၄၅-ရာဇဇာတ်။ (၁၄၅)

၁၄၅-ရာဇဇာတ်-၁၄၅။

(၁၄၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နှစ်တံ့ရာဇဝိဇာနာသိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆီဆင်အပ်သောဤရာဇဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

န တံ့ ရာဇ ဝိဇာနာသိ၊ အဗု-ရ်တ္တေ အနာ-ဂတေ။
အဗျယတံ ဝိလပသိ၊ ဝိရတ္တေ ကောသိယာယနေ။ ၁၄၅။

(၁၄၅) ရာဇ၊ ညီထွေးရာဇ။ တံ၊ သင်သည်။ နဝိဇာနာသိ။ မသိ။ အဗု ရတ္တေ၊ သန်းခေါင်းယံသည်။ အနာ-ဂတေ၊ မရောက်မီပဌမယံ၌ပင်လျှင်။ ဧတ္တကာ၊ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော။ ဇနာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးစားသွား လာတတ်ကုန်သောသူတို့သည်။ အာဂတာ၊ လာကုန်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ ၌။ ကိတ္တကာ၊ အဘယ်မျှလေ့ကုန်သောသူတို့သည်။ အာဂမိဿန္တိ၊ လာ ကုန်လတ္တံ့ ဟူ၍။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဇာနာတိ၊ သိနိုင်လိမ့်နည်း။ တံ၊ ညီထွေးသည်။ အဗျယတံအဗျတ္တဝိလပံ၊ မလိမ်မာသောသူ၏စကားကို။ ဝိလပသိ၊ ပြောဆိုဘိ၏။ ကောသိယာယနေ၊ ကောသိယာယနိ၊ ကောသိ ယအနွယ်ဖြစ်သောငါတို့အမိပုဏ္ဏားမသည်။ ဝိရတ္တေဝိရတ္တာ၊ ငါတို့အ ဘပုဏ္ဏား၌ချစ်ခင်တပ်မက်ခြင်းကင်းလတ်ပြီ။ ။ (အကယ်၍ငါတို့အဘ၌ ချစ်ခင်ခြင်း သည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုငါတို့အမိ မကျင့်ရာဟူလို။ ။ ဝိရတ္တေကောသိယာယနေ၊ ကား၊ ဝိရတ္တာကောသိ ယာယနိဆိုအပ်လျက် သုရစ္ဆာရဏအကျိုးငှါဝိပရိတ်ပြု၍ ဝိရတ္တေကော သိယာယနေ၊ ဆိုသတည်း။ ။ သုတ္တေသုရစ္ဆာရဏတ္ထမက္ခရလောပေါဝိပ ရိတတာစ။ ။ န္ဒါသဗ္ဗိပဋိပဒါ၊ န္ဒဗ္ဗိပဋိပဒါ။ ပ။ ဝိရတ္တာကောသိယာယ နိ။ ။ သဒ္ဓနိတိ)။ ။ ရာဇဇာတ်ကံ ပဉ္စမံ။ ။

၁၄၆-ကာကဇာတ်-၁၄၆။

(၁၄၆) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝိနုဟနုကာသန္တာ၊ အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆီဆင်အပ်သောဤကာကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း

၁၁၈ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၄၆)

ကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ များစွာကုန်သောအသက်ကြီးကုန်
သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဝိနု ဟနုကာ သန္တာ၊ မုခန္ဓ ပရိသုဿတိ။

ဩရမာမ န ပါရေမ၊ ပူရတေဝ မဟောဒမိ။ ၁၄၆။

(၁၄၆) အမွှော၊ အိုကျိုးတို့။ မယံ ၊ ငါတို့သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဗ
လေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ မဟာသမုဒ္ဒါ၊ မဟာသမုဒ္ဒြာမှ။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ ဩရမာ
မ၊ နှုတ်သီးဖြင့် ထုတ်ဆောင်ပါကုန်၏။ နပါရေမ၊ အပြီးအဆုံးသို့ရောက်
အောင်မတတ်နိုင်ကုန်ခဲ့။ အဝိ၊ စင်စစ်မူကား။ နော၊ အမှောက်၊ ငါတို့၏။ ဟနု
ကာ၊ မေးတို့သည်။ သန္တာ ကိလန္တာ၊ ပင်ပန်းကုန်ပြီ။ မုခန္ဓ၊ ခံတွင်းသည်
လည်း။ ပရိသုဿတိ၊ ခြောက်သွေ့၏။ မဟောဒမိ၊ သမုဒ္ဒြာရေသည်။ ပူရ
တေဝ။ ပြည့်မြဲပြည့်သည်သာတည်း။ ။ (အဝိနုကိုအဝိနောဖြတ်၊ နော
ကိုအမှောက်တွင်။ ဒီဗံသန္တာသယောဇနံ၊ ၌ကဲ့သို့၌သန္တာ၊ သဒ္ဓါသည်ကိ
လန္တာအနက်ကိုဟောသည်။ နပါရေမ၊ ၌ပါရတီရကမ္မသမတ္ထိယံ။ ကမ္မသ
မတ္ထိနာမကမ္မသပရိနိဋ္ဌာပနံ၊ သဒ္ဓနီတိကိုရှု၍အနက်ဆိုသည်။ ။ သမုဒ္ဓ
ကာကဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ။

၁၄၇-ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်-၁၄၇။

(၁၄၇) နတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နယိဒံဒုက္ခံအဒံဒုက္ခံ အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤပုပ္ဖရတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသော ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတို့အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒံ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသော။

ယံ သာမာ ပုပ္ဖ-ရတ္တနံ၊ ကတ္တိကံ နာနုဘောဿတိ။ ၁၄၇။

(၁၄၇) သူလေ၊ တံကျင်၌။ ဝေဓနပစ္စယာ၊ ထိုးလျှိုခြင်းဟူသောအ
ကြောင်းကြောင့်။ ယဇ္ဇကာယိကစေတသိကဒုက္ခံ၊ အကြင်ကာယိကစေ
တသိကဒုက္ခသည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဝါယသော၊ ကျိုးသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယံ
တုဒတိ၊ အကြင်သံတံကျင်နှင့်တူသောနှုတ်သီးဖြင့်ထိုးဆွပ်၏။ သဗ္ဗံပိ၊ အ
လုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ ဣဒံ၊ ဤတံကျင် ထိုးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောဆင်း

ရဲ့၊ ကျိုးထိုးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောဆင်းရဲသည်။ မယုံ၊ ငါအား။ နုဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခ
 မဟုတ်သေးဘူး။ ။ (အဘယ်ဒုက္ခသည်ဒုက္ခကြီးနည်းမေးဘွယ်ရှိရကား။
 ယံသာမာ၊ စသည်ကိုဆိုသတည်း။) သာမာ၊ ရှေ့သောအဆင်းရှိသောမ
 ယားသည်။ ပုပ္ဖရတ္တန၊ ဝတ်ပန်းပုဆိုးအဝတ်ဖြင့်။ ကတ္တိကံ၊ တန်ဆောင်
 မုန်းလွှဲသဘင်ကို။ ယံနာနုဘောဿတိ၊ အကြင်မခံစားရခြင်းသည်ဖြစ်
 လတ္တံ့။ အဒံတေဝေ၊ ထိုဆင်းရဲသည်သာလျှင်။ မယုံ၊ ငါ၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ
 ကြီးစွာတည်း။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ တေဒေဝေ၊ ထိုဆင်းရဲသည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ
 ကို။ ဗာဓေတိ၊ နှိပ်စက်၏။ ။ ပုပ္ဖရတ္တဇာတကံသတ္တမံ။ ၁၄၇။

၁၄၈-သိင်္ဂါလဇာတ်-၁၄၈။

(၁၄၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာဟံ ပုန န စ ပုန၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိင်္ဂါလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကိလေသာကိုနှိပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
 တော်မူ၏။ ။

နာ.ဟံ ပုန န စ ပုန၊ န စာဝိ အ-ပုန ပုပ္ဖရံ။
 ဟတ္ထိ-ဗောန္တိ ပဝေက္ခာမိ၊ တထာ ဟိ ဘယ-တဇ္ဇိတော။ ၁၄၈။

(၁၄၈) အဟံ၊ ငါမြေခွေးအိုသည်။ ဣတော၊ ဤယခုဆင်ဝမ်းခေါင်း
 မှထွက်သော ကာလမှ။ ပုန၊ တဘန်။ ဟတ္ထိ-ဗောန္တိ၊ ဆင်ကောင်သို့။ နပ
 ဝေက္ခာမိ၊ မဝင်အံ့။ တတော၊ ထိုမဝင်အံ့ဟုဆိုသော အကြိမ်မှ။ ပုန စ၊ တ
 ဘန်လည်း။ ဟတ္ထိ-ဗောန္တိ၊ ဆင်ကောင်သို့။ နပဝေက္ခာမိ၊ မဝင်အံ့။ တတော
 စာဝိ၊ ထိုမဝင်အံ့ဟုနှစ်ကြိမ်ဆိုသည်မှလည်း။ အပုန ပုပ္ဖရံ၊ အကြိမ်ကြိမ်အ
 ဘန်ဘန်လည်း။ ဟတ္ထိ-ဗောန္တိ၊ ဆင်ကောင်သို့။ နပဝေက္ခာမိ၊ မဝင်အံ့။ ကိ
 ကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အဟံ၊ ငါမြေခွေး
 အိုသည်။ ဣမတ္ထိံ ယေဝပဝေသနေ၊ ဤဆင်ကောင်၌ ဝင်ခြင်းကြောင့်သာ
 လျှင်။ ဘယ-တဇ္ဇိတော၊ သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်ရ၏။ တထာ ဟိ တတော
 ဝေ၊ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်။ နပဝေက္ခာမိ၊ မဝင်ပေအံ့။ ။ အပ္ပ၊ နုပ္ပ၊ နှံ၊ အကား
 နိပါတမတ္တသာ)။ ။ သိင်္ဂါလဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၁၄၈။

၁၂၀ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၄၉)

၁၄၉-ကေပဏ္ဍိဇာတ်-၁၄၉။

(၁၄၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကေပဏ္ဍိအယံရက္ခော၊အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကေပဏ္ဍိဇာတ်ကို၊ဝေသာလီပြည်ကိုမှီ၍ မဟာဝုန်နှင့်ရုလင်မွန်းချွန်တပ်သောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဝေသာလီပြည်၌ဒုဗ္ဗလိစ္ဆဝိမင်းသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကေ-ပဏ္ဍိ အယံ ရက္ခော၊န ဘုမျာ စတုရ.ဂ်၊လော။
ဖလေန ဝိသ-ကပ္ပေန၊မဟာ.ယံ ကိံ ဘဝိဿတိ။၁၄၉။

(၁၄၉) ဘောတာပသ၊အိုသျှင်ရသေ့။ အယံရက္ခော၊ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ ကေ-ပဏ္ဍိ၊နံပါးတဘက်တဘက်၌တရွက်စီသာရှိသေး၏။ဘုမျာဘူမိယာ၊မြေမှ။နစတုရ.ဂ်၊လော၊လက်လေးသစ်မျှမကွာသေးလျက်။ တိတ္တကေန၊ခါးစွာသော။ပဏ္ဍိန၊အရွက်နှင့်။သမန္နာဂတော၊ပြည့်စုံ၏။ အယံ၊ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။မဟာ၊ကြီးသည်ရှိသော်။ကိံဘဝိဿတိ၊အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။ ဖလေန၊အသီးအပေးသည်။ ဝိသ-ကပ္ပေန၊လတ်တလောသေစေတတ်သောအထိပ်နှင့်တူသည်။ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ တဒါ၊ထိုကြီး၍အသီးသီးသောအခါ၌။ အဒ္ဓါ၊မချွတ်။ မနုဿ-မာရကော၊လူကိုသတ်တတ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ကေပဏ္ဍိဇာတ်ကံနဝမံ။၁၄၉။

၁၅၀-သဒ္ဓိဝဇာတ်-၁၅၀။

(၁၅၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသန္တယောပဂ္ဂဏ္ဍာတိ၊အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသဒ္ဓိဝဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇာဟသတ်မင်း၏ သူတော်မဟုတ်သောသူကိုချီးမြှောက်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သန္တ ယော ပဂ္ဂဏ္ဍာတိ၊အ-သန္တ စူ.ပသေဝတိ။
တ.မေဝ ဗာသံ ကုရုတေ၊ဗျဿ္ဓိ သဒ္ဓိဝကော ယထာ။၁၅၀။

၁၅၀-သဒ္ဓိဝဇာတ်။ (၁၅၀)

(၁၅၀) ဘောဇ္ဇောမာဏဝါ၊အိုလှင်တို့။ယော၊ခတ္တိယစသည်တို့တွင်
 အကြင်အမှတ်မရှိသောသူသည်။အ-သန္တံ၊သူတော်မဟုတ်ဒုဿီလပါပ
 သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ပဂ္ဂဏှာတိ၊ချီးမြှောက်၏။အ-သန္တဉ္စ၊သူတော်မ
 ဟုတ်ဒုဿီလပါပသဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း။ ဥပသေဝတိ၊မှီဝဲ
 ဆည်းကပ်၏။တမေဝ၊ထိုသူကိုပင်လျှင်။ သောအ-သန္တော၊ထိုသူတော်မ
 ဟုတ်ဒုဿီလပါပသဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဃာသံ၊ဖျက်ဆီးခြင်း
 ကို။ကုရုတေ၊ပြုတတ်၏။ ကိမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ သဒ္ဓိဝ
 ကော၊သဒ္ဓိဝလုလင်သည် ထစေအပ်ချီးမြှောက်အပ်သော။ ဗျဿေါ၊ကျား
 သည်။ သဒ္ဓိဝမေဝ၊သဒ္ဓိဝလုလင်ကိုပင်လျှင်။ ဇိဝိတာ၊ဇိဝိတိန္ဒြေမှ။ဝေါ
 ရောပေတွာ၊ချစ်။ပါတေတိယထာ၊လည်းစေသကဲ့သို့တည်း။ ။သဒ္ဓိဝ
 ဇာတကံဒသမံ။၁၅၀။ကကဏ္ဍကဝဂ္ဂေါပဉ္စဒသမော။တဿုဒ္ဓါနံ။ ။

ဂေါဓ-သိင်္ဂါလ-ဝိရောဓံ၊နင်္ဂုဋ္ဌ-ရာဓ-ကာကဉ္စ။
 ပုပ္ဖရတ္တဉ္စ သိင်္ဂါလံ၊ကေပဏ္ဍဉ္စသဒ္ဓိဝံ။ ။
 အထဝဂ္ဂုဒ္ဓါနံ။ ။

အပဏ္ဍကောသီလဝဂ္ဂေါ၊ကုရုဝေါစ ကုလာဝကော။
 အတ္ထကာမောစ အာသိသော၊ဣတ္ထိ ဝရုဏ ပါယိမှာ။ ။
 လိတ္ထော ပရောသတ-ဟံဝိ၊ကုသနာဋ္ဌာ သမ္ပဒါနော။
 ကကဏ္ဍကော ပန္နရသ၊သတပဏ္ဍာသ ဇာတကာ။ ။
 ကေနိပါတောနိဗ္ဗိတော။ ။

၁၂၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၅၁)

၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

သိဒ္ဓံ သီလံ သမာရန္တံ၊နမော ဗုဒ္ဓါယ သာဒရံ။

ဇိန-ဝက္ကံ စိရံ ဌာတု၊ဣန္ဒြိယံသုနိဗ္ဗလံ။ ။

၁-ဒဋ္ဌဝဂ်။

၁၅၁-ရာဇောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒဋ္ဌဒဋ္ဌဿ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဤရာဇောဝါဒဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလ မင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည် သီလရှိသောသူအားအခွင့်ကို ပေးအံ့ဟုကြံ၍၊ အိုရထားထိန်း၊ သင်တို့မင်း၏ သီလအကျင့်သည် အ ဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်၊ ထိုအခါဗလ္လိကမင်း ၏ ရထားထိန်းသည် ဤသည်ကား ငါတို့မင်း၏အကျင့်တည်းဟု မိမိ မင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုပင်လျှင်ကျေးဇူးဟူ၍ပြုလိုရကား။ ။

(၁၅၁) ဒဋ္ဌ ဒဋ္ဌဿ ဝိပ္ပတိ၊ဗလ္လိကော မုဒုနာ မုဒံ။

သာရမ္ပိ သာရနာ ဇေတိ၊အ-သာရမ္ပိ အ-သာရနာ။

တောဒိသော အယံ ရာဇာ၊မဂ္ဂါ ဥယျာဟိ သာရထိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၁) အဟောသာရထိ၊အိုရထားထိန်း။ နော၊ငါတို့၏။ ဗလ္လိကော၊ ဗလ္လိကမင်းသည်။ ဒဋ္ဌဿ၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောသူ၏။ ဥပရိ၊အ ပေါ်၌။ ဒဋ္ဌ၊ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောမင်းဒဏ်ကို။ ဝိပ္ပတိ၊တင်၏။မုဒံ၊ နူးညံ့သောသူကို။မုဒုနာ၊ နူးညံ့သောဥပါယ်ဖြင့်။ ဇေတိ၊အောင်၏။သာ ရမ္ပိ၊သူတော်ကောင်းကိုလည်း။ သာရနာ၊ ကောင်းမြတ်သော ဥပါယ် ဖြင့်။ ဇေတိ၊အောင်၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ ဤငါတို့သ ခင် အရှင်ဗလ္လိကမင်းသည်။တောဒိသော၊ ဤသို့သီလအာစာရနှင့် ပြည့်

၁၅၁-ရာဇာဝါဒဇာတ်။ (၁၅၂)

စုံသောသဘောရှိ၏။ တုံ့သင်သည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ရထံ၊ရထားကို။ မဂ္ဂါ၊ခရီးမမှ။ ဥက္ကမာပေတွာ၊ ဘဲစေ့၍။ ဥယျာဟိဥပ္ပထေနယာဟိ၊ခရီးမ မဟုတ်ခရီးငယ်ဖြင့်သွားလေလော့။(ငါတို့ပြည့်ရှင်မင်းအားခရီးမကို ပေးလော့ဟူလိုသည်)။ ။

ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည် မိမိသခင်အရှင်မင်း၏ကျေးဇူး ရုဏ်ကိုပြလို၍။ ။

(၁၅၂) အ-ကောဓေန ဇိနေ ကောဓံ၊အ-သာဓု သာဓုနာ ဇိနေ။
ဇိနေ ကဒရိယံ ဒါနေန၊သစ္စေနာ·လိက-ဝါဒိနံ။
တောဒိသော အယံ ရာဇာ၊မဂ္ဂါ ဥယျာဟိ သာရထိ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၂) အန္တောသာရထိ၊အိုရထားထိန်း။ နော၊ငါတို့၏။ ရာဇာ၊ဗာ ရာဏသီပြည်ကြီးသနင်း အသျှင်မင်းသည်။ ကောဓံ၊ ဟူးဟူးပြင်းထန် စောင်းမာန်အမျက်ထွက်တတ်သောသူကို။ အ-ကောဓေန၊မျက်ပြေချမ်း ဖေးမေတ္တာဆေးဖြင့်။ ဇိနေ၊အောင်တော်မူ၏။ အ-သာဓု၊ယုတ်မာသော အမူမသူတော်ကို။ သာဓုနာ၊တရားနှင့်လျော်သော သူတော်အကျင့်ဖြင့်။ ဇိနေ၊အောင်တော်မူ၏။ကဒရိယံထဒ္ဓမစ္ဆရိ၊ခက်ထန်ခိုင်မာသောမစ္ဆေရ ရှိ၍တစ်မပေးလိုဝန်တိုစေးနဲ့ခြင်း ကြီးသသူကို။ ဒါနေန၊ပစ္စည်းဝန်ပုပ်၊မ သိုမြှုပ်ဘဲ၊လက်ဆုတ်ဖြေဆန့်၊ပေးကမ်းဖြန့်သဖြင့်။ဇိနေ၊အောင်တော်မူ ၏။ အလိကဝါဒိနံ၊မသူတော်နှုတ်၊ သစ္စာဖြုတ်၍၊မဟုတ်မမှန်၊ ဘောံပြန် ချွတ်ယွင်းဆိုလေ့ရှိသသူကို။ သစ္စေန၊ သတ်သည့်မြားသို့၊ဖြောင့်သားမ ယွက်၊တည့်တည့်ထွက်လျက်၊တချက်မယုတ်၊ အဟုတ်အမှန်ဆိုသဖြင့်။ ဇိနေ၊အောင်တော်မူ၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ဤငါတို့သ ခင် အရှင်မင်းမြတ်သည်။ တောဒိသော၊ အကောဓေနဇိနေကောဓံ, စ သည်ဖြင့်ဆိုအပ်သောဤသို့သောရုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသောသဘောရှိ၏။တုံ့၊ သင်သည်။မဂ္ဂါ၊ခရီးမမှ။ဥယျာဟိအပဂစ္ဆ၊ရှောင်လွှဲလော့။ ။(ဤဂါထာ ၏၊ကုန္တိတောအရိယောကဒရိယော။ကုန္တိတော၊စက်ဆုပ်အပ်သော။အ ရိယော၊သတ္တဝါတည်း။ကဒရိယော၊စက်ဆုပ်အပ်သောသတ္တဝါ။ ဤ၌ အရိယ,သဒ္ဓါသည်သောတာပန်စသော အဋ္ဌပုဂ္ဂလကိုမဟော၊ သတ္တဝါ သာမာန်ကိုဟောသည်။ အရကား၊ထဒ္ဓမစ္ဆရီကိုရသတည်း။ထို့ ကြောင့်

၁၅၃-သူကရဇာတ်။ (၁၅၅)

(၁၅၄) ဥပါသက၊ဒါယကာ။ သီဟောစ၊သားအမျိုးကို အစိုးရခြင်း
 ခြင်္သေ့ မင်းသည်ကား။(စ၊ကားဝိသေသတ္ထ)။ ။သီဟ-နာဒေန၊ရိုးကြီး
 သံနှင့်တူသောခြင်္သေ့ သံဖြင့်။ဒန္တရုံ၊ငွေတောင်ကို။အဘိနာဒယိ၊ကေနိန္ဒာ
 ဒံအကာသိ၊ တခဲနက်သောပဲ့တင်သံရှိသည်ကိုပြု၏။ဒန္တရေ၊ ဖလ်နှင့်ရော
 သောငွေတောင်ထိပ်၌။ ဝသံဝသန္တော၊နေသော။ သိင်္ဂါလော၊မြေခွေး
 သည်။သီဟဿ၊ခြင်္သေ့ မင်း၏။ နိဋ္ဌေ၊သံ၊ ပြင်းထန်စွာသောအသံကို။
 သုတွာ၊ကြား၍။ ဘိတော၊သေဘေးဖြင့် ကြောံသည်ဖြစ်၍။ သန္တာသံ၊နှု
 လုံးတုန်နုနုထိတ်လန့်ခြင်းသို့။အာပါဒါ၊ရေခံ၏။ တေနာဘယေန၊ထိုသို့ကြီး
 စွာ ကြောံခြင်းကြောင့်။ အဿ၊ ထိုမြေခွေး၏။ ဟဒယဉ္စ၊ နှလုံးသည်
 လည်း။အဖလိ၊ကွဲလေ၏။ ။သိင်္ဂါလဇာတကံဒုတိယံ။၁၅၂။

၁၅၃-သူကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာတုရားသည်၊စတုပ္ပဒေါအဟံသမ္မ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သော ဤသူကရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး
 နေတော်မူစဉ်၊မထေရ်အိုတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(ဤဇာတ်၌ဝက်ပုပ်သည်ဦးခေါင်းကိုချီ၍စစ်ထိုးခြင်းဌာခြင်္သေ့ မင်း
 ကိုခေါ်လိုရကား။ ။

(၁၅၅) စတုပ္ပဒေါ အဟံ သမ္မ၊တွံ ပိ သမ္မ စတုပ္ပဒေါ။
 ဖေဟိ သမ္မ နိဝတ္တဿ၊ကိံ နှ ဘိတော ပလာယသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၅) သမ္မ၊အချင်းခြင်္သေ့၊အဟံ၊ငါလည်း။စတုပ္ပဒေါ။အခြေလေး
 ချောင်းရှိသောသားတည်း။သမ္မ၊အချင်းခြင်္သေ့။တွံပိ၊ သင်သည်လည်း။
 စတုပ္ပဒေါ၊ ခြေလေးချောင်ရှိသောသားတည်း။သမ္မ၊အချင်းခြင်္သေ့။ဖေဟိ၊
 လာလေဘု။ တွံ၊သင်သည်။ ဘိတော၊ငါမှကြောက်၍။ပလာယသိကိံ နှ၊
 ပြေးသလော။နိဝတ္တဿ၊ပြန်ခဲ့ဦးလော့။ ။

ယခုတမူကားမစင်စရနယ်၍ စက်ဆုပ်ဘွယ်သောသင်၏ကိုယ်ကို
 နှုတ်သီးဖြင့်လည်း ကိုက်ဆံ့ သောဌာ မတတ်ကောင်း။ ခြေဖြင့်လည်း

၁၂၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၅၆)

ကျောက်ကန်အံ့သောဌာမတတ်ကောင်း။ ဥပါယ် ထွထွရသောသင့်အား
အောင်ခြင်းကိုငါပေး၏ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၁၅၆) အသုဗ္ဗိပ္ပုတိ-လောမော-သိ၊ ဒုဂ္ဂန္ဓော ဝါယိ သူကရ။
သစေ ယုတ္တိတု-ကာမော-သိ၊ ဇယံ သဗ္ဗ ဒဒါမိ တေ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုခြေသံ မင်းဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၆) သဗ္ဗသူကရ။ အချင်းဝက်ပုပ်။ တွံ၊ သင်သည်။ အသုဗ္ဗိပ္ပုတိ
လောမော၊ မစင်လူးခြင်းကြောင့် ပုပ်သောအမွှေးရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
ဒုဂ္ဂန္ဓော၊ အလိုမရှိအပ်စက်ဆုပ်ဘွယ်သော အနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါယိ၊ ပုပ်
နံ့မခံနိုင်လှိုင်၏။ ယုတ္တိတုကာမော၊ စစ်ထိုးလိုသည်။ သစေအသိ၊ အကယ်
၍ဖြစ်အံ့။ တေ၊ ဥပါယ်ထွထွရပေသောသင့်အား။ ဇယံ၊ အောင်ခြင်းကို။ ဒ
ဒါမိ၊ ငါပေး၏။ ။ သူကရဇာတကံတတိယံ။ ။

၁၅၇-ဥရဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣရုဂါနံ ပဝရော ပရိဋ္ဌော၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥရဂဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်တို့၏သို့ကရန်ဖြစ်ခြင်းကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်၌ ဂဠုန်သည်လိုက်လာသည်ရှိသော် ထိုနဂါးကို လျှော်တေ
သက်န်းကြားသို့ ဝင်သည်ကိုမြင်၍လျှော်တေ သက်န်းအား ရိုသေလေး
မြတ်သင်္ဃာ၏အဖြစ်ကြောင့်မယူမူ၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်ပြီးလျှင်အသျှင်
ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည်ဆာမွတ်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့၏သက်န်းတော်ကိုယူ
ကုန်လော့။ ဤနဂါးကိုစားအံ့၊ ဤသို့သောအနက်ကိုပြန်အံ့သောဌာ။ ။

(၁၅၇) ဣရု-ဂါနံ ပဝရော ပရိဋ္ဌော၊
သေလဿ ဝဇ္ဇောန ပမောက္ခ-မိန္ဒိ။
ဗြဟ္မဗ္ဗ ဝက္ကံ အပစာယမာနော၊
ဗုဘုက္ခိတော နောဝိတရာမိ ဘောတ္တိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၇) ဘောပဗ္ဗဇိတ၊ အိုသျှင် ရဟန်း။ ဥရဂါနံ၊ မြွေတကာတို့ ထက်။ ပဝရော၊ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သောနဂါးမင်းသည်။ ပမောက္ခံ၊ ငါ မှလွတ်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆိန္ဒုန္နန္ဒော၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ သေလဿ၊ ပတ္တမြား တုန်း၏။ ဝဏ္ဏေန၊ အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့်။ ဣဓ၊ ဤအသျှင်ဘုရား သင်္ကန်း တော်သို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်၏။ အဟန္တ၊ အကျွန်ုပ်မူကား။ (စ၊ ကားဝိသေသတ္ထ။ နဂါးကဲ့သို့မရှိမသေမဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်မူကား ရှိသေပါ၏ဟူသောအထူး ကိုပြသည်။) ။ တုမှာကံ၊ အသျှင်ဘုရားတို့၏။ ဗြဟ္မံ၊ မြတ်သော။ ဝက္ကံ၊ လျှော်တေသင်္ကန်းတော်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော်သည်ဖြစ်၍။ ဗု ဘုက္ခိတော၊ စားလိုသည်။ သမာနောပိ၊ ဖြစ်မှုလည်း။ (ထည့်)။ ဘောတ္တံ၊ စားခြင်းငှါ။ နောပိတရာမိ၊ မဝံပါ။ ။ (ဝက္ကံကား ဝက္ကလံနှင့်အနက်တူ သည်။ စာယု ပူဇာနိသာမနေသု၊ နိသာမနံဩလောကနံသဝနဉ္စ။ စာယတိ အပစာယတိ၊ အပစေဗြဟ္မစရိယေ၊ ယေဝုဒ္ဓမပစာယန္တိ။ အပစာယမာ နောဓန္တံ။ ။ ဘောတ္တံ၊ ဣစ္ဆတိတိ ဗုဘုက္ခိတော၊ ဘုဇဗာသဟရသုပါဒိ ဟိတုမိစ္ဆတ္ထေသု၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဘုဇဇာတ် နောင်ပစ္စည်း သက်။ ကောစေ၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဇကိုကပြု၍ကပ်။ ကွစါဒိဝဏ္ဏာနမေကဿ ရာနံဒွေဘာဝေါ၊ ဟူသော သုတ်ဖြင့် ဘုဘု၊ ဟုနွေးဘော်ပြု၍ ဂှေးဘုကို အတ္တာသမှည့်၍၊ တတိယက္ခရာလည်း။ ဓာတုပစ္စယေဟိဝိဘတ္တိယော၊ ဟူ သောသုတ်ဖြင့် ပရိဘာသာပြုပြီးမှတပစ္စည်းသက်၍ဣ၊ အက္ခရာလား)။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ရေခဲတည်လျက်ပင်လျှင် ဂဠုန်မင်းအား ချီးမွမ်း လို၍။ ။

(၁၅၈) သော ဗြဟ္မ-ဂုတ္တော စိရ-မေဝ ဇိဝ၊
 ဒိဗျာ စ တေ ပါတုဘဝန္တု ဘက္ခာ။
 ယော ဗြဟ္မ-ဝက္ကံ အပစာယမာနော။
 ဗုဘုက္ခိတော နောပိတရာသိ ဘောတ္တံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၈) သုပဏ္ဏရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ ယောတွံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဗြဟ္မ ဝက္ကံ၊ မြတ်သောလျှော်တေသင်္ကန်းတော်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော် သည်ဖြစ်၍။ ဗုဘုက္ခိတော၊ စားလို သည်။ သမာနောပိ၊ ဖြစ်မှုလည်း။ (ထည့်)။ ဘောတ္တံ၊ စားခြင်းငှါ။ နောပိတရာသိ၊ မဝံပေ။ ဘိ၊ မကျ။ မလွန် ပေ။ သောတွံ၊ ထိုသင်သည်။ ဗြဟ္မ-ဂုတ္တော၊ မြတ်သောသင်္ကန်းတော်ကို

၁၂၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၅၆)

စောင့်ရှောက်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိရမေဝ၊ အခါလေးမြင့်လျှင်။ ဇိဝ၊ အသက်ရှင်စေသော။ တေ၊ သင်အား။ ဒိဗျာ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။ ဘက္ခာစ၊ နတ်သုခါအာဟာရတို့သည့်လည်း။ ပါတုဘဝန္တု၊ ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ပါဏာတိပါတံ၊ ပါဏာတိပါတ်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ နာဂ-မံသ-ခါဒကော၊ နဂါးအသားကိုစားသည်။ မာအဟောသိ၊ မဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဥရဂဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၁၅၅-ဘဂ္ဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိဝဝဿသတံဘဂ္ဂ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘဂ္ဂဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းတော်၏အနီး၌ ပဿေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် ဆောင်အပ်သောရာဇိကာရုံ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကိုယ်တော်၏ချေတော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုဘီလူးဆင်းသည်ကိုမြင်၍ ဤဘီလူးသည် ငါ၏အဘကိုချေစေအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤဘီလူးသည်ချေသည့်ရှိသော် အသက်ရှည်စေသောဟူ၍ မဆိုသောသူကို စားသောဘီလူးသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုလုံးပြု၍အဘကိုရည်မှတ်၍။ ။

(၁၅၆) ဇိဝ ဝဿ-သတံ ဘဂ္ဂ၊ အပရာနိ စ ဝိသတိ။
မာ မံ ဝိသာစာ ခါဒန္တု၊ ဇိဝ တံ သရဒေါ-သတံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၇) ဘဂ္ဂ၊ ဘခင်ဘဂ္ဂ။ တံ၊ ဘခင်သည်။ ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး၎င်း။ အပရာနိ၊ ထိုမှတပါးကုန်သော။ ဝိသတိစ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်တို့ပတ်လုံး၎င်း။ ဇိဝ၊ အသက်ရှည်စေသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝိသာစာ၊ လူသားစားကြူးဘီလူးတို့သည်။ မာခါဒန္တု၊ မစားစေကုန်သတည်း။ တံ၊ ဘခင်မူကား။ ဝိသုတ္တရံ၊ နှစ်ဆယ်အလွန်ရှိသော။ သရဒေါ-သတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇိဝ၊ အသက်ရှည်စေသော။ ။ (ဝိသိတံမံသံအသန္တိ ဘက္ခန္တိ တိဝိသိတအသာ၊ ဆိုအပ်လျက်ဝိသောဒရာဒိ ဂိုဏ်းဖြစ်ရကားဝိသိတန္တိဣန္ဒြေတကိုချေ၍အသန္တိသကိုစ၊ အကိုအာဒိဗပြု၍ဝိသာစပြီးသတည်း။ ဝိသိတကား မံ

သဏီပရိယာယ်တည်း။ ထို့ကြောင့်ပိသိတံကိုမံသံဘွင့်ရသည်။ ပိသော
ဒရာဒိ၊ နွိလည်း။ ပိသိတဘက္ခံ ဥဒရံယဿာတိ ပိသိတဘက္ခောဒရာ၊ ဆို
အပ်လျက်၊ မလိုအပ်သည်ကိုချေ၍၊ လိုအပ်သည်ကိုသာ ယူရကား ပိ
သောဒရပြီးသည်။ ဘဝေသု ဝန္တဂမနော၊ ဆိုအပ်လျက်ဘဂဝါ၊ ပြီး၏သို့
တည်း။ ပိသောဒရာဒိပက္ခေပေန၊ ဟူသောအဋ္ဌကထာနွိလည်း၍ သို့သော
အဓိပ္ပါယ်ကိုယူမှသဘောကျသည်မှတ်။ ။ ယဿ၊ အကြင်ဘိလူးအား။ ပိ
သိတဘက္ခံ၊ အသားလျှင်အစာရှိသော။ ဥဒရံ၊ ဝမ်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ပေး။ ။

ထိုပုဏ္ဏားသည်ထိုဘိလူးလာလတ်သည်ကိုမြင်၍ဘိလူးသည်အတုံ့
အသက်ရှည်စေသောဟူ၍ မဆိုကုန်သောသူတို့ကို စားတတ်သောဘိ
လူးသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ တုံ့၍အသက်ရှည်စေဟုဆိုခြင်းကိုပြုအံ့ ဟုကြံ၏။
ကြံပြီး၍ထိုပုဏ္ဏားသည်သားကိုအာရုံပြု၍။ ။

(၁၆၀) တံ ပိ ဝဿ-သတံ ဇိဝ၊ အပရာနိ စ ဝိသတိ။
ပိသံ ပိသာစာ ခါဒန္တု၊ ဇိဝ တံ သရဒေါ-သတံ။ ။

(၁၆၀) ပုဏ္ဏ၊ ချစ်သား။ တံပိ၊ ချစ်သားသည်လည်း။ ဝဿ-သတံ၊ အ
နှစ်တရာပတ်လုံး၎င်း။ အပရာနိ၊ ထိုမှတပါးကုန်သော။ ဝိသတိစ၊ အနှစ်နှစ်
ဆယ်တို့ပတ်လုံး၎င်း။ ဇိဝ၊ အသက်ရှည်စေသော။ ပိသာစာ၊ လူသား စား
ကြူးဘီးလူတို့သည်။ ပိသံ၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်ကို။
ခါဒန္တု၊ စားရစေကုန်သတည်း။ တံ၊ ချစ်သားမူကား။ ဝိသုတ္တရံ၊ နှစ်ဆယ်
အလွန်ရှိသော။ သရဒေါ-သတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇိဝ၊ အသက်ရှည်
စေသော။ ။ (ဤဇာတ်၌၊ ဇိဝတံသရဒေါသတန္တိ တံပနဝိသုတ္တရံဝဿသ
တံဇိဝါဟိ၊ သရဒေါသတဉ္စိဂဏ္ဍိယမာနံဝဿသတမေဝဟောတိ၊ တံ
ပုရိမေဟိဝိသာယသန္တိ ဝိသုတ္တရံဣဒါဓိပ္ပေတော။ ။ ဟူသောအဋ္ဌ
ကထာအလို၊ သရဒသန္တိသည်သရဒဥတုကိုဟောသတည်း။ သရဒဥတု
တရာအရေ အတွက် ရှိကလည်း အနှစ်တရာပင် ဖြစ်၍ အနှစ်တရာဟူ
သောအနက်ကိုဆိုသတည်း။ ။ ဝဿသံဝစ္ဆရောနိတ္ထိ၊ သရဒေါဟာယ
နောသမာ၊ ဤအဘိဓာန်အလို။ ဝဿ၊ သံဝစ္ဆရ၊ သရဒ၊ ဟာယနု၊ တို့သည်
နှစ်ဟောပရိယာယ်ချည်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ရာသည်။ ။ ဘဂ္ဂဇာတ်ကံ
ပဉ္စမံ။ ။

၁၃၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၆၁)

၁၅၆-အလိနိတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အလိနိတ္တံနိဿယ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤအလိနိတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီ
တင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ လုံ့လကို လျှော့သော ရဟန်း တပါးကိုအ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၁) အလိနိတ္တံ နိဿယ၊ ပဟာဠာ မဟာတီ စမူ။
ကောသလံ သေနာသန္တုဠာဇိဝဂ္ဂါဟံ အဂါဟယိ။ ။

(၁၆၂) ဧဝံ နိဿယ-သမ္ပန္နော၊ ဘိက္ခု အာရဒ္ဓ-ဝီရိယော။
ဘာဝယံ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂ-က္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗ-သံယောဇန-က္ခယံ။ ။

(၁၆၁-၁၆၂) ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ မဟာတီ၊ များစွာသော။ စမူ၊ ဗာရာဏသီ
စစ်သည်အပေါင်းသည်။ အလိနိတ္တံ၊ အလိနိတ္တမင်းသားကို။ နိဿာ
ယ၊ အမှီရ၍။ နော၊ ငါတို့၏။ ပဝေဏီရန္တံ၊ အနွယ်စဉ်ဆက်ဖြစ်သောတိုင်း
ပြည်ကို။ လဒ္ဓန္တိ၊ ရပေတော့မည်ဟု။ ပဟာဠာ၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဝမ်းပန်း
တသာဖြစ်လတ်၍။ သေန၊ မိမိဥစ္စာဖြစ်သော။ ရဇ္ဇေန၊ တိုင်းပြည်ဖြင့်။ အ
သန္တုဠာ၊ မရောင့်ရဲမူ၍။ ပရရဇ္ဇလောဘောန၊ သူတပါးတိုင်းပြည်ကိုရမ္မက်
ကပ်သဖြင့်။ အာဂတံ၊ ချီလာသော။ ကောသလံ၊ ကောသလမင်းကို။ ဇိ
ဝဂ္ဂါဟံ၊ မသတ်မူ၍အရှင်ဘမ်းသည်ကို။ အဂါဟယိယထာ၊ ဆင်မင်းကို
ဘမ်းစေ၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယောဂလေးပါး
ဖြင့်ဘေးမရှိရာနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရောက်ခြင်းငှါ။ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိ
ကောင်း ကျိုးချမ်းသာကို ပေးခြင်း လက္ခဏာရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံးဆဲ့ခုနစ်
ပါးသောဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝယံဘာဝယန္တော၊ ပွားစေသော။
နိဿယ-သမ္ပန္နော၊ ကလျာဏမိတ္တဟည်းဟူသောအမှီကောင်းနှင့် ပြည့်
စုံသော။ အာရဒ္ဓ-ဝီရိယော၊ မနှစ်မဆုတ်အားထုတ်အပ်သော သဗ္ဗပ္ပဓာန
လုံ့လ လေးအင် ပြည့်စုံလင်သော။ ဘိက္ခု၊ ပြုစင်သော သီလရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ ဝိပဿနာဥာဏ်မှစ၍အောက်မင်အောက်ဖိုလ်
ဥာဏ်အစဉ်အားဖြင့်။ သဗ္ဗ-သံယောဇန-က္ခယံ၊ အလုံးစုံသော သံယော
ဇဉ်တို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်း အရဟတ္တမဂ်၏အဆုံး၌ ဖြစ်သော အရ

ဟတ္တဗိုလ်သို့။ပါပုဏော၊ရောက်ရာ၏။ ။(စမုအဒနေ၊စားခြင်းဝါးခြင်း။
စမတိ။စမူ။ စမူတိသေနာ။ ဘိက္ခူ။တိပရိသုဒ္ဓါဒိဝစနမေတံ။ အဋ္ဌကထာ။
အနုပ္ပန္နာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနုပ္ပါဒါယဝါယာမော၊စသည်ကို သမ္မ
ပ္ပဓာန်အင်္ဂါလေးပါးယူ)။ ။အလိနုစိတ္တဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ။

၁၅၇-ဂုဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယေနကာမံ ပဏာမေတိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သီ
တင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အသျှင် အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပုဆိုးတထောင်ရ
ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်၌၊အကြင်သူသည် မိမိ၏အထံ၌အကြင်သူ၏နေခြင်းကိုမနှစ်
သက်။ ထိုသူသည် ထိုမနှစ်သက်သောသူကို သွားလေလော့ဟူ၍မနှစ်
ထုတ်ကောင်းသလော။ ညှဉ်းဆဲခြင်းမည်သည်ကား အဘယ်အကျိုးရှိ
ပါအံ့နည်းဟုဆိုလို၍။ ။

(၁၆၃) ယေန ကာမံ ပဏာမေတိ၊ ဓမ္မော ဗလဝတံ မိဂိ။

ဥန္တု-ဒန္တိ ဝိ ဇာနာဟိ၊ ဇာတံ သရဏာတော ဘယံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုမြေခွေးဆိုသတည်း။ ။

(၁၆၃) ဥန္တုဒန္တိ၊ အထက်သို့ကော့ညွတ်သော အစွယ်ပြူးပြူးရှိသော။
မိဂိ၊ သားများသနင်းခြင်္သေ့ မင်း။ ဣဿရော၊ အစိုးရသောသူသည်။ အတ္တ
နော၊ မိမိကို။ သေဝကံ၊ ဖြစ်စားသသူကို။ ယေန၊ အကြင်အရပ် အသို့
ဖြင့်။ ကာမံ၊ သွားစေခြင်းငှာအလိုရှိ၏။ တေနဒိသာဘာဂေန၊ ထိုအရပ်အ
သို့ဖြင့်။ ပဏာမေတိ၊ နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဧသော၊ ဤသို့အလိုရှိရာနှင်လိုက်
ခြင်းသည်။ ဗလဝတံ၊ အစိုးရလတ်၊ အားရှိမြတ်သောသူတို့၏။ ဓမ္မော၊ ထုံး
စံသဘောတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံ၊ ခြင်္သေ့ မင်းသည်။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိတော်
မူလော့။ အမှာကံ၊ ငါတို့အား။ သရဏာတော၊ ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ ဘေး
သည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ကိုးကွယ်
ရာမှဘေးလာသောကြောင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝသနဋ္ဌာ
နမေဝ၊ နေမြဲအရပ်သို့သာလျှင်။ ဂမိဿာမ၊ သွားကြကုန်တော့အံ့။

၁၃၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၆၄)

(မိဂိတိသိဟံအာလပတိ၊ သောဟိမိဂရာဇတာယ မိဂါအဿအတ္ထိတိ မိဂိ။ ဥန္တု-ဒန္တိတိသိဟမေဝ အာလပတိ၊ သောဟိဥန္တုတာနံ ဒန္တာနံအတ္ထိတာယ ဥန္တုတာဒန္တာအဿအတ္ထိတိဥန္တု-ဒန္တိ။ ။ ဟူသောအဋ္ဌကထာကိုရှု၍ အနက်ကိုသိရာသည်။ ။ တနည်း။ သာမိ၊ အသျှင်ခြင်္သေ့ မင်း။ တဝ၊ အသျှင်ခြင်္သေ့ မင်း၏။ ဥန္တု-ဒန္တိ၊ အထက်သို့ ကော့ညွတ်သော အစွယ်ပြူးပြူးရှိသော။ မိဂိ၊ ခြင်္သေ့ မင်းသည်။ မမ၊ ငါ၏။ ပုတ္တဒါရံ၊ သား မယားကို။ တဇ္ဇန္တိ၊ ခြိမ်းခြောက်လျက်။ ယေန၊ အကြင်အကြင်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ ကာမံဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ တေန၊ ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ ပဏာမေတိ၊ နှင်ထုတ်၏။ ဝိဟေဋ္ဌေတိဝိ၊ ညှဉ်းလည်းညှဉ်းဆဲ၏။ ဝေ၊ ဤသို့။ တံ၊ အသျှင်ခြင်္သေ့ မင်းသည်။ ဝိဇာနာဟံ၊ သိတော်မူလော့။ တတ္ထ၊ ထိုနိုင်သောသူကို ညှဉ်းဆဲကလုပြုရာ၌။ အမေဟိ၊ ငါတို့သည်။ ကိ၊ အဘယ်ကို။ ကာတံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ သက္ကာ၊ တတ်ကောင်းတော့အံ့နည်း။ ဝေသေသော၊ ဤသို့နိုင်ထက် ကလုပြုခြင်းသည်။ ဗလဝတံ၊ အစိုးရလတ်၊ အားရှိ မြတ်သော သူတို့၏။ ဓမ္မော၊ ထုံးစံသဘောတည်း။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဂမိဿာမ၊ သွားကြကုန်တော့အံ့။ ကသ္မာ၊ အဘွဲ့ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ သရဏတော၊ ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်လတ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဂမနမေဝ၊ သွားခြင်းသည်သာလျှင်။ သာဓု၊ ကောင်းတော့သည်။ ။ (ဤနည်း၌ ခြင်္သေ့ မကတ္တားဟောဖြစ်၍ မိဂိဥန္တုဒန္တိ၊ ဟု၊ ဤ၊ နှင့်လိုသည်။ ။

ဤသို့ဆိုသား၊ မြေခွေး စကားကို ကြားလတ်က ခြင်္သေ့ မင်းသည်။ သည်းတွင်းကြင်နာသနားစွာရကားမယားကိုနားသွင်းလို၍။ ။

(၁၆၄) အဝိ စေဝိ ဒုပ္ပလော မိတ္တော၊ မိတ္တ-ဓမ္မေသု တိဋ္ဌတိ။
 သော ဉာတကော စ ဗန္ဓု စ၊ သော မိတ္တော သော စ မေ သခါ။
 ဒါဋ္ဌိနိ မာတိမညဂေါ၊ သိင်္ဂါလော မမ ပါဏ-ဒေါ။ ။

(၁၆၄) ဒါဋ္ဌိနိ၊ ခြင်္သေ့ မ။ စေ၊ အကယ်၍။ ဒုပ္ပလောဝိ၊ အားနည်းငြားသော်လည်း။ မိတ္တော၊ အဆွခင်ပွန်းသည်။ မိတ္တ-ဓမ္မေသု၊ အဆွခင်ပွန်းတို့၏တရားတို့၌။ အဝိ တိဋ္ဌတိ၊ အကယ်၍ တည်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပေအံ့။ သော၊ ထိုအဆွခင်ပွန်းတရား၌တည်ပေသသူသည်။ ဉာတကောစ၊ အ

မျိုးလည်းဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမြေခွေးသည်။ မေ၊ ငါ၏။ မိတ္တောစ၊ အဆွေခင်
 ပွန်းလည်းဖြစ်ပေ၏။ သော၊ ထိုမြေခွေးသည်။ မေ၊ ငါ၏။ သခါစ၊ စားဘော်
 သေဘက်လည်းဖြစ်ပေ၏။ ယထွာ၊ အကြင်ကြောင့်။ သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေး
 သည်။ မမ၊ ငါ့အား။ ပါဏ-ဒေါ၊ အသက်ကိုပေးပေတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့
 ကြောင့်။ သဟာယံဝါ၊ အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သော မြေခွေးကို၎င်း။ သ
 ဟာယိံဝါ၊ အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သောမြေခွေးမကို၎င်း။ တုမ္မော၊ သင်တို့
 သားသွီးတရတို့သည်။ မာ၊ တိမညဂေါ၊ မထေမဲ့မြင်မပြုကြကုန်လင့်။ (ပဗ္ဗ
 ဝီဂေါဝိဘတ်ဖြစ်၍ သဗ္ဗခတ်ဖြစ်ရကား ဣ၊ မလာသင့်။ အဋ္ဌကထာန္တံ။
 ဘဒ္ဒေဒါဋ္ဌသဗ္ဗန္ဓေသီဟိမာမယံ သဟာယိံဝါသဟာယံဝါ အတိမညိ၊
 ဟူသည်ကား။ အမိအကြီးပဋ္ဌာနဖြစ်၍ ခေါင်းခေါက်၍ဆိုသည်သာ။ ပါ
 ဗ္ဗိန္ဒမာတိမညဂေါ၊ ဟု၊ ဗဟုရစ်ဖြင့်ဟောရကား သားအမိတရလုံးကိုပင်
 ဆုံးမသည်မှတ်ရမည်။ ။ အပိစေပိန္ဒတရသောအပိသည် အနုဂ္ဂဟတ္ထ
 ချီးမြှောက်ခြင်းအနက်ရှိ၏။ တရသောအပိသည် သမ္ဘာဝနတ္ထချီးမွမ်းခြင်းအ
 နက်ရှိ၏။ ။ ဂုဏဇာတကံသတ္တမံ။ ။

၁၅၈-သုဟနူဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ နယိဒံဝိသမသီလေန၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သောဤသုဟနူဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သောနှစ်ယောက်ကုန်သော ရဟန်း
 တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။ ထိုအခါဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊
 အဆွေအမတ်ကြီး၊ ဤမြင်းစဉ်းလဲနှစ်စီးတို့သည်တပါးကုန်သောမြင်းတို့
 ၏အပေါ်၌သာ ကြမ်းကြုတ်ရန်ရင်းကုန်၏။ နိုင်ထက်ကလူမူတတ်ကုန်၏။
 တပါးကုန်သောမြင်းတို့ကို ကိုက်ကုန်၏။ နာသည်၏အဖြစ်သို့ ရေခံစေ
 တတ်ကုန်၏။ ယခုအခါ၌အချင်းချင်းသည်တမူကား၊ ကိုယ်ကိုလျက်ကြ
 ကုန်လျက်၊ ဝမ်းမြှောင်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ရပ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း
 သည်အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်တုံ့နည်းဟု၊ ဘုရားလောင်း
 ကိုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤမြင်းနှစ်စီးတို့သည်
 မညီမျှသောအလေ့ရှိကုန်သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ မညီမျှသောသဘောရှိ

၁၃၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၆၅)

သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့သည်တူမျှသော အလေ့ရှိသည်
လည်းဖြစ်ကုန်၏။ တူမျှသောသဘောရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆို၍။ ။

(၁၆၅) န ယိ.ဒံ ဝိသမ-သီလေန၊ သောဏေန သုဟနူ သဟ။
သုဟနူပိ တာဒိသောယေဝ၊ ယော သောဏဿသ-ဂေါစရော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၆၅) မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သုဟနူ၊ သုဟနူမည်သော
မြင်းကြမ်းကြီးသည်။ သောဏေန၊ သောဏမည်သောမြင်းကြမ်းကြီးနှင့်။
သဟ၊ တကွ။ ယိဒံယံဣဒံပေမံ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသောဤချစ်ခြင်းကို။
ကရောတိ၊ ပြု၏။ တံဣဒံပေမံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ဤချစ်ခြင်းကို။ အတ္တ
နော၊ မိမိ၏။ ဝိသမ-သီလေန၊ မတူမျှသောသဘောအလေ့အားဖြင့်။ နက
ရောတိ၊ မပြု။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သောဏော၊ သောဏသည်။
ယာဒိသော၊ အကြင်သို့သဘောရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ (ထည့်)။ သုဟ
နူပိ၊ သုဟနူသည်လည်း။ တာဒိသောယေဝ၊ ထိုသောဏသဘောနှင့်တူ
သောသဘောရှိသည်သာလျှင်တည်း။ သောဏဿ၊ သောဏ၏။ ယော
သဂေါစရော၊ အကြင်မြင်းတို့ကိုကိုက်လျက် ကျက်စားခြင်းဟူသောမိမိ
အကျင့်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သုဟနူပိ၊ သုဟနူသည်လည်း။ တံဂေါစရော
ယေဝ၊ ထိုသောဏ၏ မြင်းတို့ကိုကိုက်လျက်ကျက်စားခြင်းဟူသောအ
ကျင့်နှင့်တူသောအကျင့်ရှိသည်သာလျှင်တည်း။ (ထည့်)။ ။

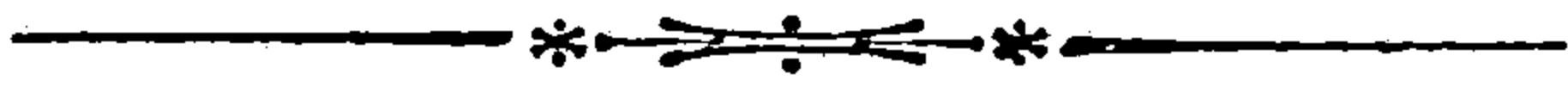
ထိုအာစာရဂေါစရတို့ကိုကားတပေါင်းတည်းပြု၍ပြုခြင်းငှါ။ ။

(၁၆၆) ပက္ခန္ဓိနာ ပဂဗ္ဗေန၊ နိစ္စံ သန္ဓာန-ခါဒိနာ။
သမေတိ ပါပံ ပါပေန၊ သမေတိ အသတာ အသံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဘုရားလောင်းရွတ်ပြန်သတည်း။ ။

(၁၆၆) မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဧတေသု၊ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့
တွင်။ ပက္ခန္ဓိနာ၊ မြင်းတပါး၏အပေါ်သို့ ပြေးသွားတက်လွှားခြင်းအလေ့ရှိ
သော။ ပဂဗ္ဗေန၊ ကာယကံ၏ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်ခြင်းအစရှိသောဒုသိလ
အကျင့်ရှိသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲမပြတ်။ သန္ဓာနခါဒိနာ၊ မိမိကိုချည်သောကြိုးကို
ကိုက်ဖြတ်တတ်သော အလေ့ရှိသော။ ပါပေန၊ ယုတ်မာစွာသော။ အည
တရေန၊ တစီးသောမြင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ အညတရဿ၊ တစီးသောမြင်

၏။ပါပံ၊ယုတ်မာသော အကျင့်အာစာရ ဒုသ္မိလသဘောသည်။ သမေ
 တိ၊တူကြ၏။အသတာအနာစာရဂေါစရသမ္ပန္နေန၊ယုတ်မာသောအကျင့်
 ယုတ်မာသော ကျက်စားခြင်းဟူသော မသူတော် သဘောနှင့် ပြည့်စုံ
 သော။ အညတရေန၊တယောဝံသောသူနှင့်။ သဟ၊တက္ခ။ဣတရဿ၊တ
 ယောဝံသောသူ၏။ အသံအသာရကမ္ပံ၊မသူတော်အမှုသည်။သမေတိ၊တူ
 ကြ၏။ ဂူထာဒိနိ၊မစင်စသည်တို့သည်။ ဂူထာဒိဟိ၊မစင်စသည်တို့နှင့်။
 သဟ၊တက္ခ။သံသန္တန္တိဣဝ၊နှိုးနှောကုန်၏သို့။သံသန္တတိ၊နှိုးနှောကြ၏။ ။
 သုဟနူဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ။

၁၅၉-မောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တက္ခသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဥဒေတယံစက္ခမာ ဧကရာဇာ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
 ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမောရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
 'သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သောတယောဝံသော
 ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုရွှေဥဒေါင်းသည် ညဉ့်၏လင်းလတ်သောအခါ ရွှေတောင်ထိပ်၌
 နေလျက်၊တက်လတ်သောနေမင်းကိုကြည့်၍မိမိ၏ကျက်စားရာမြေ၌အ
 စောင့်အရှောံအရံအတားအကျိုးငှါမြတ်သောမန္တရားကိုခွဲလိုရကား။ ။

(၁၆၇) ဥဒေတ.ယံ စက္ခမာ ဧက-ရာဇာ၊
 ဟရိ.ဿ-ဝဇ္ဇော ပထဝိ.ပ္ပဘာသော။
 တံ တံ နမဿာမိ ဟရိ.ဿ-ဝဇ္ဇံ ပထဝိ.ပ္ပဘာသံ၊
 တယာ.ဇ္ဇ ဂုတ္တာပိဟရေမု ဒိဝသံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၆၇) စက္ခမာ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့၏မျက်
 စိရှိထသော။ (သဒ္ဓါနက်)။ ဝါ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူ
 တို့အားမျက်စိအမြင်ကို ပေးတတ်ထသော။ ဧက-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်း
 ဖြစ်ထသော။ဝါ၊အပြိုင်မရှိတဦးတဦးသောမင်းဖြစ်ထသော။ဟရိ.ဿ-
 ဝဇ္ဇော၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ပထဝိ.ပ္ပဘာသော၊
 မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။ အယံ ဘာဏုမာ၊ဤနေမင်း

သည်။ ယထွာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဥဒေတိ၊ အရှေ့ လောကဇာတ်မှ တက်
 လတ်၏။ တံတထွာ၊ ထိုကြောင့်။ ဟရိ၊ သမုဗ္ဗိ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော
 အဆင်းရှိထသော။ ပထဝိ၊ ပွတာသံ၊ မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထ
 သော။ တံ၊ အသျှင်နေမင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမဿာမိ၊ ရှိခိုးပါ
 ၏။ အဇ္ဈ၊ ယနေ့။ တယာ၊ သျှင်နေမင်းသည်။ ဂုတ္တာ၊ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်
 သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဣမံ၊ ဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။
 ဒိဝသံ၊ နေအတို့ပတ်လုံး။ သုခံ၊ မထိဘေးဘျမ်း ချမ်းချမ်းသာသာ။ ဝိဟရေ
 မု၊ လေးပါးသောဣရိယာပထ ဝိဟာရဖြင့်နေပါလိုကုန်၏။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ ။

(၁၆၈) ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊

တေ မေ နမော တေ စ ဝံပါလယန္တု။

နမ-တ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမ-တ္ထု ဗောဓိယာ၊

နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာဖြင့် လွန်တော် မူလေကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန်
 ပြုတော် မူကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်တို့ကို၎င်း၊ ဘုရားသျှင်တို့၏ ဂုဏ်
 တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကို၎င်းရှိခိုးပြန်၏။ ။ (ဣမံ သောပရိတ္တံ ကတွာ၊
 မောရော စရတိ ဒေသနာ၊ ဟူသော ဤနှစ်ပါဒကိုကား၊ ဘုရားအဖြစ်သို့
 ရောက်တော်မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၈) ဗြာဟ္မဏာ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုတော်မူကုန်ပြီးထသော။

သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော သင်္ခတအသင်္ခတတရားတို့ကို။ ဝါ၊
 ကုန်အောင်စုံကုန်သော ခန္ဓာအာယတနဇာတ်တရားတို့ကို။ ဝေဒဂူ၊ မိမိ
 ဥစ္စာဖြစ်သော သဘာဝလက္ခဏာ၊ သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် ကိုယ်
 တော်ဉာဏ်အားထင်ရှားသည်တို့ကိုပြု၍ သုံးပါးသောမာရ်တို့၏ဦးထိပ်
 ကိုနှိပ်နင်းပြီး၍ သောင်းလောကဇာတ်ကိုပဲ့တင် ထပ်စေလျက်ဗောဓိအ
 ပြင်၌အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတညာဏ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီးထသော။ ဝါ၊
 သံသရာကို လွန်ကုန်ပြီးထသော။ ယေယာဒိသာ၊ အကြင်သို့သဘောရှိ
 တော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညုဘုရား သျှင်တော် တို့သည်။
 သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေတာဒိသာ၊ ထိုသို့သဘောရှိတော်မူကုန်သော။ ဘဂ
 ဝန္တော၊ သဗ္ဗညုဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣမံ၊ ဤဒိသံ၊ ဤ
 သို့သဘောရှိသော။ နမောနမတ္တာရံ၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ သမ္ပဒိ၊ စွန့်စားခံလည်း

ခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမဿိ
 တာ၊ ရှိခိုးအပ်ကုန်သော။ တေဘာဒိသာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိတော် မူကုန်
 သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညု ဘုရားအောင်တော်တို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
 ပါလယန္တ၊ စာစောင့်လည်း စောင့်တော်မူစေ ကုန်သတည်း။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ မဂ်
 ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတညာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော ပရိဗ္ဗာန်
 စံတော် မူကုန်ပြီးသော ဘုရားအောင်တော်တို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏
 ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ တေသညေဝ၊ ထိုဘုရားအောင်
 တော်တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိယာ၊ မဂ်လေးတန်ဖိုလ်လေးတန်ကို၌ ဉာဏ်
 ဟုဆိုအပ်သောဗောဓိအား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊
 ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တာနံ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော ဝိမုတ္တိဖြင့်သံသရာ
 ဝန်မှကျွတ်လွတ်တော်မူကုန်ပြီးသော အောင်တော်ဘုရားတို့အား။ နမော၊
 အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ တေသံ၊ ထိုဘုရား
 အောင်တို့၏။ ဝိမုတ္တိယာ၊ တဒဂ်ဝိမုတ္တိ၊ ဝိက္ခမ္ဘနဝိမုတ္တိ၊ သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ၊ ပ
 ဓိပ္ပဿန္တိဝိမုတ္တိ၊ နိဿရဏဝိမုတ္တိ၊ ဟုဆိုအပ်သောငါးပါးသော ဝိမုတ္တိ
 အားလည်း။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။
 ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောမောရော၊ ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းသည်။ ဣမံ၊ ဤဒိ
 သံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ပရိတ္တံ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှစောင့်ရှောက်ကွယ်ကာ
 တတ်သောမန္တရားကို။ ကတ္တာ၊ ပြု၍။ ဝေဓနာ ဝေဓနာယ၊ အပွင့်အသီးအစ
 ရှိသောအထူးထူးအပြားပြားသောအစာကို ရှာအံ့သောငှာ။ စရတိ၊ သွား
 ၏။ ။

ရဟန်းတို့၊ ထိုရွှေဥဒေါင်းသည် ဤသို့နေ့ပတ်လုံးကျက်စား၍ ညဉ့်အ
 ခါတောင်ထိပ်၌နေ၍ ဝင်လေသောနေမင်းကို ကြည့်လျက် ဘုရားအောင်
 တို့၏ဂုဏ်တော်တို့ကို ဆင်ခြင်ရာအရပ်၌အစောင့်အရှောက် အရံအတား
 အကျိုးငှာ၊ တဘန်မြတ်သောမန္တရားကို ခွဲလိုရကား။ ။

(၁၆၉) အပေတယံ စက္ခုမာ ဧက-ရာဇာ၊
 ဟရိ.ဿ - ဝဏ္ဏော ပထဝိ.ပ္ပဘာသော၊
 တံ တံ နမဿာမံ ဟရိ.ဿ - ဝဏ္ဏံ ပထဝိ.ပ္ပဘာသံ၊
 တယာဇ္ဇ.ရတ္တာ ဝိဟရေမ ရတ္တိံ ။ ။
 ယေ ပြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊
 တေ မေနမော တေ စ မံ ပါလယန္တ။

နမ.တ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမ.တ္ထု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။(ဣမံ သော ပရိတ္တံ ကထွာ၊မောရော
ဝါသ.မကပ္ပယိ။ ။ဟူသောနှစ်ပါဒကိုလည်းဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်
မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၉) စက္ခုမာ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့၏မျက်
စိရှိထသော။ဧက-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်းဖြစ်ထသော။ဟရိ.ဿ-ဝဇ္ဇော၊
ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ ပထဝိ.ပ္ပဘာသော၊မြေကြီး
ကိုထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။အယံဘာဏုမာ၊ဤနေမင်းသည်။ အပေ
တိ၊ဝင်၏။တံတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဟရိ.ဿ-ဝဇ္ဇော၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော
အဆင်းရှိထသော။ ပထဝိ.ပ္ပဘာသံ၊မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထ
သော။တံ၊အသျှင်နေမင်းကို။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမဿာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။
အဇ္ဇ၊ယနေ၊တယာ၊သျှင်နေမင်းသည်။ ဂုတ္တာ၊စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်သည်
ဖြစ်၍။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ဣမံဤဒိသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ရတ္တိံ၊
ညဉ့်အခိုက်လုံး။ သုခံ၊မထိဘေးဘျား ချမ်းချမ်းသာသာ။ဝိ ဟရေမု၊
လေးပါးသောဣရိယာပထဝိဟာရဖြင့်နေပါလိုကုန်၏။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ ။

(၁၇၀) ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊
တေ မေ နမော တေ စ ဝံ ပါလယန္တ၊
နမ.တ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမ.တ္ထု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာဖြင့် လွန်တော်မူလေ ကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု
တော်မူကုန်ပြီးသောဘုရားသျှင်တို့ကို၎င်း၊ ဘုရားသျှင်တို့၏ဂုဏ်တော်
ကျေးဇူးတော်တို့ကို၎င်းရှိခိုးပြန်၏။ ။

(၁၇၀) ဗြာဟ္မဏာ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုတော်မူကုန်ပြီးထသော။
သဗ္ဗဓမ္မေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်သောသင်္ခတအသင်္ခတတရားတို့ကို။ဝေဒဂူ၊
မိမိဥစ္စာ ဖြစ်သော သဘာဝလက္ခဏာ သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် ကိုယ်
တော်ညာဏ်အားထင်ရှားသည်တို့ကိုပြု၍၊ သုံးပါးသောမာရ်တို့၏ဦးထိပ်
ကိုနှိပ်နင်းပြီး၍သောင်းလောကဇာတ်ကို ဖဲ့ဘင်ထပ်စေလျက်ဗောဓိအ
ပြင်၌အရဟတ္တမဂ်ညာဏ်သဗ္ဗညုတညာဏ်သို့ရောက်ကုန်ပြီးထသော။ယေ

ယာဒိသာ၊ အကြင်သို့သဘောရှိတော်မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညု
 ဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေတာဒိသာ၊ ထိုသို့သ
 ဘောရှိတော်မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညုဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။
 မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣမံဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ နမော နမက္ကာရံ၊ ရှိခိုး
 ခြင်းကို။ သမ္ပဒိန္နန္တု၊ စ၊ ခံလည်း ခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့။
 မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမသိတာ၊ ရှိခိုးအပ်ကုန်သော။ တေတာဒိသာ၊
 ထိုသို့ သဘောရှိတော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညု ဘုရားသျှင်
 တော်တို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပါလယန္တု၊ စ၊ စောင့်လည်း စောင့်ရှောက်
 တော်မူစေကုန်သတည်း။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတညာဏ်
 နှင့်ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်
 တော်တို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။
 တေသညေဝ၊ ထို ဘုရားသျှင်တော် တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိယာ၊ မဂ်လေး
 တန်ဖိုလ်လေးတန်တို့၌ ဉာဏ်ဟုဆိုအပ်သော ဗောဓိအား။ နမော၊ အ
 ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တာနံ၊ အရဟတ္တ
 ဖိုလ်ဟူသော ဝိမုတ္တိဖြင့်သံသရာဝန်မှ ကျွတ်လွတ်တော် မူကုန်ပြီးသော
 သျှင်တော်ဘုရားတို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်
 စေသတည်း။ တေသံ၊ ထိုဘုရား သျှင်တော်တို့၏။ ဝိမုတ္တိယာ၊ တဒင်္ဂဝိ
 မုတ္တိ၊ ဝိက္ခမ္ဘာဝိမုတ္တိ၊ သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ၊ ပရိပ္ပဿန္တိဝိမုတ္တိ၊ နိဿရဏဝိ
 မုတ္တိ၊ ဟုဆိုအပ်သော ငါးပါးသော ဝိမုတ္တိအားလည်း။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏
 ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောမော
 ရော၊ ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းသည်။ ဣမံဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ပရိတ္တံ၊
 ထက်ဝန်းကျင်မှစောင့်ရှောက်ကွယ်ကာတတ်သော မန္တရားကို။ ကတွာ၊ ပြု
 ရှ်။ နိဝါသနဋ္ဌာနေ၊ မိမိနေရာရွှေတောင်ထိပ်၌။ ဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ အကပ္ပ
 ယိ၊ ပြုပြီ။ ။ (စက္ခုတေဿ အတ္ထိတိ စက္ခုမာ၊ တေဿ၊ ဤသျှင်နေမင်း
 အား။ စက္ခု၊ အလုံးစုံသော စကြဝဠာ၌နေကုန်သော သူတို့၏ မျက်စိသည်။
 အတ္ထိ၊ ရှိသည်မည်၏။ ဣတိတစ္ဆာ၊ ဤသို့လူများမျက်စိ သူ့ဝယ်ရှိသည်
 မည်ပါသောကြောင့်။ သော၊ ထိုသျှင်နေမင်းသည်။ စက္ခုမာ၊ စက္ခုမာ
 မည်၏။ အသူ၏မျက်စိကိုမျက်စိဆိုမည်နည်းဟူမူ၊ အလင်းကိုမြင်ခြင်းငှာ
 စွမ်းနိုင်ကုန်သော သကလ စက္ကဝါဠ ဝါသီမဟာဇန တို့၏ မျက်စိကို
 မျက်စိဆိုမည်။ သလာတိပ်လွှမ်း၍ မမြင်စွမ်းနိုင်သသူ မျက်စိကိုကား မဆို

၁၄၀ ၂-နုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၇၀)

ကောင်း။ ထိုသကလစက္ကဝါဠဝါသီမဟာဇနတို့၏ မျက်စိသည် သျှင်နေ
မင်းအားညဉ့်ကို သူတိမ်း၍ နေ့မှပေးဘိဇ္ဇာသို့ရှိသည်မည်၏။ အကြောင်း
မူ။ နေမင်းထွတ်မှမြင်နိုင်ကြ၏။ မျက်စိအလင်းကို သျှင်နေမင်းပေးသည်
မည်သောကြောင့်တည်း။ ။ ဤသို့သော အနက်ကို ဆရာ့လက်ဖြစ်မှတ်ရ
မည်လောဟူမူ။ ။ စက္ခုမာတိ သကလ စက္က ဝါဠ ဝါသီနံ အန္ဓ ကာရံ ဝိစ
မိတွာ စက္ခု ပဋိလာဘကရဏေန ယန္တေန တေသံဒိန္နံ စက္ခုတေန စက္ခု
မာ။ ။ ဤသို့ကျော်ကြီးငါးရို အဋ္ဌကထာဆရာ့နည်းကို ယူ၍သာ ဆိုရ
သည်။ အတ္တနောမတိမျှမဟုတ်။ ။ စက္ခုမာတိ၊ စက္ခုမာဟူသောပုဒ်၏။
အတ္တော၊ အနက်ကို။ ဇေဝံ၊ ဤသို့။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။ သကလစက္ကဝါဠ
ဝါသီနံ၊ အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့၏။ အန္ဓကာရံ၊ ကန်း
သည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော မှောင်ကို။ ဝိစမိတွာ၊ လွှင့်၍၊ လွှင့်သော
အားဖြင့်။ စက္ခုပဋိလာဘကရဏေန၊ မျက်စိကိုရခြင်းကို ပြုခြင်းဖြင့်။ ဝါ၊
ပြုတတ်သော။ ယန္တေန၊ နေယန္တရားသည်။ တေသံ၊ ထိုသကလစက္ကဝါဠ
ဝါသီတို့အား။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ ဒိန္နံ၊ ပေးအပ်သည်မည်၏။ တေန၊ ထိုသို့
မျက်စိပေးသည်မည်သောကြောင့်။ (တနည်း)။ တေန၊ ထိုမိမိသည်ပေး
အပ်သောလူများမျက်စိအားဖြင့်။ သူရိယော၊ နေမင်းသည်။ စက္ခုမာ၊ လူ
တို့မျက်စိအပ်၍ထားသကဲ့သို့ရှိသည်မည်၏။ ။ တချသောစကြဝဠာ၌
နေတစင်းသာရှိသောကြောင့်၊ ဧကရာဇာ၊ ဟူသည့်။ ဧက၊ သဒ္ဓါ အသဟာ
ယတ္ထတည်း။ ။ သကလစက္ကဝါဠအာလောကကရာနံ အန္တရေသေဋ္ဌပိ
သေဋ္ဌဋ္ဌေနဧကရာဇာ။ ။ ဤအဋ္ဌကထာအလိုသော်၊ သေဋ္ဌတ္ထတည်း။ ။
သေဋ္ဌာသဟာယသင်္ခါည၊ တုလျေသွေကော တိလိင်္ဂကော၊ ဟု သဒ္ဓါပိဒု
တို့လည်းဆိုစကုန်၏။ ။ ဟရိနာသမာနောဝဇ္ဇောယဿသောတိ ဟ
ရိဿ-ဝဇ္ဇော။ ။ ဟရိ၊ သဒ္ဓါသုဝဇ္ဇာဝါစက။ သမာနကိုသ၊ ရေး၍စွေး
ဘော်လာ။ တံတံ၌ ဧရတံ၊ ကားပဉ္စမိအနက်၌အံတည်း။ နေဝံတံ၊ ကား
တုမှသဒ္ဓါ၏ ကာရိယ ဒုတိယန္တတည်း။ ဧရတံ၊ ကား ပယောဂဝန္တသဗ္ဗ
နာမ်၊ နေဝံတံ၊ ကားဝစနသဗ္ဗနာမ်တည်း။ နမဿာမိကားနမုခတ်နေဝင်၊
နမောတွသော၊ သုတ်ဖြင့် အဿပစ္စည်းသက်ပြီးမှိဘတ်သက်၍ ဒိဗ္ဗ
ရောံသည်။ နမဿ ဝန္တနာယံ၊ ဟူသောဆရာ့အလို၊ နမဿခတ်ပင်ဆို။
ဝိဟရေမု၊ ဤယျောမဝိဘတ်ကိုမေ့၊ ရေးသည်။ ။ ကွမိယျောမသောမု။ ။
ယျောမဝိဘတ္တိယာမေအာဒေသောဟောတိကွမိ။ တယာဇ္ဇင်္ဂုတ္တာဝိဟ

ရေမုဒိဝသံ၊ ကထံဇာနေမုတံမယံ၊ နနောဒက္ခေဇုသမ္ပုဒ္ဓိဣစ္စာဒိ။ ။ သဒ္ဓန္နိ
 တိ။ ။ လမ်းသွားရင်းမြင်ကောင်းရာရာမြင်ပါစေဟု ရေးလိုက်သည်။
 ကျမ်းအရှိသား၊ စကားပိုသည်ဟု မဆိုသာ။ ။ ဗာဟိတပါပ၊ ကိုနိရုတ္တိ
 နည်းအားဖြင့် ဤ၌ ပြာဟ္မဏ၊ ဆိုသည်။ ။ ဝိသုဒ္ဓိပြာဟ္မဏကို ယူ။ ။ ဇာတ်မတ္တ
 တောဝါဒိပြာဟ္မဏမဟုတ်။ သဗ္ဗေသင်္ခတာသင်္ခတေ ဓမ္မေ သဗ္ဗေဝါ ခန္ဓာ
 ယတနုဓာတု ဓမ္မေ သလက္ခဏဝသေန အတ္တနောဥာဏဿ ဝိဒိတေပါ
 ကဋေကတွာ ဂတာတိတ္ထိမာရာနံ မတ္တကံမန္နိတွာ ဒသသဟာသိလောက
 ဓာတုဥန္နာဒေတွာ ဗောဓိတလေ သမ္မာသမ္ဗောဓိပတ္တာ သံသာရံဝါ အ
 တိက္ကန္တာတိဝေဒဂူ၊ ပြု။ ။ သဗ္ဗဓမ္မေ၊ ကားဝေဒဂူ၊ ဇာတ်တည်း။ ။ တေမေန
 မောဉ္ဇ၊ တေ၊ ကားသမ္ပုဒ္ဓိဣစ္စ၊ ဟူသောပါဌသေသကို ငဲ့သောကတ္တာပုဒ်။
 ကံပုဒ်ပြု၍ နမော၊ ဉ္ဇမစပ်ကောင်း။ နမောအယှဉ် သမ္ပဒါနိသာနေကောင်း
 သည်။ ဝန္ဓနေနမော၊ ဟူရကား၊ နမော၊ ကားဝန္ဓနာအနက်ကို ဟောသောဒု
 တိယန္တနိပါတ်ပုဒ်တည်း။ ထို့ကြောင့်၊ ဇေတံမမ ဣမံနမက္ကာရံပဒိဣစ္စ၊ ဟု
 အဋ္ဌကထာငိန့်သော်။ နမတ္ထု၊ ဉ္ဇနမော၊ ကားပဌမန္တတည်း။ တဒဂံဝိမုတ္တိ၊
 ဝိက္ခမ္ဘန ဝိမုတ္တိ၊ သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ၊ ပဒိပ္ပဿ ဒ္ဓိဝိမုတ္တိ၊ နိဿရဏဝိမုတ္တိ၊
 ပဗ္ဗဝိမံဝိမုတ္တိ)။ ။ မောရဇာတ်ကံနဝမံ။ ။

၁၆၀-ဝိနိလကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု
 မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေမေဝ နုရာဇာနံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိနိလကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏ ဘုရားအတုကို ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝိနိလကသည် ဝိဒေဟမင်းကို မြင်၍ ငါ့အား ဝိဒေဟမင်းနှင့် အဘယ်
 မှာထူးအံ့နည်း။ ဤဝိဒေဟရာဇ်မင်းသည် သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကသောရ
 ထား၌ စီး၍ မြို့ကို ဖြည့်၏။ ငါသည် တမူကား ဟင်္သာကသောရ ထား၌ စီး၍
 သွားရ၏ဟု ကြံ၍ ကောင်းကင်ဖြင့် သွားလျက်။ ။

(၁၇၁) ဇေ.မေဝ နု ရာဇာနံ၊ ဝေဒေဟံ မိထိလ.ဂ္ဂဟံ။
 အဿာ ဝဟန္တိ အာဇညာယထာ ဟံသာ ဝိနိလကံ။ ။
 ဟူသော ဂြိုးဦးစွာသော ဂါထာကို ဆို၏။ ။

(၁၇၁) နှ၊ ငါ့အကြံရှိသည်ကား။ ဝါ၊ နှ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟတိုင်း၏အရှင်ဖြစ်ထသော။ မိထိလဂ္ဂဟံ၊ မိထိလာပြည်ကြီး၌ရွှေထုံရွှေနန်းသိမ်းမြန်းစိုးစုလျက်စံနေထသော။ ရာဇာနံ၊ မင်းကို။ အာဇညာ၊ အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည့်ကိုသိတတ်ကုန်သော။ အဿာ၊ မြင်းတို့သည်။ ဝဟန္တိ ယထာ၊ ဆောင်ကုန်၏သို့။ ဇေမေဝ၊ ထိုအတူ၎င်းလျှင်၊ ဝိနိလကံ၊ ဝိနိလက အမည်ရှိသော။ ဖံ၊ ငါ့ကို။ ဣမေဟံသာ၊ ဤဟာသံပျို့ညီနောင်တို့သည်။ ဝဟန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။ ။

ထိုဝိနိလကကိုအဘသည်အမျက်ထွက်၍ သင်သည် ငါ၏သားတို့ထက်လွန်မြတ်သလော။ ငါ၏သားတို့ကိုနှိပ်စက်၍ ရထား၌ကကုန်သော သိန္ဓောမြင်းတို့ကိုကဲ့သို့ ပြုဘိ၏။ မိမိ၏ပမာဏကိုမသိ။ ဤအရပ်သည် ကျက်စားရာအရပ်မဟုတ်။ သင်အမိ၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင် သွားလေလော့ဟုပြင်းခြောက်၍။ ။

(၁၇၂) ဝိနိလ ဒုဂ္ဂံ ဘဇသိ၊ အ-ဘူမိံ တာတ သေဝသိ။

ဂါမန္တရာနိ သေဝသု၊ ဇေံ မာတာလယံ တဝ၊ ။

(၁၇၂) တာတဝိနိလ၊ အချင်း ဝိနိလ။ ဣမေသံ၊ ဤဟာသံပျို့ညီနောင်တို့၏။ ဝသေန၊ အစွမ်းအားဖြင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ဒုဂ္ဂံ၊ ရောက်နိုင်ခဲ့သောတောင်မြောင်းချောကြားအရပ်သို့။ ဘဇသိ၊ ရေခဲလာ၏။ အ-ဘူမိံ၊ သင်၏အရာမဟုတ်သောမြေအရပ်ကို။ တံ၊ သင်သည်။ သေဝသိ၊ မြှဲလဲလာ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ဂါမန္တရာနိ၊ ရွာစွန်းရွာနားအရပ်တို့ကို။ သေဝသု၊ မြှဲလဲလော့။ ဇေံ ဂါမန္တရံ၊ ဤမစင်တောအကောင်ပုပ်စွန်းရာဖြစ်သောရွာစွန်းရွာနားအရပ်သည်။ တဝ၊ သင်၏။ မာတာလယံ၊ အမိကျီးမနေရာအရပ်တည်း။ တံ၊ သင်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုအမိကျီးမနေရာအရပ်သို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။ ။ (နှတိပရိတက္ကေနိပါတေ၊ ဇေံသေဝိဝတ္တတိယေဝ။ ဝိမိသံနိလံယဿာတိဝိနိလော၊ အဘဟာသံဖြစ်၍အညှိသက်သက်မဟုတ်၊ ရွှေရွှေဝါဝါရောလျက်ညှိသောအဆင်းရှိရကားဝိနိလမည်သည်။ အမိမှရသောအမည်လည်းမဟုတ်၊ အဘမှရသောအမည်လည်းမဟုတ်၊ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်တည်း)။ ။ ဝိနိလဇာတကံဒသမံ။ ။ ဒဋ္ဌဝဂ္ဂေါပဋ္ဌမော။ တဿုဒ္ဓါနံ။ ။

ရာဇောဝါဒဋ္ဌ၊ သိင်္ဂါလံ၊ သူကရံ၊ ဥရုဂံ၊ ဘဂ္ဂံ၊ ။

အလိနပိတ္တ၊ ဂုဏဋ္ဌ၊ ဟန္တု၊ မောရ၊ ဝိနိလကံ၊ ။ ။

၂-သန္ဓဝဝဂ်။

၁၆၁-ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ နသန္ဓဝံကာပုရိသေနကရိယာထ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆုံးမခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော ယောက်ျားနှင့်တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကိုမပြုအပ်ဟုဆို၍။ ။

(၁၇၃) န သန္ဓဝံ ကာ-ပုရိသေန ကရိယာထ၊
အရိယော အနရိယေန ပဇာန-မတ္ထံ။
စိရာ-နုရတ္ထော ပိ ကရောတိ ပါပံ၊
ဂဇော ယထာ ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၃) ဘဝန္တော၊ အိရသေ့တို့။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ပဇာနံပဇာနန္တော၊ သိမြော်မြင်သော။ အရိယော၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိသောသူသည်။ အနရိယေန၊ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသော။ ကာ-ပုရိသေန၊ ပြင်းထန်အမျက်ထွက်တတ်သည်ဖြစ်၍စင်စစ်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောသူနှင့်။ သန္ဓဝံ၊ တဏှာအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း၊ မိတ်ဆွဲသောအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကရိယာထ၊ မပြုရာ။ ကသ္မာ၊ အဘွဲ့ကြောင့်မပြုရာဟုငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တေန၊ ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တ ရသေ့သည်။ ပေါသိယမာနေ၊ မွေးအပ်သော။ ဂဇော၊ အမုန်ရစ်သောဆင်သည်။ ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တံ၊ ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တရသေ့ကို။ ဟနန္တော၊ သတ်လျက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ အကာသိယထာ၊ ပြု၏သို့။ ဇေတထာ၊ ထိုအတူ။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အနရိယော၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသောသူသည်။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ အနုရတ္ထောပိ၊ အဘူတကွနေဘူးသော်လည်း။ အဂဏေတွာ၊ ကာလမြင့်ကြာ အဘူတကွနေဘူးသည်ကို မရေတွက်မူ၍။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြုတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ သန္ဓဝံ၊ တဏှာအားဖြင့်ပေါင်းဘော်ခြင်း၊ မိတ်ဆွဲသောအားဖြင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကရိယာထ၊ မပြုရာ။ ။

၁၄၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၇၄)

မပေါင်းတော်သင့်သည်ကိုပြုပြီး၍ ယခုအခါ ပေါင်းတော်ရာသည် ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၁၇၄) ယံ တွေ့၀ ဇညာ သဒိသော မမန္တိ၊
သိလေန ပညာယ သုတေန စာပိ။
တေနေ၀ မိတ္တိံ ကရိယာထ သဒ္ဓိံ၊
သုခေါ ဟဝေ သပ္ပုရိသေန သင်္ဂမော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၄) တု၊မပေါင်းတော်ရာသည်မှတစ်ပါး ပေါင်းတော်ရာသည်ကို ဆိုအံ့။ယံဇေဝ၊အကြင်သသူကိုသာလျှင်။အယံ၊ဤသူသည်။မမံ၊ငါနှင့်။သိလေန၊သိလအားဖြင့်၎င်း။ပညာယ၊ပညာအားဖြင့်၎င်း။သုတေနစာပိ၊အကြားအမြင်အားဖြင့်၎င်း။သဒိသော၊တူ၏။ဣတိ၊ဤသို့။ဇညာဇာနေယျ၊သိရာ၏။တေနေ၀၊ထိုသူနှင့်သာလျှင်။သဒ္ဓိံ၊တကွ။မိတ္တိံ၊မိတ်ဆွဲခြင်းကို။ကရိယာထ၊ပြုရာ၏။ဟဝေ၊စင်စစ်။သပ္ပုရိသေနသောဘဏပုရိသေန၊ကိုယ်နှုတ်နှုလုံး အမှုတင့်တယ်သော သူတော်ကောင်းနှင့်။သင်္ဂမော၊ပေါင်းတော်ခြင်းသည်။သုခေါ၊ချမ်းသာ၏။ ။(စတ္တာရောအရိယာအာစာရအရိယော၊ လိင်္ဂအရိယော၊ ဒဿနအရိယော၊ပဋိဝေဓအရိယော၊တိ။တေသုအာစာရအရိယောဣဓိပေတော။ ။ဝသနိဝါသေ၊ခေတ္တတ္ထဖြစ်၍အနုရတ္ထော၊ဟုဒန္တဇထသံယုဂ်နှင့်လိုသည်။ဒေဝေါရဋ္ဌော၊ဒွိကားဝသ၊သေဝနေ၊ခေတ္တတ္ထဖြစ်၍မုဒ္ဓဇဋ္ဌ၊လိုသည်။)။ ။ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ။

၁၆၂-သိန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နသန္ဓဝသွာပရမတ္ထိပါပိယော၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်ကန်းဆာဆင်အပ်သောဤသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မီးပူဇော်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိမိပူဇော်သောမီးသည်ပင်လျှင် မိမိကျောင်းဆောင်ကို လောင်ခဲ့ရကား၊ ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားသည် ကြောံလန့်တကြား ပြေး၍ အပန္နိရပ်

လျက်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောသူနှင့် ပေါင်းတော်ခြင်းမည်သည်ကို မပြု
အပ်။ ယခုအခါငါသည် ပြုငြင်သဖြင့်ဆော်လုပ်အပ်သော သစ်ရွက်မီး
သောကျောင်းကိုဤမီးသည်လောင်ခဲ့ပြီဟုဆို၍။ ။

(၁၇၅) န သန္ဓဝသ္မာ ပရမတ္ထိ ပါပိယော၊
ယော သန္ဓဝေါ ကာ-ပုရိသေန ဟောတိ။
သန္တပ္ပိတော သပ္ပိနာ ပါယာသေန၊
ကိစ္ဆာ ကတံ ပဏ္ဍ-ကုဋိံ အဒယှိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၇၅) ကာပုရိသေန၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်သောယုတ်မာသသူနှင့်။ ယော
သန္ဓဝေါ၊ အကြင်ပေါင်းတော်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အတ္ထာသန္ဓဝါ၊
ထိုစက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသသူနှင့်ပေါင်းတော်ခြင်းအော်၊ ပရံ၊ အလွန်။ ပါပိ
ယော၊ အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသောသဘောသည်။ နတ္ထိ၊ လောကဓာတ်
ဝယ်မရှိပြီ။ ကသ္မာ၊ အတွဲကြောင့်မရှိဟူ၍ငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ သပ္ပိ
နာ၊ ထောပတ်ဖြင့်၎င်း။ ပါယာသေန၊ ဃာနာဖြင့်၎င်း။ သန္တပ္ပိတောအပိ၊
ရောင့်ရဲပါစေလျက်လည်း။ အယံအဂ္ဂိ၊ ဤမီးသည်။ မယာ၊ ငါသည်။ ကိစ္ဆာ
ကတံ၊ ပြုငြင်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ပဏ္ဍ-ကုဋိံ၊ သစ်ရွက်မီးသောကုဋီကို။
အဒယှိ၊ အားပါးမနာ လောင်ခဲ့ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့် ငါဆိုပေသ
တည်း။ ။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆို၍ အဆွေခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားတတ်
သောသင်ဖြင့် ငါ့အား အလိုမရှိဟုထိုမီးကိုရေဖြင့်ငြိမ်းစေ၍ သစ်ခက်
ဖြင့်ပုတ်၍ ဟိမဝန္တာ၏ အတွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော်၊ တခုသောရွှေနှင့်
တူသောအဆင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာမာအမည်ရှိသောသမင်မ
ကို၊ ခြင်္သေ့ ၏၎င်း၊ ကျား၏၎င်း၊ သစ်၏၎င်း မျက်နှာကို လျက်သည်ကို
မြင်၍သူတော်ကောင်းတို့နှင့်ပေါင်းတော်ခြင်းထက်မြတ်ခြင်းမည်သည်
မရှိဟုကြံ၍။ ။

(၁၇၆) န သန္ဓဝသ္မာ ပရမတ္ထိ သေယျော၊
ယော သန္ဓဝေါ သပ္ပုရိသေန ဟောတိ။
သိဟဿ ဗျုပ္ပဿ စ ဒိပိနော စ၊
သာမာ မုခံ လောဟတိ သန္ဓဝေန။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်သတည်း။ ။

၁၄၆

၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၁၇၇)

(၁၇၆) သပ္ပုရိသေန၊ သူတော်ကောင်းနှင့်။ ယောသန္ဓဝေါ၊ အကြင်ပေါင်း
 တော်ရခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အသ္မာသန္ဓဝါ၊ ထိုသူတော်ကောင်း
 တို့နှင့် ပေါင်းတော်ရခြင်းထက်။ ပရံ၊ အလွန်။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့်
 မြတ်သောသဘောသည်။ နတ္ထိ၊ လောကဓါတ်ဝယ်မရှိ။ သိဟဿ၊ ခြင်္သေ့
 ၏၎င်း။ ဗျုပ္ပဿစ၊ ကျား၏၎င်း။ ဒိပိနောစ၊ သစ်၏၎င်း။ မုခံ၊ မျက်နှာကို။
 သာမာ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောသမင်မသည်။ သန္ဓဝေန၊
 အဘော်ခုံမင် ချစ်ခင်မေတ္တာကြောင့်။ လေဟတိ၊ လျက်၏။ (သန္ဓုပ္ပိ
 တောသပ္ပိနာပါယာသေနန္ဒအဝိသဒ္ဓါစသဒ္ဓါတို့သည် နိပါတ်ဖြစ်၍ ဇော
 တကမ္ပဖြစ်ရကား၊ ထင်ရှားမရှိ သော်လည်း မိမိအနက် မပျော်မပျက်
 အောင်ယောဇနာသကာလတော်ရသည်။ ။ သန္ဓဝဇာတကံဒုတိယံ။ ။

၁၆၃-သုသိမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ကာဠာမိဂါသေတဒန္တာ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း
 ဆာဆင်အပ်သောဤသုသိမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အလိုဆန္ဒကိုညှိညွတ်၍ ဣခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုသုသိမမင်းသည် ခပ်သိမ်းသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်
 လျက်ဆင်မင်္ဂလာအားလျှောက်ပတ်သင့်တင့်သောအဆော်အဦဘဏ္ဍာ
 ကိုယူစေ၍မင်္ဂလာပြုရာအရပ်သို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း သူ
 ငယ်အဆောင်အယောင်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍မိမိ၏ပရိသတ်
 ဖြင့်ခြံရံအပ်သော အခြွေအရံရှိသည်ဖြစ်၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ မြတ်
 သောမင်းကြီး၊ သျှင်မင်းကြီးတို့သည်အကျွန်ုပ်တို့၏၎င်း၊ သျှင်မင်းကြီးတို့
 ၏၎င်း အန္ဓယ်ကိုဖျက်၍တပါးကုန်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုဆင်မင်္ဂလာကို ပြု
 စေ၍သင်တို့၏တန်းဆာတို့ကို၎င်း၊ အဆော်အဦတို့ကို၎င်း ထိုတပါးကုန်
 သောပုဏ္ဏားတို့အား ပေးအံ့ဟူ၍ ဆိုတော်မူကုန်သည်ဟုကြားရသည်
 ကားမှန်သလောဟုဆို၍။ ။

(၁၇၇) ကာဠာ မိဂါ သေတ-ဒန္တာတဝိ.မေ၊
 ပရော-သတံ ဟေမ-ဇာလာ.ဘိဆန္ဒာ။

တေ.တေ ဒဒါဒိ.တိ သုသိမ ဗြူသိ၊
 အနုဿရံ ပေတ္တိ-ပိတာမဟာနံ။ ။
 ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၇) သုသိမ၊မင်းမြတ်သုသိမ။ တဝ၊ သျှင်မင်းမြတ်၏။ သန္တိကေ၊ အထံတော်၌။ ကာဠာ၊ မည်းညိုကုန်ထသော။ မိဂါ၊ သားမျိုးဖြစ်ကုန်ထသော။ သေတ-ဒန္တာ၊ ပြူသောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ ပရော-သတံ၊ တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ ဟေမဇာလာဘိဆန္ဒာ၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ ဣမေဟတ္ထိ၊ ဤဆင်တော်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သုသိမ၊ မင်းမြတ်သုသိမ။ တံ၊ သျှင်မင်းမြတ်သည်။ အမှာကဉ္စ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏၎င်း။ အတ္တနောစ၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏၎င်း။ ဝံသေ၊ အနွယ်၌။ ပေတ္တိ-ပိတာမဟာနံ၊ အဘအဘိုးတို့၏။ အါစိတ္တံ၊ အလေ့အကျက်ကို။ အနုဿရံအနုဿရန္တော၊ အခံမေ့တော်မူနိုင်လျက်ပင်။ အမှာကဉ္စ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏၎င်း။ အတ္တနောစ၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏၎င်း။ ဝံသံ၊ အနွယ်ကို။ နာသေတံ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ။ တေ.တေ တေတေ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဤဆင်တော်တို့ကို။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်မှ။ အညေသံ၊ တပါးကုန်သော။ ဗြာဟ္မဏာနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့အား။ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ၊ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သောငှါ။ ဒဒါဒိ.တိ၊ ပေးအံ့ဟူ၍။ ဗြူသိကိရ၊ အမိန့်တော်ပြန်တော်မူသည်ဟု ကြားရသည်ကား။ သစ္စံ၊ မှန်သလော။ ။

သုသိမမင်းသည်ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၁၇၈) ကာဠာ မိဂါ သေတ-ဒန္တာ မဒိ.မေ၊
 ပရော-သတံ ဟေမ-ဇာလာ.ဘိဆန္ဒာ။
 တေ.တေ ဒဒါဒိ.တိ ဝဒါမိ မာဏဝ၊
 အနုဿရံ ပေတ္တိ-ပိတာမဟာနံ။ ။
 ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၇၈) မာဏဝ၊ မောင်လုလင်။ မမ၊ ငါ၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ကာဠာ၊ မည်းညိုကုန်ထသော။ မိဂါ၊ သားမျိုး ဖြစ်ကုန်ထသော။ သေတ-ဒန္တာ၊ ပြူသောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ ပရော-သတံ၊ တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ ဟေမ-ဇာလာ.ဘိဆန္ဒာ၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်ထသော။ ဣမေ၊ ဤဆင်တော်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။

၁၄၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၇၈)

ပေတ္တိ-ပိတာမဟာနံ၊ အဘအဘိုးတို့၏။ ကြိယံ၊ အမှုကို။ အနုဿရံ၊ အနုဿ
ရန္တော၊ အော်မေ့လျက်။ တေ-တေတေတေ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဤဆင်
တော်တို့ကို။ တယာ၊ သင်မှ။ အညေသံ၊ တပါးကုန်သော။ ပြာဟ္မဏာနံ၊
ပုဏ္ဏားတို့အား။ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ၊ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သောဌာ။ ဒဒါဒိတိ၊
ပေးအံ့ဟူ၍။ ဝဒါမိ၊ ဆိုသည်ကား။ သစ္စမေဝ၊ မှန်သလျှင်ကတည်း။ (ဤ
ဂါထာတို့၌ကာဠာ၊ ဟူသောပါဌဖြင့် ဆင်ဖြူ၊ ဆင်နီ၊ စသည်မဟုတ်၊ ဆင်
မည်းအဖြစ်ကိုသိအပ်၏။ မိဂ၊ သဒ္ဓါသည်အခြေလေးချောင်းရှိသောသား
မျိုးကိုဟောသည်ဖြစ်၍မိဂါဆိုသည်။ ဣမေန္တဣမ၊ သည်အစွန္တသဒိပပစ္စ
က္ခအနက်ကိုဟောသည်ဖြစ်၍။ တဝ၊ သင်အား၊ ဟုသမ္ပဒါနုတ္တယူသည်ရှိ
သော်၊ နိုင်ငံတော်အတွင်း အဝေးအနီးရှိသမျှကိုရသောကြောင့်၊ သန္တိ
ကေ၊ ဟူသောပါဌသေသကိုသိသာသည်။ ဣမေ၊ သည်သဗ္ဗနာမ်ပုန်ဖြစ်
၍ပိသေသနုဖြစ်ရကား၊ ဟတ္ထိ၊ ဟူသောပဋ္ဌာနပုန်ထည့်ရသည်။ ကြိယာ
သုညံကာရကံနာမနတ္ထိ၊ ဟု၊ ပရိဘာသာလာသောကြောင့်၎င်း၊ ခပ်သိမ်း
သော ပဒတ္တသည်သတ္တာသဘောမကင်းသောကြောင့်၎င်း၊ ကုသလာ
ဓမ္မာ၊ ဟောသော်၊ သံဝိဇ္ဇန္တိ ကြိယာကိုသိရသကဲ့သို့၊ သန္တိ၊ ဟူသော ကြိ
ယာကိုသိသာသည်။ ဧဒိသုသဗ္ဗနာမေသုပုဗ္ဗမေဝပဋ္ဌာနံ၊ ဟူသောပရိဘာ
သာကိုအရာခပ်သိမ်းမမှတ်အပ်။ လွန်လေပြီးသည်ကိုစွဲသော ကြောင့်၊
တေ၊ ဟုဆိုပြီး၍ထိုအတ္တသင်္ဃုမုက်ကွယ်မဟုတ်ပစ္စက္ခဖြစ်သောကြောင့်၊
တေ၊ ဇေတေ၊ ဟုနှစ်ထွေဆိုရကား၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသောဤဆင်တော်တို့ကို
ဟုယောဇနာရသည်။ ယဿဒါတုကာမောရောစတေခါရယတေဝါတံ
သမ္ပဒါနံ၊ ဟူသောကစ္စည်းစာရှိ၍ ဒဒါမိကြိယာသည် သမ္ပဒါနံကို ငဲ့ရ
ကား၊ အရာအားလျော်စွာ ပြာဟ္မဏာနံ၊ ဟူသော သမ္ပဒါနံကို သိသာ
သည်။ လုလင်သည်ပုရောဟိတ်သားဖြစ်လျက် သူ့ကိုမပေးခဲ့ရကား၊ အ
ညေသံ၊ ဟူသောပိသေသနုနှင့်တကွ မယာ၊ ဟူသောအပါဒါနံကိုသိသာ
သည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဆင်ဖြူတော်ကို အပိုင်လှူသကဲ့သို့မ
ဟုတ်သောကြောင့်၊ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ၊ ဟူသော ပါဌသေသကို သိ
သာသည်။ ပေတ္တိပိတာမဟာနံ၊ ဟူသောပုန်သည်ပိသေသနုကို ငဲ့သော
ကြောင့်၊ ဝံသေ၊ ဟူသော ပါဌသေသကို ထည့်ရသည်။ ထိုဝံသေ၊ ဟူ
သောသတ္တဒိပိသေသနုသည်လည်းသမ္ပန္တပိသေသနုကိုငဲ့သောကြောင့်
ဝဒန္တပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုအားလျော်စွာ အမှာကဗ္ဗအတ္တနောစ၊ ဟူသောဆဋ္ဌိ

ဝိသေသနကိုထည့်ပြန်ရသည်။ ပေတ္တိဝိတာမဟာနံ၊ ဟူသောသမ္ပန္နကို အနုဿရံ၊ နှိမစပ်ကောင်း။ အနုဿရံ၊ သည်လည်းကံကိုငဲ့သောကြောင့်၊ အာဓိဏ္ဏံ၊ ဟူသောပါဌသေသကိုထည့်ရသည်။ အနုဿရံအလေ့အကျက် ကိုထိလျက်အေခံမေ့နိုင်လျက်တပါးသောပုဏ္ဏားတို့အားပေးခြင်းသည် အနုဿရံကိုဖျက်ဆီး၏ဟူသောအတ္ထုသည် ပြီးသောကြောင့်၊ ဝံသံနာသေ တံ၊ ဟူသောပါဌသေသကိုထိသာသည်။ ဗြူသိ၊ ကြိယာသည်သူ့ ကိုတူ ရှုမဆို။ အဆင့်စကား ကြားရသည်ကို လျှော့သောကြောင့်၊ အနုဿဝ ထင်စိမ့်သောဌာ၊ တူရှုပင်မရှိသော်လည်း၊ ကိရ၊ ပုန်ကိုထည့်၍ ဗြူသိကိ ရ၊ ဟုယောဇနာရသည်။ ထိုစကားသည် အကြားနှင့်တန္တုထိုက်သော စကားဖြစ်၍သစ္စံ၊ ဟူသော ပါဌသေသကိုထိသာသည်။ ဤသို့အသီးအ သီးစိစစ်၍ ရသောကြောင့် ပါဌသေသကိုပိုမိုသည်ဟု မဆိုသာ။ (အဋ္ဌက ထာနှင့်တိုက်ပါလေ)။ ။ သုသိမဇာတကံတတိယံ။ ။

၁၆၄-ဂိဇ္ဈနာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်။ ယံနုဂိဇ္ဈောယောဇနသတံ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂိဇ္ဈနာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောမိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကိုမင်းသည် အိုလင်းတ၊ လင်းတတို့သည်ကား၊ ယူဇနာတရာထက်၌တည်ကုန်၍ သား ကောင်ကိုမြင်ကုန်လျက်၊ အဘယ်ကြောင့်သင်သည်မိမိအကျိုးငှါထောင် အပ်သောကြော့ကွင်းကိုမမြင်သနည်းဟုမေးလိုရကား။

(၁၇၉) ယံ နု ဂိဇ္ဈော ယောဇန-သတံ၊ ကုဏပါနိ အဝေက္ခတိ။

ကသ္မာ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ဗုဇ္ဈသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၉) ဘောဂိဇ္ဈ၊ ဝေယူဇနာ၊ ချင့်တရာက၊ အစာသားတစ်၊ ရှိ သည့်ဖြစ်ကို၊ ထစ်ထစ်ထင်ထင်၊ ရှုနိုင်မြင်လျက်၊ ညွတ်တွင်မိထ၊ အိုလင်း တ၊ ဂိဇ္ဈောနုဂိဇ္ဈောနာမ၊ လင်းတမည်သည်ကား။ ယောဇန-သတံ၊ ယူဇ နာတရာကို။ အတိက္ကမိတွာ၊ လွန်၍။ ဌတာနိ၊ တည်ကုန်သော။ ကုဏပါနိ၊

၁၅၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၈၀)

အစာသားကောင်တို့ကို။ အဝေက္ခတိ၊ မြင်နိုင်သည်မဟုတ်လော။ အထ၊
ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ တံ၊ သင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ၊
ဩဒ္ဓိတံ၊ ထောင်အပ်သော။ ဇာလဗ္ဗ၊ ပိုက်သို့၎င်း။ ပါသဗ္ဗ၊ ကြော့ကွင်းသို့
၎င်း။ အာသဇ္ဇာပိ၊ ရေခဲ၍လည်း။ ကသ္မာ၊ အဘွဲကြော့နှင့်။ နုဗုဏ္ဏသိ၊ မသိဘိ
သနည်း။ ။ (ယန္တိ နိပါတမတ္တံ။ နူတိနာမတ္ထေ နိပါတော၊ ဟူရကား။ ယံ
လ္လွတ်၍ နူကိုနာမဘွင့်၍ ယောဇနာသည်။ ။

ထိုလင်းတသည် ထိုမင်း၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၁၈၀) ယဒါ ပရာဘဝေါ ဟောတိ၊ ပေါသော ဇိဝိတ-သင်္ခယေ။

အထ ဇာလဗ္ဗ ပါသဗ္ဗ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ဗုဏ္ဏတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၀) မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ပေါ
သော၊ သတ္တဝါသည်။ ဇိဝိတသင်္ခယေ၊ အသက်ကုန်ဆုံးသောအခါသည်။
ပတ္ထေ၊ ရေခဲလတ်သော်။ ပရာဘဝေါ၊ ပျက်စီးလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
အထ၊ ထိုအခါ၌။ သောပေါသော၊ ထိုပျက်စီးလိုသော သတ္တဝါသည်။
အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ဩဒ္ဓိတံ၊ ထောင်အပ်သော။ ဇာ
လဗ္ဗ၊ ပိုက်သို့၎င်း။ ပါသဗ္ဗ၊ ကြော့ကွင်းသို့၎င်း။ အာသဇ္ဇာပိ၊ ရေခဲ၍လည်း။
နုဗုဏ္ဏတိ၊ မသိ။ ။ ဂိဏ္ဏဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၁၆၅-နကုလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သန္တိံ ကတွာ အမိတ္တေန၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤနကုလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အမတ်စစ်သူကြီး နှစ်ယောက်တို့၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြွေပါကို ထိုအခြင်းဖြင့် ဝပ်၍အိပ်သည်ကို
မြင်၍၊ မြွေပါ၊ သင်အားအဘယ်ကိုလျှင်မှီ၍ ဘေးသည် ဖြစ်သနည်းဟု
မေးလိုရကား။ ။

(၁၈၁) သန္တိံ ကတွာ အမိတ္တေန၊ အတ္ထာဇေန ဇလာယုဇ။

ဝိဝရိယ ဒါဌံ သေသိ၊ ကုတော တေ ဘယ-မာဂတံ။ ။

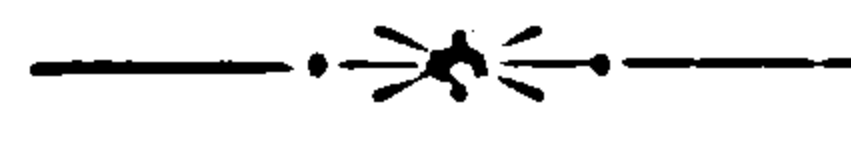
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၁) ဇလာဗုဇ၊ ဖြေပါ။ တံ၊ သင်သည်။ အမိတ္တနု၊ ရန်သူဖြစ်သော။ အဏ္ဏဇေန၊ ဖြေနှင့်။ သန္တိ၊ စေ့စပ်ခြင်းဟူသောမိတ်အဖြစ်ကို။ ကထွာ၊ ပြု၍။ ဒါဋ္ဌံ၊ အစွယ်ကို။ ဝိဝရိယ၊ ဘော်၍။ သေသိ၊ အိပ်၏။ တေ၊ သင်အား။ ကုတော၊ အဘယ်မှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အာဂတံ၊ လာသနည်း။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းမေးအပ်သောဖြေပါသည်။ အသျှင်ရသေ့၊ ရန်သူမည်သည်ကို မထေမဲ့မြင်မပြုအပ်။ ရွံရှာအပ်သလျှင်ကတည်းဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၁၈၂) သင်္ကတေ.ဝ အမိတ္တသ္မိံ၊ မိတ္တသ္မိံ ပိ နဝိဿသေ။
အ-ဘယာ ဘယ.မုပ္ပန္နံ၊ အပိ မူလာနိ ကန္တတိ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၂) အယျ၊ သျှင်ရသေ့။ အမိတ္တသ္မိံ၊ ရန်သူနှိုင်း။ မိတ္တသ္မိံ၊ အဆွခင်ပွန်းနှိုင်း။ သင်္ကတေ.ဝ၊ ရွံရှာအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ နဝိဿသေ၊ အကျမ်းတဝင်မပြုရာ။ အဘယာ၊ ဤသူမှဘေးမဖြစ်ပြီဟု ထင်မှတ်အပ်သောအဆွခင်ပွန်းမှ။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်သော။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ မူလာနိအပိ၊ အမြစ်အရင်းတို့ကိုသော်လည်း။ ကန္တတိ၊ ဖြတ်တတ်၏။ ။ (ဇရံ ဇရဏံ ဘေဒံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ယာတိဥပေတိ၊ ရောက်တတ်၏။ ဣတိတတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဇလာဗု၊ ဇလာဗုမည်၏။ အရကား။ အမိဝမ်းနှိုင်းသောသတ္တဝါတို့၏ကိုယ်ကိုရပ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းသောသူငယ်အိမ်အချင်းရ၏။ ရ၊ ကြီးကိုလ။ ယ၊ ငယ်ကိုဗ၊ ပြု၍ ဇလာဗု၊ ပြီးသတည်း။ ဇလာဗုမိဇာတောဇလာဗုဇော၊ သူငယ်အိမ်အချင်းနှိုဖြစ်သောသတ္တဝါရသတည်း။ နုဏ္ဏတောဘယံဥပ္ပန္နန္တိ အဘယော၊ ပြု၍ ဤသူမှဘေးမရှိပြီဟု မှတ်အပ်သော အဆွခင်ပွန်းကိုရသတည်း။ အဆွခင်ပွန်းမှ ဖြစ်သော ဘေးသည် သနစ်သနာအတွင်းပြင် သိသောကြောင့် အမြစ်အရင်းကို သော်လည်း ဖြတ်ရကား အားကြီးသည်ဟုလို)။ ။နက္ခလဇာတ်ကံပဉ္စမံ။ ။

၁၆၆-ဥပသာလကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥပသာလကနာမာနိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

၁၅၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၈၃)

တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဥပသာလကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး
၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဥပသာလက အမည်ရှိ
သောသူသေမချဘူးရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သင်းချိုင်းကိုရှာသော
ပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းရသေ့သည်၊ လုလင်၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်သင်္ကြံဟ်အပ်
ကုန်သောသူတို့၏ အတိုင်းအရှည်သည်မရှိ။ သင်၏ အဘသည်ပင်လျှင်
ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ ဥပသာလက အမည်ရသည်သာ
လျှင်ဖြစ်၍၊ ဤတောင်သုံးလုံးတို့၏အကြား၌ ဘဝတသောင်းလေးထောင်
တို့ပတ်လုံးဘုတ်ကြည်းသင်္ကြံဟ်သည်ကိုခံရဘူးလေပြီ။ ထိုစကားသည်
မှန်၏။ မြေ၌သုသာန်မဟုတ်ရာ အရပ်ကို၎င်း၊ မသေဘူးရာအရပ်ကို၎င်း
ရအံ့သောဌာမတတ်ကောင်းဟုပုဗ္ဗနိဝါသဉ္ဇာဏ်ဖြင့်ပိုင်းခြား၍။ ။

(၁၈၃) ဥပသာလက-နာမာနိ၊ သဟဿာနိ စတုဒ္ဒသ။

အတ္ထိံ ပဒေသေ ဒဗ္ဗာနိ၊ နတ္ထိံ လောကေ အနာမတံ။ ။

(၁၈၄) ယမိ သစ္စဉ္စ ဓမ္မောစ၊ အဟိံ သာ သံယမော ဒမော။

ဧတံ အရိယာ သေဝန္တိ၊ ဧတံ လောကေ အနာမတံ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာကိုဟော၏။ ။

(၁၈၃-၁၈၄) မာဏဝ၊ လုလင်။ အတ္ထိံ ပဒေသေ၊ ဤအရပ်၌။ ဥပသာလ
က-နာမာနိ၊ ဥပသာလကအမည်ရှိကုန်သော။ စတုဒ္ဒသသဟဿာနိ၊ တ
သောင်းလေးထောင်ကုန်သောသူတို့ကို။ ဒဗ္ဗာနိ၊ ဘုတ်ကြည်းသင်္ကြံဟ်အပ်
ကုန်ပြီ။ လောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ အနာမတံ၊ သုသာန်သင်းချိုင်းမဟုတ်သောအ
ရပ်မည်သည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ မာဏဝ၊ လုလင်။ ယမိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ သစ္စဉ္စ၊
လောကုတ္တရာ၏ ရှေ့အဖို့၌ဖြစ်သော သစ္စာလေးထွေတို့ကို ဝေဘန်နိုင်
သောဉ္ဇာဏ်၎င်း။ ဓမ္မောစ၊ လောကုတ္တရာတရား၎င်း။ အဟိံ သာစ၊ သူတ
ပါးကိုမညှဉ်းဆဲကြောင်းကရုဏာ၎င်း။ သံယမောစ၊ ဝိရမိတဗျဝတ္ထုမှ
စောင့်ရှောက်သော သိလသံယမ၎င်း။ ဒမောစ၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို
ဆုံးမခြင်း ဣန္ဒြိယသံဝရသိလ၎င်း။ ဣဒံဂုဏဇာတံ၊ ဤဂုဏ်လေးပါးအ
ပေါင်းသည်။ အတ္ထိံ၊ ရှိ၏။ ဧတံပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အရိယာ၊ ဘုရားအစရှိ
သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲကုန်၏။ ဧတံဂုဏဇာတံ၊
ဤဆီအပ်ပြီးသော ဂုဏ်လေးပါး အပေါင်းသည်။ လောကေ၊ လောက၌။
အနာမတံ၊ သေခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်ကိုပြီးစေတတ်သည်၏ အဖြစ်

၁၆၆-ဥပသာလကဇာတ်။ (၁၈၄)

ကြောင့်အနာမတမည်၏။ ။အမတံ၊ဟူသောပုဒ်၌သုသာန်အရပ်ကိုပင်
 လျှင်အမင်္ဂလာကိုမင်္ဂလာကဲ့သို့ လှီးလွှဲဥပစာရအားဖြင့် အမတဟူ၍ဆို
 သည်။ ထိုအမတကိုမြစ်၍ အနာမတ၊ဟုဆိုရကား။ အနာမတံ၊သုသာန်
 သင်းချိုင်းမဟုတ်သောအရပ်မည်သည်၊ဟုယောဇနာရသည်။ ဒုတိယ
 ဂါထာ၊ ဇေတံလောကေ အနာမတံ၌ကား။ဇေတံလောကေအနာမတံ၌ ဇေ
 ဂုဏ်ဇာတံလောကေ အမတဘာဝသာဓနတောအနာမတံနာမ၊ဟုအဋ္ဌ
 ကထာဟူရကား။မတမေဝအမတံ။နတ္ထိအမတံ မရဏံဇေတံ၌ အနာမ
 တံ။ဇေတံ၌၊ထို နိဗ္ဗာန်သည်။ဝါ၊ဇေတံ၌၊ထိုနိဗ္ဗာန်ကို။ အဓိဂတေ၊ရအပ်
 သည်ရှိသော်။အမတံမရဏံ၊သေခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ဣတိတသ္မာ၊ထို့
 ကြောင့်။ တံနိဗ္ဗာနံ၊ထိုနိဗ္ဗာန်သည်။ အနာမတံနာမ၊အနာမတမည်၏။ဤ
 သို့သောနိဗ္ဗာန်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သည်မချ။ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း သစ္စဓမ္မ
 စသောလေးပါးသောကျေးဇူးတရားအပေါင်းသည်ဖလူပစာရအားဖြင့်
 အနာမတမည်သတည်း။ ။ဥပသာလကဇာတ်ကံဆဋ္ဌံ။ ။

၁၆၇-သမိဒ္ဓိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ အဘုတွာဘိက္ခသိဘိက္ခ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသမိဒ္ဓိဇာတ်ကို၊ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအမှီပြု၍တ
 ပေါဒါရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ သမိဒ္ဓိမထေရ်ကို အ
 ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော ညဉ့်ပတ်လုံး လုံ့လကို
 အားထုတ်၍ အရုဏ်တက်သောကာလ၌ရေချိုး၍ တထည်သောလျှော်
 တေသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ တထည်သော လျှော်တေ သင်္ကန်းကို လက်ဖြင့်
 ကိုင်၍ကိုယ်ကိုရေမရှိသည်ကိုပြုလျက်ရင်၏။ ထိုအခါဘုရားလောင်း၏
 အဆင်းအားဖြင့် တင့်တယ်သောအဖြစ်မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရေံသော
 ကိုယ်တော်ကိုကြည့်မိ၍တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသော တယေဝံသောနတ်
 သွီးသည်ဘုရားလောင်းကိုဖြားယောင်းလိုရကား။ ။

(၁၈၅) အဘုတွာ ဘိက္ခသိ ဘိက္ခ၊န ဟိ ဘုတွာန ဘိက္ခသိ။
 ဘုတွာန ဘိက္ခ၊ ဘိက္ခဿ၊မာ တံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။ ။
 ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

၁၅၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၈၅)

(၁၈၅) ဘိက္ခု၊ရဟန်း၊တွံ၊သင်သည်။ ဒဟရ-ကာလေ၊ငယ်သော
 ကာလန္တိ။ ကိလေသကာမ-ဝသေန၊ ကိလေသကာမ၏အစွမ်းအားဖြင့်။
 ဝတ္ထု၊ကာမေ၊ဝတ္ထု၊ကာမတို့ကို။ အ-ဘုတ္တာ၊မခံစားမှု၍။ ဘိက္ခုသိ၊ဆွမ်းခံ
 ခြင်းငှာကျင့်ဘိ၏။ ဝါ၊ရဟန်းပြုဘိ၏။ ပဉ္စကာမဂုဏေ၊ငါးပါးသောကာ
 မဂုဏ်တို့ကို။ ဘုတ္တာ၊ခံစားပြီး၍။ ဘိက္ခုယ၊ဆွမ်းခံခြင်းငှာ။ စရိတဗ္ဗံနု၊
 ကျင့်စကောင်းသည်မဟုတ်လော။ (ထည့်)။ တွံ၊သင်မှုကား။ ကာမေ၊ကာ
 မဂုဏ်တို့ကို။ န ဘုတ္တာန၊မခံစားမှု၍သာလျှင်။ ဘိက္ခုသိ၊ဆွမ်းခံသောအ
 ကျင့်သို့ကပ်ဘိ၏။ ဝါ၊ရဟန်းပြုဘိ၏။ ဘိက္ခု၊ရဟန်း၊တွံ၊သင်သည်။ ဒဟ
 ရ-ကာလေ၊ငယ်သောကာလန္တိ။ တာဝ၊ရှေးဦးစွာ။ ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့
 ကို။ ဘုတ္တာန၊ခံစားပြီး၍။ ပစ္စာ၊နေခံမှ။ မဟလ္လက-ကာလေ၊အိုမင်းသော
 ကာလန္တိ။ ဘိက္ခုယ၊ဆွမ်းခံသော အကျင့်သို့ ကပ်ဘိလော့။ တံ၊သင့်ကို။
 ကာလော၊ကာမချမ်းသာ ခံစားရာဖြစ်သောပျိုရွယ်သောကာလသည်။
 မာဥပစ္စဂါ၊မလွန်စေလင့်။ ။

ဘုရားလောင်းသည် နတ်သိဗ္ဗိး တရားချသောစကားကိုကြား၍ မိမိအ
 လိုကိုပြုလိုရကား။ ။

(၁၈၆) ကာလံ ဝေါ.ဟံ န ဇာနာမိ၊ဆန္ဒော ကာလော န ဒိဿတိ။
 တသ္မာ အ-ဘုတ္တာ ဘိက္ခုမိ၊မာ မံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။ ။
 ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၆) ဒေဝတေ၊နတ်သိဗ္ဗိး။ အဟံ၊ငါသည်။ ကာလံ၊သေလတ်အံ့သော
 ကာလကို။ န ဇာနာမိ၊မသိခဲ့။ မယံ၊ငါ့အား။ ကာလော၊ သေလတ်အံ့သော
 ကာလသည်။ ဆန္ဒော၊မောဟဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ န ဒိဿတိ၊မထင်
 ခဲ့။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ကို။ အ-ဘုတ္တာ၊မခံစားမှု၍။
 မံ၊ငါ့ကို။ ကာလော၊ရဟန်းတရားအားထုတ်ရာကာလသည်။ မာဥပစ္စဂါ၊
 မလွန်ပါစေလင့်ဟု။ အဟံ၊ငါသည်။ ဘိက္ခုမိ၊ဆွမ်းခံသော အကျင့်သို့
 ကပ်၏။ ဝါ၊ရဟန်းပြု၏။ ။သမိဒ္ဓိဇာတကံ သတ္တမံ။ ၁၆၇။

၁၆၈-သကုဏ္ဍိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ သေနောဗလသာပတမာနော၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်

ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသက္ကဏန္တိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မိမိအလိုအားဖြင့်ဟောအပ်သောသက္ကဏောဝါဒသုတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဗီလုံးငှက်နှင့်သိန်း၊ ရှေးအဖြစ်ကိုပြပြီး၍ ရဟန်းတို့အားကျက်စားရာဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို ဟောတော်မူ၍ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ်ပြီး၍။ ။

(၁၈၇) သေ နော ဗလသာ ပတမာနော၊ လာပံ ဂေါ စ ရ-ဌာယိနံ။
သဟသာ အဏ္ဍပတ္တော၊ မရဏန္တေ နှုပါဂမိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၈၇) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဂေါစရဌာယိနံ၊ မိမိနေရာမှထွက်၍ အစာရှာစားခြင်းငှာတောအုပ်အစွန်၌တည်ထံသော။ လာပံ၊ ဗီလုံးငှက်သို့။ သေနော၊ သိန်းသည်။ ဗလသာ၊ အစွမ်းအားဖြင့်။ ပတမာနော၊ ထိုးအံ့သော ဌာကျလေသည်ရှိသော်။ သဟသာ၊ လျှင်မြန်စွာ။ အဏ္ဍပတ္တော၊ ရေခဲလေသလျှင်ကတည်း။ တေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ သောသေနော၊ ထိုသိန်းသည်။ မရဏံ၊ ဇေယျခြင်းသို့။ ဥပါဂမိ၊ ရောက်လေ၏။ ။

ထိုသိန်းသည်သေခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော်၊ ဗီလုံးငှက်သည် မြေစိုင်းခဲအကြားမှထွက်၍ စင်စစ်လျှင်ငါသည်ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို မြင်အပ်ပြီဟုလုံးထား၍ဝမ်းမြောဝမ်းသာကျူးရင့်လိုရကား။ ။

(၁၈၈) သောဟံ နယေန သမ္ပန္နော၊ ပေတ္တိကေ ဂေါစရေ ရတော။
အပေတ-သတ္တ၊ မောဒါမိ၊ သမ္ပဿံ အတ္ထ-မတ္တနော။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်၏။

(၁၈၈) နယေန၊ ဘေးမှ လွတ်ခြင်းအကြောင်း ဥပါယ်ကို သိသော ဉာဏ်နှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံသော။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ပေတ္တိကေ၊ အဘဥစ္စာဖြစ်သော။ ဂေါစရေ၊ ကျက်စားရာအရပ်၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သည်ရှိသော်။ အပေတသတ္တ၊ ရန်သူမှကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တနော၊ ငါ၏။ အတ္ထံ၊ ရောဂါကင်းလွတ်သည့်အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အစီးအပွားကို။ သမ္ပဿံ၊ ကောင်းစွာမြင်ခြင်းကြောင့်။ မောဒါမိ၊ ဝမ်းမြောရ၏။ ။
သက္ကဏန္တိ ဇာတ်ကံအဋ္ဌမံ။ ၁၆၈။

၁၅၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၈၉)

၁၆၉-အရကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောဝေမေတ္တေန ဝိတ္တေန၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအရကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်း တော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မေတ္တသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ထိုဘုရားလောင်းအရကဆရာသည် ရသေ့အပေါင်းကိုဆုံးမသည် ရှိသော်၊ ရဟန်းမည်သည်ကား မေတ္တာကို ပွားစေအပ်၏။ ကရုဏာကို ပွားစေအပ်၏။ မုဒိတာကိုပွားစေအပ်၏။ ဥပေက္ခာကိုပွားစေအပ်၏။ ထို စကားမှန်၏။ ထိုမေတ္တာဝိတ်မည်သည်ကား အပ္ပနာသို့ရောက်သည်ရှိသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်လားရခြင်းကိုပြီးစေ၏ဟုမေတ္တာ၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ပြ လိုရကား။ ။

(၁၈၉) ယော ဝေ မေတ္တေန ဝိတ္တေန၊ သဗ္ဗ-လောကာ-ဒုကမ္ပတိ။

ဥဒ္ဓံ အဇော စ တိရိယံ၊ အ-ပ္ပမာဏေန သဗ္ဗသော။ ။

(၁၉၀) အ-ပ္ပမာဏံ ဟိတံ ဝိတ္တံ၊ ပရိပုဏ္ဏံ သုဘာဝိတံ။

ယံ ပမာဏ-ကတံ ကမ္ပံ၊ န တံ တတြာ-ဝသိဿတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟော၏။ ။

(၁၈၉-၁၉၀) ဘဝန္တောဣသိဂဏာ၊ အိုရသေ့အပေါင်းတို့။ ယော ယောကောဝိ၊ သမဏ-ဗြဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင်အမှတ်မရှိသော သူသည်။ ဥဒ္ဓံ၊ မြေအပြင်မှနေဝသညာနာသညာယတနုဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင် အောင်သောအရပ်ဟုဆိုအပ်သောအထက်မျက်နှာသည်၎င်း။ အဇော၊ မြေအပြင်မှ ဥဿဒ္ဓရေကြီးတိုင်အောင်သော အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အောက်မျက်နှာသည်၎င်း။ တိရိယဉ္ဇ၊ လူတို့ပြည်၌အကြင်မျှလောက်ကုန် သောစကြဝဠာဟု ဆိုအပ်ကုန်သောဘီလှာအရပ်မျက်နှာတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣကေ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော။ ဋ္ဌာနေ၊ အရပ်၌။ နိဗ္ဗတ္တာ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့ သည်။ အ-ဝေရာ၊ ရန်မရှိကုန်သည်။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အ-ဗျာပဇ္ဇာ၊ ကြောင့်ကြခြင်းမရှိကုန်သည်။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အ-နိဃာ၊ ဆင်းရဲမရှိကုန်သည်။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ သုခိ၊

ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်ကုန်၍။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ ပရိဟ
 ရန္တ၊ ဆောင်နိုင်စေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သဗ္ဗသောသဗ္ဗာ၊ ကာရေ
 န၊ ထက်အော်ဘိလာအရပ်မျက်နှာဟု ဆိုအပ်သော သုဂတိ၊ ဒုဂ္ဂတိ၊ ဖြစ်
 သော ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ အပ္ပမာဏေန၊ အတိုင်းအရှည်
 မရှိသော။ မေတ္တေန၊ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော။ ဝိတ္တေန၊ ဝိတ်ဖြင့်။ သဗ္ဗလောကံ၊
 အလုံးစုံသော သတ္တလောကကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အနုကမ္ပတိ၊ စောင့်ရှောက်၏။ ။
 တဿ၊ ထိုသူ၏။ အပ္ပမာဏံ၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော သတ္တဝါလျှင် အာရုံ
 ရှိသည်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ သုဘာပိတံ၊ ကောင်းစွာပွားစေအပ်သော။ ပရိ
 ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်စုံစွာသော။ သဗ္ဗသတ္တေ သု၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌။ ဟိ
 တံ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိသော။ ယံစိတ္တံ၊ အကြင်ရူပါဝစရစိတ်၌ ယှဉ်
 သောကံသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တတြ၊ ထိုရူပါဝစရကံ၌။ ပမာဏ-ကတံ၊ အ
 တိုင်းအရှည်အားဖြင့် ပြုအပ်သော။ ယံကမ္ပံ၊ အကြင်ကာမာဝစရကံသည်။
 အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံကမ္ပံ၊ ထိုကာမာဝစရကံသည်။ နအဝသိဿတိ၊ လွှမ်းမိုး၍
 မတည်နိုင်။ အထခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ရူပါဝစရကမ္ပမေဝ၊ ရူပါဝစရ
 ကံသည်သာလျှင်။ ကာမာဝစရကမ္ပံ၊ ကာမာဝစရကံကို။ အဝသိဿတိ၊
 လွှမ်းမိုး၍ တည်နိုင်၏။ ။ အရကဇာတကံ နဝမံ။ ၁၉၆။

၁၇၀-ကကဏ္ဍကဇာတ်။

နာယံပုရေ ဥဒ္ဓမတိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်
 သော ဤကကဏ္ဍကဇာတ်သည် မဟော်ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။
 ထိုမဟော်ဇာတ်၌ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည် အော်သို့ မသက်မူ၍ တံခါး
 တိုင်ဖျား၌ သာလျှင်ဦးခေါင်းထွင်လျက် ဝပ်သော ပုတ်သင်ငယ်၏ အမူအ
 ရာကို ကြည့်၍ သုခမိနံ၊ ဤပုတ်သင်ငယ်သည် ဂြေး၌ ကဲ့သို့ ယခုအော်သို့ မ
 သက်၊ အကြောင်းအဘယ်သို့နည်းဟု ဘုရားလောင်းကို မေးလို၍။ ။

(၁၉၁) နာယံပုရေ ဥဒ္ဓမတိ၊ တောရဏာဂ္ဂေ ကကဏ္ဍကော။
 မဟောသဝ ဝိဇာနာဟိ၊ ကေန ထဒ္ဓေါ ကကဏ္ဍကော။ ။
 ဟူသော ဂြေးဦးစွာ သောဂါထာကို ဆို၏။ ။

(၁၉၁) မဟောသဝ၊ ချစ်သားမဟော်သဝ သုခမိနံ၊ အယံကကဏ္ဍ
 ကော၊ ဤပုတ်သင်ငယ်သည်။ ပုရေ၊ ဂြေး၌ ကဲ့သို့။ နုဩတရတိ၊ မသက်။

၁၅၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၆၂)

တောရဏာဂ္ဂေ၊ တံခါးတိုင်ဗျား၌ သာလျှင်။ ဥဒ္ဓမတိ၊ မာန်တက်ခဲ့၏။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိသည်မူလော့။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အယံကကဏ္ဍကော၊ ဤပုတ်သင်ငယ်သည်။ ထဒ္ဓေါ၊ ခက်ထန်သောအဖြစ်သို့ရောက်သနည်း။ ။

မဟော်သခာသုခမိနိသည် မင်းကြီး၏စကားကိုကြား၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သားငါးမသတ်အပ်သော ဥပုသ်နေ့၌ဟင်းမျိုးကို မရသောကြောင့် မင်းချင်းသည်လည်၌ဆွဲအပ်သော ဝဲဝက်မျှသောအသပြာကို မှီ၍ ပုတ်သင်ငယ်အားမာန်တက်သည်ဖြစ်ရာ၏ ဟုဆို၍။ ။

(၁၆၂) အ-လဒ္ဓ-ပုဗ္ဗ-လဒ္ဓါန၊ အန-မာသံ ကကဏ္ဍကော။

အတိမညတိ ရာဇာနံ၊ ဝေဒေဟံ မိထိလဂ္ဂဟံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၁၆၂) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အယံကကဏ္ဍကော၊ ဤပုတ်သင်ငယ်သည်။ အ-လဒ္ဓ-ပုဗ္ဗ၊ မရစဘူးသော။ အနမာသံ၊ ဝဲဝက်သော ဥစ္စာကို။ လဒ္ဓါန၊ ရသောကြောင့်။ မိထိလဂ္ဂဟံ၊ မိထိလာပြည်ကြီး၌ ထီးနန်းထိမ်းပိုက်စံနေတော်မူသော။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟတိုင်းကို အစိုးရသော။ ရာဇာနံ၊ အသျှင်မင်းကြီးကို။ အတိမညတိ၊ မထေမဲ့မြင်ပြုသတည်း။ ။ ကကဏ္ဍကဇာတကံဒသမံ။ ။ သန္ဓဝဝဂ္ဂေါဒုတိယော။ တဿုဒ္ဓါနံ။ ။

ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဉ္စ၊ သန္ဓဝံ၊ သုသိမံ၊ ဂိဇ္ဈံ၊ ။
နကုလံ၊ ဥပသာလကံ၊ သမိဒ္ဓိစ၊ သကုဏ္ဍိ၊ ။
အရကဉ္စ၊ ကကဏ္ဍကံ၊ ။ ။

၃-ကလျာဏဝဂ်။

၁၇၁-ကလျာဏဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကလျာဏဓမ္မော၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကလျာဏဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောနားပင်းသော ယောက္ခမကို အကြောင်းပြု၍ယောတော်မူ၏။ ။

ထုရားလောင်းသည် ဖြစ်သော ကောင်းသော အသံမည်သည်ကို ကွယ်စေခြင်းငှါမသင့်ဟု ထိုအရပ်မှပြန်၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍။ သူ ငွှေးကြိုး၊ ယခုပင်လျှင်သွား၍ အတွဲကြောင့်တဘန်လာပြန်သနည်းဟုဆို သည်ရှိသော်၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်သူအပေါင်းသည် အ ကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြုသတတ်ဟု ဆို၍ငိုကြွေး၏။ စင်စစ်သဖြင့်လျှင် ဖြစ် သောကောင်းသောအသံကိုမကွယ်စေအပ်။ ထို့ကြောင့်အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအံ့။ ရဟန်းအဖြစ်ကိုခွင့်ပြုတော်မူပါလော့ဟု ထိုအကြောင်းကို ပြအံ့သောငှါ။ ။

(၁၉၃) ကလျာဏ-ဓမ္မော-တိယဒါ ဇနိန္ဒ၊
လောကေ သမညံ အနုပါပုဏ္ဏာတိ။
တသ္မာ န ဟိယေျထ နရောသ-ပညော။
ဟိရိယာ ပိ သန္ဓော ခုရ-မာဒိယန္တိ။ ။
(၁၉၄) သာယံ သမညာ ဣဓ-မဏ္ဍပတ္တာ။
ကလျာဏ-ဓမ္မော-တိ ဇနိန္ဒ လောကေ။
တာဟသမေက္ခံ ဣဓ ပဗ္ဗဇိသံ၊
န ဟိ မ-တ္ထိ ဆန္ဓော ဣဓ ကာမ-ဘောဂေ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာကိုလျှော့၏။ ။
(၁၉၃-၁၉၄) ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။ လောကေ၊ လူ့ရွာ၌။ နရော၊ လူသည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ကလျာဏ-ဓမ္မောတိ၊ ကောင်းသော အကျင့်သီလရှိပေသသူဟူ၍။ သမညံ၊ အမည်ပညတ်ဝေါဟာရသို့။ အနု ပါပုဏ္ဏာတိ၊ ရေခံ၏။ သ-ပညော၊ ပညာရှိသော၊ သောနရော၊ ထိုလူသည်။ တသ္မာတတောသမညတော၊ ထိုသီလရှိသသူ ကောင်းသောအကျင့် တရားရှိသသူ ရဟန်းဟူသောအမည် ပညတ်မှ။ နဟိယေျထ၊ မယုတ် စေရာ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သန္ဓော၊ သူတော်ကောင်းတို့မည် သည်ကား။ ဟိရိယာပိ၊ အတ္တတ္တသမုဒ္ဓိတဖြစ်သောဟိရိဖြင့်၎င်း။ ဩတ္တပ္ပေ နပိ၊ ဗဟိဒ္ဓသမုဒ္ဓိတဖြစ်သောဩတ္တပ္ပဖြင့်၎င်း။ ခုရံ၊ ရဟန်းအဖြစ်တည်း ဟူသောဤဝန်ကြီးကို။ အာဒိယန္တိ၊ ထမ်းယူကုန်၏။ ။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအ စိုးရသောမင်းမြတ်။ ဣဓလော ကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ကလျာဏ-ဓမ္မော-တိ၊ ကောင်းသောသီလအကျင့်ရှိပေသသူဟူ၍။ ပဝတ္တာ၊ ကျော်စောကြေ ညာသော။ သာယံသမညာ၊ ထိုရဟန်းဟူသော အမည် နာမပညတ်

သို့။ မေမယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဏ္ဏပတ္တာ၊ ဘုန်းကံအလျှော်ရှေးရှုရော်
 အပ်ပြီ။ (တတိယကွရာနှင့်ရှိမှု။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့၊ ပတ္တာ၊ ရော်အပ်ပြီ၊ ပေး)။ အ
 ဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ ထိုဂုဏ်၏အစွမ်းအားဖြင့်ရအပ်သောကောင်း
 သောအကျင့်တရားရှိသသူရဟန်းဟူသော အမည်နာမပညတ်ကို။ သ
 မေက္ခံ၊ ကောင်းစွာရှုလျက်။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ပဗ္ဗဇိ၊ သံ၊ ရဟန်းပြုအံ့။ ဣ
 ဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ကာမဘောဂေ၊ ကိလေသာကာမဖြင့် ဝတ္ထုကာမကိုသုံး
 ဆောင်ခံစားခြင်း၌။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဆန္ဒော၊ အလိုဆန္ဒသည်။ နဟိ၊ အတ္ထိ၊
 အလျှင်းပင်မရှိပြီ။ ။ ကလျာဏဓမ္မဇာတကံ ပဌမံ။ ၁၇၁။

၁၇၂-ဒဒ္ဒရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သေသဗ္ဗညုမြတ်
 မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကောနု သဒ္ဓေန မဟတာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်
 ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒဒ္ဒရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌
 သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
 တော်မူ၏။ ။

ထိုခြင်္သေ့တို့၏ ဆိတ်ဆိတ်နေသောကာလ၌ ဘုရားလောင်း၏ သား
 ဖြစ်သောခြင်္သေ့ငယ်သည် ဤခြင်္သေ့တို့သည်ရော်ကုန်၍ခြင်္သေ့တို့၏
 ကစားမှုးတူးခြင်းကိုကစားမှုးတူးကုန်စဉ်၊ ထိုသတ္တဝါ၏အသံကိုကြား
 ကုန်၍ရှက်ခြင်းကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်ကုန်၏။ သားမျိုးကိုအစိုး
 ရသောခြင်္သေ့မင်း၊ အကြင်သတ္တဝါသည်မိမိ၏ အသံဖြင့်မိမိကိုယ်ကိုယ်
 စေ၏။ ဤသတ္တဝါသည်အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်းဟုအဘခြင်္သေ့
 မင်းကိုမေးလိုရကား။

(၁၆၅) ကောနု သဒ္ဓေန မဟတာ၊ အဘိနာဒေတိ ဒဒ္ဒရံ။
 န သိဟာ ပရိနာဒန္တိ၊ ကော နာမေသော မိဂါမိဘု။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၆၅) မိဂါမိဘု၊ သားများသေဌ်နင်းခြင်္သေ့မင်း။ ယော၊ အကြင်
 သတ္တဝါသည်။ မဟတာ၊ သည်းစွာသော။ သဒ္ဓေန၊ အသံဖြင့်။ ဒဒ္ဒရံ၊ ငွေ
 တောင်ကို။ အဘိနာဒေတိ၊ ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။ သော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။

၁၇၂-ဒဒ္ဒရဇာတ်။ (၁၉၆)

ကောနု၊ အဘယ်သတ္တဝါနည်း။ ယဿ၊ အကြင်သတ္တဝါ၏။ တံသဒ္ဒံ၊ ထို
အသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ သိဟာ၊ ခြင်္သေ့ တို့သည်။ နပဋိနာဒန္တိ၊ တဘန်မ
ဟောခံကုန်။ ဧသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ကောနာမ၊ အဘယ်မည်သော
သတ္တဝါနည်း။ ။

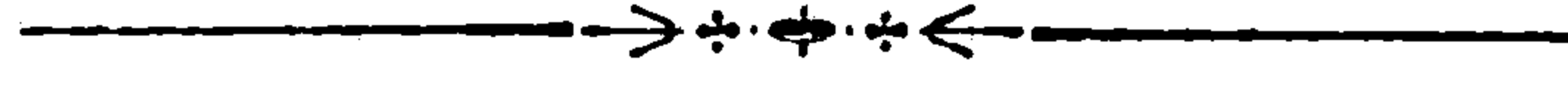
ခြင်္သေ့ ငယ်စကားကိုကြား၍အဘခြင်္သေ့ မင်းသည်။ ။

(၁၉၆) အဓမ္မော မိဂ-ဇာတာနံ၊ သိင်္ဂါလော တာတ ဝဿတိ။

ဇာတိ.မဿ ဇိဂုစ္ဆန္တာ၊ တုဏှိ သိဟာသ မစ္ဆရေ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၆) တာတ၊ ချစ်သား။ မိဂ-ဇာတာနံ၊ သားမျိုးတို့တွင်။ အဓမ္မော၊
ယုတ်သော။ သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေးသည်။ ဝဿတိ၊ ဟောင်၏။ အဿ၊ ထို
မြေခွေး၏။ ဇာတိ၊ အမျိုးကို။ ဇိဂုစ္ဆန္တာ၊ ရွံရှာကုန်သည်ဖြစ်၍။ သိဟာ၊
ခြင်္သေ့ တို့သည်။ တုဏှိ၊ ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကုန်၍။ သမစ္ဆရေ၊ အစ္ဆန္တိ၊ နေကုန်
၏။ ။ (သန္တိဥပသဂ္ဂမတ္တံ။ ။ ဂရုပုဗ္ဗာရဿာရေန္တေန္တိနံ၊ ဟူသော
သုတ်ဖြင့်အန္တိ ဝိဘတ်ကိုရေး၊ ပြုသည်။ သပစ္ဆရေ၊ ဟူ၍လည်းပါ ဖွဲ့ရှိ၏။ သ
မစ္ဆရေရှိမှန်သိဒန္တိ၊ ဟူသောအနက်ထင်ရှားသည်။ အဓော အမတိဂစ္ဆ
တိတိအဓမ္မော၊ ပြု၍အဓမ္မိဏောသု၊ တို့၌ကဲ့သို့မသံယုဂ်မရှိစေရာ။ တုဏှော
မောနံ အဿ အတ္တိတိတုဏှိ၊ ဟု၊ ဒိဗာနှင့်လိုသည်။) ။ ။ ဒဒ္ဒရ ဇာတကံ
ဒုတိယံ။ ၁၇၂။

၁၇၃-မက္ကဒုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်။ တာတမာဏဝကောဧသော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမက္ကဒုဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ
တင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ တယောံသော အံဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်း၏သားဖြစ်သောရသေ့ငယ်သည်မျှော်ကိုမြင်၍ မျှော်
၏အဖြစ်ကိုမသိသည်ဖြစ်၍ တပါးသောရသေ့အိုသည် အချမ်းရှိပ်စက်
သည်ဖြစ်၍မီးထုံအံသောဌာလာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုအော်မေ့၍ အဘဖြစ်
သောရသေ့အားဆို၍ထိုရသေ့အိုကိုသစ်ရွက်ဖြင့် မီးသောကျောင်းကို
ဝင်စေ၍ မီးထုံစေအံ့ဟုကြံ၍အဘကိုခေါ်လိုရကား။ ။

၁၆၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၁၉၇)

(၁၉၇) တာတမာဏဝကော ဇေယျောတာလမူလံ အပဿိတော။
အဂါရကဗ္ဗိဒံ အတ္ထိဟန္တ ဒေမဿဂါရကံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၇) တာတ၊ဘခင်။ဇေယျောမာဏဝကော၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဝါ၊
ရသေ့သည်။ တာလမူလံတာလက္ခန္ဓံ၊ ထန်းပင်စဉ်ကို။ အပဿိတော၊ မြီ၍
နေ၏။ အမှာကံ၊ ငါတို့အား။ အတ္ထံအဂါရကံ၊ ဤရသေ့ကျောင်းသည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။ ဟန္တ၊ ယခု။ အဿ၊ ထိုရသေ့အား။ အဂါရကံ၊ ကျောင်းကို။ ဒေမ၊ ပေး
ကုန်အံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည် သား၏စကားကိုကြားလျှင် ထ၍ သစ်ရွက်ဖြင့်မိုး
အပ်သောကျောင်းတံခါး၌ရပ်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုသတ္တဝါမျှော်၏
အဖြစ်ကိုထိ၍ အမောင်၊ လူတို့၏မျက်နှာမည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိ
သည်မဖြစ်။ ဤသတ္တဝါသည် မျှော်တည်း၊ ကျောင်းတွင်းသို့မခေါ်အပ်ဟု
ဆိုလိုရကား။ ။

(၁၉၈) မာခေါ ကံ တာတ ပက္ကောသိ၊ ဒုသေယျ နော အဂါရကံ။
နေတဒိသံ မုခံဟောတိ၊ ဗြာဟ္မဏဿ သုသိလိနော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၈) တာတ၊ ချစ်သား။ သုသိလိနော၊ ကောင်းသောသိလရှိသော။
ဗြာဟ္မဏဿ၊ ရသေ့၏။ မုခံ၊ မျက်နှာသည်။ တေဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိ
သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဇေယျော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ မက္ကဋေ၊ မျှော်တည်း။
အယံ၊ ဤမျှော်သည်။ အတ္ထိ၊ ဤကျောင်းတွင်းသို့။ ပဓိဋ္ဌော၊ ဝင်လာသည်ရှိ
သော်။ နော၊ ငါတို့၏။ အဂါရကံ၊ ကျောင်းကို။ ဒုသေယျ၊ ပျက်ဆီးရာ
၏။ တံ၊ သင်သည်။ မာခေါပက္ကောသိ၊ မခေါ်လင့်။ ။ မက္ကဋေတကံ တ
တိယံ။ ၁၇၃။

၁၇၄-ဒု ဣယမက္ကဋေဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အဒမ္ပတေဝါရိပဟူတချုပ်၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဒု ဣယမက္ကဋေဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဧဝံဒေဝတံကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ ထိုမျှော်၏အမှုအရာကိုမြင်၍၊ ဟယ်ပျက်ချော်
သောမျှော်၊ ငါသည်ရေငတ်သည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းသောသင်အား များစွာ
သောရေကိုပေး၏။ သင်သည် ယခုအခါ၌ ငါ့အားနှုတ်သီးဖြင့်ဘော်ပြန်
သော ရှုဘွယ်ရှိသည်ကို ပြုဘိ၏။ ယုတ်မာသောသူအား ပြုအပ်သော
ကျေးဇူးပြုခြင်းမည်သည်ကားအကျိုးမဲ့တကားဟုဆိုလို၍။ ။

(၁၉၉) အဒမ္မ တေ ဝါရိ ပဟူတ-ရှုပံ၊
ဗမ္မာ.ဘိတက္ကဿ ပိပါသိတဿ။
သော ဒါနိ ပိတွာန ကိရိံ ကရောသိ၊
အ-သင်္ဂမော ပါပ-ဇနေန သေယျော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၉) ဟရေဒုဋ္ဌမက္ကဋ္ဌ၊ ဟယ် ပျက်ချော်သောမျှော်။ ဗမ္မာ.ဘိ
တက္ကဿ၊ နွေအပူဖြင့် အလွန်ပူပန်သည်ဖြစ်၍။ ပိပါသိတဿ၊ ရေငတ်
သော။ တေ၊ သင်အား။ ပဟူတရှုပံ၊ များစွာသော။ ဝါရိံ၊ ရေကို။ (နိဂ္ဂဟိတ်
ကျေ)။ အဒမ္မ၊ ပေးကုန်ပြီ။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပိတွာန၊ ငါ
ပေးသောရေကိုသော်ဖြီး၍။ မုခ-မက္ကဋ္ဌိကံ၊ သွားကိုဖြည်းပြုလျက်။ မျက်
နှာဘော်၍ မျှော်အမှုအရာကို။ ကရောဇ္ဈော၊ ပြုလျက်။ ကိရိံ၊ ကိရိကိရိဟူ
သောအသံကို။ ကရောသိ၊ ပြုဘိ၏။ ပါပ-ဇနေန၊ ယုတ်မာသောသူနှင့်။ အ-
သင်္ဂမော၊ မပေါင်းဘော်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ ကောင်းမြတ်၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်သောမျှော်သည် ထိုစကားကိုကြား
၍၊ သင်သည်ဤမျှဖြင့်သာလျှင် ပြစ်မှားသောအမှုပြီးပြီဟူသော အမှတ်
ကိုပြု၏။ ယခုအခါ၌သင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌မစင်ကိုချ၍ သွားအံ့ဟုဆိုလို
ရကား။ ။

(၂၀၀) ကော တေ သုတော ဝါ ဒိဋ္ဌော ဝါ၊ သိလဝါ နာမ မက္ကဋ္ဌော။
ဣဒါနိ ခေါ တံ ဥဟန္တံ၊ သော အတ္ထာက ဓမ္မတာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၀) ဘောဗြာဟ္မဏ၊ အိပုဏ္ဏာ။ သိလဝါ၊ သူပြုဘူးသောကျေး
ဇူးကိုသိတတ်သည်ဖြစ်၍ သိလရှိသော။ မက္ကဋ္ဌောနာမ၊ မျှော်မည်သည်
ကား။ အတ္ထိတိ၊ လောကဝါတ်၌ရှိ၏ဟူ၍။ တေ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ်
၌၊ အဘယ်မှာ။ သုတောဝါ၊ ကြားမူလည်းကြားဘူးပါသနည်း။ ဒိဋ္ဌောဝါ၊

၁၆၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၀၀)

မြင်မူလည်းမြင်ဘူးပါသနည်း။ ဣဒါနိခေါ၊ ယခု၌လျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ခေါင်းပေါ်သို့။ ဥဟန္တံ၊ ကျင်ကြီး ဝွန်လိုက်ဦးအံ့။ ဝေသာ၊ ဤသို့ ကျေးဇူးပြုသောသူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ကျင်ကြီးဝွန်ခြင်းသည်။ အတ္ထာကံ၊ မျှော်ဖြစ်သောငါတို့၏။ ဓမ္မတာ၊ အမျိုးသဘောတည်း။ (ကောတေ၊ နှိကော၊ ကားကွ၊ ၏အနက်။ ဥဟဒန္တိ ပိဥမိဟန္တိပိ၊ နှိ ကဲ့သို့ ဥဟန္တံဟဒ ဓါတ်ကရီသုဿဂ္ဂအနက်ကိုဟောသည်။ အံဝိဘတ်။ အမှာကံ၏မှ၊ ကိုသွ၊ ပြု၍အသွာကံ၊ ပြီးသည်။ ဆန်းအလို့ငှာ နိဂ္ဂဟိတ်ချေ၍အသွာက၊ နေဝေ။ ။ အမှာကမမေ့သန့်မှောသ္မတ္တံ။ ။ အသွာကံ၊ အမှာကံ။ ဝုတ္တိရက္ခဏဋ္ဌာနေပန အတ္ထိ သုဣတိဒိဿတိ ကောရဿဣကာရာဒေသဝသေန။ ဣဝဟေ မန္တဂိမ္ဘိသုတိပဒေဝိယ။ ။ သဒ္ဓဒီတိ။ ။ အမှာကမမေ့သန့်၊ အမှာကံအမေ့ သုပုဒ်တို့၏။ မှော၊ မှသည်။ သ္မတ္တံ၊ သွဖြစ်၏။ အတ္ထာကံအမှာကံ၊ ငါတို့အား၊ ငါတို့၏။ အသ္မေသု အမေ့သု၊ ငါတို့၌။ ဝုတ္တိရက္ခဏဋ္ဌာနေပန၊ လဟုကို စောင့်သင့်ရာ၌ကား။ ဣဝဟေမန္တ ဂိမ္ဘိသုတိပဒေဝိယ။ ကောရဿ၊ ၏။ ဣ ကာရာဒေသဝသေန၊ ဖြင့်။ ဒိဿတိဝိယ၊ သို့။ ကောရဿ၊ ၏။ ဣကာရာဒေ သဝသေန၊ ဖြင့်။ အတ္ထိသုဣတိ၊ ဟူ၍။ ဒိဿတိ၊ ၏။ ကောရဿဣကာရာ ဒေသဝသေနကိုပုံပြင်နှစ်ပါး၌ယှဉ်(၎င်းအံ့)။ ။ ဒုတ္တိယမက္ကဋ္ဌဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၁၇၄။

၁၇၅-အာဒိစ္စပဋ္ဌာနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗေသုကိရဘူတေသု၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သောဤအာဒိစ္စပဋ္ဌာနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောအံဘွယ်သရေကို ဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မျှော်သည်ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုမြင်၍ ငါသည် အံဘွယ်ပြုသည်၏အ ဖြစ်ကိုပြု၍လူတို့ကို နှစ်သက်စေ၍ ငါ့အားလည်းခဲဘွယ်ကို၎င်း၊ ဘော ဇဉ်ကို၎င်းပေးစေအံ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုမျှော်သည်ရသေ့တို့၏အကျင့် ကိုကျင့်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရသေ့တို့၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ နေကိုရှိခိုး လျက်သာလျှင် ရပ်၏။ လူတို့သည် ထိုမျှော်ကို မြင်၍ သီလရှိကုန်သော သူတို့၏အထံ၌နေခြင်းကြောင့်သီလရှိသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၀၁) သဗ္ဗေသုကိရ ဘူတေသု၊ သန္တိ သီလ-သမာဟိတာ
ပဿ သာခ မိဂံ ဓမ္မံ၊ အာဒိစ္စ-မုပတိဋ္ဌတိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၁) သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘူတေသု၊ သတ္တဝါတို့၌။ သီလ
သမာဟိတာ၊ သီလသမာဓိနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိ ကိ
ရ၊ ရှိကုန်သတတ်။ ဓမ္မံ၊ ယုတ်မာသော။ သာခမိဂံ၊ မျှော်ကို။ ပဿ၊ ရှုလော့။
အယံ၊ ဤမျှော်သည်။ အာဒိစ္စံ၊ နေကို။ ဥပတိဋ္ဌတိ၊ ရှိခိုးလျက်တည်၏။ ။

ဤသို့မျှော်၏ကျေးဇူးကိုဆိုကုန်သောသူတို့ကို ဘုရားလောင်းမြင်၍
သင်တို့သည် လျှပ်ပေါ်သောမျှော်၏သီလအကျင့်ကိုမသိကုန်၍ အရာမ
ဟုတ်သည်၌သာလျှင်ကြည်ညိုကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၀၂) နာ-ဿ သီလံ ဝိစာနာထ၊ အနညာယ ပသံသထ။
အဂ္ဂိဟုတ္တဗ္ဗ ဥဟဒံ၊ ဧေ စ ဘိန္နာ ကမဏ္ဍလူ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၂) ဘောဇ္ဇော၊ အိုဒါယကာဘို့။ တုမော၊ သင်တို့သည်။ အဿ၊ ထို
မျှော်ယုတ်မာ၏။ သီလံ၊ သီလကို။ နဝိစာနာထ၊ မသိကုန်။ အနညာယ၊ မသိ
ကုန်၍။ ပသံသထ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။ ဣမိနာပါပ-မက္ကဋ္ဌေန၊ ဤမျှော်ယုတ်မာ
သည်။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ အဂ္ဂိဟုတ္တဗ္ဗ၊ မီးတင်းကုပ်ကိုလည်း။ ဥဟဒံ၊
ကျင်ကြီးစွန့်အပ်၏။ ဧေကမဏ္ဍလူစ၊ ကရားနှစ်ခုတို့ကိုလည်း။ ဘိန္နာ၊ ခွဲ
အပ်ကုန်၏။ ။ အာဒိစ္စပဋ္ဌာနဇာတ်ကံပဉ္စမံ။ ၁၇၅။

၁၇၆-ကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဗာလောဝတယံဒုမသာခဂေါစရော၊ အစရှိသောဂါ
ထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကြီးကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်မျှော်၏အမှုအရာကိုမြင်၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍၊ အိုအ
ဆွေ၊ မျှော်သည် အဘယ်မည်သောအမှုကိုပြုသနည်းဟုမေး၏။ ဘုရား
လောင်းသည်၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ များသည်ကိုမကြည့်ကုန်မူ၍ အနည်း

၁၆၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၀၃)

ငယ်ကိုကြည့်ကုန်သော ပညာမရှိကုန်သော သူရိက်တို့သည် ဤသို့သ
ဘောရှိသောအမှုကိုပြုကုန်မြဲသာလျှင်တည်း။ ဤသို့ဆို၍။ ။

(၂၀၃) ဗာလောဝတာယံဒုမ-သာခ-ဂေါစရော၊

ပညာ ဇနိန္ဒနယိမဿဝိဇ္ဇတိ။

ကဋ္ဌာယ-မုဋ္ဌိံ အဝကိရိယ ကေဝလံ၊

ဧကံ ကဋ္ဌာယံ ပတိတံ ဂဝေသတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၃) ဇနိန္ဒနယိမဿဝိဇ္ဇတိ။ အယံဒုမ-သာခ-ဂေါစ
ရော ဤသစ်ပင်တို့၏အခက်တို့၌ကျက်စားတတ်သောမျှော်သည်။ ဗာ
လောဝတာရိက်စွာတကား။ ဣမဿ၊ ဤမျှော်အား။ ပညာ၊ ပညာသည်။ ယ
သ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အယံဒုမ-သာခ-
ဂေါစရော၊ ဤမျှော်သည်။ ကေဝလံ၊ အလုံးစုံသော။ ကဋ္ဌာယ-မုဋ္ဌိံ၊ ဝဲဆုပ်
ကို။ အဝကိရိယ၊ ဖရိုဖရဲကြဲလိုက်၍။ ပတိတံ၊ ကျလေသော။ ဧကံ ကဋ္ဌာယံ၊
ဝဲတစေ့ကို။ ဂဝေသတိ၊ ရှာ၏။ ။

ဤသို့ဆိုပြီး၍ တဘန်ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျှော်ကိုဥပမာပြု၍မင်း
ကိုသိစေလိုရကား။ ။

(၂၀၄) ဝေမေဝ မယံ ရာဇယေ စညေအတိလောဘိနော။

အပ္ပေန ဗဟု ဇိယျာမ၊ ကဋ္ဌာယေနေဝ ဝါနရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၄) မဟာ-ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝါနရော၊ မျှော်သည်။ ဧကံ ကဋ္ဌာယံ၊ ဝဲ
တစေ့ကို။ ပရိယေသမာနော၊ ရှာသည်ရှိသော်။ ကဋ္ဌာယေန၊ ဝဲတစေ့
ကြောင့်။ သဗ္ဗ-ကဋ္ဌာယေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သောဝဲတို့မှ။ ပရိဟိနောဣဝ၊
ယုတ်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အတိလောဘိနော၊ အလွန်
လောဘကြီးကုန်သော။ အညေ၊ တပါးကုန်သော။ ယေဇနာ၊ အကြင်သူတို့
သည်၎င်း။ မယည္ဇ၊ ငါတို့သည်၎င်း။ အပ္ပေန၊ အနည်းငယ်သောအကြောင်း
ကြောင့်။ ဗဟု၊ များစွာသောအကျိုးကို။ ဇိယျာမ၊ ဖျက်ဆီးကုန်လတ္တံ့။ ။

(ဗဟု၊ နိဂ္ဂဟိတံ ကျေ)။ ။ ကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိံဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၁၇၆။ ။

၁၇၇-တိန္ဒုကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်

စွာဘုရားသည်၊ ခန့်ဟတ္ထကလာပေဟိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆွာဆင်အပ်သောဤတိန္ဒြကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း
သုံးနေထော်မှုစဉ်၊ ပညာပါရမီကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရှစ်သောင်းကုန်သော မျှော်တို့သည် လူတို့ကိုမြင်ကုန်၍သေဘေးမှ
ကြောံကုန်ရကား၊ မျှော်မင်းကိုထား၍ ငါတို့အားတပါးသောကိုးကွယ်
ရာသည်မရှိပြီဟုမျှော်မင်း၏အထံသို့သွားကုန်၍။ ။

(၂၀၅) ခန့်-ဟတ္ထ-ကလာပေဟိ၊ နေတ္ထိံ သ-ဝရ-ခရိတိ။

သမန္တာ ပရိကိဏ္ဍမှ၊ ကထံ မောက္ခော ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၅) ဝါနရိန္ဒ၊ မျှော်မင် ။ ခန့်-ဟတ္ထ-ကလာပေဟိ၊ လေးတောင့်လက်
စွဲကုန်ထသော။ နေတ္ထိံ သ-ဝရ-ခရိတိ၊ မြတ်သောသန်လျက်ကိုဆောင်
ကုန်သောသူတို့သည်။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။
ပရိကိဏ္ဍမှ၊ ဝန်းရံကုန်၏။ ကထံကေနကာရဏေန၊ အဘယ်သို့သော အ
ကြောင်းဖြင့်။ အမှာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ မောက္ခော၊ သေဘေးမှလွတ်
ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ပါအံ့နည်း။ ။

ထိုမျှော်၏စကားကိုကြား၍မျှော်မင်းသည်၊ မကြောံကြကုန်လင့်။ လူ
တို့မည်သည်ကားများသောကိစ္စရှိကုန်၏။ ယခုလည်းမန္တမယံသည်သာ
ဖြစ်၏။ ငါတို့ကိုသတ်ကုန်အံ့ဟူ၍ဝန်းရံကုန်သော ထိုသူတို့အားဝန်းရံ
ခြင်းဟူသော ဤကိစ္စ၏အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တပါးသောကိစ္စ
သည်ဖြစ်ငြားအံ့လည်းမသိဟုမျှော်တို့ကိုနှစ်သိမ့်စေလိုရကား။ ။

(၂၀၆) အပ္ပေဝ ဗဟု-ကိစ္စာနံ၊ အတ္ထော ဇာယေထ ကောစိနံ။

အတ္ထိ ရုက္ခဿ အတ္ထိန္ဒ၊ ခဇ္ဇထ-ညေဝ တိန္ဒြကံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၆) ဘောဇ္ဇောဝါနရ-ဂဏာ၊ အိုမျှော်အပေါင်းတို့။ ဗဟု-ကိစ္စာနံ၊
များသောကိစ္စရှိကုန်သောသူတို့အား။ အညော၊ တပါးသော။ ကောစိ၊ တ
စုံတခုသော။ အတ္ထော၊ အမှုကိစ္စသည်။ အပ္ပေဝဇာယေထ၊ ဖြစ်ငြားအံ့
လည်းမသိ။ ရုက္ခဿ၊ တည်ပင်၏။ အတ္ထိန္ဒ၊ မပြတ်သော အသီးသည်။
အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တိန္ဒြကံ၊ တည်သီးကို။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ခဇ္ဇထညေဝ၊ အ
လိုရှိတိုင်းသာလျှင်စားကြကုန်။ ။ (ခန့်ကလာပဟတ္ထဟိ၊ ဆိုလိုလျက်

၁၆၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၀၇)

ဆန်းလိုက်၍ ခန့်ဟတ္ထကလာပေဟိ၊ ဆိုသည်။ နေတ္တိံသန္တိ နိဂ္ဂဟိတံဂှိမှ သဒ္ဓါဆန်းနှစ်ပါးလိုက်သည်။ ။ နိဂ္ဂတောတိံသတောအင်္ဂုလိတောနေတ္တိံ သော။ ။ အဘိဓာန်ဇိကာ။ ။ သုံးဆဲ့သုံးပန်း။ လက်သစ်ဖြန်းအောင်။ ရှည် ခြင်းဆောင်သား။ အရောင်ယူမြော်။ မရှုစောက်တည်း။ ဆင်ပေါက်လည်း ပင်း။ ပြတ်လျှင်းဘနန်း။ မျော့မျော့သွန်းသား။ မြိုက်ချွန်းအသွား။ သန်လျက် ထားကို။ ဝံ့စားရဲလှ။ မျိုပြီးမှလျှင်၊ ဟူသောစကားကိုမှီးလျှင်၊ သုံးဆယ် ထက်သုံးလက်သစ်လွန်သေး၏မှတ်ရာသည်။ ။ ကောဝိနံ၊ နန္ဒါနန္ဒိ နိပါတ မတ္တံ။ ခန္ဓထညောင်၊ နန္ဒါ ခန္ဓထဝေပြတ်၍ ယလာ၊ သယေစ၊ ကိုယေစ၊ ဟု ယောဂဝိဘာဂပြု၍၎င်း၊ ယ၊ ကို ဥ၊ ပြု၍ နွေးဘော်လာကမပြီးဘဲ နေရ တော့မည်မဟုတ်၊ ယုတ္တိသာပဋ္ဌာန)။ ။ တိန္ဒြကဇာတ်ကံသတ္တမံ။ ၁၇၇။

၁၇၈-ကစ္ဆပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ဇနိတ္တံမေဘာဝိတ္တံမေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သောဤကစ္ဆပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယေဝံသောယဉ္ဇိ အနာရောက်သော အမျိုး၏သား ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လိပ်သည်ဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍နေရာအရပ်၌ တပ်စွန်းခြင်း ကိုစွန့်အံ့သောဌါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့သောပျက်စီးခြင်းသို့ ရေခံ ရ၏ဟုဆို၍ငိုကြွေးလိုရကား။ ။

- (၂၀၇) ဇနိတ္တံ မေဘာဝိတ္တံ မေ၊ ဣတိ ပဏေ အဝဿယိံ။
 တံ မံ ပဏော အဇ္ဈဘဝိ၊ ယထာဒုဗ္ဗလကံ တထာ။
 တံ တံ ဝဒါမိ ဘဂ္ဂဝ၊ သုဏောဟိ ဝစန မမ။ ။
  - (၂၀၈) ဂါမေ ဝါယဒိ ဝါ၊ ရညေ၊ သုခံ ယဗြာ၊ မိဂစ္ဆတိ။
 တံ ဇနိတ္တံ ဘာဝိတ္တံ၊ ပုရိသဿ ပဇာနတော။
 ယမိ ဇိဝေ တမိ ဂစ္ဆေ၊ န နိကေတ-ဟတော သိယာ။ ။
- ဟူသောဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၀၇-၂၀၈)ဘဂ္ဂဝ၊ ဘဂ္ဂဝ။ ဣဒံဌာနံ၊ ဤအရပ်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဇနိတ္တံ၊ ဘွားရာအရပ်တည်း။ ဣဒံဌာနံ၊ ဤအရပ်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘာဝိတ္တံ၊ ကြီးပြင်း

ရာအရပ်တည်း။ ဣတိဣမိနာကာရဏေန၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်။
 အဟံ၊ ငါသည်။ ပဏေ၊ ညွှန်၌။ အဝဿပိ၊ နေမိချေ၏။ တံမံ၊ ထိုငါ့ကို။
 ပဏော၊ ညွှန်သည်။ နုဗ္ဗလကံ၊ အားနည်းသောသူကို။ အဏ္ဏဘဝိယထာ၊
 အားရှိသသူနှိပ်စက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ အဏ္ဏဘဝိ၊ နှိပ်စက်၏။
 (သေချက်မျက်မှော်ရောက်စေသည်ဟူလို)။ တံတထ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊
 သင့်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ၊ ဆိုပေအံ့။ ဘဂ္ဂဝ၊ ဘဂ္ဂဝ။ တံ၊ သင်သည်။ မ
 မ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာဘိလတ်သေး။ ။ ဂါမေဝါ၊ ရွာ၌
 ၎င်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေဝါ၊ တော၌၎င်း။ ယတြိ၊ အကြင်အရပ်၌။ သုခံ၊
 ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၌ ဖြစ်သောချမ်းသာကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ တံဌာနံ၊ ထို
 အရပ်သည်။ ပဇာနတော၊ အကျိုးရှိသည် မရှိသည် အကြောင်းဟုတ်
 သည် မဟုတ်သည်ကိုထိသော။ ဗုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ဇနိတ္တဗ္ဗ၊
 ဘွားရာအရပ်သည်၎င်း။ ဘဝိတ္တဗ္ဗ၊ ကြီးပြင်းရာအရပ်သည်၎င်း။ ဟော
 တိ၊ ဖြစ်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ယမိ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဇိဝေ၊ အသက်
 ရှင်ရာ၏။ တမိ၊ ထိုအရပ်သို့။ ဂစ္ဆေ၊ သွားရာ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဂစ္ဆန္တော၊ သွား
 သည်ရှိသော်။ နိကေတ-ဟတော၊ နေရာအရပ်သတ်အပ်သည်။ နသိယာ၊
 မဖြစ်ရာ။ ။

ဤသို့ထိုလိပ်သည်ဘုရားလောင်းနှင့်တကွစကားပြောဆိုလျက်သေ
 ၏။ ။ ဘုရားလောင်းသည်ထို လိပ်ကိုယူ၍အလုံးစုံသောရွာ၌နေကုန်
 သောသူတို့ကိုစဉ်းဝေးစေပြီးလျှင်။ ထို လူတို့ကိုဆုံးမလို၍ဤသို့ဆို၏။ အ
 ချင်းတို့ဤလိပ်ကိုသင်တို့သည်ယူကြကုန်လော့။ ဤလိပ်သည်တပါးကုန်
 သောငါးလိပ်တို့၏ ဖြစ်ကြီးသို့သွားလေသောကာလ၌ မိမိ၏နေရာအရပ်
 ၌တပ်စွန်းခြင်းကို ဖျက်ဆီးအံ့သောဌာမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ထိုငါးလိပ်
 တို့နှင့်တကွမသွားမူ၍ငါ၏မြေပိုင်ယူရာအရပ်သို့ဝင်၍နေ၏။ ထိုအခါငါ
 သည်မြေပိုင်ကိုယူသည်ရှိသော်၊ လိပ်၏ကျောံကုန်းကို ပေါက်တူးကြီး
 ဖြင့်ပေါက်မိ၍၊ မြေပိုင်ခဲကိုကဲ့သို့ကုန်း၌ကျစေ၏။ ဤလိပ်သည်မိမိ၏ပြု
 အပ်သောအမှုကိုအောက်မေ့၍နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်ငိုကြွေး၍သေ၏။ ။ ဤ
 သို့ဤလိပ်သည်မိမိနေရာအရပ်၌တပ်စွန်းခြင်းကိုပြု၍သေခြင်းသို့ရောက်
 ၏။ သင်တို့သည်လည်းဤလိပ်နှင့်တူကုန်သည်မဖြစ်ကြကုန်လင့်။ ဤနေ့မှ
 စ၍ ငါ၏ရူပါရုံ၊ ငါ၏သဒ္ဓါရုံ၊ ငါ၏ဂန္ဓာရုံ၊ ငါ၏ရသာရုံ၊ ငါ၏ဗောဓဗ္ဗာရုံ၊
 ငါ၏သား၊ ငါ၏သမီး၊ ငါ၏ကျွန်မိန်းမ၊ ငါ၏ကျွန်ယောက်ျားအပိုင်းအခြား၊

၁၇၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၀၀)

ငါ၏ဥစ္စာရွှေငွေဟု တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်၎င်း အသုံးအဆောင်၏အစွမ်းအားဖြင့်၎င်း မယူကြကုန်လင့်။ သတ္တဝါသည် တယောက် အထီးထည်းသာလျှင် ဘဝသုံးပါးတို့၌ တပြောင်းပြန်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ဤသို့လျှင်ဘုရားကဲ့သို့သောတင့်တယ်ခြင်းဖြင့် လူများအားအဆုံးအမပေး၏။ ထိုအဆုံးအမသည်ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံးကိုပြန့်၍ ခြေခံသောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောနှစ်တို့ပတ်လုံးတည်၏။ လူများသည်ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်၍ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍အသက်၏အဆုံး၌နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ထိုအတူ သာလျှင်ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။

«စွန့်ခွါမရက်၊ ဇာတိကို မက်သောကြောင့်၊ ပျက်စီးသောလိပ်အိမ်ကို၊ နှလုံးပိုက်မိ၊ သတိရသဖြင့်။ ဒါနသီလဘာဝနာကိုသာ။ ငါ့ဌာမတ်လျက်၊ မပျက်လမ်းမှန်၊ နိဗ္ဗာန်တိုင်ကောင်းစားလွယ်အောင်အကျယ်ဆိုလိုက်သည်။» (ဇာယတိတ္ထောတိဇနိတ္တံ။ ဘဝတိတ္ထောတိဘဝိတ္တံ၊ ဟု၊ အဓိကရဏသာင်ဖြစ်၍၊ ဝဒါဒိဟိဇာယတိတ္ထော၊ ယောဂဝိဘာဂဖြင့်ဇနိတ္တံ၊ ဘဝိတ္တံ၊ ပြီးသည်။ «ပဌမဂါထာ ခြေံပါဒ။ ဒုတိယဂါထာလည်းခြေံပါဒ။ နှစ်ဂါထာမျှဖြစ်၍၊ ဒုကနိပါတ်၌ဟောသည်။ ပါဒများသည်ဟု သုံးဂါထာမယူသာ၊ ခြေံပါဒဂါထာရှိကြောင်းကို။ «ဒဏ္ဍကာစဏ္ဍရဋ္ဌာဒိ၊ ပါဒေဟိဆဟိတိဟိတု။ ဂါထာတိစပရတ္ထေဝံ၊ ဆန္ဒောသညာပကာသိတာ။ «ဟုဆန်းကျမ်းဆိုသည်။» ကစ္ဆပဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၁၇၀။

၁၇၆-သတဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညု မြတ်ဖွာဘုရားသည်၊ တဗ္ဗအပ္ပဗ္ဗ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသတဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ နှစ်ဆဲ့တပါး အပြားရှိသော အနေသနကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုသတဓမ္မလုလင်သည် စင်စစ်လျှင်ငါသည် အနည်းငယ်သောထမင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်မလျှော့ပတ်သောအမှုကိုပြုအပ်၏။ ဟု အလွန်ဖြစ်သောစိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ငိုကြွေးလိုရကား။ ။

(၂၀၉) တဗ္ဗ အပ္ပဗ္ဗ ဥက္ခိဋ္ဌံ၊ တဗ္ဗ ကိစ္ဆေန နော အဒါ။
သောဟံ ဗြာဟ္မဏ-ဇာတိကော၊ ယံ ဘုတ္တံ တမ္ပိ ဥဂ္ဂတံ။ ။

ယူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၉) မယာ၊ ငါသည်။ ယံဘုတ္တံ၊ အကြင်ထမင်းကို။ ဘုတ္တံ၊ စားအပ်
၏။ တံဘုတ္တံ၊ ထိုထမင်းသည်။ အပ္ပဗ္ဗ၊ အနည်းငယ်သည်လည်း။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ ဥက္ခိဋ္ဌံ၊ စားကြွင်းသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဗ္ဗ၊ ထိုထမင်း
ကိုလည်း။ သောစဏ္ဍာလော၊ ထိုခွန်းစဏ္ဍားသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ရုစိ
ယာ၊ အလိုအားဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နောအဒါ၊ မပေး။ ကိစ္ဆေန၊ ငြိုငြင်ဆင်းရဲ
ခြင်းကြောင့်။ အဒါ၊ ပေး၏။ သောဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဗြာဟ္မဏ-ဇာတိ
ကော၊ စင်ကြယ်သောပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်သောသူတည်း။ တေနေဝ၊ ထို
ကြောင့်သာလျှင်။ ယံဘုတ္တံ၊ အကြင်ထမင်းကို။ ဘုတ္တံ၊ စားအပ်၏။ တမ္ပိ၊ ထို
ထမင်းကိုလည်း။ ဥဂ္ဂတံ၊ သွေးနှင့်တကွအန်အပ်၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤလွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုပြု
တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ မိမိတို့အားမလျှော့ပတ်သော ဘောဇဉ်ကို စားမိ
သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သတဓမ္မလုလင်အား ထိုခွန်းစဏ္ဍား၏စားကြွင်း
ထမင်းကိုစား၍ ရှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သကဲ့သို့၊ နှလုံးသာယာသည်၏အ
ဖြစ်သည်မဖြစ်သကဲ့သို့၊ ထိုအတူသာလျှင် ဤသာသနာတော်၌ အကြင်ရ
ဟန်းသည်အနေသန့်ဖြင့် အသက်မွေးလျက် ထိုသို့သော အခြင်းအရာ
အားဖြင့်ရအပ်သောပစ္စည်းကိုသုံးဆောင်၏။ ဘုရားသည်စက်ဆုပ်အပ်
ကဲ့ရဲ့အပ်သောအသက်မွေးခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုရဟန်းအား
ရှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ နှလုံးသာယာသည်၏အဖြစ်သည်
မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၁၀) ဧဝံ ဓမ္မံ နိရုံ ကတုာ၊ ယော အ-ဓမ္မေန ဇီဝတိ။
သတဓမ္မော ဝ လာဘောန၊ လဒ္ဓေန ပိ န နန္ဒတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ရမြော်သောအဘိသမ္ဗုဒ္ဓဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၁၀) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သတဓမ္မော၊ သတဓမ္မလုလင်သည်။
လဒ္ဓေန၊ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့်ရအပ်သော။ လာဘောန၊ ခွန်းစဏ္ဍား၏စား
ကြွင်းထမင်းဟူသောလာဘ်ဖြင့်။ နန္ဒတိ၊ ဣဝ၊ ဝမ်းမမြော်သကဲ့သို့။ ဧဝံ

၁၇၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၁၁)

တထာ၊ထို့အတူ၊ဣမသိဒ္ဓိသာသနော၊ဤသာသနာတော်၌လည်း။ယော
ပဗ္ဗဇိတော၊အကြင်ရဟန်းသည်။ဓမ္မံ၊အာဇီဝပါရိ သုဒ္ဓိသီလဟုဆိုအပ်
သောတရားကို။နိရံကတွာ၊အချည်းနှီးဆိတ်သည်ကိုပြု၍။ဝါ၊နိရံကတွာ
နိဟရိတွာဆနေတွာ၊ ကိုယ်သန္တာန်မှထုတ်လိုက်စွန့်လိုက်၍။အဓမ္မေန၊
နှစ်ဆဲ့တပါးသောအနေသနဟုဆိုအပ်သောအဓမ္မဖြင့်။ဇိဝတိ၊အသက်
မွေး၏။သောပဗ္ဗဇိတော၊ထိုရဟန်းသည်။နနန္ဒတိ၊ဝမ်းမဖြောင့်နိုင်။ သ
တဓမ္မဇာတကံနဝမံ။၁၇၂ ဇ။

၁၈၀-ဒုဒ္ဓဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ဒုဒ္ဓဒံဒဒမာနာနံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤဒုဒ္ဓဒဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ ဒါယကာအပေါင်းတို့၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒါယကာ၊ စိတ်၏ကြည်ညိုခြင်းသည်ရှိသော်
ဒါနသည်နည်းသောမည်သည်မရှိဟုဆို၍အနုမောဒနာပြုလိုရကား။ ။

(၂၁၁) ဒုဒ္ဓဒံ ဒဒမာနာနံ၊ဒုက္ကရံ ကမ္မ ကုဗ္ဗတံ။
အ-သန္တော နာ-နုကုဗ္ဗန္တိ၊သတံဓမ္မော ဒုရ-ဒယော။ ။

(၂၁၂) တထ္ဌာ သတဉ္စ အသတံ၊နာနာ ဟောတိ ဣတော ဂတိ။
အ-သန္တော နိရယံ ယန္တိ၊သန္တော သဂ္ဂ-ပရာယနာ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟော၏။ ။

(၂၁၁-၂၁၂)အာရသော၊ဒါယကာတို့။ဒုဒ္ဓဒံ၊လောဘဒေါသမစ္ဆေရနိုင်
ငံသို့လိုက်ကုန်သောအပဏ္ဍိတဗါလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လှူနိုင်ခဲ့သောဒါနကို။
ဒဒမာနာနံ၊လှူကုန်သော။ဒုက္ကရံ၊ အပဏ္ဍိတဗာလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြုနိုင်
ခဲ့သော အလှူပေးခြင်းအမှုကို။ ကုဗ္ဗတံ၊ပြုကုန်သော ပညာရှိသူတော်
ကောင်းတို့၏။တံကမ္မံ၊ထိုအလှူပေးခြင်းအမှုကို။အသန္တော၊အပဏ္ဍိတဗါ
လဟူသားမသူတော်တို့သည်။နာ-နုကုဗ္ဗန္တိ၊မပြုနိုင်ကုန်။သတံ၊ပညာရှိ
သူတော်ကောင်းတို့၏။ဓမ္မော၊ အလှူပေးခြင်းဟူသော သဘောကို။အ

ပဏ္ဍိတေဟိ၊ အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူမသုတော်တို့သည်။ ဒုရန္တယော၊
 ဤသို့သော အလှူကြောင့်ဤသို့သောကောင်းကျိုးကိုရ၏ ဟူ၍အကျိုးနှင့်
 စပ်သောစကားဖြင့်သိနိုင်ခဲ့၏။ ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣတော၊ ဤဘဝ
 မှ။ ပရလောကံ၊ တမလွန်ဘဝသို့။ ဂစ္ဆန္တာနံ၊ လားကုန်သော။ သတဉ္စ၊
 ပညာရှိသုတော်ကောင်းတို့၏၎င်း။ အသတဉ္စ၊ အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူ
 မသုတော် တို့၏၎င်း။ ဂတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဟူသော ဂတိသည်။ နာ
 နာ၊ ထူးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အသန္နော၊ အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူ မသု
 တော်တို့သည်။ ဒါနံ၊ ဒါနကို။ အဒတ္တာ၊ မလှူခြင်းကြောင့်။ သီလံ၊ သံလကို။
 အရက္ခိတ္တာ၊ မစောင့်ခြင်းကြောင့်။ နိရယံ၊ ငရဲကြီးငယ်သို့။ ယန္တိ၊ လား
 ရကုန်၏။ သန္နော၊ ပညာရှိသုတော်ကောင်းတို့သည်။ ဒါနံ၊ ဒါနကို။ ဒတ္တာ၊
 လှူ၍။ သီလံ၊ သီလကို။ ရက္ခိတ္တာ၊ စောင့်၍။ ဥပေါသထကမ္မံ၊ ဥပုသ်သုံးခြင်း
 ကို။ ကတ္တာ၊ ပြု၍။ တိဏိသုစရိတာနိ၊ သုံးပါးသောသုစရိတ်တို့ကို။ ပူ
 ရေတ္တာ၊ ပြည့်စေ၍။ သဂ္ဂပရာယနာ၊ နတ်ပြည်သို့ လား ရကုန်သည်။
 ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ ဒုဒ္ဒဒဇာတ်ကံဒသမံ။ ၁၈၀။ ကလျာဏဝဂ္ဂေါတ
 တိယော။ တသုဒ္ဒါနံ။ ။

ကလျာဏဓမ္မံ၊ ဒဒ္ဒရိ၊ မက္ကဋိ၊ ဒုဏ္ဍိမက္ကဋိ၊
 အာဒိစ္စပဋ္ဌာနဉ္စေဝ၊ ကဇ္ဇာယမုပ္ဖိ၊ တိန္ဒုကံ၊
 ကစ္ဆပံ၊ သတဓမ္မဉ္စ၊ ဒုဒ္ဒဒ၊ န္တိ စတေဒသ။ ။

၁၈၁-အသဒိသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ခန့်ဂ္ဂဟော အသဒိသော၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအသဒိသဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
 သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မြတ်သော တောထွက်ကော်မူခြင်းကို အ
 ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့၊ ဤသို့ အသဒိသမင်းသား
 သည်ရနပ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကိုပြေးစေ၍အောင်မြင်ပြီးသောစစ်
 ပွဲရှိသည့်ဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်လေ၏ဟု ပြတော်မူလိုရကား
 ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီး၍။ ။

၁၇၄ ၂-ဒုကနိပါတ်စာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၁၃)

(၂၁၃) ခနုဂ္ဂဟော အသဒိသော၊ရာဇ-ပုတ္တော မဟာ-ဗ္ဗလော။
ဒုရေ-ပါတီ အက္ခဏ-ဝေဓိ၊မဟာ-ကာယ-ပ္ပဒါလနော။ ။

(၂၁၄) သဗ္ဗာ-မိတ္တေ ရဏံ ကတွာ၊န စ ကိဗ္ဗိဝိဟေဋ္ဌယိ။
ဘာတရံ သောတ္ထိ ကတွာ၊သံယမံ အဇ္ဈုပါဂမိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ပါးသောအဘိသမ္မုဒ္ဓဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၁၃-၂၁၄) ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။မဟာ-ဗ္ဗလော၊ကြီးမားသောကာယဗလဉာဏဗလရှိထသော။ ဒုရေ-ပါတီ၊ ဝေးစွာသောစတုမဟာရာဇ်တာဝတီ သာတိုင်အောင်သောအရပ်သို့မြားကိုရောက်စေနိုင်ထသော။ အက္ခဏဝေဓိ၊မချွတ်မယွင်းပစ်နိုင်ထသော။ဝါ၊လျှပ်တပြက်ခဏန္တိလျှပ်ရောင်ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်ရှစ်ကြိမ်တိုင်မြားကိုကိုင်၍ပစ်နိုင်ထသော။ မဟာကာယပ္ပဒါလနော၊စမ္မ၊ဒါရု၊လောဟ၊အယ၊ဝါလိက၊ဥဒက၊ဖလက၊ဟု၊ဆိုအပ်သော ခုနစ်ပါးကြီးမားသော အရအပေါင်းကို ထုတ်ချင်းထွင်းအောင်ပစ်နိုင်ထသော။ရာဇ-ပုတ္တော၊ ဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင်မင်း၏ သားတော်အကြီးဖြစ်ထသော။ အသဒိသော၊ဗလဝီရိယပညာတို့ဖြင့် သူတကာမတူနိုင်သည်ဖြစ်၍ အသဒိသ၊မည်ကျော်ရသော။ခနုဂ္ဂဟော၊လေးသမားကျော်သည်။ ။သဗ္ဗာမိတ္တေ၊ခုနစ်ပြည်ထောင်ရန်သူကုန်အောင်တို့ကို။ ရဏံကတွာ၊စစ်ထိုးခြင်းကိုပြု၍။(တနည်း)။ ရဏံကတွာရဏ္ဍိပိရဏ္ဍိကတွာ၊မြို့မှန်ကဲ့သို့ဖရိုဖရဲကွဲပြားလွင့်ပြေးသည်ကိုပြု၍။ ပလာပေသိ၊ပြေးစေ၏။ ကိဗ္ဗိဝိဟေဋ္ဌယိ၊သွေးတစက်မျှမထွက်စေဘဲ မညှဉ်းဆဲမနှိပ်စက်။ သော၊ ထိုအသဒိသလေးသမားကျော်သည်။ဘာတရံ၊ညီတော်ကို။သောတ္ထိ၊ကတွာ၊ချမ်းသာသည်ကိုပြု၍။သံယမံ၊သီလကိုစောင့်ရှောင်သောရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့။အဇ္ဈုပါဂမိ၊ကပ်လေ၏။ ။(အက္ခဏဝေဓိတိအဝိရာဇိတဝေဓိ၊ဟူသောအဋ္ဌကထာအလို၊အခလိတ၊ဆိုလိုလျက်၊အက္ခဏ၊ဆိုသတည်း။ ။အထဝါအက္ခဏံရုတ္တိဝိဇ္ဇာ။ယာဝကောဝိဇ္ဇာ၊နိစ္ဆရတိတာဝတေ၊တနောဘာသေန သတ္တဋ္ဌဝါရေကဏ္ဍာနိဂဟေတွာ ဝိဇ္ဈတိတိအက္ခဏဝေဓိ။ဤအလိုသော်၊အ၊ကား၊ခုဒ္ဒကအနက်။နခဏံ အက္ခဏံ၊ပြု၍ငယ်သောခဏဟုဆိုအပ်သောဝိဇ္ဇာ၊ကိုရသတည်း။ အက္ခဏေသတ္တဋ္ဌဝါရေဝိဇ္ဈတိတိအက္ခဏဝေဓိ၊ ဟူလိုသည်။မဟာန္တေကာယေပဒါလေတိတိ မဟန္တကာယပ္ပဒါလနော၊ပြု။ ။

စ,ဒါ,လော,အ။ဝါ,ဥ,ပ။သတ္တကြီးကာယာ။ ။ထိုချနစ်ပါးတို့ထွင်၊တပါး
 သော လေးသမားသည် စမ္မကာယ,ကို ထွင်းဘောံစေသည်ရှိသော် မ
 ဟိံသစမ္မကိုသော်လည်း ထွင်းဘောံနိုင်၏။ အသဒိသလေးသမားကျော်
 မူကားမဟိံသစမ္မတို့၏ အထပ်တရာကိုသော်လည်း ထွင်းဘောံနိုင်၏။
 တပါးသောလေးသမားသည်လက်ရှစ်သစ်ထူသောရေသဖန်းပျဉ်,လက်
 လေးသစ်ထူသော ဝိတောံပျဉ်ကို ထွင်းဘောံနိုင်၏။ အသဒိသလေးသ
 မားကျော်မူကားတပင်ထည်း ထပ်သောပျဉ်ချပ် တရာကိုသော်လည်း
 ထွင်းဘောံနိုင်၏။ထိုမှတပါးလက်ရှစ်သစ်ထူသောကြေးနီပြား,လက်ရှစ်
 သစ်ထူသောသံပြားကိုလည်းထွင်းဘောံနိုင်၏။ သဲဖြင့်ပြည့်သောထွဉ်း,
 ပျဉ်ချပ်ဖြင့်ပြည့်သောထွဉ်း,ကောံရိုးဖြင့် ပြည့်သောထွဉ်း၏ နေံအဘို့
 ဖြင့်မြားကိုသွင်း၍ ရှေ့အဘို့ဖြင့် ထွက်စေနိုင်၏။ ပကတိအားဖြင့်ရေခွံ
 လေးဥသဘာတိုင်အောင်မြားကိုပစ်နိုင်၏။ ကြည်း၌သော်ကားဥသဘာတ
 ရာသော်လည်း မလေံတာဝတိံသာတိုင်ရေံအောင်ပစ်နိုင်၏။ ။အ
 သဒိသဇာတ်ကံ ပဌမံ။၁၈၁။

၁၈၂-သင်္ဂါမာဝစရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊သင်္ဂါမာဝစရော, အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သောဤသင်္ဂါမာဝစရဇာတ်ကို၊ ဇောဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နန္ဒမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သေဘေးမှကြောံရကား မြှိုတံခါးသို့ ကပ်အံ့သောဌာ မဝံသည်ဖြစ်
 ၍နေံသို့ဆုတ်သောမင်္ဂလာဆင်ကို ဘုရားလောင်းဆင်ဆရာသည် နား
 ရင်းကပ်၍အမောင်ဆင်သည် ရဲရင့်သောဆင်တည်း။ စစ်မြေအပြင်ကို
 နှိပ်နင်း၍ သွားတတ်သောဆင်တည်း။ ဤသို့ သဘောရှိသော အရပ်၌
 ဆုတ်ခြင်းမည်သည်ကား သင့်အားမလျှံပတ်ဟုဆို၍ ဆင်ကိုဆုံးမ
 လိုရကား။ ။

(၂၁၅) သင်္ဂါမာဝစရော သူရော၊ဗလဝါ ဣတိ ဝိသုတော။
 ကိံ နု တောရဏ၊မာသဇ္ဇ၊ပဋိက္ကမသိ ကုဇ္ဇရ။ ။

၁၇၆ ၂-ဒုကာနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၁၅)

(၂၁၆) ဩမဒ္ဓ ဝိပုံ ပလိဗံ၊ ဇေယိကာနိစ အတ္တဟ။
တောရဏာနိ စ မဒ္ဓိတွာ၊ ဝိပုံ ပဝိသ ကုဇ္ဇရ။ ။

ဟူသောနှစ် ဂါထာကိုဆို၏။

(၂၁၅-၂၁၆) ကုဇ္ဇရ၊ မင်္ဂလာဆင်မြတ်။ တုံ၊ သင်သဉ်။ သင်္ဂါ၊ မါဝစရော၊ မိုးကြိုးထစ်သို့၊ ပစ်ခတ်ထိုးချတ်၊ ရှုတ်မျှလက်နက်ရှိသောစစ်ကို နှိပ်နင်း၍ ထွင်းဘော်သွားတတ်၏။ သူရော၊ သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊ စုတ်စုတ်ရဲ၏။ ဗလဝါ၊ ခွန်အားကြီး၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိသယတော၊ ကျော်စောသောဆင်တည်း။ တောရဏံ၊ တံခါးတိုင်သို့။ အာသန္ဓေ၊ ရေခံ၍။ ကိံ၊ နှုပစိုက္ကမထိ၊ အဘွဲကြောင့် ဆုတ်ဘိသနည်း။ ကုဇ္ဇရ၊ မင်္ဂလာဆင်မြတ်။ ပလိဗံ၊ တံခါးကျဉ်ကို။ ဩမဒ္ဓ၊ အေဝံသို့ချလော့။ ဇေယိကာနိစ၊ တံခါးတိုင်တို့ကိုလည်း။ အတ္တဟ၊ နှုတ်လော့။ တောရဏာနိစ၊ တံခါးပေါင် တို့ကိုလည်း။ မဒ္ဓိတွာ၊ နင်း၍။ ဝိပုံ၊ လျှင်စွာ။ ပဝိသ၊ မြို့သို့ဝင်လော့။ ။ (မင်္ဂလာဆင်တော်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း၏ တကြိမ်ထည်းသော အဆုံးအမဖြင့်သာလျှင်ပြန်၍ တံခါးတိုင်ကို နှာမောင်းဖြင့်ရစ်၍ မိမိတို့ ကိုယ်ကဲ့သို့နှုတ်၍ တံခါးပေါင်ကိုနင်း၍ တံခါးကျည်းကိုချ၍ မြို့တံခါးပေါက်၍ မြို့သို့ဝင်၍ ပြည်ကိုယူ၍ပေး၏။ ။ ဇေယိကာနိစအတ္တဟာတိနဂရန္ဒါရေသောဇ္ဇသရတနံဘူမိယံ ပဝေသေတွာ နိစ္စလံကတွာနိ ခါတာဇေယိကာ ထမ္မာဟောန္တိ၊ တေဝိပုံဥဒ္ဓရလုဇ္ဇာဟိတိ အာဏာပေသိ။ ။ ဤအလိုသော်။ တံခါးတိုင်ကိုဇေယိက၊ ဆိုသည်ဟုသိသာသည်။ ဇေယိကောဣန္ဒြိယလောထ။ (အဘိဓာန်)။ ။ တောရဏာနိစမိဒ္ဓိတွာတိနဂရန္ဒါရသပဋိသဗ္ဗာတံမဒ္ဓိတွာ၊ ဟူရကား၊ တံခါးပေါင်ကို တောရဏ၊ ဟုသိသာသည်။ တုရိုင်တိုင်မဟုတ်။ ဝိဇုသဗ္ဗာတကံခွါရဗာဟံ။ (အဘိဓာန်)။ ။ အတ္တဟအဘိပုဗ္ဗဥဟဓာတ်ဖြစ်၍ အသဒိသန္ဓေဘော်လိုသည်။ ဝဟဓာတ်မဟုတ်။ ။ သင်္ဂါမာဝစရဇာတကံ ဒုတိယံ။ ၁၇၂။

၁၇၇-ဝါလောဒကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝါလောဒကံအပ္ပရသံနိဟိနံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝါလောဒကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး

န္တသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ငါးရာကုန်သော စားကြွင်းစားတို့ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းကြီးသည်လေသွန်တံခါးမကိုဘွင့်၍ကြည့်သည်ရှိသော်၊ မြည်းတို့၏အမူအရာကိုမြင်၍ အနီး၌တည်သောဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍၊ အဆွေအမတ်ကြီး၊ ဤမြည်းတို့သည် မုဒရက်ဘတ်ကိုစစ်သော ရေကိုသောက်ရခြင်းကြောင့် ရစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုန်လွှားပေါက်ကန်သော အားဖြင့်မြည်ကုန်လျက် ပြေးသွားကုန်၏။ သိန္ဓဝအမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော သိန္ဓောမြင်းတို့မူကား အဦးဖြစ်သောအဖျော်ရည်ကိုသေခံကုန်၍ အသံကင်းလျက်ငြိမ်သက်စွာနေကုန်၏။ မမြူးစားကုန်။ အကြောင်း အသို့နည်း ဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၁၇) ဝါလောဒကံ အပ္ပ-ရသံ နိဟိနံ၊

ဝိတွာ မဒေါ ဇာယတိ ဂဒြဘာနံ။

ဣမဗ္ဗ ဝိတွာန ရသံ ပဏီတံ၊ မဒေါ န သဇ္ဇာယတိ သိန္ဓဝါနံ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၁၇) ဝယသ၊ အဆွေအမတ်ကြီး ။ ဂဒြဘာနံ၊ မြည်းတို့အား။ နိဟိနံ၊ ယုတ်ထသော။ အပ္ပ-ရသံ၊ နည်းသောအရသာရှိထသော။ ဝါလောဒကံ၊ သင်ပန်းလျှော်ဖြင့်ယက်အပ်သောအဝတ်ခွမ်းဖြင့်စစ်အပ်သောမုဒရက်ရေကို။ ဝိတွာ၊ သောက်ရ၍။ မဒေါ၊ ရစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သိန္ဓဝါနံ၊ သိန္ဓောအမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့အား။ ပဏီတံ၊ မွန်မြတ်သော။ ဣမံရသံ၊ ဤမုဒရက်အရည်ကို။ ဝိတွာန၊ သေခံ၍။ မဒေါ၊ ရစ်ခြင်းသည်။ န သဇ္ဇာယတိ၊ မဖြစ်။ ကိံ နှုခေါကာရဏံ၊ အကြောင်းအသို့နည်း။ ။

ဤသို့ စိစွေး၊ မေးလတ် တုံ့သော်၊ မတ်သူတော်ကား၊ ထုတ်ဘော်ကြောင်းလျား၊ မင်းကြီးအားလျှင်၊ ကြားလတ်လို၍။ ။

(၂၁၈) အပ္ပံ ဝိဝိတွာန နိဟိန-ဇစ္စော၊

သော မဇ္ဇတေ တေန ဇနိန္ဒ မုဋ္ဌော၊

ဇောရပ္ပ-သိလော စ ကုလမိ ဇာတော၊

န မဇ္ဇတိ အဂ္ဂ-ရသံ ဝိဝိတွာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၁၈) ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။ ယော၊ အကြင်မြည်းအပေါင်းသည်။ နိဟိန-ဇစ္စော၊ ယုတ်သောအမျိုးဇာတ်ရှိ၏။ သော၊ ထိုမြည်း

၁၇၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၁၉)

အပေါင်းသည်။ တေဒနိဟိန-ဇစ္စဘာဝေဒန၊ ထိုသို့ယုတ်သော ဇာတ်ရှိ
 သည်၏အဖြစ်သည်။ မုဋ္ဌောနိယုပျက်ဆီးအပ်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပ ရှိ
 သည်ဖြစ်၍။(မုဋ္ဌော, ရှိမူ။ မုဋ္ဌော, နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ပေး)။ အပ္ပံ, နည်း
 သော အရသာရှိသော မုဒရက်အပျော်ကို။ ဝိဝိတွာန၊ သောက်ရ၍။ မဇ္ဇတိ၊
 ရစ်၏။ ကုလမ္ပိ၊ မြတ်သော အမျိုး၌။ ဇာတော၊ ဖြစ်သော။ ဝေရယျ-ထိ
 လောစ၊ ဝန်ကိုဆောင်တတ်သော သဘောသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော သိန္ဓော
 မြင်းအပေါင်းသည်ကား။ အဂ္ဂ-ရသံ၊ ဂွေးဦးစွာ ယူအပ်သော အဦးအဖျား
 ဖြစ်သော မုဒရက်အပျော်ရည်ကို။ ဝိဝိတွာ၊ သောက်ရ၍။ နမဇ္ဇတိ၊ မ
 ရစ်။ ။ (ဝါလောဒကန္တိ မကမိဝါလေဟိပရိဿာပိတံ, ဟူရကား ဤ၌ဝါ
 လ, သည် သားမြီးကို မဟော၊ လျှော်ကို ဟောသတည်း။ သာမည, သည် ပိ
 သေသကိုလည်း ဟောရကား၊ ဤ၌လိုရာကို ရအောင် မကမိ, ကိုမ, ရ
 သည်)။ ။ ဝါလောဒကဇာတကံ တတိယံ။ ၁၈၃။

၁၈၄-ဂိရိဒတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဒုသိတောဂိရိဒတ္တေန, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤဂိရိဒတ္တဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်မင်းကျောင်း၌ သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသော ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအ
 ဘော်ကို မှီဝဲသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ခွင်သော မြင်းထိန်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့်
 ထိုမြင်း၏ ခွင်သော အဖြစ်ကို သိ၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၍
 ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်မည်သည်ကား ဤသို့ဖြစ်
 တတ်၏ဟု ပြလိုရကား။ ။

(၂၁၉) ဒုသိတော ဂိရိဒတ္တေန၊ ဟယော သဿာသ ပဏ္ဍဝေါ၊
 ပေါရာဏံ ပကတိ ဟိတွာ၊ တဿေ.ဝါ.နုပိမိယျတိ။ ။

(၂၁၉) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ဂိရိဒတ္တေန၊ မြင်းထိန်းဂိရိ
 ဒတ်သည်။ ဒုသိတော၊ ပျက်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍။ သာမဿ၊ သာမမည်
 သော အရှင်မင်းမြတ်၏။ ပဏ္ဍဝေါ၊ ပဏ္ဍဝအမည်ရှိသော။ ဟယော၊ မင်္ဂ
 လာမြင်းတော်သည်။ ပေါရာဏံ၊ ဂွေး၌ဖြစ်သော။ ပကတိ၊ တင့်တယ်

စမ္မာယံစွာသွားခြင်းသဘောကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ တဿေ။ ၀။ ထိုမြင်းထိန်
ဂိရိဒတ်၏သာလျှင်။ အနုပိမိယျတိ၊ ခွင်သောအတုသို့လိုက်၍ကျင့်၏။ ။

ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကိုသာမမင်းသည်ယခုထိုမြင်းအား အသို့ပြု
ရအံ့နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကောင်းသောသွားခြင်းရှိသော
မြင်းထိန်းကိုရ၍ရှေး၌ကောင်းသကဲ့သို့ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုလိုရကား။ ။

(၂၂၀) သစေ စ တ-နူဇော ပေါသော၊ သိခရာ-ကာရ-ကပ္ပိတော။
အာနနေ နံ ဂဟေတွာန၊ မဏ္ဍလေ ပရိဝတ္တယေ။
ဝိပ္ပ-မေဝ ပဟတ္တာန၊ တဿေ-ဝါ-နုပိမိယျတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုလျှော့၏။ ။

(၂၂၀) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တ-နူဇော၊ ထိုတင့်တယ်
စမ္မာယံသောသွားခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောမြင်းအားလျှော့ပတ်စွာဖြစ်သော။
သိခရာ-ကာရ-ကပ္ပိတော၊ ကောင်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုပြင်အပ်
သော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသော။ ပေါသော၊ မြင်းထိန်း ယောက်ျားသည်။ နံ
အသံ၊ ထိုမင်္ဂလာမြင်းတော်ကို။ အာနနေ၊ ဆက်ကြီး၌။ ဝါ၊ နှာရှုတ်ကြီး၌။
ဂဟေတွာန၊ ကိုင်၍။ မဏ္ဍလေ၊ မြင်းတင်းကုပ်၌။ သစေပရိဝတ္တယေပရိ
ဝတ္တယျ၊ အကယ်၍ ထွဉ်ထည်သွားငြားအံ့။ အဿော၊ မင်္ဂလာမြင်း
တော်သည်။ ဝိပ္ပ-မေဝ၊ လျှင်စွာလျှင်။ ခန္ဓ-ဘိဝံ၊ ခွင်သည်၏ အဖြစ်ကို။ ပ
ဟတ္တာန၊ ဖျောက်၍။ တဿေ-ဝါ၊ ထိုတင့်တယ် စမ္မာယံစွာ သွားသော
ယောက်ျား၏လျှင်။ အနုပိမိယျတိ၊ အတုသို့လိုက်၍ကျင့်လတ္တံ့။ ။ (အနု
ပိမိယျတိ၊ ၌၊ အနု၊ ရှေး၊ ပိ၊ ရှေးရှိသောခါဇာတ်။ ဝါပိပုဗ္ဗေကရောတုတ္ထေ၊
ဟူရကား၊ ပိရှေးရှိသောခါဇာတ်သည်ကရောတိအနက်ကိုဟောသည်။
တနူဇော၊ ၌တနု၊ သဒ္ဓါသည်ကိုယ်ကိုဟောသည်မဟုတ်။ တ-သဒ္ဓါ၊ ပပဒ
အနုရှေးရှိသောဇနဇာတ်ဖြစ်ရကား။ တဿသိင်္ဂါရဿအာစာရသမ္ပန္န
ဿအဿဿအနုရှုပ်ဇာတော တ-နူဇော၊ ပြု။ တင့်တယ်စမ္မာယံသော
သွားခြင်းရှိသောအကျင့်အာစာရနှင့်ပြည့်စုံသောမင်္ဂလာမြင်းတော်အား
လျှော့ပတ်စွာဖြစ်သောမြင်းထိန်းရသည်တည်း။ ။ သိခရာကာရကပ္ပိ
တော၌၊ သိခရေနုသုန္ဓရေနအာကာရေနကပ္ပိတာကေသမဿူအဿာတိ
သိခရာကာရကပ္ပိတော၊ ပြု။ သိခရ၊ သဒ္ဓါသည်သုန္ဓရအနက်ကိုဟောသ
တည်း။ အထွတ်အဖျားကိုဟောသည်မဟုတ်။ မဏ္ဍလ၊ သဒ္ဓါသည်ဤအ
ရာ၌မြင်းတင်းကုပ်ကိုဟောသည်။ သုဒ္ဓိန္နကဏ္ဍ၌၊ အဿမဏ္ဍလေသု၊ ဟု

၁၈၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၂၁)

လာသည်။ သံစေစ၊ နှိစ၊ ကားဗျတိရေကတ္ထတည်း။ ဗျတိရေကတ္ထောနာမ
ပိသေသတ္ထော၊ ဟူရကား၊ ပိသေသတ္ထကိုဤနှိဗျတိရေကတ္ထဆိုသည်။ ။
ဂိရိဒတ္တဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၁၈၄။

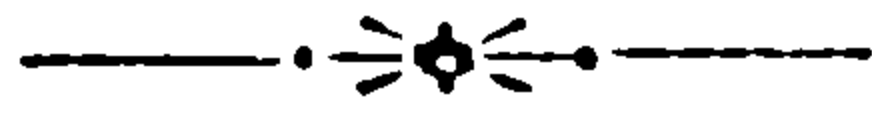
၁၈၅-အနုဘိရတိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယထောဒကေအာပိလေအပ္ပသန္ဓေ၊ အစရှိသောဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆီဆင်အပ်သေ၍အနုဘိရတိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောပုဏ္ဏားဖြစ်သောသတို့
သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုဏ္ဏားလှင်သည်ဗေဒင်သုံးပုံကိုကမ်းခပ်ပြီးမှဃရာဝါသကိုပြု၍အိမ်
ထောင်မှုကိုကြံရသဖြင့် နောက်ကျသောပိတ်ရှိရကား ဗေဒင်ကိုပြန်အံ့
သောဌာမစွမ်းနိုင်။ ထိုအခါဆရာသည် မိမိ၏အထံသို့လာသော ပုဏ္ဏား
ကိုလှင်၊ သင်သည်ဗေဒင်တို့ကိုလေ့ကျက်အပ်ကုန်၏လော၊ ဤသို့မေး၍၊
ဆရာ၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းအမှုကိုယူသောကာလမှစ၍ အကျွန်ုပ်၏ပိတ်
သည်နေဘဲကျသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်သည်ဗေဒင်တို့ကို
ပြန်အံ့သောဌာမစွမ်းနိုင်။ ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော်၊ ချစ်သား၊ ပိတ်သည် နေဘဲ
ကျသည်ရှိသော်လေ့ကျက်အပ်ကုန်သော်လည်း ဗေဒင်တို့သည်မထင်
ကုန်။ ပိတ်သည်မနေဘဲကျသည်ရှိသော်ကားမထင်သောမည်သည်မရှိ၊
ဤသို့ဆိုလိုရကား။ ။

- (၂၂၁) ယထောဒကေ အာပိလေ အပ္ပသန္ဓေ၊
န ပဿတိ သိဗ္ဗိက-သမ္ပကဉ္စ။
သက္ကရံ ဝါလုကံ မစ္ဆ-ဂုဗ္ဗံ၊
ဧဝံ အာပိလမိ စိတ္တေနသော ပဿတိ အတ္တဒတ္တံ ပရတ္ထံ။ ။
- (၂၂၂) ယထောဒကေအတ္ထေပိပ္ပသန္ဓေ၊ သော ပဿတိ သိဗ္ဗိက-သမ္ပကံ။
သက္ကရံ ဝါလုကံ မစ္ဆ-ဂုဗ္ဗံ၊
ဧဝံ အနာပိလမိ စိတ္တေသော ပဿတိ အတ္တဒတ္တံ ပရတ္ထံ။ ။
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၂၁-၂၂၂) တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကော၊ရေသည်။အာဝိလေကဒ္ဒမါ
 လုလိတေ၊တလည်းညွှန်နှစ်ဖြင့်နေခံကျသည်ရှိသော်။ အ·ပ္ပသန္ဓေ၊ထိုသို့
 တလည်းညွှန်နှစ်ဖြစ်သောကြောင့်လျှင် မကြည်လင်သည်ရှိသော်။ သိဗ္ဗိ
 က-သမ္ပ၊ကမ္ဘာ၊ရေခံသွားခရုကို၎င်း။ သက္ကရံ၊ကျော့စရစ်ကို၎င်း။ ဝါလု
 ကံ၊သဲကို၎င်း။ မစ္ဆဂုမ္ဘံ၊မစ္ဆ-ဗာဠု၊ငါးအပေါင်းကို၎င်း။ န ပဿတိယထာ၊
 မမြင်၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ထို အတူ။ စိတ္တေ၊စိတ်သည်။ အာဝိလမ္ဘိ၊ ရာဂစ
 သည်တို့ဖြင့်နေခံကျသည်ရှိသော်။ အတ္တ·ဒတ္တံ၊မိမိအစီးအပွားကို၎င်း။ ပ
 ရတ္တံ၊သူတပါးအစီးအပွားကို၎င်း။ သောပုရိသော၊ ထိုရာဂစသည်မ
 ကြည်ဝေနေခံအာဂန္တု၊ရေခံသောစိတ်ရှိသောယောကျ်ားသည်။ န ပဿ
 တိ၊မမြင်နိုင်။ ။တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကော၊ရေသည်။ အန္တေ၊ကြည်သည်
 ရှိသော်။ ဝိပ္ပသန္ဓေ၊အထူးသဖြင့်ကြည်သည်ရှိသော်။ သောပုရိသော၊ထို
 ခရုရေခံသွားစသည်ကိုရှာစားသောယောကျ်ားသည်။ သိဗ္ဗိကသမ္ပ၊ကံ၊
 ရေခံသွားခရုကို၎င်း။ သက္ကရံ၊ ကျော့စရစ်ကို၎င်း။ ဝါလုကံ၊သဲကို၎င်း။
 မစ္ဆ-ဂုမ္ဘံ၊ငါးအပေါင်းကို၎င်း။ ပဿတိယထာ၊မြင်၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ထို
 အတူ။ စိတ္တေ၊စိတ်သည်။ အနာဝိလမ္ဘိ၊ရာဂစသည် မကြည်ဝေနေခံ တ
 လည်းပျော်၍မနေခံကျသည်ရှိသော်။ သောပုရိသော၊ ထိုအကျိုးစီးပွား
 ကိုရှာသော ယောကျ်ားသည်။ အတ္တ·ဒတ္တံ၊ မိမိအကျိုးစီးပွားကို၎င်း။ ပ
 ရတ္တံ၊သူတပါးအစီးအပွားကို၎င်း။ ပဿတိ၊မြင်၏။ ။(ညွှန်ကိုပေါရာဏ
 ကထာတလည်းဆိုသည်။ ။တလည်းနေခံနှစ်။လူးရည်စစ်သော်။ တူး
 ပစ်ခဲအင်။ညွှန်ပြောင်းတွင်၌၊ဟုရှေးပညာရှိတို့ဆိုစကုန်သည်။ ။သဗ္ဗ
 ဂမနေ၊အသိ၊သိဗ္ဗိ၊ဟု၊လာသောကြောင့်။ သိဗ္ဗိ၊ကားပုန်ရင်း။ က၊ကား
 ခုဒ္ဒကအနက်ကိုဟောသည်။ သမတိတိသမ္ပ၊ကော၊ ဥကော၊ဗန္ဓောစ၊ဟူ
 ရကားသမုခါတ်ဥက၊ပစ္စည်း၊ခါတ်၏အဆုံး၌ဗ၊လာ၍ သမ္ပ၊က၊ပြီးသည်။
 ဂုမ္ဘံ၊သဒ္ဓါအပေါင်းဟော)။ ။အနုဘိရတိဇာတ်ကံပဉ္စမံ။၁၀၅။

၁၀၆-ဒမိဝါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ဝဏ္ဏဂန္ဓရသူပေတော၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤဒမိဝါဟနဇာတ်ကို၊ ဇေယဝန်ကျောင်းကြီး၌ထိ

၁၈၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၂၃)

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကိုမိ
ဝဲသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍၊ ပညာရှိ၊ ဤသရက်
ပင်အားရှေး၌ဖြစ်သော ပူဇော်သက္ကာရမှယုတ်ခြင်းသည်မရှိ။ ဤသို့ဖြစ်
လျက်လည်းထိုသရက်ပင်၏ အထီးသည်ခါး၏၊ အကြောင်းကား အသို့
နည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၂၃) ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရ သူ-ပေတော၊ အမွော-ယံ အဟုဝါ ပုရေ။
တမေဝ ပူဇံ လာမာနော၊ ကေန-မွော ကဋုက-ပ္ပလော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၃) ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှိ။ အယံအမွော၊ ဤသရက်ပင်သည်။ ပုရေ၊
ရှေး၌။ ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရ သူပေတော၊ အဆင်းအနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။ အ
ဟုဝါ၊ ဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ ဣဒါ နိ၊ ယခုအခါ၌။ တံပူဇံ၊ ထိုရှေး၌ပြုမြဲတိုင်း
သောပူဇော်ခြင်းကို။ လာမာနောဝေ၊ ရလျက်လျှင်။ အမွော၊ သရက်
သည်။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ကဋုက-ပ္ပလော၊ ခါးသောအ
ထီးရှိလေသနည်း။ ။

ထိုအခါ ဒဓိဝါဟနမင်းအား အကြောင်းကိုကြားလိုရကား ဘုရား
လောင်းသည်။ ။

(၂၂၄) ပုစိမဗ္ဗ-ပရိ ဝါရော၊ အမွော တေ ဒဓိဝါဟန။
မူလံ မူလေန သံသဋ္ဌံ၊ သာခါ သာခံ နိဝိသရေ။
အသာတ-သန္ဓိဝါသေန၊ တေန-မွော ကဋုကမ္ပလော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၄) ဒဓိဝါဟန၊ နို့ဝမ်းတည်းဟူသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါရှိသော
မင်းမြတ်။ တေ၊ အသျှင်မင်းမြတ်၏။ အမွော၊ မင်္ဂလာ သရက်တော်သည်။
ပုစိမဗ္ဗ-ပရိဝါရော၊ တမာပင်တည်းဟူသော အခြံအရံရှိ၏။ မူလံ၊ သရက်
ပင်၏အမြစ်သည်။ မူလေန၊ တမာပင်၏အမြစ်နှင့်။ သံသဋ္ဌံ၊ နှိုးနှော၏။ သာ
ခါ၊ တမာပင်၏အခက်တို့သည်။ သာခံ၊ သရက်ပင်၏ အခက်သို့။ နိဝိသ
ရေ၊ ဝင်ကုန်၏။ အသာတ-သန္ဓိဝါသေန၊ မချိုကုန် သောတမာပင်တို့နှင့်
ပေါင်းတော် ခြင်းတည်း ဟူသော။ တေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်း
ကြောင့်။ အမွော၊ သရက်ပင်သည်။ ကဋုက-ပ္ပလော၊ ခါးသော အထီးရှိ

၏။ (ဤ၌ကဋကသဒ္ဓါသည်ကားခါးသောအရသာကိုဟောသတည်း။
စပ်သောအရသာမဟုတ်)။ ။ဒမိဝါဟနုဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။၁၈၆။ ။

၁၈၇-စတုမဋ္ဌဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
ဘုရားသည်၊ ဥစ္စေဝိဓုဝိမာရူယု၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤစတုမဋ္ဌဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ထိတင်းသုံး နေ
တော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းအိုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌ ထိုဟင်္သာသံဃာတို့သည် သစ်ပင်ဖျား၌ နားကုန်၍
ဘုရားထောင်းနှင့် တကွ ပြောဟောကြ ကုန်သည်ရှိထေပ်၊ မြေခွေးတ
ကောင်သည်ထိုသစ်ပင်အောက်၌ရပ်၍ ထိုဟင်္သာသံဃာတို့နှင့်တကွတိုင်ပင်
ပြောဟောလိုရကား။ ။

(၂၂၅) ဥစ္စေဝိဓုဝိမာရူယု၊ မန္တယဂေါ ရဟော-ဂတာ။

နိစေ ဩရူယု မန္တဂေါ၊ မိဂ-ရာဇာဝိ သုဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၅)ဘောန္တောဟံသပေါတကာ၊ အိုဟင်္သာသံဃာတို့။ တုမော၊ သင်တို့
သည်။ ဥစ္စေ၊ ပြုကတေ့အားဖြင့်မြင့်သော ဤသစ်ပင်၌။ ဝိဓုဝိ၊ အခွပေါ်သို့။
အါရူယု၊ တက်ကုန်၍။ ရဟော-ဂတာ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့ကပ်ကုန်၍။
မန္တယဂေါ၊ တိုင်ပင်ပြောဟောကြကုန်၏။ နိစေ၊ နိမ့်ရာအရပ်သို့။ ဩရူယု၊
သက်ခဲ့ကုန်၍။ မန္တဂေါ၊ တိုင်ပင်ပြောဟောကြလာကုန်ထည့်။ မိဂရာဇာဝိ၊
သားများသနင်းငါမင်းမြတ်သည်လည်း။ သုဿတိ၊ နားထောင်လတ္တံ့။ ။

ထိုအခါဟင်္သာသံဃာတို့သည်မြေခွေးကို စက်ဆုပ်သဖြင့် ထ၍ဂိဇ္ဈ
ကုန်တောင်သို့သာလျှင်ပျံသွားလေကုန်၏။ ထိုဟင်္သာသံဃာတို့၏ ပျံသွား
သောကာလ၌ဘုရားထောင်းသည်မြေခွေးအား။ ။

(၂၂၆) ယံ သုဝဏ္ဏော သုဝဏ္ဏန၊ ဒေဝေါ ဒေဝေန မန္တယေ။

ကိံ နေတ္ထ စတု-မဋ္ဌဿ၊ ဝိလံ ပဝိသ ဇမ္ဗုက။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၆) ဇမ္ဗုက၊ ဟယ်မြေခွေး။ သုဝဏ္ဏော၊ ကောင်းသောအဆင်းရှိ

၁၈၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၂၇)

သော ဟင်္သာတရသည့်။ သုဝဏ္ဏေန၊ ကောင်းသော အဆင်း ရှိသော
ဟင်္သာတရနှင့်။ ဒေဝေါ၊ နတ်ဖြစ်သောဟင်္သာတရသည်။ ဒေဝေန၊ နတ်
ဖြစ်သောဟင်္သာတရနှင့်။ ယံ မန္တယေ၊ အကြင်တိုင်ပင်ပြောဆို၏။ ဧတ္ထ၊ ဤ
ပြောဆိုရာ၌။ စတုမဋ္ဌဿ၊ ကိုယ်၊ အမျိုး၊ အသံ၊ ဂုဏ်၊ တဦးဟူသောလေး
ပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်ထွပေသော မြေခွေးအား။ ကိံ နှ၊ အ
ဘယ်ပြုအံ့နည်း။ ဇမ္ဗုကာ၊ ဟယ်မြေခွေး။ တံ၊ သင်သည်။ ဗိလံ၊ ထွင်းသို့။ ပဝိ
သ-ဝင်လေလော့။ ။ (ဒေဝေါ ဒေဝေနာတိ တေ ယေဝဇ္ဇဒေဝေ ကတွာ
ကထေတိ။ ။ တေယေဝဇ္ဇေ၊ ထိုဟင်္သာနှစ်ခုတို့ကိုသာလျှင်။ ဒေဝေါ၊ နတ်
တို့ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ကထေတိ၊ ဆို၏။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ စတုမဋ္ဌဿ၊ ဟူ
သောစကားသည်ချီးမွမ်းယောင်ဖြင့်ကဲ့ရဲ့သောကြောင့်ချီဆောင်စကား
မည်၏။ စတုမဋ္ဌဿလာမကဿ၊ ဟူသော အဋ္ဌကထာအလို၊ လေးပါး
သောအင်္ဂါတို့ဖြင့်ယုတ်သောဟုပေးလိုသည်။ ။ ကိံ တေတ္ထ၊ ရှိမူ။ စတု
မဋ္ဌဿ၊ လေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်ထွပေသော။ တေ၊ သင်
မြေခွေးအား။ ကိံ၊ အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ ပေး)။ ။ စတုမဋ္ဌဇာတကံ သတ္တ
ဝံ။ ၁၈၈။

၁၈၈-သီဟကောတ္ထုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သီဟင်္ဂုလီသီဟနဂေါ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤသီဟကောတ္ထုဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ထိုမြေခွေးမသား၏အသံကိုကြား၍ဟပါးသောဘုရားလောင်း၏ဇာတ်
တူဖြစ်သေးသားသည်၊ ဘခင်၊ ဤခြင်္သေ့သည် အဆင်းအစရှိသည်တို့
ဖြင့်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တူ၏။ ထိုခြင်္သေ့၏ အသံသည်တမူကား ကျွန်ုပ်တို့မှတ
ပါးသောမြေခွေးသံနှင့် တူ၏။ ဤခြင်္သေ့သည်အဘယ်မည်သောခြင်္သေ့
နည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၂၇) သီဟင်္ဂုလီ သီဟ-နဂေါ၊ သီဟ-ပါဒ-ပတိဋ္ဌိတော။
သော သီဟော သီဟ-သဗ်မိ၊ ဇေတဝန် အညထာ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

၁၈၈-သီဟကောတ္ထုဇာတ်။ (၂၂၇)

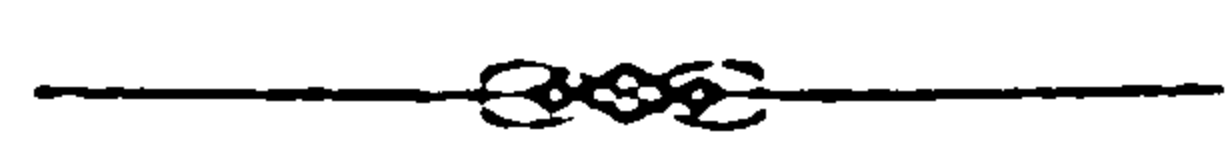
(၂၂၇) တာထ၊ဘခင်။အယံသီဟော၊ဤခြင်္သေ့၊သည့်။သီဟင်္ဂါ၊
ခြင်္သေ့၊တို့၏ခြေချောင်းနှင့်တူသောခြေချောင်းလက်ချောင်းရှိ၏။ သီဟန
ခေါ၊ခြင်္သေ့၊တို့၏ ခြေသည်း လက်သည်းနှင့် တူသောခြေသည်းလက်
သည်းရှိ၏။သီဟ-ပါဒ-ပတ်ဗ္ဗိတော၊ခြင်္သေ့၊တို့၏ခြေတို့ဖြင့်သာလျှင် ရပ်
၏။သောသီဟော၊ထိုခြင်္သေ့၊သည့်။ သီဟသဗ်မိ၊ခြင်္သေ့၊အပေါင်း၌။ ဇ
ကော၊တစီးထည်း။အညထာ၊ ခြင်္သေ့၊သံမှတပါးသောမြေခွေးသံဖြင့်။န
ဒတိ၊မြည်၏။ကော၊အဘယ်ခြင်္သေ့၊နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍တုရားလောင်းသည်။ ချစ်သား၊ဤခြင်္သေ့၊သည်
သင်၏ညီတည်း။မြေခွေးမ၏သားဖြစ်၍ အဆင်းအားဖြင့်ငါနှင့်တူ၏။ အ
သံအားဖြင့်အမိနှင့်တူ၏။ ဤသို့ဆိုပြီးသော်မြေခွေးမသားကိုခေါ်၍၊ ချစ်
သား၊ဤနေ့မှစ၍ဤအရပ်၌နေသည်ရှိသော် နည်းသောအသံရှိသည်ဖြစ်
၍နေလော့၊တဘန်အကယ်၍မြည်ပြန်အံ့၊မြေခွေး၏အဖြစ်ကိုသိပြန်လတ္တံ့၊
ဟုဆုံးမလိုရကား။ ။

(၂၂၈) မာ တံ နဒိ ရာဇ-ပုတ္တ၊အပ္ပ သဒ္ဓေါ ဝနေ ဝသ။

သရေန မာ တံ ဇာနေယျ၊န ဟိ တေ ပေတ္တိကော သရော။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၈) ရာဇ-ပုတ္တ၊ ကေသရာ ခြင်္သေ့ မင်း၏သား။ တံ၊သင်သည်။
မာနဒိ၊မမြည်လင့်။အပ္ပ-သဒ္ဓေါ၊အသံမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝနေ၊တော၌။ဝသ၊
နေလော့။ သရေန၊အသံအားဖြင့်။တံ၊သင့်ကို။ မာဇာနေယျ၊ခွေးဟူ၍မ
သိစေကုန်လင့်။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ တေ၊သင်၏။သရော၊အသံသည်။ နပေတ္တိ
ကော၊အဘဖြစ်သောခြင်္သေ့ မင်း၏အသံနှင့်မတူ။ ။(သီဟကောတ္ထုဇာ
တကံအဋ္ဌမံ။၁၈၈။သီဟကောဋ္ဌဇာတကံရှိသည်ကား ပျက်သည်။ ။
သိင်္ဂါလောဇမ္ပ၊ကောကောတ္ထု။ ။(အဘိဓာန်)။ ။ကုသအက္ခောသေ၊
ထု။တုဝါ။ဟု-၎င်း ဝိကာလာသောကြောင့် ပဋ္ဌမက္ခရာတုလည်းသင့်၏။
ခြင်္သေ့၊သားမြေခွေးဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ ဘတုမိတုဖြစ်သော ကြောင့်
၎င်းသီဟကောတ္ထု၊ဆိုသည်)။ ။

၁၈၉-သီဟစမ္ပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်

စွာတုရားသည်၊ နေတံသိဟဿနဒိတံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤသိဟစမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကဇာတ်ကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု
၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုသတ္တဝါ၏မြည်း၏အဖြစ်ကိုသိ၍တုရားလောင်းသည်။ ။

(၂၂၉) နေတံ သိဟဿ နဒိတံ၊ ဗျုပ္ပဿ န စ ဒိဝိနော။

ပါရုတော သိဟ-စမ္မေန၊ ဇမ္မော နဒတိ ဂဒြိဘော။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၉) ဘောဇ္ဇော၊ ဒိုအချင်းတို့။ ဇေတံနဒိတံ၊ ထိုအသံသည်။ သိ
ဟဿ၊ ခြင်္သေ့၏။ နနဒိတံ၊ အသံမဟုတ်။ ဗျုပ္ပဿ၊ သာစ၊ ကျား၏လည်း။ နနဒိ
တံ၊ အသံမဟုတ်။ ဒိဝိနော၊ သစ်၏လည်း။ နနဒိတံ၊ အသံမဟုတ်။ သိဟ-
စမ္မေန၊ ခြင်္သေ့ရေဖြင့်။ ပါရုတော၊ ရုံအပ်သော။ ဇမ္မော၊ ယုတ်မာသော။
ဂဒြိဘော၊ မြည်းသည်။ နဒတိ၊ မြည်၏။ ။

ရွာ၌နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း၊ ထိုသတ္တဝါ၏ မြည်း၏ အဖြစ်
ကိုသိကုန်၍ အရိုးတို့ကို ကျိုးအောင် ရိုက်နှက်ကုန်သဖြင့် လည်းစေပြီး
သော်၊ ခြင်္သေ့ အရေကိုယူ၍သွားလေကုန်၏။ ထို နောင်မှထိုကုန်သည်တို့
သည်လှာလှာတတ်၍ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သောထိုမြည်းကိုမြင်၍။ ။

(၂၃၀) စိရံ ဝိ ခေါ တံ ခါဒေယျ၊ ဂဒြိဘော ဟရိတံ ယဝံ။

ပါရုတော သိဟ-စမ္မေန၊ ရဝမာနော၊ ဝ ဒုသယိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၀) အယံဂဒြိဘော၊ ဤမြည်းသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဂဒြိဘ-
ဘာဝံ၊ မြည်း၏အဖြစ်ကို။ အ-ဇာနာပေတွာ၊ မသိစေသည်ရှိသော်။ သိဟ-
စမ္မေန၊ ခြင်္သေ့ အရေဖြင့်။ ပါရုတော၊ ရုံအပ်သည်ဖြစ်၍။ စိရံဝိခေါ၊ မြင့်
ရှည်စွာလျှင်။ ဟရိတံ၊ စိမ်းစိုသော။ ယဝံ၊ မုယောကို။ ခါဒေယျ၊ စားရလေ
ရာ၏။ ရဝမာနော၊ မြည်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။
ဒုသယိ၊ ပျက်ဆီးပြီ။ ။ (တံခါဒေယျ၊ နှို၊ တံ၊ ကားနိပါတ်မျှသာ။ ။
ဟဒုသာနံဒိဗံ၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့်ဒိဗာပြု၍ဒုသယိ၊ ပြီးသည်။ ဒိဝါဒိဂိဏ်း
ဖြင့်ပြီးသည်မဟုတ်)။ ။ သိဟစမ္မဇာတ်ကံနဝမံ။ ၁၈၉။

၁၉၀-သီလာနိသံသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ပဿသဒ္ဓါယသီလဿ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာ ဆင်အပ်သော ဤသီလာနိသံသဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောသဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသော
ဒါယကာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ သမုဒ္ဒါရာစောင့်နတ်သည်၊ ပညာရှိတို့နှင့်သာလျှင် တကွ
ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကိုပြုအပ်၏။ ဤဆေတ္တာသည်အား ဤဒါယ
ကာနှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့၊ သမုဒ္ဒါရာ၏အ
လယ်၌သာလျှင် ဆေတ္တာသည်သည်ပျက်စီး လတ္တံ့ ဟုပညာရှိနှင့်ပေါင်း
ဘော်ရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၃၁) ပဿ သဒ္ဓါယ သီလဿ၊ စာဂဿ စ အယံ ဖလံ။

နာဂေါ နာဝါယ ဝဏ္ဏေန၊ သဒ္ဓံ ဝဟတု၊ ပါသကံ။ ။

(၂၃၂) သတ္တိရေဝ၊ သမာသေထ၊ သတ္တိ ကုဗ္ဗေထ သန္ဓဝံ။

သတံ ဟိ သမ္ဘဝါသေန၊ သောတ္ထိံ ဂစ္ဆတိ နှာပိတော။ ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၂၃၁-၂၃၂) ဘော၊ အချင်းတို့။ ပဿပဿထ၊ ရှုကုန်လသေး။ သဒ္ဓါ
ယစ၊ လောကီလောကုတ္တရာဖြစ်သောသဒ္ဓါ၏၎င်း။ သီလဿစ၊ လောကီ
လောကုတ္တရာဖြစ်သောသီလ၏၎င်း။ စာဂဿစ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ အပ်
သောဝတ္ထုကိုပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ကိလေသာကို စွန့်ခွါခြင်း၏၎င်း။ အ
ယံအာရုံ၊ ဤသည်ကား။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။ (အယံကားလိင်ပြန်သည်။) တ
နည်း။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿပဿထ၊ ကြည့်စမ်းကြပါကုန်။ အယံနာ
ဂေါ၊ ဤနဂါးကြီးသည်။ နာဝါယ၊ သဘော၏။ ဝဏ္ဏေန၊ သဏ္ဍာန်ဖြင့်။ သဒ္ဓံ၊
ကံကံ၏အကျိုးရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကိုယုံကြည်သော။ ဥပါသကံ၊ သီတင်း
သည်ကို။ ဝဟတိ၊ ကြဉ်းဆောင်၏။ ။ ပေါသော၊ သတ္တဝါသည်။ သတ္တိ
ရေဝ၊ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်း
ဘော်ရာ၏။ သတ္တိ၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္ဓဝံ၊ ပေါင်းဘော်
ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ၊ ပြုရာ၏။ ဟိ၊ အကျိုးကိုဆိုအံ့။ သတံ၊ ပညာရှိသူတော်
ကောင်းတို့နှင့်။ သမ္ဘဝါသေန၊ ပေါင်းဘော် ခြင်းကြောင့်။ နှာပိတော၊

၁၈၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၃၃)

ဆေတ္တာသည်သည်။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ ။ သိ
လာနိသံသဇာတကံဒသမံ။ ၁ ဇ ၀။ အသဒိသဝဂ္ဂေါစတုတ္ထော။ တဿုဒ္ဓါနံ။
အသဒိသဉ္စ၊ သင်္ဂါမံ၊ ဝါလောဒကံ၊ ဂိရိဒတ္ထံ။ ။
နဘိရတိ၊ ဒမိဝါဟံ၊ စတုမဋ္ဌံ၊ သိဟကောတ္ထု၊ ။
သိဟစမ္ပံ၊ သိလာနိသံသံ။ ။ ။

၁၉၁-ရူဟကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အပိရူဟကဆိန္နာဝိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်ထန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤရူဟကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအမျက်ထွက်ကြောင်းကိုသိ၍ ပုရော
ဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍၊ ဆရာ၊ မိန်းမအားအပြစ်မည်သည်ကားဖြစ်
မြဲလျှင်တည်း။ ပုဏ္ဏားမအား သည်းခံအံ့သောဌာသင့်၏ဟုသည်းခံ ဝိပု
သောဌာ။ ။

(၂၃၃) အပိ ရူဟက ဆိန္နာဝိ၊ ဇိယာ သန္ဓိယတေ ပုန။
သန္ဓိယဿ ပုရာဏိယာ၊ မာ ကောဓဿ ဝသံ ဂမိ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၃) ဘောရူဟက၊ အိုရူဟက။ အပိ၊ စင်စစ်။ ဆိန္နာဝိ၊ ပြတ်သော်
လည်း။ ဇိယာ၊ လေးညှို့ကို။ ပုန၊ တဘန်။ သန္ဓိယတေ၊ ဆက်ပြန်အပ်၏။ ပု
ရာဏိယာ၊ ပုရောဟိနှင့်။ သန္ဓိ၊ တကွ။ သန္ဓိယဿ၊ ဝေ့စပ်ပြန်ဦးလော့။
ကောဓဿ၊ အမျက်၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ မာ ဂမိ၊ မလိုက်လင့်။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍။ ။

(၂၃၄) ဝိဇ္ဇမာနေသု ဝါကေသု၊ ဝိဇ္ဇမာနေသု ကာရိသု။
အညံ ဇိယံ ကရိဿာမိ၊ အလညေဝ ပုရာဏိယာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုပုဏ္ဏားလျှော့၏။ ။

(၂၃၄) မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝါကေသု၊ နူးညံ့သောလျှော်တို့သည်။
ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ ရှိကုန်သော်၎င်း။ ကာရိသု၊ လေးညှို့ကိုပြုကုန်သောသူတို့

၁၆၂-သိရိကာဠကဏ္ဍိကဇာတ်။ (၂၃၅) ၁၈၆

သည်။ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ဂှိကုန်သော်၎င်း။ အညံ၊တပါးသော။ဇိယံ၊ လေးညှို့၊
သစ်ကို။ကရိဿာမိ၊ပြုအံ့။ပုရာဏိယံ၊လေးညှို့၊ဟောင်းနှင့်တူသော ပု
ရာဏိဖြင့်။မေ၊အကျွန်ုပ်အား။အလညေ့၊ဝ၊အလိုမရှိပြီးသလျှင်ကတည်း။
ရူဟကဇာတ်ကံပဋ္ဌမံ။၁၆၁။

၁၆၂-သိရိကာဠကဏ္ဍိကဇာတ်။

ဣတ္ထိသိယာရူပဝတိ၊ဤသို့အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သော ဤသိရိကာဠကဏ္ဍိကဇာတ်သည် မဟာဥမင်္ဂ ဇာတ်၌ ထင်
စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ထိုမဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ ဝိဒေဟမင်းကြီးသည်။သိန်းသည်အဘယ်သို့
သိရာအံ့နည်း။ ပညာရှိမဟော်သခင်ကို မေးအံ့ဟုကြံ၍၊ထိုမဟော်သခင်
သုခမိန်ကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၃၅) ဣတ္ထိ သိယာ ရူပဝတိ၊သာ စ သိလဝတိ သိယာ။

ပုရိသော တံန ဣစ္ဆေယျ၊သဒ္ဓဟာသိ မဟောသဓ။ ။

ဟူသောပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၅) မဟောသဓ၊ချစ်သားမဟော်သခင်။တွံ၊သင်သည်။သဒ္ဓဟာ
သိ၊ယုံ၏လော။ယာဣတ္ထိ၊အကြင်မိန်းမသည်။ရူပဝတိ၊အဆင်းရူပကာယ်
နတ်နှယ်တပဲလွန်ကဲသောအဆင်းရှိသည်။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။သာဣတ္ထိ၊
ထိုမိန်းမသည်။သိလဝတိစ၊အကျင့်အာစာရသိလနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း။
သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ တံဣတ္ထိံ၊ ထိုအဆင်းပြင်လျှာသိလာစာရဂုဏ်ပြည့်စုံ
သောမိန်းမကို။ ပုရိသော၊ယောက်ျားသည်။ နဣစ္ဆေယျ၊အလိုမရှိသည်
ဖြစ်ရာအံ့လော။ ။

မင်းကြီးဆိုသား။ ထိုစကားကို။ကြားလတ်တုံသော်။ မြော်မြင်ရေး
ရာ။မတ်လိပ်မာသည်။ ။

(၂၃၆) သဒ္ဓဟာမိ မဟာ-ရာဇ၊ပုရိသော ဒုဘဂေါ သိယာ။

သိရိ စ ကာဠကဏ္ဍိ စ၊န သမန္တိ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုလျှော့၏။ ။

(၂၃၆) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သဒ္ဓဟာမိ၊ယုံပေ၏။ ပုရိ
သော၊ယောက်ျားသည်။ဒုဘဂေါ၊ဘုန်းနည်းသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။သိ

ရိစ၊ဘုန်းကြက်သရေရှိသောသူသည်၎င်း။ကလကိဏ္ဍိစ၊ဘုန်းစက်ပါး
ရှားဝတ်စားညစ်ပုပ်သူယုတ်သည်၎င်း။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ နုသ
မန္တိ၊ထက်အာကာဘိ၊မြို့နှင့်စပ်မျှ၊မဟှဉ်ကြသို့၊တကွညီညွတ်ခြင်းသို့ မ
ရေခံကုန်ရာ။ ။သိရိကာဠကဏ္ဍိကဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၉၂။

၁၉၃-ဝုဠပဒုမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အယမေဝသာအဟမသ္မိသောနအညော၊ အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝုဠပဒုမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါပဒုမမင်းသည်၊ အကြင်မိန်းမသည် ငါ့ကိုတောင်ကမ်းပါး
ပြတ်မှတွန်းချအပ်၏။ထိုမိန်းမသည်သီလမရှိသောဤမိန်းမပင်တည်း။တ
ပါးမိန်းမမဟုတ်၊ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ရေခံသော ထိုငါမွေးမြူအပ်
သောငတုံးသည်လည်း။ဤငတုံးလျှင်ပင်တည်း။တပါးသူမဟုတ်၊ဤသို့ဆို
လို၍။ ။

(၂၃၇) အယမေ.ဝ သာ အဟ.မသ္မိ သော အနညော၊

အယမေ.ဝ သော ဟတ္ထ.န္တိန္ဒော အနညော။

ယ.မာဟု ကောမာရ-ပတိ မမ.န္တိ.ဝဇ္ဇိ.တ္ထိယော နုတ္ထိ ဣတ္ထိသု သစ္စံ။ ။

(၂၃၈) ဣမဗ္ဗ ဇမ္ဗံ မုသလေန ဟတ္တာ၊လုဒ္ဓံ ဆဝံ ပါရဒါရူ.ပသေဝိ။

ဣမိဿာ စ နံ ပါပ-ပတိဗ္ဗတာယ၊ဇိဝန္တိ ယာ ဆိန္ဒထ ကဏ္ဍ-နာသံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၃၇-၂၃၈) ဘောဇ္ဇောအမစ္စာ၊ဒေါအမတ်တို့။ယာယ၊အကြင်မိန်းမ
သည်။အဟံ၊ငါ့ကို။ ပဗ္ဗတ-ပပါတိတော၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချ
လိုက်၏။သာဣတ္ထိ၊ထိုငါ့ကိုတွန်းချသောမိန်းမသည်။အယမေဝ၊ဤမိန်းမ
ပင်တည်း။ အနညော၊တပါးသောမိန်းမမဟုတ်။ တာယ၊ ထိုမိန်းမသည်။
ယောပုရိသော၊အကြင်ယောကျ်ားကို။ပဗ္ဗတပပါတိတော၊တောင်ကမ်း
ပါးပြတ်မှတွန်းချအပ်၏။သေဝါပုရိသော၊ထိုတွန်းချအပ်သောယောကျ်ား
သည်။အဟံ၊ငါသည်ပင်။အထိ၊ဖြစ်၏။အနညော၊တပါးသောသူမဟုတ်။

သော၊ ဤမိန်းမသည်။ ယံဟတ္ထန္တိန္ဒူ၊ အကြင်ပြတ်သောလက်ခြေနားနှာ
 ခေါင်းရှိသောသူယုတ်မာကို။ အယံ၊ ဤယောက်ျားသည်။ မမံ၊ ငါ၏။ ကော
 မာရပတိ၊ မိဘထိမ်းမြားသော ငယ်လင်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟုအာ
 ဟ၊ ဆို၏။ သေါဟတ္ထန္တိန္ဒော၊ သူ၏ငယ်လင်ဆိုသောပြတ်သောလက်ခြေ
 နားနှာခေါင်းရှိသောထိုယောက်ျားသည်။ အယမေဝ၊ ဤသူယုတ်မာပင်
 တည်း။ အနုညော၊ တပါးသောသူမဟုတ်။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်
 ကား။ ဝဇ္ဈာ၊ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ဣတ္ထိသု၊ မိန်းမတို့၌။
 သစ္စံ၊ သစ္စာသည်။ နုတ္ထိ၊ မရှိ။ ။ လုဒ္ဒံ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာထသော။ ဆ
 ဝံ၊ ကျေးဇူးဂုဏ်ကင်းသည်ဖြစ်၍သူသေနှင့်တူထသော။ ပါရဒါဂူပ၊ သေ
 ဝိ၊ သူ့မယားကိုမှီဝဲတတ်ထသော။ ဣမဉ္ဇဇမ္ဗံ၊ ဤသူယုတ်မာကိုလည်း။ မု
 သလေန၊ ကြည်ပွေ့ဖြင့်။ ဟတ္တံ၊ သိသိညက်ညက်ကြေအောင်နှက်၍။
 ဒဏ္ဍံ၊ မင်းဒဏ်ကို။ ကရောထ၊ ပြုကြကုန်လော့။ ပါပ-ပတိဗ္ဗတာယ၊ ယုတ်
 မာစွာသောလင်ကိုလုပ်ကျွေးသော။ ဣမိဿာစ၊ ဤသီလမရှိသောမိန်းမ
 မည်သည်လည်း။ ဝါ၊ ၏လည်း။ ။ (နံကားနိပါတ်မျှ)။ ဇိဝန္တိယာ၊ အသက်
 ရှည်စဉ်လျှင်။ ကဏ္ဍနာသံ၊ နားနှာခေါင်းကို။ ဆိန္ဒုထ၊ ဖြတ်ကြကုန်လော့။ ။
 ဗုဒ္ဓပဒုမဇာတကံတတိယံ။ ၁၉၃။

၁၉၄-မဏိစောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ နုသန္တိဒေဝါပဝသန္တိ နုနု၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဏိစောရဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်
 ၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို သတ်အံ့သောငှါလုံ့လပြု
 သောဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါသုဇာတာသည် မိမိ၏သီလကျေးဇူးကိုဆင်ခြင်၍၊ ဤလော
 က၌သီလရှိကုန်သောသူတို့ကို ညှဉ်း ဆဲတတ်ကုန်သော ယုတ်မာကုန်
 သောနိုင်ထက်ကလူ မူတတ်သောသူတို့ကိုမြစ်အံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်
 သောနတ်တို့မည်သည်ကားမရှိကုန်ယောင်ထကားဟုဆိုလို၍။ ။

(၂၃၉) နု သန္တိ ဒေဝါပဝသန္တိ နုနု၊
 နု ဟိ နုနု သန္တိ ဣဝ လောက-ပါဏာ။

သဟသာ ကရောန္တာနံ အ-သညတာနံ၊

န ဟိ နူန သန္တိ ပဋိသေမိတာရော။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၉) ဣဓဇောကော၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ဒေဝါ၊ သီလရှိသော သူတို့ကို ကြည့်ရှုတတ်ယုတ်မာသောသူကိုတားမြစ်တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ နသန္တိ နူန၊ မရှိကုန်ယောင်တကား။ ဝေဠုပေသု၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ ကိစ္စေသု၊ ကိစ္စတို့သည်။ ဥပ္ပန္နေသု၊ ဖြစ်ကုန်လတ်သော်။ ဒေဝါ၊ သီလရှိသောသူတို့ကိုကြည့်ရှုတတ်၊ ယုတ်မာသောသူတို့ကိုတားမြစ်တတ်ကုန်သော နတ်တို့သည်။ ပဝသန္တိ နူန၊ အရပ်တပါး ဂြောင်သွား ကုန်ယောင်တကား။ ဣဓဇောကော၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ဇောက-ပါလာ၊ လူကိုစောင့်တတ်၏ဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော သီလရှိသောသူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်ကုန်သောရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ နဟိသန္တိ နူန၊ အလျှင်းပင်မရှိကုန်ယောင်တကား။ သဟသာ၊ မဆင်မခြင်အဆောတလျှင်အားဖြင့်။ ကရောန္တာနံ၊ ရုန့်ရင်း ကြမ်းထမ်းသောအမှုကိုပြုတတ်ကုန်သော။ အ-သညတာနံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှုလုံးကိုမစောင့်ကုန်သောသူတို့ကို။ ပဋိသေမိတာရော၊ ဤကဲ့သို့အမှုကိုမပြုကြကုန်လင့်၊ ဤအမှုကို သင်တို့ပြုခြင်းငှါ ခွင့်မရဟု တားမြစ်တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ နဟိသန္တိ နူန၊ အလျှင်းပင်မရှိကုန်ယောင်တကား။ ။

သိကြားမင်းသည်ကောင်းကင်၌ရပ်၍၊ သိကြားမင်းပေးအပ်သောဤမင်းသည် ဤနေ့မှစ၍ တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ္တံ့၊ မင်းတရားမစောင့်ရာ၌အပြစ်ကိုထင်စွာပြအံ့။ မင်းသည်တရားမစောင့်သည်အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ မရွာသင့်သောကာလ၌မိန့်သည်ရွာ၏။ ရွာသင့်သောကာလ၌မရွာ။ ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး၊ အနာနှိပ်စက်ခြင်းဘေး၊ ထားလက်နက်ဘေး၊ ဤဘေးသုံးပါးတို့သည် ရောက်လာကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၄၀) အ-ကာလေ ဝဿတိ တဿ၊ ကာလေ တဿ န ဝဿတိ။

သဂ္ဂါ စ စဝတိ ဌာနာ၊ န နူ သော တာဝတာ ဟတော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၀) တဿ၊ ထိုတရားမစောင့်မဖြောင့်ကျင့်သောမင်း၏။ ရဇဇေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဒေဝေါ၊ မိန့်သည်။ ဝဿန္တော၊ ရွာသည်ရှိသော်။ အ-ကာ

၁၉၄-မဏိစောရဇာတ်။ (၂၄၀)

လေ၊ ကောံတို့မှည့်ရာကာလ၊ ရိပ်ရာကါလ၊ နယံရာကါလ၊ စသောမလျှောံ
 ပတ်သောကာလ၌။ ဝဿတိ၊ ရှု၍။ တဿ၊ ထိုတရားမစောင့်မဖြောင့်
 ကျင့်သောမင်း၏။ ရဇ္ဇေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ကါလေ၊ မိုက်ပျိုးသောကါလ၊ ကောံ
 နှုသောကာလ၊ အဖုံးကိုယူသောကာလ၊ ဟူသောလျှောံပတ်သောကာလ
 ၌။ နဝဿတိ၊ မရှု။ အဓမ္မိက-ရာဇာ၊ ဂတိတိမ်းပါး တရားမစောင့်သော
 မင်းသည်။ သဂ္ဂါစဋ္ဌာနာ၊ နတ်ပြည်ကိုရခြင်းမှလည်း။ စဝတိ၊ လွတ်ကင်း
 တတ်၏။ (တနည်း)။ အဓမ္မိကရာဇာ၊ ဂတိတိမ်းပါး တရားမစောင့်သောမင်း
 သည်။ သဂ္ဂေ၊ နတ်ပြည်၌။ ရန္တံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ ကရောဇ္ဈောပိ၊ ပြုသော်လည်း။
 သဂ္ဂါစဋ္ဌာနာ၊ နတ်ပြည်မှသော်လည်း။ စဝတိ၊ ရွှေလျှောရ၏။ သော၊ ထို
 တရားမစောင့်သောမင်းသည်။ တာဝတာတ္ထေကော၊ ဤမျှ အတိုင်းအ
 ရှည်ဖြင့်။ ဟတောနု၊ ပျက်စီးသည်မဟုတ်လော။ ။ (တနည်း)။ သော၊
 ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ နု၊ စင်စစ်။ တာဝတာ၊ ထိုမျှသာ။ နဟ
 တော၊ ဆင်းရဲပျက်စီးရာသည်မဟုတ်သေး။ ပန၊ စင်စစ်သော်ကား။ အဋ္ဌ
 သုမဟာနိရယေသု၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့၌၎င်း။ သောဋ္ဌသဋ္ဌဿဒ္ဓနိရယေ
 သု၊ တဆဲ့ခြံထပ်သော ဥဿဒ္ဓငရဲတို့၌၎င်း။ သော၊ ထိုတရားမစောင့်
 သောမင်းသည်။ ဟညိဿတိ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းလတ္တံ့။ ။ (ဤနောံနည်း၌
 နု၊ ကားကောံသဝါစိ၊ နု၊ ကားပဋိသေဝေါစိ)။ ။ မဏိစောရဇာတ်ကံ
 စတုတ္ထံ။ ၁၉၄။

၁၉၅-ပဗ္ဗတပတ္ထရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ပဗ္ဗတပတ္ထရေရဗ္ဗေ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သောဤပဗ္ဗတပတ္ထရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်းကျောင်းတော်၌ သိ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
 တော်မူ၏။ ။

• ထိုအခါမင်းသည်ဘုရားလောင်းကို ခေါ်စေ၍နေရာကိုပေး၍၊ ပညာ
 ရှိ၊ ငါသည်သင့်ကို ပြဿနာမေးအံ့ဟုဆို၍၊ မင်းမြတ်၊ အသျှင်တို့မေး
 တော်မူကုန်လော့၊ ဖြေအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ပြဿနာကိုမေးလိုရကား။

၁၉၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၄၁)

(၂၄၁) ပဗ္ဗတ-ပတ္ထရေရမ္မေဇာတာ ပေါက္ခရဏီ သိဝါ။
တံသိင်္ဂါလော အပါပယိ၊ဇာနံ သိဟေန ရက္ခိတံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

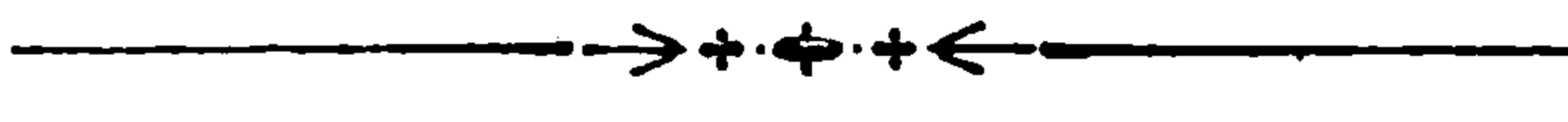
(၂၄၁) ပဏ္ဍိတ၊ပညာရှိ။ ရမ္မေ၊ရှုလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ပဗ္ဗတ-
ပတ္ထရေ၊ ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေရင်း၌ ပြန့်၍တည်သောမြေအပြင်၌။ သိ
ဝါ၊ ချမ်းဇေးချိုမြိန်သောရေနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပေါက္ခရဏီ၊ ရေကန်သည်။
ဇာတာ၊ဖြစ်၏။ (တနည်း)။ ပေါက္ခရဏီ၊ကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
မြစ်သည်။ ဇာတာ၊ဖြစ်၏။ တံ၊ထိုရေကန်ကို။ ဝါ၊ထိုမြစ်ကို။ သိဟေန၊
ခြင်္သေ့မင်းသည်။ ရက္ခိတံ၊စောင့်ရှောက်အပ်၏ဟူ၍။ ဇာနံဇာနန္တော၊ သိ
ထျက်။သိင်္ဂါလော၊မြေခွေးသည်။အပါပယိ၊သေခံကောင်းသလော။ ။

ဘုရားလောင်းသည် မချွတ်ထိုမင်း၏နန်းတွင်းသို့ အမတ်တယောံ
သည်မှားယွင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍။ ။

(၂၄၂) ဝိဝန္တိ စေ မဟာ-ရာဇ၊သာပဒါနိ မဟာ-နဒိ။
န တေန အ-နဒိ ဟောတိ၊ခမဿုယဒိ တေ ပိယာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၂) မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။ မဟာနဒိ၊ကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်
သည့်အဖြစ်ကြောင့် ပေါက္ခရဏီဟုရအပ်သောအမည်ရှိသောမြစ်ကြီး
ကို။ သာပဒါနိ၊ မြေခွေးသာမဟုတ်သေး ငှက်၊ခွေး၊ယုန်၊ကြောင်၊ကြွေ၊
ပြောင်၊ကျား၊ဆင်၊သမင်၊ အစရှိသော သားမျိုး တို့သည်။ ဝိဝန္တိ စေ၊
သေခံကုန်စေကာမူ။တေန၊ထိုအများမျိုးသေခံသုံးစားခြင်းတည်းဟူသော
အကြောင်းကြောင့်။ သာ၊ထိုမြစ်ကြီးသည်။ အနဒိနာမ၊မြစ်မမည်သည်။
နဟောတိ၊မဖြစ်။ ဥန္တိဋ္ဌနဒိပိ၊အကြွင်းဖြစ်သောမြစ်မည်သည်လည်း။န
ဟောတိ၊မဖြစ်။ဇေံ၊ဤအတူ။သိပိ၊ထိုလွန်ကျူးသောမိန်းမသည်လည်း။
အနိတ္ထိ၊မိန်းမမမည်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်။ ဥန္တိဋ္ဌပိ၊ကြွင်းကျန်ဖြစ်
သောမိန်းမမမည်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်။ သာဣတ္ထိ၊ထိုမိန်းမကို။တေ၊
အချွင်မင်းမြတ်သည်။ယဒိပိယာ၊အကယ်၍မြတ်နိုးတော်မူသည်ဖြစ်စွံ။
ခမဿု၊သည်းခံတော်မူလော့။ ။ပဗ္ဗတပတ္ထရဇာတာကံ ပဉ္စမံ။၁၉၅။

၁၉၆-ဝလဟကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယေနကာဟန္တိ ဩဝါဒံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဝလဟကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောသာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော
ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊
ဘိလူးမတို့၏အလိုသို့လိုက်ကုန်သောထိုနှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သောကုန်သည်
တို့သည်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေကုန်သကဲ့သို့၊ ဝလဟကမင်း
မြတ်၏စကားကို လိုက်နာကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် မိမိတို့၏တည်
ရာအရပ်တို့၌တည်ရာရကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား
တို့၏အဆုံးအမကိုမလိုက်နာကုန်သောရဟန်းယောကျ်ားတို့သည်၎င်း၊
ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၎င်း၊ ဒါယကာယောကျ်ားတို့သည်၎င်း၊ ဒါယိကာ
မိန်းမတို့သည်၎င်း ငါးပါးအပြားရှိသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ ကမ္မကာရဏပြု
ရာအရပ်၊ အစရှိကုန်သောလေးပါးကုန်သော အပါယ်တို့၌ကြီးစွာသော
ဆင်းရဲသို့ရောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားဆုံးမတိုင်း ကျင့်ကုန်သောသူတို့
သည်ကား၊ သုံးပါးကုန်သော ဂဟပတိမဟာသာဓ၊ ဗြာဟ္မဏမဟာ
သာဓ၊ ခတ္တိယမဟာသာဓ၊ ဟု ဆိုအပ်သော သူကြွယ်မျိုးတို့သို့၎င်း၊
ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြေဝံထပ်သို့၎င်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်နှစ်ဆယ်တို့သို့၎င်း
ဤအရပ်တို့သို့ရောက်ကုန်၍သေခြင်းကင်းရာမဟာနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှော်ပြု
ကုန်၍ကြီးစွာသောချမ်းသာကိုခံစားရကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်
တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၄၃) ယေန ကာဟန္တိ ဩဝါဒံ၊ နရာ ဗုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။
ဗျသနန္တေ ဂမိဿန္တိ၊ ရက္ခသိဟိ ဝ ဝါဏိဇာ။ ။

(၂၄၄) ယေ စ ကာဟန္တိ ဩဝါဒံ၊ နရာ ဗုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။
သောတ္ထိံ ပါရံ ဂမိဿန္တိ၊ ဝလဟောနေ ဝ ဝါဏိဇာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၄၃-၂၄၄) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။
ဗုဒ္ဓေန၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်သော။
ဩဝါဒံ၊ အဆုံးအမကို။ နကာဟန္တိ နကရိဿန္တိ၊ မပြုကုန်လတ္တံ့၊ မလိုက်

၁၉၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၄၄)

နာကုန်လတ္တံ့၊ မကျင့်ကုန်လတ္တံ့။ တေဒုရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ရက္ခသိဟိ၊
 ဘိလူးမတို့သည်။ ပလောဘိတာ၊ ဖြားယောင်းအပ်ကုန်သော။ ဝါဏိဇာ၊
 ကုန်သည်တို့သည်။ ဗျသနံ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂမိံ သုဇ္ဈဝ၊
 ရေခဲကုန်ဘူးသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဗျသနံ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီး
 ခြင်းသို့။ ဂမိဿန္တိ၊ ရေခဲကုန်လတ္တံ့။ ။ ယေဒုရာစ၊ အကြင်သူတို့သည်
 ကား။ ဗုဒ္ဓေန၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်
 သော။ ဩဝါဒံ၊ အဆုံးအမကို။ ကာဟန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ တေဒုရာ၊ ထိုသူ
 တို့သည်။ ဝလာဟောန၊ ဝလာဟကမြင်းမြတ်သည်။ အာဂစ္ဆထ၊ လာကြ
 ကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ တဿ၊ ထိုဝလာဟ
 ကမြင်းမြတ်၏။ စနုကရာ၊ စကားကိုလိုက်နာကုန်သော။ ဝါဏိဇာဇ္ဈဝ၊
 ကုန်သည်တို့ကဲ့သို့။ သောဏ္ဏိံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ပါရံ၊ သံသရာ၏ထိုမှာဘက်
 ကမ်းဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့။ ဂမိဿန္တိ၊ ရေခဲကုန်လတ္တံ့။ ။ (ကရဿသပစ္စ
 ယဿကာဟော၊ ဟူသော သုတ်ဖြင့် ကရဇာတ်ကိုကာဟ၊ ပြု၍၊ သာ၊ ကို
 လည်းချေ၍ကာဟန္တိ၊ ပြီးသည်)။ ။ ဝလာဟကဇာတကံ ဆဋ္ဌံ၊ ၁၉၆။

၁၉၇-မိတ္တာမိတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ နနံဥမ္မယတေဒိသွာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သောဤမိတ္တာမိတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းထော်၌ သိတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
 မူ၏။ ။

ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ခြံရံကုန်၍၊ အသျှင်၊ အ
 ဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့်လျှင် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ကို၎င်း၊
 ရန်သူ၏အဖြစ်ကို၎င်း သိအံ့သောဌာ တတ်ကောင်းအံ့နည်းဟု မေးကုန်
 ၏။ ထိုရသေ့တို့အားဘုရားလောင်းသည်၊ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်
 အဆွေ ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကို၎င်း သိအံ့သောဌာ
 တတ်ကောင်း၏ဟုကြားလိုရကား။ ။

(၂၄၅) နနံ ဥမ္မယတေ ဒိသွာ၊ န စ နံ ပဒိုနန္ဒတိ။
 စက္ခုနိဿ န ဒဒါတိ၊ ပဒိုလောမဗ္ဗ ဝတ္တတိ။ ။

၁၉၇-မိတ္တာမိတ္တဇာတ်။ (၂၄၆)

(၂၄၆) ဇေတဘဝန္တိ အာကာရာ၊ အမိတ္တတ္ထိံ ပတိဋ္ဌိတာ။
ယေဟိ အမိတ္တံ ဇာနေယျ၊ ဒိသွာ သုတွာ စ ပဏ္ဍိတော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၅-၂၄၆) ဘောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့။ ယော၊ အကြင်သသူသည်။ ယဿ၊ အကြင်သသူ၏။ အမိတ္တော၊ ရန်သူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုရန်သူဖြစ်သောသူသည်။ နံ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သသူကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ နဥမှယတေ၊ မပြုံးမရွှင်။ အဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သသူ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာစ၊ ကြား၍လည်း။ နံ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သသူကို။ နပဋိ နန္ဒတိ၊ မနှစ်သက်။ အဿ၊ ထိုရန်ဘက် ဖြစ် သသူအား။ စက္ခူ၊ နိ၊ ဆိုင်၍ ကြည့်သောမျက်စိတို့ကို။ နဒဒါတိ၊ မပေး။ အဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သသူ၏။ ပဋိလောမဉ္ဇ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုလည်း။ ဝတ္တတိ၊ ကျင့်၏။ ။ ယေဟိ၊ အကြင်မပြုံးမရွှင်ခြင်း အစရှိသော အကြောင်းတို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ တာနိ၊ ထိုမပြုံးမရွှင်ခြင်း အစရှိသော အကြောင်းတို့ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍၎င်း။ သုတွာစ၊ ကြား၍၎င်း။ အယံ၊ အသူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ အမိတ္တော၊ ရန်သူတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အမိတ္တံ၊ ရန်သူကို။ ဇာနေယျ၊ ထိရာ၏။ ဇေတအာကာရာ၊ မြင်၍ မပြုံးမရွှင်ခြင်းအစရှိသော အကြောင်းတို့သည်။ အမိတ္တတ္ထိံ၊ ရန်သူနှင့်။ ပတိဋ္ဌာ၊ တည်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ (မှီဤသံဟသနေ။ မှယတေ၊ ဥမှယတေ၊ ဝိမှယတေ။ နနဥမှယတေဒိသွာ။ (သဒ္ဓနိတိ)။ မှီ၊ မှီခါတ်သည်။ ဤသံဟသနေ၊ ပြင်းစွာမရယ်ဇဉ်းငယ်ပြုံးရွှင်ခြင်းနှင့်၊ ပေး။ ဇေ၊ ဝိ၊ ဝါတ်ကဲ့သို့ပြင်းစွာရယ်ခြင်းကိုမဟောဟူလို)။ ။
မိတ္တာမိတ္တဇာတ်ကံ သတ္တမံ။ ၁၉၇။

၁၉၈-ရာဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွ သောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပဝါသာအာဂတောတာတတ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရာဇဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုဏ္ဏားသည် လာလတ်၍ အပင်အပန်းဖြေပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းကို၊

၁၆၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၄၇)

ချစ်သားရာဇ၊ သင်၏အမိသည် ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုကျင့်သလော၊
မကျင့်သလောဟုမေလိရကား။ ။

(၂၄၇) ပဝါသာ အာဂတော တာတာ၊ ဣဒါနိ န စိရာဂတော။

ကစ္စိ နူ တာတာ တေ မာတာ၊ န အညုမုပသေဝတိ။ ။

ဟူသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၇) တာတာရာဇ၊ ချစ်သားရာဇ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဝါသာ၊ ဝေးစွာ
သောအရပ်တပါးမှ။ ဣဒါနိ၊ ယခုပင်လျှင်။ အာဂတော၊ ရောက်လာသည်။
အဒိ၊ ဖြစ်၏။ နစိရာဂတော၊ ရောက်သည်မကြာမြင့်သေး။ တာတာ၊ ချစ်သား
ရာဇ။ တေ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ အညု၊ ယောက်ျားတပါးသို့။ နညု
သေဝတိကစ္စိနူ၊ မဖြစ်မီမကြာ၍ရှောင်ပါ၏လော။ ။

ရာဇသည်၊ ဘခင်၊ ပညာရှိတို့မည်သည်ကားဟုတ်မှန်သည်မူလည်းဖြစ်
စေ၊ မဟုတ်မှန်သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ အကျိုးစီးပွားကိုမဆောင်တတ်
သောစကားမည်သည်ကိုဆိုမြဲမဟုတ်ကုန်ဟုသိစေလိုရကား။ ။

(၂၄၈) န ခေါ ပနေတံ သုဘဏံ၊ ဂိရံ သစ္စူပသဉ္စိတံ။

သယေထ ပေါဋ္ဌပါဒေါ၊ ဝံ ပုရေ ဥပကုထိတော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၈) တာတာ၊ ဘခင်။ ပဏ္ဍိတေနနာမ၊ ပညာရှိသော သူမည်သည်
ကား။ သစ္စူပသဉ္စိတံ၊ ဟုတ်မှန်သောသဘောနှင့်စပ်သော်လည်း။ တေ
ဤဒိသံ၊ ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော။ အနိယျာနိကံ၊ အကျိုးစီးပွားကို မ
ဆောင်တတ်သော။ (ထည့်)။ ဂိရံ၊ စကားကို။ ခေါပန၊ စင်စစ်။ နသုဘဏံ၊
နှုတ်ထွက်လွယ်သဖြင့်မဆိုကောင်း။ သစ္စူပသဉ္စိတံ၊ အနိယျာနိကံ၊
အကျိုးစီးပွားကိုမဆောင်တတ်သောစကားကို။ ဘဏန္တော၊ ဆိုသော
သူသည်ကား။ ပေါဋ္ဌပါဒေါ၊ ပေါဋ္ဌပါဒသည်။ ဝံမမ၊ ငါ၏။ ပုရေ၊ ဂြောဟ်
ကုက္ကုဋ္ဌဈာမေ၊ မီးနှင့်ရောသောပြာပူ၌။ ဥပကုထိတော၊ အလွန်ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းပူလောင်သည်ဖြစ်၍။ သေတိယထာ၊ အိပ်ရ၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို
အထူး။ ကုက္ကုဋ္ဌဈာမေ၊ မီးနှင့်ရောသောပြာပူ၌။ ဥပကုထိတော၊ အလွန်
ဆင်းရဲပင်ပန်းပူလောင်သည်ဖြစ်၍။ သယေထ၊ အိပ်ရ၏။ (ဤဂါထာ
၌၊ ပဏ္ဍိတေနနာမ၊ ဟူသော ပါဠိသေသကတ္တားကို၊ သုခေနဘဏံတဗ္ဗံသု
ဘဏံ၊ ပြု၍နသုဘဏံ၊ ဟူသော ကံဟောပုန်၌ အရတ္တ၊ ကတ္တားစပ်အပ်
၏။ ဂိရံ၊ ဟူသောကံပုန်ကိုလည်း၊ ၎င်းနသုဘဏံ၊ ဟူသောပုန်၌ရတ္တကံစပ်

အပ်၏။ယင်းသို့သော်။ ။ဥတ္တိဝါစာဂိရာဝါဏီ၊ဘာရတိကထိတာဝစိ၊
 ဟု၊နိဗ္ဗာဏုကျမ်း၌ဣတ္ထိလိင်လါသည်မဟုတ်လောဟူမူ။ဂိရန္တိ ၀၈နံ၊တံ
 ဟိယထာဣဒါနိဂိရာဇံတဒါဂိရန္တိ ၃၅တိ။ ။အဋ္ဌကထာရှိရကား၊ယခု
 ကာလ၌ဂိရာ၊ဟုဣတ္ထိလိင်ဆို၏သို့၊ ဤဇာတ်ဝတ္ထုဖြစ်ရာထိုကာလ၌၊ဂိရံ၊
 ဟုနုပုံးလိင်ခေါ်ဆိုသည်ဟူလို။ ။သောသုကပေါတကောဇလိင်္ဂံ အနာ
 ဒိယိတွာဇေမာဟ။ ။ဤအလိုသော်၊ကျေးသားငယ်ရာဇသည်လိင်ကို
 မယူမူ၍ နုပုံးလိင်ဆိုသည်ဟူလို။ ။ကုက္ကုဋ္ဌဈာမေ၊ကားပါဌသေသ။
 ကုက္ကုဋ္ဌဈာမေတိအဂ္ဂိမိဿကဆာရိကသေတံနာမံ။ ။ဋီကာဟူရ
 ကား၊ကုက္ကုဋ္ဌသည်ပင်ပြာပူကိုဟောလျက်၊ဈာမေစွက်ပြန်သည်ကား
 မီးရောသောပြာပူဟုသိစေလိုသည်ဟူလို။ ။ကုက္ကုဋ္ဌောတုဏ္ဍာသ္မ
 သ္မိံ။ ။(နိဗ္ဗာဏု)။ ။ဥပကုထိတော၊ဥပရှေးရှိသောကုထဇာတ်။ သုထ၊
 ကုထ၊ကထ၊ဟိံ သာယံ။သောထတိ၊ကောထတိ၊ကထတိ။ ။(ဇာတုမာ
 လာ)။ ။ရာဇဇာတ်ကံအဋ္ဌမံ။၁၉၈။

၁၉၉-ဂဟပတိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ဥဘယံမေနမတိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သောဤဂဟပတိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊လူ၏အဖြစ်ကို လည်တမော်မော် မျှော်ခြင်းရှိသော ရ
 ဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊အိမ်သို့ဝင်၍ ထိုနှစ်ယောံကုန်သော သူတို့၏အ
 မူအရာကိုမြင်၍၊ဤအမူသည်ဤမိန်းမယုတ်သည် ပြုအပ်သောဥပါယ်တ
 မည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ဟုသိလျှင်၊ ရွာသူကြီးကိုခေါ်၍၊အိုရွာသူကြီး။ငါတို့သည်
 သင်၏ခွားအိုအသားကို စားကုန်သည်ရှိသော် ဤလမှနှစ်လဖြင့်ပေးကို
 ပေးကုန်အံ့၊ဟုဆို၍စားကြကုန်၏။ သင်သည်လခွဲကိုလည်း မလွန်စေမူ
 ၍ယခုပင်လျှင် အဘွဲ့ကြောင့်တောင်းရတိသနည်း။ သင်သည်ဤအမဲအို
 ကိုတောင်းလိုခြင်း ဟူသော အကြောင်း ကြောင့်မလာ။တပါးသော အ
 ကြောင်းကြောင့်လာသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ငါသည် သင်၏အမူအရာကို မနှစ်
 သက်။ဤယုတ်မာသောအကျင့်ကိုကျင့်သော ယုတ်မာသောသဘောရှိ

သောမိန်းမညစ်သည်လည်း ကျိန္ဒ စပါးမရှိသည်ကိုသိ၏။ ထိုမိန်းမညစ်သည် ကျိသို့တက်၍ စပါးသည်မရှိဟုဆို၏။ သင်သည်လည်းပေးလော့ဟုဆို၏။ နှစ်ယောက်ကုန်သောသင်တို့၏ အမှုအရာကိုငါသည်မနှစ်သက်ဟုထိုအနက်ကိုပြလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၄၉) ဥဘယံ မေ န ခမတိ၊ ဥဘယံ မေ န ရုစ္စတိ။

ယာ စာယံ ကောဠုမောတိဏ္ဍာ၊ နာဒ္ဒသံ ဣတိ ဘာသတိ။ ။

(၂၅၀) တံ တံ ဂါမပတိ ပြုမိ၊ ကဒရေ အပ္ပတ္တိ ဇိဝိတေ။

ဧေ မာသေ သက်ရံ ကတွာ၊ ဖံသံ ဇရဂ္ဂံ ကိသံ။

အပ္ပတ္တ-ကာလေ စောဒေသိ၊ တံ ဝိ မယံ န ရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၄၉-၂၅၀) ဂါမပတိ၊ ရွာသူကြီး။ ယေနကာရဏေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ ကြိယံ၊ အမှုအရာသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ နရုစ္စတိရုစိ န ဥပ္ပါဒေတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ တံတေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ အဟံ၊ သင်။ ပြုမိ၊ ဆိုအံ့။ အမှီကံ၊ ငါတို့၏။ ဇိဝိတေ၊ အသက်သည်။ ကဒရေကသိရေ၊ ဆင်းရဲပြုပြင်ပင်ပန်းသည်ရှိသော်။ အပ္ပတ္တိ၊ နည်းသည်ရှိသော်။ ဖံသံ၊ နွားသားကို။ ဂဏ္ဍန္တာနံ၊ ဝယ်ကုန်သော။ အမှာကံ၊ ငါတို့အား။ ကိသံ၊ ကြုံသော။ ဇရဂ္ဂံ၊ နွားအိုကို။ ဒဒမာနော၊ ပေးသော။ တံ၊ သင်သည်။ ဧဟိမာသေဟိ၊ နှစ်လတို့ဖြင့်။ မူလံ၊ အထိုးကို။ ဒါတဗ္ဗံ၊ ပေးအပ်၏။ ဣတိဝေံ၊ ဤသို့။ ဧေမာသေ၊ နှစ်လတို့ကို။ သက်ရံ၊ ပိုင်းခြားခြင်းကို။ ဝါ၊ ချိန်းချက်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ အပ္ပတ္တကာလေ၊ ပိုင်းခြားသောကာလမရေခံမိလျှင်။ စောဒေသိ၊ အမဲထိုးကိုတောင်းလာ၏။ တံဝိ၊ ထိုအမှုအရာသည်လည်း။ မယံ၊ ငါ့အား။ နရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို မဖြစ်စေ။ ယာစာယံယာစအယံ၊ အကြင်မိန်းမညစ်သည်လည်း။ အန္ဓောကောဠု၊ ကျိအတွင်း၌။ ဝိဟိနံ၊ စပါးတို့၏။ နတ္ထိ-ဘာဝံ၊ မရှိသည်၏အဖြစ်ကို။ ဇာနမာနာဝ၊ သိလျက်ပင်လျှင်။ အဇာနန္တိဝိယ၊ မသိယောင်ကဲ့သို့။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ (ထည့်)။ ကောဠု၊ ကျိသို့။ ဩတိဏ္ဍာ၊ သက်၍။ ကောဠု-ခွါရေ၊ ကျိတံခါး၌။ ဋထွာ၊ ရပ်၍။ ဝိဟိ၊ စပါးကို။ နာဒ္ဒသံ နအဒ္ဒသံ၊ မမြင်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ တုဗ္ဗ၊ သင်သည်လည်း။ အကာလေ၊ လ၊ ရက်၊ ချိန်းချက်သော အခါမဟုတ်သည်၌။ ယံစောဒေသိ၊ အကြင်တောင်များ၏။ ဇေတံဥဘယံ၊ ထိုသင်တို့ နှစ်ယောက်အမှုအရာနှစ်ပါး

သညာ၊ မေ၊ ငါအား၊ နှစ်မတိ၊ အသညးကို ဆွဲသကဲ့သို့ သညးခံခြင်းကို မဖြစ်
 စေ၊ ထံဥဘယံ၊ ထိုသင်တို့နှစ်ယောက်အမှုအရာနှစ်ပါးသည်၊ မေ၊ ငါအား၊
 နရုတ္တိ၊ နှစ်သက် ခြင်းကို မဖြစ်စေ၊ ။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆို
 ထျက်ရွာသူကြီးကို ဥသျှောင်၌ ကိုင်ပြီးလျှင် ငင်၍ ဤအလယ်၌ သတ်ပုတ်၍
 ငါရွာ သူကြီးကို ကားဟူ၍ သူတပါး၏ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းအပ်သော
 ဥဒ္ဓာ၌ ပြစ်မှားကောင်း သလော၊ ဤသို့အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေး
 သတ်ပုတ်၍ အားနည်းသည်ကို ပြုပြီးလျှင် လည်၌ ကိုင်၍ အိမ်မှ ထုတ်လိုက်
 ၍၊ ထိုမိန်းမကိုလည်း ဆံ့ခွဲခွဲ၍ ကျိမှချပြီးလျှင် သတ်ပုတ်၍ တာဘန်ဤသို့
 လတော့ရှိသော အမှုကို အကယ်၍ ပြုပြန်အံ့၊ သိရလတ္တံ့၊ ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။
 ထိုအခါမှစ၍ ရွာသူကြီးသည် ထိုအိမ်ကို ကြည့်အံ့ သောငှါလည်း မဝံ့
 သေး၊ ထိုမိန်းမသည်လည်း တာဘန်စိတ်ဖြင့်မျှသည် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်း
 ငှါမဝံ့သေး၊ (ယသုဓါတု က. မေ၊ ရောပဘေသာရသဘေဝါ တံသမ္ပဒါနံ၊
 ဟုကစ္စည်း စာတော် ရှိရကား၊ နှစ်မတိနရုတ္တိ ကြိယာ နှစ်ပါးသည် သမ္ပ
 ဒါနံကို ဝံ့သည်ဖြစ်၍၊ မေကို ကတ္တား ပေးလို့ မလျော်၊ သည်သာမဟုတ်
 သေး၊ တိဝိဘတ်သည် ကတ္တားဟော ဖြစ်ရကား၊ အရတ္တကတ္တား မသင့်၊
 နန္ဒသံ နအန္ဒသံဖြတ်၊ သသံယုဂ်မရှိမူ၍၊ န္ဒသသံယုဂ် ရှိစေရာသည်၊ ကံ
 သုခံဒရဏံ ဝိဒါရဏံ ကဓရံ၊ ပြု၍၊ ဒုက္ခရရကား၊ ။ ကဒရဗ္ဗေဝထဒ္ဓါလု
 ခံကထိရံ တွင့်သည်၊ ။ လူခန္တိဒုက္ခံ၊ ငိုကာစာင့်သည်၊ ။ သင်္ကရံပရိစ္ဆေ
 ခံ(အဋ္ဌကထာ)၊ ။ သင်္ကရန္တိနိစ္ဆယံ၊ ဟု ငိုကာစောင့်ပြန်သည်၊ ။ ဇေဝ
 သောဂေါဗာတိ ဇရဂ္ဂခဝါ၊ ပြု၍၊ ။ ကွမ်သယာသန္တဂတာန မကာရန္တော၊
 ဟူသော သုတ်ဖြင့် သမာသံပုန် အဆုံး၌ အလော၊ ဩက္ခိအဝ၊ ပြု၍ ဇရဂ္ဂ
 ဝေါ၊ ပြီးသည်၊ ။ အညောဟိ သန္ဓုက္ကမော၊ အညောအတ္တက္ကမော၊ ဟူရ
 ကား၊ ဤအတတ်၌ သန္ဓုက္ကမ အတ္တက္ကမ ကပေက္ကမရှိသည်၊ ။ ဝဟပတိ
 ဇာဘကံနာမံ၊ ၁၆၉၊

၂၀၀-သာသနိလဒါတံ၊

နတ်နှင့်တကွ သောလောက ကုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဘုရားသည်၊ သရီရဒဗ္ဗံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းတာကင်အပ်သော
 ဤသာသနိလ ဒါတံကို၊ အာဝဏ်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေခဏ်မူ
 စဉ်၊ မထင်ရှားသော ဗုဒ္ဓဘွားကုအကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ထိုငှေးအခါ၌လည်း တယောက်သော ပုဏ္ဏားအား လေးယောက်ကုန်
သောသွီးတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုလေးယောက်ကုန်သောသွီးတို့ကိုယခုအခါ၌
လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်တောင်းကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင်
လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်တောင်းကုန်၏။ ပုဏ္ဏားသည်အဘယ်သူ
အားသာလျှင် ပေးအပ်ကုန်သနည်း။ ဟုမသိသည်ဖြစ်၍ ဆရာကို မေးပြီး
လျှင် ပေးသင့်သောသူအားပေးအံ့၊ ဟုလုံးလုံးသွင်း၍ ထိုဆရာ၏အထံသို့သွား
၍ ထိုအကြောင်းကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၅၁) သရီရ ဓဗ္ဗံ ဝုဗ္ဗံသောဇ္ဇံ သာရ-သီလိယံ။

ဗြာဟ္မဏံ တွေ့ပုဏ္ဏမာကန္တု တေသံ ဝနိမှသေ။ ။

ဟူသောပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၅၁) အာစရိယ၊ဆရာ။ မေအက္ခန္တိပဏ္ဍိ။ ဝိဘရော၊သွီးတို့ကို။ စဗ္ဗာ
ရောဇနာ၊လေးယောက်သောသူတို့သည်။ ပဏ္ဏန္တိ၊တောင်းကုန်၏။ တေသု၊
ထိုလေးယောက်သောသူတို့တွင်၊ ဧကဿ၊တယောက်သောသူအား။ သရီ
ရ-ဓဗ္ဗံ၊ တင့်တယ်သော ကိုယ်ဖြစ်သည်။ ဝါ၊ အဆင်း ဝှာသည်၏ အဖြစ်
သည်။ သံဝိဇ္ဇတိ၊ရှိ၏။ ဧကဿ၊ တယောက်သောသူအား။ ဝုဗ္ဗံ ဝုဗ္ဗာ
ဝေါ၊ အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဧကဿ၊ တယောက်
သောသူအား။ သောဇ္ဇံသုဇာတိဟာ၊ အမျိုးကောင်းသည်၏ အဖြစ်သည်။
ဝါ၊အမျိုးမြတ်သည်၏အဖြစ်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဧကဿ၊တယောက်သော
သူအား။ သာရ-သီလိယံ၊ ကောင်းသောသီလနှင့်သာပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်
သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တေသု၊ဆိုအပ်ပြီးသော လေးယောက်သောသူတို့တွင်၊ အ
သုကဿနာမ၊ ဤအစည်ရှိသောသူအား။ မေ၊ငါ၏။ တာ၊ထိုသွီးတို့ကို။ ဓါ
တဗ္ဗာ၊ပေးသင့်ကုန်၏။ ဣတံ၊ဤသို့။ အဇာနန္တာ၊ မသိကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊
အက္ခန္တိတို့သည်။ တံ၊ဗြာဟ္မဏဗျေဝ၊ အသျှင် ပုဏ္ဏားကိုသာလျှင်။ ပုဏ္ဏ
မ၊မေးပါကုန်၏။ တေသံ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့
တွင်။ ကန္တု၊အဘယ်သူကိုလျှင်။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဝနိမှသေ၊သမက်ပြုတို့
အလိုရှိကုန်ရအံ့နည်း။ ။

ဆရာပုဏ္ဏားသည်ထိုစကားကိုကြားလတ်၍အဆင်း၏ပြည့်စုံခြင်း အစ
ရှိသောဂုဏ်တို့သည်ရှိပါကုန်သော်လည်း သီလပျက်သောသူကို ကဲ့ရဲ့အပ်
၏။ ထို့ကြောင့်ငါတို့သည် သီလရှိသောသူ၏အဖြစ်ကိုသာလျှင် နှစ်သက်၏။
ဟုဤအနက်ကိုပြလိုရကား။ ။

(၂၅၂) အတ္ထော အတ္ထိ သရီရတ္ထိ၊ ဝုဗ္ဗဗျဿ နမော ကရေ။
အတ္ထော အတ္ထိ သုဇာတတ္ထိ၊ ဝိသိလံ အသ္မာက ရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယာဂါသာ.ကိုဆို၏။ ။

(၂၅၂) ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား၊ သရီရတ္ထိ၊ တင့်တယ်သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်၌လည်း။ အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိပေသလျှင် ကတည်း။ နတ္ထိတိ၊ မရှိဟူ၍။ နဝဒါမိ၊ ငါမဆို (ထွန်)။ ဝုဗ္ဗဗျဿ၊ အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်အား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရေကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ ဟိ သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဝုဗ္ဗဘာဝေါ၊ အရွယ်ကြီးသည် ၏ အဖြစ်သည်။ ဝန္ဓနာ-မာနံ၊ ရှိခိုးခြင်း၊ မြတ်ခိုးခြင်းကို။ လဘတိ၊ ရသိုက်၏။ သုဇာတတ္ထိ၊ မြတ်သော အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသောသူ၌လည်း။ အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိပေသလျှင်ကတည်း။ ပန၊ ထိုသို့ရှိသော်လည်း။ အသ္မာကံ၊ ငါတို့အားမူကား။ ဝိသိလံ၊ ဝိသိလသည်။ ရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သီလဝါ၊ သီလရှိသော။ အာစာရသမ္ပန္နော၊ အကုင့်အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို။ သရီရ-ဗျဿ-ဝိရဟိတောပိ၊ တင့်တယ် ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ဖြစ်မှ ကင်းသော်လည်း။ ဝါ၊ အဆင်းပြင်လျှာ မထူပါသော်လည်း။ ပါသံသော၊ ပညာရှိတို့ချီးမွမ်းထိုက်၏။ (သရီရဗျဿိ သရီရဗျဿံ၊ ဝိကာဟူရကားဗျဿ၊ ဗျဿကားအနက်တူ။ ဝုဗ္ဗဗျဿံ၊ ဟုဝုဗ္ဗ၊ နောင်ဗျဿ၊ ရှိပြန်သည်ကား အနက်လည်းမသို့၊ ဂါထာလည်းပို၍ဒ၊ ကိုထိမ်း။ ။ ဝုဗ္ဗဗျဿံ၊ ဝုဗ္ဗဘာဝေါ၊ ဟု၊ အဋ္ဌကထာဘွဲ့ရကား ဝုဗ္ဗဗျဿဘာဝေါ၊ ဝုဗ္ဗဗျဿံ၊ ပြု၍ ဣတ္ထတာဘာဝေတု၊ ဟူသောသုတ်၌ တုသန္ဓါ၊ ဖြင့်ဘော၊ အနက်၌ဗျဿ၊ ပဗ္ဗည်းသက်။ ။ တနည်းသော်တုံ၊ ဣပစ္စည်းသက်၍ဝ၊ အက္ခရာလာ။ ဝ၊ ကိုဗ၊ ပြု၍သ၊ သိုကပ်က၊ ဝုဗ္ဗဗျဿ၊ ထထပြီး၏။ ။ သုန္ဓရာဇာတိအသာတိ သုဇာတော၊ ပြု၍ ကွပ်သမာသန္တဂတာမကာရော၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့်အ၊ လာ၍ သုဇာတပြီးသည်။ ။ သုဇာတသာဘာဝေါသောဇန္တံ၊ သာသုသီလိသာဘာဝေါသာသုသီလိယံ၊ ပြု၊ တွေဝ၊ ကိုတွံဝေဖြတ်၍ ဝေကံ၊ ဗြာဟ္မဏနောင်ဟူ၍။ ။ ဝနိမ္မသေ၊ ဝနိ၊ ဝနဓာတ်၊ ဝနိမ္မသေ၊ ဟူ၍ ဝနဓာတ်လည်းသင့်၏။ ။ မာဘာဟိတဝဏ္ဏရန္တတိ၊ ဝိရုဿဟဒယံ ဝနိယူတိတိ ဣပဒုဗ္ဗာယံ၊ ဝနိယူတိတိ ဟိပတ္ထတိ ဣတ္ထတိ (သန္ဓနိတ်)။ ။ သာသုသီလဇာထကံ ဒသမံ၊ ၂၀၀၊ ရူဟကဝဂ္ဂေါ ပဉ္စမော၊ တသုဒ္ဓါနံ။ ။

၂၀၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၅၃)

ရူဟကံ၊ သိရိကာဠကံ၊ ပဒုမံ၊ ပဏိစောရကံ၊
ပဗ္ဗတပတ္တရ၊ ဝယာဟံ၊ မိတ္တာမိတ္တုဉ္ဇ၊ ရာဇဉ္ဇ၊ ဂဟဗတိ၊ သာရသီလံ။ ။

၆-ဓဋ္ဌဝဂ်။

၂၀၄-ဗန္ဓနာဂါရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုရားသည်၊ နတ်ဒဋ္ဌဗန္ဓနမာဟုမိရာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤဗန္ဓနာဂါရဇာတ်ကို၊ ဇောဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ နောင်အိမ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောဟော်မူ၏။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်ထိုဟိမဝန္တာ၌နေလျက်ငါသည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့
သော ဤသို့သဘောရှိသည်ဖြစ်သော သားမယားတို့၌ ချစ်ခြင်းအနှောင်အ
ဆွဲဟုဆိုအပ်သော ကိလေသာ အနှောင်အဆွဲကို ဖြတ်နိုင်၏ဟု ဥဒါန်းကို
ကျူးရင့်လိုရကား။ ။

(၂၅၃) န တံ ဒဋ္ဌ ဗန္ဓနမာဟု မိရာ၊ ယဒါယ သံဒါရုဇ ပဗ္ဗဇဉ္ဇ၊
သာရတ္တ-ရတ္တာ မဏိ-ကုဏ္ဍာလေသု၊
ပုတ္တေသု ဒါရေသု စယာ အပေက္ခာ။ ။

(၂၅၄) တေံ ဒဋ္ဌ ဗန္ဓနမာဟု မိရာ၊ ဩဟာရိနံ သိထိလဒုပ္ပမုဉ္ဇံ၊
တေမ္ပိ ဆေတ္တာန ဝဇန္တိ မိရာ၊ အနပေက္ခိနော ကာမ-သုခံ ပဟာယ။ ။
ဟူသောဂါထာနှစ်ခုတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၅၃-၂၅၄) အာယသံ၊ သံဖြင့် ပြုအပ်သော၊ ယံဗန္ဓနံ၊ အကြင် သံ
ခြေခြင်း အစရှိသော အနှောင် အဆွဲ သည်၎င်း၊ ဓါရုဇံ၊ သစ်သားဖြင့် ဖြစ်
သော၊ ယံဗန္ဓနဉ္ဇ၊ အကြင် ထိပ်ကျဉ်း အစရှိသော အနှောင် အဆွဲ သည်
၎င်း၊ ပဗ္ဗဇံ၊ ပြုဆံ့ချက်လျှော် အစရှိသည် တို့ဖြင့် ပြုအပ်သော၊ ယံဗန္ဓနဉ္ဇ၊
အကြင်ကြီး အနှောင်အဆွဲသည်၎င်း၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံဗန္ဓနံ၊ ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီး
သော အနှောင်အဆွဲကို၊ ဒဋ္ဌ-မြဲ၊ နှစ်ဟူ၍၊ မိရာ၊ မိတ္တတပါပါ၊ စက်ဆုပ်အပ်
သော အကုသိုလ် ရှိကုန်သော၊ ဝါ၊ ပညာရှိကုန်သော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
သာဝကဗောဓိသတ္တသုမြတ်တို့သည်၊ နအာဟု၊ မဆိုကုန်၊ မဏိကုဏ္ဍာလေ
သု၊ ပတ္တမြားနားရောင်းတို့၌၊ ဝါ၊ ပတ္တမြားစီအပ်သော ရွှေနားရောင်းတို့၌၊
ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ သာရတ္တ-ရတ္တာ၊ လွန်စွာတပ်သောရာဂဖြင့် တပ်

စွန်းတတ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့၏။ ယောသာရာဂေါ၊ အကြင်လွန်
စွာတပ်စွန်းခြင်းဟူသော အနှောင် အခွဲ သည်၎င်း။ တေသံ၊ ထိုသူတို့၏။
ပုတ္တ-ဓါရေသု၊ သားမယား တို့၌။ ယာအပေက္ခာ၊ အကြင် တဏှာ ဟူ
သော ဝိက္ခမာန်ခြင်း အနှောင် အခွဲသည်၎င်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ၊ တံ-နန္ဒံ၊ ထို
ရာဂ တဏှာ ဟူသော အနှောင်အခွဲကို။ ဒဗ္ဗံ၊ မြစ်စွာဟူ၍။ ဝိရာမိက္ကတပါ
ပါ။ စက်ဆုပ် အပ်သော အကုသိုလ် ရှိကုန်သော။ ဝါ၊ ပညာရှိကုန်သော
ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝက ဗောဓိသတ္တ သူမြတ်တို့သည်။ အာဟု၊ ဆို
တော်မူကုန်၏။ ဩဟာရိနံ၊ အောက် အပါယ် လေးတံသို့ ဆောင်တတ်ထ
သော။ သိထိလံ၊ နှောင်ခွဲရာ အရပ်တို့၌ အပေါ်ရေအတွင်းရေ အသားတို့
ကိုလည်း မဖြတ်တတ်၊ သွေးကိုလည်း မထွက်စေတတ်၊ နှောင်ခွဲသည်၏
အဖြစ်ကိုလည်း မသိစေတတ် ကြည်းကြောင်းခရီး ရေကြောင်း ခရီးအစ
ရှိသည်တို့၌ အမှုတို့ကို ပြုစံပုံသောဌာ ပေးတတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
လျော့သော အနှောင်အခွဲရှိထသော။ ဗုပ္ပမုဉ္ဇံ၊ တကြိမ်မျှလည်း ဖြစ်သော
ကိလေသာ၊ ရာဂတဏှာ အနှောင်အခွဲစွဲမိကလိပ်ခဲသကဲ့သို့လွတ်စေနိုင်ခဲ
ပြေနိုင်ခဲထသော။ ဧတေ၊ ထိုသို့ပြေနိုင်ခဲ၍ မြေစွာသောတဏှာ အနှောင်
အခွဲကို စဉ်လည်း။ ဉာဏ-ခရေနံ၊ ဉာဏ်ဟူသော သန်လျက်ဖြင့်။ ဝိရာ၊
ပညာရှိတို့သည်။ ဆေတွာနံ၊ မြတ်၍။ ကာမ-သုခံ၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို။ အ
နုပေက္ခိနော၊ ဝိက္ခမာန်ခြင်းမရှိကုန်ဘဲ။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဝဇန္တိ၊ သွားနိုင်ကုန်
၏။ ၊ (ဝိရာတိဓိသမိက္ကတပါပါတိဓိရာ)။ ၊ (အဋ္ဌကထာ)။ ၊ ဝိသန္ဓိ
သည်ဂရဟာအနက်ကို ဟောသည်။ ဝိမိက္ကတပါပါယေသံ အတ္တိတိဓိရာ၊
ပြု၊ ယေသံ၊ အကြင်သူမြတ်တို့အား။ ဝိမိက္ကတပါပါ၊ ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ်အပ်သော
အကုသိုလ်တို့သည်။ ဝါ၊ ထိုထို့ပြုအပ်သော အကုသိုလ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိ
ကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုသူမြတ်တို့သည်။ ဝိရာ၊ ဝိရမည်ကုန်
၏။ ၊ ဝိ၊ ပုန်း၊ ဖွေးစိတောရော၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့်ရပစ္စည်းသက်။ ၊ ဝိက္က
တပါပါတိဂရဟံတပါပါ။ (ဋီကာ)။ ၊ ဤအံ့ကား ဗုဒ္ဓဘာဏ္ဍရခဲသော အ
နက်တည်း။ ၊ တနည်းကား၊ ဝိပညာယေသံအတ္တိတိဓိရာ၊ ပြု။ ၊ အထဝါ
ဝိရုတ္တိပညာ၊ ထာယပညာယသမန္နာဂတာဓိရာ၊ ဗုဒ္ဓါပစ္စေက ဗုဒ္ဓါသာဝ
ကာ ဗောဓိသတ္တာစ ဣမေဓိရာနာမ။ ၊ (၎င်းအဋ္ဌကထာ)။ ၊ အယသာ
နိဗ္ဗတ္တံအာယသံ၊ ပြု။ သံ၊ မြဲခြင်းလည်၌ပင်သော သံကွင်းစသည်ရ၏။ ၊
ဗန္ဓာနဂါရဇာတ်ကံ ပဌမံ၊ ၂၀၁။

၂၀၂-ကေလိသီလဇာတ်

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမကော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ဟံသာကောဉ္ဇာမယုရာဇ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကေလိသီလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်လကုဏ္ဍကာဘဒ္ဒိယ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဤလွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၅၅) ဟံသာ ကောဉ္ဇာ မယုရာဇ၊ ဟတ္ထယော ပသဒါ မဂါ။
သဗ္ဗေ သီဟဿ ဘာယန္တိ၊ နတ္ထိ ကာယသ္မိ တုလျတာ။ ။

(၂၅၆) ဝေမေဝ မနုဿေသု၊ ဓဟာရာဇေ ဝိ ပညဝါ။
သော ဟိ တတ္ထ မဟာ ဟောတိ၊ နေဝ ဗာလော သရိ ရဝါ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၅၅-၂၅၆) ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ကာယသ္မိ၊ ကိုယ်၌၊ တုလျတာ၊ ရှိုင်းရှည် အပ်သည်၏ အဖြစ်သည်၊ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ကသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ဟံသာဇ၊ ဟင်္သာတို့သည်၎င်း၊ ကောဉ္ဇာဇ၊ ကြိုးကြာ တို့သည်၎င်း၊ မယုရာဇ၊ ဥဒေါင်းတို့သည်၎င်း၊ ဟတ္ထယောဇ၊ ဆင်တို့သည်၎င်း၊ ပသဒါဇ၊ ချေတို့သည်၎င်း၊ မဂါဇ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ ကြွင်းကုန်သော သားတို့ သည်၎င်း၊ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်၊ သီဟဿ၊ ခြင်္သေ့မှ၊ ဘာယန္တိ၊ ကြောက်ကုန်၏၊ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်၊ မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ဓဟာရာဇိ၊ ငယ်သော်လည်း။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်၊ ဝေဟောတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ သောဟိ၊ ထိုသူသည်သာလျှင်၊ တတ္ထ၊ ထိုလူတို့၌၊ မဟာ၊ ကြီးသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏၊ ဗာလော၊ ပညာမရှိသောသူသည်၊ သရိရဝါ၊ ကိုယ်ကြီးသော်လည်း။ မဟာနာမ၊ ကြီးသော မည်သည်၊ နေဝ ဝဟောတိ၊ မဖြစ် သလျှင် တည်း။ တသ္မာ၊ သို့ကြောင့်၊ တုဒ္ဒေ၊ သင်တို့သည်၊ လကုဏ္ဍကာဘဒ္ဒိယော၊ လကုဏ္ဍကာဘဒ္ဒိယသည်၊ သရိရေန၊ ကိုယ်အားဖြင့်၊ ခုခွကောတိ၊ ငယ်သကားဟူ၍၊ တံ၊ ထိုလကုဏ္ဍကာဘဒ္ဒိယကံ၊ ဉာဇောနဝိ၊ ဉာဏ်အားဖြင့်လည်း။ ခုခွကောတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍၊ မာမညိတ္ထ၊ မမှတ်ကြံလင့်ကုန်၊ ။ ကေလိသီလဇာတ်ကံဒုတိယံ၊ ၂၀၂။

၂၀၃-ခန္ဓဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဝိဇ္ဇာပက္ခေဟိ မေမေတ္တံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာ ဆင်အပ်သော ဤခန္ဓဇာတ်ကို၊ အေတဝနံ ကျောင်းဘော်၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏ ။

ဘုရားလောင်းသည် ခပ်သိမ်းကုန်သော ရသေ့တို့ကို စည်းဝေးစေ၍၊
ရသေ့တို့၊ သင်တို့သည် လေးပါးကုန်သော မြွေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို အ
ကယ်၍ပွားစေခြားအံ့၊ သင်တို့ကိုမြွေတို့သည် မခဲကုန်ရာ၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့မှ
စ၍ လေးပါးကုန်သော မြွေမင်းမျိုးတို့၌၊ ဤသို့မေတ္တာကိုပွားစေကုန်လော့ဟု
ဆို၍၊ ။

- (၂၅၇) ဝိဇ္ဇာပက္ခေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဂေပထေ ဟိ မေ၊
ဆယျာပုဒတ္တဟိ မေမေတ္တံ၊ မေတ္တံ ကဏ္ဍာဂေါတမကေဟိ စ၊ ။
- (၂၅၈) အပါဒကေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဗ္ဗိပါဒကေဟိ မေ၊
စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဗဟုပ္ပဒေဟိ မေ၊ ။
- (၂၅၉) မာ မံ အပါဒကော ဟိ သိ၊ မာ မံ ဟိ သိ ဗ္ဗိပါဒကော၊
မာ မံ စတုပ္ပဒေဟိ ဟိ သိ၊ မာ မံ ဟိ သိ ဗဟုပ္ပဒေဟိ၊ ။
- (၂၆၀) သဗ္ဗေသတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာ၊ သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ၊
သဗ္ဗေ ဘဒြာနိ ပဿန္တု၊ မာ ကိဗ္ဗိ ပါပမာဂမာ၊ ။
- (၂၆၁) အပ္ပမာဏော ဗုဒ္ဓေါ၊ အပ္ပမာဏော ဓမ္မော၊
အပ္ပမာဏော သံဘော၊ ပမာဏဝန္တာနိ သရိ သပါနိ၊
အဟိ ဝိတ္တိကာ သတပဒိ၊ ဥဏ္ဏနာဘိသရဗူ မူသိကာ၊ ။
- (၂၆၂) ကတာ မေ ရက္ခာ ကတာ မေ ပရိတ္တာ၊ ပရိတ္တမန္တု ဘူတာနိ၊
သောဟံ နမော ဘဂဝတော၊ နမော သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ ။
ဟုသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏ ။

(၂၅၇) ဘဝန္တောဘာပသာ၊ အိုရသေ့ထို၊ ထုမေ၊ သင်တို့သည်၊ ဝိဇ္ဇာ
ပက္ခေဟိ၊ ဝိဇ္ဇာပက္ခ နဂါးမင်း၏ အမျိုး ဖြစ်ကုန်သော မြွေတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ၊ တ
ကွံ၊ မေ၊ ငါ၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း၊ ဂေပ
ထေဟိ၊ ဂေပထ နဂါးမင်း၏ အမျိုးဖြစ်ကုန်သော မြွေတို့နှင့်လည်း၊ သဒ္ဓိံ၊

တက္ကမေဠါ၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဆယျာ
 ပုတ္တေဟိ၊ ဆယျာပုတ္တ နဂါးမင်း၏ အမျိုး ဖြစ်ကုန်သော မြွေတို့နှင့်လည်း။
 သဒ္ဓိံ၊ တက္ကမေဠါ၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ က
 ဏ္ဍာဂေါတမ ကေဟိစ၊ ကဏ္ဍာဂေါဘမ နဂါးမင်း၏ အမျိုးဖြစ်ကုန်သော
 မြွေတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ကမေဠါ၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊
 ဖြစ်စေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ ပွားစေကြကုန်
 လော့။ ။

(၂၅၈) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ တုဗ္ဗေ၊ သင်တို့သည်၊ အပါ
 ဒကေဟိ၊ အခြေမရှိကုန်သော မြွေနဂါးငါးအစရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ၊
 တက္ကမေဠါ၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဗွိပါဒကေ
 ဟိ၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ကမေဠါ
 မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ စတုပ္ပဒေဟိ၊ အခြေလေး
 ချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ကမေဠါ၊ မေတ္တံ၊ ချစ်
 ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဗဟုပ္ပဒေဟိ၊ များသော အခြေရှိကုန်
 သော သတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ကမေဠါ၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊
 ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ ပွားစေ
 ကြကုန်လော့။ ။

(၂၅၉) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ တုဗ္ဗေ၊ သင်တို့သည်၊ မံ၊ ငါ့ကို၊
 အပါဒကော၊ အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည်၊ မာဟိံ သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသ
 တည်း။ ဗွိပါဒကော၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို၊
 မာဟိံ သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ စတုပ္ပဒေါ၊ အခြေလေးချောင်း ရှိသော
 သတ္တဝါသည်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို၊ မာဟိံ သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း။ ဗဟုပ္ပ
 ဒေါ၊ အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို၊ မာဟိံ သိ၊ မ
 ညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ ပွားစေကြ
 ကုန်လော့။ ။

(၂၆၀) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ တုဗ္ဗေ၊ သင်တို့သည်၊ သဗ္ဗေ၊
 ခပ်သိမ်း ကုန်သော၊ သတ္တာ၊ ဝဋ်ဘဏ္ဍာ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ ငြိစွန်းတတ်ကုန်
 သော သတ္တဝါ တို့သည်၎င်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ပါဏာ၊ ထွက်
 လက် ဝင်သက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်၎င်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်
 သိမ်းကုန်သော၊ ဘုတာ၊ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲ ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်၎င်း။

ကေဝလာ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီး ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါ တို့သည်၊ သန္တိ၊ ရှိ
 ကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ချက်ရှိကုန်သော။ စေတေ စပ်စပ် မလပ် ကုန်အောင် စုံ
 သော သတ္တဝါတို့သည်။ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းသော အာရုံတို့ကို သာလျှင်၊
 ပဿန္တ၊ မြင်ကြရကေကုန်သတည်း။ ဧတေသု၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော သတ္တ
 ဝါတို့တွင်၊ ကိစ္ဆိကေဝိသတ္တံ၊ တစ်စုံတစ်ရာ တယောက် မျှသော သတ္တဝါသို့
 လည်း။ ပါပကံ၊ ယုတ်သောဆင်းရဲသည်။ မာအာဂမာ၊ မရောက်လာပါ
 စေသတည်း။ သဗ္ဗေ၊ စပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ အဝေရာ၊ ရန်
 ဆူးရန်ငြောင့် အနှောင့်အရှက် ကင်းကုန်သည်။ အပျာပဇ္ဇာ၊ နှလုံးဒုက္ခပျာ
 ပါဒကင်းကုန်သည်။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်။ နိစ္ဆုက္ခာ၊ ကိုယ်၏ဆင်း
 ရဲဒုက္ခ ကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်ပါစေ ကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊
 သဗ္ဗသတ္တေသု၊ ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါတို့၌၊ အနောဒိဿက ဝသေ
 န၊ မရည်မှတ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ မေတ္တာ၊ ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ ဝှီးစေကြ
 ကုန်လော့။ ။

(၂၆၁) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗညု သျှင်တော်
 ဘုရားသည်။ အပ္ပမာဏော၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိ၊
 ဝါ၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင် မပိုင်းခြားနိုင်သော ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံ
 တော်မူ၏။ ခမ္မော၊ ဆယ်ပါးသော တရားတော်သည်။ အပ္ပမာဏော၊ နှိုင်းရှည့်
 ခြင်းကိုပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိ၊ ဝါ၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင် မပိုင်းခြားနိုင်သော
 ကျေးဇူး ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ သံဃော၊ ရှစ်ယောက်သော ပရမတ္ထ
 သင်္ဃာတော်သည်။ အပ္ပမာဏော၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေ
 သာမရှိ၊ ဝါ၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင် မပိုင်းခြားနိုင်သော ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်နှင့်
 ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ တုမော၊ သင်တို့သည်။ တိတ္ထံရတနာနံ၊ ရတနာ
 သုံးပါးတို့၏။ ဂုဏော၊ ကျေးဇူးတို့ကို။ အနုဿရေထ၊ အောက်မေ့ကြ ကုန်
 လော့။ ။ ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ တုမော၊ သင်တို့သည်။ သရိံ သ
 ပါနိ၊ ကောက်ဘကျွန်ဖြစ်၍ သွားဘတ် ကုန်သော၊ ဝါ၊ ရွရွတွား၍ သွား
 တတ်ကုန်သော၊ ဝါ၊ ကိုယ်ဖြင့် သွားဘတ် ကုန်သော၊ ဒိဗ္ဗဇောဘိကာနိ၊
 ကြောက်ရှည်မျိုးဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည်။ ပဿာဏဝန္တာနိ၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်း
 ကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ ရှိကုန်၏။ အဘိဝိတ္တိကဿတပဒီ၊ မြွေကင်း
 မြီးကောက်၊ ကင်းခြေများတို့၎င်း။ ဥတ္တုနာဘိ၊ ချက်မှပိုးမွေးကဲ့သို့ ထွက်
 သော အမြင်ရှိသော ပင့်ရု၎င်း။ သရဗု၊ တက်တုတို့၎င်း။ မုသိကာ၊ ကြွက်

၂၁၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၂)

တို့၎င်း၊ ဣမာနိဘူတာနိ၊ ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ ပမာဏဝန္တံနိ၊ နှိုင်းရှည်ခြင်း
ကိုပြုတတ်သော ကိလေသာရှိကုန်၏။ ဣမေသတ္တာ၊ ဤကိလေသာ ရှိသော
သတ္တဝါ တို့သည်၊ အပ္ပမာဏာနံ၊ နှိုင်းရှည်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေ
သာမရှိကုန်သော၊ ကိဏ္ဍိရတနာနံ၊ ရတနာသုံးပါးတို့၏။ အာပုဘာဝေန၊ အာပူ
ဘော်တော်ဖြင့်၊ ရတ္တိဒိဝံ၊ နေ့ညဉ့်ပတ်သုံး။ ပရိတ္တကမ္မံ၊ စောင့်ရှောက်သော အမှု
ကို၊ ကံရောက္ခံ၊ ပြုစေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာသိသထ၊ ဘောင့်တကုန်
လော့။ ။

(၂၆၂) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ တုမ္ပေ၊ သင်တို့သည်၊ ရတနတ္ထ
ယဂုဏော၊ ရတနာသုံးပါးထို့၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကို။ အနုဿရန္တေန၊ အတန်
တလဲလဲ အောက်မေ့သော၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ရက္ခံ၊ အစောင့်အရှောက်ကို။
ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပရိတ္တံ၊ သက်ဝန်းကျင်မှ အရံအတား
အကွယ်အကာကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဘူတာနိ၊ ငါ၏ အကျိုးမဲ့ကို အလိုရှိသော
သတ္တဝါတို့သည်၊ ပဒိုမက္ကန္တံ၊ တဲစေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာသိသထ၊
ဘောင့်တကုန်လော့။ သောဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဘဂဝဘော၊ ဆုန်းတော်ခြောက်
ပါးနှင့်ပြည့်စုံဘော်မူသော ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်လေပြီး အတီးဖြစ်သော သျှင်တော်
ဘုရားအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရောမိ၊ ပြု၏။ သတ္တန္တံ၊ ခုနစ်ဆူကုန်သော။
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဝိပဿီ၊ သံဝီ၊ စသော သျှင်တော် ဘုရားတို့အား။ နမော၊ ရှိခိုး
ခြင်းကို။ ကရောမိ၊ ပြု၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နမက္ကာရံ၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရောထ၊ ပြု
ကုန်လော့။ ။

ဝိဂ္ဂပက္ခေဟိ၊ စသော ပဌမ ဂါထာဖြင့် သင်တို့သည် လေးပါးကုန်
သော မြွေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို ပွားစေ ကုန်ငြားအံ့။ သင်တို့ကို မြွေ
မကိုက်ရာဟု၊ အဆုံးအမ ပေးသော အနုသန္ဓေ အားလျော်စွာ၊ လေးပါး
သော မြွေမင်းမျိုးတို့ကို ပြုပြီး၍။ သင်တို့သည်ကား ထိုလေးပါးသော မြွေ
မင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို ပွားစေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်ငြားအံ့။ ဒီဃာဇာတိက
ဖြစ်သော မြွေမျိုးတို့သည် သင်တို့ကို မကိုက်ကုန် မညှဉ်းဆဲကုန် လတ္တံ့
ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးပြီး၍။ တာနံ အပါဒကေဟိ၊ စသော ဒုတိယ
ဂါထာကို ဟောပြန်၏။ ထိုဒုတိယဂါထာ၌၊ အပါဒကေဟိ မေမေတ္တံ၊ ဟု
သော ပဌမပါဒဖြင့် ဩဒိဿ ကပြု၍ ခပ်သိမ်းသော အပါဒက ဒီဃာဇာတိ
က အမျိုးတို့၌၎င်း၊ ခရု၊ ယောက်သွား၊ ငါး၊ အစရှိသည်တို့၌၎င်း မေတ္တာဘာ

ဝနာကိုပြု၏။ မေတ္တံ ဗွိပါဒကောဟိမေ၊ ဟူသော ခုတ်ယပါဒဖြင့် အခြေနှစ်
 ချောင်းရှိသော သတ္တဝါလှ၊ ဘီလူး၊ ပြိတ္တာ၊ ငှက်၊ စသည်တို့၌ မေတ္တာဘာ
 ဝနာကိုပြု၏။ စတုပ္ပဒေဟိ မေမေတ္တံ၊ ဟူသော တတိယ ပါဒဖြင့်၊ ဆင်၊
 မြင်း၊ အစရှိသော ခပ်သိမ်းသော အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့၌
 မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြု၏။ မေတ္တံဗဟုပ္ပဒေဟိမေ၊ ဟူသော စတုတ္ထပါဒ
 ဖြင့်၊ ဝိစ္ဆိကာသတပဒီ ဥဏ္ဏနာဘိဥက္ကာလိင်္ဂါဏက၊ ပင့်ရူ၊ အစရှိသော
 အခြေများသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာဘာဝနာ ကိုပြု၏။ ဥက္ကာလိင်္ဂါတိသ
 သောမာ ဗဟုပါဒါပါဏကော၊ ဇိကာဟူရကား၊ အမွှေးထူ၍ အခြေသည်း
 များ ယားယံ စေတတ်သေးရူ၊ စသောသတ္တဝါကို ဆိုလိုသည်။ ။ဤသို့
 လျှင် သရုပ်အားဖြင့် မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြုပြီး၍၊ ယခုအခါ ဘောင်းပန်
 သည်၏ အစွမ်း အားဖြင့် မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြုလိုရကား၊ မာမံအပါဒ
 ကောဟိသိ၊ စသော တတိယဂါထာကို ဟောပြန်သည်။ ဤတတိယဂါ
 ထာဖြင့် ဘောင်းပန် ခယ၍ မေတ္တာကို ပွားစေကုန် ကြဟု၊ ဩဝါဒ ပေး
 သည်။ ။ယခုအခါမရည်မှတ်မှု၍ အနောဒိဿ အစွမ်းဖြင့် မေတ္တာဘာဝ
 နာကို ပြုလိုရကား၊ သဗ္ဗေသတ္တာ၊ စသော စတုတ္ထဂါထာကို ဟောပြန်
 သည်။ သတ္တာ၊ ပါဏာ၊ ဘူတာ၊ တို့သည်ကား သန္ဒါမျှသာ ထူးသည်ဖြစ်၍
 သာမညအားဖြင့် အလုံးစုံသော သုံးပုဒ်တို့သည်လည်း ကုန်အောင်စုံသော
 သတ္တဝါကို သိမ်းယူနိုင် ကုန်သည်သာတည်း။ သဗ္ဗေသတ္တာ သဗ္ဗေပါဏာ
 သဗ္ဗေဘူတာဟု သုံးပုဒ်တို့ဖြင့် ယူအပ်သော အနက်ကိုပင် သိမ်းယူ၍ကော
 ဝလာဟူသောပုဒ်ဖြင့် ချုပ်ပြန်ရသည်။ ။မာကိန္ဒိပါပမာဂမာတိ ဇေတေ
 သုကိန္ဒိ ကေသတ္တံဒိ ပါပံသာမကံဒုက္ခံ မာအဂမာ မာဂစ္ဆတု မာပါပုဏာ
 တု။ ။ဟု-အဋ္ဌကထာ ဘွင့်ရကား၊ ကိန္ဒိကေသတ္တံဒိ၊ဟု ကံအံ့ကံ့မှတ်ရ
 သည်။ ပါပကံ၊ နှိလည်း ယုတ်မာသော ဆင်းရဲသည်၊ ဟူသော ကတ္တားအံ့
 ကိုမှတ်ရသည်။ ဤဂါထာဖြင့် ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါတို့၌ အနော
 ဒိဿ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မေတ္တာကိုပွားစေကုန်ကြဟု အဆုံးအမပေးပြီး၍၊
 ကဘန် သုံးပါးသော ရတနာတို့၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော် တို့ကို တလုံ
 လဲလဲအောက်မေ့စေခြင်းငှါ၊ အပ္ပမာဒဏောဗုဒ္ဓေါ၊ အပ္ပမာဒဏောဓမ္မော၊ အပ္ပ
 မှာဏောသံဃော၊ ဟူသော သုံးပါးကို ဟောပြန်သည်။ ။တတ္ထဗမာဏ
 ကရာနံ ကိဓေသာနံ အဘာဝေန ဂုဏာနုပ္ပ ပမာဏာဘာဝေန ဗုဒ္ဓရတနံ
 အပ္ပမာဒံ။ ။အဋ္ဌကထာသာရကား၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုထုတ်သော ကိ

လေသာသည် ပမာဏ မည်၏။ ထိုနှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ မရှိခြင်းကြောင့် ဘုရားရတနာသည် အပ္ပမာဏ မည်၏။ ကိလေသာသည် အဘယ်သို့ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သနည်း ဟူမူ၊ တရားထောင်သော သတ္တဝါကို ကိုယ်အမှု၊ နှုတ်အမှု ငြိမ်သက် သည်ဖြစ်၍၊ ကိုယ်အမှုနှုတ်အမှုမငြိမ်မသက် မပေါ်မထွက် သေးသည်ဖြစ်၍၊ သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ်လော၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂံ၊ စသော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်လောဟု ဘွေးဘော ဆင်ခြင် လတ်သော်၊ အကြင်ရောအခါ အဝေးထန်သော သစ်ပင်ကိုဝဲခွပ်စသည်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ကဖြွင်းဖြွင်းအစေးကျလာ၏သို့ ရာဂ ဖေါသ မာန စသည်တို့၏ အာရုံတွေကြိုလတ်သော်အဆိပ်ထန်သောမြွေပောသံကိုခုတ်ဖြင့်ခြောက်က ဇောက်ခေါက်ပါးျဉ်းထ၏သို့၊ ရာဂဖေါသမာနစသည် ဝေါဝေါ်ပေါ်လာသည်ရှိသော် ဤသူသည် သီလဝန္တမဟုတ်၊ ဒုဿီလတကား။ ဤသူသည် အရိယာ သောတာပန်၊ စသည် မဟုတ်ဘဲ သီရသောကြောင့်၊ ရာဂစသော ကိလေသာကို ပမာဏကို ပြုတတ်သည်ဆိုရသည်။ ။ တနည်းသော်တုံ၊ ကောင်းကင်ကို ကက်ပြု၍ ခြင့်တွက်သော်လည်းမကုန်၊ ဘုရားထထူရုဏ်ကို ဘုရားထထူသည် အသက်ထက်ဆုံးဟောငြား သော်လည်းမကုန်၊ အသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဘုရားရတနာကို အပ္ပမာဏ၊ ဟုဆိုရလေသည်။ ။ ဤနည်းကိုမှီသဖြင့် အပ္ပမာဏောဓမ္မော၊ အပ္ပမာဏော သံယော၊ ဟူသော နှစ်ပါဒနှစ်လည်း အဓိပ္ပါယ်ထွက်သိအပ်၏။ ။ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း ရသေ့သည် ဤသုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့၏ ကျေးဇူး ဂုဏ်တော်ကို အဘန်တလဲလဲအောက်မေ့ကြကုန်ဟုဆုံးမ၍၊ သုံးပါးကုန်သောရတနာတို့၏ အပ္ပမာဏဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကိုပြပြီး၍၊ ယခုအခါ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ များစွာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ပြခြင်းငှါ၊ ပမာဏဝန္တာနိ၊ ဝ၊ မုသိကာ၊ ဟူသော သုံးပါးတို့ကို ဟောပြန်သည်။ ။ သရိသပါနိတိသဠုဒီဃ ဇာတိကာနံနာမံ၊ ဟူရကား၊ သရိသပ၊ ဟူသော အမည်သည် အလုံးစုံသောကြောက်ရှည်မျိုးတို့၏ အမည်တည်း။ ။ သရန္တာဂန္ထိန္တိ သရိရေနဝါသပန္နိတိ သရိသပါ၊ ပြု၊ သရန္တာတိကုဒိလာဟုတွာ၊ ဝိကာဆိုရကား။ သရန္တာ၊ ကောက်ကောက် ကျစ်ကျစ်ဖြစ်ကုန်၍၊ ဂန္ထိန္တိ သွားတတ်ကုန်၏ပေး။ ။ သရန္တာသပ္ပတိတိသရိသပေါ၊ အသိ၊ သံယောဂလောပေါ၊ အလုတ္တ သမာဿာယံ။ ။ ဤအသိဝန်ဂိုကာ အလို၊ သရ

သပ္ပတိတိံ သရံသပေါ၊ ဆိုလိုလျက်၊ ရ၊အစိတ်အ၊ကို ဣ၊ပြု၍ သရိ၊ပသံ ယုဂ်ကိုချေ၍ သပေါ၊ သရိံသပေါ၊ နေရမည်ဟုလို၊ စာအများ၌ သရိ သပ္ပါနိ၊ဟု၊ နိဂ္ဂဟိတ်ကင်းလျက် သံယုဂ်နှင့်ချည်း ရှိကြရကား သဘိထား ရာသည်။ အဟိတိ အာဒိ တေသံသရူပနိဒဿနံ၊ ဟူရကား ပိန္နဲက သတပဒိ စသည်ကိုလည်း သရိံသပ၊ဇီ သရုပ်ပင် ဟုလိုသည်။ ယင်းသို့ သော် သရိံသပါနိတိ သဗ္ဗဒိဗာဇာတိကာနံ၊ ဟူသောရှေးစကားနှင့် မဆန့် ကျင်သောဟူမူ၊ ရှေးစကားဖြင့်မချသရိံ သပမည်သည်ကိုပြသည်။ နောက် စကားဖြင့် ကိုက်ခဲ ညှဉ်းဆဲ တတ်သည် ဖြစ်၍ အနုလောမ အပျော် ကဲ့ သို့ အထျော် ယူရမည်ကို ပြသည်ဖြစ်၍ မဆန့်။ ဥဏ္ဏ နဘိတိ မတ္တဇု ကော၊ တဿဟိ နဘိတော ဥဏ္ဏာသဒိသံ သုတ္တံ နိက္ခမတိ၊ တသ္မာ ဥဏ္ဏ နဘိတိ ဝုစ္စတိ၊ ဟု အဋ္ဌကထာကို မြော်၍ အံ့ဆိုခဲ့သည်။ ဤသို့ လျှင် ဘုရားလောင်းရသေ့သည် အကြင်ကြောင့် ထိုသရိံသပတို့၏ကိုယ် တွင်း၌ ရာဂစသော နှိုင်းရှည့်အပ်သော ကိလေသာတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို သို့ရှိသောကြောင့် ထိုသရိံသပတို့သည် ပမာဏဝန္တ၊ မည်ကုန်၏ဟု ပြ၍ အပ္ပမာဏ၊ ဖြစ်ကုန်သော သုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် ဤပမာဏဝန္တ၊ ဖြစ်သောသတ္တဝါတို့သည် နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စောင့်ရှောက် သောအမှုကို ပြုကြစေကုန် သတည်း။ ဤသို့သုံးပါးကုန်သော ရတနာ တို့၏ဂုဏ်ကို အောက်မေ့ကြကုန်ဟုဆိုပြီး၍၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသည်ထက် အ လွန်ပြုအပ်သော အမှုကို ပြခြင်းငှါ၊ ကတာမေ ရက္ခာ၊ စသော ဆဋ္ဌဩ သာန ဂါထာကို ဟောသည်။ ထိုဂါထာ၌၊ နမောဘဂဝတော၊ ဟူသော ပါဠိဖြင့် လွန်လေပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံလေပြီးသော သဗ္ဗညုဘုရား ကုန်အောင် စုံက အကျဉ်း ချုံး၍ ပြသည်။ နမော သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ ဝိပဿိ၊စသည်အစဉ်အတိုင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော် မူကုန်ပြီးသော သဗ္ဗညုဘုရား ဝိသေသ၊ ကံပြုသည်။ ဤဇာတ်ကို ဘုရားလောင်း ရ သေ့ ဟောစဉ် ကာလ၊ ကိုယ်တော်မြတ် မရှိသေး ရကား၊ ဆန္ဒသမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဟောသင့်သည် တကားဟူမူ၊ ငါတို့သဗ္ဗညု သျှင်တော် ဘုရား သည် ကိုယ်တော်မြတ် တပည့်သင်္ဃာတော်တို့အား မန္တရားပြု၍ ဆောင် ရွက်စိပ်သောငှါ၊ ဒေတဝနံ ကျောင်းတော်၌ ဟောတော် မူသော ကာလ၊ ကိုယ်တော် မြတ်နှင့် တကွ၊ သတ္တန္တံ၊ဟု ဟောတော် မူသည်။ အလောင်း တော်ရသေ့ ဟောတော်မူသော ကာလ၌ကား ကိုယ်တော်မြတ် မရှိသေး

၂၁၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၂)

ဖြစ်၍၊ ဆန္ဒ၊ပင်ဟောတော် မုရာသည်ဟု မှတ်ရာသည်)။ ခန္ဓဇာတကံ ဘတိယံ၊ ၂၀၃။

ဤဇာတ်ကိုခန္ဓဇာတ်ဟု အတွဲကြောင့် ဆိုသနည်းဟုမူ၊ ခန္ဓသန္ဓါသည် ရူပက္ခန္ဓော၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓော၊ စသည်၌ တို့ကဲ့သို့ အပေါင်း အရကို ဟော သည်။ ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဇာတ်၊ လေသည် တို့ကဲ့သို့ တဦးသော သူကိုသာ အကြောင်းပြု၍ ဟောသည်မဟုတ်။ ကုန်အောင်စုံသော တပည့်အပေါင်း အရတို့အား မန္တရားပြု၍ ဆောင်စုံသောငှါ ဟောတော် မူသောကြောင့် ပရိတ်ကို ခန္ဓပရိတ် ဆိုသတည်း။ ထိုပရိတ် ပါသော ဇာတ်ကိုလည်း ခန္ဓ ဇာတ် ဆိုသတည်း။ ။တနည်း သော်တုံ၊ သိက္ခာပုန် အရ အပေါင်းကို ခန္ဓဆိုသည်။ ထိုသိက္ခာပုန် အရအပေါင်းကို ဟောရာ မဟာဝါ၊ ဝုဇ္ဇဝါ၊ ကျမ်းကို ခန္ဓက၊ ဆိုသည်။ ထိုခန္ဓက ကျမ်း၌ လာသော ပရိတ်ကိုကား၊ က၊ ကိသိမ်း၍ ခန္ဓ၊ ဟုဆိုသည်။ ထိုခန္ဓပရိတ် ပါသော ဇာတ်ကိုလည်း ဂှေးနည်းအတူပင် ခန္ဓဇာတ်ဆိုသည်။ ဤဇာတ်သည် ခြောက်ဂါထာရှိ သောကြောင့်၊ ဆတ္တနိပါတ်၌ လာသင့်သည် မဟုတ်လော ဟုမူ၊ သို့သော် လည်း၊ အစ၌ ဝိရူပက္ခေဟိ၊ အစရှိသော နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် လေးဦးကုန် သော မြွေမင်း အမျိုးဘ၌ မေတ္တာကံ ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပဋ္ဌာန ဖြစ်သော နှစ်ဂါထာကိုစွဲ၍ ဤဒုကနိပါတ်၌ ဆိုသည်။ ။တနည်းသော် တုံ၊ ဩဒိဿက၊ အဒောဒိဿက၊ အငွမ်းအားဖြင့် နှစ်ပါးကုန်သော မေတ္တာ ဘာဝနာတို့ကို ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သန္ဓါပင် များသော်လည်း အံ့နှစ်ပါးကိုစွဲ၍ ဤဒုကနိပါတ်၌ ဆိုသည်ဟု ဖြေရာသည်။ ။ဤမှတစ်ပါး သော အပြားအားလည်း အကြောင်း ပဝတ္တိနိမိတ်ကို ပညာရှိတို့ ရှာသင့် သေး၏။ ။

၂၀၄-ဝိရကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ အပိဝိရကပဿေသိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိရကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အတုပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါသဝိဇ္ဇက၏မယားသည် လာလတ်သည်ကို မမြင်သည်ရှိသော် အကြောင်းကိုသိမိမ့်သောငှါ ဝိရက၏အထံသို့သွား၍ အသျှင်၊ သဝိဇ္ဇကသည်မထင်၊ ထိုသံဃဉ္ဇကသည် အတိမှာလျှင်ရှိလေသနည်း၊ ဤသို့မေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၆၃) အဝိ ဝိရက ပသေသိ၊ သကုဏံ မဇ္ဈိဘာဏိကံ၊
မယူရ ဂိဝ-သင်္ကာသံ၊ ပတိ မယံ သဝိဇ္ဇကံ။ ။

ဟုသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၃) ဝိရက၊ အသျှင်ဝိရက၊ မဇ္ဈိဘာဏိကံ၊ သာယာသော အသံရှိထသော၊ မယူရ-ဂိဝ-သင်္ကာသံ၊ ဥဒေါင်းလည်နှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော၊ မယံ၊ ငါ၏၊ ပတိ၊ လင်ဖြစ်သော၊ သဝိဇ္ဇကံ၊ သဝိဇ္ဇက အမည်ရှိသော၊ သကုဏံ၊ ငှက်ကို၊ တံ၊ အသျှင်သည်၊ ပသေသိ၊ မြင်ပါ၏လော၊ (အဝိ၊ ကား ဝုတ္တိအံ့။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝိရကသည် သင်၏လင်သွားရာအရပ်ကို ငါသိ၏ ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၆၄) ဥဒက-ထလ-စရဿ ပက္ခိနော၊ နိစ္စံ အာမက-မစ္ဆ-ဘောဇိနော၊
တဿာ-နုကရံ သဝိဇ္ဇကော၊ သေဝါလေ ပလိဂုဏ္ဍိတော မတော။ ။

ဟုသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၄) ကာကိ၊ ကျီးမ၊ ဥဒက-ထလ-စရဿ၊ ရေကြည်းအရပ်၌ ကျက်စားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော၊ နိစ္စံ၊ အမြဲ၊ အာမက-မစ္ဆ-ဘောဇိနော၊ ငါးစိမ်းကို စားလေ့ရှိသော၊ တဿာ၊ တာဝါဒသဿ၊ ထိုသို့သသူသော၊ ပက္ခိနော၊ ငှက်၏၊ အနုကရံ အနုကရောဇ္ဇော၊ အတုပြုသည်ဖြစ်၍၊ အတုပြုခြင်းကြောင့်၊ သဝိဇ္ဇကော၊ သင့်လင်သဝိဇ္ဇကသည်၊ သေဝါလေ၊ မှော်၌၊ ပလိဂုဏ္ဍိတော၊ လွှမ်းမိုးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝါ၊ ငြိသည်ဖြစ်၍၊ မတော၊ သေလေပြီ၊ (ဤဂါထာသည် ဝေသာလီဂါထာဖြစ်၍၊ သေဝါလေလိုသည်။ နု၊ ရှိက၊ ဂါထာဒ်သည်)။ ဝိရကဇာတ်ကံ စတုတ္ထံ၊ ၂၀၄။

၂၀၅-ဂင်္ဂေယျဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွ သာသနာကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ သူရားသည်၊ သောဘတိ၊ မရွှေ့၊ ဂင်္ဂေယျော၊ အစရှိသောဂါထာသုန်ဖြင့်တန်း

၂၁၆ ၂-စုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၅)

ဆာဆင်အပ်လော့၍ဂင်္ဂေယျဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ပဉ္စင်းယော်နှစ်ယောက်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဂင်္ဂါ ယမုနာမြစ်ဘို့၌ ဆုံရာအရပ်၌ ဂင်္ဂါ ငါး၊ ယမုနာ ငါး၊ နှစ်ခုတို့သည် ငါတင့်တယ်၏။ သင်သည်မတင့်တယ်ဟု အဆင်းကို အမြဲပြုကုန်၍ ငြင်းခုံသည် ရှိသော်၊ အနီးဖြစ်သော ဂင်္ဂါကမ်းနား၌ နေသော လိပ်ကို မြင်ကုန်၍ ဤလိပ်သည် ငါထို့၌တင့်တယ်သည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ မတင့်တယ်သည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း သိလတ္တံ့ ဟု ဆိုကုန်၍၊ ထိုလိပ်သို့ကပ်ကုန်၍၊ အဆွေလိပ်၊ ဂင်္ဂါငါး သည်ဘည်း တင့်တယ် သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား ယမုနာ ငါးသည်ဘည်း တင့်တယ် သလောဟု မေးကုန်၏။ လိပ်သည် ဘည်း၊ ဂင်္ဂါငါးသည် ဘည်း တင့်တယ်ပေ၏။ ယမုနာငါးသည်လည်း တင့်တယ်ပေ၏။ နှစ်ခုလည်း ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့ထက်ကား ငါသည်သာလျှင် အတိုင်းထက်အလွန် တင့်တယ်၏။ ဤသို့သောအံ့ကို ပြလိုမူကား။ ။

(၂၆၅) သောဘတိ မစ္ဆော ဂင်္ဂေယျော၊
အထော သောဘတိ ယာမုနော၊
စတုပ္ပဒေါယံ ပုရိသော၊ နိဂြောဓ-ပရိမတ္ထာလော၊
ဤသာမာယတ-ဂိဂေါ၊ သဗ္ဗေဝ အတိရောစတိ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၅) ဂင်္ဂေယျော၊ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ဖြစ်သော၊ မစ္ဆော၊ ငါးသည်၊ သောဘတိ၊ တင့်တယ်ပေ၏။ အထော၊ ထိုမျှ၊ ယာမုနော၊ ယမုနာမြစ်၌ဖြစ်သော၊ မစ္ဆောဝိ၊ ငါးသည်လည်း၊ သောဘတိ၊ တင့်တယ်ပေ၏။ စ၊ ထိုငါး နှစ်ဦးတို့ထက် ထူးသည်ကိုဆိုအံ့၊ စတုပ္ပဒေါ၊ အခြေ လေးချောင်း ရှိထသော၊ နိဂြောဓ-ပရိမတ္ထာလော၊ ဗြင်္ဂညောင် ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းဝန်း စက်စက် ဖြစ်ထသော၊ ဤသာမာယတ-ဂိဂေါ၊ ရထားသန် သဘွယ် ရှည်သွယ် ညွတ်ကော့သော လည်ရှိထသော၊ အယံပုရိသော၊ ဤယောကျ်ား သည်ကား၊ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံကုန်သော သင်တို့ကိုလျှင်၊ အတိရောစတိ၊ လွန်၍တင့်တယ်သေး၏။ ။

ငါးဘို့သည်လိပ်၏ စကားကိုကြားကုန်၍၊ အိုလိင်ယုတ်မာ၊ ငါတို့သည် မေးအပ်သည်ကိုမဖြေမူ၍တပါးကိုသာလျှင်ဆို၏ဟုကဲ့ရဲ့လို၍။ ။

(၂၆၆) ယံ ပုန္နိတော န တံ အက္ခာသိ၊ အညံ အက္ခာသိ ပုန္နိတော။
အတ္တ-ပသံသကော ပေါသော၊ နာယံ အတ္ထာက ရုစ္စတိ။ ။

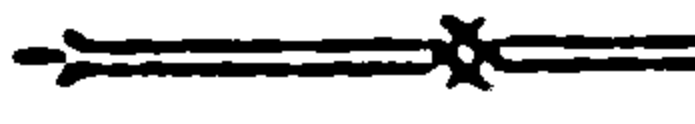
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၂၆၆) အတ္ထောပါပကစ္ဆပ၊ အိုလိပ်ယုတ်မာ။ ပုန္နိတော၊ ငါတို့မေး
အပ်သော။ တံ၊ သင်သည်။ ယံ၊ အကြင်ပြဿနာကို။ မေ၊ ငါတို့သည်။ ပုန္နိ
တော၊ မေးအပ်၏။ တံ၊ ထိုမေးအပ်သောပြဿနာကို။ နအက္ခာသိ၊ မဖြေ။
အညံ၊ တပါးကို။ အက္ခာသိ၊ ဖြေဆို၏။ အတ္တ-ပသံသကော၊ မိမိကိုယ်ကို
ချီးမွမ်းတတ်သော။ အယံပေါသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ အမှာကံ၊ ငါတို့
အား။ နရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ ။ (ဂင်္ဂါယံဇာတော ဂင်္ဂီ
ယျော။ ။

ဇာတာဒိနမိမိယာစ၊ ဟူသောသုတ်၌ စင်္ဂြိုဟ်ဖြင့်ဇောယျ
ပစ္စည်းရောသသည်။ ။ ယမုနာယံဇာတောယာမုနော၊ ဇာပစ္စည်း။ နိဂြော
ဇောပိယပရိမတ္ထုလောပုရိသောသောယံ နိဂြောဇ-ပရိမတ္ထုလော၊ ပြု။ ။
ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌၊ နိဂြောဇပရိမတ္ထုလောတိ သုဇာတော နိဂြော
ဇောပိယ ပရိမတ္ထုလော၊ မိန့်သော ဤအဋ္ဌကထာကို နှလုံးပိုက်မိမူ။ နိ
ဂြောဇဿပရိမတ္ထုလော နိဂြောဇ-ပရိမတ္ထုလော၊ နိဂြောဇ-ပရိမတ္ထုလော
ဣဝယောရာဇကုမာရော သောယံ နိဂြောဇ-ပရိမတ္ထုလော၊ ဟုသမာသ်
ပါဠိ၌ရှိသောပဋ္ဌမာဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသဝိဂ္ဂဟသည် ပါဠိအနေ မကျသေး
သည်ကိုဆင်ခြင်နိုင်လိမ့်မည်။ ။ အနေကျပါဠိအသို့ရှိရာအံ့နည်းဟူမူ။ ။
နိဂြောဇောဣဝပရိမတ္ထုလောယောရာဇကုမာရောသောယံ နိဂြောဇပရိ
မတ္ထုလော၊ ဤကားပဋ္ဌမာဗဟုဗ္ဗိဟိ၊ အထဝါ၊ နိဂြောဇဿပရိမတ္ထုလော
နိဂြောဇပရိမတ္ထုလော၊ နိဂြောဇပရိမတ္ထုလောဣဝ ပရိမတ္ထုလောယာဿ
ရာဇကုမာရဿသောယံ နိဂြောဇပရိမတ္ထုလော၊ ဟု၊ ပါဠိအနေကျရှိရာ
သည်။ ဤပါဠိပျက်ပြားသည်ကားကောလရှည်လျားလှလေပြီ။ ။ ယော
ရာဇကုမာရော၊ အကြင်မင်းသားသည်။ နိဂြောဇော၊ ပင်စည်ကိုင်းခက်မျှ
သောပြည်ညောင်ပင်သည်။ ပရိမတ္ထုလောဣဝ၊ ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ၏
သို့။ ပရိမတ္ထုလော၊ အရပ်နှင့်အလံတော်မျှသဖြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိသည့်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိတတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ သောအယံရာဇကုမာရော၊
ထိုမင်းသားသည်။ နိဂြောဇပရိမတ္ထုလော၊ နိဂြောဇပရိမတ္ထုလေမည်၏။ နိ
ဂြောဇပရိမတ္ထုလော၊ ပင်စည်ကိုင်းခက်မျှသည့်ဖြစ်၍ ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ
သောပြည်ညောင်ပင်ကဲ့သို့ အရပ်နှင့်အလံမျှသဖြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ

၂၁၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၂၆၆)

သောမင်းသား။ အထဝါ၊ တနည်းကား။ နိဂြောဓဿ၊ ပြည်ညောင်ပင်၏။
 ပရိမဏ္ဍလော၊ အချင်းချင်းမျှသဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက်သောပင်စည်ကိုင်း
 ခက်။ ဝါ၊ စက်ချသကဲ့သို့ ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်။ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍ
 လော၊ ပြည်ညောင်ပင်၏ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်။ ။ ယဿရာဇကု
 မာရဿ၊ အကြင်မင်းသားအား။ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလောဣဝ၊ ပြည်ညောင်
 ပင်၏ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်ကဲ့သို့။ ပရိမဏ္ဍလော၊ အရပ်နှင့်အလံမျှ
 သဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက်သောကိုယ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိသ္မာ၊ ထို
 ကြောင့်။ သောအယံရာဇကုမာရော၊ ထိုမင်းသားသည်။ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍ
 လော၊ မည်၏။ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ ပြည်ညောင်ပင်၏ဝန်းဝန်းစက်စက်
 သောပင်စည်ကိုင်းခက်ကဲ့သို့ အရပ်နှင့်အလံမျှသဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက်
 သောတင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိသောမင်းသား။ ။ ဤအဆုံးအဖြတ်ကို
 ဒုဗ္ဗဘုရားဖြစ်၍ သံမှိုနှက်သကဲ့သို့စိတ်ထက်မြိစ္စာမှတ်ရာသည်။ ။ ဤသ
 မာယတဂီဝေါတိ ရုထိသံဝိယအာယတဂီဝေါ၊ ဟု-အဋ္ဌကထာဘွဲ့ရ
 ကား။ ဤသိကာယတဂီဝေါ၊ ဖြူဆံမြက်ကဲ့သို့ရှည်သောလည်လည်းရှိထ
 သော။ ဟုယောဇနာသည်ကား၊ မကြည့်မရှုနိုင်ကာပြုသောကြောင့်
 ဂရုပြု၍မမှတ်ရာသည်။ ။ ။ ဂင်္ဂေယျဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၀၅။

၂၀၆-ကုရုဂ်မိဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်။ ဣဗံဝနုမယံပါသံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ် တို့ဖြင့်တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤကုရုဂ်မိဂဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ထိ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ခေါက်ရှာဌက်သည် လိပ်ကိုခေါ်၍၊ အဆွေလိပ်၊ သင်
 အားသွားတို့သည်ရှိကုန်၏။ သင်သည် ဤကြော့ကွင်းကိုဖြတ်လော့၊ ငါ
 သည်သွား၍ အကြင်သို့ပြုအပ်သည်ရှိသော် ထိုမူဆိုးသည်မလာလတ္တံ့၊
 ထိုသို့ပြုချေအံ့။ ဤသို့နှစ်ယောခံကုန်သောငါတို့သည် ပြုအပ်သောလုံ့လံ
 ဖြင့်ငါတို့၏ အဆွေသည် အသက်ကိုရလတ္တံ့၊ ဤသို့သော အနက်ကို
 ပြလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၆၇) ဣဃိ ဝနုမယံ ပါသံ၊ ဆိန္ဒု ဒန္တေတိ ကစ္ဆပ။

အဟံ တထာ ကရိဿာမိ၊ ယထာ နေ·ဟိတိ လုဒ္ဒကော။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၇) ကစ္ဆပ၊ အဆွေလိပ်။ ဣဃိ၊ ငါတိုက်တွန်း၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ဝနုမယံ၊ လုံးစွာကျစ်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ပါသံ၊ သားရေကြော့ကွင်းကို။ ဒန္တေတိ၊ သွားတို့ဖြင့်။ ဆိန္ဒု၊ ဖြတ်ကာမူလော့။ အဟံ၊ ငါသည်ကား။ ယထာ၊ အကြင်အချင်းဖြင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော်။ လုဒ္ဒကော၊ မူဆိုးသည်။ နေ·ဟိတိ၊ နဖေဟိတိ၊ မလာလတ္တံ့။ တထာ၊ ထိုအချင်းဖြင့်။ ကရိဿာမိ၊ ပြုချေအံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်နှစ်ခုကုန်သောဌက်၊ လိပ်၊ တို့အားအဆုံးအမကို ပေးလျက်၊ ငါသည်သင်တို့ကိုမှီ၍ အသက်ကိုရပေ၏။ သင်တို့သည်အဆွေဖြစ်သောငါ၏ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုပေ၏။ ယခုအခါ၌မူဆိုးသည် လာလတ်၍ သင်တို့ကိုဘမ်းရာ၏။ ထို့ကြောင့်၊ အဆွေခေါက်ရှာဌက်၊ သင်သည်မိမိ၏သားငယ်တို့ကိုယူ၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားလော့။ အဆွေလိပ် သည်လည်း ရေသို့ ဝင်လော့ဟုဆို၏။ ထိုဌက်၊ လိပ်၊ တို့သည် ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၂၆၈) ကစ္ဆပေါ ပါဝိသိ ဝါရိ၊ ကုရုင်္ဂေါ ပါဝိသိ ဝနံ။

သတပတ္တော ဒုမ·ဂ္ဂမ္ဘာ၊ ဒုရေ ပုတ္တော အပါနယိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၆၈) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မယာ၊ ငါသည်။ ဩဝါဒေ၊ အဆုံးအမကို။ ဒိန္နေ၊ ပေးအပ်ပြီးသည်ရှိသော်။ ကစ္ဆပေါ၊ ရေလိပ်သည်။ ဝါရိ၊ ရေသို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လေပြီ။ ကုရုင်္ဂေါ၊ ကုရုင်္ဂမည်သောသားသည်။ ဝနံ၊ တောသို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လေပြီ။ သတပတ္တော၊ ခေါက်ရှာဌက်သဉ်ကား။ ဒုမ·ဂ္ဂမ္ဘာ၊ သစ်ပင်ဖျားမှ။ ဒုရေ၊ ဝေးသောအရပ်သို့။ ပုတ္တော၊ သားငယ်တို့ကို။ အပါနယိ၊ ဘဲခွါယူဆောင်လေပြီ။ ။ (ကစ္ဆေနပိဝတိတိကစ္ဆပေါ။ ။ ကစ္ဆေန၊ လက်ကတီးကြားဖြင့်။ ပိဝတိ၊ ရေသေဝံတတ်၏။ ပေး။ ။ နေဟိတိကိုနဖေဟိတိဖြတ်။ ။ ဖေဟိတိ၊ ကား၊ သမ္မောဒမာနာဂစ္ဆန္တိ၊ ဇာလမာဒါယပက္ခိနော။ ယဒါ တေပိဝဒိဿန္တိ၊ တဒါ ဖေဟိန္တိ မေ ဝသံ။ ။ တို့နှ့်ကဲ့သို့ ဣဇာတ်ဖြင့်ပြီးသည်။ ။ ဣဇာတ်နောင် ဘဝိဿန္တိ ဝိဘတ်သက်၍၊ ဟောတိဿရေဟောဟောဘဝိဿန္တိ မှိသဿစ။ ။ ဟူသော

၂၂၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၈)

သုတ်၌စသဒ္ဓါဖြင့်၊ ဣဇာတ်ကိုဟေပြု၊ သာကိုလည်းချေ၍။ ။ ဣကာရာဂ
မောအသဗ္ဗဇာတုကမ္ဘိ၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဣအက္ခရာလာ၍ ရုပ်ပြီးစေ။ ။
ပါဝိသိဟုဒိဗလိသည်။ ။ ကုရုဏ်မိဂေါတိဇေဝံနာမကောမိဂေါ၊ ပသဒ
မိဂေါတိဝိဝဒန္တိ။ သတပတ္တောတိသကုဏန္တိ၊ ဝိကာအလို။ သတပတ္တော
ကို၊ သိန်းပေးလိုသည်။ ။ ကုရုဏ်မိဂဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၀၆။

၂၀၇-အဿကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အယမဿကရာဇေန၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤအဿကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်း၊ ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကိုအ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့် နှစ်ခုကုန်သောနွား
ချေးပိုးဖိုမတို့သည်နွားချေးပိုင်ကိုဘော်ကုန်လျက် မင်း၏ရှေ့သို့လာစေ
ကုန်သတည်းဟု၊ ထိုနှစ်ခုကုန်သောနွားချေးပိုးဖိုမတို့၏လာခြင်းကိုပြု၏။
ထိုနှစ်ခုကုန်သော နွားချေးပိုး ဖိုမတို့သည် ဘုရားလောင်း မိဋ္ဌာန်တိုင်း
လျှင်လာလတ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုနွားချေးပိုးမကို ပြုလျက်၊
မင်းမြတ်၊ ဤနွားချေးပိုးမသည်သင်မင်းမြတ်၏ ဥပရိမည်သောမိဘုရား
တည်း။ သင့်ကိုစွန့်၍ နွားချေးပိုး အဖို၏နောင်မှ လိုက်၏။ ထိုနွားချေး
ပိုးမကိုရှုကုန်လော့ဟုဆို၏။ အသျှင်ဘုရား၊ ဥပရိစဉ်လျက် နွားချေးပိုးအ
မျိုး၌ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူ၍အက္ခရာပုံသည်မယုံဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ ထို
နွားချေးပိုးမကို ဆိုစေအံ့ဟုဆို၍၊ အသျှင်ဘုရား၊ ဆိုစေ ကုန်လော့ဟု
လျှော့သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်ထို
နွားချေးပိုးမကို ဆိုစေသတည်းဟုမိဋ္ဌာန်၍ ဥပရိဟူ၍ခေါ်၏။ နွားချေးပိုး
မသည်လူ့ဘာသာဖြင့်၊ အသျှင်ဘုရား၊ အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟုဆို၏။ သင်
သည်လွန်လေပြီးသောဘဝ၌ အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိ
သော်၊ အသျှင်ဘုရား၊ အဿကမင်း၏ မိဘုရားဖြစ်သောဥပရိအမည်ရှိ
သည်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ယခုအခါ၌သင်သည် အဿကမင်းကိုတည်းချစ်
သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား နွားချေးပိုး အဖိုကိုတည်း ချစ်သလောဟု

မေး၏။အသျှင်ဘုရား၊ထိုအဿကမင်းသည်ရှေးဘဝ၌ အကျွန်ုပ်၏လင်
ဖြစ်၏။ထိုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည်ဤဥယျာဉ်၌အဿကမင်းနှင့်တကွ၊ရူပါရုံ၊
သဒ္ဓါရုံ၊ဂန္ဓာရုံ၊ရသာရုံ၊ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကိုခံစားလျက်သွားရ၏။ ယခုတ
မူကားဘဝဖုံးလွှမ်းခြင်းဖြစ်သောကာလမှစ၍ ထိုအဿကမင်းသည်အ
ကျွန်ုပ်အား အသို့တော်သနည်း။ ထို့ကြောင့်ယခုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည်
အဿကမင်းကိုသတ်၍ ထိုအဿကမင်း၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် အ
ကျွန်ုပ်လင်ဖြစ်သော နွားချေးပိုးအဖို၏ခြေတို့ကို လိမ်းချင်၏ဟုဆိုလို၍၊
ပရိသတ်အလယ်၌လူ့ဘာသာဖြင့်။ ။ ။

(၂၆၉) အယမဿကရာဇေန၊ဒေသော ဝိစရိတော မယာ။
အနုကာမယ-ကာမေန၊ဝိယေန ပတိနာ သဟ။ ။

(၂၇၀) နဝေန သုခ-ဒုက္ခေန၊ပေါရာဏံ အဝိဓိယတိ။
တတ္ထာ အဿက-ရညာ၊ဝ၊ကီဇော ဝိယတရော မမ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၆၉-၂၇၀) ဘန္တေ၊သျှင်ရသေ့။ အယံဒေသော၊ ဤမွေ့လျော်ပျော်
ဘွယ်ရှိသောဥယျာဉ်အရပ်သည်၊ပုဗ္ဗေ၊ရှေးဘဝ၌။ မယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။
အနုကာမယကာမေန၊ချစ်ချင်းချစ်ထသော။ဝါ၊သူ့ကိုချစ်သောအကျွန်ုပ်
ကိုသူကလည်းချစ်ထသော။ ဝိယေန၊ရှေးဘဝကအလွန်ချစ်ထသော။ ပ
တိနာ၊ထိုရှေးအတ္တဘောကလင်ဖြစ်ထသော။အဿက-ရာဇေန၊ အဿ
ကမင်းနှင့်။သဟ၊တကွ။ ဝိစရိတော၊ကျင်လည် သွားလာဘူးသော။ ဒေ
သော၊အရပ်တည်း။ ။ဘန္တေ၊သျှင်ရသေ့။ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌ကား။န
ဝေန၊အသစ်ဖြစ်သော။ သုခ-ဒုက္ခေန၊ချမ်းသာဆင်းရဲသည်။ပေါရာဏံ၊
အဟောင်းဖြစ်သောချမ်းသာဆင်းရဲကို။ ယတ္ထာ၊အကြင်ကြောင့်။အဝိဓိ
ယတိ၊ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ (ဤသို့ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ကားလောကဓမ္မတာဖြစ်
၏)။ တတ္ထာ၊ထို့ကြောင့်။အဿက-ရညာ၊လင်ဟောင်းဖြစ်သောအဿ
ကမင်းထက်။ ကီဇော၊ လင်သစ်ဖြစ်သောနွားချေးပိုးအဖိုကိုလျှင်။ မမ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ဝိယတရော၊ အလွန်ချစ်အပ်၏။ ။(အနုကာမယကာမေ
နာတိ မယာတံကာမယမာနာယတေနမံ ကာမယမာနေန၊ဘွင့်သောအ
ဋ္ဌကထာအလို။ ။တံကာမယတိတိကာမယမာနာ။ ။အဟံ၊အကျွန်ုပ်
သည်။တံ၊ထိုအဿကမင်းကို။ကာမယတိ၊ချစ်ခင်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ထို

၂၂၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၇၀)

ကြောင့်အဟံ၊ ငါသည်။ ကာမယမာနာ၊ မည်၏။ ။မံကာမေတိတိကာမော။ ။ယောရာဇာ၊ အကြင်အဿကမင်းသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ကာမေတိ၊ ချစ်ခင်တတ်၏။ ဣတိတာတွာ၊ ထို့ကြောင့်။ သောရာဇာ၊ ထိုအဿကမင်းသည်။ ကာမော၊ ကာမမည်၏။ ။ကာမယမာနံကာမော ကာမယကာမော၊ ပြု၍။ ။ကညေကာမယမာနံမံ၊ နကာမယသိကိန္ဒုခံ။ ။ဟူသောပြုယုဂ်တို့နှစ်ကဲ့သို့။ ။ကာမယမာနံကာမော၊ ဆိုအပ်လျက်၊ မာနကိုချေ၍ ကာမယကာမော၊ ပြီးသည်။ ။ဓာဇာတ်၏ရှေးအပို၏ အ၊ သည်မကျေသည်လည်းရှိ၏။ ကျေ၍ပိဗိယတိ၊ ဟူ၍လည်းရှိသင့်၏။ ။ဤကား မကျေမှဆန်းသင့်သည်။ ။အဿကဇာတ်ကံ သတ္တမံ။ ၂၀၇။

၂၀၈-သုသုမာရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အလမေတေဟိအဗ္ဗေဟိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသုသုမာရဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် နွဲ့ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသဗ္ဗညုအားသတ်အံ့သောဌာလုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မျှော်မင်း၊ သင်သည်ငါ့အားနှလုံးသားကိုအကယ်၍ပေးအံ့။ ငါသည် သင့်ကိုမသတ်အံ့ဟု မိကျောင်းသည်ဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကား ထိုအရပ်သို့ငါ့ကိုဆောင်လေ့၊ ငါသည်သင့်အား သစ်ပင်နှ့်ဆွဲထားသော နှလုံးသားကိုပေးအံ့ဟု၊ ဘုရားလောင်းဆို၏။ ထိုမိကျောင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းကိုယူ၍ ထိုရေသဖန်းပင်သို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိကျောင်း၏ကျော့ကုန်းမှ ခုန်၍ရေသဖန်းပင်နှ့် ထိုင်၍၊ အချင်းမိကျောင်း မိုက်၊ သင်သည်သတ္တဝါတို့၏ နှလုံးသားမည်သည်ကား သစ်ပင်ပျားနှ့် ဖြစ်၏ဟုအမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိုက်လေစွတကား။ ငါသည်သင့်ကိုထည့်စား၏။ သင်၏သစ်သီးကြီးငယ်သည်သင့်အားပင်လျှင်ဖြစ်စေတော့၊ ငါအလိုမရှိပြီ။ သင်အား ကိုယ်သာလျှင်ကြီး၏။ ပညာသည်တမူကားမရှိ။ ဤသို့ဆို၍ဤအနက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၂၇၁) အလံ မေ.တေဟိ အဗ္ဗေဟိ၊ ဗ္ဗေဟိ ပနသေဟိ စ။
ယာနိ ပါရံ သမုဒ္ဒဿ၊ ဝရံ မယံ ဥဒုမ္ပရော။ ။

(၂၇၂) မဟတိ ဝတ တေ ဗောဓိန္ဒါန ဝ ပညာ တဒ္ဓမ္မိကာ။
သုသုမာရ ဝဗ္ဗိတော မေ၊ ဂစ္ဆ ဒါနိ ယထာ-သုခံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၇၁-၂၇၂) သုသုမာရ၊ မိကျောင်း။ သမုဒ္ဒဿ၊ ဂင်္ဂါ၏။ ပါရုံ၊ ထိုမှာ
ဘက်၌။ ယာနိ၊ အကြင်သရက်သီးအစရှိသည်တို့ကို။ တယာ၊ သင်သည်။
နိဒ္ဓိဋ္ဌာနိ၊ ဣန့်ပြုအပ်ကုန်၏။ ဇေတဟိ အဓမ္မဟိ၊ ထိုသရက်သီးတို့ဖြင့်၎င်း။
ဇေတဟိ ဇမ္ဗူဟိ၊ ထိုသပြေသီးတို့ဖြင့်၎င်း။ ဇေတဟိ ပန သေဟိ စ၊ ထိုဝိနဲ့
သီးတို့ဖြင့်၎င်း။ မေ၊ ငါ့အား။ အလံ၊ အလိုမရှိပြီ။ မယံ၊ ငါ့အား၊ ဥဒုမ္ပရော၊ ရေ
သဖန်းသီးသည်သာလျှင်။ ဝရံ၊ ကောင်းမြတ်၏။ ။ သုသုမာရ၊ မိကျောင်း။
ဝတ၊ စင်စစ်။ တေ၊ သင်၏။ ဗောဓိန္ဒါ၊ ကိုယ်သည်သာလျှင်။ မဟတိ၊ ကြီး၏။
တဒ္ဓမ္မိကာ၊ တဿ သရိရဿ အနုစ္ဆမိကာ၊ ထိုကြီးသောကိုယ်အားလျှော့
ပတ်သော။ ပညာစ၊ ပညာမူကား။ နုတ္ထိ၊ မရှိ၊ တံ၊ သင့်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ ဝဗ္ဗိ
တော၊ ထုည့်ပတ်အပ်သည်။ အထိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တံ၊ သင်
သည်။ ယထာ-သုခံ၊ ချမ်းသာသည့်အလျှော့။ ဝါ၊ အလိုအလျှော့။ ဂစ္ဆ၊ သွား
လေမောင်မင်း။ ။ (ဤဇာတ်၌ ဂင်္ဂါကို ပင်သမုဒ္ဒဿဆိုသည်။ ။ ဝရော
ဒေဝါဒိကေ ဣဋ္ဌေ၊ ဇာမာတရိ ပတိမ္ဘိစ။ ဥတ္တမေ ဝါ စွလိင်္ဂီ၊ သော၊ ဝ
ရံ မန္တုပ္ပိယေ ဗျယံ။ ။ ဤဂါထာအလို၊ ဝရောဟုဆိုသင့်လျက်။ သန္ဓေရံ မနော
တို့ကဲ့သို့ နပုံးဆိုသည်။ ။ သသတိတိသသု၊ သသုဝေသုသု။ ။ မာရေ
တိတိမာရော၊ သုသုဝေမာရော သုသုမာရော။ ။ (အဘိဓာန်ဋီကာ)။ ။
တနည်း။ ။ သုသုတိသဒ္ဓံ ကရောန္တော မာရေတိတိသုသုမာရော။ သုသု
ကမာရော၊ ဆိုလိုလျက်၊ က၊ ကျေသည်။ ။ သုသုကော သုသုမာရေစ၊ ဗာ
လကေစ ဥလုပိနိ၊ ဆိုသောကြောင့်၊ က၊ ကျေကြောင်းကို သိသာသည်။ ။
သုသုဒုန္ဒကေပါဏေ မာရေတိတိသုသုမာရော။ ။ ဤကား အပဒါနိ အဋ္ဌ
ကထာအလို)။ ။ သုသုမာရဇာတ်ကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၀၈။

၂၀၉-ကုက္ကုဒုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဒိဋ္ဌာမယာဝနေရက္ခာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဒုဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိ

၂၂၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၇၃)

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏အတူနေတပည့်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မူဆိုးသည်ကိုယ်ကို သစ်ခက်သစ်ရွက် နှုတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ အဘန်တလဲလဲကြော့ကွင်းတံကို၎င်း၊ ကြော့ကွင်းကို၎င်း ထောင်၏။ ကြက်သည် ထိုမူဆိုးကိုရှက်စေလိုသည်ဖြစ်၍ လူ့စကားကို ဖြွက်၍။ ။

(၂၇၃) ဒိဋ္ဌာ မယာ ဝနေ ရုက္ခာ၊ အဿကဏ္ဍာ ဝိဘောဒကာ။
န တာနိ ဇေံ သက္ကန္တိ၊ ယထာ တံ ရုက္ခ သက္ကသိ။ ။

ဟူသော ဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၃) သမ္မရုက္ခ၊ အချင်းသစ်ပင်။ ဝနေ၊ တော၌။ အဿကဏ္ဍာရုက္ခာ စ၊ အင်ကြင်းပင်တို့ကို၎င်း။ ဝိဘောဒကာရုက္ခာစ၊ သစ်ဆိမ့်ပင် တို့ကို၎င်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ဘူးကုန်ပြီ။ တောနိ၊ ထိုသစ်ပင်တို့သည် ကား။ တံ၊ သင်သစ်ပင်သည်။ သက္ကသိယထာ၊ ထိုမှဤမှ တရွရွ ရွေ့သကဲ့သို့။ ဇေံ တထာ၊ ထို့အတူ။ န သက္ကန္တိ၊ ထိုမှဤမှ မရွေပါကုန်တကား။ ။

ဤသို့ဆို၍ ထိုကြက်သည် တပါးသော အရပ်သို့ ပြေးသွားလေ၏။ ထိုကြက်ပြေးသွားသော ကာလ၌ မူဆိုးသည်။ ။

(၂၇၄) ပုရာဏ-ကုက္ကုဇော အယံ၊ ဘိတွာ ပဉ္စ ရ-မာဂတော။
ကုသလော ဝါဠု-ပါသာနံ၊ အပက္ကမတိ ဘာသတိ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၄) ပဉ္စရံ၊ ဇောင်သော ဆောင်းကို။ ဘိတွာ၊ ဘောဘံ၌။ အာဂဇောဘံ၊ လာသော။ အယံ ပုရာဏကုက္ကုဇော၊ ဤကြက်ဟောင်းသည်။ ဝါဠု-ပါသာနံ၊ သားခြီးကြော့ကွင်းတို့၌။ ကုသလော၊ လိမ်မာသည် ဖြစ်၍။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဗန္ဓိတံ၊ မိမိပုံသောဌာ။ အဒတွာ၊ မပေးမူ၍။ (ထည့်)။ အပက္ကမတိ စ၊ ကြော့ကွင်းမှ ဂှောင်လည်း ဂှောင်၏။ ဘာသတိ စ၊ ငါ့ကိုလည်း လူ့ဘာသာဖြင့် ဆိုလည်း ဆို၏။ ဘာသိတွာ၊ ဆိုပြီး၍။ ပလာတော၊ ပြေးလေ၏။ ။ အဿဿကဏ္ဍာ အဿကဏ္ဍာ။ အဿဿ၊ မြင်း၏။ ကဏ္ဍာ၊ နားတည်း။ အဿကဏ္ဍာ၊ မြင်း၏နား။ ဤသို့သော ဝစနတ္ထကို ပြုမူလည်း၊ ပံကတိသော မြင်း၏နားကို ဤအရာ၌ မယူကောင်း။ ။ ယထာကထမ္ဘိ ဗျုပ္ပတ္တိ၊ ရှုဋိယာ အတ္ထနိစ္ဆယော။ ဣတိ ရှုဋိပသိဒ္ဓေန၊ ဗျုပ္ပတ္တိ ယေန ကေန

ပိ၊ ဟု-သန္တဝိဒုဘိဆိုရကား ချဉ်းအားဖြင့် အင်ကြင်းပင်ကို ဤဒွိအသ
ကဏ္ဍဆိုသည်။ ကုက္ကုဒုဇာတကံနဝမံ၊ ၂၆၀။

၂၁၀-ကလန္ဒကဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အမွှောကောနာမယံရက္ခော၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလန္ဒကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဘုရားအဘုပြုခြင် ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။

ထိုခဏ၌လျှင် ထိုကလန္ဒကဏ္ဍနတ်သီးသည်ပြတ်၏၊ မျက်လုံးတို့ သည်
ထွက်သောအခြင်းအရာသို့ရောက်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်းသည်ကွဲ၏၊ ထိုကလန္ဒ
ကသည်၊ ပင်စည်၌တည်အံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ မြေသို့ကျ၍ ။

(၂၇၅) အမွှော ကော နာမယံ ရက္ခော၊ သိန္နု-ပတ္တော သ-ကဏ္ဍကော၊
ယတ္ထ ကေ-ပ္ပဟာရေန၊ ဥတ္တမင်္ဂံ ဝိဘိဇ္ဇိတံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။

(၂၇၅) အမွှော၊ အဆွေခဒိရဝနိယ၊ ယတ္ထ၊ အကြင်သစ်ပင်၌၊ ဇကပ္ပဟာ
ရေန၊ တကြိမ်ပေါက်သဖြင့်၊ ဥတ္တမင်္ဂံ၊ ငါ၏ဦးခေါင်းသည်၊ ဝိဘိဇ္ဇိတံ၊ ခြဲ၏၊
ဝါ၊ ကွဲ၏၊ သကဏ္ဍကော၊ အဆူလည်းရှိထသော၊ သိန္နုပတ္တော၊ သေးသိန်
သော အရွက်လည်းရှိထသော၊ အယံရက္ခော၊ ဤသစ်ပင်သည်ကား၊ ကော
နာမ၊ အဘယ်သစ်ပင်နည်း။ ။

ထိုကလန္ဒကဏ္ဍစကားကိုကြား၍ ခဒိရဝနိယသည်။ ။

(၂၇၆) အစာရိ ဝတာယံ ဝိဘုဒံ ဝနာနိ၊
ကဋ္ဌ-ဂ္ဂ-ရက္ခေသု အ-သာရကေသု၊
အထာ-သဒါခဒိရံ ဇာတိ-သာရံ၊
ယတ္ထ-ဒ္ဓိဒါ ဂရုဇ္ဇော ဥတ္တမင်္ဂံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၆) တောကလန္ဒက၊ ဒိုကလန္ဒက၊ ဂရုဇ္ဇော၊ ဌက်မြတ်ဖြစ်သော၊
အယံ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘော ရှိသော၊ တံ၊ သင်သည်၊ ဝနာနိ၊ အနှစ်မ
ရှိကုန်သော လက်ပံတော၊ ကသစ်တောတို့ကို၊ ဝိဘုဒံ ဝိဘုဒက္ခော၊ ယွင်း

ဘေးကပ်လျက်၊ အ-သာရကေသု၊ အနှစ်မဲ့ကုန်သော လက်ပံ၊ ကသစ်၊ အစရှိ
 ကုန်သော၊ ကဠုဂ္ဂရုကေသုဝနကဠုဂ္ဂကောသေသု၊ တောထင်း အရသာ
 ဖြစ်ကုန်သောသစ်ပင်တို့၌၊ ဝတ၊ စင်စစ်၊ အစာရိ၊ ကျက်စားထွလေပြီ၊ အထ၊
 ထိုနောင်မှ၊ ဇာတိ-သာရုံ၊ ငယ်သောအခါမှစ၍ ဇာတ်အားဖြင့် အနှစ်ရှိသော၊
 ခဒိရုံ၊ ရှားဘောသို့၊ အာသဒါ၊ ရောက်လာပြီ၊ ပါပုဏိတွာ၊ ရောက်လာပြီး
 ၍၊ ယတ္ထ၊ အကြင်သစ်ပင်၌၊ တွံ၊ သင်သည်၊ ဥက္ကမင်္ဂံ၊ ဦးခေါင်းကို၊ အန္တိ
 ဒါအဘိန္ဒုယိ၊ ခွဲပြီ၊ ဝေသာသာရရက္ခော၊ ဤအနှစ်ပြည့်စွာ တင်တင်မာသော
 သစ်ပင်သည်၊ ခဒိရောနာမ၊ ရှားပင် မည်၏။ ။ သိန္နပတ္တောတိ သုရမ
 ပတ္တော၊ ။ သိန္န၊ သဒ္ဓါသေးသိန်သောအုံကို ဟောသည်။ ။ ဂရုဇ္ဇောတိ
 သကုဏော၊ သဗ္ဗသကုဏာနံ ဟေတံ သဂါရဝ သပ္ပုဋိဿဝစနံ၊ ။ အဠု
 ကထာဟုရကား၊ ဂရုဇ္ဇော၊ ငြက်ငြိတ်သည်၊ ဟု-သာမန်ပေးသည်၊ ဂဠုန်ကို
 ဤအရာ၌မသို)၊ ။ ကလန္ဒကဇာဘကံဒသမံ၊ ၂၁၀၊ ဒဠုဝဂ္ဂေါဆဠော၊ ။
 တဿု၊ ခွါနံ၊ ။

ဗန္ဓနာဂါရုံ၊ ကေလိသိထံ၊ ခန္ဓ၊ ဝိရက၊ ဂင်္ဂေယျံ၊
 ကုရုင်္ဂံ၊ မဿကဠေဝ၊ သုသုမာရဠု၊ ကုက္ကုရံ၊
 ကလန္ဒက၊ န္တိထေဒသ၊ ။

၇-ဝိရဏတ္ထမ္ဘကဝဂ်၊

၂၁၁-သောမဒတ္တဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူဘတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာ ဆုရားသည်၊ အကာသိရောင်၊ အစရှိသော ဂါထာ ပုန်ဖြင့် တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သော ဤသောမဒတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းဘော်၌ သီတင်း
 သုံး နေတော် မူစဉ်၊ လာဠုဒါယိ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
 မူ၏။ ။

ဘခင်၊ သင်သည် မင်္ဂါ အထံသို့သွား၍၊ မင်းမြတ်၊ အသျှင်သည်အောင်
 တော်မူစေသဘည်း နုဆို၍၊

စွေ မေ ဂေါဏာ မဟာ-ရာဇ၊ ယေဟိ ခေတ္တံ ကသာမသေ၊
 တေသုကော မတော ဒေဝ၊ ဒုတိယံ ဒေဟိ ခတ္တိယ၊ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုရွတ်၍ နွားကိုတောင်းလေ့ဟု သောမဒတ္တသည် အ
တကို ဤဂါထာကိုသင်ပေး၏။ ။

မဟာ ရာဇမင်းမြတ်၊ မေအက္ခန္ဓိအား၊ ဧဒေါဂါဏာ၊ နွားနှစ်ခုကိုသည်၊
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏၊ ယေဟိ၊ အကြင်နွားနှစ်ခုကိုဖြင့်၊ မယံ၊ အက္ခန္ဓိတို့သည်၊
ခေက္ကံ၊ လယ်ကို၊ ကသာမသေ၊ ထွန်ကုန်၏၊ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်၊ တေသု၊ ထိုနွား
နှစ်ခုတို့တွင်၊ ဒေကော၊ တခုသည်၊ မတော၊ သေ၏၊ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်၊ ဒုတိယံ၊
အဘော်ဖြစ်သောနွားကို၊ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူပါလော့။ ။

ဤသို့ပုဏ္ဏားသည် တနှစ်လည်သဖြင့် ဂါထာကို လေ့လာသည်ကိုပြု၍၊
ဘုရားလောင်းကို၊ ချစ်သား သောမဒတ်၊ ဂါထာသည် လေ့လာသည် ဖြစ်
ပြီ၊ ယခုအခါငါသည် အမှတ်မရှိသောသူ၏ အထံ၌ ဆိုအံ့သောငှါ စွမ်း
နိုင်အံ့၊ ငါ့ ဂိုမင်း၏အထံသို့ ဆောင်လေဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်၊ တ
ခင်ကောင်းပြီဟုဆို၍၊ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သောလက်ဆောင်ကို ယူစေ
၍ အဘကိုမင်း၏အထံသို့ဆောင်၏။ ပုဏ္ဏားသည်၊ မင်းမြတ်၊ အသျှင်သည်
အောင်စေ သတည်းဟုဆို၍ လက်ဆောင်ကို ဆက်၏။ မင်းသည်၊ သော
မဒတ်၊ ဤပုဏ္ဏားသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့တော်ကြသနည်းဟုမေး၏။ မင်း
မြတ်၊ အက္ခန္ဓိအဘဘည်းဟု သောမဒတ်သည်လျှောက်၏။ အဘယ်အမှု
ကြောင့်လာသနည်းဟုမင်းသည်မေး၏။ ထိုခဏ၌ပုဏ္ဏားသည် နွားကိုတောင်း
အံ့သောငှါ။ ။

ဒွေ မေ ဂေါဏာ မဟာ-ရာဇ၊ ယေဟိ ခေက္ကံ ကသာမသေ၊
တေသုကော မတော ဒေဝ၊ ဒုတိယံ ဂဏ္ဍ ခတ္တိယ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

မဟာ- ရာဇ၊ မင်းမြတ်၊ ယေ၊ အက္ခန္ဓိအား၊ ဧဒေါဂါဏာ၊ နွားနှစ်ခုတို့
သည်၊ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏၊ ယေဟိ၊ အကြင် နွားနှစ်ခုတို့ဖြင့်၊ ခေက္ကံ၊ လယ်
ကို၊ ကသာမသေ၊ ထွန်ပါကုန်၏၊ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်၊ တေသု၊ ထိုနွား နှစ်ခု
တို့တွင်၊ ဒေကော၊ နွားတခုသည်၊ မတော၊ သေ၏၊ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်၊ ဒုတိ
ယံ၊ အဘော်ဖြစ်သောနွားကို၊ ဂဏ္ဍ၊ ယူတော်မူလော့။ (ဤဆိုအပ်ပြီး
သော နှစ်ဂါထာသည် လိုရင်းပဋ္ဌာန စကားမဟုတ်၊ ပုဗ္ဗကိစ္စ အနုသန္ဓေ
မှုဖြစ်၍ အဋ္ဌကထာ၌ သင်္ဂါယနာ တင်သည်။ ။ ဂါဠဇာတ် ပါဠိတော်၌
လာသော ဂါထာ မဟုတ်သေး။) ။ မင်းသည်၊ ပုဏ္ဏားသည်၊ ချွတ်ယွင်း၍
ဆိုသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ရယ်ခြင်းကိုပြု၏။ သောမဒတ်၊ သင်တို့အိမ်၌နွား

၂၂၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၇၇)

တို့သည် များကုန်ယောင် တကားဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ နွားတို့ကို အသျှင်မင်းမြတ်တို့သည်ပေးတော်မူအပ်ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ဟု သော မဒတ်သည် လျှောက်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား နှစ်သက်၍ပုဏ္ဏား အား တဆဲခြောက်ခုသော နွားတို့ကို၎င်း၊ တန်းဆာဘဏ္ဍာတို့ကို၎င်း၊ ထို ပုဏ္ဏား၏ နေသောရွာကို၎င်း မြတ်သော ပေးခြင်းဖြင့် ပေးလိုက်၍ များစွာ သောအခြံအရံဖြင့် ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်လိုက်၏။ ပုဏ္ဏားသည်ကိုယ်လုံးပြုသော သိန္ဓောမြင်းဘုံဖြင့် ကအပ်သောရထားကိုစီး၍ များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ရွာသို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် အဘနှင့်တကွရထား၌စီး၍ သွားသည်ရှိ သော်၊ ဘခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ကို တနှစ်ပတ်လုံး လေ့ကျက်ခြင်းကို ပြုစေ၏။ ထိုသို့ပြုပါစေလျက်တောင်းခြင်းကို ပြီးစေသောကာလ၌သင်တို့၏ နွားကိုမင်းအားပေး၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၇၆) အကာသိ ယောက် ၃၀-ပပ္ပမဒတ္တာ၊
သံဝတ္ထရံ ဇီရဏထမ္ဘကသ္မိံ၊
ဗျာကာသိ အညံ ပရိသံ ဝိဂယျ၊ န နိယျမောတာယတိအပ္ပ-ပညံ၊
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

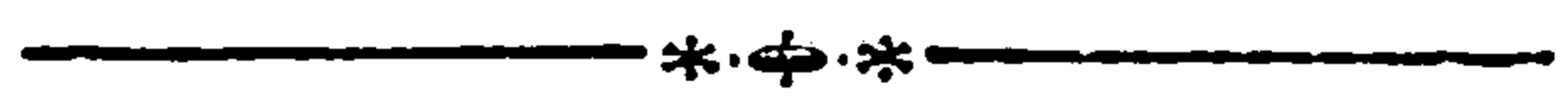
(၂၇၇) တာတ၊ ဘခင်၊ ရဝံ၊ မပြတ်၊ အ-ပပ္ပမဒတ္တာ၊ မပေ့မလျော့၊ သံ ဝတ္ထရံ၊ တနှစ်ပတ်လုံး၊ ဇီရဏထမ္ဘကသ္မိံ၊ ဇီရဏထမ္ဘကသုသာန်၌၊ ယော ကံ၊ လေ့ကျက်ခြင်းကို၊ အကာသိ၊ ပြု၏။ ပန၊ ထိုသို့လျက်၊ ပရိသံ၊ ပရိသတ် သို့၊ ဝိဂယျ၊ ဝင်၍၊ အညံ၊ တပါးကို၊ ဗျာကာသိ၊ ဆို၏။ အပ္ပပညံ၊ ပညာနည်း သောသူကို၊ နိယမော၊ အမြဲ လေ့ကျက် ခြင်းသည်၊ နတာယတိ၊ မစောင့် ရှောက်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ပုဏ္ဏားသည်။ ။
(၂၇၈) နွယ်ံ ယာဇကော တာဘ၊ သောမဒတ္တ နိဂစ္ဆတိ၊
အ-လာဘံ ဓန-လာဘံ ဝါ၊ ဧဝံ ဓမ္မာ ဟိ ယာဇနာ၊ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၈) တာတသောမဒတ္တ၊ ချစ်သားသောမဒတ်၊ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို၊ ယာဇ ကော၊ တောင်းသောသူသည်၊ အ-လာဘံ၊ မရခြင်းသို့၎င်း၊ ဓန-လာဘံ ဝါ၊ ဥစ္စာရခြင်းသို့၎င်း၊ ဣတံ၊ ဤသို့၊ နွယ်ံ၊ နှစ်ပါးအပြားသို့၊ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်

၂၀၂-ဥစ္စိဋ္ဌာတ္တဇာတ် (၂၇၉)

တတ်၏။ ဟိသတ္တံ၊ မှန်၏။ ယာစနာ၊ တောင်းခြင်းသည်။ ဝေ-ဓမ္မာ၊ ဤသို့သဘော
ရှိ၏။ ။ သောမဒတ္တဇာတ်ကံပဋ္ဌာ၊ ၂၁၁။

၂၀၂-ဥစ္စိဋ္ဌာတ္တဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုံရားသည်၊ အညောဥပရိမောဝဇ္ဇော၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤဥစ္စိဋ္ဌာတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းငြားယောင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု
၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုဏ္ဏားမသည်ထိုပုဏ္ဏားလာသည်ကိုမြင်၍ လှင်မြန်စွာဝင်၍၊ ထလေ့၊
ပုဏ္ဏားသည်လာ၏ဟုသယောက်လင်ကို ကျီတွင်းသို့သွင်း၍ ပုဏ္ဏားသည်
ဝင်နေသောကာလ၌လက်ဆေးရေခွက်ကိုဆောင်၍လက်ဆေးရေကိုပေး၍
သယောက်လင်၏ စားကြွင်းဖြစ်သော ဝေးသောထမင်း၏အပေါ်၌နွေးသော
ထမင်းကိုခူး၍ပုဏ္ဏားအားပေး၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည်ထမင်း၌လက်ကိုချ၍ အ
ထက်၌ပူသောအောက်၌ဝေးသောထမင်းကိုမြင်၍ ဤထမင်းသည်ကား တ
ပါးသောသူ၏ စားကြွင်းထမင်းဖြစ်ရာ၏ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုပုဏ္ဏားသည်
ပုဏ္ဏားမကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၇၉) အညော ဥပရိမော ဝဇ္ဇော၊ အညော ဝဇ္ဇော စ ဟေဋ္ဌိမော၊
ဗြဟ္မဏိ ဘေဝ ပုစ္ဆာမိ၊ ကိံ ဟေဋ္ဌာ ကိဉ္စ ဥပ္ပရိ။ ။

ဟူသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၉) ဗြဟ္မဏိ၊ ပုဏ္ဏားမ၊ ဘတ္တဿ၊ ထမင်း၏။ ဥပရိမော၊ အထက်
၌ဖြစ်သော၊ ဝဇ္ဇော၊ အခြင်းအရာသဘောလက္ခဏာသည်။ အညော၊ တပါး
တည်း။ ဟေဋ္ဌိမော၊ အောက်၌ဖြစ်သော၊ ဝဇ္ဇောစ၊ အခြင်းအရာ သဘော
လက္ခဏာသည်ကား၊ အညော၊ တပါးတည်း။ ဘေဝတွံဝေ၊ သင့်ကိုပင်၊ ယှဉ်၊
ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေးအံ့၊ ဟေဋ္ဌာ၊ အောက်၌ဖြစ်သောထမင်းကား၊ ကိံ၊ အသို့နည်း၊
ဥပ္ပရိစ၊ အထက်၌ဖြစ်သော ထမင်းကား၊ ကိံ၊ အသို့နည်း။ ။ (ခူးအပ်သော
ထမင်းမည်သည်ကား၊ အထက်၌ဝေးသည်ဖြစ်ရာ၏၊ အောက်၌ပူသည်ဖြစ်ရာ
၏၊ ဤထမင်းမူကား ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသည်မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့်သင့်ကိုငါ
မေးအံ့၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အထက်ထမင်းပူသနည်း၊ အောက်ထ
မင်းဝေးသနည်းဟုဆိုသတည်း)။ ။

ပုဏ္ဏားမသည်မိမိပြုအပ်သော အမှုထင်ရှားအံ့သည်မှ ကြောက်သော
 ကြောင့် ပုဏ္ဏားသည်အဘန်တလဲလဲ မေးသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေသည်
 လျှင်ဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌နုရုမျိုး၏သားအားကျီ၌ နေစေအပ်သော ယောကျ်ား
 သည် သယောကလင်ဖြစ်ရာ၏။ ဤပုဏ္ဏားသည်အိမ်ရှင်ဖြစ်ရာ၏။ ပုဏ္ဏားမ
 သည်ဘမုကား မိမိသည် ပြုအပ်သော အမှု၏ ထင်ရှားအံ့သည့် အဖြစ်မှ
 ကြောက်သောကြောင့်တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမဆို၊ ယခုငါသည်ဤပုဏ္ဏား
 မသည်ပြုအပ်သော အမှုကိုထင်ရှားပြု၍ သယောကလင်ကိုကျီထဲ၌နေစေ
 သည်၏အဖြစ်ကိုပုဏ္ဏားအားဆိုအံ့၍သို့သောအကြံဖြစ်၏။ ကြံပြီး၍ ထိုနုရု
 အမျိုး၏သားသည် ပုဏ္ဏားသည်အိမ်မှထွက်သောကာလမှစ၍ သယောက
 လင်သည် အိမ်သို့ဝင်ခြင်းကို၎င်း၊ အလွန်အကျူး ကျင့်ခြင်းကို၎င်း၊ ထမင်း
 စားခြင်းကို၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမသည် တံခါး၌ရပ်၍ ခရီးကိုမျှော်ခြင်းကို၎င်း၊ သ
 ယောကလင်သည် ကျီသို့ပင်သည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း အလုံးစုံသောအကြောင်း
 ကိုကြားလို၍ ။

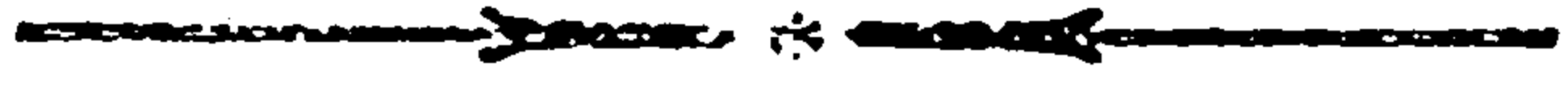
(၂၇၀) အဟံ နုရောသိ ဘန္ဓန္တုဘိက္ခကောသိ ဣဓာဂဘော။
 အယံ ဟိ ကောဠုမောတိဏ္ဏော၊ အယံ သော တံ ဂဝေသထိ။ ။

ဟူသောဤဒုတ်ယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၀) ဘန္ဓန္တု အိအသျှင်ပုဏ္ဏား။ အဟံ ငါသည်၊ နုရော၊ နုရုအမျိုး
 သည်၊ အသိ၊ မြင်၏။ ဘိက္ခကော၊ ထမင်းတောင်းလို၍၊ ဣဓာဤအရပ်သို့၊
 အာဂဘော၊ လာသည်၊ အသိ၊ မြင်၏။ သောထံ၊ သို့အသျှင်သည်၊ ဣမိနာ၊ ဤ
 ထမင်းသည်၊ ကိဿနုခေါ၊ အဘယ်သူ၏လျှင်၊ ဥန္တိဋ္ဌကော၊ စားကြွင်းထ
 မင်းသည်၊ ဘဒိတဗ္ဗံ၊ မြစ်ရာသနည်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဂဝေသထိ၊ ရှာ၏။ ဣမံ
 ဘတ္တံ၊ ဤထမင်းကို၊ ဘုဇ္ဇန္တော၊ စားသောအယံဟိ၊ ဤပုဏ္ဏားမ၏သယော
 ကလင်သည်ကား၊ တဝ၊ သင်မှ၊ ဘယေန၊ ကြောင့်သောကြောင့်၊ ကောဠု၊ ကျီသို့၊
 သြဘိဏ္ဏော၊ ဝင်၏။ တံ၊ အသျှင်ပုဏ္ဏားသည်၊ နံ၊ ထိုသယောကလင်ကို၊ ဝု
 ဇ္ဇာယ၊ ဥသျှောင်၌၊ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်ဆွဲ၍၊ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ ပုန၊
 တဘနံ၊ ဝေရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို၊ နက
 ရောတိ၊ ပြုဝံ၊ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ဇာနာဟိ၊ သိအောင်မူလိုက် ဆုံးမ
 လိုက်လော့။ (ဝဏ္ဏောတ်အာကာရော၊ အယံဟိဥပရိမဿ ဥဏ္ဍဘာဝံ
 ဟေဋ္ဌမဿ သိတဘာဝံ ပုစ္ဆန္တော ဝေမာဟ။ ။ အဋ္ဌကထာ ဟူရကား၊
 ဝဏ္ဏသည် အာကာရကို ဟောသည်၊ အာကာရဟူသည်လည်း ထမင်း၏

၂၀၃- ကုရုဇာတ်၊ (၂၀၁)

ပူသည့်အဖြစ် ဝေးသည့်အဖြစ်တည်းဟူသော သဘောလက္ခဏာကို ဆိုလိုသည်။ ဥစ္ဆိဋ္ဌာဘက္ခဏာကံ ဒုတိယံ။ ၂၂၁။

၂၀၃-ကုရုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမဘော်မူဘတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣသိန်မန္တရံကတွာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုရုဇာတ်ကို၊ ဇေကဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေဘော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောဘော်မူ၏။ ။

အလုံးစုံသောကုရုတိုင်း၌နေကုန်သောနတ်တို့သည် တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍၊ သီလရှိကုန်သောရသေ့တို့ကို ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုစေသဖြင့် မင်းသည် မသင့်သည်ကိုပြုအပ်၏ဟု၊ ကုရုမင်းအား အမျက်ထွက်ကုန်၍ ယူဇနာသုံးရာရှိသောကုရုတိုင်းကိုသမုဒ္ဒရာရေကိုလျှောက်စေပင်လယ်ဝေစေ၍တိုင်းမဟုတ်သည်ကိုပြုကုန်၏။ ဤသို့လျှင်ဘယောဇကံသော ကုရုမင်းကိုအဖို့ပြု၍ တိုင်းအလုံး၌နေကုန်သောသူတို့သည်လည်းပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည်လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

- (၂၀၁) ဣသိန်မန္တရံ ကတွာ၊ ကုရုရာဇာတိ မေ သုတံ၊
ဥစ္ဆိဋ္ဌော သဟ ရဋ္ဌေဟိ၊ သရာဇာ ဝိဘဝံ ဂတော။ ။
- (၂၀၂) တသ္မာ ဟိ ဆန္ဓာဂမနံ၊ န ပသံသန္တိ ပဇ္ဇိတာ၊
အ-ဒုဋ္ဌ-ဝိဇ္ဇော ဘာသေယျ၊ ဂိရံ ပစ္စုပသံဟိတံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၀၁-၂၀၂) မဟာ ရာဇမြတ်သောမင်းကြီး၊ ပုဗ္ဗ၊ ငှား၌၊ ကုရုရာဇာ၊ ကုရုမင်းသည်၊ ဣသိန်၊ ရသေ့နှင့်ဦးတို့၏၊ တို့အား၊ အန္တရံ၊ မည်ကွဲပြား၊ အပေါက်အကြားကို၊ ကတွာအကသိ၊ ပြုဘူးပြီ၊ ကတွာ၊ ပြုပြီး၍၊ သရာဇာလောရာဇာ၊ ယိုမင်းသည်၊ ရဋ္ဌေဟိ၊ တိုင်းနိုင်ငံ သူတို့နှင့်၊ သဟ၊ တကွ၊ ဥစ္ဆိဋ္ဌော၊ အမြစ် အရင်းပြတ်သတ်၍၊ ဝိဘဝံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဂတော၊ ရောက်လတ်ပြီ၊ ဣတိဝေံ၊ ဤသို့၊ မေ၊ ဝါသည်၊ သုတံ၊ ကြားဘူး၏၊ တသ္မာဟိ၊ ထိုကြောင့်လျှင်၊ ဆန္ဓာဂမနံ၊ ဆန္ဓာဂတိသို့ဆိုက်ခြင်းကို၊ ပဇ္ဇိတာ၊ ပညာရှိသို့သည်၊ နပသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်၊ အ-ဒုဋ္ဌ-ဝိဇ္ဇော၊ ကံလေသာတို့သည်မပျက်

၂၃၂ ၂-ခုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၀၂)

ဆီးအပ်သောပိတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍၊ ပစ္စုပသံပိတ်၊ သဘောမှန်သည်
နှင့်စပ်သော၊ ဂိရုံ၊ အကျိုးအကြောင်းကိုမြှင့်သောစကားကိုသာ၊ ဘာသေယျ၊
ဆိုရာ၏။ (အဒုဋ္ဌမိတ္တောဘိကိလေသေဟိအဒုသိတမိတ္တောဟုတွာ)။ ။
ကုရုဇာတကံ တတိယံ၊ ၂၁၃။

၂၁၄-ပုဏ္ဏံနဒီဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ပုဏ္ဏံနဒီ ယေနစပေယျမာဟု၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းသာ ဆင်အပ်သော ဤပုဏ္ဏံနဒီ ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
ထီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ပညာပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

မင်းသည်ဆိုဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ တရံတယေဝံ
သောသုက္ခိစေ၍ ဆရာကို ခေါ်အံ့သောငှါ ငါ့အားမလျှောက်ပတ်၊ စင်စစ်
သော်ကား တရသောဂါထာကိုဘွဲ့၍ ထန်းရွက်၌ရေး၍ ကျိုးသားကိုချက်
စေ၍စာခွေကို၎င်း၊ ကျိုးသားကို၎င်း ပဝါပြုဖြင့်ထုတ်၍ မင်း၏တံဆိပ်ဖြင့်
ခတ်၍ပို့စေအံ့၊ ထိုဆရာလည်းပညာရှိဖြစ်အံ့၊ မှာစာကိုဘတ်၍ ကျိုးသား
၏အဖြစ်ကိုသိ၍ လာလတ္တံ့၊ ပညာမရှိသည်ဖြစ်အံ့ မလာလတ္တံ့ ဟုကြံ၍ထို
မင်းသည်။ ။

(၂၀၂) ပုဏ္ဏံနဒီ ယေန စ ပေယျမာဟု၊
ဇေတံယဝံ ယေန စ ဂုပ္ပမာဟု၊
ဇုရံ ဂတံ ယေန စ အဂ္ဂယန္တိ၊
သော တျာဘတော ဟန္တံ စ သုဇ္ဇ ဖြာဟ္မဏာ။ ။

ဟူသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုထန်းရွက်၌ရေး၍စေ၏။ ။

(၂၀၂) ဖြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏာ။ ယေန၊ အကြင်ဌက်ကြောင့်၊ ပုဏ္ဏံ၊ ရေဖြင့်
ပြည့်သော၊ နဒီ၊ မ၊ ဖြစ်ကိုလည်း၊ ပေယျံ၊ ကမ်းနား၌ရပ်၍ သောက်ခြင်းငှါ
စွမ်းနိုင်သော ရေရှိသောမြစ်ဟူ၍၊ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏၊ ယေန၊ အကြင်ဌက်
ကြောင့်၊ ဇာတံ၊ ရောက်သော၊ ယဝဂ္ဂ၊ မုယော အစရှိသော စပါးပင်နုကို
လည်း။ ဂုပ္ပံ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်ပြီးသော စပါးပင်ဟူ၍၊ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏၊ ယေန၊
အကြင်ကြောင့်၊ ဇုရံ၊ ဝေးသော အရပ်သို့၊ ဂတဂ္ဂ၊ သွားလေသော အဆွေ

၂၁၄-ပုဏ္ဏနဒီအာတ်၊ (၂၀၄)

ခင်စွန်းကိုလည်း။ အဝှယန္တိ၊ ရောက်အံ့ဟူ၍ဆိုကုန်၏။ သော၊ ထိုငှက်ကို၊
တေ၊ သင့်တို့၊ အာဘယော၊ ပို့လာစေ၏။ ဟန္တ၊ ယူလေ့။ နံ၊ ထိုငှက်ကို၊ ဘုဇ္ဇဝ၊
စားလည်းစားလော့။ ။

မင်းသည် ဤဂါထာကို ယန်းရွက်၌ ရေးစေ၍ ဘုရားလောင်းအား ပို့
စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မှာဗာကိုဘတ်၍ မင်းသည် ငါ့ကိုမြင်လိုပြီဟု
ဆို၍။ ။

(၂၀၄) ယတော မံ သရတိ ရာဇာ၊ ဝါယသံဝိ ပဟောကဝေ၊
ဟံသ-ကောဉ္ဇ-မယုရာနံ၊ အ-သတိယေဝ ပါဝိယော၊ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၄) ရာဇာ၊ ထမင်းသခင် ပြည့်ရှင် မင်းသည်။ ယတော ယဒါကာ
ထေ၊ အကြိုင်ကာလ၌၊ ဝါယသ-မံသံ၊ ကျီးသားကို၊ လဘိတွာ၊ ရ၍။ ဝါယ
သံဝိ၊ ကျီးသားကိုစဉ်လျှက်၊ ပဟောကဝေ၊ ပို့လာခြင်းငှါ၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ သရတိ၊
အောက်မေ့တော် မူပေသေး၏။ ဟံသာစ၊ ဟင်္သာတို့ကို၎င်း။ ကောဉ္ဇာစ၊
ကြိုးကြာ တို့ကို၎င်း။ မယုရာစ၊ ဥဒေါင်း တို့ကို၎င်း။ ဥဒါတာ၊ ဆက်လာ
ကုန်သည်ရှိသော်၊ တာနိ၊ ထိုဟင်္သာ၊ ကြိုးကြာ၊ ဥဒေါင်း၊ တို့ကို။ ပဟောက
ဝေ၊ ပို့လာခြင်းငှါ၊ မံ ငါ့ကို။ ကသ္မာ၊ အတွဲကြောင့်၊ နုသရိဿာဘိ၊ မအောက်
မေ့လအံ့နည်း။ သရိဿာဘိဝေ၊ အောက်မေ့လအံ့သည်လျှင်ကတည်း။ လော
ကတ္ထိံ၊ လူ့ရွာ၌။ အ-သတိယေဝ၊ မအောက်မေ့ခြင်း သည်သာလျှင်၊ ပါဝိ
ယော၊ ယုတ်မာ၏။ သတိ၊ အောက်မေ့တော် မူခြင်းသည်။ သေဋ္ဌော၊ မြတ်
၏။ ။ တနည်းကား ဟံသကောဉ္ဇမယုရာနံ၊ ဟင်္သာ ကြိုးကြာ ဥဒေါင်းတို့
၏။ မံသံ၊ အသားကို။ လဘိတွာ၊ ရ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကသ္မာ၊ အတွဲကြောင့်။ နုသ
ရိဿာဘိ၊ မအောက်မေ့လအံ့နည်း။ သရိဿာဘိဝေ၊ အောက်မေ့လအံ့သည်
သာလျှင်ကတည်း။ လောကတ္ထိံ၊ လူ့ရွာ၌။ ယံဝါဘံဝါ၊ ဟုတ်ဟုတ် ပြားပြား
စားကောင်း သောက်ဘွယ်ကို။ လဘိတွာ၊ ရ၍။ သရတံနာမ၊ အောက်မေ့
ခြင်းမည်သည်၊ သန္ဓရံ၊ ကောင်း၏။ အ-သတိယေဝ၊ မအောက်မေ့ခြင်းသည်
သာလျှင်၊ ပါဝိယော၊ ယုတ်မာ၏။ ။ (ထိုသို့စားကောင်း သောက်ဘွယ်
ရလျှင် စားတော်သောက်တော် ဖြစ်သောငါ့ကို မအောက်မေ့ မေ့လျော့
ခြင်းသည် ငါတို့မင်းအား မရှိပေ။ ငါ့ကို အထွင်မင်းသည် ကျီးသားကို ရ
လျှင်ပင် ငါ့ကိုအောက်မေ့ ပေသည်။ ငါ၏ယာခြင်းကို တောင့်တတော် မူ

ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် သွားအံ့ဟု ထည်းကစေ၍ မင်းကို ဘုရားလေ
 ၏။ မင်းသည်နှစ်သက်၍ ပုရောဟိတ်အရာ၌ တည်စေ၏။ ပုဏ္ဏားမိ ယေ
 နဝပေယျမာဟု၊ ဟုသောပါဠိ၌ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ကာကပေယျနဒိ ဟုသော
 စကားကို ဆိုကုန်သော သူဆိုသည် အကြင် ငှက်ကြောင့် ခေပြည့်သော
 မြစ်ကို ကာကပေယျဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားဟုတ်စွာ ရေးပြည့်သောမြစ်
 ကိုကာကပေယျဟု၊ သောက၌ မဆိုအပ်။ အကြောင်း အခါ၌ကား မြစ် ကမ်း
 ၌တည်၍ လည်ကိုအနံ့ကာကျိုးသည် ရေလေးကန်ခြင်းငှါ ဘတ်ကောင်း၏။
 ထိုအခါ၌ ခေပြည့်သော မြစ်ကို ကာကပေယျ၊ ဟုဆိုကြကုန်၏။ အာ
 ကံယဝံသေနဂုယှမဟု၊ ဟုသောပါဠိ၌ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ယဝံသည်ဒေသ
 နာမတ္ထဖြစ်၍ ဤ၌အလုံးစုံသောကောက်ကိုယူအပ်၏။ ထိုပေါက်လစ်သော
 ကောက်နုသည် အကြင်ရောအခါ မိမိအတွင်းသို့ဝင်သောကျိုးကို ဖုံးလွှမ်း
 ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ ထိုအခါ၊ ဂုယှတိ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို
 ကြောင့်၊ ဂုယှံ၊ ဂုယှမည်၏။ ကိ၊ အဘယ်ကို၊ ဂုယှတိ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်သနည်း။
 ကာကံ၊ ကျိုးကို၊ ဂုယှတိ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ကာကဿ၊ ကျိုးကို၊
 ဂုယှံ၊ ဖုံးလွှမ်း နိုင်သည်တည်း။ ကာကဂုယှံ၊ ကျိုးကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်သော်၊ ဤ
 သို့ကာကဂုယှ၊ ဟူ၍ကောက်ကိုဆိုကုန်သောသူဆိုသည် ဂုယှသဒ္ဓါ၏ အ
 ကြောင်းဖြစ်သော ကျိုးကြောင့် ကောက်ကို ကာကဂုယှဟုဆိုကုန်၏။ ထို့
 ကြောင့်၊ ယေနဝဂုယှမဟု၊ ဟုသောစကားကိုဆိုသတည်း။ နရဂတံ
 ယေနဝအဂ္ဂယန္တိ၊ ပါဠိဝယ် အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဝေးသော အရပ်သို့သွား၍
 ကွေ့တွင်းသော ချက်မြတ် နိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တောင့်တ ကုန်သော
 သူဆိုသည် လာ၍ နားလာသော အကြင် ကျိုးကို မြင်၍၊ ဤမည်သော ငါ
 အချစ်သည် အကယ်၍ လာလတ်အံ့၊ ရွှေကျိုးသည် သာသိုက်ပါ၊ အာသိုက်
 ပါဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏။ မဆိုဘဲပင် သူ့သဘာဝ အာသေးကျိုးသံကိုကြား
 ၍၊ ရွှေကျိုးသာလေပြီ အာလေပြီ၊ ဤမည်သော ငါအဆွေသည် လာပေ
 ကြံ့ဟု ဆိုကြ ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်၊ နရဂတံ ယေနဝ အဂ္ဂယန္တိ၊ ဆိုသ
 တည်း။ ဟန္တု၊ ကိုဏှ၊ ဘွင့်သောကြောင့်၊ ယော့ယုလော့၊ ဟုသော
 အနက်ကို မှတ်အပ်သတည်း။ ဟံသာ၊ ပသောပါဠိ၌ ငဠမအံ့ကား အဠ
 ကထာသင်အံ့တည်း။ နောက်အနက်ကား။ အဠကထာသံပနဟံသု
 ကောဠပယုရာနန္တိ ပါဠော၊ သောသုနရ တရော၊ ဟုရကား ပေါရာဏ
 အဠကထာအနက်တည်း။ အသတိယေဝံပါပိယောဘိ ယံဝါတံဝါယ

ဘိတွာသရဏံနာမသုန္ဒရံ၊ လောကတ္ထိံ ပန အသတိယေဝပါပိယော၊ အသတိ
ကရဏံယေဝတိနိဿာမဏံ၊ ဟူရကား။ အသတိဘိ ပိဇ္ဇမာနေ၊ ဝိကာဘွဋ်
သည်ကိုဆင်ခြင်)။ ။ ဝုဏ္ဏနဒီဇာတကံ စတုတ္ထံ၊ ၂၁၄။

၂၁၅-ကစ္ဆပဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုရားသည်၊ အဝဓိဝတအတ္ထာနံ၊ အပရိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သောဤကစ္ဆပဇာတ်ကို၊ ဒေတာနံ ကျောင်းဟော်၌သို့တင်းသုံးဒေတော်
မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည် ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍ အမတ်အပေါင်းမြီရုံလျက်ထိုအရပ်
သို့သွား၍ လိပ်ကုန်ဖြင့် ဘုရားလောင်းကိုပညာရှိ၊ ဤလိပ်သည်အ သို့ပြု၍
ကျသနည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည်မင်းကိုဆုံးမလိုသည်ဖြစ်
၍ အကြောင်းကို စုံစမ်းလျက် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံးလျှင် သွား
၏။ ဤလိပ်သည် ဟင်္သာတို့နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပြုအပ်သည်ဖြစ်
လတ္တံ့။ ထိုဟင်္သာ တို့သည် ဤလိပ်ကို ဟိမဝန္တာသို့ဆောင်ကုန်အံ့ဟု တုတ်
တံကိုကုန်စေ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံသည်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသို့ပျံကုန်သည် ရှိ
သော် ဤလိပ်သည် တစုံတယောက် သောသူ၏ စကားကိုကြား၍ နှုတ်မ
စောင့်သည်၏အဖြစ်ဖြင့် တစုံတခုသောစကားကိုဆိုလိုခြင်းကြောင့် တုတ်
တံကို လွှတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့လွှတ်သည်ရှိသော် ကောင်းကင်မှကျ၍
အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သည်လျှင်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ကြံ၍ မင်းမြတ်၊ အ
လွန် နှုတ်ကြမ်းကုန်သော အဆုံးမရှိ ပြောဆိုတတ် သောသူတို့ မည်သည်
ကား ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သလျှင်ကတည်းဟု
ဆို၍။ ။

- (၂၀၅) အဝဓိ ဝတ အတ္ထာနံ၊ ကစ္ဆပေါ သော ပဗျာဟရံ၊
သုဂဟိတတ္ထိံ ကဋ္ဌတ္ထိံ၊ ပါစာယ သကိယာ ဝဓိ။ ။
  - (၂၀၆) တေပိ ဒိသွာ-နရ-ဝိရ-သေဋ္ဌ၊
ဝါဝံ ပမုဋ္ဌေ ကုသလံ နာတိဘေလံ၊
ပဿသံ ဗဟု-ဘာ-ဆောန၊ ကစ္ဆပံ ဗျာသနံ ဂတံ။ ။
- ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

၂၃၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၀၅)

(၂၀၅-၂၀၆) မဟာရာဇမင်းမြတ်၊ သောကတ္ထပေါ၊ ထိုလိပ်သည်၊ သုဂဟိတသို့၊ ကောင်းစွာကိုက်၍ ချီအပ်သော၊ ကဋ္ဌသို့၊ တုတ်တံနှင့်၊ ပဗျာဟာရံ၊ ပဗျာဟာရန္တော၊ နှုတ်ကိုမစောင့်၊ စကားဆိုခြင်းကြောင့်၊ အတ္တနံ၊ မိမိကိုယ်ကို၊ အဝဇိဝတ၊ သတ်လေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြံမိ၏။ သက်ယာ၊ မိမိဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဝါဇာယ၊ စကားဖြင့်၊ အဝဇိ၊ မိမိကိုပင်မိမိသတ်၏။ နရ-ဝရ-သေဋ္ဌ၊ ထူးထူးပါင်းတို့သွင်မြတ်သော၊ လှေသော၊ အသျှင်မင်းမြတ်၊ ပဏ္ဍိဘော၊ ပညာရှိသောသူသည်၊ ဒေတံ၊ ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍၊ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိသောစကားကိုသာလျှင်၊ ပုဗ္ဗေ၊ ပြောဆိုရာ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုအပြစ်မရှိသောစကား၌လည်း၊ အယံ၊ ပေလံ၊ အခါလေးဖြင့်၊ ဝါ၊ ကာလကိုလွန်စေ၍၊ အပရိပဗ္ဗာဂိံ၊ အပိုင်းအခြားမရှိ များစွာသောစကားကို၊ နပမုဋ္ဌေ၊ မကိုရာ၊ ဗဟု၊ သာ၊ စောနု၊ စကားများခြင်းကြောင့်၊ ဗျာ၊ နံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဂတံ၊ ရောက်သော၊ ကဋ္ဌပံ၊ လိပ်ကို၊ ပဿသ၊ မြင်၏လော၊ (နှစ်ဂါတာတို့တွင် နောက်ဂါတာပုဗ္ဗေ၊ နန္ဒဝဇိရာ၊ အပရဗု၊ ထာပတ္တ၊ ကုသလံ၊ နာတံ၊ ဝေလံ၊ နှိတလံ၊ ဒိ၊ နည်း၊ အနံ၊ နံ၊ ပြည့်ဝသည်)။ ကတ္ထပဇာတကံ၊ ပဉ္စမံ၊ ၂၁၅။

၂၃၆-မစ္ဆဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နမာယမဂ္ဂိယပတ်၊ အပရိသော၊ ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမစ္ဆဇာတ်ကို ဇောဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်း ဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သင်္ခါတို့သည်ကွန်ဉ္ဇသောငါးကိုဆယ်၍ပူးသောသံအပြင်၌ထားကုန်၍မိကျိုး နှိဉ္ဇငါးကိုကင်၍စားကုန်အံ့ဟုထံ မှီကုန်သည်ရှိသော်ငါးသည်ငါးမကိုအာရုံပြု၍ငိုလျက်။ ။

- (၂၀၇) န မာယမဂ္ဂိ တပတံ၊ န သုလော သာရတတ္ထိတော၊
ယဉ္ဇ မံ မညဘာ မန္တိ၊ အညံ သော ရတိယာ ဂတော။ ။
  - (၂၀၈) သော မံ ဒဟတံ ရာဂဂ္ဂိ၊ ဝိတ္တံ ဝုပတပတိ မံ၊
ဇာလိနော မုဉ္ဇထာယိရာမံ၊ န ကာဇမ ဟညတေ ကွမိ။ ။
- ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကုန်၏။ ။

(၂၀၇-၂၀၈) ဇာလိနော၊ အသျှင် တံငါတို့၊ အယံအဂ္ဂိ၊ ဤမီးသည်၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ နတပတိ၊ မပူစေ။ သာဓု-တန္တိတော၊ ကောင်းစွာ ချွန်အပ်သော၊ အယံသူလော၊ ဤတံရွှိသည်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နတပတိ၊ မစူးစေ။ ဝါ၊ ပူပန်ခြင်းကို မဖြစ်စေ။ သော၊ ထိုငါ့လင် ငါးဖိုသည်။ ရတိယာ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော် သဖြင့်။ အညံ၊ ငါမှတပါးသော ငါးမနောက်သို့၊ ဂတော၊ လိုက်လေပြီ၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ မန္တိ၊ ငါ့မယား ငါးမသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယဉ္ဇမညတေ၊ အကြင်အောက်မေ့ရှာလတ္တံ့။ တဒေဝ၊ ထိုငါ့မယား ငါးမ၏ အောက်မေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တပတိ၊ ပူစေ၏။ သောရာဂဂ္ဂိ၊ ထိုငါးမကို တပ်စွန်းခြင်း တည်းဟူသော ရာဂမီးသည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒဟတိ၊ လောင်၏။ ဝိတ္တဉ္ဇ၊ ရာဂနှင့်ယှဉ်သော ငါ၏စိတ်သည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဥပတပေတိ၊ ပူလောင်စေ၏။ အယိရာ၊ အသျှင်တံငါတို့၊ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ မုဉ္ဇထ၊ လွှတ်ကြပါကုန်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို ပစ္ဆိတော၊ တောင့်တသော။ သတ္တော၊ သတ္တဝါကို။ ကွမိ၊ တရံတဆစ်၌။ နဟညတေ၊ မသတ် မညှဉ်းဆဲထိုက်။ (ကနည်းကား)။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မန္တိ၊ ငါးမသို့၊ အနုဗန္ဓမာနော၊ လိုက်သောသူကို၊ တုမှာဒိသေဟိ၊ အသျှင်တို့ကဲ့သို့သော သူတို့သည်။ ကွမိ၊ တရံတဆစ်၌။ နဟညတေ၊ သတ်ခြင်းငှါမထိုက်။ (ဇာလာဒေဝေသံအတ္ထိတိဇာလိနော၊ တံငါ ရသတည်း။ ဇာလိနောတိ ကေဝနေ အာလပတိ၊ တေဟိဇာလဿ အတ္ထိတာယဇာလိနောတိဂုဉ္ဇန္တိ။ (အဋ္ဌကထာ)။ မုဉ္ဇထာယိရာမန္တိ မုဉ္ဇထ မေသာဇိနောတိယာစတိ။ ဟုအဋ္ဌကထာ ဘွင်ရကား။ အယိရသည်သာမိ၏ ပရိယာယ်ဟု မှတ်ရာသည်။ ဝိးဝါးသာတွေးဆ၍ မှတ်ရသည်မဟုတ်။ ကျမ်း ငုတ်တုပ် ရှိသည်ကား။ ပရိယာဒိနံ ရယာဒိဝဏ္ဏဿယရာဒိဟိဝိပရိယာယော။ ပရိယုဒါဟာသိ၊ ပယိဂုဒါဟာသိ၊ အရိယဿ၊ အယိရဿ၊ ဗဟုအာဗာဝေ၊ ဗဂ္ဂါဗာဝေ၊ မသကာ၊ မကဿ။ နအဘိနေယျ၊ အနဘိနေယျ၊ အရိယာ၊ အယိရာ၊ အရိယသန္ဓေန သာဗိဝိဝတ္တဗ္ဗော၊ အရိယောအယိရာ၊ သာဗိဝိဝိ အတ္ထော။ ဤသန္ဓနိတိ ကျမ်းငုတ်တုပ် ရှိသတည်း။ ပရိယာဒိနံ၊ ပရိယ အရိရှိ သည်တို့၏။ ရယာဒိဝဏ္ဏဿ၊ ရ၊ ယ၊ အစရှိသော ဂုဏ္ဏ၏။ ယ၊ ရ၊ ဒိဟိ၊ ယ၊ ရ၊ အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဝိပရိယာယော၊ မှေးနောက်ပြန်ခြင်းသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သုဟုအံ့။ အရိယ သန္ဓေန သာဗိဝိ ဝတ္တဗ္ဗော၊ ဟူသောသင်္ဂြိုဟ် ဝိသန္ဓါ

၂၃၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဘေဒကောသလဝဂ္ဂ (၂၈၈)

ဖြင့် သောတာပန် စသော အရိယာစစ် ကိုသာ ဆိုအပ်သည် မဟုတ်။ အရှင်ကိုလည်း အရိယ၊ ဆိုအပ်၏ ဟုပေါင်း။ ဤအလိုသော်၊ မုဉ္ဇထာယိ ရာဖြစ်၍ သံယုဂ်ကင်း လာသိုသည်။ အကယ်၍ မုဉ္ဇထာယိရာ၊ ဟု သံယောဂနှင့် ရှိငြားအံ့၊ အပျိုရာသည် အယျ၏ ပရိယာယဟု မှတ်အပ်၏။ မှတ်အပ်၏ ဆိုသော်လည်း မှီဥက္ကံသို့ အခြေအမြစ် မရှိသော စကားမဟုတ်။ ကျမ်းဂုဏ်တုတ် ရှိသည်ပင်။ ဝဇ္ဇတေ အယျိရေ ဖြစ်ဟွ၊ (စန္ဒကိန္နီဒီအာတ်)၊ ဝဇ္ဇာမိတေ အယျိရေ ပသန္နိစိတ္တော၊ အယျိရေတိ အယျော၊ (သမုဘင်္ဂအာတ် ။ ။ နှစ်တွဲရှိသင့်သော်လည်း။ ဤအဋ္ဌကထာကုလိက ကျော၍ သံယောဂနှင့် မှီ ။ ဝဇ္ဇတေ အယျိရေကို အယျောတွင် ခြင်းသည် ကား သုက၊ သုပက၊ သာမိ၊ သွာမိ၊ သုပါမိ၊ သတ္တော၊ သတ္တဝေါတို့ကဲ့သို့၊ အယျ၊ ဟုသော အပ္ပက္ခရသည် အယျိရ၊ ဟု၊ ဗဂ္ဂက္ခရဖြစ်သည် ဟုလို။ အပ္ပက္ခရနံ ဗဂ္ဂက္ခမည ထက္ကဉ္စ။ အပ္ပက္ခရနံ အက္ခရာ နည်းသောပုဒ်ဘုံ၏။ ဗဂ္ဂက္ခံ၊ အက္ခရာ များသည်၏ အဖြစ်သည် ၎င်း။ အညထက္ကဉ္စ၊ တပါးသော အပ္ပက္ခရ၏ အဖြစ်သည်၎င်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သုတံအံ့။ သရတိ၊ သုသရတိ၊ သုကေဟိ၊ သုပကေဟိ၊ သွာမိ၊ သုပါမိ၊ သာမိနိ၊ သုပါမိနိ၊ သတ္တော၊ သတ္တဝေါ၊ မက္ခော၊ မာတိယော၊ ဧဒ၊ ဒုဝေ၊ တဏှာ၊ တထံကာ၊ ပမံ၊ ငရမံ၊ ဣဒ္ဓိ။ ဤကား ဥဒါဟရုဏ်၊ ဣဒ္ဓါဒ္ဓိ၊ အာဒိ သန္ဓါဖြင့်၊ အယျ၊ အယျိရ၊ စသည် ဘုံကဲ့သို့။ (သန္ဓိနိဘ)။ မတ္တတေ ကံဆဉ္စ၊ ၂၁၆။

၂၁၇-သေဂ္ဂုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွ သောလောက ကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ထုရားသည်၊ သဗ္ဗောသောကော၊ အစရှိ သောဂါထာပုဒ်ဘုံဖြင့် ဘန်းသာဆင် အပ်သော ဤသေဂ္ဂုဇာတ်ကဲ့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ တယောက်သော ဟင်းရွက်သည် ဖြစ်သော ဒါယကာကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၌ ဟင်းရွက် သည်သည်လျှင် ထို့ကို စုံပမ်းအံ့ ဟု၍ တောသို့ ဆောင်၍ ကံလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အလုံရှိသကဲ့သို့ ပြု၍ လက်၌ ကိုင်၏။ ထိုအခါ၌ ဝိုလတ်သော ထိုထို့ကို အဘသည်။ ။

(၂၀၉) သဗ္ဗော လောကော အတ္တမနော အဟောသိ၊
 အ-ကောဝိဒါ ဂါမ-ဓမ္မဿ သေဂ္ဂု၊
 ကောမာဂိကာ နာမ တဝ-ဇ္ဇ ဓမ္မော၊
 ယံ တံ ဂဟိတာ ပပနေ ပရောဒသိ။ ။

ဟူသော ဤရှေးဦးစွာသော ဂါထာဖြင့်မေး၏။ ။

(၂၀၉) အဗ္ဗ၊ အမိ၊ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော၊ လောကော၊ သတ္တဝါ
 သည်၊ ဇောဿာကာမသေဝနာဿ၊ ထိုကာမဂုဏ်ကို ခိုဝှဲခြင်း၌၊ အတ္တမ
 နော၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိသည်၊ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏၊ သေဂ္ဂု၊ ချစ်သွီး
 သေဂ္ဂု၊ တုံ့ပန၊ သင်သည်တမူကား၊ ဂါမ-ဓမ္မဿ၊ ရွာသူဘို့၏ အကျင့်၌၊
 အ-ကောဝိဒါ၊ အဘယ်ကြောင့် မလိမ္မာဘိသနည်း၊ တံ၊ သင်သည်၊ ပဝနေ၊
 တောအရပ်၌ မယာ၊ ငါသည်၊ သန္ဓာဝသေန၊ ပေါင်းဘော်လိုသည်၏ အ
 စွမ်းအားဖြင့်၊ ဂဟိတာ၊ လက်၌ကိုင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ယံပရောဒသိ၊ အ
 ကြင်ငို၏၊ အဇ္ဇ-ယသ၊ ဇေဇေသော၊ ဤသို့ငိုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ တဝ၊ သင်
 ၏၊ ဓမ္မော၊ သဘာဝသည်၊ ကော၊ အသို့နည်း၊ (ထည့်)၊ တံ၊ သင်သည်၊
 ကောမာဂိကာနာမ၊ ကုမာဂိကစင်စစ်ဖြစ်သော သဘောသော၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊
 ပုစ္ဆတိ၊ မေး၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ သူငယ်မသည်၊ ဘခင်၊ အကွန့်ပ်သည် သူငယ်မ
 ဟုတ်သလျှင်ကတည်း၊ ကျွန့်ပ်သည် မေထုန်အကျင့်မည်သည်ကို မထိဟု
 ဆို၍ ငိုကြွေးလျက်။ ။

(၂၉၀) ယောဒုက္ခ-ပုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ ဟာဏံ၊
 သော မေဝိတာ ဒုန္တိ ဝနေ ကရောတိ၊
 သာ ကဿ ကန္ဓာမိ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊
 ယော တာယိတာ သောသဟာသံ ကရောတိ။ ။

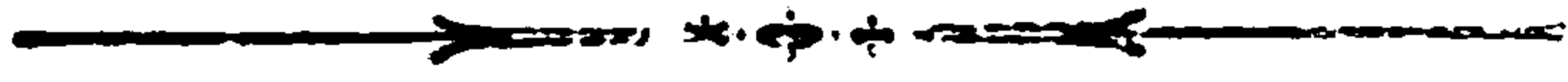
ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၉၀) တာဘ၊ ဘခင်၊ ယောဝိတာ၊ အကြင် အဘသည်၊ ဒုက္ခ-ပုဋ္ဌာ
 ယ၊ ဆင်းရဲထွေသည်ရှိသော်၊ တာဏံ၊ စောင့်ရှောက်သည်၊ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်
 ရာ၏၊ သောဝိတာ၊ ထိုအဘသည်၊ ဝနေ၊ လူသူမင်း တောကြီးအရပ်၌၊ ဒုန္တိ၊
 ကိုယ်မှဖြစ် သောသွီး၌လွန်ကျ၊ ပြင်မှားခြင်းကို (နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ ။ ကရောတိ
 ကတံမညတိ၊ ပြုကောင်း၍ဟု ထင်မှတ်ဘိ၏၊ သာဟံ၊ ထိုအကွန့်ပ်သည်၊
 ဝနဿ၊ တောအရပ်၏၊ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌၊ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏၊ သန္တိကော၊

၂၅၀. ၂-ရကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၀)

အထံ၌၊ တာဏဂဟဏတ္ထာယ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုယူအံ့သောငှါ၊ ကန္ဓာ
မိ၊ ဝိ၊ ဝိ၊ ပါရအံ့နည်း။ ယောပိဟာ၊ အကြင်အဘသည်၊ ဘာယိယာ၊ စောင့်ရှောက်
ထိုက်၏။ ယောပိ ဟေ၊ ထိုစောင့်ရှောက်ချမည့်အဘသည်သျှင်၊ လဟာသံ
သာဟာသံ၊ နိုင်ထက်ကလူအမှုသွမ်းဖြင့်ရန်ပေးသောအမှုဟု၊ ကရောထိ၊ ပြု
အံ့ကြံခဲ့ဘိ၏။ ။ သတ္တုဇာတကံသတ္တမံ၊ ၂၁၂။

၂၁၈-ကုရုဝါဏိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကီ ဆုံးမတော်မူတတ်သော လဗ္ဗညုဇိတ်
စွာထူရှားသည်။ သဋ္ဌာသာသာဋေယျမိခံ၊ အစရှိသောဂါထာနှင့်ဖြင့် ထန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤကုရုဝါဏိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပျောက်သောကုန်သည်စဉ်းလဲကိုအကြောင်းပြု
၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အသျှင်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူ အိပ်၌ သံထွန်သွားငါးရာတို့ကို ထား
အပ်ကုန်၏။ ထိုသူသည်လင်၏ထွန်သွားထိုက်ကြွက်တို့သည် စားအပ်ကုန်
၏ဟုဆို၍၊ ဤသည်ကား လင်၏ထွန်သွားတို့ကို စားကုန်သောကြွက်တို့၏
မစင်တည်းဟုမစင်ကိုပြု၏။ အသျှင်၊ ကြွက်တို့သည်ထွန်သွားထိုက်အကယ်
၍ စားနိုင်ကုန်အံ့၊ စွန်တို့သည်လည်း သုဇယံတို့ကိုချီနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ကြွက်
တို့သည်ထွန်သွားတို့ကိုအကယ်၍မစားနိုင်ကုန်အံ့၊ စွန်တို့သည်လည်း ထိုသူ
ဇယံကို မချီနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသူသည်ကား သင့်ထွန်သွားတို့ကို ကြွက်တို့
သည် ခဲအပ်ကုန်၏ဟုဆို၍၊ ထိုကြွက်တို့၏ခဲသည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း မခဲ
သည်၏အဖြစ်ကို၎င်း သိပါကုန်လော့။ ဘုရားကိုဆုံးဖြတ်တော်မူပါကုန်လော့
ဟုဆို၍၊ သုရားလောင်းသည်ထိုကုန်သည်၏အတုစဉ်းလဲသည်၏အဖိုက်ကို
သိ၍သိစေအံ့ဟုဆို၍၊ ဤကုန်သည်သည်ကြံ အပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဟုဆို၍ သင်
သည်ကောင်းစွာကြံအပ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၆၀) သဋ္ဌာသာ သာဋေယျမိခံ သုဂိန္တိကံ၊
ပဒတ္တန္တိကံ ပဒိကုရုသာ ကုရု
ဖေလံ စေ ခါဒေယျံ မုဘိဟော၊
ကသ္မာ ကုမာရံ ကုလသာ န ဟဇေယျံ။

၂၁၈-ကုဋ္ဌဝါဏိဇဇာတ်။ (၂၉၁)

(၂၉၂) ကုဋ္ဌဿ ဟိ သန္တိ.စ ကုဋ္ဌ-ကုဋ္ဌာ၊
ဘဝန္တိ စာပိ နိကတိနော နိကတျာ။
ဒေဟိ ပုတ္တနုဋ္ဌ ဖါလ-နုဋ္ဌဿ ဖါလံ၊
မာ တေ ပုတ္တ.မဟာသိ ဖါလ-နုဋ္ဌော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၉၁-၂၉၂) ဘဏော၊အချင်း။တယာ၊သင်သည်။သဋ္ဌဿ၊စဉ်းလဲ
သောသူ၏။ဣဒံသာဋ္ဌေယျံ၊ဤအတူစဉ်းလဲသည်၏အဖြစ်ကို။ သုပိန္တိ တံ၊
ထုထုကြံအပ်၏။ ကုဋ္ဌဿ၊ကောံကျစ်သောသူ၏။ ပဋိကုဋ္ဌံ၊ အတူကောံ
ကျစ်သည်၏အဖြစ်ကို။ ကတော၊ပြု၍။ ပစ္စောဒ္ဓိတံပဋိသြဒ္ဓိတံ၊ကောက်
ကျစ်တုပြု၍ ကြော့အပ်၏။ ဝါ၊ တဘန်လက်တုံ၊ပြန်၍ ကြော့အပ်၏။ ဖါ
လံ၊သံထွန်သွားကို။ မူသိကာ၊ကြွက်တို့သည်။ စေခါဒေယျ၊အကယ်၍
စားနိုင်ကုန်အံ့။ကုမာရံ၊သူငယ်ကို။ကုလလာ၊စွန်တို့သည်။ ကသ္မာ၊အဘွဲ့
ကြောင့်။နဟရေယျ၊မချီနိုင်ချေကုန်အံ့နည်း။ ဟရေယျ၊ဝေ၊ ချီနိုင်ကုန်
သည်သာလျှင်တည်း။ ။ဣဓလောကော၊ဤလူ့ပြည်၌။ကုဋ္ဌဿ၊ ကောံ
သောသူ၏။ကုဋ္ဌ-ကုဋ္ဌာ၊ကောံတုံ၊ ကောံကုန်သောသူတို့သည်။သန္တိ ဟိ၊
ရှိကုန်ရာသလျှင်ကတည်း။ နိကတိနော၊ စဉ်းလဲတတ်သောသူကို။ နိက
တျာနိကတိယာ၊ အတူစဉ်းလဲသောအမှုကို။ ကာရကာစာပိ၊ ပြုတတ်
သောသူတို့သည်လည်း။ဘဝန္တိ၊ရှိကုန်သည်သာတည်း။ ပုတ္တနုဋ္ဌ၊သား
ပျော်သောယောက်ျား၊ဖါလ-နုဋ္ဌဿ၊ ထွန်သွားပျော်သ သူအား။ ဖါလံ၊
ထွန်သွားကို။ဒေဟိ၊ပေးပေ။ဖါလ-နုဋ္ဌော၊ ထွန်သွားပျော်သောသူသည်။
တေ၊သင်၏။ပုတ္တံ၊သားကို။မာအဟာသိ၊ဆောင်ယူ၍မသွားစေလင့်။ ။
(သဋ္ဌ ကေတဝေဟိ သာသံကိလေသေသုစ။သဋ္ဌတိ။သဋ္ဌော။သဋ္ဌောတိ
ကေရာဓိကော။ ။သဒ္ဓနိတိရှိရကား။သဋ္ဌဿ၊ဟု၊မုဒ္ဓဇ္ဇ၊နှင့်လိုသည်။ ။
ဓု ဝိပနုဒ္ဓနေသု။ ဝေတိ၊ဥဒ္ဓေတိ။ ပါသံဝေန္တိတိပါသဏ္ဍာ။ ။သဒ္ဓနိတိ
လာရကား၊တတိယက္ခရာ၃၊နှင့်လိုသည်)။ ။ကုဋ္ဌဝါဏိဇဇာတ်ကံ အ
ဋ္ဌမံ။၂၁၈။

၂၁၉-ဂရဟိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တက္ခသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်

၂၄၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၂၉၃)

စွာဘုရားသည်။ ဟိရညံမေ၊ သုဝဏ္ဏံမေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဂရဟိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောဝံသောသာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားလောင်းကိုထိုမျှော်တို့သည် လှူပြည်၌လူတို့၏ ဖြစ်သောအမှုအရာမည်သည်ကိုသင်တို့သည်သိကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့အားလည်းပြောဆိုကုန်လော့၊ ငါတို့သည်နာလိုကုန်၏ဟုဆိုကြကုန်၏။ လူတို့၏အမှုအရာကိုသင်တို့သည် ငါ့ကိုမမေးကြကုန်လင့်ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆိုလတ်သည်ရှိသော်၊ ဆိုပါကုန်ဦးလော့၊ နာလိုကုန်၏ဟုမျှော်တို့သည်ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ အချင်းတို့၊ လူတို့မည်သည်ကား၊ မင်းတို့သည်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း၊ ငါ့ဥစ္စာငါ့ဥစ္စာဟူ၍သာလျှင်ဆိုကုန်လျက်၊ ဖြစ်ကုန်၍အတည်မရှိသော သဘောကြောင့် အနိစ္စ၏အဖြစ်ကိုမသိကြကုန်။ ယခုအခါ၌ထိုအလွန်မိက်သောလူတို့၏အကြောင်းကိုသင်တို့သည်နားထောင်ကုန်လော့ဟုဆို၍။ ။

(၂၉၃) ဟိရညံ မေ သုဝဏ္ဏံ မေ၊ ဧသော ရတ္တိံ ဒိဝါ ကထာ။
ဒုဗ္ဗေဓာနံ မနုဿာနံ၊ အရိယ-ဓမ္မံ အ-ပဿတံ။ ။

(၂၉၄) နွေ နွေ ဂဟပတယောဂေဟော၊ ဧကောတတ္ထအ-မဿုကော။
လမ္ပတ္ထနော ဝေဏိ-ကတော၊ အထော အင်္ဂါတ-ကဏ္ဍကော။
ကိတော ဓနေန ဗဟုနာ၊ သော တံ ဝိတုဒတေ ဇနံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

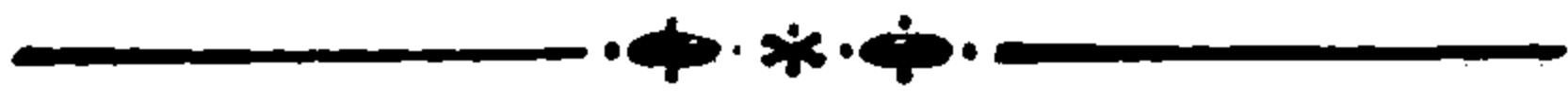
(၂၉၃-၂၉၄) ဘဝန္တော၊ အချင်းမျှော်အပေါင်းတို့။ ဒုဗ္ဗေဓာနံ၊ ပညာမရှိကုန်သော။ အရိယ-ဓမ္မံ၊ ဘုရားအစရှိသောအရိယာတို့၏တရားကို။ ဝါ၊ အပြစ်ကင်းသောကိုးပါးသောလောကုတ္တရာတရားကို။ အ-ပဿတံ အ-ပဿန္တာနံ၊ မမြင်ကုန်ထသော။ မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌၎င်း။ ဒိဝါ၊ နေ့၌၎င်း။ ကထာ၊ မပြတ်ပြောသောစကားသည်ကား။ မေ၊ ငါ၏။ ဟိရညံ၊ ငွေ။ မေ၊ ငါ၏။ သုဝဏ္ဏံ၊ ရွှေ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧသောကထာ၊ ဤငါ့ငွေငါ့ရွှေဟူ၍ဆိုသောစကားသာလျှင်တည်း။ အညံ၊ ငါ့ငွေငါ့ရွှေပြောသည်မှတစ်ပါးကို။ တေ၊ ထိုအိမ်ရှင်တို့သည်။ ပဉ္စက္ခန္ဓာ၊ ငါးပါးသောခန္ဓာတို့သည်။ အနိစ္စာ၊ အမြဲမရှိကုန်။ ဟုတွာ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်၍။ နဘဝန္တိ၊ အရှည်မတည်ပျက်စီးကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ တနည်း။ အညာ၊

ငါ့ငွေငါ့ရွှေပြောသည်မှတပါးသော။ အနိစ္စံဝါ၊အနိစ္စဟူ၍၎င်း။ ဒုက္ခံပိ
ဒုက္ခဟူ၍၎င်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ တေသံ၊ ထိုအိမ်၌နေသောသူတို့အား။ က
ထာနာမ၊အနိစ္စဒုက္ခနှင့်စပ်သောစကားမည်သည်။ နတ္ထေဝ၊အလျှင်းပင်
မရှိခဲ့။ ဂေဟေ၊အိမ်၌။ ဧဒ္ဒေ၊ နှစ်ယေဝံနှစ်ယေဝံကုန်သော။ ဂဟပတ
ယော၊ အိမ်ရှင်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ယေဝံကုန်သော
အိမ်ရှင်တို့တွင်။ ဧကော၊တယေဝံသောအိမ်ရှင်သည်ကား။ အ-မဿု
ကော၊မုတ်ဆိတ်ကြင်စွယ်လည်းမရှိ။ လဗ္ဗတ္ထနော၊ရှည်သောသားမြတ်
လည်းရှိ၏။ ဝေဏိကတော၊အထူးထူးအပြားပြား အခြင်းအရာအားဖြင့်
ထုံးအပ်သော ဆံထုံးလည်းရှိ၏။ အထော၊ ထိုမျှ။ အင်္ဂတ-ကတ္တ
ကော၊နားရောင်းပန်ဆင်ဝတ်စရာဘောက်အပ်သောနားလည်းရှိ၏။ ဗ
ဟုနာ၊များစွာသော။ ဓနေန၊အတွင်းဥစ္စာဖြင့်။ ကိတော၊ဝယ်ယူဆောင်
အပ်၏။ တနည်းကား။ ဗဟုနာဗဟုံ၊များစွာသော။ ဓနေနဓနံ၊ဥစ္စာကို။ မာ
တာပိတူနံ၊သူ့မိသူ့ဘတို့အား။ ဒတွာ၊ပေး၍။ ကိတော၊ဝယ်ယူဆောင်
အပ်၏။ သော၊ထိုအဘိုးဥစ္စာများစွာပေး၍ ဝယ်အပ်သောအိမ်ရှင်တဦး
သည်။ တံဇနံ၊ထိုကျွန်အမှုလုပ်အစရှိသောသူကို။ ဝိတုဒတေ၊ဟယ်ကျွန်
ပျက်။ နင်သည်အမှုကိုမပြုကောင်းသလောဟု နှုတ်သီးလှံဖြင့်ထိုးတတ်
၏။ ။ ဝေံ၊ဤသို့။ လောကေ၊လူ့ပြည်၌။ အတိဝိယ၊အလွန်လျှင်။ အ-ယုတ္တံ၊
မသင့်ဟူ၍။ ဗောဓိသက္ကော၊ဘုရားလောင်းသည်။ မနုဿလောကံ၊လူ့
ပြည်အရပ်ကို။ ဂရဟိ၊ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ တံ၊ ထိုဘုရားလောင်း လူတို့
ကြောင်းကြားပြောစကားကို။ သုတွာ၊ကြား၍။ သဗ္ဗေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်
သော။ ဝါနရာ၊မျှော်တို့သည်။ မာကထေထမာကထေထ၊တံပါ တံပါ မ
ပြောပါ ကုန်လင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အသောတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ မကြား
ကောင်းမနာသာယုတ်မာသောစကားဆိုးကို။ အသုမာတိ၊ကြားရကုန်
၏ဟု။ ဥဘောဟိဟတ္ထေဟိ၊လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်။ ကတ္ထေ၊နားနှစ်ဘက်
တို့ကို။ ဒဠံ၊ကြပ်ကြပ်။ ပိဒဟိံ သု၊ပိတ်ကုန်၏။ ဣမသ္မိံ ဌာနေ၊ဤကျော်ပျာ
အရပ်၌။ အမေဟိ၊ငါတို့သည်။ ဣဒံအ-ယုတ္တံ၊ဤစကားညစ် စကားယုတ်
ကို။ သုတံ၊ကြားအပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဌာနံ၊ထိုအရပ်ကို။ ဝိဂရဟိတွာ၊
အထူးထူးအပြားပြားကဲ့ရဲ့၍။ အညတ္ထ၊တပါးသောအရပ်သို့။ အဂမံသု၊
သွားကြလေကုန်၏။ သောပိဋ္ဌိပါသာဏော၊ထိုကျော်ပျာသည်။ ဂရဟိတ
ပိဋ္ဌိပါသာဏောယေဝနာမ၊ မျှော်တို့ကဲ့ရဲ့ရာကျော်ပျာဟူသောအမည်

၂၄၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၅)

ရှိသည်သာလျှင်။ ဇာတောကိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ ။ (ဇေဝံစသည်ကား အဋ္ဌကထာစကား)။ ။ ဂရဟိတဇာတကံ နဝမံ။ ၂၁၆။

၂၂၀-ဓမ္မဓဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သုဇိဝိတရူပေါသိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဓမ္မဓဇဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌာလုံလပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် တစုံတယေဘ်သောသူအား မကြားမူ၍ ပြာသာဒ်မှ သက်၍ အဦးတွင် သောတံခါးဖြင့် လျှင်မြို့မှ ထွက်၍ တောသို့ဝင်၍ တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ လောကဝံတရားရှစ်ပါး နှိပ်စက်လတ်သော် မတုန်ထုပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သဘောကို ဆင်ခြင်လျက်နေ၏။ သိကြားသည်ထို အကြောင်းကို သိ၍ ထောသားမူဆိုးကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း သို့ ကပ်လေ၍၊ ပုဏ္ဏား၊ သင်သည်နူးညံ့သိပ်မွေ့သော သဘောရှိလျက် အလွန်ဆင်းရဲသော သဘောရှိဘိသကဲ့သို့ ဤတောသို့ ဝင်၍ အဘယ်ပြုလျက်နေသနည်း၊ ဤအနက်ကို မေးလိုရကား။ ။

(၂၆၅) သုခံ ဇိဝိတ-ရူပေါ-သိ၊ ရဋ္ဌာ ပိဝန-မာဂတော။
သော ဧကကော ရုက္ခ-မူလေ၊ ကပဏော ပိယ ဈာယသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၅) ပြာဟွဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ သုခံ သုခေန၊ ချမ်းသာသဖြင့်။ ဇိဝိတ-ရူပေါ၊ အသက်ရှည်သော သဘောရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ရဋ္ဌာ၊ ပြည့်သောလူရှိရာမြို့ရွာအရပ်မှ။ ပိဝနံ နိရုဒကဋ္ဌာနံ အရညံ၊ ရေမရှိသော တောကြီးအရပ်သို့။ အာဂတော၊ ဝင်လတ်၍။ ရုက္ခ-မူလေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌။ ကပဏော ပိယ၊ အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ ဧကကော၊ တယေဘ်အထီးထီး။ နိသိန္ဒော၊ နေလျက်။ ဈာယသိ၊ ကြံ့မြိုင်၏။ ကိံ နာမ၊ အဘယ်မည်သောအမှုကိုလျှင်။ ဝိန္ဒေသိ၊ ကြံ့ဘိသနည်း။ ။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၂၉၆) သုခံ ဇိဝိတ-ရူပေါ-သ္မိ၊ ရဋ္ဌာ ဝိဝန-မာဂတော။
သော ဧကကော ရုက္ခ-မူလေ၊
ကပဏော ဝိယ ဈာယာမိ သတံ ဓမ္မံ အနုဿရံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၉၆) သမ္မာအဆွေ။ ဧတံ၊ ဤသင်ဆိုသောစကားသည်။ သစ္စံ၊ မှန်ပေ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဝါ၊ သုခံသုခေန၊ ချမ်းသာသဖြင့်။ ဇိဝိတ-ရူပေါ၊ အသက်ရှည်သော သဘောရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ရဋ္ဌာ၊ ပြည့်သောလူရှိရာမြို့ရွာအရပ်မှ။ ဝိဝနံနိရုဒ္ဓကဋ္ဌာနံအရညံ၊ ရေမရှိသောတောကြီးအရပ်သို့။ အာဂတော၊ ဝင်လတ်၍။ ရုက္ခ-မူလေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌။ ကပဏောဝိယ၊ အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ ဧကကော၊ တယောံထီးထီး။ နိသိန္နော၊ နေလျက်။ ဈာယာမိ၊ ကြံ့မြိုင်၏။ သတံ၊ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကဟုဆိုအပ်သော သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မံ၊ ဇာတာဇာဘစသောလောကဓံတရားရှစ်ပါးသည်နှိပ်စက်သော်လည်းမတုန်လှုပ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော တရားသဘောကို။ အနုဿရံ အနုဿရန္တော၊ အဘန်တလဲလဲအေခံမေ့လျက်။ နိသိန္နော၊ နေသည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်၏။ ။ (ဝိဝနံ၌ဝနံ၊ ကားရေကိုဟောသည်။ ဝိဂတံဝနံဥဒကံဇ္ဈောတိဝိဝနံ၊ ပြု။ ရေမရှိရာတောကိုရသတည်း။ ထို့ကြောင့်မဟုတ်လော။ နိရုဒ္ဓကဋ္ဌာနံအရညံ၊ ဟု၊ အဋ္ဌကထာဘွင့်သတည်း။ ကိံနာမေတံ စိန္တေ သိ၊ ကားပါဌသေသတည်း။ ဧတံကားအနက်မရှိ။ တံ၊ သင်သည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံ့၏။ ဧထံ၊ ဤသင်ကြံ့သောအကြံသည်။ ကိံနာမ၊ အဘယ်အကြံနည်း။ ဤသို့ပေးမှုအနက်ရှိ၏။ ကိံနာမေတံစိန္တေသိကားပါဌသေသမဟုတ်။ ဈာယာသိ၏အဘွင့်ဆိုခြားအံ့။ ပါဌသေသဟုတ်ကြောင်းကိုဆိုပေအံ့။ ဒုတိယဂါထာအဘွင့်၌ ကပဏောဝိယဈာယာမိ၊ ဘွင့်ပြီး၍။ ယံပနဝဒေသိ ကိံနာမေတံစိန္တေသိတိသန္တေပဝေဒေမိ၊ ဟုအနုဿန္တေအသစ်တက်ပြန်သောကြောင့်ပါဌသေသဖြစ်ကြောင်းကိုသိရသတည်း။ ဤနှစ်ဂါထာသာ ပါဌဇာတ်ဝယ်လာရှိသတည်း။ ယခုအခါအဋ္ဌကထာ၌လာသည်ကိုလည်းသိသာအောင်ဖိုးဇဉ်းဆိုလိုက်အံ့။ ။ ထိုအခါ၌ထိုဘုရားလောင်းကိုသိကြားမင်းသည်၊ ပုဏ္ဏား၊ ဤသို့သူတော်ကောင်းတို့၏သဘောကိုဆင်ခြင်သည်ဖြစ်လတ်သော် သင်သည်ဤအရပ်၌ အဘွဲ့ကြောင့် နေဘိသနည်းဟု

၂၄၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၆)

ဆို၏။ အဆွေ၊ မင်းသည် လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်
စောင့်ကိုဆောင်စေ၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော ဥယျာဉ်စောင့်ကို ရအံ့
သော ဌာမစွမ်းနိုင်။ ထိုငါသည် သူတပါး၏လက်၌ သေသဖြင့် အဘယ်ပြု
အံ့နည်း။ တောသို့ဝင်၍ ကိုးကွယ်ရာမရှိသော သေခြင်းဖြင့် သေအံ့ဟုကြံ
၍ ဤသို့လာ၍နေ၏ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ ပုဏ္ဏား၊ ငါသည် သိ
ကြားနတ်မင်းတည်း၊ ငါသည် သင့်တို့ ဥယျာဉ်အစရှိသည်တို့ကို ဘန်
ဆင်းအပ်ကုန်ပြီ။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်ကိုဘန်
ဆင်းအံ့သော ဌာမတတ်ကောင်း။ သင်တို့၏မင်း၏ဦးခေါင်းကို တန်းဆာ
ဆင်တတ်သော ဆေတ္တာသည်သည် ဆတ္တပါဏိမည်၏။ ထိုဆတ္တပါဏိ
သည် အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်
စောင့်ဖြင့် အလိုရှိသည်ရှိသော် ထိုဆေတ္တာသည်ကို ဥယျာဉ်စောင့်ကိုပြု
စိမ့်သော ဌာမဆိုလေလော့ဟု သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းအား အဆုံး
အမကိုပေး၍ မကြောင့်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ မိမိ၏နတ်ပြည်သို့လျှင် သွား၏။
ဘုရားလောင်းသည် အိမ်သို့သွား၍ နံနက်စာစားပြီးသော် မင်းအိမ်တံခါး
သို့သွား၍ ဆတ္တပါဏိကိုလည်း ထိုမင်းအိမ်တံခါး၌လျှင် မြင်၍ လက်၌
ကိုင်၍ အဆွေဆတ္တပါဏိ၊ သင်သည် လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသ
လော့ဟုမေး၍၊ ငါ၏အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို သင်အား
အဘယ်သူသည် ကြားသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ သိကြားနတ်မင်း
သည် ကြား၏ဟုဆို၍၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြားသနည်းဟုမေး
သည်ရှိသော်၊ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ကြား၏ဟု အလုံးစုံကို
ပြောဆို၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည် ငါသည်လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်
စုံသည်မှန်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌ ထိုဆတ္တပါဏိကို ဘုရားလောင်းသည်
လက်၌ကိုင်၍လျှင် မင်း၏ အထံသို့သွား၍၊ မင်းမြတ်၊ ဤဆတ္တပါဏိသည်
အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်
ဖြင့် အလိုရှိသည်ရှိသော် ဤဆတ္တပါဏိကို ဥယျာဉ်စောင့်ပြုကုန်လော့ဟု
ဆို၏။ ထိုအခါ၌ ထိုဆတ္တပါဏိကို မင်းသည် အချင်း၊ သင်သည် အင်္ဂါ
လေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသလော့ဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ငြုံ့၊ ဝူခြင်း
မရှိ၊ ရစ်မျိုးကိုလည်း မသေဘဲ၊ နမူးနထူး အလွန်အကျူး ချစ်ခြင်းလည်း မရှိ၊
အမျက်မထွက်သော အကျင့်ကိုလည်း ဆောံတည်၏။ ဤသို့အင်္ဂါလေး
ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါမင်းသည်၊ အိုဆတ္တပါဏိ၊ သင်သည် အ

ဘယ်ကိုအာရုံပြု၍ ငြိမ့်ခြင်းမရှိသနည်းဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊နာတော်မူ
လော့ဟုလျှော့၍၊မိမိ၏ငြိမ့်ခြင်းမရှိသည်၏အကြောင်းကိုဆိုလိုရကား။

ဣတ္ထိယာ ကာရဏာ ရာဇ၊ဗန္ဓာပေသိံ ပုရောဟိတံ။

သော မံ အတ္ထေ နိဝေဒေသိ၊တသ္မာ၊ဟံ အနုဿုယျကော။ ။

ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။

ရာဇ၊မင်းမြတ်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ဣမသ္မိံယေဝဗာရာဏသီနဂ
ရေ၊ဤဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်။ တာဒိသောဝ၊သင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့သ
ဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ ရာဇ၊မင်းသည်။ ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။ ဣတ္ထိ
ယာ၊မိန်းမ၏။ ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ ပုရောဟိတံ၊ပညာရှိပုရော
ဟိတ်ကို။ ဗန္ဓာပေသိံ၊နှောင်ဘွဲ့စေ၏။ သော၊ထို ပုရောဟိတ်သည်။ မံ၊အ
ကျွန်ုပ်ကို။ အတ္ထေ၊ အကျိုး စီးပွားတို့ကို။ နိဝေဒေသိ၊ ဟောကြားပေ၏။
တသ္မာ၊ထိုကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အနုဿုယျကော၊ ငြိမ့်ခြင်း
မရှိ။ ။

အဗန္ဓာ တတ္ထ ဗန္ဓန္တိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။ ဗန္ဓာပိတတ္ထ
မုစ္ဆန္တိ၊ယတ္ထ ဝီရာ ပဘာသရေ။ ။ဟူသောဗန္ဓနဇာတ်၌လာသော
နည်းဖြင့်လျှင်တပါးသောကာလ၌ဤဆတ္တပါဏိသည်မင်းဖြစ်၍ခြေရင်း
၌မြဲကုန်သော ခြေံကျိပ်လေးယေံကုန်သောအမတ်တို့နှင့်တကွ ချွတ်
ယွင်းပြီး၍မိမိ၏နှလုံးအလိုကို မဖြည့်သောဘုရားလောင်းကိုဖျက်ဆီးလို
သောမိဘုရားသည် ချောပစ်၍ နှောင်ဘွဲ့စေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုဘုရား
လောင်းကို နှောင်ဘွဲ့၍ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည်
မိဘုရား၏အဟုတ်အမှန်ဖြစ်သောအပြစ်ကိုကြား၍မိမိသည်လွတ်သည်
ရှိသော်၊ မင်းသည်နှောင်ဘွဲ့ စေအပ်ကုန်သော အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်
သောခြေရင်း၌မြဲစွဲကုန်သောအမတ်တို့ကိုလွှတ်စေ၍၊မင်းမြတ်၊ထို ခြေံ
ကျိပ်လေးယေံကုန်သောအမတ်တို့၏၎င်း၊ မိဘုရား၏၎င်းအပြစ်ကို အ
သျှင်မင်းမြတ်တို့သည် သည်းခံတော်မူကုန်လော့ဟုဆုံးမ၏။ အလုံးစုံကို
အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်အကျယ်အားဖြင့်သိအပ်၏။
ထိုစကားကိုကြား၍။ ။ဣတ္ထိယာကာရဏာရာဇ၊ဗန္ဓာပေသိံ ပုရောဟိ
တံ။သောမံအတ္ထေ နိဝေဒေသိ၊တသ္မာဟံအနုဿုယျကော။ ။ဟူ၍ဆို
၏။ထိုအခါ၌ကား၊ထိုမင်းသည် ငါသည်တသောင်းခြောက်ထောင်ကုန်
သောမိန်းမကိုစွန့်ပစ်၍ထို တယောက်ထည်းသောမိန်းမကိုသာလျှင် ကိ

လေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်ထောက်ပံ့ပါသော်လည်း ရောင့်ရဲစိမ့်သောဌာ
 မစွမ်းနိုင်။ ဤသို့အလိုဆန္ဒ ပြည့်နိုင်ခဲ့ကုန်သော မိန်းမတို့အား အမျက်
 ထွက်ခြင်းမည်သည်ကား၊ ဝတ်သောအဝတ်သည် ညစ်နွမ်းလတ်သည်
 ရှိသော်၊ အဘွားကြောင့် နင်ညစ်နွမ်းဘိသနည်းဟု အမျက်ထွက်သည်နှင့်
 တူ၏။ စားသောထမင်းသည်မစင်၏အဖြစ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ အဘွား
 ကြောင့်မစင်၏အဖြစ်သို့ နင်ရောက်ရဘိသနည်းဟု အမျက်ထွက်သည်
 နှင့်တူ၏။ ယခုအခါယနေ့မှစ၍ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
 အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ကိ
 လေသာကိုမှီ၍ ငါ့အား ငြူစူခြင်းတို့သည် မဖြစ်စေကုန် သတည်း၊ ဟု
 မိဋ္ဌာန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ငြူစူခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကိုရည်
 ၍၊ တထွာဟံအနုဿယျကော၊ ဟူ၍ဆို၏။ ။

ထိုအခါ၌ထိုဆတ္တပါဏ်ကို မင်းသည်၊ အချင်းဆတ္တပါဏ်၊ အဘယ်
 အာရုံကိုမြင်၍ ရစ်မျိုးကို မသောက်သနည်းဟုမေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏ်
 သည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။ ။

မတ္တော အဟံ မဟာ-ရာဇ၊ ပုတ္တ-မံသာနိ ခါဒယိံ။
 တဿ သောကေနဟံ ဖုဋ္ဌော၊ မဇ္ဇ-ပါနံ ဝိဝဇ္ဇယိံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။ မဟာ-ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ မတ္တော၊ ရစ်သည်ဖြစ်၍။ ပုတ္တ-မံသာနိ၊ သား၏အသားတို့ကို။ ခါဒ
 ယိံ၊ စားဘူး၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊ ထိုသေလေသော သား
 အား။ သောကေန၊ အောင်မေ့စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဖုဋ္ဌော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်
 ဖြစ်၍။ မဇ္ဇ-ပါနံ၊ သေသေခံခြင်းကို။ ဝိဝဇ္ဇယိံ၊ ကြဉ်ရှောင်၏။ ။ မင်းမြတ်၊
 အကျွန်ုပ်သည် ရှေး၌သင်မင်းကဲ့သို့သော သဘောရှိသောဗာရာဏသီ
 မင်းဖြစ်၍ရစ်မျိုးနှင့်ကင်း၍ဖြစ်အံ့သောဌာမစွမ်းနိုင်၊ အမဲမရှိသောထမင်း
 ကိုလည်းစားအံ့သောဌာမစွမ်းနိုင်။ မြို့၌ဥပုသ်နေ့တို့၌ သားငါး မသတ်စေ
 လင့်ဟုစည်လည်စေ၏။ စားတော်ချက်သည် ပက္ခ၏တဆဲ့သုံးရက်နေ့၌
 လျှင် အမဲကိုယူ၍ထား၏။ မကောင်းသဖြင့်ထိုအမဲကိုထားအပ်သော်ထို
 အမဲကိုခွေးတို့သည်စားကုန်၏။ စားတော်ချက်သည် ဥပုသ်နေ့၌ အမဲကို
 မရ၍မင်းအားအထူးထူးအပြားပြား မြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇ
 ဇဉ်ကိုချက်၍ ပြာသာဒ်သို့တင်၍ကပ်အံ့သောဌာမဝံ့ရကား၊ မိဘုရားသို့
 ကပ်လေ၍၊ အသျှင်မိဘုရား၊ ယနေ့အကျွန်ုပ်သည်အမဲကိုမရ၊ အမဲမရှိ

သော စားတော်မည်သည်ကို ဆက်ကပ်အံ့သောငှါမဝံ့၊ အသို့ပြုပါရအံ့
 နည်းဟုလျှောက်၏။ အမောင်စားတော်ချက်၊ ငါ၏သားကိုမင်းသည်ချစ်
 လေးမြတ်၏နှစ်သက်၏။ ငါ၏သားကိုမြင်၍မင်းသည် ထိုသားတော်ကို
 လျှင်နမ်းတော်မူလျက်တက်တော်မူလျက်မိမိ၏ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း
 မထိ။ ငါသည်သားကို တန်းဆာဆင်၍မင်း၏ပေါင်ပေါ်၌နေစေအံ့။ မင်း
 အားသားတော်နှင့်တကွ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကစားစဉ်ကာလ၌သင်သည်
 စားတော်ထမင်းကိုတည်လေလော့ဟုဆို၏။ ထိုမိဘုရားသည်ဤသို့ဆို
 ၍မိမိ၏သားကိုဆင်အပ်သောတန်းဆာကိုဆင်ယင်၍ မင်း၏ပေါင်ပေါ်
 ၌နေစေ၏။ မင်းအားသားတော်နှင့်တကွ ကစားမွေ့လျော် ရွှင်ပျော်စဉ်
 ကာလ၌စားတော်ချက်သည် စားတော်ကိုတည်၏။ မင်းသည်သုရာရစ်
 သည်ဖြစ်၍စားတော်ခွက်၌အမဲဟင်းလျာကား အဘယ်မှာနည်းဟုမေး
 ၍၊ မင်းမြတ်၊ ယနေ့ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ရကား၊ သားငါးမသတ်စေလင့်ဟုစည်
 လည်သည့်အဖြစ်ကြောင့်အမဲကိုမရဟုလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ငါ့အ
 မဲမည်သည်ကို ရခဲသလော့ဟုဆို၍ တင်ထက်၌နေသော ချစ်စွာသော
 သား၏လည်ကိုလိမ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ စားတော်ချက်
 ၏ရှေ့သို့ပစ်လိုက်၍ လျှင်စွာပြည့်စုံစေ၍ ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ စား
 တော်ချက်သည်ထိုမင်းအမိန့်ရှိတိုင်းပြု၏။ မင်းသည် သား၏အသားဖြင့်
 စားတော်တည်၏။ မင်းမှကြောက်ခြင်းကြောင့် ငိုအံ့သောငှါ၎င်း၊ မျက်
 ရည်ထွက်ပိမ့်သောငှါ၎င်း စွမ်းနိုင်သောတယောက်သောသူမည်သည်
 မရှိ။ မင်းသည်စားပြီး၍ အိပ်ရာအပြင်၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၍ မီး
 သောက်သောကာလ၌ နူးလတ်၍ သုရာရစ်ခြင်း ပြေလတ်သော် ငါ၏
 သားတော်ကိုဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟုဆို၏။ ထိုကာလ၌ မိဘုရားသည်
 ငိုကြွေးလျက်ခြေရင်း၌ဝပ်၏။ သျှင်မ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ငိုသ
 နည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ ယမန်နေ့က အသျှင်မင်းမြတ်သည်
 သားကိုသတ်၍ သား၏အသားဖြင့် ပွဲတော်တည်လေပြီဟု လျှောက်၏။
 မင်းသည်စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်မျက်ရည်ယို၍ငိုကြွေး၍။ ငါ့အားဤဆင်းရဲ
 သည်သေသေခံခြင်းကိုအဖို့ပြု၍ဖြစ်၏ဟု သုရာသောက်ခြင်း၌အပြစ်ကို
 မြင်၍ဤနေ့မှစ၍အကြင်မျှလောက်အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး၊ ထိုမျှ
 လောံ ဤသို့သဘောရှိသောပျက်စီးခြင်းကိုပြုတတ်သောသုရာမည်သည်
 ကိုမသေခံအံ့ဟု မြေမှုန့်ကိုယူ၍ မျက်နှာကိုပွတ်၍မိဋ္ဌာန်၏။ ထိုအခါမှစ

၂၅၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၆)

၍ရစ်မျိုးမည်သည်ကိုမသေဝံစဘူး။ ဤကိုရည်၍၊မတ္တောအဟံမဟာရာ
ဇ၊အစရှိသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

ထိုအခါ၌ ဆတ္တပါဏိကိုမင်းသည်၊အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အဘယ်အာ
ရုံကိုမြင်၍ ချစ်ခြင်း မရှိသနည်းဟု မေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည် ထိုအ
ကြောင်းကြားလိုရကား။ ။

ကိတဝါသောနာမဟံရာဇ၊ပုတ္တော ပစ္စေကဗောဓိဿ မေ။

ပတ္တံ ဘိန္ဒုတွာ စ ဌိတော၊နိသ္မေဟော တဿ ကာရဏာ။ ။
ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ပုဗ္ဗေ၊ရှေး၌။ဗာရာဏသီ
ယေဝ၊ဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်။ ကိတဝါသောနာမ၊ ကိတဝါသအ
မည်ရှိသော။ ရာဇာ၊မင်းဖြစ်ဘူး၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။
ပုတ္တော၊ သားသည်။ ပစ္စေကဗောဓိဿ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏။ ပတ္တံ၊သပိတ်
တော်ကို။ဘိန္ဒုတွာစ၊ခွဲ၍သာလျှင်။ဌိတော၊ငရဲ၌တည်၏။တဿ၊ ထိုသား
၏။ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နိသ္မေဟော၊
ချစ်ခြင်းမရှိ။ ။မင်းသည်ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ သားကိုစွဲ၍ဖြစ်
သောစိုးရိမ်ခြင်းသည်နှုတ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ငါ့အားဤစိုးရိမ်ခြင်းသည်
ချစ်သောသူကြောင့်ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းသည်အကယ်၍မဖြစ်ငြားအံ့၊စိုးရိမ်
ခြင်းသည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၏။ကြံပြီး၍ ယခုအခါ၌ဤကာလမှစ၍သ
ဝိညာဏက၏၎င်း၊အဝိညာဏက၏၎င်း၊ တစုံတခုသောဝတ္ထု၌ချစ်ခြင်း
မည်သည်ကားငါ့အားမဖြစ်စေသတည်းဟုမိဋ္ဌာန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ချစ်
ခြင်းမည်သည်ကားမရှိ။ ထိုအကြောင်းကိုရည်၍၊ကိတဝါသောနာမဟံ၊
အစရှိသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

ထိုအခါ၌မင်းသည်၊ ဆတ္တပါဏိကို၊ အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အဘယ်
အာရုံကိုမြင်၍ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိသနည်းဟုမေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိ
သည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။ ။

အရကော ဟုတွာ မေတ္တစိတ္တံ၊သတ္တဝဿာနိ ဘာဝယိံ။

သတ္တကပ္ပေ ဗြဟ္မလောကေ၊တတ္ထာ အကောဓနော အဟံ။ ။
ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အရကော၊အရကအမည်
ရှိသောရသေ့သည်။ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။သတ္တ-ဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။

မေတ္တစိတ္တံ၊ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို။ ဘာဝယိံ ၊ ပွါးစေဘူး၏။ ဘာဝေတွာ၊ ပွါးစေသောကြောင့်။ သတ္တကပ္ပေ၊ ခုနစ်ပါးသော သံဝနုဝိဝနုကပ်တို့ပတ်လုံး။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌။ ဝသိံ ၊ နေခဲ့ဘူး၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အကောဓနော၊ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိ။ ။

ဤဆတ္တပါဏ်သည် မိမိ၏လေးပါးကုန်သော အင်္ဂါတို့ကို ဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ မင်းသည် ပရိသတ်အား သတ်စိမ့်သောငှါ အမူအရာအမှတ်ကို ပေး၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ အမတ်၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ အစရှိကုန်သော သူတို့သည် ထကုန်၍ ဟယ်တံစိုးစားသော ခိုးသူပျက်။ သင်သည်တံစိုးမရ၍ ပညာရှိကို စွပ်စွဲ၍ သေစေလို၏ဟု၊ ကာလကစစ်သူကြီးကို လက်ခြေတို့၌ ကိုင်ကုန်၍ မင်းအိမ်မှ ချကုန်၍ ကိုင်မိတိုင်း ကိုင်မိတိုင်း သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ကျော်၊ ဆော်ပုတ်တို့ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခွဲကုန်၍ အသက်သေခြင်း သို့ ရေခဲကုန်၍ ငင်ကုန်လျက် တံမြက်ချေးအမှိုက်ရရာ အရပ်၌ စွန့်ကုန်၏။ ထိုအခါမှ စ၍ မင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလျက် ကံအား လျော်စွာ လား၏။ ။ ဓမ္မဓဇဇာတကံ ဒသမံ။ ၂၂၀။ ဗိရဏတ္တန္တာဂ္ဂေါ သတ္တမော။ ။ တသုဒ္ဓါနံ။ ။

သောမဒတ္တဗ္ဗ၊ ခန္တိဗ္ဗိ၊ ကုရ၊ ပုဏ္ဏနဗိဝိစ၊ ကမ္မပံ၊ မစ္ဆ၊ သေဂ္ဂုစ၊ ကုဗုဝါဏီဇ၊ ဂရဟိ၊ ဓမ္မဓဇ၊ ဣတေဒသ။ ။

(ဂ-ကာသာဝ ဝဂ်)

၂၂၁-ကာသာဝဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနိက္ကသာပေါကာသာဝံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာသာဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

မာဏာတိပါတ်၊ သတ်ခတ်သူ သက်၊ ရက်စက်စိမ်းစား၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍၊ ထိုးသတ်အံ့သောငှါ လက်နက်ကို ကိုင်၍ ပြေးလာ၏။ ဘုရား လောင်းသည် ပြန်လည် တည့်၍ ကြည့်လျက် ထိုယောကျ်ားကို မြေ၌ မိုက်ပုတ်၍ သတ်အံ့သောငှါ နှာမောင်းကို ဆန့်၍ ထိုယောကျ်ားသည် ဝတ်အပ်ကုန်သော သင်္ကန်းတို့ကို မြင်၍ ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သာယာဖြစ်သော သင်္ကန်းတော်ကို ငါသည် အလေးအမြတ်ပြု

၂၅၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၂၆၇)

အံ့သောဌာ သင့်၏ ဟု၊ နှာ မောင်းကို တဘန် သိမ်း ဆည်း ပြန်၍၊ အို
ယောကျ်ား၊ ဤရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန် သဘွယ်ဖြစ်သော သင်္ကန်း တော်
သည်သင်အားမလျှော်ပတ်သည်မဟုတ်တုံလော၊ ဘုံကြောင့် ထိုသင်္ကန်း
ကိုနှင်ဝတ်ဘိသနည်းဟုဆို၍။ ။

(၂၆၇) အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ၊ ယော ဝတ္ထံ ပရိဒဟိဿတိ။

အပေတော ဒမ-သစ္စေန၊ န သော ကာသာဝ-မရဟတိ။ ။

(၂၆၈) ယော စ ဝန္တ-ကာသာဝဿ၊ သီလေသု သုသမာဟိတော။

ဥပေတော ဒမ-သစ္စေန၊ သ ဝေ ကာသာဝ-မရဟတိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုရှုတ်၏။ ။

(၂၆၇-၂၆၈) အယောပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ အနိက္ကသာဝေါ။
ကိုယ်သန္တာန်မှမထုတ်အပ်သော တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာအပြည့်ရှိ
ထသော။ ဒမ-သစ္စေန၊ ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်းဟုဆိုအပ်သောဒမ၊ နိဗ္ဗာန်ဟု
ဆိုအပ်သောပရမတ္ထသစ္စာမှ။ ဝါ၊ ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓနှင့်၊ မဂ္ဂမည်
သာ၊ လေးသစ္စာမှ။ အပေတော၊ ကင်းထသော။ ယောပုဂ္ဂလော၊ အကြင်
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်သောဖန်
ရည်စွန်းသော။ ဝတ္ထံ၊ သင်္ကန်းတော်ကို။ ပရိဒဟိဿတိ၊ ဝတ်ရုံဘိ၏။ သော
ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ ရဟန္တာတို့၏တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်
သော ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းတော်ကို။ နအရဟတိ၊ ဝတ်ရုံခြင်းငှါမ
ထိုက်။ ။ စ၊ ဝိသေသကိုဆိုအံ့။ ယော၊ အကြင်သူမြတ်သည်။ ဝန္တကာသာ
ဝေါ၊ အန်အပ်ပြီးသော တထောင့်ငါးရာကိလေသာရှိသည်၎င်း။ သီလေ
သု၊ မဂ်သီလဖိုလ်သီလတို့၌။ သုသမာဟိတော၊ ကောင်းစွာထောင်၍ထား
အပ်ဘိသကဲ့သို့မြဲစွာတည်သည်၎င်း။ ဒမသစ္စေန၊ ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်းဟု
ဆိုအပ်သော ဒမ၊ နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သောပရမတ္ထသစ္စာနှင့်။ ဝါ၊ ဒုက္ခ၊ သ
မုဒယ၊ နိရောဓနှင့်၊ မဂ္ဂမည်သာ၊ လေးသစ္စာနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံသည်
၎င်း။ အဿ၊ ဖြစ်၏။ သောဝေဇူပေါပုဂ္ဂလော၊ ဤသို့သဘောရှိသောထို
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ကာသာဝံ၊ ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်
သောသင်္ကန်းတော်ကို။ အရဟတိ၊ ဝတ်ရုံခြင်းငှါထိုက်၏။ ။ ကာသာဝ
ဇာတကံပဌမံ။ ၂ ၂၁။

၂၂၂-ရူဠနန္ဒိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာတုရားသည်။ ဣဒံတဒါစရိယဝစော၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤရူဠနန္ဒိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုယောကျာ်းသည်မြေမျိုလတ်သည်ရှိသော်ဆရာ၏အဆုံးအမကို
အောက်မေ့၍၊ စင်စစ်၍အကြောင်းကိုမြင်၍ ရှေးဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏား
သည်ငါ့အားအဆုံးအမကိုပေး၏ဟုငိုကြွေးလိုရကား။ ။

- (၂၉၉) ဣဒံ တဒါ.စရိယ-ဝစော၊ ပေါရာဏာ.စရိယော.ဗြဟ္မိ၊
မာ သု တံ အကရိ ပါပံ၊ ယံ တံ ပစ္ဆာ ကတံ တပေ။ ။
- (၃၀၀) ယာနိ ကရောတိ ပုရိသော၊ တာနိ အတ္တနိ ပဿတိ။
ကလျာဏ-ကာရိ ကလျာဏံ၊ ပါပကာရိ စ ပါပကံ။
ယာဒိသံ ဝပ္ပတေ ဝိဇံ၊ တာဒိသံ ဟရတေ ဖလံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုရှုတ်၏။ ။

(၂၉၉-၃၀၀) မာဏဝ၊ လုလင်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ယံပါပံ၊ အကြင်မ
ကောင်းမှုသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်ဖြစ်သောအကျိုးပေးရာ ကာလ၌။ တံ၊ သင့်
ကိုပင်လျှင်။ တပေတပေယျ၊ ပူပန်စေရာ၏။ တံတာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိ
သော။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ တံ၊ သင် ။ ယာနိ၊ မာအကရိ၊ မပြုလေလင့်။ အတ္တနိ၊
ဤသို့။ ယာဒိသံ၊ အကြင်စကားကို။ ပေါရာဏာ.စရိယော၊ ရှေးဆရာဖြစ်
သောပုဏ္ဏားသူမြတ်သည်။ အဗြဟ္မိ၊ ဆိုဘူးပေ၏။ တံအုဒံဝစနံ၊ ထိုဆရာဆို
သောဤစကားသည်။ အာစရိယ-ဝစော၊ ဆရာကောင်းလက္ခဏာပီစွာ
သောသူမြတ်၏စကားပေတည်း။ ပုရိသော၊ ယောကျာ်းသည်။ ယာနိ၊ အ
ကြင်ကောင်းမှုမကောင်းတို့ကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ တေသံ၊ ထိုမိမိပြုအပ်
သောကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့၏။ ပါပကံ၊ ကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးကို။
ပတိလဘန္တော၊ ရလတ်သည်ရှိသော်။ (ထည့်)။ တာနိ၊ ထိုကောင်းကျိုးမ
ကောင်းကျိုးတို့ကို။ ဝါ၊ ကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့ကို။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ ပဿ
တိ၊ မြင်ရ၏။ ကလျာဏကာရိ၊ ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ က
လျာဏံ၊ ကောင်းကျိုးကို။ အရူဘောတိ၊ ခံစားရ၏။ ပါပကာရိစ၊ မကောင်း
မှုကိုပြုလေ့ရှိသောသူသည်လည်း။ ပါပကံ၊ မကောင်းကျိုးကို။ အရူဘော

၂၅၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၀၁)

တိ၊ခံစားရ၏။ လောကောလ္လရွာ၌။ယာဒိသံ၊အကြင်သို့သဘောရှိသော။
ဗိဇံ၊မျိုးကို။ဝပ္ပတေ၊စိုက်ပျိုး၏။တာဒိသံ၊ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသောသဘော
ရှိသော။ဖလံ၊အသီးကို။ဟရတေယထာ၊ဆောင်၏သို့တည်း။ ။ပုဇ္ဇနန္ဒိ
ယဇာတကံဒုတိယံ။၂၂၂။

၂၂၃-ပုဇ္ဇဘတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊နမေနမန္တဿဘဇေဘဇန္တံ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤပုဇ္ဇဘတ္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောသူကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု
၍ဟောထော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထို မင်း၏သည်းခံခြင်းကိုသိ၍၊အမိ၊ထိုသို့တပြီး
ကား၊မင်းသည်မချစ်မလေးမြတ်သောကာလမှစ၍အသျှင်တို့အား ဤအ
ရပ်၌နေသဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ လောက၌မချစ်သောသူတို့နှင့်
ပေါင်းရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သင်တို့သည်ဤအရပ်၌နေသည်ရှိ
သော်မင်းအားလည်း မချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။
ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား မိမိကိုမ
ပေါင်းဘော်သည်၏အဖြစ်ကိုသိကုန်၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားကုန်
၏။လူတို့နေရာသည်ကျယ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၀၁) နမေ နမန္တဿ ဘဇေ ဘဇန္တံ၊ကိစ္စာ၊နု၊ဣဗ္ဗဿ ကရေယျ၊ကိစ္စံ။
နာ၊နတ္ထ-ကာမဿ ကရေယျ၊ အတ္ထံ၊
အ-သမ္ဘဇန္တံ ပိ န သမ္ဘဇေယျ။ ။

(၃၀၂) စဇေ စဇန္တံ ဝနထံ န ကယိရာ၊အပေတ-စိတ္တေန န သမ္ဘဇေယျ။
ဒိဇေ ဒုပံ ဗိဏ-ဖလ-န္တိ ဥတွာ၊
အညံ သမေက္ခေယျ မဟာ ဟိ လောကော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။
(၃၀၁-၃၀၂) အဗ္ဗ၊အမိ။နမန္တဿ၊မိမိသို့ညွတ်သောသူအားသာလျှင်၊
နမေ၊ညွတ်တုံ၊ညွတ်ရာ၏။ ဘဇန္တံ၊ မိမိသို့ဆည်းကပ်သောသူကိုသာ
လျှင်။ဘဇေ၊ဆည်းကပ်တုံ၊ဆည်းကပ်ရာ၏။ကိစ္စာ၊နု၊ဣဗ္ဗဿ၊မိမိကိစ္စ
အမှုကိုဆောင်ရွက်သောသူ၏သာလျှင်။ကိစ္စံ၊ကိစ္စကို။ကရေယျ၊ဆောင်

ရွက်ရာ၏။ အနတ္တ-ကာမဿ၊ မိမိအကျိုးစီးပွားကို အလိုမရှိသောသူ၏။
 အတ္တံ၊ အမှုကိစ္စကို။ နကရေယျ၊ မဆောင်ရွက်ရာ။ အသမ္ဘန္တံ၊ အတူတ
 ကွ မဆည်းကပ်သောသူကိုလည်း။ နသမ္ဘဇေယျ၊ အတူတကွမဆည်း
 ကပ်ရာ။ စန္ဒန္တံ၊ မိမိကိုစွန့်သောသူကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဝနတံ၊ မိမိကိုစွန့်
 သောသူ၌တပ်စွန်းခြင်းကို။ နကယိရာ၊ မပြုရာ။ အပေတ-စိတ္တေန၊ ချစ်ခြင်း
 ကင်းသောစိတ်ရှိသောသူနှင့်။ နသမ္ဘဇေယျ၊ မပေါင်းဘော်ရာ။ ဒိဇော၊
 ငှက်သည်။ ဒုဓံ၊ သစ်ပင်ကို။ ဝိဏဗေန္တိ၊ အသီးကုန်လေပြီဟု။ ဥ တွာ၊ သိ
 ၍။ အညံ၊ တပါးသောသစ်ပင်ကို။ သမေက္ခတိယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဧဝံတ
 ထာ၊ ထိုအတူ။ အညံ၊ တပါးသောအရပ်ကို။ သမေက္ခေယျ၊ ရှာရာ၏။ ဟိ
 သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဇေယောကော၊ ဤလူတို့နေရာအရပ်သည်။ မဟာ၊ ကျယ်၏။ ။
 (သင်တို့သည် အလွန်ချစ်ခင်သောတယောက်သော ယောက်ျားကို ရ
 ကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုစကားကိုကြား၍ ဗာရာဏသီမင်း
 သည် အလုံးစုံသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ထိုအခါမှစ၍ အညီအညွတ်ဝမ်း
 မြောက်ဝမ်းသာနေကြကုန်၏။ ။ ပုဗ္ဗဘတ္တဇာတကံတတိယံ။ ၂၂၃။

၂၂၄-ကုန္တိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ယသေတေစတုရောဓမ္မာ၊ စသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤကုန္တိလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

- (၃၀၃) ယသေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝ။
 သစ္စံ ဓမ္မော သီတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌိံ သော အတိဝတ္တတိ။ ။
- (၃၀၄) ယဿ စေတေ န ပိဇ္ဇန္တိ၊ ဂုဏာ ပရမ-ဘဒ္ဒက။
 သစ္စံ ဓမ္မော သီတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌိံ သော နာတိဝတ္တတိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၃-၃၀၄) ဝါနရိန္ဒ၊ ဆင်ပြောင်အလား၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ သျှင်
 မျောက်မင်း။ တဝ၊ သျှင်မျောက်မင်းအား။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုသောဝစီသစ္စာ
 ၎င်း။ ဓမ္မော၊ ဤသို့ပြုသော်ဤမည်သောအကျိုးအပြစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအမြော်
 အမြင်ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာ၎င်း။ သီတိ၊ သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊

အားထုတ်မပြတ်၊ မြတ်သောလုံ့လ၎င်း။ စါဂေါ၊ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်
 မထွန်း၊ စွန့်စားဝံ့ခြင်း၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊
 ကျေးဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိယထာ၊ ရှိကုန်၏သို့။ ယဿ၊ သင်မှတစ်ပါး
 အမှတ်မရှိသသူအားလည်း။ ဇေတေစတုရောဓမ္မာ၊ ဤလေးပါးသောကျေး
 ဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်ငြားအံ့။ တံ၊ အသျှင် မျောက်မင်းသည်။
 မံ၊ ရန်သူဖြစ်သောငါ့ကို။ အတိဝတ္တသိယထာ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။ သောပိ၊
 ထိုသင်မှတစ်ပါး လေးပါးသော ကျေးဇူးတရားရှိသော သူသည်လည်း။
 ဒိဋ္ဌံ၊ ရန်သူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ ပရမ-ဘဒ္ဒကာ၊
 အလွန်ကောင်းခြင်းရှိသော မိကျောင်းမင်း။ ယဿစ၊ အကြင်သူအား
 ကား။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုသောဝစီသစ္စာ၎င်း။ ဓမ္မော၊ ဤသို့ပြုသော် ဤမည်
 သောအကျိုးအပြစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာ
 ၎င်း။ ဓိတိ၊ သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊ အားထုတ်မပြတ်၊ မြတ်သောလုံ့
 လ၎င်း။ စါဂေါ၊ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မထွန်း၊ စွန့်စားဝံ့ခြင်း၎င်း။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ ဇေတေဂုဏာ၊ ဤရန်သူအောင်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းဖြစ်သော
 တရားအရတို့သည်။ နုပိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်။ သော၊ ထိုရန်သူအောင်မှု၊ ကြောင်း
 လေးခုမရှိလျှင်း၊ ပျင်းစွာသောသူသည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ရန်သူကို။ နာတိဝတ္တတိ၊ လွန်
 ၍မဖြစ်စင်စစ်ရန်သူ့လက်သို့ရောက်၏။ ။ (ဤဇာတ်၌ ဒုတိယဂါထာ
 ကား၊ မျောက်မင်းကမိကျောင်းမင်းကိုပြန်၍ဆိုသောစကားဖြစ်၍၊ ပရမ
 ဘဒ္ဒကာ၊ ကားမိကျောင်းမင်းကိုမျှော်မင်းခေါ်သောအာလုပ်ပုန်တည်း။ ။
 ပရမဘဒ္ဒကာတိကုန္တိလံအာလပတိ။ ။ (ဋီကာ)။ ။ ဂုဏာပရမဘဒ္ဒကာ
 တိယဿတေပရမဘဒ္ဒကစတ္တါရောရာသဋ္ဌေနုပိဏ္ဍဋ္ဌေနဂုဏါနုပိဇ္ဇန္တိ၊
 ဟူရကားဂုဏာ၊ ကားရာသတ္ထ)။ ။ ကုန္တိလဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၂၄။

၂၂၅-ခန္တိဝတ္ထဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ အတ္ထိမေပုရိသောဒေဝ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သောဤခန္တိဝတ္ထဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
 မူ၏။ ။

ထိုအမတ်သည် ထိုယောက်ျားကိုယူ၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊မင်း မြတ်၊အကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အလုံးစုံသော ကိစ္စကိုရှုက် ဆောင်သောဤယောက်ျားသည်အိမ်ရာပြစ်မှား၏။ ထိုယောက်ျားအား အသို့ပြုအံ့သောငှါသင့်သနည်းဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၀၅) အတ္တိ မေ ပုရိသော ဒေဝ၊သဗ္ဗ-ကိစ္စေသု ဝါဝဇော။
တဿ စေ.ကော ပရာဓ.တ္ထိ၊တတ္ထ တံ ကိ.န္တိ မညသိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၃၀၅) ဒေဝ၊မင်းမြတ်။ မေ၊အကျွန်ုပ်အား။ သဗ္ဗ-ကိစ္စေသု၊ခပ်သိမ်း သောကိစ္စတို့၌။ ဝါဝဇော၊လုံ့လပြုတတ်သော။ ပုရိသော၊ယောက်ျားသည်။ အတ္တိ၊ရှိ၏။ တဿစ၊ထိုယောက်ျားအားကား။ ဇေကော၊တခုသော။ အပ ရာဇေ၊အိမ်ရာပြစ်မှားသောအပြစ်သည်။ အတ္တိ၊ရှိ၏။ တတ္ထ၊ထိုအိမ်ရာ ပြစ်မှားသော ယောက်ျား၏ အပြစ်ကြောင့်။ ကိ.န္တိ၊အသို့ပြုအပ်၏ဟူ၍။ တံ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ မညသိ၊အောက်မေ့တော်မူသနည်း။ ။
ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်။ ။

(၃၀၆) အမှာကံ ပ.တ္ထိ ပုရိသော၊ဒေဝိသော ဣဓ ပိဇ္ဇတိ။
ဒုဗ္ဗတော အင်္ဂ-သဗ္ဗန္ဓော၊ခန္တိ.ရသ္မာက ရုတ္တတိ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၆) ဘောအမတ္တ၊အိုအမတ်။ အမှာကံပိ၊သင့်အားသာလျှင်မဟုတ် ငါတို့အားလည်း။ ဒေဝိသော၊ဤသို့သဘောရှိသော အိမ်ရာပြစ်မှားတတ် သောယောက်ျားသည်။ အတ္တိ၊ရှိ၏။ သေဝ၊ ထိုအိမ်ရာ ပြစ်မှားတတ် သောယောက်ျားသည်လည်း။ ဣဒါနိပိ၊ယခုအခါ၌လည်း။ ဣဓဣဇေဝ၊အ ဝေးမဟုတ်၍အရပ်၌ပင်။ ပိဇ္ဇတိ၊ရှိ၏။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ရာဇာနောပိသ မာနာ၊ မင်းဖြစ်ကုန်လျက်လည်း။ တဿ၊ထိုသူ၏။ ဗဟု.ပကာရတ္ထံ၊ကျေး ဇူးများသည်၏အဖြစ်ကို။ သန္ဓာယ၊ရည်၍။ အဓိဝါ သေမ၊သည်းခံကုန်၏။ တုယံပန၊မင်းလည်းမဟုတ်သော သင်အားမူကား။ အဓိဝါ သနဘာရော၊ သည်းခံခြင်းဟူသောဝန်သည်။ ဇာတော၊ဖြစ်၏။ အင်္ဂ-သဗ္ဗန္ဓောသဗ္ဗေဟိ ဂုဏကောဋ္ဌာသေဟိသမန္နာဂတော၊ အလုံးစုံသောကျေးဇူးအရတို့နှင့် ပြည့်စုံသောယောက်ျားမည်သည်ကို။ ဒုဗ္ဗတော၊လောက၌အလွန်ရခဲ ၏။ တေန၊ထို့ကြောင့်။ အသ္မာကံ၊ငါတို့အား။ ဇေဗုပေသုဋ္ဌာနေသု၊ဤကဲ့

၂၅၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၀၇)

သို့သောအရာတို့၌။ ခန္တိ၊ သည်းခံခြင်းသည်သာလျှင်။ ရုစွတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ (အနက်သိသာအောင် ပါဠိသေသနှင့်ယောဇနာသည်)။ သဗ္ဗေဟိဂုဏကောဠာသေဟိသမန္နာဂတော၊ ဘွင့်သောကြောင့်၊ အင်္ဂါကောဠာသအနက်သိသာသည်။ ဝုနရပိသုဂတော၊ နွဲ့ကဲ့သို့၊ ရသ္မာက၊ နွဲ့ နိဂ္ဂဟိတလောပ၊ ရ၊ အာဂုံ။ ခန္တိဝဏ္ဏ ဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ၂၂၅။

၂၂၆-ကောသိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာလေနိက္ခမနာသာရ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ မင်းမြတ်၊ အခါမဟုတ်သည်၌မိမိနေရာအရပ်မှ ထွက်ကုန်သောသူတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲကို ခံရကုန်မြဲလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့်အခါမဟုတ်သည်၌မိမိ၏နေရာအရပ်မှထွက်အံ့သောဌါမသင့်ဟုပြုဆိုရကား။ ။

- (၃၀၇) ကာလေနိက္ခမနာသာရ၊ နာ. ကာလေသာရ နိက္ခမော။
အ-ကာလေန ဟိ နိက္ခမ္မ၊ ကေကံ ပိ ဗဟု. ဇ္ဇနော။
န ကိဉ္စိ အတ္ထံ ဇေတတိ၊ ဇက်-သေနာ. ဝ ကောသိယံ။ ။
- (၃၀၈) ဝိရောပိမိ-ပိဓာနညူ၊ ပရေသံ ပိဝရာ. နူဂူ။
သဗ္ဗာမိတ္တေ ဝသိ ကတွာ၊ ကောသိယော. ဝ သုခိ သိယာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုလျှောက်၏။ ။

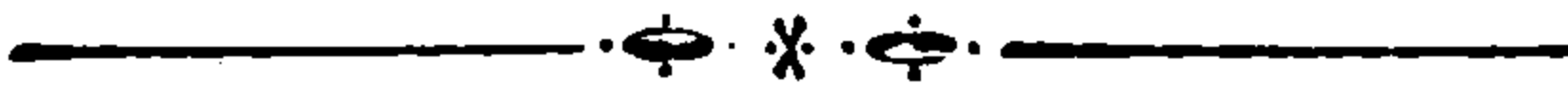
(၃၀၇-၃၀၈) မဟာ-ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကာလေ၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောကာလ၌။ နိက္ခမနာ၊ မိမိနေရာမှထွက်ခြင်း လုပ်ကြံခြင်းငှါလုံ့လပြုခြင်းသည်။ သာရ၊ ကောင်းမြတ်၏။ အ-ကာလေ၊ အခါမဟုတ် မသင့်မလျောက်ပတ်သောကာလ၌ကား။ နိက္ခမော၊ မိမိနေရာမှတပါးအရပ်သို့ သွားခြင်းငှါ ထွက်ခြင်း၊ လုပ်ကြံခြင်းငှါ လုံ့လပြုခြင်းသည်။ နသာရ၊ အကျိုးမဲ့ဖြစ်အပြစ်ရောက်သည်ဖြစ်၍မကောင်း။ ဟိ၊ အပြစ်ကိုဆိုအံ့။ ကော

စိ၊တစုံတယောက်သော။ပုရိသော၊ယောကျ်ားသည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။
ဝသနဋ္ဌာနတော၊ နေရာအရပ်မှ။ အ-ကာလေန၊ မသင့် မလျှောက်ပတ်
သောအခါ၌။ နိက္ခမ္မ၊ထွက်၍၎င်း၊လုပ်ကြံ၍၎င်း။ ကိဋ္ဌိ၊တစုံတခုသော။
အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွားကို။နဇောတေတိ၊မထွန်းပစေနိုင်။ (မိမိ၏အနည်းမျှ
လည်းဖြစ်သော အစီးအပွားကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မပွမ်းနိုင်ဟုလို)။ အထ
ခေါ၊စင်စစ်သော်ကား။ ဗဟုဇ္ဇနောပိ၊များစွာသောရန်သူအပေါင်းသည်
လည်း။ကေကံ၊အခါမဟုတ်သည်၌ ထွက်သည်လည်းဖြစ်သောလုံ့လပြု
သည်လည်းဖြစ်သောတယောက်အထီးထည်းသောထိုသူကို။ပရိဝါရေ
ထွာ၊ဝန်းရံ၍။ မဟာ-ဝိနာသံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပေတိ၊
ရောက်စေတတ်၏။ တဗြာ၊ထိုသို့ရောက်စေရာ၌။အယံ၊ဤသည်ကား။ ဥ
ပမာ၊ဥပမာတည်း။(ထည့်)။ ဓက်-သေနာ၊ဤကျိုးနှင့်ဤသိန်းစွန်တို့သည်။
ကောသိယံ၊ အခါမဟုတ် မလျှော့ပတ်သောကာလ၌ ထွက်သည်လည်း
ဖြစ်သောတပါးအရပ်သို့သွားခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည်လည်းဖြစ်သော ဤ
ခင်ပုပ် ငှက်ကို။ ဝိတုဒန္တိဣဝ၊ ထိုးခွပ်သတ်ညှဉ်းပျက်စီးခြင်းသို့ ရေခံ
ကုန်၏သို့တည်း။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။တိရစ္ဆာနဂတေ၊တိရစ္ဆာန်တို့ကို။
အာဒိကတွာ၊အစပြု၍။ ကေနပိ၊ တစုံတယောသောသူသည်။ အ-ကာ
လေ၊ အခါမဟုတ်မသင့်မလျှော့ပတ်သောကာလ၌။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ဝ
သနဋ္ဌာနတော၊နေရာအရပ်မှ။ နနိက္ခမိတဗ္ဗံ၊ထွက်ခြင်းငှါမသင့်။နပရက္က
မိတဗ္ဗံ၊လုံ့လပြုခြင်းငှါမသင့်။ ။မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဝိမိ-ဝိဓာနညူ၊ရှေး
ပညာရှိတို့သည်ထားအပ်သောထုံးပဝေဏီအစုထုံးပဝေဏီ အစီအရင်
ကိုသိထသော။ပရေသံ၊သူတပါးတို့၏။ဝိဝရာနုဂူ၊ လစ်ဟင်းသောအခွင့်
အပေါက်ကိုသိထသော။ ဝိရော၊ သဘောအားလျော်စွာ မှတ်နိုင်ဆောင်
နိုင်သောပညာရှိသည်။ သဗ္ဗာမိတ္တေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်သောမိမိ၏ ဆန့်
ကျင့်ဘက်ရန်သူတို့ကို။ ဝသိကတွာ၊မိမိအလိုသို့လိုက်သည်ကိုပြု၍။သု
ဒါ၊ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ တဗြာ၊ထိုကိုယ်
စိတ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံရာ၌။ အယံ၊ဤသည်ကား။ ဥပမာ၊ ဥပမာတည်း။
ကောသိယော၊ အခါမဟုတ်သည်၌ထွက်သောဤခင်ပုပ်ငှက်မိုက်မှတ
ပါးသော အခါ ဟုတ်သည်၌သာ ထွက်သွားသော ခင်ပုပ်ငှက်လိပ်မာ
သည်။သုဒါ၊ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်။သိယာဣဝ၊ဖြစ်၏သို့တည်း။ ။
(အကာလေနဟိ၊အစရှိကုန်သောလေးပုဒ်တို့တွင်၊ပဌမပုဒ်နှင့်တကွနကိဋ္ဌိ

၂၆၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၀၉)

အတ္တံစောတေတိ၊ ဟူသောတတိယပုဒ်ကို။ ဧကကံပိဗဟုဇ္ဇနော၊ ဟူသော ဒုတိယပုဒ်နှင့် တကွ၊ ခက်သေနာဝကောသိယံ၊ ဟူသော စတုတ္ထပုဒ်ကို ယှဉ်စပ်၍ အနက်ကိုသိအပ်၏။ ။ ကောသိယဇာတ်ကံဆဋ္ဌံ။ ၂၂၆။

၂၂၇-ဂူထပါဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သူရောသူရေးနသင်္ဂမ္ဘ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂူထပါဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တခုသောမစင်စားသောပိုးသည် မစင်နံ့နံ့သောကြောင့်လာလတ်၍ ထိုသေသေခံကြူးတို့၏ သေသေခံရာအရပ်၌ ဝှန်အပ်သောသူရာကိုမြင်၍ချင်ခြင်းကြောင့်သေခံ၍ရပ်သည်ဖြစ်၍မစင်ပုံသို့တက်၏။ ထိုပိုးသည် တက်လတ်သော်မစင်ပုံသည်အတံငယ်ညွတ်၏။ ထိုမစင်ပိုးသည်ငါ့ကို မြေကြီးသည်ပင် ခံအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ဟုကြိုးဝါး၏။ ထိုခဏ၌လျှင်အမုန်ရစ်သော ဆင်ပြောင်တစီးသည်ထိုအရပ်သို့ လာလတ်၍ မစင်နံ့၏နံ့ခြင်းကြောင့်စက်ဆုပ် ရွံရှာ၍ဘဲ၏။ ထိုမစင်ပိုးသည်ထိုဆင်ပြောင်ကြီးကို မြင်၍ဤဆင်ပြောင်ကြီးသည်ငါ့မှကြောခံသောကြောင့်ပြေး၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုအံ့သောငှါ သင့်၏ဟုလုံးလုံးသွင်း၍ခေါ်လိုရကား။ ။

(၃၀၉) သူရော သူရေး နသင်္ဂမ္ဘ၊ ဝိက္ကန္တေန ပဟာရိနာ။
ဧဟိ နာဂ နိဝတ္တဿ၊ ကိန္နု၊ ဘိတော ပလာယသိ။
ပဿန္တု အင်္ဂ-မဂဓ၊ မမ တုယုဗ္ဗ ဝိက္ကမံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၉) ဘောမဟာနာဂ၊ အိုဆင်ကြီး။ သူရော၊ ရဲ၊ ရင့်သောသူမည်သည်။ ဝိက္ကန္တေန၊ ကြီးသောလုံ့လရှိထသော။ ပဟာရိနာ၊ စစ်ထိုးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ထသော။ သူရေး၊ ရဲရင့်ထသော။ မယ၊ ငါနှင့်။ သမ္ဘိ၊ တကွ။ သင်္ဂမ္ဘ၊ ဆိုင်မိကြ၍။ ကိ၊ ကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အသင်္ဂမေတွာ၊ တကြိမ်တလီမျှစစ်မထိုးဘဲ။ ဂစ္ဆသိ၊ သွားဘိသနည်း။ ဧကသမ္ဘဟာရောပိ၊

တကြိမ်သော စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း။ဒါတဗ္ဗော၊ပေးအပ်သည်။သိယာနနူ။
ဖြစ်ကောင်းသည် မဟုတ်လော။ တထ္ဗာ၊ထို့ကြောင့်။ မဟာ-နာဂ၊ဆင်
ကြီး။ဧဟိ၊လာထည့်ဦး။နိဝတ္တဿ၊ပြန်ခဲ့ဦး။ဘိတော၊ငါမှကြောက်သည်
ဖြစ်၍။ ပလာယသိကိန္နု၊ပြေးသလော။ မမစ၊ငါ၏၎င်း။ တုယုဗ္ဗ၊သင်၏
၎င်း။ ဝိက္ကမံ၊လုံ့လကို။ အင်္ဂ-မဂမာ၊အင်္ဂတိုင်းသား၊မဂ ဓ တိုင်းသားတို့
သည်။ပဿန္တု၊ကြည့်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

ထိုဆင်သည်နားထောင်၍ ထိုမစင်ပိုး၏ စကားကိုကြား၍ ပြန်လည်
ပြီးသော်၊ထိုမစင်ပိုး၏အထံသို့သွား၍ထိုမစင်ပိုးကိုခြိမ်းချောလိုရကား။

(၃၁၀) န တံ ပါဒါ ဝမိဿာမိ၊န ဒန္တေတိ န သောဏ္ဍိယာ။
မိဋ္ဌေန တံ ဝမိဿာမိ၊ပူတိ ဟညတု ပူတိနာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၀) ဂူထပါဏ၊မစင်ပိုး။တံ၊သင့်ကို။ပါဒါပါဒေဟိ၊ခြေတို့ဖြင့်။
နဝမိဿာမိ၊ငါမသတ်အံ့။ ဒန္တေတိ၊အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း။ နဝမိဿာမိ၊
ငါမသတ်အံ့။သောဏ္ဍိယာ၊နှာမောင်းဖြင့်လည်း။ နဝမိဿာမိ၊ငါမသတ်
အံ့။မိဋ္ဌေန၊မစင်ဖြင့်သာလျှင်။တံ၊သင့်ကို။ဝမိဿာမိ၊သတ်လိုက်အံ့။ပူတိ၊
ပုပ်သောမစင်ပိုးသည်။ ပူတိနာ၊ ပုပ်သောမစင်ဖြင့်။ ဟညတု၊သေစေ
သတည်း။ ။(ဤသို့ဆို၍ထိုမစင်ပိုး၏ထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသောမစင်
တုံးကိုချလိုက်၍ ကျင်ငယ်စွန့်၍ ထိုအရပ်၌လျှင်ထိုမစင်ပိုးကို အသက်
ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ ကြီးကြာသံနှင့်တူသောအသံကို ဟည်းလျက်
တောသို့လျှင်ဝင်၏)။ ။ဂူထပါဏဇာတ်ကံသတ္တမံ။ ၂၂၇။

၂၂၈-ကာမနိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ တယောဂိရိ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သောဤကာမနိတဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ကာမနိတအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

ဆေးဆွားပုဏ္ဏား ယောင်ဆောင်သော သိကြားမင်းသည် အတွင်း
တော်သို့ဝင်၍ ဘဝံဇယတု၊ဟု၊အောင်ဆုဆက်ပြီး၍၊ လျှော့ပတ်စွာရပ်

၂၆၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၁၁)

၏။မင်းသည်သင်သည်ငါ့ကိုဆေးကုအံ့လောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ ကုအံ့ ဆိုသည်ရှိသော်၊ထိုသို့တပြီးကားကုလော့ဟုဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ကောင်း ဖြီဟုဆို၍၊ ယခုအနာ၏လက္ခဏာကိုဆိုကုန်လော့၊ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်ဖြစ်သနည်း။ခဲဘွယ်ကို၎င်း၊ သောက်ဘွယ်ကို၎င်း၊ အဖိုပြု၍ဖြစ် သလော၊ထိုသို့မဟုတ်မူကား မြင်ခြင်းကို၎င်း၊ ကြားခြင်းကို၎င်း၊ အဖိုပြု၍ ဖြစ်သလောဟုဆိုသည်ရှိသော်၊အသျှင်ပုဏ္ဏား၊ ငါ၏အနာသည် သော ကကိုအဖိုပြု၍ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ အသျှင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်ကိုကြား အပ်သနည်းဟုဆို၏။ တယောံသောလုလင်သည် လာလတ်၍ငါ့အားသုံး ပြည်ထောင်တို့၌မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးအံ့ဟုဆို၏။ ငါသည်ထိုလုလင် အားနေရာအရပ်ကို၎င်း၊ အဝတ်ရိက္ခာကို၎င်းမပေးစေမိ။ထိုလုလင်သည် ငါ့အားအမျက်ထွက်၍ တပါးသော မင်းအထံသို့သွားသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့သွားလေသည်ရှိသော် ဤသို့ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အ စိုးရသည်၏အဖြစ်မှ ငါယုတ်ရချေလတည်းဟု ကြံသောငါ့အား ဤအ နာသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍၊ သင်သည်ငါ၏လောဘနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကိုမှီ၍ ဖြစ်သောအနာကိုဆေးကုအံ့သောငှါအကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့၊ ကုစားလော့ ဟုထိုအနက်ကိုထင်စွာပြုလိုရကား။ ။

(၃၁၁) တယော ဝိနိ အန္တရံ ကာမယာမိ၊
ပဉ္စာလာ ကုရုယော ဧကကဏေ စ။
တဘုတ္တရိံ ဗြာဟ္မဏ ကာမယာမိ၊
တိကိစ္ဆ မံ ဗြာဟ္မဏ ကာမနိတံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၁) ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။ တယောဝိနိ၊စစ်ထိုး၍ယူခြင်းငှါခဲယဉ်း သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းငှါခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ၎င်း၊ တောင်သာယွယ်ဖြစ်၍ ဝိနိဟုဆိုအပ်ကုန်သောမြို့သုံးလုံးတို့ကို၎င်း။ တေသံ၊ထိုမြို့သုံးလုံးတို့၏။ အန္တရံ၊အတွင်း၌။ ပဉ္စာလာ၊ပဉ္စာလတိုင်း၎င်း။ ကုရုယော၊ ကုရုတိုင်း၎င်း။ ဧကကဏေ၊ ဧကကတိုင်း၎င်း။ ဣတိ၊ ဤ သို့။ တိဝိခံရ ဋ္ဌမ္ပိ၊တိုင်းကြီးသုံးတိုင်းကို၎င်း(ထည့်)။ ကာမယာမိ၊ လိုချင် တောင့်တ၏။ ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။ တဘုတ္တရိ၊ရအပ်ပြီးသောဤဗာရာဏသီ ပြည်ထက် အလွန်ဖြစ်သောပြည်ကြီးသုံးပြည်ထောင်ကိုလည်း။ ကာမ ယာမိ၊လိုချင်တောင့်တ၏။ ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။ ကာမနိတံ ကာမေဟိနိတံ

ဟဇာပါနံ၊ ဤဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်သော ဆေးသေခံခြင်းရှိသော။ ဝါ၊ နှိပ်စက်ဗျဉ်းဆဲအပ်သော ဆေးသေခံခြင်း ရှိသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ သစေသက္ကောသိ၊ အကယ်၍ကုစားလိုငြားအံ့။ တိကိစ္ဆ၊ ဆေးကုလော့။ ။

ထိုအခါ၌ထိုမင်းကို သိကြားမင်းသည်၊ မင်းမြတ်၊ တွေဝေ မိက်မဲ သောသင်မင်းမြတ်ကိုသစ်မြစ်ဆေးအစရှိသည့်တို့ဖြင့်မကုစားကောင်း၊ ဥာဏ်တည်းဟူသောဆေးဖြင့်သာလျှင်ကုစားအပ်၏ဟုဆိုလို၍။ ။

(၃၁၂) ကဏ္ဍာ·ဘိဒဋ္ဌဿ ကရောန္တိ ဟေ·ကေ၊
အမနုဿ-ပဝိဋ္ဌဿ ကရောန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
န ကာမနိတဿ ကရောတိ ကောစိ၊
ဩက္ကန္တ-သုက္ကဿ ဟိ ကာ တိကိစ္ဆာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၂) မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာ ရှိတို့သည်။ ကဏ္ဍာဘိဒဋ္ဌဿ၊ မည်းသောအဆင်းရှိသော မြွေဟေခံတို့ သည် ခဲအပ်သောသူအား။ တိကိစ္ဆိ၊ မန္တရားဆေးဝါးတို့ဖြင့်ကုစားခြင်း ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိကုန် သောတုတ်မန္တရားတတ်ဆေးသမားတို့သည်။ အမနုဿ-ပဝိဋ္ဌဿ၊ တုတ် ဘီလူးတို့သည်ပူးဝင်နှိပ်စက်အပ်သောသူနာအား။ တိကိစ္ဆိ၊ ဗလိနတ်စာ ပူဇော်ခြင်း၊ အရံအဟားပြုခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ ဆေးတော်ခံခြင်း၊ စသည် တို့ဖြင့်ကုစားခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ ကာမနိတဿ ကာမေဟိနိ တဿ၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်သော ဆေး သောက်ခြင်းရှိသော။ ကာမဝသိကဿ၊ ကာမဂုဏ်နိုင်ငံသို့ လိုက်သော သူ့အား။ ပဏ္ဍိတေဟိ၊ ပညာရှိတို့ကို၊ အညတြ၊ လား၍။ အညော၊ ပညာရှိမှ တပါးသော။ ကောစိ၊ တစ်စုံတယောက်သောသူသည်။ တိကိစ္ဆိ၊ ကုစား ခြင်းကို။ နကရောတိ၊ မပြုနိုင်။ ကိံ ကာရေဏာ၊ အဘွဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူ ကား။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဩက္ကန္တ-သုက္ကဿ၊ ကုသိုလ်တရားအ ပိုင်းအခြားကုလွန်၍ အကုသိုလ်တရား၌တည်သောပုဂ္ဂိုလ်အား။ မန္တော သဓာဒိဟိ၊ မန္တရားဆေးဝါးစသည်တို့ဖြင့်။ ကာနာမ၊ အဘယ်မည်သော။ တိကိစ္ဆာ၊ ကုစားခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိအံ့နည်း။ (မန္တရားဆေးဝါးတို့ဖြင့်

၂၆၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၁၂)

ကုစားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟူလို)။ ။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကိုပြု၍အလွန် ဤသို့ဆုံးမ၏။ မင်းမြတ်၊ သင်သည် ထိုသုံးပြည်ထောင်တို့ကို အကယ်၍ရအံ့၊ ဤလေးမြို့တို့၌မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်၊ တပြိုင်နက်ခြင်းသာလျှင် လေးထည်ကုန်သော ပုဆိုးအစုံတို့ကိုဝတ်နိုင်အံ့လော့၊ လေးခုကုန်သော ရွှေခွက်တို့၌လည်း တပြိုင်နက်ပင်စားနိုင်အံ့လော့၊ လေးခုကုန်သောမြတ်သော အိပ်ရာတို့၌ တပြိုင်နက်ပင်အိပ်နိုင်အံ့လော့။ မင်းမြတ်၊ တဏှာ့အလိုသို့လိုက်ခြင်းမည်သည်ကားမသင့်။ ထိုတဏှာမည်သည်ကား ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုတဏှာသည် ပွားလတ်သည်ရှိသော်၊ အကြင်သူသည်ထိုတဏှာကိုပွားစေ၏။ ထိုတဏှာ၏တည်ရာဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှစ်ထပ်ကုန်သောငှေကြီးတို့၌၎င်း၊ ဥဿဒ္ဒငှေ တဆဲ့ခြောက်ထပ်တို့၌၎င်း၊ အထူးထူးအပြားပြားအားဖြင့် ပြားကုန်သောငှေမှ ကြွင်းကုန်သော အပါယ်တို့၌၎င်း ပစ်ချတတ်၏ဟု ဆို၏။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်မင်းကို ငရဲအစရှိသောဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍တရားကိုဟော၏။ မင်းသည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏တရားကိုနာရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ထိုခဏ၌လျှင် အနာမရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ။တယောဂိရိန္ဒ တယောဂိရိ၊ အယမေဝဝါပါဌေါ၊ ဟုဘွင့်ရကားနှစ်ထွေသင့်သည်ပင်။ ကိရိ၊ ရှိသောပါဌသည်တယော နှင့်လျော်သည်။ သုဒဿနဿ၊ သုဒဿနအမည်ရှိသော။ ကိရိနော၊ သိကြားမင်းနေရာနတ်မြို့၏။ ဇေတံခွါရံ၊ ဤတံခါးသည်။ ပကာသတိ၊ ထင်ရှား၏။ ဤပြုယုဂ်၌သုဒဿနအမည်ရှိသောနတ်မြို့ကို အသုရာတို့စစ်ထိုး၍ယူခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း၊ ယှပ်ရှားခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း၊ သုဒဿနကိရိ၊ ဟုဆိုအပ်၏သို့၊ ထိုအတူဤ၌လည်းသုံးခုသောမြို့တို့ကို တယောဂိရိ၊ ဟုဆိုအပ်ကုန်၏။ အန္တရံ၊ ဟူသောပုန်သည် သမ္ပန်ကိုငဲ့သည်ဖြစ်၍ထိုသမ္ပန်ကိုလည်း အဝေးသွား၍အခြားမရှာသင့်။ တယောဂိရိ၊ ဟူသောအနီးပုန်ကိုယူ၍၊ တေသံ၊ ဟူသော သမ္ပန်ကိုထည့်ရာသည်။ အန္တရံ၊ ဟူသောပုန်သည်ပဋ္ဌာနပုန်ကိုငဲ့သည်ဖြစ်၍ပဋ္ဌာနပုန်ကို ထည့်သည်ရှိသော်လည်း၊ သုံးပြည်ထောင်၏ အတွင်းသားသည်လည်း တိုင်းနိုင်ငံပင်ဖြစ်ရာသောကြောင့် ရဇ္ဇပိ၊ ဟူသော ပဋ္ဌာနပုန်ကိုထည့်ရာသည်။ ပဗ္ဗာလာကုရုယောကေကကေစ၊ ဟူသောသရုပ်ကိုမြင်သဖြင့်၊ တိပိဓံ၊ ဟူသောသရူပဝန္တကိုထည့်ရာသည်။ အန္တရံ၊ နိဂ္ဂဟိတံကိုချေသော်

ဆန်းလျော်၏။ သို့သော်လည်း အနက်မြှုပ်သည့်။ ဒုတိယပါဒကား ဆန်းမရ။
 ပညာလာ၊ စသည်တို့၌ ဗဟုဝင်ဖြစ်သော်လည်း၊ ရဋ္ဌဝါစကရှု၌ ဗဟုဝစန
 ဖြစ်၍။ ပညာလာ၊ ပညာလတိုင်း၎င်း၊ ဇောဝင်ပေးသည်။ ပညာလကုရယော၊
 ဟူ၍လည်းရှိ၏။ ကေကကေ၊ ၌ ပဌမအနက်၌ ဒုတိယာဝိဘတ်သက်
 သည်။ ။ အယမေတ္ထအတ္ထောတိဏိနဂရာနိ၊ တေသဉ္စအန္တရံတိဝိဝံရဋ္ဌံ
 ဝိကာမယာမိ၊ ပညာလကုရယောကေကကေစာတိ ဣမာနိတေသံရဋ္ဌာနံ
 နာမာနိ၊ တေသုပညာလာတိဥတ္တရပညာလာ၊ တတ္ထကပိလံနာမနဂရံ။ ကုရ
 ဝေါတိကုရရဋ္ဌံ၊ တတ္ထဣန္ဒပတ္တိနာမနဂရံ။ ကေကကေစာတိပစ္စတ္ထေဥပ
 ယောဝစနံ၊ တေန ကေကကရဋ္ဌံဒသေတိ။ တတ္ထကေကကရာဇောနိ၊
 ယေဝနဂရံ။ ။ (အဋ္ဌကထာ)။ ။ (အချို့စာ၌၊ တိအန္တရံ၊ ရှိသည်။ အသုန္ဒရ။
 အက္ခရာလည်းလွန်သည်။ သဒ္ဓါအနက်လည်းမပွန်။ ။ နိတံဟတပါနံ၊ ဟု၊
 အဋ္ဌကထာတွင်သည်။ ဟတပါနန္တိ နုဋ္ဌပါနံ။ အထဝါဝဓနိယပါနံ၊ ဟု၊
 ဇိကာဆင့်သည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းအားလျော်စွာအတ္ထယောဇနာသည်။ ။ ကာ
 မနိတဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၂၈။

၂၂၉-ပလာယိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဂဇဂ္ဂမေဃေဟိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်
 အပ်သော ဤပလာယိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး
 နေတော်မူစဉ်၊ ပြေးသောပရိဇိဇ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
 ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ယူဆံ့ဟု များစွာသော
 ဇိုလ်ပါအပေါင်းဖြင့်သွား၍ မြို့မှမနီးမဝေးသော အရပ်၌တည်၍၊ ဤသို့
 သောအမှတ်ဖြင့်ဆင်တို့ကိုစေကုန်လေ့။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်မြင်းတို့
 ကိုစေကုန်လေ့။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်ရထားတို့ကိုစေကုန်လေ့။ ဤသို့
 သောအမှတ်ဖြင့် ခြေသည်တို့ကို စေကုန်လေ့။ ဤသို့ပြေးကုန်၍လက်
 နှက်တို့ဖြင့် ထိုးပစ်ကြကုန်လေ့။ တခဲနက်ရွာကုန်သော မိဗန်းတို့ကဲ့သို့
 မြားမိဗန်းကိုရွာစေကြကုန်လေ့ဟုစစ်ထိုးစီရင်လိုရကား။ ။

(၃၁၃) ဂဇ-ဂ္ဂ-မေဃေဟိ ဟယ-ဂ္ဂ-မာလိဘိ၊
 ရထု-မိ-ဇာတေဘိ သရာဘိဝဿေဘိ။

ခနုဂ္ဂဟာ.ဝနုဒဋ္ဌ,ပုဟာရိဘိ၊

ပရိဝါရိတာ တက္ကသိလာ သမန္တတော။ ။

(၃၁၄) အဘိဓာဝထရူ.ပဓာဝထ စ၊ဝိဝိဓာ ဝိနာဒိတ.တ္ထ ဒန္တိဘိ။

ဝတ္တတ.ဇူတုမုလော ယောသော ယထာ၊

ဝိဇ္ဇုလတာ ဇလခရဿ ဂဇ္ဇတော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၁၃-၃၁၄)ဘောဇ္ဇော၊အိုရဲမက်တော်တို့။ဂဇ္ဇမေယောဘိ၊အဂ္ဂဂဇ္ဇမေယောဟိ၊ ကြိုးကြာသံကဲ့သို့သောအသံကိုဟည်းကုန်သောအမုန်ရစ်သောမြတ်သောဆင်တည်းဟူသောမိဗန်းတို့ဖြင့်၎င်း။ဟယ.ဂ္ဂ-မာလိဘိ အဂ္ဂဟယမာလိဟိ၊ မြတ်သောသိန္ဓော အမျိုး၌ဖြစ်ကုန်သောမြင်းကိုစီးကုန်လျက် ထိပ်ထက်ဝေဝေ ရှေ့ပန်းထောင်ထောင် စိုက်ပန်ကုန်သောမြင်းသည်ကျော်သူရဲတို့ဖြင့်၎င်း။ သရာဘိဝသေဘိ၊တခဲနက်ရွာသောမိဗန်းကဲ့သို့မြားမိဗန်းကိုရွာစေတတ်ကုန်သော။ရထု.မိ-ဇာတေဘိသဇ္ဇာ တရထဗြိဟိ၊ပြင်းစွာဖြင့်သောလှိုင်းတံပိုးအဟုန်ရှိကုန်သော သမုဒ္ဒရာရေကဲ့သို့သော ရထားစီးသူရဲအပေါင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ခနုဂ္ဂဟာ.ဝနုဒဋ္ဌ.ပုဟာရိဘိ၊ပစ်လွှတ်ကုန်သောလေးသမား၊ထိုမှဤမှလှည့်လည်၍ ပြင်းစွာထိုးခုတ်ကုန်သော ရတနာတို့ဖြင့်ဆန်းကြယ်သော အရိုးတပ်သောသန်လျက်ကိုင်စွဲကုန်သောခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်၎င်း။သမန္တတော၊တက်ဝန်းကျင်မှ။တက္ကသိလာ၊ ဤသည့်တက္ကသိုလ်မြို့ကို။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ပရိဝါရိတာ၊ထက်ဝန်းကျင်ဝန်းရံအပ်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တထာ၊ထိုအခြင်းဖြင့်။သိဗံ၊လျင်စွာ။ကရောထ၊ပြုကြကုန်လော့။ ။ဘောဇ္ဇော၊အိုရဲမက်တော်တို့။ တုမော၊ သင်တို့သည်။ အဘိဓာဝထစ၊ ဂှေးရှုလည်းပြေးကြကုန်လော့။ ဥပဓာဝထစ၊ မြို့ကိုလည်း ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော့။ ဒန္တိဘိ၊ဆင်မြတ်ဆင်ကောင်းတို့နှင့်။သန္တိ၊တက္က။ ဝိဝိဓာ၊သေလိတ၊ဂဇ္ဇိတ၊ဝါဒိတ၊ဟူသော အထူးထူးအပြားပြားအားဖြင့်။ ဝိနာဒိတာ၊ အသီးသီးသော အသံရှိကုန်သည်။အတ္ထဘာဝထ၊ဖြစ်ကြလေကုန်လော့။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။တုမုလော၊သည်းစွာသော။ ယောသောယထာ၊ မိဗန်းကြိုးသံကဲ့သို့။ဝတ္တတု၊ဖြစ်စေလော့။ဂဇ္ဇတော၊ထစ်ကြိုးသော။ ဇလခရဿ၊မိဗန်း၏။မုခတော၊အဝမှ။နိဂ္ဂတာ၊ထွက်ကုန်သော။ဝိဇ္ဇုလတာ၊လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည်။ စရန္တိယထာ၊ ပြေးသွားကုန်ဘိ၏သို့။ ဝေံ၊ဤအတူ။ ဝိစ

ရန္တာ၊ ပြေးသွားကုန်လျက်။ နဂရံ၊ တက္ကသိုလ်မြို့ငယ်ကို။ ပရိဝါရေတွာ၊
 ဝန်းရံကုန်၍။ ရန္တံ၊ ပြည်ကို။ ဂဏ္ဍထ၊ ယူကြလေကုန်လော့။ ။ (ဤသို့ထို
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြီးဝါး၍ စစ်သည်ကို စိရင်၍ မြို့တံခါး၏ အနီးသို့ ရေခံ
 ၍ တံခါးမုတ်ကို မြင်၍၊ ဤသည်ကား မင်း၏ နေရာ နန်းလောဟု မေး၏။ ဤ
 သည်ကား မြို့တံခါးမုတ်သာတည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ မြို့တံခါးမုတ်
 သည်ပင်။ ဤသို့စဉ်သဘောရှိသည် ဖြစ်၏။ မင်း၏ နေရာ နန်းပြာသာဒ်
 သည်ကား အသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ နည်းဟု ဆို၍၊ ဝေဇယန္တာပြာ
 သာဒ်နှင့် တူ၏ဟု ကြား၍၊ ဤသို့ အခြံအရံ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တုန်းကြက်သ
 ရေနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းနှင့် တကွ စစ်ထိုးအံ့သော ဌာ၊ မစွမ်းနိုင်ချေ ကုန်
 အံ့ဟု တံခါးမုတ်ကို မြင်၍ လျှင်ပြေးလေ၍ ဗာရာဏသီသို့ လျှင် သွားလေ
 ၍။ ။ ဂဇဂ္ဂမေဃေဟိတိ အဂ္ဂဂဇမေဃေဟိ ကောဉ္ဇနာဒံ ဂဇန္တေဟိ မတ္တ
 ဝရဝါရဏဝလာဟကေဟိတိ အတ္ထော၊ ဤသို့ စသည်တွင် သော အဋ္ဌက
 ထာကို ကြပ်ကြပ်ဆင်ခြင်မှ ဤဇာတ်၏ အနက်ကို ပြက်ပြက် မြင်နိုင်မည်။
 ဒုတိယဂါထာပုဗ္ဗဒ္ဓကား ဝေတာလီ။ အပရဒ္ဓကား ဂါထာမည်။ ။ ပလာ
 ယိတဇာတ်ကံနာမံ။ ၂ ၂ ၆။

၂၃၀-ဒုတိယပလာယိတဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဓမ္မပရိမိတံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
 အပ်သော၊ ဤဒုတိယပလာယိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ပြေးသော ပရိဗိုန်ကို ဝင်အ
 ကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဝတ္ထု၌ အထူးကား ထိုပရိဗိုန်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်၏။
 ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လူများဖြင့် ခြံရံအပ်သည် ဖြစ်၍ တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သော တရားဟောနေရာတော်၌ နေတော်မူလျက် ဆေးတန်းမြင်း
 သီလာအပြင်၌ ခြင်္သေ့ သံကို ကြွေးကြော်သော ခြင်္သေ့ ပျိုကဲ့သို့ တရား
 ကိုဟောတော်မူ၏။ ပရိဗိုန်သည် အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
 ဘုရားမြတ်စွာ၏ ဗြဟ္မာမင်းကိုယ်နှင့် တူသော ကိုယ်တော်ကို ၎င်း၊ လပြည့်
 ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းရှိသော မျက်နှာတော်ကို ၎င်း၊ ရွှေပြားနှင့် တူ

၂၆၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၁၅)

သောနဗျူဟာတော်ကို၎င်း မြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော ယောကျ်ားမြတ်ကို အောင်အံ့သောဌာ အဘယ်သူထတ်နိုင်ချေအံ့နည်းဟုပြန်၍ ပရိသတ်အတွင်းသို့မဝင်မူ၍ပြေးလေ၏။ ။လွန်လေပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်းသည်ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြု၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ တယောက်သော ဂန္ဓာရမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုဂန္ဓာရမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ကိုယူအံ့ဟု၍အင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ဖြင့် လာလတ်၍ မြို့ကိုဝန်းရံ၍ မြို့တံခါး၏အနီး၌တည်လျက်မိမိ၏ ဗိုလ်ပါ စစ်သည်ကိုကြည့်၍ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စစ်သည်အပေါင်းကိုအောင်အံ့သောဌာ အဘယ်သူစွမ်းနိုင်လတ္တံ့နည်းဟုမိမိ၏စစ်သည်ကိုချီးမွမ်း၍။ ။

(၃၁၅) ဓဇ.မပရိမိတံ အနန္တ-ပါရံ၊ဒုပ္ပသဟံ-ဓကော်ဘိ သာဂရံ.ဝ။
ဂိရိမိဝ အနိလေန ဒုပ္ပသယော၊
ဒုပ္ပသဟော.အဟ.မဇ္ဇ တာဒိသေန။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၅) ရထေသု၊ရထားတို့၌။မောရဆဒေ၊ဥဒေါင်းတောင်တို့ကို။ ဌပေတွာ၊ထား၍။ ဥဿာပိတံ၊စိုက်ထူအပ်သော။(ထည့်)။ ဓဇံ၊အောင်လံသည်ပင်။အပရိမိတံ၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင်များစွာ၏။မေ၊ငါ၏။ ဗလဝါဟနံ၊ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းသည်လည်း။ အနန္တ-ပါရံ၊ဆင်ကားဤမျှမြင်းကားဤမျှဟု၊ရေတွက်ခြင်း၏ အပိုင်း အခြားကို လွန်သည်ဖြစ်၍ အဆုံးမရှိသောကမ်းရှိ၏။ဓကော်ဟိ၊ကျိုးတို့သည်။သာဂရံသာဂရော၊သမုဒ္ဒရာကို။ဒုပ္ပသဟံဒုပ္ပသဟောဣဝ၊လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်၏သို့။ မေ၊ငါ၏။ အယံဗလကာယော၊ ဤဗိုလ်ပါအပေါင်းကို။ဒုပ္ပသဟော၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန်သောရန်သူတို့သည်နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်။ အနိလေန၊အရပ်လေးမျက်နှာမှလာသောလေသည်။ ဂိရိ၊တစ်ခုနက်သောကျော့တောင်ကို။ ဒုပ္ပသယောဣဝ၊တုန်ထုပ်စိမ့်သောဌာမစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့။အဟံ၊ဤသို့သောဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသောငါ့ကို။ အဇ္ဇ၊ယခု။တာဒိသေန၊ထိုသို့သဘောရှိသောဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်။ ဝါ၊သင်ကဲ့သို့သောဘုန်းစက်နည်းပါးသောသူသည်။ ဒုပ္ပသဟော၊လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်။ ။(ပြပစ္စင်၌ တည်သော ဘုရားလောင်းကို ရည်၍ဆိုသော စကားဖြစ်၍ နောက်အံ့လျော်သည်)။ ။

ထိုအခါ၌ထိုဂန္ဓာရမင်းအား ထိုဘုရားလောင်းသည်လပြည့်ဝန်းကဲ့
သို့အသရေရှိသော မိမိ၏မျက်နှာကိုပြ၍၊ ဟယ်ဇမိက်၊ သင်သည် မ
ယောင်ရမ်း မမြည်တမ်းလင့်။ ယခုအခါ၌ အမုန်ရစ်သော ဆင်ပြောင်
သည်ကျူတောကိုနင်းဘိသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ၊ သင်၏စစ်သည်အပေါင်း
ကိုဖျက်ဆီးလိုက်အံ့ဟုခြိမ်းခြောက်လို၍။ ။

(၃၁၆) မာ ဗာလိယံ ဝိလပ္ပသိ၊ နဟိ။ သာ တာဒိသံ ဝိဒယှသေ။
န ဟိ။ သာ လဘာသေ နိသေဓကံ၊
အာသဇ္ဇသိ ဂဇ။ မိဝ ဧက-စာရိနံ ယော တံ၊
ပါဒါ နဠု။ မိဝ ပေါထယိဿတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၆) ဟရေဗာလ၊ ဟယ်ဇမိက်။ တွံ၊ သင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ
၏။ ဗာလိယံ၊ မိက်သည်၏အဖြစ်ကို။ မာဝိလပ္ပသိ၊ မမြည်တမ်းလင့်။ ဟိ
သစ္စံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ တဝ၊ သင်၏။ ဗလကာယော၊ ဗိုလ်ပါအပေါင်း
သည်။ တာဒိသံတာဒိသော၊ ထိုသို့သင်ကြီးဝါးကြံစည်သောအတိုင်း သ
ဘောရှိသည်။ နအဿ၊ မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ တွံ၊ သင့်ကို။ ဧကဝလံ၊ စင်
စစ်။ ဝိဒယှသေ၊ ရာဂဒေါသအစရှိသောမီးပူသည်လောင်အပ်၏။ တွံ၊ သင်
သည်။ နိသေဓကံ၊ ငါကဲ့သို့သဘောရှိသောနှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၍ တားမြစ်
တတ်သောသူကို။ နဟိလဘာသေ၊ ငှေးကမရဘူးသေးသလျှင်ကတည်း။
အာသဇ္ဇသိ၊ ချဉ်းခဲ့လော့။ ဧကစာရိနံဧကာစာရိ၊ တစီးထဉ်းသာ သွားလေ့
ရှိသော။ ဂဇံဂဇော၊ ပေါက်ကြီးပြောင်မွန်၊ အားခွန်ကြီးမားသော ဆင်
သည်။ နဠု၊ ကျူတောကို။ ပါဒါပါဒေဟိ၊ ခြေတို့ဖြင့်။ ပေါထယိဿတိ၊
ကျင်းကုန်အောင် ဘောင်ဘောင်နင်းချိုး၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။
ယောရာဇာ၊ အကြင်ဗါရာဏသီမင်းသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ပေါထယိဿတိ၊
နင်းနှိမ်ဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ နိသေဓကံ၊ နှိပ်
စက်လွှမ်းမိုး၍ တားမြစ်တတ်သောသူကို။ နဟိလဘာသေ၊ မရသေးသ
လျှင်ကတည်း။ ။ (တာဒိသံ၊ ဟူသောဤစကားကိုဘုရားလောင်းမိမိ
ကိုယ်ကိုရည်၍ဆိုသတည်း။) ။ ဤသို့ခြိမ်းခြောက်သောထိုဘုရားလောင်း
၏စကားကိုကြား၍ ဂန္ဓာရမင်းသည်ကြည့်ရှုရှုရှုလေသည်ရှိသော်၊ ရွှေ
ပြားနှင့်တူသောမြတ်သော နဖူးကိုမြင်၍ မိမိကိုတမ်းအံ့သည်မှကြောက်

၂၇၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၁၇)

ရကားပြန်၍ပြေးလျက်မိမိမြို့သို့လျှင်သွား၏။ ။(ဓဇ,စသောဂါထာ။ဩ
ပစ္ဆန္နသက။ ။မာဗာလိယံ,စသောဂါထာကားဝေတာလီ)။ ။ဒုပ္ပသ
ဟံသာဂရံဂိရိ° ဧကစာရိနံ,တို့၌၊ပဌမာအရာဝယ်ဒုတိယာသက်သည်။ ။
ပါဒါ၌ တတိယာအရာဝယ် ပဌမာသက်သည်။ ဗာလီ,တာဒီ,တို့၌ကား
ဒိဗ)။ ။ဒုတိယပလာယိတဇာတ်ကံ ဒသမံ။ ၂၃၀။ကသာဝဝဂ္ဂေါအဋ္ဌ
မော။ ။တဿု·ဒွါနံ။ ။

ကာသာဝံ,ဂုဠုနန္ဒိယံ,၊ပုဗ္ဗတတ္တဗ္ဗ,ကုန္တိလံ,၊ခန္တိဝဏ္ဏံ,ကောသိယဗ္ဗ,။
ဂူထပါထံ,ကာမနိတံ,၊ပလာယိတဗ္ဗယံဝိစ,။ ။

(ဇ-ဥပါဟန ဝဂ်)

၂၃၁-ဥပါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယထာပိကီတာ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤဥပါဟနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ဆင်မှသက်၍မင်းသို့ကပ်၍၊မြတ်သောမင်းကြီး၊
အတတ်မည်သည်ကို မိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာစေခြင်း အကျိုးငှါသင့်၏။
ထိုသို့မိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာစေခြင်းအကျိုးငှါသင့်ငြားသော်လည်း အချို့
သောသူအား သင်အပ်သောအတတ်သည် မကောင်းသဖြင့် လုပ်အပ်
သောဘိနပ်ကဲ့သို့ပျက်စီးခြင်းသို့သာလျှင်ဆောင်ရွက်တတ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၁၇) ယထာ ပိ ကီတာ ပုရိသဿု ပါဟနာ၊

သုခဿ အတ္ထာယ ဒုခံ ဥဒဗ္ဗဟေ။
ဗာမ္မာဘိတတ္တာ တလသာ စ ဝိဒ္ဓိတာ၊
တဿေ. ဝ ပါဒေ ပုရိသဿ ခါဒရေ။ ။

(၃၁၈) ဇေ.မေဝ ယော ဒုက္ကုလိနော အနရိယော၊

တမ္မာကဝိဇ္ဇဗ္ဗ သုတဗ္ဗ အာဒိယ။
တမေ.ဝ သော တတ္ထ သုတေန ခါဒတိ၊
အနရိယော ဝုစ္စတိ ဒုပါဟနူပမော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

၂၃၁-ဥပါဟနုဇာတ်။ (၃၁၇)

(၃၁၇-၃၁၈) မဟာ-ရာဇာမြတ်သောမင်းကြီး။ သုခဿ၊ ချမ်းသာ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ ကိတာ၊ ဝယ်၍။ ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။ ပဋိမုက္ကာ၊ စွပ်အပ်သော။ ဥပါဟနာ၊ မကောင်းသဖြင့်လုပ်အပ်သောဘိနပ်သည်။ ပုရိသဿ၊ စီးသောယောက်ျား၏။ ဒုခံဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ ဥဒဗ္ဗဟေဥဒဗ္ဗဟေယျ၊ ဆောင်ရာ၏။ ဗာဗ္ဗာဘိတတ္တာ၊ နွေအခါအပူသည်နှိပ်စက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ တလဿ၊ ခြေဘဝါးအပြင်သည်။ ဝိဇ္ဇိတာဝိဇ္ဇိတတ္တာစ၊ ကျင်နာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ကိတာ၊ ဝယ်၍။ ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။ ပဋိမုက္ကာ၊ စွပ်အပ်ကုန်သော။ ဥပါဟနာ၊ ဘိနပ်တို့သည်။ တဿေဝပုရိသဿ၊ ထိုစီးသောယောက်ျား၏သာလျှင်။ ပါဒေ၊ ခြေတို့ကို။ ခါဒရေခါဒန္တိယထာ၊ ကိုက်ကုန်သကဲ့သို့။ ။ ဝေမေဝ၊ ထိုအတူလျှင်။ ဒုက္ကုလိနော၊ ယုတ်မာသောအမျိုးရှိသော။ ယောအနရိယော၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပကင်းသည်ဖြစ်၍ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောအကြင်သူသည်။ တမ္ဗာကတမ္ဗာကာ၊ ထိုထိုအတတ်ကို သင်ပေတတ်သောဆရာမှ။ ဝိဇ္ဇိဗ္ဗ၊ အဋ္ဌာရသဝိဇ္ဇာတို့တွင် အကြင်အမှတ်မရှိသော ဝိဇ္ဇာကို၎င်း။ သုတဗ္ဗ၊ သင်ကြားအပ်သောပရိယတ်ကို၎င်း။ အာဒိယအာဒိယတိ၊ သင်၏။ အာဒိယိတွာ၊ သင်ပြီး၍။ သော၊ ထိုအမျိုးယုတ်မာစွာသော မသူတော်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုဆရာထံ၌။ လဒ္ဓေန၊ ရအပ်သော။ သုတေန၊ အကြားအမြင်သင်အပ်သောဝိဇ္ဇာဖြင့်။ တမေဝ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင်။ ခါဒတိ၊ ကိုက်၏။ သောဒုက္ကုလိနော၊ ထိုအမျိုးယုတ်မာသောသူကို။ ဒုပါဟနူပမော၊ ကိုက်တတ်သောဘိနပ်နှင့်တူသော။ အနရိယော၊ သူမြတ်မဟုတ်ယုတ်မာသောသူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ တနည်းကား။ ။ ဒုပါဟနူပမော၊ ကိုက်တတ်သောဘိနပ်ဆိုးရှိသောသူနှင့်တူသော။ အနရိယော၊ သူတော်မဟုတ်သူယုတ်မာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ (ကိ၊ ဟုဒိဗာနှင့်လိုသည်။ နာမိရသော ကိယာဒိနံ၊ ဟု ဆိုသောကြောင့် ကိဇာတ်ကား၊ ဒိဗန္တိဇာတ်တည်း။ ဒုခံကားဆန်းကိုဇ်၍သံယုဂ်ကျေသည်။ တံတံမနုတိတိတမ္ဗော။ ယောအာစရိယော၊ အကြင်ဆရာသည်။ တံတံ၊ ထိုထိုအတတ်ကို။ မနုတိ၊ သိတတ်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ သောအာစရိယော၊ ထိုဆရာသည်။ တမ္ဗော၊ တမ္ဗမည်၏။ တမ္ဗော၊ ဆိုလိုလျက်နိရုတ္တိနည်းအားဖြင့် အာကပစ္စည်းသက်၍ တမ္ဗာကပြီးသည်။ တမ္ဗာကာ၊ ဟုဆိုရမည်ကိုဂါထာဗန္ဓသုခအထို့ငှါ ရသယပြု၍ တမ္ဗာက၊ နေသည်။) ။ တံတံမနုတိတိတမ္ဗောတိဝတ္တဗ္ဗေတမ္ဗာကော၊ တံ

၂၇၂

၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၁၉)

တံ သိပ္ပံအာသေဝတိပရိဝတ္တေတိတိအတ္ထော၊ အာစရိယသေသတံနာမံ၊
တသ္မာတမ္ဘာကာ၊ ဂါထာဗန္ဓသုခတ္ထံပနရဿဘာဝေါ။ ။(အဋ္ဌကထာ)။
ဥပါဟနဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၂၃၁။

၂၃၂-ဝိဏာဂုဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဧကမိန္ဒိတောယမတ္ထော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဝိဏာဂုဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော သူငယ်မကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်သူဌေးသွီးကိုငကုန်း၏ခြေရင်း၌နေသည်ကိုမြင်၍
သိသည်ရှိသော်ချဉ်းကပ်လေ၍သူဌေးသွီးနှင့်တကွစကားပြောလို၍။ ။

(၃၁၉) ဧက-မိန္ဒိတော-ယ-မတ္ထော၊ဗာလော အ-ပရိဏာယကော။
န ဟိ ခုဇ္ဇေန ဝါမေန၊ဘောတိ သင်္ဂန္တု-မရဟာသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၉) အမွ၊ချစ်သွီး။အယံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။အတ္ထော၊အမှုကို။
ဧက-မိန္ဒိတော၊ တယောဝံထည်းသောသင်သည်သာလျှင်ကြံအပ်သည်။
ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။အယံခုဇ္ဇော၊ ဤငကုန်းသည်။ ဗာလော၊ပညာမရှိ
မသိတတ်သောလူဗာလသည်။ အ-ပရိဏာယကော၊အကြီးအကဲမဟုတ်
သည်။ဝါ၊ယူဆောင်၍ သွားတတ်သောသူတပါးမရှိသော် မိမိဘာဝ မ
သွားတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကိုမျှမဆောင်ရွက်နိုင်
သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဟိ၊သင့်စွ။ဘောတိ၊သျှင်မ။ တံ၊သျှင်မသည်။ ဝါ
မေန၊ကွထသော။ခုဇ္ဇေန၊ ငကုန်းနှင့်။သင်္ဂန္တု၊ပေါင်းဘော်အံ့သောငှါ။ န
အရဟာသိ၊မထိုက်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်း၏စကားထိုကြား၍သူဌေးသွီးသည်။ ။

(၃၂၀) ပုရိသုသတံ မညမာနာ၊အဟံ ခုဇ္ဇ-မကာမယိ။
သော-ယံ သံကုဒ္ဓိကော သေတိ၊ဆိန္ဒု-တန္တိယထာ ဝိဏာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၀) အယျ၊အသျှင်၊အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ကေံ၊တခုသော။ ဥသ
 ဘံ၊နွားမင်းဥသဘာကို။ဒိသွာ၊မြင်၍။ ဂုန္နံ၊နွားတို့၏။ ဇေဠကဿ၊ အကြီး
 ဖြစ်သောနွားမင်း၏။ဝိဗ္ဗိယံ၊ကျောက်ကုန်း၌။ကကုဓံ၊ လတို့သည်။ဟော
 တိ၊ရှိသည်ဖြစ်၏။ဣမဿပိ၊ဤယောက်ျားအားလည်း။ တံ၊ထိုလတို့သည်။
 အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဣမိနာ၊ဤယောက်ျားသည်။ပုရိသ-ဥသဘောန၊ ယောက်ျား
 ဥသဘာသည်။ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ ဣတိဇေံ၊ဤသို့။အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 ခုန္တံ၊ငကုန်းကို။ပုရိသ-ဥသဘာ-မညမာနာ၊ယောက်ျားဥသဘာဟုထင်မှတ်
 မိ၍။ အကာမယိံ၊တပ်စွန်းမိ၏။ သော၊ထိုငကုန်းသည်။ ဣဒါနိ၊ယခုအ
 ခါ၌။ ဆိန္နတန္တိ၊အညှို့ပြတ်ပြီးသော။ ဝိဏာယထာ၊စောင်းကဲ့သို့။ သံ
 ကုဋိကော၊ကွေးလျက်။သေတိ၊အိပ်၏။ ။(ဘုရားလောင်းသည်ထိုသို့
 ငွှေးသွီး၏ မသိမလိမ်မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အိမ်မှထွက်သည်၏အ
 ဖြစ်ကိုသိ၍ထိုသူငွှေးသွီးကိုရေချိုးစေ၍တန်းဆာဆင်အပ်သောရထား
 သို့တင်၍ အိမ်သို့လျှင်သွား၏)။ ။ဝိဏာဂုဏဇာတကံဒုတိယံ။ ၂၃၂။

၂၃၃-ဝိကဏ္ဍကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ကာမံယဟိံ၊ဣန္ဒြိယိတေနဂစ္ဆ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝိကဏ္ဍကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံကျောင်းတော်
 ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသော ငြီးငွေ့သောရဟန်းကို အ
 ကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

ထမင်းကျွေးခြင်းအမှုကို ရှုက်ဆောင်သောသူသည် ထိုမိကျောင်း
 ကိုမြားစူးသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ထိုမိကျောင်းကိုခေါ်လျက်။ ။

(၃၂၁) ကာမံ ယဟိံ၊ဣန္ဒြိယိ တေန ဂစ္ဆ၊ဝိဒ္ဓေါသိ မမတ္ထိ ဝိကဏ္ဍကေန။
 ဟတောသိ ဘတ္တေန သုဝါဒိတေန၊လောလော စ မစ္ဆေ အနုဗန္ဓမာနော။ ။
 ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၁) ဟရေသုသုမာရ၊ဟယ်မိကျောင်း။တွံ၊သင်သည်။ကာမံ၊စင်
 စစ်။ယဟိံ၊အကြင်အရပ်သို့။ဣန္ဒြိယိ၊သွားလို၏။ တေန၊ထိုအရပ်သို့။ဂစ္ဆ
 သွားလေဦး။မမ၊ငါ၏။ အတ္ထိံ၊နိယာမိတဋ္ဌာနေ၊ဤမှတ်အပ်သောအရာ၌။
 ဝိကဏ္ဍကေန၊အရှက်မတပ်သော မြားဖြင့်။ ဝါ၊မြားသည်။ တွံ၊သင့်ကို။

၂၂၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၂၂)

ဝိဒ္ဓေါ၊ စူးလေအပ်ပြီးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တုံ၊ သင်သည်။ လောလော၊ လျှပ်ပေါ်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ မစ္ဆေ၊ ထမင်းစားအံ့သောဌါလာကုန်သောငါးတို့ကို။ အနုဗန္ဓမာနော၊ စားအံ့သောဌါလိုက်၏။ တေနစ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ သုဝါဒိတေန၊ ကောင်းစွာတီးမှုတ်ခြင်းရှိသော။ ဘက္ကေန၊ ထမင်းသည်။ တုံ၊ သင့်ကို။ ဟတော၊ သတ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ။

ထိုမိကျောင်းသည် မိမိနေရာ အရပ်သို့ သွား၍ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို ပြတော်မူ၍ ဘုရား ဖြစ်ပြီး၍။ ။

(၃၂၂) ဇေဝိ လောကာမိသ. မောပတန္တော၊
ဝိဟညတိ ဝိတ္တ-ဝသာ. နုဝတ္တိ။
သော ဟညတိ ဉာတိသဃာနမစ္ဆေ၊
မစ္ဆာ. နုဂေါ သော. ရိဝ သုသုမာရော။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၂) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မစ္ဆာနုဂေါ၊ ငါးသို့အစဉ် လိုက်သော။ သောသုသုမာရော၊ ထိုမိကျောင်းသည်။ ဟညတိဣဝ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့။ ဇေဝိတထာ၊ ထိုအတူ။ လောကာမိသံ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးသို့။ ဩပတန္တော၊ ကျသော။ ဝိတ္တ-ဝသာ. နုဝတ္တိ၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် စိတ်၏အလိုသို့အစဉ်လိုက်သော။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဉာတိသဃာနံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့၏။ မစ္ဆေ၊ အလယ်၌။ ဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။ ။ (မမတ္ထိန္ဒမမအတ္ထိံ ဖြတ်။ ဣမသဒ္ဓါသ္မိံ ဝိဘတ်ဖြင့်ပြီးသော နာမ်ပုဒ် ဖြစ်လျက် ဆန်းကြောင့် နိဂ္ဂဟိတ်ကျေသည်။) ။ ဝိကဏ္ဍကဇာတကံတတိယံ။ ၂ ၃၃။

၂၃၄-အသိတာဘူဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ တွမေဝဒါနိမကရ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသိတာဘူဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော သတို့သမီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အသိတာဘူမိဘုရားသည် ထိုဖြူဖွယ်ဒုတ်မင်းသားလာသည်ကို မြင်

၍ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ပတ္တမြားညို အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ
သော ကောင်းကင်ပြင်၌ ရပ်လျက်၊ အသျှင့်သား၊ အသျှင့်သားကိုမှီ၍ ငါ
သည်ဤဈာန်ချမ်းသာကိုရပေ၏ဟု။ ။

(၃၂၃) တွ.မေဝ ဒါနိ.မ.ကရ၊ယံ ကာမော ဗျဂမာ တယိ။

သော.ယံအပ္ပဋိသန္ဓိကော၊ ခရ-ဆိန္ဒံ.ဝ ရေဏုကံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၃) အယျ ပုတ္တ၊ အသျှင့်သား။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တွ.မေဝ၊ သင်
သည်ပင်လျှင်။ မေမမ၊ ငါ၏။ ဣဒါဤဈာန်ချမ်းသာကို။ အကရ၊ ပြုပေ၏။ ဣ
ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တယိ၊ သင်၌။ မေမမ၊ ငါ၏။ ယံယောကာမော၊ အကြင်
တပ်စွန်းခြင်းကာမသည်။ ဗျဂမာ၊ ကင်းလေပြီ။ ခရ-ဆိန္ဒံ၊ လွှဖြင့်ဖြတ်အပ်
သော။ ရေ နုကံဣဝ၊ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့။ သောအယံ၊ ထိုသင်၌ တပ်စွန်းခြင်း
ကာမသည်။ အပ္ပဋိသန္ဓိကော၊ တဘန်တပ်စွန်းခြင်းမရှိပြီ။ ။ ဤသို့ဆိုပြီး၍
ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသား၏မြင်စဉ်ပင်လျှင်ပျံ၍တပါးသော အရပ်သို့သွား၏။

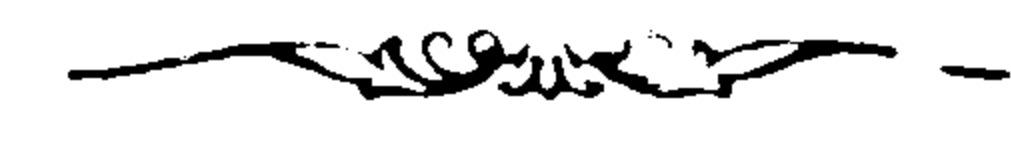
ထိုဗြဟ္မဒတ် မင်းသားသည် ထိုအသိတာဘူမင်းသို့ သွားသော
ကာလ၌ငိုကြွေးလျက်။ ။

(၃၂၄) အတြိ.န္တံ အတိလောဘောန၊ အတိလောဘာ-မဒေန စ။

ဧဝံ ဟာယတိ အတ္ထမာ၊ အဟံ.ဝ အသိတာဘုယာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၄) အဟံ၊ ငါသည်။ အသိတာဘုယာ၊ အသိတာဘူမင်းသို့။ မာ
ယာမိဣဝ၊ ယုတ်၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို အတူ။ အတြိ.န္တံ အတြိ.န္တမာနော၊ ထို
ထိုအာရုံ၌လိုချင်မက်မောတတ်သောသူသည်လည်း။ အတိလောဘောနစ၊
ရပြီးသောအာရုံကိုလွန်၍ အသစ်အာရုံ၌တပ်စွန်းသောလောဘကြောင့်
၎င်း။ အတိလောဘာ-မဒေနစ၊ ပုရိသမာန်ကို ဖြစ်စေတတ်သောအလွန်
သောလောဘဖြင့်ရစ်ခြင်းကြောင့်၎င်း။ အတ္ထမာ၊ အကျိုးစီးပွားမှ။ ဟာ
ယတိ၊ ယုတ်၏။ ။ အသိတာဘူဘေတကံစတုတ္ထံ။ ၂၃၄။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သုခါဗရာဝတ္ထုနဝ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ

၂၇၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၂၅)

ဆင်အပ်သောဤဝတ္ထုနှစ်ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ ရောဇမည်သော မလ္လာမင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ထိုဗာရာဏသီသူဌေးသည် တနေ့သ၌ဆွမ်းဘုန်းပေးခြင်း ကိစ္စအ
ဆုံး၌ ထိုဝတ္ထုနှစ်ပရိဗိုဇ်နှင့်တကွ သာယာစွာသောပျူဂြိုဟောကဝတ်စ
ကားကိုပြောဟောပြီး၍၊ အသျှင်ဝတ္ထုနှစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား
ဆင်းရဲငြိုငြင်၏။ အိမ်၌နေခြင်းသည်ချမ်းသာ၏။ အသျှင်ဝတ္ထုနှစ်၊ အသျှင်
သည်လာထွေလော့၊ နှစ်ဦးကုန်သောငါတို့သည် အညီအညွတ်ကာမ
ဂုဏ်တို့ကိုသုံးဆောင်ခံစားကုန်လျက်နေကြကုန်အံ့၊ ဤသို့ဆို၍။ ။

(၃၂၅) သုခါ ဗာရာ ဝတ္ထုနှစ်၊ သ-ဟိရညာ သ-ဘောဇနာ။

ယတ္ထ ဘုတ္တာ ဝိဝိတ္တာ စ၊ သယေယျာသိ အနု-သုကော။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၅) ဝတ္ထုနှစ်၊ အသျှင်ဝတ္ထုနှစ်၊ ယတ္ထ၊ အကြင်ရတနာချစ်ပါးစား
ဘွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့်ပြည့်စုံသောအိမ်၌။ အနု-သုကော၊ လုံ့လမပြုဘဲ။
ဘုတ္တာစ၊ စား၍သာ၎င်း။ ဝိဝိတ္တာစ၊ သောက်၍သာ၎င်း။ သယေယျာသိ၊
နေလာထွေလော့။ သ-ဟိရညာ၊ ရွှေအစရှိသောရတနာချစ်ပါးနှင့်ပြည့်
စုံထသော။ သ-ဘောဇနာ၊ စားဘွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့်ပြည့်စုံထသော။ ဗာ
ရာ၊ အိမ်၌နေခြင်းသည်သာ။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ။

ထိုအခါဘုရား လောင်းသည် ထိုဗာရာဏသီသူဌေး၏ စကားကို
ကြား၍၊ သူဌေးကြီး၊ သင်သည်မထံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကာမဂုဏ်၌
မက်မောသည်ဖြစ်၍ အိမ်၌နေရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆို၏။ သင့်အား အိမ်
၌နေရခြင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုငါဆိုအံ့။ ယခုအခါသင်နာလော့၊ ဤသို့ဆို၍။ ။

(၃၂၆) ဗာရာ နာ-နိဟမာနဿ၊ ဗာရာ နာ-ဘဏတော မုသာ။

ဗာရာ နာ-ဒိန္န-ဒဏ္ဍဿ၊ ပရေသံ အနိက္ကုပ္ပတော။

ဧဝံ ဆိဒ္ဓံ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ ကော ဗာရံ ပဋိပဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၆) မဟာ-သေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး။ အနိ-ဟမာနဿ၊ အစဉ်မပြတ်
လယ်ယာထွန်ခြင်းနွားကျောင်းခြင်းအစရှိသောအမှုဖြင့်လုံ့လမပြုသော
သူ၏။ ဗာရာ၊ ဗာရာဝါသသည်ကား။ နတိဋ္ဌတိ၊ မတည်နိုင်။ မုသာအဘဏ
တော၊ လယ်ယာဥစ္စာရွှေငွေအစရှိသည်တို့၏ အကျိုးငှာမုသားမဆိုသော

သူ၏လည်း။ ဗာရာ၊ ဗာရာဝါသမည်သည်ကား။ နုတိဋ္ဌတိ၊ မတည်နိုင်။ နု
 အာဒိန္န-ဒဏ္ဍဿ၊ ဒဏ်ပေးခြင်းကိုမယူထသော။ ပရေသံ၊ သူတပါးတို့
 အား။ အနိက္ကုပ္ပတော၊ နှိပ်စက်ခြင်းကိုမပြုသောသူ၏လည်း။ ဗာရာ၊ ဗာရာ
 ဝါသမည်သည်ကား။ နုတိဋ္ဌတိ၊ မတည်နိုင်။ ဝေံ၊ ဤသို့။ သိဒ္ဓံ၊ အပေါက်ရှိ
 ထသော။ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သောသဘောရှိထသော။ ဗာရံ၊ အိမ်ကို။
 ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ အုပ်စိုး၍နေချင်ဘိအံ့နည်း။ ။ ဝစ္ဆန္တ
 ခဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၃၅။

၂၃၆-ဗကဇာတ်။

နုတိဋ္ဌတိကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဘဒ္ဒကောဝတာယံပက္ခိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤဗကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော
 ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ငါးအပေါင်းသည်ထိုမျှင်းကိုမြင်၍။ ။

(၃၂၇) ဘဒ္ဒကော ဝတာယံ ပက္ခိ၊ ဒိဇော ကုမုဒ-သန္ဓိဘော။

ဂူပသန္တေဟိ ပက္ခေဟိ၊ မန္ဒ-မန္ဒောဝ ဈာယတိ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၇) ဘော၊ အချင်းတို့။ ကုမုဒ-သန္ဓိဘော၊ ကုမုဒြိာကြာ ဖြူအ
 ဆင်းနှင့်တူထသော။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိထသော။ အယံဒိဇော၊ ဤဌာန်
 သည်။ ဂူပသန္တေဟိ၊ ငြိမ်သက်ကုန်သော်။ ပက္ခေဟိ၊ အတောင်တို့ဖြင့်။ မန္ဒ
 မန္ဒောဝ၊ ညံ့ညံ့ပျောင်းပျောင်းကဲ့သို့လျှင်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဈာယတိ၊ မှိုင်
 လျက်နေ၏။ ဘဒ္ဒကောဝတာ၊ ဌာန်ကောင်းဌာန်မြတ်ဟုငါမှတ်ထင်၏။ ။

ထိုအခါထိုမျှင်းကိုဘုရားလောင်းသည်ကြည့်၍။ ။

(၃၂၈) နာဿ သိလံ ဝိဇာနာထ၊ အနညာယ ပသံသထ။

အမေ ဒိဇော န ပါလေတိ၊ တေန ပက္ခိ န ဗန္ဓတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၈) ဘဝန္တော၊ အချင်းတို့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ အဿ၊ ထိုမျှင်း
 ဧ။ သိလံ၊ သိလကို။ နဝိဇာနာထ၊ မထိကြံကုန်။ အနညာယ၊ မထိကုန်ဘဲ

၂၇၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၂၆)

လျှောက်ပသံသထ၊ ချီးပွမ်းကြကုန်၏။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ ဒိဇော၊ ဤမျှင်း
ဌက်သည်။ နပါလေတိ၊ မစောင့်။ တောန၊ ထိုသို့မစောင့်သောကြောင့်။ အ
ယံပက္ခိ၊ ဤဌက်သည်။ နဖန္ဒတိ၊ မတုန်မလှုပ်အလစ်ဖြုတ်၍စားအံ့သောငှါ
နေ၏။ ။ ဗကဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၃၆။

၂၃၇-သာကေတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ကောနုခေါဘဂဝါဟေတု၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တိန်းဆာဆင်အပ်သောဤသာကေတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာကေတအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကိုအ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရဟန်းတို့သည်၊ အသျှင်ဘုရား၊ ဤချစ်ခြင်းမည်သည်ကားအဘယ်အ
ကြောင်းကြောင့်တည်သနည်းဟုမေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၂၆) ကော နု ခေါဘဂဝါ ဟေတု၊ ဧကဓ္ဓေ ဣဝ ပုဂ္ဂလေ။
အတိ.ဝ ဟဒယံ နိဗ္ဗာတိ၊ ဝိတ္တဉ္ဇာပိ ပသိဒတိ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၆) ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား။ ဣဝလော
ကေ၊ ဤလောက၌။ ဧကဓ္ဓေ၊ အချို့သော။ ပုဂ္ဂလေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိဋ္ဌမတ္တေနော၊
မြင်ကာမျှဖြင့်လျှင်။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အတိ.ဝ၊ အလွန်လျှင်။ နိဗ္ဗာတိ၊
ငြိမ်းချမ်း၏။ ဝိတ္တဉ္ဇာပိ၊ စိတ်သည်လည်း။ ပသိဒတိ၊ ကြည်ညို၏။ ဟေတု၊
အကြောင်းကား။ ကောနုခေါ၊ အသို့နည်း။ ။

ထိုအခါထိုရဟန်းတို့အားမြတ်စွာဘုရားသည်ချစ်ခြင်း၏အကြောင်း
ကိုပြတော်မူလို၍။ ။

(၃၃၀) ပုဗ္ဗေ ဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန်-ဟိတေန ဝါ။
ဧဝန္တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံ ဝ ယထော.ဒကေ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၀) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥပ္ပလံဝါ၊ ကြာသည်၎င်း။ သေသံ၊
ကြာမှကြွင်းသော။ ဇလပုပ္ဖံဝါ၊ ရေပန်းသည်၎င်း။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဇာယမာ
နံ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ဥဒကဉ္စ၊ ရေကို၎င်း။ ကလလဉ္စ၊ ညွှန်ကို၎င်း။ ဣမာ

၂၃၈-ကေပဒဇာတ်။ (၃၃၁)

နိဒ္ဒေကာရဏာနိ၊ ဤနှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကို။ နိဿယာယ၊ မြိ၍။ ဇါယာ
 တိယထာ၊ ဖြစ်၏သို့။ ဇေတထာ၊ ထို အတူ။ တံပေမံ၊ ထိုချစ်ခြင်းသည်။ ဇါယာ
 မာနံ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ပုဗ္ဗေ၊ ဂြေလွန်လေပြီးသော အတိတ်ဘဝ၌။
 သန္တိဝါသေနဝါ၊ မိဘပေါက်ဘော်၊ တော်နိုးစပ်ငြိမ်း၊ မယားနှင့်လင်၊ ချစ်
 ခင်ပြင်းစွာ၊ မကွာကြည်နူး၊ နေဘူးကြသဖြင့်၎င်း။ ပစ္စုပ္ပန်-ဟိတောနဝါ၊
 ပစ္စုပ္ပန်၊ ဤဘဝ၌၊ သုခစီးပွား၊ များအံ့အကျိုး၊ ဖွံ့ဖြိုးတက်ရာ၊ ရှာမှီးကြသ
 ဖြင့်၎င်း။ ဇေတထာ၊ ဖြစ်၏။ (ပုဗ္ဗေဝ, ဥပ္ပလံဝ, နိဝါသညံသမုစ္စယတ္ထ။
 ရာဇတောဝါ, စသည်တို့ကဲ့သို့တည်း။ ရဿပြု၍, ဝ, နေသည်။)။ သာ
 ကေတဇာတကံသတ္တမံ။ ၂၃၇။

၂၃၈-ကေပဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဣဗံဇကံပဒံတာတ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်ဟန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤကေပဒဇာတ်ကို၊ ဇေတ ဝန်ကျောင်းတော်၌ သိ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောသူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုသူဌေး၏ငယ်သော နှုပျိုသောသားသည်ရင်ခွင်၌နေ၍၊
 ဘခင်၊ အကျွန်ုပ်အားတရသောပုဒ်ရှိသော များသောအကျိုးကို မှီသော
 အကြောင်းကိုဆိုပါကုန်လော့ဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၁) ဣဗံ ဇက-ပဒံ တာတ၊ အနေက-တ္ထ-ပဒသိတံ။

ကိပ္ပိ သင်္ဂါဟိကံ ပြု၊ သိ၊ ယေန-တ္ထေ သာဓယေမသေ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၁) တာတ၊ ဘခင်။ ဣဗံ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ ယေန၊ အကြင်များ
 စွာသောအကြောင်းကိုမှီသောတရသောအကြောင်းအတို့ဖြင့်။ အတ္ထေ၊
 အကျိုးစီးပွားတို့ကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သာဓယေမသေ၊ ပြီးစေကုန်
 အံ့။ အနေကတ္ထပဒသိတံ၊ များစွာသောအကြောင်းအရတို့ကိုမှီထသော။
 သင်္ဂါဟိကံ၊ များစွာသောအကြောင်းကိုပြတတ်သောပုဒ်ကိုသဖြိုဟ်တတ်

၂၈၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၃၂)

သော။ ကိဗ္ဗိကေပဒံ၊ တစုံတရာဖြစ်သောတရသောပုန်ကို။ ဝါ၊ တရသော
အကြောင်းအတို့အရကို။ ဗြူ၊ သိ၊ ဘခင်ဟောပါလော့။ ။

ထိုအခါထိုသူငယ်ကိုအဘသည်ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၂) ဒက္ခေယျေက-ပဒံ တာတ၊ အနေကတ္ထ-ပဒသိတံ။

တဗ္ဗ သီလေန သညတ္တံ၊ ခန္တိယာ ဥပပါဒိတံ။

အလံ မိတ္တေ သုခါပေတံ၊ အမိတ္တာနံ ဒုခါယ စ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၂) တာတ၊ ချစ်သား။ ဒက္ခေယျံ၊ လာဘ်ကိုဖြစ်စေခြင်း၌ လိမ်မာ
သောသူ၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော ဥာဏ်နှင့်ယှဉ်သော ဝီရိယဟူသော။
ဇီက-ပဒံ၊ တရသောတရားအတို့သည်။ အနေကတ္ထ-ပဒသိကံ၊ တပါးမ
ကများစွာသောအကြောင်းဟူသောအတို့အရကိုဆို၏။ တဗ္ဗ၊ ထိုဥာဏ်နှင့်
ယှဉ်သောဝီရိယသည်လည်း။ သီလေန၊ အာစာရသီလနှင့်။ သညတ္တံ၊ ယှဉ်
စပ်အပ်လတ်သည်ရှိသော်။ ခန္တိယာ၊ သည်းခံခြင်းနှင့်။ ဥပပါဒိတံ၊ ပြည့်စုံ
လတ်သည်ရှိသော်။ မိတ္တေ၊ အဆွခင်ပွန်းတို့ကို။ သုခါပေတုဗ္ဗ၊ ချမ်းသာ
စိမ့်သောငှါ၎င်း။ အမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့ကို။ ဒုခါယစ၊ ဆင်းရဲစိမ့်သောငှါ
၎င်း။ အလံ၊ စွမ်းနိုင်၏။ ။ ဧကပဒဇာတ်ကံအဋ္ဌမံ။ ၂၃၈။

၂၃၉-ဟရိတမဏ္ဍူကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အာသိဝိသံသိမံ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်
အပ်သောဤဟရိတမဏ္ဍူကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ထိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇာတသတ်ကို၊ အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရေမြေသည်ဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ထိုမြူးတံ ထိပ်
နှိုဝပ်သောဘားညှိုကိုမြင်၍၊ အဆွဘားညှို၊ ဤငါတို့၏အမူအရာကိုသင်
သည်နှစ်သက်၏လောဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၃) အာသိဝိသံသိ မံ သန္တံ၊ ပဝိဋ္ဌံ ကုမိနာမုခံ။

ရုစ္စတေ ဟရိတာ-မာတာ၊ ယံ ဝိ ခါဒန္တိ မစ္စကာ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

၂၃၉-ဟရိတမဏ္ဍူကဇာတ်။ (၃၃၃)

(၃၃၃) သမ္ဗဟရိတာမာတာ၊ ဘားညှိမ၏သားဖြစ်သောအဆွေ။ ကု
မိနာမုခံ၊ မြူးဝသို့။ ပဝိဋ္ဌံ၊ ဝင်သော။ အါသိဝိသံ၊ အဆိပ်ထန်သောမြွေသည်။
သန္တမ္ပိ၊ ဖြစ်ပါလျက်လည်း။ ဝံ၊ ငါ့ကို။ မဇ္ဈကာ၊ ငါးအပေါင်းတို့သည်။ ယံ
ခါဒန္တိ၊ အကြင်ခဲကုန်၏။ တံကြိယံ၊ ထိုသို့ငါးတို့ခဲသောအမှုအရာသည်။
တုယံ၊ သင့်အား။ ရုစ္စတေ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏လော။ ။

ထိုအခါရေမြွေကိုဘားညှိသည်၊ အချင်းရေမြွေ၊ ငါသည်နှစ်သက်
၏။ အဘဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။ သင်သည်သင်၏နေရာအရပ်သို့လာကုန်
သောငါးတို့ကိုစား၏။ ငါးတို့သည်လည်း မိမိ၏အရပ်သို့လာသောသင့်
ကိုခဲကုန်၏။ မိမိ၏အရာဖြစ်သောအရပ်၌ မိမိကျက်စားရာမြေ၌အားမရှိ
သောသူမည်သည်ကားမရှိ။ ထို့ကြောင့်ငါသည်နှစ်သက်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၃၄) ဝိလုပ္ပတေ.ဝ ပုရိသော၊ ယာဝ.သာ ဥပကပ္ပတိ။

ယဒါ စ.ညေ ဝိလုပ္ပန္တိ၊ သော ဝိလုပ္ပတ္တာ ဝိလုပ္ပတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုရှုတ်ဆို၏။ ။

(၃၃၄) သမ္ဗ၊ အချင်းရေမြွေ။ ယာဝ၊ အကြင်ရွှေလေံသော ကာလပတ်
လုံး။ ဝိလုပ္ပတော၊ သူတပါးကိုလုယက်တတ်သော။ အသာ၊ ထိုယောကျ်ား
အား။ ဣဿရိယံ၊ အစိုးရသောအဖြစ်၊ အာဏာရှိသောအဖြစ်သည်။ ဥပ
ကပ္ပတိဣစ္ဆတိ၊ ပြည့်စုံ၏။ တာဝ၊ ထိုရွှေလေံသောကာလပတ်လုံး။ သော
ပုရိသော၊ ဣဿရိယပြည့်စုံသား ထိုယောကျ်ားသည်။ အညံ့၊ မိမိနှင့်
လေံသား တပါးသောသူကို။ ဝိလုပ္ပတေ.ဝ၊ နှိပ်စက်လုယက် ဖျက်ဆီး
သည်သာတည်း။ ယဒါစ၊ အကြင်အခါ၌ကား။ အညေ၊ တပါးကုန်သော
သူတို့သည်။ ဣဿရာ၊ အခွင့်သာ၍အစိုးရပြန်ကုန်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိ
လုပ္ပန္တိ၊ နှိပ်စက်လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ သောဝိ
လုပ္ပတ္တာ၊ ထိုမိမိအစိုးရသောကာလသူတပါးကို နှိပ်စက်လုယက်ဖျက်
ဆီးတတ်သောသူကို။ အညေဟိ၊ မိမိတို့အခွင့်သာ၍အစိုးရအာဏာပြန်
သောတပါးသောသူတို့သည်။ ဝိလုပ္ပတိ၊ လက်တုံ့ပြန်၍ နှိပ်စက်လုယက်
ဖျက်ဆီးအပ်၏။ ။ (ဟရိတာမာတာအသာဝတိ၊ ဟု၊ ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသံ
ပြု၍။ ကလျာဏာဘရိယော၊ တို့ကဲ့သို့။ ဟရိတမာတာ၊ နေအပ်လျက်၊ ဣစ္ဆိ
ယံဘာသိတပုမိစ္ဆိပုမာဝစေ၊ ဟူသောသုတ်သည် အနိစ္စဖြစ်၍၊ ဟရိတာ
မာတာ၊ နေသည်။ ညှိသောအမိရှိသောဘားဖြစ်၍ ဘားညှိမ၏သားအံ့

၂၀၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၃၅)

ဆိုသည်။ ။လုပအတ္ထေဒနေ။လုပ္ပတိ၊ဟု၊ရုစာ ဒိဂိုဏ်းန္ဒိလာရကား၊လုပ
ဇာတ်နောင် နိဂ္ဂဟိတ်လာ၍၊ပိလုပ္ပတေ၊ပိလုပ္ပန္တိ၊ဟု၊ရုပ်ရှိစေ။ သောပိ
လုတ္တော၊ပိလုပ္ပတိ၊န္ဒိကားကံဟောဖြစ်၍ယပစ္စည်းသက်ရကား၊ပိလုပ္ပတိ၊
ဟု၊သဒိသန္ဓေဒေဝာန်နှင့်ရှိစေ)။ ။ဟရိတမဏ္ဍု။ကဇာတကံနဝံ။ ၂၃၉။

၂၄၀-မဟာပိင်္ဂလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊သဗ္ဗောဇနော အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သော ဤမဟာပိင်္ဂလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတယောက်သောတံခါးစောင့်သည်မဝေးလွန်းသောအရပ်
၌တည်၍ပြင်းစွာသောထွက်သက်ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်ငို၏။ဘုရား
လောင်းသည်ထိုတံခါးစောင့်ကိုမြင်၍၊ အချင်းတံခါးစောင့်၊ငါ၏အဘ
သေသည်ရှိသော်၊ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည် နှစ်သက် ရွှင်လန်းကုန်
သည်ဖြစ်၍ ပွဲလမ်းသဘင်ကိုကစားကုန်၏။ သွားလာကုန်၏။ သင်တမူ
ကားငိုလျက်တည်၏။ ငါ၏ခမည်းတော်ကို သင်သည် ချစ်လေးမြတ်သ
လောဟုမေးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၅) သဗ္ဗော ဇနောဟိ သိတော ပိင်္ဂလေန၊
တသ္မိ မတေပစ္စယာ ဝေဒယန္တိ။
ပိယော နု တေ အာသိ အကဏ္ဍ-နေတ္တော၊
ကသ္မာ နု တံ ရောဒသိ ဧဂါရပါလ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၅) ဘောဧဂါရပါလ၊အိုတံခါးစောင့်။ ပိင်္ဂလေန၊ပိင်္ဂလမင်းသည်။
သဗ္ဗော၊အလုံးစုံသော။ဇနော၊တိုင်းသူပြည်သူအပေါင်းကို။ဟိ သိတော၊
ဋ္ဌာဉ်းဆဲအပ်၏။ တသ္မိ၊ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်။ မတေ၊ သေသည်ရှိသော်။
သဗ္ဗော၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဇနော၊တိုင်းပြည်သူတို့သည်။ ပစ္စယာပီတိ
ယော၊နှစ်သက်ခြင်းတို့ကို။ဝေဒယန္တိ၊ခံစားကုန်၏။ တေ၊သင်သည်တ
မူကား။ အကဏ္ဍ-နေတ္တော၊မျက်နှက်မရှိ၊ကြောင်သည်အတိဖြစ်၍၊အက
ဏ္ဍနေတ္တဟုဆိုအပ်သော ပိင်္ဂလမင်းကို။ ပိယောနု၊ချစ်အပ်သလော။တံ၊

သင်သည်။ ကသ္မာ၊ အဘွဲကြောင့်။ ရောဒသိနု၊ ရှက်ကြီးငင်ကြီးငိုဘိ
သနည်း။ ။

ထိုတံခါးစောင့်သည် ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍၊ မြတ်
သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် သေသောပိင်္ဂလမင်းကို အောက်မေ့၍မငို။
အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းအားချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ပေပြီ။ ထိုစကားသည်
မှန်၏။ ပိင်္ဂလမင်းသည် ပြာသာဒ်မှသက်သော်၎င်း တက်သော်၎င်း၊ ပန်းပဲ
တို့၏ပေ၌တူဖြင့် ရိုက်ဘိသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်း၌ ရှစ်ချက်ရှစ်ချက်
ရိုက်ခြင်းကိုပေး၏။ ထိုပိင်္ဂလမင်းသည် တမလွန်ဘဝသို့လား၍လည်း ငါ
၏ဦးခေါင်း၌ ရိုက်ခြင်းကိုပေးဘိသကဲ့သို့ ငရဲစောင့်တို့၏ ဦးခေါင်း၌ ရိုက်
ခြင်းကိုပေးလတ္တံ့။ ထိုငရဲထိန်းတို့၏ ဦးခေါင်း၌ ရိုက်ခြင်းကို ပေးလတ်
သည်ရှိသော်၊ ထိုပိင်္ဂလမင်းကို ထိုငရဲထိန်းတို့သည် ဤမင်းသည် ကား
ငါတို့ကို အလွန်လျှင် ညှဉ်းဆဲ၏ဟု ဤအရပ်သို့သာလျှင် တဘန်ပို့လိုက်
ကုန်၍ လွတ်လာရာ၏။ ထိုသို့လွတ်လာသည်ရှိသော်၊ ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်
တဘန်လည်း အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်း၌ ရိုက်ခြင်းကိုပေးပြန်ရာ၏။ ဤသို့
ကြောက်သောကြောင့် ငို၏ဟု ဤသို့သော အနက်ကို ပြလို၍။ ။

(၃၃၆) န မေ ဝိယော အာသိ အကဏ္ဍ-နေတ္ထော၊
ဘာယာမိ ပစ္စာဂမနာယ တဿ။
ဣတော ဂတော ဟိံသေယျ မစ္စု-ရာဇံ၊
သော ဟိံသိတော အာနယေယျ ပုန ဣဓ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၆) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အက
ဏ္ဍနေတ္ထော၊ ပိင်္ဂလမင်းကို၊ မင်းသည်။ ဝိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ နအာသိ၊ မ
ဖြစ်။ သော၊ ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်။ ဣတော၊ ဤဘဝမှ။ ဂတော၊ တမလွန်ဘဝ
သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ မစ္စု-ရာဇံ၊ သေမင်းကို။ ဝါ၊ ငရဲမင်းကို။ ဟိံသေ
ယျ၊ ညှဉ်းဆဲရာ၏။ ဟိံသိတော၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့်။ ဟံ၊ ထိုပိင်္ဂလမင်း
ကို။ မစ္စုရာဇာ၊ သေမင်းသည်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ ပုန၊ တဘန်။ အာနယေယျ၊
ပို့လာပြန်ရာ၏။ တဿ၊ ထိုပိင်္ဂလမင်း၏။ ပစ္စာဂမနာယ၊ တဘန်ပြန်၍လာ
ခြင်းမှ။ ဘာယာမိ၊ အကျွန်ုပ်ကြောက်၏။ ။

ထိုအခါ ထိုတံခါးစောင့်ကို ဘုရားလောင်းသည် ထိုပိင်္ဂလမင်းကို
ထင်းအစီးတထောင်တို့ဖြင့် သပြိုင်ဟ်အပ်လေပြီ။ ရေအိုးတရာဖြင့်သင်း

၂၈၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၃၇)

ချိုင်းကိုသွန်းလောင်းအပ်လေပြီ။ သင်္ကြိုဟ်အပ်ပြီးသောပိန်လမင်း၏ သင်း
ချိုင်းမြေကိုလည်း ထက်ဝန်းကျင်မှ တူးဆွလေပြီ။ ပြကတေ့အားဖြင့်
လည်းတမလွန်ဘဝသို့သွားကုန်သောသူတို့မည်သည် တပါးသောဘဝ
၌တည်ရာ နေရာရလေကုန်၏။ တဘန်ထိုကိုယ်ဖြင့်လျှင် မလာနိုင်ကုန်။
သင်သည်မကြောက်လင့်ဟုတံခါးစောင့်ကိုနှစ်သိမ့်စေလျက်။ ။

(၃၃၇) အဇော ဝါဟ-သဟဿေဟိ၊ သိက္ခော ဗာဓု-သတေဟိ သော။
ပရိက္ခတာ စ သာဘူမိ၊ မာဘာယိ နာဂမိဿတိ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၇) ဒေါဝါရိက၊ တံခါးစောင့်။ သော၊ ထိုပိန်လမင်းကို။ ဝါဟ-သ
ဟဿေဟိ၊ ထည်းတထောင်တိုက်ထင်းတို့ဖြင့်။ ဒဇော၊ မီးတိုက်အပ်ပြီ။
ဗာဓု-သတေဟိ၊ ရေအိုးတရာတို့ဖြင့်။ သိက္ခော၊ ရေသွန်းအပ်ပြီ။ သာစဘူမိ၊
ထိုသင်းချိုင်းမြေကိုလည်း။ ပရိက္ခတာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ တူးဆွအပ်
ပြီ။ တံ၊ သင်သည်။ မာဘာယိ၊ မကြောက်လင့်။ ပိန်လော၊ ပိန်လမင်းသည်။
နာဂမိဿတိ၊ မလာလတ္တံ့။ ။ ထိုအခါမှစ၍ တံခါးစောင့်သည် သက်သာ
ရာရ၏။ ။ (ဤဩသာနဂါထာသည် တံခါးစောင့်အား ဘုရားလောင်း
သက်သာစေသော စကားမျှဖြစ်၍ ပဋ္ဌာနမဟုတ်သေး၊ ဂှေးပဋ္ဌာနဖြစ်
သောပုစ္ဆာဝိဿန္ဓနာနှစ်ဂါထာကိုစွဲ၍ ဒုကနိပါတ်၌ဆိုအပ်သည်)။ ။
မဟာပိန်လဇာတ်ကံ ဒသမံ။ ၂၄၀။

ဥပါဟနဝဂ္ဂေါနဝမော။ တဿုဒ္ဓါနံ။ ။

ဥပါဟနံ၊ ဝိဏာဂုဏံ၊ ဝိကဏ္ဍကံ၊ အသိတာဘူ။
ဝစ္ဆန္နခံ၊ ဗကဉ္စေဝ၊ သာကေတဉ္စ၊ ကေပဒံ၊ ဟရိတာမာတု၊ ပိန်လံ။ ။

(၁၀-သိင်္ဂါလဝဂ်)

၂၄၁-သဗ္ဗဒါဠိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သိင်္ဂါလောမာနထဋ္ဌေါ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤသဗ္ဗဒါဠိဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအတိတ်ဖြစ်သောဓမ္မဒေသနာတော်ကိုဆောင်
တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၃၀) သိင်္ဂါလော မာန-ထဒ္ဓေါ စ၊ပရိဝါရေန အတ္ထိကော။

ပါပုဏိ မဟတိံ ဘူမိံ၊ရာဇာသိ သဗ္ဗ-ဒါဠိနံ။ ။

(၃၃၉) ဝေ မေဝ မနုဿေသု၊ယော ဟောတိ ပရိဝါရဝါ။

သော ဟိ တတ္ထ မဟာ ဟောတိ၊သိင်္ဂါလော ဝိယ ဒါဠိနံ။ ။

ဟူသောဤအဘိသမ္ဗုဒ္ဓနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၃၀-၃၃၉) သိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။သိင်္ဂါလော၊မြေခွေးသည်။မဟ
တိံ ဘူမိံ မဟ န္တံ သဗ္ဗတ္ထိံ ၊ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကို။လဒ္ဓါ၊ရ၍။သဗ္ဗဒါဠိနံ၊
အလုံးစုံအစွယ်ရှိသောသတ္တဝါတို့၏။ ရာဇာမင်းသည်။ အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။
သောသိင်္ဂါလော၊ ထိုမြေခွေးသည်။မာန-ထဒ္ဓေါစ၊ အခြံအရံကိုမှီ၍ဖြစ်
သောမာနဖြင့်ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍။ ပရိဝါရေန၊ရပြီးသောအခြံအရံထက်
လည်း လွန်၍ဖြစ်သောအခြံအရံဖြင့်။ အတ္ထိကော၊အလိုရှိသည်။ ဟုတွာ၊
ဖြစ်၍။ ဝိနာသံ၊ ကိုယ်အသက်ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏိ၊ရောက်ပြီ။ ။
သိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေးသည်။ ဒါဠိနံ၊ အစွယ်ရှိသော
သတ္တဝါတို့ထက်။ မဟာ၊မြတ်သည်။ ဟောတိဝိယ၊ ဖြစ်၏သို့။ ဝေမေဝ၊
ဤအထူလျှင်။မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပရိဝါ
ရဝါ၊အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သောဟိ၊ထိုအခြံအ
ရံနှင့်ပြည့်စုံသော သူသည်လျှင်။ တတ္ထ၊ထိုလူအပေါင်းတို့၌။မဟာ၊မြတ်
သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အထပစ္စာ၊ထိုနောက်မှ။သော၊ထိုစည်းစိမ်ခိုင်ဖြီး
ကြီးမားသောသူသည်။သိင်္ဂါလောဝိယ၊မြေခွေးကဲ့သို့။ ပမာဒံ၊စည်းစိမ်
ရစ်၍မေ့လျော့ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိတွာ၊ရောက်၍။ တံပရိဝါရံ၊ထိုအခြံအရံ
ကို။နိဿာယ၊မှီ၍။ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပုဏာတိ၊ရေဝံတတ်၏။ ။
(ပါပုဏိ၊ဟူသော ကြိယာသည်ကံကို ငဲ့ရကား မာနထဒ္ဓေါပရိဝါရေန
အတ္ထိကော၊ဟူသောရှေးဝါကျနှင့်လျော်စွာဝိနာသံ၊ဟူသောကံကိုထည့်
ရာသည်။ ထို့ကြောင့်အဆုံး၌။တံပရိဝါရံနိဿာယဝိနာသံပါပုဏိ၊ဟု၊
ဗုဒ္ဓမတညူအဋ္ဌကထာဆရာဘွဲ့တော်မူသည်)။ ။သဗ္ဗဒါဠိစာတ်ကံ
ပဌမံ။၂၄၁။

၂၈၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၄၀)

၂၄၂-သုနခဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဗာလောဝတာယံသုနခေါ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုနခဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ နေရာဇရပ်ဝယ်ခွေးစားခွက်၌ ထမင်းကိုစား
သောခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တရံတရသော ပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့်
တောသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ လွန်ဖြင့်ချည်၍ထားသောခွေးကိုမြင်၍။ ။

(၃၄၀) ဗာလော ဝတာယံ သုနခေါ၊ ယော စ ယောတ္ထံ န ခါဒတိ။

ဗန္ဓနာ စ ပမုဇ္ဈယျ၊ အသိတော စ ဗာရံ ဝဇေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၀) ယောသုနခေါ၊ အကြင်ခွေးသည်။ ယောတ္ထံ၊ လွန်ကို။ နခါ
ဒတိ၊ မစား။ အယံသုနခေါ၊ ဤခွေးသည်။ ဗာလောဝတာ၊ မိုက်စွတ်ကား။
ခါဒတေ၊ စားအပ်သည်ရှိသော်။ ဗန္ဓနာစ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှလည်း။ ပမုဇ္ဈ
ယျ၊ လွတ်ရာ၏။ ဝါ၊ ပမုဇ္ဈယျပမောစေတွာ၊ လွတ်၍။ အသိတောသုဟိ
တော၊ ဝပြောသည်ဖြစ်၍။ ဗာရဗ္ဗ၊ အိပ်သို့လည်း။ ဝဇေ၊ သွားရရာ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ခွေးသည်။ ။

(၃၄၁) အဋ္ဌိတံ မေ မနတ္ထိံ မေ၊ အထော မေ ဟဒယေ ကတံ။

ကာလဗ္ဗ ပဒိုကင်္ဂါမိ၊ ယာဝ ပသုပတု၊ ဇ္ဇနော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၁) သာမိ၊ အသျှင်။ တုမှေ၊ အသျှင်တို့သည်။ ယံဝစနံ၊ အကြင်စ
ကားကို။ ကထေထ၊ ဆိုကြကုန်၏။ တံဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ မေ၊ ငါ၏။ မန
တ္ထိံ၊ စိတ်၌သာလျှင်။ မေ၊ ငါသည်။ အဋ္ဌိတံ အဓိဋ္ဌိတံ၊ ဆောက်တည်အပ်
၏။ အထောအထစပန၊ စင်စစ်သော်ကား။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ ဝစနံ၊ စ
ကားကို။ မေ၊ ငါ၏။ ငါသည်။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတံဋ္ဌပိတံ၊ ထားအပ်ပြီ။
ယာဝ၊ အကြင်ရွှေ့လောက်။ ဇနော၊ ဤလူအပေါင်းသည်။ ပသုပတု၊ အိပ်
စေဦး။ တာဝ၊ ထိုရွှေ့လောက်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကာလဗ္ဗကာလံဝေ၊ အခါ
ကိုသာလျှင်။ ပဒိုကင်္ဂါမိ၊ ဆိုင်းငံ့လင့်၏။ ။ ထိုခွေးသည်ဤသို့ဆို၍လူ
များသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ လွန်ကိုစား၍ ဝသည်

၂၄၃-ဂုတ္တိလဇာတ်။ (၃၄၂)

ဖြစ်၍ပြေးလေ၍မိမိ၏အရှင်၏အိမ်သို့လျှင်သွား၏။ ။ သုနုခဇာတ်ကံ
ဒုတိယံ။ ၂၄၂။

၂၄၃-ဂုတ္တိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်။ သတ္တတန္တိ သုမရရံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤဂုတ္တိလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုခဏ၌သိကြားမင်း၏နေရာကျောက်ပျာသည် ပူသောအခြင်းအ
ရာကိုပြု၏။ သိကြားမင်းသည်ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော်၊ ထိုအကြောင်း
ကိုသိ၍ ဂုတ္တိလ စောင်းသမားသည် တပည့်မှ ကြောက်ခြင်း ကြောင့်
တော၌ကြီးစွာသောဆင်းရဲကိုခံရ၏။ ငါသည်ထိုဂုတ္တိလစောင်းသမား
၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏ဟုကြံ၍ လျှင်စွာလာလတ်၍ ဘုရား
လောင်း၏ရှေ့မှရပ်၍၊ ဆရာ၊ ဆရာသည် အဘွဲ့ကြောင့် တောသို့ဝင်သ
နည်းဟုမေး၏။ သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟုမေးလတ်သည်ရှိသော်၊ ငါ
သည်သိကြားဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါထိုသိကြားမင်းကိုဘုရားလောင်း
သည်၊ သိကြားမင်း၊ ငါသည်လျှင်တပည့်မှရှုံးအံ့သည်မှကြောက်သော
ကြောင့်တောသို့ဝင်၏ဟုဆိုလို၍။ ။

(၃၄၂) သတ္တ-တန္တိ သုမရရံ၊ ရာမဏေယျံ အဝါစယိံ။
သော ဝံ ရက်ံမိ အဂ္ဂတိ၊ သရဏံ မေ ဟောဟိ ကောသိယ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၂) ကောသိယ၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သောသိကြားမင်း။ အ
ဟံ၊ ငါဂုတ္တိလစောင်းသမားသည်။ သတ္တ-တန္တိ၊ ညို့ချနစ်ချောင်းရှိထ
သော။ သုမရရံ၊ အလွန်သာယာသောအသံရှိထသော။ ရာမဏေယျံ၊ မွေ
လျော်ဘွယ်ရှိထသော။ ဝိဏံ၊ စောင်းအတတ်ကို။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဇာနုနု
နိယာမေန၊ သိသောအမှတ်ဖြင့်။ မူသိလံ၊ တပည့်ဆိုးမူသိလလုလင်ကို။ အ
ဝါစယိံ၊ ဆရာလက်ဆုပ်၊ မှန်ထုပ်လျှို့ဝှက်၊ ထီးကောင်းလျက်ကို၊ လက်
ထွင်းမကျန်၊ အကုန်သင်မိ၏။ သော၊ ထိုတပည့်ဆိုးမူသိလလုလင်သည်။
ဝံ၊ ငါ့ကို။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ရက်ံမိ၊ ပွဲသဘင်အလယ်၌။ အဂ္ဂတိ၊ ချုတ်

၂၈၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၄၃)

ချယ်ထိပါးရမ်းကားခေါင်ငင်၏။ တွံ၊ သင်သိကြားမင်းသည်။ တဿမေ၊ ထို ငါ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်ပါလော့။ ။

သိကြားမင်းသည်ဂုတ္တိလ၏ စကားကိုကြား၍၊ ဆရာ၊ ဆရာသည်မကြောက်လင့်၊ ငါသည်ဆရာ၏ကိုးကွယ်ရာမြှီခိုရာဖြစ်အံ့ဟုဆို၍။ ။

(၃၄၃) အဟံ တံ သရဏံ သမ္ဗုဒ္ဓအဟာမာစရိယ-ပူဇကော။

န တံ ဇယိဿတိ သိဿော၊ သိဿမာစရိယ ဇေဿတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၃) သမ္ဗုဒ္ဓအာစရိယ၊ ကောင်းမြတ်သောဆရာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တွဝ၊ ဆရာ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်မြှီခိုရာသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ တံ၊ ဆရာကို။ တာယိဿာမိ၊ မ၊ စအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အာစရိယပူဇကော၊ မူသိလက္ခသို့ကျေးဇူးမဲ့မမှု၊ ဆရာကို ပူဇော်တတ်သောတပည့်ကောင်းတည်း။ တံ၊ သင့်ကို။ သိဿော၊ ကျေးဇူးမဲ့ထွေ၊ သန္ဓေဆိုးသောမူသိလတပည့်သည်။ နဇယိဿတိ၊ မအောင်လတ္တံ့။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ တွံ၊ ဆရာသည်။ သိဿံ၊ ဘက်မဟုတ်ဘဲ ပွဲလယ်ဝယ်ပြိုင်အံ့ပြုသော မူသိလတပည့်ဆိုးကို။ ဇေဿတိ၊ ပွဲကြီးအတွင်းအောင်ခြင်းကြီးအောင်လတ္တံ့။ ။ (အဂ္ဂေတိ၊ နှို၊ အာဂ္ဂေးရှိသောဂ္ဂေဇာတ်။ ဂ္ဂေ အဂ္ဂါယနေ ဗဒ္ဓါယံသဒ္ဓေစ။ ဗဒ္ဓါအဟင်္ဂာရော၊ ဃန္တနံဝါ၊ သာရဗ္ဗကရဏံဝါ။ သဒ္ဓေါရဝေါ။ ။ ဂ္ဂေ၊ ဂ္ဂေဇာတ်သည်။ အဂ္ဂါယနေ၊ ခေါ်ခြင်းနှင့်၎င်း။ ဗဒ္ဓါယံ၊ ငါတကားဟုမာန်ပြုခြင်းနှင့်၎င်း။ သဒ္ဓေစ၊ အသံနှင့်၎င်း။ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ အဟင်္ဂာရောဝါ၊ ငါတကားဟုမာန်ပြုခြင်းသည်၎င်း။ ဃန္တနံဝါ၊ ထိခိုက်ခြင်းသည်၎င်း။ သာရဗ္ဗကရဏံဝါ၊ ချွတ်ချယ်နှိပ်စက်ခြင်းကိုပြုခြင်းသည်၎င်း။ ဗဒ္ဓါ၊ ဗဒ္ဓါမည်၏။ ရဝေါ၊ အသံသည်။ သဒ္ဓေါ၊ သဒ္ဓမည်၏။ ။ သဒ္ဓနိတိ)။ ။ ဂုတ္တိလဇာတကံ တတိယံ။ ၂၄၃။

၂၄၄-ဝိဂတိစ္ဆဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ယံပဿတိတံနဇ္ဇတ္တိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိဂတိစ္ဆဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သေပြေးသောပရိပိုဇ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၂၄၄-ဝိဂတိစ္ဆာဇာတ်။ (၃၄၄)

ထိုအခါထိုပရိဗိုဇ်ကိုဘုရားလောင်းသည်။ အဆင်းအနံ့နှင့် ပြည့်စုံ
သောပန်းတို့ဖြင့်ထုံအပ်သောဂင်္ဂါရေကိုသောက်လတ္တံ့ လောဟုမေး၏။
ပရိဗိုဇ်သည်ဝါဒဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ ဂင်္ဂါသဲသံညကား အဘယ်နည်း၊ ဂင်္ဂါ
ရေသည်ကားအဘယ်နည်း၊ ဂင်္ဂါ၏ဤမျှဘက်ကမ်းကားအဘယ်နည်း၊
ဂင်္ဂါ၏ ထိုမှဘက်ကမ်းကား အဘယ်နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်း
သည်ကား၊ ထိုပရိဗိုဇ်ကိုရေကို၎င်း၊ သဲကို၎င်း၊ ဤမှဘက်ကမ်းကို၎င်း၊
ထိုမှဘက်ကမ်းကို၎င်းထား၍ ဂင်္ဂါရေကိုအဘယ်မှာရလတ္တံ့ နည်းဟု
ဆို၏။ ပရိဗိုဇ်သည်ဆိုဘွယ်မဲ့လျှင်း ပညာကင်းသည်ဖြစ်၍ထ၍ပြေး၏။
ထိုပရိဗိုဇ် ပြေးသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် စည်းဝေးသောပရိ
သတ်အားတရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၄) ယံ ပဿတိ တံ န ဣစ္ဆတိ၊ ယဉ္ဇ န ပဿတိ တံ ကိရိစ္ဆတိ။
မညာမိ စိရံ စရိဿတိ၊ န ဟိ တံ လစ္ဆတိ ယံ သ ဣစ္ဆတိ။

(၃၄၅) ယံ လဘတိ န တေန တုဿတိ၊ ယဉ္ဇ ပတ္ထေတိ လဒ္ဓ ဟိဇ္ဇတိ။
ဣစ္ဆာ ဟိ အနန္တ-ဂေါစရာ၊ ဝိဂတိစ္ဆာန နမော ကရောမသေ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၄၄-၃၄၅) ဘဝန္တော၊ အချင်းတို့။ ယောပရိဗ္ဗာဇကော၊ အကြင်ပရိ
ဗိုဇ်သည်။ ယံ၊ အကြင်ရေအစရှိသည်ကို။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ တံ၊ ထိုရေအစ
ရှိသည်ကို။ န ဣစ္ဆတိ၊ ဂင်္ဂါဟူ၍အလိုမရှိ။ ယဉ္ဇ၊ အကြင်ရေအစရှိသည်မှ
လွတ်သောဂင်္ဂါကိုလည်း။ န ပဿတိ၊ မမြင်။ တံ၊ ထိုရေ အစရှိသည်မှ
လွတ်သောဂင်္ဂါကို။ ဣစ္ဆတိကိရ၊ ဂင်္ဂါဟူ၍ အလိုရှိသတတ်။ အယံပ
ရိဗ္ဗာဇကော၊ ဤပရိဗိုဇ်သည်။ ဧဝရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါ
ကို။ ပရိယေသန္တော၊ ရှာလျက်။ စိရံ၊ အခါလေးမြင့်။ စရိဿတိမညာမိ၊ သွား
ရလတ္တံ့ ဟုငါထင်မိ၏။ အယံပရိဗ္ဗာဇကော၊ ဤပရိဗိုဇ်သည်။ ဥဒကာဒိဝိနိ
မုတ္တံ၊ ရေအစရှိသည်မှလွတ်သော။ ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါကို။ ပရိယေသတိယထာ၊
ရှာသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ ရူပါဒိဝိနိမုတ္တံ၊ ရုပ်ဝေဒနာသညာ
သင်္ခါရဝိညာဉ်မှ လွတ်သော။ အတ္တာနံဝိ၊ ကိုယ်ကိုလည်း။ ပရိယေသ
န္တော၊ ရှာလျက်။ သံသာရေ၊ အစမထင်သံသရာ၌။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ စရိဿ
တိမညာမိ၊ ကျင်လည်ရလတ္တံ့ ဟုငါထင်မိ၏။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ စရန္တော၊
ထည့်ပတ်ကျင်လည်သော်လည်း။ သသော၊ ထိုပရိဗိုဇ်သည်။ ယံ၊ အကြင်

သို့သဘောရှိသော။ ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါကို၎င်း။ အတ္တနံ ဝါ၊ အတ္တဘောကို၎င်း။
 ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ဂင်္ဂါကို၎င်း အတ္တဘောကို
 ၎င်း။ နဟိလစ္ဆတိ၊ မရလတ္တံ့ သလျှင်ကတည်း။ ။ ယံ၊ အကြင်သို့သဘော
 ရှိသော ရေအစရှိသော ဝတ္ထု ရူပါရုံအစရှိသည်ကို။ လဘာတိ၊ ရ၏။ တေန၊
 ထိုရအပ်သော ရေအစရှိသော ဝတ္ထု ရူပါရုံအစရှိသည်ဖြင့်။ နတု သာတိ၊
 မရောင့်ရဲ။ လဒ္ဓေန၊ ရအပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်။ အတု သာန္တော၊ မရောင့်ရဲသော
 သူသည်။ ယဗ္ဗယံ ယံ သမ္ပတ္တိံ၊ အကြင်အကြင်စည်းစိမ်ကို။ ပတ္ထေတိ၊
 တောင့်တ၏။ တံတံ၊ ထိုထိုတောင့်တသော စည်းစိမ်ကို။ လဒ္ဓလဒ္ဓါ၊ ရ၍။ ဇ
 တာယ၊ ဤစည်းစိမ်ဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဟိဇ္ဇ
 တိ အဝမညတိ၊ မထေမဲ့မြင် အောက်မေ့၏။ ဣစ္ဆာ၊ လူတို့တဏှာမည်
 သည်။ အနန္တ-ဂေါစရာ၊ ကမ်းအဆုံးမရှိသော အာရုံရှိသည်။ ဟိယသ္မာ၊ အ
 ကြင်ကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့လူတို့တဏှာမည်သည်
 အဆုံးမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဝိဂတိစ္ဆာနံ၊ အလိုဣစ္ဆာတဏှာရန်မက်
 ကင်းတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝကအသျှင်မြတ်တို့
 အား။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ နမောနမက္ကာရံ၊ အကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရော
 မသေ၊ ပြုပါကုန်၏။ ။ (ဤနှစ်ဂါထာဝေတာလီဂါထာ။ လဒ္ဓ၊ ကားဆန်း
 ကြောင့်ရသာ။ ဟိ၊ ဌိဒိဗာ။ ဝိဂတိစ္ဆာနံ၊ ဌိနိဂ္ဂဟိတ်ကျေ။ ဟိဇ္ဇအနာဒရေ။ ဟိ
 ဇ္ဇတိ။ ဘူဝါဒိဂိုဏ်း ဖြစ်ရကား။ ဟိဇ္ဇတိ၊ မလို)။ ။ ဝိဂတိစ္ဆဇာတကံ
 စတုတ္ထံ။ ၂၄၄။

၂၄၅-မူလပရိယာယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ကာလောဗာသတိဘူတာနိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမူလပရိယာယဇာတ်ကို၊ ဥက္ကဋ္ဌတိုင်းကိုအဖို့
 ပြု၍ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော တောဋ္ဌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ
 စဉ်၊ ဟောတော်မူအပ်သော မူလပရိယာယသုတ္တန်ကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု
 သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်

သည်ရှိသော်၊ ဗေဒင်တို့၏ကမ်းတဘက်သို့ရောက်သောဒိသာပါမောက္ခ
ဆရာဖြစ်၍ လှင်ငါးရာတို့ကိုဗေဒင်သင်၏။ ထိုငါးရာကုန်သော လူတို့
သည်အပြီးသို့ ရောက်သောအတတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အတတ်၌မေးစိ
စစ်၍၊ အကြင်မျှလောက်သောအတတ်ကိုငါတို့တတ်ကုန်၏။ ဆရာသည်
လည်း ထိုမျှလောက်သော အတတ်ကိုသာလျှင်တတ်၏။ အထူးမရှိပြီဟု
မာန်ဖြင့်ခိုင်မာကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆရာ့အထံသို့မသွားကုန်။ ဝတ်ကြီးဝတ်
ငယ်ကိုမပြုကုန်။ ထိုငါးရာကုန်သောလှင်တို့သည် တနေ့သ၌ဆရာသည်
ဆီးပင်ရင်း၌နေသည်ရှိသော်၊ ဆရာကိုကဲ့ရဲ့လိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆီးပင်
ကိုလက်သည်းဖြင့် ခေါက်ကုန်၍ ဤသစ်ပင်သည်အနှစ်မရှိကုန်သလျှင်
ကတည်းဟုဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်မိမိအားကဲ့ရဲ့သည့်အဖြစ်ကို
သိ၍၊ တပည့်တို့၊ သင်တို့အား ငါသည်တခုသောပြဿနာကို မေးအံ့ဟု
ဆို၏။ တပည့်တို့သည်နှစ်သက် ရွှင်လန်းကုန်၍ မေးကုန်လော့၊ ဖြေကုန်အံ့
ဟုဆိုကြကုန်၏။ ဆရာသည်ပြဿနာကိုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၆) ကာလော ဗသတိ ဘူတာနိ၊ သဗ္ဗာနေဝ သဟာတ္တနာ။
ယော စ ကာလ-ဗသသော ဘူတော၊ သ ဘူတ-ပစနိံ ပစိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၆) အန္တေဝါသိကာ၊ တပည့်တို့။ ကာလော၊ ပူရောဘတ္တကာလ၊
ပစ္စာဘတ္တကာလစသောကာလသည်။ အတ္တနာ၊ မိမိနှင့်။ သဟာ၊ တကွ။
သဗ္ဗာနေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာနိ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ ဗသ
သတိ၊ စား၏။ ယောစဘူတော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်ကား။ ကာလဗသ
သော၊ ကာလကိုစား၏။ သသောဘူတော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ ဘူတ-ပစနိံ၊
သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်၌ကျက်စေတတ်သော တဏှာရာဂ ဟူသောမီး
ကို။ ပစိ၊ ဥာဏ်တည်းဟူသော မီးဖြင့် ဖုတ်ဖြိုက်လောင်စေ၏။ ကော၊ အ
ဘယ်သတ္တဝါနည်း။ ။

ဤပြဿနာကိုကြား၍လှင်တို့တွင်တယောက်မျှလည်းသိအံ့သောဌာ
ဇွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်မရှိ။ ထိုအခါ ထိုလှင်တို့ကို ဘုရားလောင်း
သည်၊ လှင်တို့၊ သင်တို့သည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့ရှိ၏ဟူသောအမှတ်ကိုမပြု
ကြကုန်လင့်။ သင်တို့သည်အကြင်အတတ်ကိုဆရာသည်သိ၏။ ထိုအလုံး
စုံကိုငါတို့သိကုန်၏ဟူ၍ အောက်မေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငါ့ကိုဆီးပင်နှင့်

၂၆၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၄၇)

တူသည်ကိုပြုကြကုန်၏။ သင်တို့ထက်တယောက်သောငါ၏များသော အနက်ကိုသိသည်၏အဖြစ်ကိုသိရကုန်အံ့။ သွားကြလေကုန်။ ခုနစ်ရက် မြောက်သောကာလတိုင်အောင် နေ့ကိုပေး၏။ ဤမျှသောကာလဖြင့် ဤ ပြဿနာကိုကြံလေကုန်ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုလင်တို့သည် ဘုရား လောင်းကိုရှိခိုးကုန်၍ မိမိတို့၏နေရာအရပ်သို့သွားကုန်၍ ခုနစ်ရက်ပတ် လုံးကြံကုန်သော်လည်း ပြဿနာ၏ အဆုံးအစကို မမြင်ကုန်သလျှင်က တည်း။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆရာ့အထံသို့သွားကုန်၍ ရှိခိုးကုန် လျက်နေကုန်၍၊ ကောင်းသောမျက်နှာရှိကုန်သောလင်တို့ပြဿနာကို မြင်ကြကုန်၏လောဟုမေးသည်ရှိသော်၊ မသိမမြင်နိုင်ကုန်ဟုဆိုကြကုန် ၏။ ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်ထိုလင်တို့ကိုကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၇) ဗဟူနိ နုရ-သိသာနိ၊ လောမသာနိ ဗြဟာနိ စ။
ဂိဝါသု ပဋိမုက္ကာနိ၊ ကောစိဒေဝေ.တ္ထ ကဏ္ဍဝါ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၇) ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ နုရသိသာနိ၊ လူတို့၏ဦးခေါင်းတို့ သည်။ ဒိဿန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။ သဗ္ဗာနိစ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။ တာ နိ၊ ထိုလင်တို့၏ဦးခေါင်းတို့သည်။ လောမသာနိ၊ အမွေးကိုယ်စီရှိကြကုန် ၏။ ဗြဟာနိစ၊ ကြီးလည်းကြီးကုန်၏။ ဂိဝါသု၊ လည်တို့၌။ ပဋိမုက္ကာနိ၊ စွပ် အပ်ကုန်၏။ တာလဖလံဝိယ၊ ထန်းသီးကဲ့သို့။ ဟတ္ထေန၊ လက်ဖြင့်။ နဂဟိ တာနိ၊ မကိုင်မယူအပ်ကုန်။ တေသံ၊ ထိုလူဦးခေါင်းတို့၏။ ဣမေဟိ ဓဗ္ဗေ ဟိ၊ ဤအမွေးရှိကြချင်းစသော သဘောတို့ဖြင့်။ နာနာကရဏံ၊ အထူး သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပန၊ ထူးသည်ကိုဆိုအံ့။ ဇတ္ထ၊ ဤဦးခေါင်းအများတို့တွင်။ ကောစိဒေဝ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောဦးခေါင်းသည်သာလျှင်။ ကဏ္ဍဝါ၊ သိတတ် သောပညာနားရှိ၏။ ။ (ကဏ္ဍဝါဖြင့်ပညာနားကိုရည်၍ဆိုသတည်း။ ပက တိနားပေါက်မှုကား တစ်စုံတယောသော သူအားမရှိသောသူ မည်သည် မဖြစ်။ ဤသို့လျှင် ထိုလင်တို့ကို သင်တို့အား ပကတိနားပေါက်သာလျှင် ရှိ၏။ ပညာနားကားမရှိဟုပြဿနာကိုဖြေလိုသတည်း။ ။ ကာလော ဃာသတိဘူတာနိ၊ စသောဂါထာဝယ် ဆရာ့အဓိပ္ပါယ်ကား။ ပုရောဘတ္တ ပစ္စာဘတ္တ၊ စသောကာလကိုကာလဟူလိုသည်။ ထိုကာလသည်သတ္တဝါ တို့ကိုစား၏ဟူလိုသည်။ သတ္တဝါတို့၏အရေအသားစသည်တို့ကိုခွဲတ်၍

စားသည်မဟုတ်။ အဟုတ်သော်ကား ထိုသတ္တဝါတို့၏အသက်အဆင်း
 ခွန်အားတို့ကို ကုန်စေလျက် အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းကို နင်းနှိပ်လျက်
 အနာ၏ကင်းခြင်းကိုမျှော် ဆီးလျက် သွားတတ်သောကြောင့် သတ္တဝါ
 တို့ကိုစား၏ဟုဆိုလိုသတည်း။ ထိုသို့စားသော်လည်း၊ မျက်နှာကြီးငယ်
 မရွယ်မထေဝံတစုံတယေဝံ သတ္တဝါကိုမျှမကြည့်မရှောင် ကုန်အောင်စုံ
 ကိုစားတတ်သောကြောင့်သဗ္ဗါနေဝ, ဟုဆိုပြန်သတည်း။ သတ္တဝါတို့ကို
 သာသက်သက်စားသည့်မဟုတ်၊ မိမိကိုလည်းစားသောကြောင့်သဟတ္တ
 နာဆိုပြန်သတည်း။ အသို့မိမိကိုစားသနည်းဟူမူ။ ပုရောဘတ္တကာလသည့်
 ပစ္စာဘတ္တကာလ မရောက်မီ ကုန်လေ၏။ ပစ္စာဘတ္တကာလသည်လည်း
 သာယနသို့မရောက်မီကုန်လေ၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့် မိမိကိုလည်းစားလျက်
 သွားသည် ဆိုလိုသည်။ ယောစကာလဗာသောဘူတော, ဟူသောပါဌ
 ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကိုကာလကိုစားသောဘူတ, ဟုဆရာဆိုလိုသည်။ ထို
 ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အရိယမဂ်ဖြင့် နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေနေရာကာလ
 ကိုကုန်စေလျက်စား၍တည်သောကြောင့်၊ ကာလကိုစားသောဘူတ, ဆို
 လိုသည်။ သဘူတပစနိပဗိ, ဟူသောပါဌ။။ အကြင်တဏှာသည်အပါယ်
 လေးဘုံ, ဝနုဒုက္ခတို့။သတ္တဝါတို့ကိုချက်တတ်ကျက်စေတတ်၏။ ထိုသမု
 ဒယဖြစ်သော တဏှာကို ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အရိယမဂ် တည်းဟူ
 သောမီးဖြင့်ဖုတ်မြှောက်လောင်ကျွမ်းစေတတ်၍ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဘူတ
 ပစနိပဗိ, ဟုဆိုသတည်း။ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုတပည့်ငါးရာမသိ၍ချ
 နစ်ရက်တိုင်တိုင်ကြံသော်လည်း အစအဆုံးကို မမြင်လျက် ချသောကာ
 လမှ၊ ဗဟုနိနုရသီသာနိ, စသောဂါထာဖြင့်ဆရာသည် နိဂ္ဂဟပြု၍မာန
 တန်းခွန်ကိုလည်စေသတည်း။ ။ မူလပရိယာယဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၄၅။

၂၄၆-ဗာလောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဟင်္တောဆေတွာနဝဓိတွာစ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဗာလောဝါဒဇာတ်ကို၊ ဝေသာလီပြည်ကိုအဖို့
 ပြု၍စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သောဇရပ်။ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သိဟစစ်
 သူကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၂၆၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၄၀)

ထိုအခါ၊တယောက်သော သူကြွယ်သည်ရသေ့ကို ညှဉ်းဆဲအံ့ဟူ၍ အိမ်တွင်းသို့ပင့်၍ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေစေ၍ ငါးအမဲဖြင့်လုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းတုန်းပေးသော ကိစ္စအဆုံး၌ လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၍၊ သျှင်ရသေ့၊ သင်တို့ကိုသာလျှင်ရည်၍သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ ဤအမဲကို ပြုအပ်၏။ ဤအကုသိုလ်သည်ငါတို့အားသာလျှင်မဖြစ်စေလင့်၊ သင်တို့အားလည်းဖြစ်စေသတည်းဟုဆို၍။ ။

(၃၄၀) ဟင်္တော ဆေတွာ ဝဓိတွာ စ၊ ဒေတိ ဒါနံ အ-သညတော။
ဒေသံ ဘတ္တံ ဘုဇ္ဇမာနော၊ သ ပါပ-ပမုလိမ္ပတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၀) တာပသ၊ သျှင်ရသေ့။ အ-သညတော။ သိလမရှိသောသူသည်။ ဟင်္တော၊ ခုတ်၍၎င်း။ ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍၎င်း။ ဝဓိတွာ၊ သတ်၍၎င်း။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒေတိ၊ လှူ၏။ ဒေသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဘတ္တံ၊ ဆွမ်းကို။ ဘုဇ္ဇမာနော၊ စားသော။ သောသမဏော၊ ထိုရဟန်းသည်။ ပါပံ၊ ပါပေန၊ မကောင်းမှုဖြင့်။ ဥပလိမ္ပတိ၊ လိမ်းကျံ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုစကားကိုကြား၍။ ။

(၃၄၁) ပုတ္တ-ဒါရံ ပိ စေ ဟင်္တော၊ ဒေတိ ဒါနံ အ-သညတော။
ဘုဇ္ဇမာနော ပိ သ-ပ္ပညော၊ န ပါပ-ပမုလိမ္ပတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၁) ဥပါသကာ၊ ဒါယကာ။ အ-သညတော၊ သိလမရှိသောသူသည်။ ပုတ္တ-ဒါရံ၊ သားမယားကိုသော်လည်း။ ဟင်္တော၊ သတ်၍။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ စေ၊ ဒေတိ၊ အကယ်၍လှူစေကာမူ။ သ-ပ္ပညော၊ ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံ၊ ထိုဆွမ်းကို။ ဘုဇ္ဇမာနော၊ စားသော်လည်း။ ပါပံ၊ ပါပေန၊ မကောင်းမှုဖြင့်။ န ဥပလိမ္ပတိ၊ မလိမ်းကျံ။ ။ ဗာလောဝါဒ ဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၄၆။

၂၄၇-ပါဒ္ဓလိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဒ္ဓါပါဒ္ဓလိသဗ္ဗေ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာ

၂၄၇-ပါဒ္ဓလိဇာတ်။ (၃၅၀)

ဆင်အပ်သောဤပါဒ္ဓလိဇာတ်ကိုစေတနာကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ လာဇ္ဇဒါယီမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အမတ်တို့သည်အဆုံးအဖြတ်ကိုစိရင်ကုန်၍ မင်းသားကိုအနီး၌နေ
စေကုန်၍တရားကို ဆုံးဖြတ်ကုန်သည် ဂှိသော်၊ ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်
ကုန်။ ထိုအမတ်တို့သည် အရှင်မဟုတ်သောသူကို အရှင်ပြုကုန်၍၊ မင်း
သား၊ အသို့သဘောရှိသနည်း။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်
ကုန်၏လောဟုမင်းသားကိုမေးကုန်၏။ ထိုပါဒ္ဓလိမင်းသားသည် နှုတ်
ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်ရှုပ်လှုပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပညာရှိယောင်တ
ကား၊ ထိုမင်းသားသည်ကောင်းစွာမဆုံးဖြတ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိသည်
ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုအော်မေ့သည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၅၀) အဒ္ဓါ ပါဒ္ဓလိ သဗ္ဗေ၊ ပညာယ အတိရောစတိ။
တထာ ဟိ ဩဠိ ဘဇ္ဇတိ၊ ဥတ္တရိ နှုန ပဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၀) ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ပါဒ္ဓလိ၊ ပါဒ္ဓလိမင်းသားသည်။
အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ကို။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။
အတိရောစတိ၊ လွန်၍ထွန်းပ၏။ တထာဟိ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ ဩဠိ၊ နှုတ်
ခမ်းကို။ ဘဇ္ဇတိ၊ ခွေလိပ်တွန့်ရှုပ်လှုပ်၏။ ဥတ္တရိ၊ အလွန် ဖြစ်သောအ
ကြောင်းကို။ ပဿတိနှုန၊ မြင်ယောင်တကား။ ။

တပါးသော နေ့၌လည်း အဆုံး အဖြတ်ကို စိရင် ကုန်၍ တရားကို
ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ကုန်၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဆုံးအဖြတ်သည်အ
ဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟု မေးကုန်၏။ ထိုပါဒ္ဓလိ မင်းသားသည်
တဘန်လည်းနှုတ်ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်ရှုပ်လှုပ်ပြန်၏။ ထိုအခါထိုပါဒ္ဓလိ
မင်းသား၏အလွန်မိုက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၃၅၁) နာယံ ဓမ္မံ အ-ဓမ္မံ၊ အတ္တာနတ္ထံ န ဗုဇ္ဈတိ။
အညတြံ ဩဠု-နိစ္ဆောဂါ၊ နာယံ ဇာနာတိ ကိဉ္စနံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၁) ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ အယံ၊ ဤပါဒ္ဓလိမင်းသားသည်။
ဓမ္မံ၊ သင့်သောအကြောင်းကို၎င်း။ အ-ဓမ္မံ၊ မသင့်သောအကြောင်း

ကို၎င်း။ အတ္ထာနတ္ထံဝါ၊ အကျိုးရှိသည်မရှိသည်ကို၎င်း။ နုဗုဏ္ဍတိ၊ မသိ။ အ
 ယံ၊ ဤပါဒဇ္ဇလိမင်းသားသည်။ ဩဠုနိဗ္ဗောဂါ၊ နှုတ်ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်
 ရှုပ်ထွပ်ခြင်းကို။ အညတြ၊ ကြဉ်၍။ ကိဉ္ဇနံ၊ တပျံတခုကို။ နုဇာနာတိ၊ မ
 သိ။ ။ အမတ်တို့သည်ပါဒဇ္ဇလိမင်းသား၏ မိက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍
 ဘုရားလောင်းကိုမင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကုန်၏။ ။ ပါဒဇ္ဇလိဇာ
 တကံသတ္တမံ။ ၂၄၇။

၂၄၈-ကိံသုကောပမဇာတ်။

• နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗေဟိကိံ သုကောဒိဋ္ဌော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ ဤကိံ သုကောပမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 တော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကိံသုကောပမသုတ္တန်ကိုအကြောင်း
 ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏သားတော်လေးယောက်တို့သည်ရထားထိန်းကိုခေါ်
 ၍၊ အချင်းရထားထိန်း၊ ငါတို့သည်ပေါက်ပင်ကိုမြင်လိုကုန်၏။ ငါတို့အား
 ပေါက်ပင်ကိုပြုလော့ဟုဆိုကုန်၏။ ရထားထိန်းသည် ကောင်းပြီပြီအံ့ဟု
 ဆို၍လေးယောက်ကုန်သောမင်းသားတို့အားလည်း တပေါင်းထည်းမ
 ပြုမူ၍မင်းသားကြီးကို ဂှေးဦးစွာရထား၌စီးစေ၍ တောသို့ဆောင်၍ ဤ
 သဉ္ဇကားပေါက်ပင်တည်းဟု မည်းသောကာလ၌ပေါက်ပင်ကိုပြု၏။ တ
 ယောက်သောမင်းသားအား ထူသောအရွက် ရှိသောအခါ၌ပြု၏။ တ
 ယောက်သောမင်းသားအား ပွင့်သောကာလ၌ပြု၏။ တယောက်သော
 မင်းသားအားသီးသောကာလ၌ပြု၏။ နောက်အတို့၌ လေးယောက်ကုန်
 သောညီနောင်တို့သည်လည်း တပေါင်းထည်းနေကြကုန်လျက် ပေါက်
 ပင်မည်သည်ကား အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်းဟု စကားကိုဖြစ်စေ
 ကုန်၏။ ထို့ နောင်မှတယောက်သောမင်းသားသည်မီးလောင်ငုတ်ကဲ့သို့
 ရှိ၏ဟုဆို၏။ နှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သောမင်းသားသည် ပြည်ညောင်ပင်
 ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ သုံးယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် သားတစ်
 ကဲ့သို့ရှိ၏ဟု ဆို၏။ လေးယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် ကုပ်ကို
 ပင်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ ဤသို့ထိုမင်းသားတို့သည် အချင်းချင်းစကားဖြင့်

မနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍အဘ၏အထံသို့သွားကုန်၍ ခမည်းတော်မင်း
 မြတ်၊ပေါက်ပင်မည်သည်ကား အဘယ်သို့သဘော ဂှိသနည်းဟုမေး
 ကုန်၍ သင်တို့သည်အသို့ဆိုအပ်ကုန်သနည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ဆို
 အပ်သောအမှတ်ကို မင်းအား လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်လေးယောက်
 ကုန်သောသင်တို့သည်လည်း ပေါက်ပင်ကိုမြင်ဘူးကြကုန်၏။ စင်စစ်
 သင်တို့သည်ပေါက်ပင်ကိုပြုလတ်သည်ရှိသော်၊ရထားထိန်းကို ဤမည်
 သောကာလ၌ပေါက်ပင်သည် အသို့သဘောဂှိသနည်း။ ဤမည်သော
 ကာလ၌ကားအသို့သဘောဂှိသနည်းဟု ခွဲခြမ်းဝေဘန်၍မမေးအပ်။ထို့
 ကြောင့်သင်တို့အားယုံမှားခြင်းသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၅၂) သဗ္ဗေဟိ ကိသုကော ဒိဋ္ဌော၊ကိန္ဒေတ္ထ ဝိစိကိစ္ဆထ။
 န ဟိ သဗ္ဗေသု ဌာနေသု၊သာရထိ ပရိပုစ္ဆိတော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၂) တာတ၊ချစ်သားတို့။သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်ဆိမ်းကုန်သောသင်
 တို့အားလည်း။ကိသုကော၊ပေါက်ပင်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊မြင်ဘူးကြ၏။ဧတ္ထ၊ဤ
 ပေါက်ပင်၌။ တေတုမေ၊ထိုသင်တို့သည်။ ကိန္ဒေတ္ထ၊အဘဲ့ကြောင့်
 ယုံမှားဂှိကုန်သနည်းဟူမူကား။တုမေဟိ၊ သင်တို့သည်။ သဗ္ဗေသု၊ခပ်
 ဆိမ်းကုန်သော။ဌာနေသု၊ အရပ်တို့၌။သာရထိ၊ရထားထိန်းကို။ ဟိယ
 သွာ၊အကြင်ကြောင့်။နပရိပုစ္ဆိတော၊မမေးအပ်။တာသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဝိစိ
 ကိစ္ဆထ၊ယုံမှားဂှိကြကုန်၏။ ။

• မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ထိုမင်း
 သားညီနောင် လေးယောက်တို့သည် ခွဲခြမ်းဝေဘန်ခြင်းကိုပြုကုန်၍ မ
 မေးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပေါက်ပင်၌ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေကုန်သ
 ကဲ့သို့၊ ထို့အတူသင်တို့သည်လည်း၊ ဤတရား၌ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေ
 ကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၅၃) ဧဝံ သဗ္ဗေဟိ ဥာဏေဟိ၊ယေသံ ဓမ္မာ အ-ဇာနိတာ။
 တေ ဝေ ဓမ္မေသု ကင်္ခိန္တိ၊ကိသုကတ္ထိံ၊ ဘာတရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၃) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဘာတရော၊လေးယောက်ကုန်သော
 မင်းသား ညီနောင်တို့သည်။ ကိသုကတ္ထိံ၊ ပေါက်ပင်၌။ ကင်္ခိန္တိ၊ယုံ

၂၉၈ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၃၅၃)

မှားကုန်သကဲ့သို့။ ဇေတထာ၊ ထိုအတူ။ ယေသံ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဥာဏေဟိ၊ ဝိပဿနာဥာဏ်တို့ဖြင့်။ ဓမ္မော၊ ခြောက်ပါးသောဖဿာယတနပဉ္စက္ခန္ဓာစတုမဟာဘူတအဋ္ဌာရသဓာတုအပြားရှိသောတရားတို့ကို။ အဇာနိတာ၊ မသိအပ်ကုန်။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဓမ္မေသု၊ ခြောက်ပါးသောဖဿာယတနပဉ္စက္ခန္ဓာစတုမဟာဘူတအဋ္ဌာရသဓာတု အပြားရှိသောတရားတို့၌။ ကင်္ခိန္တိ၊ ယုံမှားကုန်၏။ ။ ကိံ သုကောပမဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၄၈။

၂၄၉-သာလကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဧကပုတ္တကောဘဝိဿတိအစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသာလကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောမထေရ်ကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တယောက်သော အလမ္ဗာယ်သည် မျောက်တချက်ကိုသင်၍ ဆေးကို ကိုင်စေ၍ထိုမျောက်ကိုမြွေကိုကစေ၍ အသက်မွေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအလမ္ဗာယ်သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဝွဲလမ်းသဘင် ကြွေးကြော် သည်ရှိသော်၊ ဝွဲလမ်းသဘင်ကစားလိုသည်ဖြစ်၍ ဤမျောက်ကို မမေ့မလျော့ပါလင့်ဟုဆို၍ ထိုမျောက်ကိုထိုစပါးကုန်သည်လက်၌ထား၍ ဝွဲသဘင်ကစား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ထိုစပါးကုန်သည်၏ အထံသို့သွား၍ မျှော်သည်အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏။ မျောက်သည်အရှင်၏အသံကို ကြား၍လျှင်စပါးဈေးမှလျှင်မြန်စွာထွက်လာ၏။ ထိုအခါထိုမျောက်ကို အလမ္ဗာယ်သည် ဝါးခြမ်းပျားဖြင့်ကျောင့်၍ရိုက်၍ယူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ချည်၍အိပ်ပျော်လေ၏။ မျောက်သည် ထိုအလမ္ဗာယ်အိပ်ပျော်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍မိမိ၏အနှောင်အဖွဲ့ကိုဖြေ၍သရက်ပင်သို့တက်၍ သရက်သီးမှည့်ကိုစားပြီးလျှင် အစေ့တို့ကို အလမ္ဗာယ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ချ၏။ အလမ္ဗာယ်သည်နိုး၍ ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်မျှော်ကိုမြင်၍ ချိုသာနာဘွယ်သောစကားဖြင့်ထွည့်ပတ်၍သရက်ပင်မှသက်စေ၍ဘမ်းအံ့ဟုကြံလျက်ထိုမျှော်ကိုဖြားယောင်းလိုရကား။ ။

(၃၅၄) ကေ-ပုတ္တကော ဘဝိဿသိ၊
တွဉ္ဇ နော ဟေဿသိ ဣဿရော ကုလေ။
ဩရောဟ ဒုမသွာ သာလက၊ ဟိ ဒါနိ ဗရကံ ဝဇေမသေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏

(၃၅၄) သာလက၊ သာလက။ တံ၊ သင်သည်။ နော၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊
အိမ်၌။ ကေပုတ္တကော၊ တယောက်ထည်းသော သားသည်။ ဘဝိဿသိ၊
ဖြစ်ရလတ္တံ့။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဂါနံ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ ဣဿရော၊ အစိုးရသည်။
ဟေဿသိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဒုမသွာ၊ သရက်ပင်မှ။ ဩရောဟ၊ ဆင်းခဲ့လော့။
ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဗရကံ၊ အိမ်သို့။ ဝဇေမသေ၊ သွားကြကုန်အံ့။ ဟိ၊
လာလော့။ ။

မျောက်သည်ထိုစကားကိုကြား၍။

(၃၅၅) နနု မံ သုဟဒယောတိ မညသိ၊
ယဉ္ဇ ဟနသိ မံ ဝေဠု-ယဗ္ဗိယာ။
ပက္ကမ္မ-ဝနေ ရမာမသေ၊
ဂစ္ဆ တံ ဗရကံ ယထာ-သုခံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၅) ဘောအဟိတုဏှိက၊ အိုအလမွှာယ်သမား။ တံ၊ သင်သည်။
မံ၊ ငါ့ကို။ သုဟဒယောတိမညသိနနု၊ လိမ်မာသောစိတ်ရှိ၏ဟူ၍အော်မေ့
သည်မဟုတ်တုံလော။ တံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝေဠုယဗ္ဗိယာ၊ ဝါးခြမ်း
ဖျားဖြင့်။ ယဉ္ဇဟနသိ၊ အကြင်ကြောင့်ရိုက်၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ မယံ၊ ငါ
တို့သည်။ ပက္ကမ္မ-ဝနေ၊ သရက်သီး မှည့်သောတော၌။ ရမာမသေ၊ မွေ့
လျော်ကုန်အံ့။ တံ၊ သင်သည်။ ဗရကံ၊ အိမ်သို့။ ယထာ-သုခံ၊ အလိုအ
တိုင်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။ ။ သာလကဇာတကံနဝမံ။ ၂၄၆။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အယံဣဒိဥပသမသံယမေရတော၊ အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကပိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်

၃၀၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၅၆)

နှ့်ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းမင်းပြုသည်ရှိ
သော်ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကတိုင်းဝယ်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်
သို့ရောက်သည်ရှိသော်သားသည်ရှေးရှုထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍ သွားနိုင်
သောကာလ၌ ပုဏ္ဏားမသည်သေထတ်သော် သားကိုရင်ခွင်ဖြင့်ချိ၍ဟိ
မဝန္တာသို့ဝင်၍ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်အားဖြင့် ရဟန်းပြု၍ထိုသားငယ်ကို
လည်း ရသေ့ငယ်ပြု၍သစ်ရွက်မိုးသောသင်ခမ်း၌နေခြင်းကိုပြု၏။ မိဖုန်း
လအခါ အရည်မပြတ်သောမိဖုန်းသည် ငွေလတ်သည်ရှိသော် မျောက်
သည် အချမ်းနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍သွားဖြင့် သွားတို့ကိုခဲလျက် တုန်ထုပ်
လျက်သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာကုန်သော ထင်းတုန်းတို့ကို
ဆောင်၍မီးညှိ၍ညောင်စောင်း၌ လျောင်း၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏သား
ငယ်သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏ခြေတို့ကိုဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။ ထို
မျှော်သည် တပါးသောသေလေသောရသေ့၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သောလျှော်
တေသက်နိုးတို့ကိုဝတ်ရုံ၍ သစ်နက်ရေကိုပခုံးတင်၍ ထမ်းပိုးကရားကို
ယူ၍ရသေ့အသွင်ဖြင့် လာလတ်၍ သစ်ရွက်မိုးသော သင်ခမ်းတံခါး၌
မီးဟူသောအကြောင်းကြောင့် အံ့ဘွယ်သရဲသောအမှုကိုပြု၍ရပ်၏။ ရ
သေ့ငယ်သည်လည်းမြင်၍၊ ဘခင်၊ ရသေ့တယောက်သည် အချမ်းနှိပ်
စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ တုန်ထုပ်လျက်ရပ်၏။ ဤမီးဖိုသို့ထိုရသေ့ကိုခေါ်
ကုန်လော့၊ မီးထုံလတ္တံ့ ဟုအဘကိုတောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၅၆) အယံ ဣသိ ဥပသမ-သံယမေ ရတော၊
သန္တိဋ္ဌတိ သိသိရ-ဘယေန အနုတော။
ဟန္တ အယံ ပဝိသတု မံ အဂါရကံ၊
ဝိနေတု သိထံ ဧရထဗ္ဗ ကေဝလံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၆) တာတ၊ ဘခင်။ ဥပသမ-သံယမေ၊ ရာဂအစရှိသည်တို့ကို
ငြိမ်းစေခြင်းသိလက်ထိန်းသိမ်းခြင်း၌၊ ရတော၊ မွေ့လျော်ထသော။ အယံ
ဣသိ၊ ဤရသေ့သည်။ သိသိရဘယေန၊ ရေနှင့်တကွ ရွာသောမိဖုန်းသည်
ဖြစ်စေအပ်သော ချမ်းဇေးခြင်းဘေးသည်။ အနုတော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်
ဖြစ်၍။ သန္တိဋ္ဌတိ၊ ရပ်၏။ ဟန္တ၊ ယခု။ အယံ၊ ဤရသေ့သည်။ ဣမံအဂါရံ၊ ဤ

ကျောင်းသို့။ပဝိသတု၊ဝင်ပါစေ။ ကေဝလံ၊အလုံးစုံသော။သီတဇ္ဈ၊ချမ်း
ဇေးခြင်းကို၎င်း။ဒရုထဇ္ဈ၊ဆင်းရဲခြင်းကို၎င်း။ဝိနေတု၊ပျောက်ပါစေ။ ။

ဘုရားလောင်းသည် သား၏ စကားကို ကြား၍ ထ၍ ကြည့်သည်ရှိ
သော်ပျောက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ ။

(၃၅၇) နာယံ ဣသိ ဥပသမသံယမေ ရတော၊
ကဝိ အယံ ဒုမ-ဝရ-သာခ-ဂေါစရော။
သော ဒုသကော ရောသကော စာပိ ဇမ္ဗော၊
သစေ ဝဇေ ဝံပိ ဒုသေယျဂါရံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၇) တာတာချစ်သား။ အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဥပသမသံယမေ၊
ရာဂအစရှိသည်တို့ကို ငြိမ်းစေခြင်း သီလကိုထိန်းခြင်း၌။ ရတော၊မွေ
လျော်သော။ဣသိ၊ရသေ့သည်။ န၊မဟုတ်။အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဒုမဝ
ရသာခဂေါစရော၊ မြတ်သော သစ်ပင်တို့၏ အခက်၌ ကျက်စားတတ်
သော။ကဝိ၊ပျောက်တည်း။ သော၊ထိုပျောက်သည်။ ဒုသကောစ၊ပျက်
လည်းပျက်ဆီးတတ်၏။ ရောသကောစာပိ၊ချွတ်လည်းချွတ်ချယ်တတ်
၏။ ဇမ္ဗောစ၊ ယုတ်လည်းယုတ်မာ၏။ ဣဝံပိ၊ ဤကျောင်းသို့လည်း။ သ
စေဝဇေ၊အကယ်၍ဝင်ငြားအံ့။ အဂါရံ၊ကျောင်းကို။ ဒုသေယျ၊ပျက်ဆီး
ရာ၏။ ။ဤသို့ဆို၍လျှင်ဘုရားလောင်းသည်မီးစကိုကိုင်၍ထိုပျောက်ကို
ခြောက်လိုက်၍ပြေးစေ၏။ ထိုပျောက်သည်ရန်လွှားကာ တောသို့ဝင်၍
ပြေး၏။တာဘန်ထိုအရပ်သို့မလာပြီ။ ဘုရားလောင်းသည် အဘိညာဉ်တို့
ကို၎င်း၊သမာပတ်တို့ကို၎င်းဖြစ်စေ၍၊ ရသေ့ငယ်အား ကသိုဏ်းပရိကံ
ကိုကြား၏။ ထိုရသေ့ငယ်သည်လည်း အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကိုဖြစ်
စေ၏။ထိုနှစ်ဦးသောရသေ့တို့သည်လည်းမယုတ်သောဈာန်ရှိကုန်သည်
ဖြစ်၍ဗြဟ္မဒုပြည်သို့လားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့၊ ဤရ
ဟန်းသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သည်မ
ဟုတ်၊ရှေးကာလမှစ၍လည်း ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေ
တတ်သလျှင်ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့
ကိုပြုထော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကိုပြုသည်၏အဆုံး၌
အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သောတာပန်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော

၁-တိကနိပါတ်။

(၁-သင်္ကပ္ပဝဂ်)

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓဿ။

၂၅၁--သင်္ကပ္ပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သင်္ကပ္ပရာဂစောတေန၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤသင်္ကပ္ပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရဟန်းအဖြစ်၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းကို အကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်ပစ္စန္ဒရစ်ကို ငြိမ်းစေ၍ပြန်လာလတ်သော်၊ တန်းဆာဆင်
သောမြို့ကိုလကျာရစ်ထွဋ်၍မင်းအိမ်သို့မသွားမီ၊ ဘုရားလောင်းကိုဖူး
အံ့ဟုဥယျာဉ်သို့သွား၍ အမှိုက်တို့ဖြင့် ပြည့်သောကျောင်းကိုမြင်၍ အ
ရပ်တပါးသို့ကြွသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဟု ကျောင်းတံခါးကိုဘွင့်၍ကျောင်းသို့
ဝင်လတ်သော်၊ လျောင်း၍နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ တပုံတခု
သောချမ်းသာခြင်းမရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဟုပုပ်သိုးသောဆွမ်းကိုစွန့်စေ၍
ကျောင်းကိုသုတ်သင်စေ၍၊ အသျှင်ဘုရား၊ အသျှင်ဘုရားအား အဘယ်
ရောဂါဖြစ်သနည်းဟုမေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ငါ့ကိုထိုးမိ၏ဟုဆို၏။
မင်းသည်ငါ၏ရန်သူတို့သည်ကား ငါ့၌ခွင့်မရကုန်၍ဤရသေ့အား အား
နည်းခြင်းကိုပြုကုန်အံ့ဟု လာ၍ ဤရသေ့ကို ထိုးအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဟု
အောက်မေ့၍ကိုယ်ကိုပြန်စေ၍စူးရာအရပ်ကိုမမြင်လတ်သော်၊ အသျှင်
ဘုရား၊ အဘယ်၌ထိုးမိသနည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်မြတ်သော
မင်းကြီး၊ ငါ့ကိုတပါးသောသူသည်မထိုးဆွပ်အပ်၊ ငါသည်သာလျှင်ငါ
၏နှလုံး၌ငါ့ကိုယ်ကိုထိုး၏ဟုဆို၍ထိုင်လျက်။ ။

- (၃၅၀) သင်္ကပ္ပ-ရာဂ-စောတေန၊ ဝိတက္က-နိသိတေန စ။
နာလင်္ကတေန ဘဒြေန၊ ဥသုကာရာ-ကတေန စ။ ။
- (၃၅၁) န ကဏ္ဍာယတမုတ္တေန၊ နာပိ မောဂ္ဂ-ပသေဝိနာ။
တေန-မိ ဟဒယေဝိဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗင်္ဂ-ပရိဒါဟိနာ။ ။

၃၀၄   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၆၀)

(၃၆၀) အာဝေဓဉ္စ န ပဿာမိယတော ရုဟိရမဿဝေ။
ယာဝ အယောနိသော စိတ္တံ၊ သယံ မေ ဒုက္ခမာဘတံ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၅၈-၃၆၀) မဟာ-ရာဇမြတ်သောမင်းကြီး။ သင်္ကပ္ပရာဂစောတေ န၊ ကာမဝိဘက်နှင့်ယှဉ်သောရာဂဟူသော ရေဖြင့်ဆေးအပ်ထသော။ ဝိ တက္ကနိသိတေနစ၊ ကာမဝိဘက်ဟူသောသွေးကျောင့် ရာဂရေဖြင့်သွေး အပ်သည့်လည်းဖြစ်ထသော။ ဘဒ္ဒေန၊ ကောင်းမြတ်သောတန်းဆာဖြင့်။ နာ လက်တေနစ၊ တန်းဆာလည်းမဆင်အပ်ထသော။ ဥသုကာရာကတေနစ၊ လေးသမားတို့သည်လည်းမပြုအပ်ထသော။ ။ နကတ္ထာယတမုတ္တေ န၊ လက်ျာနားစွန်းတိုင်အောင် ငင်၍မပစ်လွှတ်အပ်ထသော။ နာပိမောရူပ သေဝိနာ၊ ဥဒေါင်းမြီးအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြုအပ်သော မြားရွက်မြားလွှ လည်းမရှိထသော။ သဗ္ဗင်္ဂပရိဒါဟိနာ၊ ခပ်သိမ်းသောကိုယ်အင်္ဂါကို ပူ ပန်စေတတ်ထသော။ တေန၊ ထိုကိလေသာ ဟူသောမြားသည်။ ဟဒ ယေ၊ စိတ်နှလုံး၌။ ဝိဒ္ဓေါ၊ စူးဝင်အပ်သည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ ။ ယတော၊ အ ကြင်စူးဝင်ရာအရပ်မှ။ ရုဟိရံ၊ သွေးသည်။ အဿဝေ၊ ယိုစီးရာ၏။ တံအာ ဝေဓဉ္စ၊ ထိုစူးဝင်ရာအရပ်၌အနာအဆာကိုလည်း။ နပဿာမိ၊ မမြင်။ ယာ ဝအတိဝိယဒဠ္ဇကတွာ၊ နုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့အလွန်မြဲသည်ကိုပြု၍သာလျှင်။ အ ယောနိသော၊ မသင့်သောအားဖြင့်။ စိတ္တံ၊ ရာဂနှင့်ယှဉ်သော ငါ၏စိတ် သည်။ ဝဗ္ဗတိ၊ မြွေဆိပ်တက်သို့ခဏချက်ခြင်း ဖြင်းဖြင်းပွားတက်၏။ မေ၊ ငါသည်။ သယံ၊ မည်သူမပြုအမှုရှာ၍ ကိုယ်တိုင်သာလျှင်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ ကြီးစွာကို။ အာဘတံ၊ ဆောင်အပ်၏။ ။ (ဝေတေနာတိတ္ထေဝေဝုဓာ တုဓောဝနေ၊ တပစ္စယော။ ဓာတွန္တလောပေါ။ နိသိတေနာတိတ္ထေနိပုဗ္ဗ သာနခါတုတေဇနေ၊ တပစ္စယော၊ ဓါတွန္တလောပေါ၊ ဣကာရာဂမော)။ ။ သင်္ကပ္ပဇာတကံ ပဌမံ။ ၂၅၁။

၂၅၂-တိလမုဋ္ဌိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ အဇ္ဇာဝိမေတံသရသိ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤတိလမုဋ္ဌိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိ

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော အမျက်ထွက်တတ်သော ရဟန်း
ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ မင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ မိဘတို့ကို ရှိခိုး
၍ အတတ်ကို ပြု၏။ မင်းသားသည် အသက်ရှည်သဖြင့် ငါ့သားကို မြင်ရ
ပြီ။ အသက်ရှင်စဉ် ငါ့သား၏ မင်းအသရေကို ကြည့်အံ့ဟု သားကို မင်းအ
ဖြစ်နွဲ့ထား၏။ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအသရေကို ခံစားလျက် ဆရာ
ပြုသော အပြစ်ကို အောက်မေ့၍ အမျက်ဖြစ်၍ ထိုဆရာကို သတ်အံ့ဟု ခေါ်
စိမ့်သော ဌာဆရာ့ အထံသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရနှင့် တကွ တမန်စေ
၏။ ဆရာသည် ငယ်စဉ်က လာလွှဲ ဗာရာဏသီမင်းကို မှတ်စိမ့်သော ဌာမ
တတ်ကောင်းဟု မသွားမူ၍၊ ထိုမင်း၏ ပစ္စိ မအရူယံ၌ ယခုအခါ ထိုမင်း
ကို သိစိမ့်သော ဌာ တတ်ကောင်းပြီဟု သွား၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ ရပ်လျက်
တက္ကသိုလ်ဆရာလာ၏ဟု ကြားလျှောက်စေ၏။ မင်းသည် နှစ်သက်စွာ
ပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေ၍ မိမိအထံသို့ လာသော ထိုပုဏ္ဏားကို မြင်၍ လျှင် အ
မျက်ကို ဖြစ်စေ၍ မျက်စိတို့ကို နိဗ္ဗာန်ပြု၍ အမတ်တို့ကို ခေါ်၍၊ အိုအမတ်တို့၊
ယနေ့ထက်တိုင် အောင်လည်း ငါသည် ဆရာပြုသော အမှုကို အောက်မေ့
မိ၏။ ယနေ့ဆရာသည် နဖူးဖြင့် သေမင်းကို ယူ၍ သေအံ့ဟု လာ၏။ ယနေ့
ဆရာ၏ အသက်သည် မရှိဟု ဆိုလို၍။ ။

(၃၆၀) အဇ္ဇာပိ မေ တံ သရထိ၊ ယံ ဝံ တံ တိလ-မုဋ္ဌိယာ။

ဗာဟာယ ဝံ ဂဟေတွာန၊ လဋ္ဌိယာ အနုတာလယိ။ ။

(၃၆၂) နနု ဇိဝိတေန ရမထိ၊ ယေနာထိ ဗြာဟ္မဏာဂတော။

ယံ ဝံ ဗာဟာ ဂဟေတွာန၊ တိက္ခတ္တံ အနုတာလယိ။ ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။ ။

(၃၆၀-၃၆၂) ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ တိလမုဋ္ဌိယာ၊ နှမ်းတ
ဆုပ်ကြောင့်။ ဝံ၊ ငါ့ကို။ ဗာဟာယ၊ မောင်းနှံ။ ဂဟေတွာန၊ ကိုင်၍။ လဋ္ဌိ
ယာ၊ ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်။ ဝံ၊ ငါ့ကို။ ယံ အနုတာလယိ၊ အကြင်ရိုက်ခြင်းကို ပြု
၏။ မေ၊ ငါ့အား။ တံ အနုတါလနံ၊ ထိုရိုက်ခြင်းကို။ အဇ္ဇာပိ၊ ယနေ့တိုင်အောင်
လည်း။ တံ၊ သင်သည်။ သရထိ၊ အောက်မေ့ဦးလော့။ ဝါ၊ သတိရ၏လော။ ။
ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ယေနာ၊ အကြင်ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ သန္တိ
ကံ၊ အထံသို့။ အာဂတော၊ လာသည်။ အထိ၊ ဖြစ်၏။ ယံ၊ အကြင်ကြောင့်။ မမ၊
ငါ၏။ ဗာဟာ၊ မောင်းတို့ကို။ ဝါ၊ ဝံ၊ ငါ့ကို။ ဗာဟာဗာဟာယ၊ မောင်းနှံ။

၃၀၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၆၃)

ဂဟေတွာန၊ ကိုင်၍၊ တိက္ခတ္ထံ၊ သုံးချက်။ အနုတာလယိ၊ ရိုက်၏။ တသ္မာ၊ ထို
ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ဇိဝိတေ၊ အသက်၌။ နရမသိနုနရမသိမညေ၊
မမွေ့လျော်ပြီဟု ငါမှတ်ထင်၏။ ။

ဤသို့သောဘေးဖြင့်မြိမ်းခြောက်၍ ဆိုသောစကားကိုကြားလတ်၍
ဆရာသည်။ ။

(၃၆၃) အရိယော အနရိယံ ကုဗ္ဗန္တံ၊ ယော ဒဏ္ဍေန နိသေခတိ၊
သာသနံ တံ န တံ ဝေရံ၊ ဣတိ နံ ပဏ္ဍိတာ ဝိဒ္ဓ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၆၃) အရိယော၊ ဖြူစင်ကောင်းမြတ်သောအကျင့်ရှိသော။ ယော၊
အကြံငံ့သူသည်။ အနရိယံ၊ ပါဏာတိပါတစသည်အပြား ငါးပါးသော
ဒုဿိလျာပါပဓမ္မကို။ ကုဗ္ဗန္တံ၊ ပြုကျင့်လွန်ကျူးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဒဏ္ဍေန၊
သဲဒဏ်ရေဒဏ်တုတ်ထုံကန်ဖြင့်။ နိသေခတိ၊ တဘန် ဤကဲ့သို့သောအမှု
ကိုမပြုလင့်ဟုတားမြစ်ကွပ်နှိပ်၏။ တံ၊ ထိုသို့သားသွီးတပည့်တို့ကိုတား
မြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းသည်။ လောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ သာသနံ၊ ဆုံးမကံမြစ်သည်
မည်၏။ တံ၊ ထိုသို့တားမြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းသည်။ နဝေရံ၊ ရန်ပြုသည်မဟုတ်။
ဣတိ၊ ဤသို့။ နံ၊ ထိုသို့သဲဒဏ်ရေဒဏ် တုတ်ထုံကန်ဖြင့် တဘန် ဤကဲ့သို့
သောအမှုကိုမပြုလင့်ဟုတားမြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့
သည်။ ဝိဒ္ဓ၊ သိကုန်၏။ (အဇ္ဇာပိမေတံသရသိန္ဓု၊ အဇ္ဇာပိ၊ ယနေတိုင်
အောင်လည်း။ မေ၊ ငါသည်။ သရသိ၊ အောက်မေ့မိ၏။ ဤသို့ပေးကြသည်
ကား၊ သရသိကားတုမှယောဂဖြစ်၍မသင့်။ သည်သာမဟုတ်၊ မေ၊ ဟူ
သော ကတ္တားသည် သရသိနှင့် ဝုတ္တလည်း မလျော်၊ အဝုတ္တလည်း မ
ထော်။ ယံမံဗာဟာဂဟေတွာန၊ နိဒ္ဓှစ်ချက်ယောဇနာသည်ကား။ ယံမံဗာ
ဟာ ဂဟေတွာနာတိ ယံမမဗာဟာ ဂဟေတွာန၊ ယံမံဗာဟာယဂ
ဟေတွာနာတိပိအတ္ထော၊ ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့် လျော်စေသည်။ အရိ
ယသည်၊ အာစာရအရိယ၊ ဒဿန အရိယ၊ လိင်္ဂအရိယ၊ ပဒိုဝေခ အရိယ၊
ဟူ၍လေးပါးအပြားရှိသည်။ ထိုတွင်။ လူမူလည်း ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်မူ
လည်းဖြစ်စေ၊ ကောင်းမြတ်သောအကျင့်အာစာရ၌တည်သောသူသည်
အါစါရအရိယမည်၏။ ကြည်ညိုဘွယ်သောဣရိယာပုထ်ကိုဆောင်တတ်
သောရှုချင်ဘွယ်သောအဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်ဒဿ
နအရိယမည်၏။ အဝတ်အရုံအသွင်အပြင်ကို ယူခြင်းဖြင့်ရဟန်းနှင့် တူ

သည့်ဖြစ်၍ သွားလာထည့်ပတ်သော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်း လိင် အရိယမဉ်၏။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သောတာပန်၊ စသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ပဋိဝေဓအရိယမဉ်၏။ ထိုလေးပါးတွင် ဤ၌ အာစာရအရိယကို လိုအပ်၏။ ။ တိလမုဋ္ဌိဇာတကံဒုတိယံ။ ၂၅၂။

၂၅၃-မဏိကဏ္ဍဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ မမန္တပါနံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သော ဤမဏိကဏ္ဍဇာတ်ကို၊ အါဠဝိပြည်ကို အဖို့ပြု၍ အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ ထိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကုဋိ ကာရသိက္ခာပုဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ညီတော် ရသေ့သည် မဏိ ကဏ္ဍနဂါးမင်းကျောင်းသို့ လာ၍ ရပ်စဉ် လျှင်နဂါးမင်းကို ဤသင်၏တန်းဆာဖြစ်သော ပတ္တမြားကို ငါ့အား ပေး လော့ဟု တောင်း၏။ ထိုနဂါးမင်းသည် မထိုင်မူ၍ လျှင်ပြေး၏။ ထိုနောင် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျောင်းတံခါး၌ ရပ်၍ လာစဉ် လျှင် ထိုနဂါး မင်းကို ယမန်နေ့က ငါ့အား ပတ္တမြားရတနာကို သင်မပေး၊ ယနေ့ပေးလော့ ဟု ဆို၏။ နဂါးမင်းသည် ကျောင်းသို့ မဝင်မူ၍ လျှင်ပြေးလေ၏။ သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ ကား ရေ၌ ရပ်၍ ပေါ်စဉ် လျှင် ထိုနဂါးမင်းကို ယနေ့ ပတ္တမြားကို တောင်းသော ငါ့အား သုံးရက်ရှိပြီ။ ယခု ငါ့အား ထိုပတ္တမြား ရတနာကို ပေးလော့ဟု ဆို၏။ နဂါးမင်းသည် ရေ၌ ရပ်၍ ရသေ့ကို ပယ်လို ရကား။ ။

(၃၆၄) မမန္တ-ပါနံ ဝိပုလံ ဥဠာရံ၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-မဿ မဏိဿ ဟေတု။
တံ တေ န ဒဿိ အတိယာစကော-သိ၊
န စာဝိ တေ အဿမ-မာဂမိဿံ။ ။

(၃၆၅) သုဿ ယထာ သက္ခရ-ဇောတ-ပါဏိ၊
တာသေသိ-မံ သေလံ ယာစမာနော။
တ-ဇ္ဇေ န ဒဿိ အတိယာစကော-သိ။
န စာဝိ တေ အဿမ-မာဂမိဿံ။ ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။ ။

၃၀၈ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၆၄)

(၃၆၄-၃၆၅) တောတာပသ၊ အိုရသေ့၊ ဣမဿမဏိဿ၊ ဤပတ္တမြား
 ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ မမ၊ ငါ့အား။ ဝိပုလံ၊ ပြန်ပြောသော။ ဥဇ္ဇာ
 ရံ၊ မြတ်သော။ အန္ဓု-ပါနံ၊ နတ်တောဇဉ်နတ်အဖျော်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။
 တံ၊ ထိုပတ္တမြားကို။ တေ၊ သင်အား။ နဒဿံ၊ မပေးအံ့။ တံ၊ သင်သည်။ အတိ
 ယာစကော၊ ကာလပမာဏကိုလွန်၍ တောင်းများသည်။ အထိ၊ ဖြစ်၏။
 တေ၊ သင်၏။ အဿမဇ္ဈာဝိ၊ ကျောင်းသို့လည်း။ နအာဂမိဿံ၊ ငါမလာအံ့။ ။
 သက္ခရစေတပါဏိ၊ ကျောက်၌သွေးအပ်သောထားလက်နက်စွဲသော။
 သုဿု၊ လှလင်ပျိုသည်။ တာသေတိယထာ၊ သင့်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု
 ဆိုလျက်မြိမ်းခြောက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို အတူ။ သေလံ၊ ပတ္တမြားကို။
 ယာစမာနော၊ တောင်းများသော။ တံ၊ သင်သည်။ ဖံ၊ ငါ့ကို။ တာသေထိ၊
 ကြောက်စေ၏။ တံ၊ ထိုပတ္တမြားကို။ တေ၊ သင်အား။ နဒဿံ၊ မပေးအံ့။ တံ၊
 သင်သည်။ အတိယာစကော၊ ကာလပမာဏကို လွန်၍ တောင်းများ
 သည်။ အထိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်၏။ အဿမဇ္ဈာဝိ၊ ကျောင်းသို့လည်း။ နအာ
 ဂမိဿံ၊ ငါမလာအံ့။ ။ ဤသို့ဆို၍ ထိုနဂါးမင်းသည် ရေ၌ငုပ်၍မိမိ
 နေရာ နဂါးဘုံသို့လျှင်သွား၍တဘန်မလာ။ ။

ထိုအခါထိုရသေ့သည် ရှာဘွယ်ရှိထော ထိုနဂါးမင်းကို မမြင်ရခြင်း
 ကြောင့်လွန်စွာကြိုတော်၏။ အဆင်းမလှသည်ဖြစ်၏။ ဖက်ရွက်လျော်ကဲ့သို့
 ဖြော့တော့ရှိသည်ဖြစ်၏။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်
 ၏။ ထိုအခါနောင်တော်ရသေ့သည်ညီတော်ရသေ့၏ အကြောင်းအရာ
 ကိုသိရအောင် ညီတော် ရသေ့ထံသို့သွား၏။ လွန်စွာလျှင် ဖြော့တော့
 ခြင်းရှိသောညီတော်ရသေ့ကိုမြင်၍၊ သျှင်ရသေ့၊ သင်သည်အကဲ့ကြောင့်
 လွန်စွာဖြော့တော့ခြင်းဖြစ်သနည်းဟုဆို၍ ရှာဘွယ်ရှိသော ထိုနဂါးမင်း
 ကို မမြင် ရခြင်းကြောင့် လွန်စွာလျှင် ဖြော့တော့ခြင်းဖြစ်၏ ဟူသော
 စကားကိုကြား၍ ဤရသေ့သည်နဂါးမင်းနှင့် ကင်းအံ့သောငှါလည်းမ
 တတ်နိုင်ဟုမှတ်၍။ ။

(၃၆၆) န တံယာစေယဿ ဝိယံ ဇိဝေသေ၊
 ဝိဒေသော ဟောတိ အတိယာစနာယ။
 နာဂေါ မဏံ ယာဝိတော ဗြာဟ္မဏေန၊
 အ-ဒဿနံ ယေ.ဝ တဒါ.ဣဂမာ။ ။
 ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၆၆) ဘောတာပသ၊အိုရသေ့။ ယဿ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယံ
 ဘဏ္ဍံ၊အကြင်ဥစ္စာကို။ ဝိယံ၊ချစ်အပ်၏။ ဣတိ၊ဤသို့။ ဇိဂိသေဇာနေယျ၊
 သိရာ၏။ တံ၊ထိုချစ်အပ်သောဥစ္စာကို။ နယာစေ၊မတောင်းရာ။ အတိယာ
 စနာယ၊ပမာဏကိုလွန်၍ တောင်းခြင်းကြောင့်။ ဒေသော အပ္ပိယော၊မ
 ချစ်မှု၍မုန်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ပြာဟ္မဏေန၊ရသေ့သည်။ မဏိ၊ပတ္တ
 မြားကို။ ယာစိတော၊တောင်းအပ်သော။ နာဂေါ၊နဂါးမင်းသည်။ တဒါ၊
 ထိုတောင်းသောအခါမှ။ ပဋ္ဌာယ၊စ၍။ အဒဿနံယေဝ၊ ရသေ့မမြင်ရာအ
 ရပ်သို့သာလျှင်။ အဇ္ဈဂမာ၊သွားလေပြီ။ ။ (နစာဝိတေ၊နန္ဒ၊စာဝိ၊ဟူသော
 သမ္ပိဏ္ဍနနိပါတ်ဖြင့်သက်သက်မပေးရုံသာမဟုတ်သေး၊ သင်၏ကျောင်း
 သို့လည်းတဘန်မလာပြီဟုပေါင်းသတည်း ။ အာဂတံသာမန္တိ ဧတ္ထောတိ
 အဿမော။ ။ အာရှေးရှိသောသမုခတ်။ သန္ဓေးဘော်ရောက်၍အာ
 ရဿဖြစ်သည်။ ။ ဒေသောန္တိ၊ ဒိသိအပ္ပိတိယံ၊ သန္ဓေးဘော်ရှိလျက်ဝုန္တိ
 ရောက်သည်။ ။ မဏိကဏ္ဍဇာတကံတတိယံ။ ၂ ၅၃။

၂၅၄-ကုဏ္ဍကသိန္ဒဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်။ ဘုတွာတိဏ္ဍပရိဗာသံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍသိန္ဒဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံ ကျောင်းတော်၌
 သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိ ပုတ္တရာကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် နက်ဘန် သိန္ဓောမြင်းငယ်၏ ထမင်းအစာကိုစီ
 ရင်၍၊ သိန္ဓောမြင်းငယ်သည်ကိုယ်အစွမ်းကို သိသလောမသိသလော၊
 ဂြေးဦးစွာ ထိုသိန္ဓောမြင်းငယ်ကိုရုံစမ်းအံ့ဟုမြင်းစားကျင်း၌ဆန်ကွဲယာ
 ရုကိုလောင်း၍ပေး၏။ ထိုသိန္ဓောမြင်းငယ်သည်ထိုဘောဇဉ်ကိုငါမစား
 ဟုယာရုကိုသောက်ခြင်းငှာအလိုမရှိ။ ဘုရားလောင်းသည်သိန္ဓောမြင်း
 အားရုံစမ်းသည်၏အစွမ်းအားဖြင့်။ ။

(၃၆၇) ဘုတွာ တိဏ္ဍ-ပရိဗာသံ၊ ဘုတွာ အာစာမ-ကုဏ္ဍကံ။
 တေ-ဇ္ဇေ ဘောဇနံ အာသိ၊ ကတ္ထာ ဒါနိ န ဘုဇ္ဇသိ။
 ဟူသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

၃၁၀ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၆၇)

(၃၆၇) အဿပေါတက၊မြင်းငယ်။တုံ၊သင်သည်။တိဏ္ဍ-ပရိဗာသံ၊
စားငုတ်မြက်ကို။ဘုတ္တာ၊စား၍။ အာစာမ-ကုဏ္ဍကံ၊ထမင်းချိုးဆန်ကွဲ
ကို။ဘုတ္တာ၊စား၍။ ဝဗ္ဗိတော၊ ကြီး၏။ ဇေတံ၊ ဤဆန်ကွဲယာဂဘောဇဉ်
သည်။တေ၊သင်၏။ ဘောဇနံ၊အစာသည်။အာသိ၊ဖြစ်၏။ ကတ္ထာ၊အဘွဲ့
ကြောင့်။ဣဒါနိ၊ယခု။ဇေတံ၊ဤဆန်ကွဲယာဂကို။နဘုဗ္ဗသိ၊မစားသနည်း။။

(၃၆၈) ယတ္ထ ပေါသံ န ဇာနန္တိ၊ဇာတိယာ ဝိနယေန ဝါ။
ပဟံ တတ္ထ မဟာ-ဗြဟ္မေ၊အဝိ အာစာမ-ကုဏ္ဍကံ။ ။

(၃၆၉) တွဗ္ဗ ခေါ ဖံ ပဇာနာသိ၊ယာဒိသာ-ယံ ဟယုတ္တမော။
ဇာနန္တော-ဇာန-မာဂမ္မာန တေ ဘက္ခာမိ ကုဏ္ဍကံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၈-၃၆၉) မဟာဗြဟ္မေ၊မြတ်သောကုန်သည်ကြီး။ယတ္ထ၊အကြင်
အရပ်၌။ဇာတိယာဝါ၊အမျိုးအားဖြင့်၎င်း။ ဝိနယေနဝါ၊ အကျင့်အားဖြင့်
၎င်း။ပဟံ၊စွမ်းနိုင်သော။ပေါသံ၊ယောက်ျား၏အဖြစ်ကို။ နဇာနန္တိ၊မထိ
ကုန်။ တတ္ထ၊ထိုအစွမ်းသတ္တိမရှိရာအရပ်၌။ အာစာမ-ကုဏ္ဍကံအပိ၊ထ
မင်းချိုးဆန်ကွဲကိုလည်း။အဟံ၊ငါသည်။ဘက္ခာမိ၊စား၏။ ။တွဗ္ဗခေါ၊
သင်သည်လည်း။ယာဒိသော၊အကြင်သို့သဘောရှိသော။အယံဟယော၊
ဤမြင်းသည်။ဥတ္တမော၊မြင်းမြတ်တည်း။ဣတိ၊ဤသို့။ဖံ၊ငါ့ကို။ပဇာနာသိ၊
သိ၏။ဇာနန္တော၊အစွမ်းကိုသိသောငါသည်။ဇာနံ၊အစွမ်းကိုသိသောသင့်
ကို။အာဂမ္မာ၊စွဲ၍။တေ၊သင်၏။သန္တိ၊ကား။အထံမှ။ကုဏ္ဍကံ၊ဆန်ကွဲယာဂ
ကို။နဘက္ခာမိ၊မစားအံ့။ ။ကုဏ္ဍကသိန္ဒဝဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၅၄။

၂၅၅-သုကံဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယာဝသောမတ္တမညာသိ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
စာန်းဆာဆင်အပ်သောဤသုကံဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊များစွာစား၍အစာမကျေခြင်းကြောင့် သေလွန်
သောရဟန်းတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညု
ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

၂၅၆-ဇရဒပါနဇာတ်။ (၃၇၀)

(၃၇၀) ယာ ဝသော မတ္တမညာသိ၊ဘောဇနသ္မိံ ဝိဟင်္ဂမော၊
တာဝ အဒ္ဓါနမာပါဒိ၊မာတရဗ္ဗ အပေါသယိ။ ။

(၃၇၁) ယတော စ သော ဗဟုတရံ၊ဘောဇနမတ္တဝါဟရိ၊
တတော တတ္ထေဝ သံသိဒိ၊အမတ္တည ဟိ သော အဟု။ ။

(၃၇၂) တသ္မာ မတ္တညတာ သာဓု၊ဘောဇနသ္မိံ အဂိဒ္ဓိတာ။
အမတ္တည ဟိ သိဒန္တိ၊မတ္တည စ န သိဒရေ။ ။

ဟုံသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၇၀-၃၇၂) ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။ယာဝ၊အကြင်မျှလေဝံ။သော
ဝိဟင်္ဂမော၊ထိုငှက်သည်။ဘောဇနသ္မိံ၊အစာ၌။မတ္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကို။
အညာသိ၊ သိ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ အဒ္ဓါနံ၊ အသက်ရှည်သော
ကာလကို။အာပါဒိ၊ရ၏။ မာတရဗ္ဗ၊မိဘကိုလည်း။ အပေါသယိ၊မွေးမြူ
ရ၏။ ။ယတောစ၊အကြင်အခါ၌ကား။ သော၊ထိုငှက်သည်။ဗဟုတ
ရံ၊ အလွန်များစွာ။ ဘောဇနံ၊ သရက်သီးအရည်ဘောဇဉ်ကို။အတ္တဝါ
ဟရိ၊စား၏။ တတောစ၊ထိုအခါ၌ကား။ တတ္ထေဝ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာ၌သာ
လျှင်။သံသိဒိ၊နစ်၏။ ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်၏။ သော၊ထိုငှက်သည်။
အမတ္တည၊အတိုင်းအရှည်ကိုမသိသည်။အဟု၊ဖြစ်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။
ဘောဇနသ္မိံ၊ဘောဇဉ်၌။ မတ္တညတာ၊အတိုင်းအရှည်ကို သိသည်၏အ
ဖြစ်သည်။သာဓု၊ကောင်း၏။ အဂိဒ္ဓိတာဝိ၊မမက်မောသည်၏အဖြစ်သည်
လည်း။သာဓု၊ကောင်း၏။ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်၏။အမတ္တည၊ဘော
ဇဉ်၌အတိုင်းအရှည်ကို မသိကုန်သောသူတို့သည်။ သိဒန္တိ၊နစ်ကုန်၏။
မတ္တညစ၊အတိုင်းအရှည်ကို သိကုန်သောသူတို့သည်ကား။နသိဒရေ၊မ
နစ်ကုန်။ ။သုက်ဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၅၅။

၂၅၆-ဇရဒပါနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ဇရဒပါနံခဏမာနာ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်တန်း
ဆံ့ဆင်အပ်သော ဤဇရဒပါနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သာဝတ္ထိပြည်၌ကုန်သည်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

၃၁၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၇၃)

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗ
ညုဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၇၃) ဇရုဒပါနံ ခဏမာနာ၊ ဝါဏိဇာ ဥဒကဏ္ဍိကာ။
အဏ္ဍဂမံ အယသံ လောဟံ၊ တိပုံ သိသဗ္ဗ ဝါဏိဇာ။ ။

(၃၇၄) ရဇထံ ဇာတဂ္ဂပဗ္ဗ၊ မုတ္တာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
တေ စ တေန အ-သန္တုဋ္ဌာ၊
ဘိယျော ဘိယျော ခဏိံ သု တေ။ ။
တေတတ္ထ အာသိဝိသော ဗောရော၊
တေဇသိ တေဇသာ ဟနိ။

(၃၇၅) တသ္မာ ခဏေ နာ၊ တိခဏေ၊ အတိခဏံ ဟိ ပါပကံ။
ခဏေန စ ခနံ လဒ္ဓံ၊ အတိခဏေန နာသိတံ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၇၃-၃၇၅) ဥပါသကာ၊ သီတင်းသည်တို့။ ဥဒကဏ္ဍိကာ၊ ရေ
ဖြင့်အလိုရှိကုန်၍။ ဇရုဒပါနံ၊ ရေတွင်းဟောင်းကို။ ခဏမာနာ၊ တူးကုန်
သော။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်တို့သည်။ အယသံ၊ သံကို၎င်း။ လောဟံ၊ ကြေး
နီကို၎င်း။ တိပုံ၊ သလွဲစင်ကို၎င်း။ သိသဗ္ဗ၊ သလွဲပုပ်ကို၎င်း။ အဏ္ဍဂမံ၊ ရ
ကုန်၏။ တေစဝါဏိဇာ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်လည်း။ ရဇတဂ္ဂ၊ ငွေကို၎င်း။
ဇာတဂ္ဂပဗ္ဗ၊ ရွှေကို၎င်း။ မုတ္တာစ၊ ပုလဲတို့ကို၎င်း။ ဝေဠုရိယာစ၊ ကျောက်
မျက်ရွဲတို့ကို၎င်း။ မဏိဗ္ဗ၊ ပတ္တမြားကို၎င်း။ အဏ္ဍဂမံ၊ ရကုန်၏။ တေ၊ ထို
ကုန်သည်တို့သည်။ တေန၊ ထိုရအပ်သောရတနာဖြင့်။ အ-သန္တုဋ္ဌာ၊ မ
ရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဘိယျောဘိယျော၊ လွန်စွာလွန်စွာ။ ခဏိံ သု၊ တူး
ကုန်၏။ တေ၊ ထိုကုန်သည်တို့ကို။ တတ္ထ၊ ထိုတွင်း၌။ အာသိဝိသော၊ လျှင်
သောအဆိပ်ရှိသော။ ဗောရော၊ ပြင်းသောအဆိပ်ရှိသော။ တေဇသိ၊ အ
ဆိပ်ဟူသောတန်းခိုးကြီးသော နဂါးမင်းသည်။ တေဇသာ၊ အဆိပ်ဟူ
သောတန်းခိုးဖြင့်။ ဟနိ၊ သတ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ ခဏေ၊ လျှော့ပတ်
ရုံသာတူးရာ၏။ နာ၊ တိခဏေ၊ လွန်စွာမတူးရာ။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ အတိခဏံ၊
အလွန်တူးခြင်းသည်။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာ၏။ ခဏေနစ၊ လျှောက်ပတ်ရုံသာ
တူးသဖြင့်လည်း။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ လဒ္ဓံ၊ ရ၏။ အတိခဏေန၊ အလွန်တူးသဖြင့်။
နာသိတံ၊ သေကြေပျက်စီး၏။ ။ ဇရုဒပါနံ ဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၅၆။

၂၅၇-ဂါမဏိစန္ဒဇာတ်။ (၃၇၆)

၃၁၃

၂၅၇-ဂါမဏိစန္ဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ နာယံဗာရာဏံကုသလော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤဂါမဏိစန္ဒဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပညာတော်ကို ချီးမွမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသားသည်ထို မျောက်ကို အောက်အထက်ကြည့်၍ ဤသတ္တဝါ
ကားလူမဟုတ်၊ ဤသတ္တဝါသည်မျောက်တည်းဟုသိ၍ မျောက်တို့မည်
သည်ကား လူတို့ပြုတိုင်းပြုတိုင်းကိုပျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ မပြုအပ်သေး
သည်ကိုကားပြုခြင်းဌာသင်း စီရင်ခြင်းဌာသင်း မသိကုန်ဟုကြံ၍ အမတ်
တို့အား။ ။

(၃၇၆) နာယံ ဗာရာဏံ ကုသလော၊ လောလော အယံ ဝလီ-ရုခေါ၊
ကတံ ကတံ ခေါ ဒုသေယျ၊ ဇေဝံ-ဓမ္မံ မိဒံ ကုလံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၆) ဘောဇ္ဇောအမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်
ကား။ ဗာရာဏံ၊ အိမ်တို့ကို။ ဝိစာရေထုံဝါ၊ စီရင်အံ့သောဌာသင်း။ ကာတုံ
ဝါ၊ ပြုအံ့သောဌာသင်း။ နကုသလော၊ မလိပ်မာ။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်။
လောလော၊ လျှပ်ပေါ်သောအလေ့ရှိ၏။ ဝလီ-ရုခေါ၊ မျက်နှာ၌ထွန်လိပ်
သောအရေရှိ၏။ ကတံကတံခေါ၊ ပြုတိုင်း ပြုတိုင်းကိုလျှင်။ ဒုသေယျ၊
ပျက်ဆီးရာ၏။ ဣဒံကုလံ၊ ဤမျောက်မျိုးသည်။ ဇေဝံ-ဓမ္မံ၊ ဤထို့ပြုတိုင်းပြု
တိုင်းကိုပျက်ဆီးတတ်သောသဘောရှိ၏။ ။

ဤသို့ဆိုသောအခါ အမတ်တို့သည်၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ အမိန့်တော်ရှိ
တိုင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၍၊ ထိုမျောက်ကိုပယ်၍၊ တရက်နှစ်ရက် လွန်သ
ဖြင့်တာဘန်ထိုမျောက်ကိုလျှင် တန်းဆာဆင်၍ တရားစီရင်ရာအရပ်သို့
ဆောင်၍၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤသူသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးထက်ထက်
တော်၌ တရား စီရင်သော အမတ်တည်း။ တရား အဆုံးအဖြတ်၌ လေ့
လာပွန်းတီးသောသူတည်း။ ဤသူကို ချီးမြှောက်တော်မူ၍ တရားဆုံး
ဖြတ်သောအမှုကိုပြုစေခြင်းဌာသင့်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသားသည်
ထိုမျောက်ကိုကြည့်၍ပညာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသောလူ၏ အမွှေးကား

၃၁၄   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၇၇)

ဤသို့သဘောရှိသည်မဟုတ်၊ ဤသတ္တဝါကားပညာနှင့် ယှဉ်သောစိတ် မရှိသောမျောက်တည်း၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းအမှုကို ပြုခြင်းငှာမတတ် ကောင်းသတည်းဟုသိ၍။ ။

(၃၇၇) နယိဒံ ဝိတ္တဝတော လောမံနာယံ အဿာသိကော မိဂေါ။
သိဋ္ဌံ မေ ဇနသန္ဓေနနာယံ ကိဗ္ဗိ ဝိဇာနာတိ။ ။

ဟူသောတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၇) ဘောဇ္ဇောအမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ ဣဒံလောမံ၊ ဤအမွှေးသည် ကား။ ဝိတ္တဝတော၊ ပညာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ရှိသောလူ၏။ နလောမံ၊ အမွှေး မဟုတ်။ အယံ၊ ဤသတ္တဝါသည်ကား။ နအဿာသိကော၊ သက်သာရာရ စေခြင်းငှာတတ်နိုင်သော သတ္တဝါမဟုတ်။ မိဂေါ၊ သားတည်း။ ဝေံ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါ၏။ ဝိတရာ၊ ခမည်းတော်ဖြစ်သော။ ဇနသန္ဓေန၊ ဇနသန္ဓမင်းသည်။ သိဋ္ဌံ၊ ဆုံးမအပ်၏။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်။ ကိဗ္ဗိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောအဆုံးအ ဖြတ်ကို။ နဝိဇာနာတိ၊ မသိ။ ။

ဤသို့ ဆိုသောစကားကိုလည်းကြား၍ အမတ်တို့သည်၊ အရှင်မင်း မြတ်၊ အမိန့်တော်ရှိတိုင်းဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍ ထိုမျောက်ကိုပယ်၍ တဘန် တနေ့သန္ဓ်ထိုမျောက်ကိုပင်လျှင်တန်းဆာဆင်၍ တရားစီရင်ရာအရပ်သို့ ဆောင်၍၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤယောက်ျားသည်ခမည်းတော်မင်းကြီးလက် ထက်တော်၌ မိဘတို့အားလုပ်ကျွေးသောအမျိုး၌ ကြီးသောသူတို့အား အရိုအသေအမှုကိုပြုတတ်သောသူတည်း၊ ဤသူအား ချီးမြှောက်တော်မူ ခြင်းငှာသင့်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသားသည် ထိုမျောက်ကိုကြည့်၍ မျောက်တို့မည်သည်ကားလျှပ်ပေါ်သောစိတ်ရှိကုန်၏။ ဤသို့သဘောရှိ သောအမှုကိုပြုခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်ကုန်ဟုကြံ၏။ ။

(၃၇၈) န မာတရံ ဝါ ဝိတရံ၊ ဘာတရံ ဘဂိနိံ သကံ။
ဘရေယျတာဒိသော ပေါသော၊ သိဋ္ဌံ ဒသရထေန မေ။ ။

ဟူသောတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၈) ဘောဇ္ဇောအမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘော ရှိသော။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ သကံမာတရံဝါ၊ မိမိအမိကို၎င်း။ ဝိတရံဝါ၊ မိမိအဘကို၎င်း။ ဘာတရံ၊ မိမိအစ်ကိုယ်ကို၎င်း။ ဘဂိနိံ ဝါ၊ မိမိ နှမကို၎င်း။ နဘရေယျ၊ မမွေးမြူရာ။ ဝေံ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါ၏။ ဝိတရာ၊ ခမည်း တော်ဖြစ်သော။ ဒသရထေန၊ ဒသရထမင်းကြီးသည်။ သိဋ္ဌံ၊ ဆုံးမအပ်

၏။ ။ဝလိယောမုခေအဿာတိဝလိမုခေါ။ ။အဿ၊ထို မျှော်၏။
 မုခေ၊မျက်နှာ၌။ဝလိယော၊တွန့်လိပ်သောအရေတို့သည်။ အတ္ထိသန္တိ၊ရှိ
 ကုန်၏။ဣတိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဝလိမုခေါ၊ဝလိမုခမည်၏။ ။နယိဒံ
 စိတ္တဝတောဇောမံ၊ ဟူသောဤစကားကို၊သင့်မသင့်ကို ဆင်ခြင်တတ်
 သောပညာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်မရှိသည်ကိုရည်၍ဆိုသည်။မိမိတို့၏စိတ်
 ဖြင့်ကား စိတ်မရှိသော တိရစ္ဆာန်မည်သည်မရှိ။ ထိုအာဒါသမုခမင်း
 သား၏ ခမည်းတော်သည် လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် လူကို
 သပြိုဟ်တတ်သောကြောင့် ဇနသန္ဓမည်၏။ ဆယ်ဆူသောရထားတို့
 ဖြင့် ပြုအပ်သောကိစ္စကို မိမိ၏ရထားတခုဖြင့်သာလျှင် ပြုတတ်သော
 ကြောင့်ဒသရထမည်၏။ ။ဝိတာဟိဿစတူဟိသင်္ဂဟဝတ္ထု။ဟိ ဇန
 သင်္ဂဟတောဇနသန္ဓောတိ ဝုစ္စတိ။ဒသဟိ ရထေဟိ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗံ
 အတ္တနော ဇကေနေဝရထေနကရဏတောဒသရထောတိ။ ။(အဋ္ဌ
 ကထာ)။ ။ဂါမဏိစန္ဒဇာတကံသတ္တမံ။၂၅၇။

၂၅၈-မန္ဒာတုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ယာဝတာစန္ဒိမ-သူရိယာ၊အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း
 ဆာဆင်အပ်သောဤမန္ဒာတုဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ထိတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာ တော်၌ငြီးငွေ့ သောရဟန်းတပါးကို အ
 ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍သဗ္ဗညု
 ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၃၇၉)ယာဝတာ စန္ဒိမ-သူရိယာ ပရိဟရန္တိ၊ဒိသာဘန္တိ၊ဝိရောစ မာနာ။
 သဗ္ဗေ.ဝ ဒါသာ မန္ဒာတု၊ယေ ပါဏာ ပထဝိသိတာ။ ။

(၃၈၀) န ကဟာပဏ-ဝသေန၊တိတ္ထိ ကာမေသု ဝိဇ္ဇတိ။
 အပ္ပ.သာဒါ ဒုခါ ကာမာဇူတိ ဝိညာယ ပဏ္ဍိတော။ ။

(၃၈၁) အဝိ ဒိဗ္ဗေသု ကာမေသု၊ရတိ သော နာ.မိဂစ္ဆတိ။
 တဏှာ.က္ခယ-ရတော ဟောတိ၊သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-သာဝကော။ ။

ဘူသောသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

၃၁၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၇၆)

(၃၇၆-၃၈၁) ယာဝတော၊ အကြင်မျှလောက်သော အပိုင်းအခြားဖြင့်။ စန္ဒိမသုရိယာ၊ လ၊ နေ၊ တို့သည်။ ပရိဟရန္တိ၊ မြင်းမိုရ်တေဒင်ကို လှည့်လည် ကုန်၏။ ဝိရောစမာနာ၊ တင့်တယ်ထွန်းလင်းစေတတ်သော လ၊ နေ၊ တို့သည်။ ဒိသာဒိသာသု၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ ဘန္တိ၊ ထွန်းလင်းတောက်ပကုန် ၏။ ဧတ္ထကေ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်၌။ ပထဝိသိတာ၊ မြေကို မြှီ ကုန်သော။ ယေစပါဏာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ တေပါဏာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့ သည်။ မန္ဓာတု၊ မန္ဓာတုမင်း၏။ ဒါသာ၊ ကျွန်တို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ကဟာပဏာဝသေ၊ မောင်းလက်တီးက၊ ကြွယ်ကြီးကြွယ် ဖြိုး၊ ရတနာမိဗန်းကို ရွာစေသဖြင့်လည်း။ ကာမေသု၊ ဝတ္ထု၊ ကာမ၊ ကိလေ သကာမ၊ တို့၌။ တိတ္ထိ၊ ရောင့်ရဲခြင်းမည်သည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ သောတဏှာ၊ ဤတဏှာသည်။ ဧဝံ၊ ယု၊ ရာ၊ ဤသို့ပြည့်စေနိုင်ခဲ့သော သဘောရှိ၏။ ကာ မာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ အပ္ပသာဒါ၊ သာယာအပ်သော သုခနည်းပါး ကုန်၏။ ဒုခါဗဟုဒက္ခာ၊ ဆင်းရဲသာလျှင် များစွာ ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဏှိတော၊ ပညာရှိသော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သာဝကော၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာတု ရားတပည့်သားတော်သည်။ ဝိညာယ၊ သိ၍။ သော၊ ထိုသဗ္ဗညုမြတ်စွာတု ရားတပည့်သားတော်သည်။ ဒိဗ္ဗေသုကာမေသုအဝိ၊ နတ်၌ဖြစ်သော ကာ မဂုဏ်တို့၌ သော်လည်း။ ရတိ၊ မြေလျော်ခြင်းကို။ နာမိ ဂစ္ဆတိ၊ မရ။ တဏှာ ကွယ-ရတော၊ တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မန္ဓာတဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၅၈။ မန္ဓာတု သတ္တံသမာသေ။ ။ မန္ဓာတဇာ တကံ။ သဗ္ဗညု မန္ဓာတသိဟာနာဒေါ။ ။ ဟုသဒ္ဓနိတိရှိရကား မန္ဓာတဇာ တကံ၊ လိုသည်။ မန္ဓာတုဇာတကံ၊ မလို။ ၂၅၈။

၂၅၆-တိရိစ္ဆိဝတ္ထဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာတုရားသည်။ နယိမဿ ဝိဇ္ဇာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော တိရိစ္ဆိဝတ္ထဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ ကောသလမင်း၏ မိဘုရားငါးရာ လက်မှပုဆိုးငါးရာ၊ ကောသလမင်း၏ လက်မှပုဆိုးငါးရာ အားဖြင့် ပုဆိုး တထောင်ရခြင်း ဝတ္ထုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း လခွဲလွန်သဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ရောက်၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ နက်ဘန်ဆွမ်းခံသွားလျက် မင်းအိမ်တံခါးသို့ ရောက် ၏။မင်းသည်လေသွန်တံခါးမကိုဘွင့်၍ မင်းရင်ပြင်ကိုကြည့်လတ်သော် ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့်သိ၍ ပြာသာဒ်မှ ဆင်းလျက် ရှိခိုး၍ကောင်း စွာဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရာဇပဏ္ဍိတ နေစေ၍ မိမိတို့စီရင် အပ်သောအာဟာရကိုဘုန်းပေးစေ၍ မိမိသည်လည်းစား၍ဥယျာဉ်သို့ ပံင်ဆောင်၍ဥယျာဉ်၌ ဘုရားလောင်းတို့ကျောင်းစင်္ကြံညဉ့်သန့်စရာနေ့ သန့်စရာအရပ်တို့ကိုပြုစေ၍ ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကိုလှူ၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကိုအပ်၍ ရှိခိုး၍ ဘဲလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဘုရားလောင်း သည်မင်းအိမ်၌သာလျှင်ဆွမ်းစား၏။ များစွာသောလာဘ်ပူဇော်သကာ ရှိ၏။ထိုဘုရားလောင်းကို သည်းမခံနိုင်ကုန်သော အမတ်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရသည်ရှိသော် အဘယ်မည်သော သူရဲကောင်းသည်လည်းအဘယ်မည်သောအမှုကို မပြုအံ့နည်းဟုဆို၍ အိမ်ရှေ့မင်းသို့ကပ်၍၊အရှင်မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်တို့မင်းသည် တပါးသော ရသေ့ကိုအလွန်မြတ်နိုး၏။ ထိုရသေ့မင်းသည် အဘယ်မည်သောအမှု ကိုမြင်သနည်း။အရှင်မင်းတို့သည်လည်းမင်းနှင့်ပြောဆိုပါကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ အမတ်တို့နှင့်တကွ မင်းအိမ်သို့ကပ်၍။ ။

(၃၀၂) နယိ.မဿ ဝိဇ္ဇာ.မယာ.မတ္ထိ ကိဗ္ဗိ၊
 န ဗန္ဓဝေါ နော ပန တေ သဟာယော။
 အထ ကောန ဝဇ္ဇောန တိရိစ္ဆာဝဇ္ဇော၊
 တေဒဏ္ဍိကော ဘုဇ္ဇတိ အဂ္ဂ-ဝိဇ္ဇံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၂) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣမဿ၊ဤတိရိစ္ဆာဝဇ္ဇာရသေ့ အား။ ဝိဇ္ဇာမယံ၊ အတတ်ဖြင့်ပြီးသော။ ကိဗ္ဗိကမ္ပံ၊ တစ်ခုတစ်ခုအမှု သည်။နအတ္ထိ၊မရှိပါ။ တေဒဏ္ဍိကော၊ကရားတည်ထားခြင်း အကျိုးငှာ သစ်သားသုံးခုကို ဆောင်ယူ၍ သွားလေ့ရှိသော။ တိရိစ္ဆာဝဇ္ဇော၊ တိရိစ္ဆာ ဝဇ္ဇာရသေ့သည်။ တေ၊အချွင်မင်းကြီး၏။ နဗန္ဓဝေါ၊ ပုတ္တဗန္ဓဝ၊သိပ္ပ ဗန္ဓဝ၊ ဂေါတ္တဗန္ဓဝ၊ ဥာတိဗန္ဓဝ၊တို့ထွင် တစ်ခုတစ်ခု စပ်လျဉ်းသော အ သွေအမျိုးလည်း မဟုတ်။ နောပနသဟာယော၊ တကွမြေမျှန်ကစား

၃၁၈ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၃၈၃)

ဘက်အဆွေခင်ပွန်းလည်းမဟုတ်ခဲ့။အထ၊ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ကောနဝဇ္ဇော
န၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အဂ္ဂ-ဝိဇ္ဇံ၊အရသာနှင့်ပြည့်စုံသောမင်း
အားထိုက်သောထမင်းဦးကို။ဘုဒ္ဓ တိ၊စားရဘိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်မင်းသားကိုခေါ်၍၊အမောင်၊ပစ္စန္ဒရစ်
သို့သွား၍စစ်ထိုးရာမှ ရှုံးသောငါ၏နှစ်ရက်သုံးရက်မလာသော အဖြစ်
ကိုအောက်မေ့မိ၏လောဟုဆို၍ အောက်မေ့မိ၏ လျှောက်လတ်သော၊
ထိုအခါ ငါသည် ဤရသေ့ကိုမှီ၍ အသက် ရ၏ဟု အလုံးစုံသော အ
ကြောင်းကိုကြား၍၊အမောင်၊ငါ၏အသက်ကိုပေးသောသူသည်ငါ၏အ
ထံသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊မင်းအဖြစ်ကိုပေးငြားသော်လည်းထိုရသေ့
ပြုသောကျေးဇူးအားလျော်စွာပေးခြင်းငှာမတတ်နိုင်သေးဆို၍။ ။

(၃၈၃) အာဝါသု မေ ယုဒ္ဓ-ပရာဇိတဿ၊
ဧကဿ ကတွာ ဝိဝနသ္မိံ ဧဝာရေ။
ပသာရယိ ကိစ္ဆ-ဂတဿ ပါဏိံ၊
တေနုဒ္ဓထာရိံ ဒုခ-သံပရေတော။ ။

(၃၈၄) ဧတဿ ကိစ္စေန ဣဇာ-နုပတ္တော၊
ဝေသာယိနော ဝိသယာ ဇိဝ-လောကေ။
ဇာဘာ-ရဟော တာတ တိရိနိဝစ္ဆော၊
ဒေထ-ဿ ဘောဂံ ယဇထဉ္စ ယညံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၈၃-၃၈၄) တာတ၊ချစ်သား။ အာဝါသုအာပဒါသု၊ဘေးရန်တို့
ကြောင့်။ယုဒ္ဓ-ပရာဇိတဿ၊စစ်ထိုးခြင်းမှရှုံးသော။ ဧကဿ၊အဘော်မ
ရှိတယောံထည်းသာဖြစ်သော။ကိစ္ဆ-ဂတဿ၊ရေတွင်းသို့ကျ၍ငြိငြင်
ပင်ပန်းခြင်းသို့ရောက်သော။ မေ၊ငါ့အား။ အယံ၊ဤရသေ့သည်။ ဧဝာ
ရေ၊ကြမ်းကြုတ်သော။ ဝိဝနသ္မိံ၊ ရေမရှိသောတောကြီး၌။ ကတွာအနု
ကမ္ပကရိတွာ၊သားကဲ့သို့ကြင်နာသနားသည်ကိုပြု၍။ ပါဏိံ၊ထွေကား
ကိုဆွဲ၍တွင်းသို့တက်လတ်ပြီး၍ ဆင်းရဲရောက်သောငါ့ကိုထုတ်ဆယ်
ကယ်တင်ခြင်းငှာဝိရိယနှင့်ယှဉ်သောလက်ကို။ ပသာရယိ၊ကောင်းစွာ
ဖြန့်ကမ်း၏။ တေနုကာရဏေန၊ထို သျှင်ရသေ့လက်ကမ်းထွမ်းခြင်းဟူ
သောအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ ဒုခသံပရေတောပိ၊ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခထက်ဝန်းကျင်မှဝန်းရံနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်း။ ထမ္မာဏူပါ၊

ထိုထွင်းမှ။ ဥဒ္ဓဟာရိ ဥတ္တိဏ္ဏော၊ အထက်သို့တက်နိုင်လေပြီ။ ။ ဇေယျံ၊ ထိုတိရိစ္ဆာန်ဝိသုဒ္ဓိရသေ့၏။ သည်။ ကိစ္စေန၊ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ပေသော ကိစ္စအာနုဘော်ကြောင့်။ ဝေသာယိနော၊ ယမမင်း၏။ ဝါ၊ သေမင်း၏။ ဝိသယာ၊ နိုင်ငံမှ။ ဣဇဇိဝလောကေ၊ ဤအသက်ရှည်သောလူ့ပြည်သို့။ အနုပတ္တော၊ မသေမပျောက်တာဝန်ရောက်လာပေ၏။ တာတာ၊ ချစ်သား။ တိရိစ္ဆာန်ဝိသုဒ္ဓိ၊ တိရိစ္ဆာန်ဝိသုဒ္ဓိရသေ့သည်။ လာဘာ၊ ရဟော၊ ထိုသူပြုဘူးသောကျေးဇူးကြောင့် ငါပေးလှူပူဇော်သော ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံထိုက်ပေ၏။ အဿ၊ ထိုတိရိစ္ဆာန်ဝိသုဒ္ဓိရသေ့အား။ ဘောဂံ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့အသုံးအဆောင်ကို။ ဒေထ၊ လှူကြကုန်လော့။ ယညဗ္ဗ၊ ယ၏ကိုလည်း။ ယဇထ၊ ပူဇော်ကြကုန်လော့။ ။ (နဗန္ဓဝေါဒ္ဓိသားမယားဟူသော ပုတ္တဗန္ဓဝ၊ အတတ်ပညာသင်ကြားပေသော ဆရာ အတတ်ပညာသင်ကြားဘော်ဖြစ်သော သိပ္ပဗန္ဓဝ၊ အနွယ်တူဖြစ်သော ဂေါတ္တဗန္ဓဝ၊ အမျိုးဖြစ်သော ဥာတိဗန္ဓဝလေးပါးတည်း။ ။ ပုတ္တဗန္ဓဝါတိပုတ္တဒါရဗန္ဓဝါ။ ။ ငိုကာ။ ။ သဟပံသုကိဇ္ဇကကိုဤဒ္ဓိသဟာယဆိုသည်။ ။ တိဒဏ္ဍံ၊ ဂဟေတွာစရဏာသီလောတေဒဏ္ဍိကော၊ ပြု။ ။ တိဒဏ္ဍံ၊ သစ်သားသုံးခွကို။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်စွဲ၍။ စရဏာသီလော၊ သွားခြင်းအလေ့ရှိသည်တည်း။ တေဒဏ္ဍိသော၊ သစ်သားသုံးခွကိုကိုင်စွဲ၍ သွားခြင်းအလေ့ရှိသည်။ ။ တေဒဏ္ဍိကော တိကုဏ္ဍိကဋ္ဌပနတ္ထာယ တိဒဏ္ဍကံ ဂဟေတွာ စရန္တော။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ အာဝါသုတိအာပဒါသု၊ ဘွင့်ရကား၊ အာဝါ၊ နှင့် အာပဒါ၊ ပရိယာယ်တည်း။ ။ ကရိတွာ၊ ဟူသောပုဗ္ဗကာလကြိယာသည်ကံကိုဇွဲရကား၊ အနုကမ္ပိထည့်သည်။ ။ ယမရာဇာစဝေသာယိ၊ ဟူရကား။ ဝေသာယိ၊ နှင့်ယမရာဇာ၊ ကားပရိယာယ်တည်း။ ။ တေဝါတုကေသုပိ အာဏာပဝတ္တကတ္တာမဟန္တောပိသယော ဇေယျာတိ ဝေသယိ။ ။ ဇာတိသောဝေဝေသာယိ၊ ဒုက္ခဇနကတ္တာဝါ ဝိသသဒိသဋ္ဌာနံ ဂစ္ဆန္တိတိ ဝေသာ၊ နေရယိကာ၊ တေသံအဓိပတိဘာဝေန အယတိပဝတ္တတိတိဝေသာယိ။ ။ ။ အဘိဓာန်ငိုကာ။ ။ တေဝါတုကေသုပိ၊ ကာမဓာတ်ရှုပဓာတ်အရှုပဓာတ်ဟုဆိုအပ်သော ဓာတ်သုံးပါးတို့လည်း။ အာဏာပဝတ္တကတ္တာ၊ အာဏာကိုဖြစ်စေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဇေယျံ၊ ထိုယမမင်းအား။ မဟန္တော၊ ကျယ်သော။ ဝိသယော၊ တိုင်းနိုင်ငံသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ သော၊ ထိုယမမင်းသည်။ ဝေသယိ၊ ဝေ

၃၂၀ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၀၅)

သယံမည်၏။ ငါ၊ ငါပစ္စည်းသက်။ သေ၊ ဝေ၊ ထိုဝေသယံသည်ပင်လျှင်။
ဝေသယံ၊ ဝေသယံမည်၏။ ဝါ၊ တနည်းကား။ ဒုက္ခဇနကတ္တာ၊ ဆင်းရဲ
ကိုဖြစ်စေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ယေသတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့
သည်။ ဝိသသဒိသဋ္ဌာနံ၊ အဆိပ်နှင့် တူသော အရပ်သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွား
တတ်ကုန်၏။ ဣတိတတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေသတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။
ဝေသာ၊ မည်ကုန်၏။ နေရယိကာ၊ ငရဲသူတို့ကိုရ၏။ ယောရာဇာ၊ အကြင်
ယမမင်းသည်။ တေသံဝေသာနံ၊ ထိုငရဲသူတို့၏။ အဓိပတိဘာဝေန၊ အ
ကြီးအကဲ၏အဖြစ်ဖြင့်။ အယတိပဝတ္တတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ဣတိတတ္ထာ၊ ထို့
ကြောင့်။ သောရာဇာ၊ ထိုယမမင်းသည်။ ဝေသယံ၊ မည်၏။ ဤ၊ ဤပစ္စည်း
သက်။ ။ ၎င်းအနက်) ။ ။ တိရိစ္ဆာန်ဝတ္ထုဇာတ်ကံ နဝမံ။ ၂၅၆။

၂၆၀-ဒုတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုရားသည်၊ ယဿတ္ထံဒုရမာယန္တိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤဒုတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ လော်လည်သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

အိုယောကျ်ား၊ သင်သည်တမန်တည်းဟုဆို၏။ အဘယ်သူ၏တမန်
နည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည်တဏှာ၏
တမန်တည်း။ တဏှာသည်အကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍သင်သည်သွားလေ့ဟုတ
မန်ပြု၍စေ၏ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၃၀၅) ယဿ·တ္ထံ ဒုရ·မာယန္တိ၊ အဓိတ္တ·မပိ ယာပိတုံ။
တဏှု·ဒရဿ ဟိ ဒုတော၊ မာ မေ ကုဏ္ဍိ ရထေ·သဘာ။ ။

(၃၀၆) ယဿ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ ဝသ·မာယန္တိ မာဏဝါ။
တဏှု ဒရဿ·ဟံ ဒုတော၊ မာ မေ ကုဏ္ဍိ ရထေ·သဘာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၅-၃၀၆) ရထေ·သဘာ၊ ရထားစီးသူရဲတို့၏ဥသဘဖြစ်သောမင်း
မြတ်။ ယဿဥဒရဿ၊ အကြင်ဝမ်းဟူသော။ အတ္ထံအတ္တာယ၊ အကျိုးဌာ၊
ဣမေသတ္တာ၊ ဤသတ္တဝါတို့သည်။ တဏှာဝသိကာ၊ တဏှာအလိုသို့လိုက်

ကုန်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ အမိတ္တံအပိ၊ ရန်သူကိုလည်း။ ယာပိတုံ၊ တောင်းစားအံ့သောငှါ။ ခုရံအပိ၊ ဝေးသောအရပ်သို့လည်း။ အာယန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿဥဒရဿ၊ ထိုဝမ်း၏။ ဒုတော၊ တမန်တည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မာကုဏ္ဍ၊ အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်။ ။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးသူရဲတို့၏ ဥသဘဖြစ်သော မင်းမြတ်။ မာဏဝါ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဒိဝါစ၊ နေ့၌၎င်း။ ရက္ခောစ၊ ည၌၌၎င်း။ ယဿဥဒရဿ၊ အကြင်ဝမ်း၏။ ဝသံ၊ အလိုနိုင်ငံသို့။ အာယန္တိ၊ လိုက်ရကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿဥဒရဿ၊ ထိုဝမ်း၏။ ဒုတော၊ တမန်တည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မာကုဏ္ဍ၊ အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်။ ။

မင်းသည် ထိုယောက်ျား၏ စကားကိုကြား၍ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည် ဝမ်း၏ တမန်ဖြစ်ကုန်၍ တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သွားကုန်၏။ တဏှာသည်လည်း သတ္တဝါတို့ကိုစီရင်၏။ ဤယောက်ျားသည် အလွန်နှစ်သက်ဘွယ်သော စကားကိုဆို၍ ဟုထိုယောက်ျားအား နှစ်သက်၍။ ။

(၃၀၇) ဒဒါမိ တေ ဗြာဟ္မဏ ရောဟိဏီနံ။

ဂဝံ သဟဿံ သဟ ပုဂံဝေန။
 ဒုတော ဟိ ဒုတဿ ကထံ န ဒဇ္ဇာ။
 မယမ္ပိ တဿေဝ ဘဝါမ ဒုတာ။ ။

ဟသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၇) ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တေ၊ သင်အား။ ပုဂံဝေန၊ ဥသဘနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ရောဟိဏီနံ၊ နိသောအဆင်းရှိကုန်သော။ ဂဝံ၊ နွားတို့၏။ သဟဿံ၊ တထောင်ကို။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ မယမ္ပိ၊ ငါတို့သည်လည်း။ တဿေဝဥဒရဿ၊ ထိုဝမ်း၏သာလျှင်။ ဒုတာ၊ တမန်တို့သည်။ ဘဝါမ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဒုတော၊ တမန်သည်။ ဒုတဿ၊ တမန်အား။ ကထံနဒဇ္ဇာ၊ အဘယ်မူ၍ မပေးရာသနည်း။ ဒဒေယျဇေ၊ ပေးရာသလျှင်ကတည်း။ ။ ဤသို့ဆို၍ သင်ကဲ့သို့သဘောရှိသောသူသည် မကြားစဘူးသော အကြောင်းကို ဆိုပေ၏ဟု နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုယောက်ျားအား များစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေး၏။ ။ (ယဿတ္ထံယဿဒေတ္ထံ၊ ဖြတ်၍ကိမတ္ထံ၊ ကဲ့သို့စတုတ္ထိ အနက်၌ ပဋ္ဌမာသက်သည်။ ဗုဒ္ဓဿအတ္ထာယ၊ ကဲ့သို့ယဿ၊ နှင့်အတ္ထ၊ လည်းအနက်

၃၂၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၀၈)

တူဟုသဒ္ဓန္တိတိဆိုရကား။ ယဿဥဒရဿ၊ အကြင်ဝမ်းဟူသော၊ အတ္ထံ၊ အကျိုးငှါ၊ ဟု၊ ယောဇနာသညံ။ အမိတ္တမဝိ၊ နှိအဝိကိုဒုရံနှိလည်းယှဉ်။ ရထိ နံဥသဘောရထေသဘော၊ ပြု။ ရထိနံ၊ ရထားစီးသူရဲတို့၏။ ဥသဘော၊ ဥ သဘာဖြစ်သောမင်း။ ။ ရထေသဘာတိရထယောဓဇေဋ္ဌာကာ။ ။ အဋ္ဌ ကထာ။ ။ သရေပုဗ္ဗော။ ။ ပရသရေလုတ္တေပုဗ္ဗောသရောက္ခမိအ သဝတ္ထံပပေါတိ၊ မုနေလယောရထေသဘော၊ သောတ္ထိ။ မုနိအာလယော၊ ရထိဥသဘော၊ သုဗ္ဗတ္ထိတိဆေဒေါ။ ။ သဒ္ဓန္တိ)။ ။ ဒုတဇာတကံဒသမံ။ ၂၆၀။ သက်ပ္ပဝဂ္ဂေါပဋ္ဌမော။ ။ တဿုဒ္ဓါနံ။ ။
 သက်ပ္ပ၊ တိလမုဋ္ဌိစ၊ မဏိစ၊ သိန္ဓဝါ၊ သုကံ။
 ဇရုဒပါနံ၊ ဂါမဏိ၊ မန္ဓာတာ၊ တိရိဋ္ဌိ၊ ဒုတ၊ ဣ။ ။

(၂ - ပဒုမဝဂ်။)

၂၆၁-ပဒုမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဆုရားသည့်၊ ယထာကေသာစမဿူစ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်ဘန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤပဒုမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အာနန္ဒာဗေဒမိန္ဒပူဇော်ခြင်းကိုပြုကုန်သောရဟန်းတို့ ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သန္တိဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ပွဲသဘင်ကြွေးကြော်လတ် သော်၊ ပန်းပန်၍ပွဲသဘင် ကစားလိုကုန်သောသုံးယောက်ကုန်သောသူ ဌေးသားတို့သည်၊ နှာခေါင်းပြတ်သောသူအား မဟုတ်မမှန်ဖြင့်ချီးမွမ်း ၍ပန်းကိုတောင်းကုန်အံ့ဟုထိုနှာခေါင်းပြတ်သောသူ၏ ပဒုမာတို့ကိုချီး စဉ်၊ ရေကန်၏အနီးသို့သွား၍တင့်အပ်သောအရပ်၌တည်ကုန်၏။ ထိုသူ တို့ထွင်တယောက်သောသူသည်ရေကန်စောင့်ကိုခေါ်၍။ ။

(၃၀၈) ယထာ ကေသာ စ မဿူ စ၊ ဆိန္နံ ဆိန္နံ ဝိဂ္ဂဟတိ။
 ဧဝံ ဂ္ဂဟတု တေ နာသာ၊ ပဒုမံ ဧဒဟိ ယာပိတော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၈) ကေသာစ၊ ဆံတို့သည်၎င်း။ မဿူစ၊ မုတ်ဆိတ်တို့သည်၎င်း။ ဆိန္နံဆိန္နံ၊ ဖြတ်တိုင်းဖြတ်တိုင်း။ ဝိဂ္ဂဟတိယထာ၊ ပေါက်ပြန်၏သို့။ ဧဝံတ

ထာ၊ထို့အတူ။ တေ၊သင်၏။ နာသာ၊နှာခေါင်းသည်။ ရူဟတု၊ တဘန် ပေါက်ပါစေသတည်း။ ယာစိတော၊ တောင်းအပ်သောသင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပဒုမံ၊ ပဒုမာကြာကို။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော့။ ။

ထိုရေကန်စောင့်သည်ထိုသူဌေးသားအားလျှင် အမျက်ထွက်၍ကြာ ကိုမပေး။ ထိုအခါ ရေကန်စောင့်အားနှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သူ ဌေးသားသည်။ ။

(၃၀၉) ယထာ သာရဒိကံ ဇိဇံ၊ ခေတ္တေ ဝုတ္တံ ဝိရူဟတိ။ ။

ဧဝံ ရူဟတု တေ နာသာ၊ ပဒုမံ ဒေဟိ ယာစိတော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၉) ခေတ္တေ၊ သန့်ရှင်းပေါင်းမြက် ညက်စွာထွန်အပ်သောလယ် နွဲ့။ ဝုတ္တံ၊ စိုက်ပျိုးအပ်သော။ သာရဒိကံ၊ သရဒကာလနွဲ့ယူ၍ ထားအပ် သော။ ဇိဇံ၊ တီးပြာလွှင့်ထေ့ သွေ့စွာထွန်း၍ မါမြန်းသောမျိုးသည်။ ဝိရူဟ တိယထာ၊ ပေါက်၏သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ တေ၊ သင်၏။ နာသာ၊ နှာ ခေါင်းသည်။ ရူဟတု၊ တဘန်ပေါက်ပါစေသတည်း။ ယာစိတော၊ တောင်း အပ်သောသင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပဒုမံ၊ ကြာကို။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော့။ ။

ထိုရေကန်စောင့်သည် ထိုသူဌေးသားအားလည်း အမျက်ထွက်၍ ကြာကိုမပေး။ ထိုအခါထိုရေကန်စောင့်အား သုံးယောက်မြောက်သော သူဌေးသားသည်။ ။

(၃၀၀) ဥဘော ဝိ ဝိလပန္နေ၊ တေ၊ အဝိ ပဒ္ဓါနိ ဒဿတိ။

ဝဇ္ဇံ၊ ဝါ တေ န ဝါ ဝဇ္ဇံ၊ နုတ္ထိ နာသာယ ရူဟနာ။

ဒေဟိ သမု ပဒုမာနိ၊ အဟံ ယာစာမိ ယာစိတော။ ။

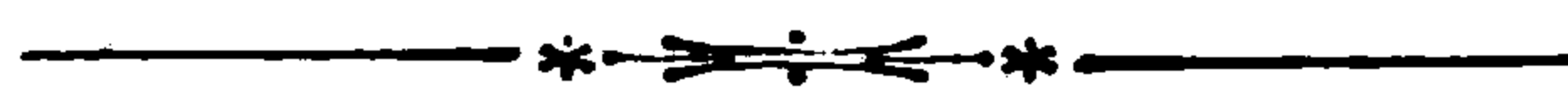
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၀) သမ္မ၊ အဆွေ။ ဧတေဥဘောဝိ၊ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့ သည်လည်း။ ပဒ္ဓါနိ၊ ကြာတို့ကို။ အဝိဒဿတိ၊ ပေးလတ္တံ့ မည်လည်းဟုကြံ ၍။ ဝိလပန္နိ၊ မမှန်မကားမုသားဆိုယောင်ကုန်၏။ ဧဝံလံ၊ သက်သက်။ နယာစန္တိ၊ မတောင်းကုန်။ (ထည့်)။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝဇ္ဇံ၊ ဝါ၊ သင်၏ နှာခေါင်းသည်ပေါက်ပစေဟုဆိုသည်မူလည်းဖြစ်စေကုန်။ နုဝါ၊ ဝဇ္ဇံ၊ မ ဆိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။ တေသံ၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏။ ဝစနံ၊ စ ကားသည်။ အပ္ပမာဏံ၊ ပမာဏမဟုတ်။ နာသာယ၊ ပြတ်ပြီးသော နှာ ခေါင်း၏။ ရူဟနာ၊ ပေါက်ပြန်ခြင်းမည်သည်။ နုတ္ထိ၊ အချင်းခပ်သိမ်းမရှိနိုင်

၃၂၄ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၆၀)

ရာ။အဟံပန၊ ငါမူကား။တေ၊ သင်၏။နာသံ၊ နှာခေါင်းကို။ ပဒိုစွ၊ စွဲ၍။ ကိဗ္ဗိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကိုမျှ။ နဝဒါမိ၊ မဆို။ ကေဝလံ၊ သက်သက်။ ယာစာမိ၊ တောင်း၏။ သမ္မ၊ အဆွေ။ ယာစိတော၊ ငါတောင်းအပ်သောသင်သည်။ အဿမေ၊ ထိုငါ့အား။ ပဒုမာနိ၊ ကြာတို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော့။ «ထိုစကားကိုကြား၍ ကြာစောင့်သည် ဤနှစ်ယောက်သောသူတို့ကား မုသာဝါဒကိုဆို၏။ သင်ကားသဘောအဟုတ်အမှန်ကိုဆို၏။ သင့်အား ပဒုမာကြာတို့သည် လျှောက်ပတ်ကုန်၏ဟု ကြီးသောပဒုမာကြာစည်းကိုယူ၍ ထိုသူဌေးသားအားပေး၍ မိမိကြာကန်သို့လျှင်သွား၏။ ယ၊ မ၊ န၊ ရ၊ လ၊ ဤအက္ခရာတို့နှောင်းသော်ရှေးသရကျေသည်။ «သရလောပေါယမနရာဒိဿ။ «အာရာမရက္ခစေတျာနိ၊ အထေထွေကသတံခတျာ။ ဩပုပ္ဖါနိစပဒ္ဓါနိ၊ နိသ္မေဟမဘိကင်္ဂါမိ။ နာနာရတေဓမ္မာဏိကေ၊ ကြိယစိတ္တာနိဝိသတိ။ ဣတ္ထသဝတ္ထုဝသာပန။ «သဒ္ဓနိတိ။ «ဤအဝိပဒ္ဓါနိဒဿတိန္ဒလည်းမ၊ နှောင်းသော်၊ အစိတ်ဥ၊ ကျေသည်။ «ပဒုမဇာတကံ ပဌမံ။ ၂၆၁။

၂၆၂-မုဒုပါဏိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပါဏိကေမုဒုကာအဿ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမုဒုပါဏိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအထိန်းမိန်းမသည်သွား၍၊ မိခင်၊ လာလော့၊ ခေါင်း၌သန်းရှာအံ့ဟု မင်းသွီးကို နိမ့်သောအင်းပျဉ်၌နေစေ၍၊ မိမိသည်မြင့်သော အင်းပျဉ်၌နေ၍၊ မင်းသွီး၏ဦးခေါင်းကိုမိမိပေါင်၌ထား၍သန်းကိုယူလျက် မင်းသွီးဦးခေါင်းကို လက်သည်းတို့ဖြင့်ထိုး၏။ မင်းသွီးသည် ဤအထိန်းမိန်းမကားမိမိလက်သည်းတို့ဖြင့်မထိုး။ ငါ့အရိုးသား၏လက်သည်းတို့ဖြင့်ထိုး၏ဟုထိ၍၊ မိခင်၊ သင်သည် မင်းသားအထံသို့သွားချေသလောဟုမေး၏။ မိခင်၊ သွားချေ၏ဟု ဆိုလတ်သော်၊ မင်းသားသည်အဘယ်စကားကို ပြောဆိုသနည်းဟုမေး၏။ မိခင်၊ သင်၏ အဘသို့ရောက်ကြောင်းကိုမေး၏ဟုဆိုလတ်သော်၊ မင်းသွီးသည်ပညာရှိမူကားထိလတ္တံ့ဟု။ ။

(၃၆၁) ပါဏိစေ မုဒုကာ စ.ဿ၊နာဂေါ စ.ဿ သုကာရိတော။

အန္ဓကာရော စ ဝဿေယျ၊အထ နူန တဒါ သိယာ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုစီကုံး၍။ မိခင်၊ဤဂါထာကိုသင်၍ မင်းသားအား
လျှောက်လေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအထိန်းမိန်းမသည်ထို ဂါထာကိုသင်၍
မင်းသားအထံသို့သွား၍၊ မိခင်၊မင်းသား အသို့ဆိုလိုက်သနည်းဟု မေး
သည်ရှိသော်၊အသျှင့်သား၊တစုံတပါးသောစကားကိုမဆိုမူ၍ဤဂါထာ
ကိုပို့လာစေ၏ဟု ပြောဆို၍ထိုဂါထာကိုရွတ်၏။ မင်းသားသည်ထို ဂါ
ထာ၏အနက်ကိုသိ၍၊ မိခင်၊သွားလေတော့ဟုဆို၍ထိုအထိန်းမိန်းမကို
လွှတ်လိုက်၏။ ။

(၃၆၁) ဇော်ဿ၊တယောက်သော။ စူဠပဋိကာယ၊အလုပ်အကျွေး
မိန်းမငယ်၏။ပါဏိ၊လက်သည်။ မုဒုကာ၊လောက်ကဲ့သို့နူးညံ့သည်။စေ
အဿ၊အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ သုကာရိတော၊ကောင်းစွာပြုပြင်သင်အပ်
ပြီးသော။ နာဂေါစ၊ဆင်သည်လည်း။ စေအဿ၊အကယ်၍ရှိသည်ဖြစ်
ငြားအံ့။ အန္ဓကာရောစ၊သည်းစွာသော အရိုက်မှောင်သည်လည်း။ စေ
အဿ၊အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ဒေဝေါစ၊ရိုစမ်းသည်လည်း။စေဝဿေယျ၊
အကယ်၍ရွာငြားအံ့။အထ၊ထိုသို့အကြောင်းလေးပါးစုံညီသည်ရှိသော်။
တဒါ၊ထိုသို့သဘောရှိသောကာလ၌။တေ၊သင်၏။ မနောရထဿ၊နှလုံး
အလို၏။ ဂမနံ၊သွားခြင်းသည်။ မတ္တကံ၊အပြီးရောက်သည်။ နူန၊စင်စစ်။
သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ ။

မင်းသည်နှလုံးမသာ၍ ကိုင်၍သွားသော်လည်း မာတုဂါမကိုစောင့်
ခြင်းငှါမတတ်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ မိန်းမတို့မည်သည်ကားစောင့်
ရှောက်ခြင်းငှါမတတ်ကောင်းသောသဘောရှိ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၃၆၂) အနုလာ မုဒု-သမ္ဘာသာ၊ဒုပ္ပ၊ရတ္တာ နဒိ-သမာ။
သိဒန္တိ နံ ဝိဒိတွာန၊အာရကာ ပရိဝဇ္ဇယေ။ ။

(၃၆၃) ယံ တော ဥပသေဝန္တိ၊ဆန္ဒသာ ဝါ ဓနေန ဝါ။
ဇာတဝေဒေါဝ သံဠာနံ၊ဝိပ္ပံ အနုဒဟန္တိ နံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၂-၃၆၃) ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်။ မုဒုသမ္ဘာသာ မုဒု
သမ္ဘာသာယဝိ၊နူးညံ့ချိုသာသောစကားဖြင့်လည်း။ သင်္ဂဏ္ဍိတံ၊သင်္ဂြိုဟ်
သိမ်းပိုက်ခြင်းငှါ။ အနုလာအသက္ကုဇောယျ၊ မတတ်ကောင်းကုန်။ တ

၃၂၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၃၆၂)

နည်း။ အနုလာ၊ ယောကျ်ားတို့နှင့်အတူနေခြင်းကိုမထိုက်ကုန်။ မုဒု-သမ္ဘာ
 သာ၊ နှလုံးခိုင်မာလျက် နူးညံ့သာယာသောစကားရှိကုန်၏။ ဒုပ္ပ၊ ရတ္တာ၊
 အလိုကို ပြည့်စေ နိုင်ခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ နဒိ-သမာ၊ မပြတ် စီး
 သော မြစ်ကြီးနှင့်တူကုန်၏။ သီဒန္တိ၊ ငရဲသို့နစ်တတ်ကုန်၏။ ဇေ၊ ဤသို့။
 ဝိဒိတွာန၊ သိ၍။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ဇော၊ ထိုမိန်းမတို့ကို။ အာရ
 ကာ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယော၊ မြွေဖြွေးမြွေဟောက်သို့ ရွံ့ကြောက်သဖြင့်
 ကြဉ်ရာ၏။ ။ ဇော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ယံ၊ အကြင်ယောကျ်ားကို။
 ဆန္ဒသာဝါ၊ အလိုတူသဖြင့်၎င်း။ ဓနေနဝါ၊ ဥစ္စာပေးသွင်းသဖြင့်၎င်း။ ဥပ
 သေဝန္တိ၊ မှီဝဲကုန်၏။ နံပုရိသံ၊ ထိုယောကျ်ားကို။ ဝိပ္ပံ၊ လျှင်စွာ။ အနုဒဟန္တိ၊
 လောင်တတ်ကုန်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဇာတဝေဒေါ၊
 ဒီးသည်။ သံဌာနံ၊ မိမိတည်ရာကို။ အနုဒဟတိဇ္ဇဝ၊ လောင်၏သို့တည်း။ ။
 ဂှေအနက်လည်းမုဒုသမ္ဘာသာနောင်အာဝိကတာ၊ ကဲ့သို့ယ၊ ကျေသည်။
 နအလံသက္က၊ ဇောယျာတိအနုလာ၊ ပြု၊ သက်ဏှိတံ၊ ကားပါဌသေသ။ နေံ
 နည်း၌ပုရိသေဟိဝါ သံနအလန္တိ အနုလာ၊ ပြု။ ဟဒယေထဒ္ဓေဝိမုဒုသမ္ဘာ
 သာသုန္ဒရဝါစာဇောသန္တိ မုဒုသမ္ဘာသာ။ ဇောသံ၊ ထိုမိန်းမတို့အား၏။
 ဟဒယော၊ နှလုံးသည်။ ထဒ္ဓေဝိ၊ ခိုင်မာသော်လည်း။ မုဒု၊ နူးညံ့သာယာ
 သော။ သမ္ဘာသာသုန္ဒရဝါစာ၊ ကောင်းသောစကားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣ
 တိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တာဣတ္ထိ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ မုဒုသမ္ဘာသာ၊ မည်
 ကုန်၏။ သီဒန္တိနံ၊ နံ၊ နံကားနိပါတ်မျှ။ ဇာတမတ္ထောဝဝေဒယတိဝိဒိတော
 ပါကဇောဟောတိတိ ဇာတဝေဒေါ။ ယောအဂ္ဂိ၊ အကြင်ဒီးသည်။ ဇာ
 တမတ္ထောဝ၊ ဖြစ်ကာမျှဖြစ်၍လျှင်။ ဝေဒယတိ၊ ထင်ရှားတတ်၏။ ဝိဒိတော
 ပါကဇော၊ ထင်ရှားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။
 သောအဂ္ဂိ၊ ထိုဒီးသည်။ ဇာတဝေဒေါ၊ မည်၏။ ။ မုဒုပါဏိဇာတကံ
 ဒုတိယံ။ ၂၆၂။

၂၆၃-ပုဗ္ဗပလောဘနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ အဘိဇ္ဇမာနေဝါရိသ္မိံ၊ အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤပုဗ္ဗပလောဘနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌

သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် သစ်သီးကြီးငယ်အကျိုးငှါ သွားသည် ရှိသော်၊ သမုဒ္ဒရာကျွန်းငယ်၌ နေသောတပါးသော ရသေ့သည် ဆွမ်းခံသောအချိန်၌ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ မီးခိုးကိုမြင်၍ကျောင်း၌သက်ဆင်း၏။ ထိုအခါ ထိုရသေ့ကို ထိုသတို့သမီးသည် ကျက်ရုံနေဦးလော့ဟုနေစေ၍ မိန်းမအမူအရာဖြင့်ဖြားယောင်း၍ ဈာန်မှယုတ်စေ၍ ရသေ့၏မြတ်သောအကျင့်ကိုကွယ်စေ၏။ ထိုရသေ့သည် အတောင်ပြတ်သောကျီးကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ထိုမိန်းမကိုစွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား တနေ့ပတ်လုံးထိုအရပ်၌လျှင်နေ၍လာလတ်သောဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ပျံသဖြင့် သမုဒ္ဒရာသို့ရှေးရှုပြေး၏။ ထိုအခါ ထိုရသေ့ကို ထိုဘုရားလောင်းသည်ဤသူကားငါ၏ရန်သူဖြစ် လတ္တံ့ ဟုသန်လျက်ကိုင်၍လိုက်၏။ ယခုငါသည်ရသေ့၏ကိုး ကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှါသင့်၏ဟု ကြံလျက်သမုဒ္ဒရာကမ်းနား၌ရပ်၍။ ။

(၃၆၄) အဘိဇ္ဇမာနေ ဝါရိသ္မိံ၊ အယံ အာဂမ္မ ဣဒ္ဓိယာ။

မိဿိဘာဝိ၊ ဣဒ္ဓိယာ ဂတံ၊ သံသိဒတိ မဟာဏ္ဍဝေ။ ။

(၃၆၅) အာဝနုနိ မဟာမာယာ၊ ဗြဟ္မစရိယ-ဝိကောပနာ။

သိဒန္တိ နံ ဝိဒိတွာန၊ အာရကာ ပရိဝဇ္ဇယေ။ ။

(၃၆၆) ယံ တော ဥပသေဝန္တိ၊ ဆန္ဒသာ ဝါ ဓနေန ဝါ။

ဇာတဝေဒေါ၊ ဝ သံဌာနံ၊ ဝိပုံ အနုဒဟန္တိ နံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၄-၃၆၆) အယံ၊ ဤရသေ့သည်။ ဣဒ္ဓိယာ၊ တန်းခိုးဖြင့်၊ အဘိဇ္ဇမာနေ၊ မထုပ်မရှားသော။ ဝါရိသ္မိံ၊ ရေ၌။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ အနာမသိတွာ၊ မသုံးသပ်မထိပါးစေမှု၍။ အာဂမ္မ၊ လာလတ်၍။ ဣဒ္ဓိယာ၊ မိန်းမနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ မိဿိဘာဝိ၊ လူအကျင့်ကိုမှီဝဲသဖြင့် ယောနောသော အဖြစ်သို့။ ဂတံ၊ ရောက်၍။ မဟာဏ္ဍဝေ၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ သံသိဒတိ၊ နစ်၏။ ။ ဣဒ္ဓိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်။ အာဝနုနိ၊ ကာမဂုဏ် ဟူသောထွဋ်ပတ်ခြင်းဖြင့်ပိတ်ကို မှောက်မှားအောင်ထွဋ်ပတ်တတ် လည်စေတတ်ကုန်၏။ မဟာမာယာ၊ များသောမာယာရှိကုန်၏။ ဗြဟ္မစရိယဝိကောပနာ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို

၃၂၈   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၃၆၇)

ပျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ သီဒန္တိ၊ ငရဲ၌နစ်တတ်ကုန်၏။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ ဝိဒိတွာန၊
သိ၍။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့ကို။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အါရကာ၊ ဝေးစွာ။
ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ကြဉ်ရှောင်ရာ၏။   ။ ဇာတဝေဒေါ၊ မီးသည်။ သံဋ္ဌာနံ၊ မိမိ
ထည်ရာကို။ အနုပဒဟတိဣဝ၊ လောင်သကဲ့သို့။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။
ယံ၊ အကြင်ယောက်ျားကို။ ဆန္ဒသါဝါ၊ ချစ်သဖြင့်၎င်း။ ဓနေနဝါ၊ ဥစ္စာပေး
သဖြင့်၎င်း။ ဥပသေဝန္တိ၊ ခြံကုန်၏။ နံ၊ ထိုယောက်ျားကို။ ဝိပ္ပံ၊ လျှင်စွာ။ အ
နုပဒဟန္တိ၊ လောင်တတ်ကုန်၏။   ။ ဝုဠပလောဘနုဇာတကံတတိယံ။ ၂၆၃။

၂၆၄-မဟာပနာဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ပနာဒေါနာမသောရာဇာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာပနာဒဇာတ်ကို ဂင်္ဂါနား၌ နေတော်မူစဉ်၊
ဘဒ္ဒဇိမထေရ်၏အာနုဘော်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ဘုရား
ဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၆၇) ပနာဒေါ နာမ သော ရာဇာ၊ ယဿ ယူပေါ သုဝဏ္ဏယော။
တိရိယံ သောဠသု-ဗ္ဗေဓော၊ ဥဒ္ဓ-မာဟု သဟဿဓာ။ ။

(၃၆၈) သဟဿကဏ္ဍော သတဂေဏ္ဍု၊ ဓဇာလုဟရိတာမယော။
အနုစ္စံ တတ္ထ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ ဆသဟဿာနိ သတ္တဓာ။ ။

(၃၆၉) ဝေမေတံ တဒါ အာသိ၊ ယထာ ဘာသသိ ဘဒ္ဒဇိ။
သက္ကော အဟံ တဒါ အာသိ၊ ဝေယျာဝစ္စကရော တဝ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၆၇-၃၆၉) ယဿ၊ အကြင်မင်း၏။ ယူပေါ၊ ပြာသာဒ်သည်။ သု
ဝဏ္ဏယော၊ ရွှေဖြင့်ပြီး၏။ တိရိယံ၊ အနံအပြန်အားဖြင့်။ သောဠသု-ဗ္ဗေဓော
သောဠသကဏ္ဍပါတိတ္ထာရော၊ တဆဲ့ခြောက်ပါးသောမြားကျပမာဏ
ကျယ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ ဥဒ္ဓဥဗ္ဗေဓေန၊ အရပ်အားဖြင့်။ သဟဿ
ဓာသဟဿကဏ္ဍဂမနမတ္တဥစ္စော၊ မြားကျတထောင် အတိုင်းအရှည်
မြင့်သည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ပနာဒေါနာမ၊ ပနာ
ဒမည်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ ။ သဟဿကဏ္ဍော၊ မြားကျတ

၂၆၅-ခုရပ္ပဇာတ်။ (၃၆၆)

ထောင်မြင့်သောပြာသာန်သည်။ သတဂေဏ္ဍ၊ သတဘူမိကော၊ ဘုံတရာ
 ရှိ၏။ ဓဇာလု၊ များသောတန်းခွန်မှန်ကင်းရှိ၏။ ဟရိတာမယော၊ ပတ္တမြား
 စိမ်းတို့ဖြင့်ခြံရံအပ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုပြာသာန်၌။ ဆသဟဿာနိ၊ ခြောက်
 ထောင်ကုန်သော။ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ ကချေသည်တို့သည်။ သတ္တဇာ၊ ခုနစ်ဘို့ခုနစ်
 စု။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ သတ္တသုဋ္ဌာနေသု၊ ခုနစ်ပါးသောအရပ်တို့၌။ ရညော၊
 မဟာပနာဒမင်း၏။ ရတိဝဇနတ္ထာယ၊ မွေ့လျော် ဖျော်ပါးခြင်း ပွားစိန်
 သောဌာ။ အနုစွ၊ ကဘူးကုန်ပြီ။ ။ ဘဒ္ဒဇိ၊ ဘဒ္ဒဇိ။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော
 အခြင်းအရာအားဖြင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ဘာသထိ၊ ဆို၏။ ဝေမေဝ၊ ဤသို့
 သင်ဆိုတိုင်းသာလျှင်။ အာထိ၊ ဖြစ်ဘူးပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
 တဝ၊ သင်၏။ ဝေယျာဝစ္စကရော၊ အမှုကြီးငယ်ကို ရှုက်ဆောင်သော။
 သက္ကော၊ ထိကြားသည်။ အာထိ၊ ဖြစ်ဘူးပြီ။ ။ (ထိုမင်းသည်အပြားအား
 ဖြင့်ကြေညာကျော်စော ကောင်းချီးပေးသောအသံရှိသောကြောင့်ပနာ
 ဒမည်သတည်း။ ပကာရေနပဝတ္ထောနာဒေါ ဇေတဿာတိပနာဒေါ၊ ပြု။ သု
 ဝတ္ထမယော၊ ဆိုလိုလျက်။ ဆန်းအထို့ငှါ မ၊ ကျေသည်။ သောဋ္ဌသုဗ္ဗေ
 ဇော၊ နှိ၊ ဥဗ္ဗေဓ၊ ကားအစောက်ကိုမဟော။ ဝိတ္ထာရကိုဟောသည်။ ။ တိ
 ရိယံသောဋ္ဌသုဗ္ဗေဇောတိ ဝိတ္ထာရတော သောဋ္ဌသ ကတ္ထုပါတိတ္ထာ
 ရောအဟောထိ။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ သတဂေဏ္ဍ၊ နှိ၊ ဂေဏ္ဍ၊ ကားဘူမိ၏
 ပရိယာယံတည်း။ ။ သတဘူမိကောအဟောထိ။ ။ အဋ္ဌကထာ)။ ။
 မဟာပနာဒဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၆၄။

၂၆၅-ခုရပ္ပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ဒိသ္မာခုရပ္ပေ၊ အစရှိသောဂါတာပုန်ဖြင့် တန်းနာဆင်
 အပ်သော ဤခုရပ္ပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင် ကြီး၌ သီဟင် သုနေ
 တော်မူစဉ်၊ လျော့သောဝိရိယရှိသောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ထည်းကုန်သည် သားသည် ကန္တာရ တဘက်၌ ထည်းကိုရပ်စေ၍
 တောအုပ်စောင့်အကြီးကို အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိသော
 ဘောဇဉ်ကိုစားစေ၍ မိမိသည်လည်း နံနက်စာစား၍ ချမ်းသာစွာ နေ

၃၃၀   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၄၀၀)

လျက် ထိုတောအုပ်စောင့် အကြီးနှင့် တကွ စကားပြောလတ်သည်ရှိ
သော်၊ အဆွေ၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော ခိုးသူတို့၏လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍
လွှမ်းမိုးသောကာလ၌ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်စိတ်ထိတ်လန့်ခြင်းမျှ
သည်လည်းမဖြစ်သနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၄၀၀) ဒိသွာ ခုရပ္ပေ ခနု-ဝေဂ-နုန္ဒေ၊
ခဂ္ဂေ ဂဟိတေ တိဝိဏေ တေလ-ဇောတေ။
တတ္ထိံ ဘယတ္ထိံ မရဏေ ပိဂ္ဂဋ္ဌေ၊
ကတ္တာ နု တေ နာ.ဟု ဆန္တိတတ္ထိံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၀) သမ္မ၊ အဆွေ။ ခနုဝေဂနုန္ဒေ၊ လေး၏အဟုန်ဖြင့်လွှတ်အပ်ကုန်
သော။ ခုရပ္ပေ၊ စဉ်းသွားတပ်သောမြားတို့ကို၎င်း။ ဂဟိတေ၊ ကိုင်စွဲအပ်
ကုန်သော။ တိဝိဏေ၊ ထက်စွာကုန်သော။ တေလ-ဇောတေ၊ ဆီဖြင့်သွေး
အပ်ကုန်သော။ ခဂ္ဂေ၊ သန်လျက်တို့ကို၎င်း။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ တတ္ထိံ ဘယတ္ထိံ၊
ထိုကြီးစွာသောဘေးကြောင့်။ မရဏေ၊ သေခြင်းသည်။ ပိဂ္ဂဋ္ဌေ၊ ရှေးရှု
တည်လတ်သော်။ ကတ္တာနု၊ အဘွဲကြောင့်လျှင်။ တေ၊ သင့်အား။ ဆန္တိ
တတ္ထိံ၊ ကိုယ်တုန်ထုပ်ခြင်းသည်။ နာဟု၊ မဖြစ်သနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍တောအုပ်စောင့်အကြီးသည်။ ။

(၄၀၁) ဒိသွာ ခုရပ္ပေ ခနု-ဝေဂ-နုန္ဒေ၊
ခဂ္ဂေ ဂဟိတေ တိဝိဏေ တေလ-ဇောတေ။
တတ္ထိံ ဘယတ္ထိံ မရဏေ ပိဂ္ဂဋ္ဌေ၊
ဝေဒံ အလတ္ထံ ပိပုလံ ဥဋ္ဌာရံ။ ။

(၄၀၂) သော ဝေဒ-ဇာတော အဇ္ဈဘဝိံ အမိတ္တေ၊
ပုဗ္ဗေဝ မေ ဇိဝိတ.မာသိ စတ္ထံ။
န ဟိ ဇိဝိတေ အာလယံ ကုပ္ပမာနော၊
သုရော ကယိရာ သူရ-ကိစ္စံ ကဒါပိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၀၁-၄၀၂) သမ္မ၊ အဆွေ။ ခနုဝေဂနုန္ဒေ၊ လေး၏အဟုန်ဖြင့် လွှတ်
အပ်ကုန်သော။ ခုရပ္ပေ၊ စဉ်းသွားတပ်သောမြားတို့ကို၎င်း။ ဂဟိတေ၊ ကိုင်
စွဲအပ်ကုန်သော။ တိဝိဏေ၊ ထက်စွာကုန်သော။ တေလ-ဇောတေ၊ ဆီဖြင့်
သွေးအပ်ကုန်သော။ ခဂ္ဂေ၊ သန်လျက်တို့ကို၎င်း။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ တတ္ထိံ ဘယ

ထို့၊ထိုကြီးစွာသောဘေးကြောင့်။ မရဏော၊သေခြင်းသည်။ ဝိရုဋ္ဌေ၊ရှေး
ရှုတည်လတ်သော်။ ဝိပုလံ၊ပြန်ပြောသော။ ဥဇ္ဇာရံ၊မြတ်သော။ ဝေဒံ၊နှစ်
သက်ခြင်းဝမ်းမြောက်ခြင်းကို။ အဟံ၊ငါသည်။ အလတ္ထံ၊ရပြီ။ ။ဝေဒ-
ဇာတော၊ဖြစ်သောနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသော။ သောအဟံ၊ထိုငါ
သည်။ အမိတ္တေ၊ရန်သူတို့ကို။ အဇ္ဈဘဝံ၊အသက်ကိုစွန့်၍နှိပ်နင်းလွှမ်းမိုး
ပြီ။ မေမယာ၊ငါသည်။ ပုဗ္ဗေဝ၊သင်၏လက်မှအစကိုယူစဉ်ရှေးကာလ၌
လျှင်။ ဇိဝိတံ၊အသက်သည်။ စတ္တံ၊စွန့်အပ်သည်။ အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ ဟိသစ္စံ၊
မှန်၏။ ဇိဝိတေ၊အသက်၌။ အာလယံ၊တပ်ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗမာနော၊ပြုသော။
သူရော၊သူရဲကောင်းသည်။ သူရ-ကိစ္စံ၊သူရဲကိစ္စကို။ ကဒါမိ၊တရံတဆစ်
၌။ နကယိရာ၊မပြုရာ။ ။(ချရတိသိန္ဓတိတိချပေ၊ချရဆေဒနေ၊အပေ၊အ
ထဝါခေလုတိဂစ္ဆတိတိချရော။ ။အသု။ ။ချရံပါတိရက္ခတိတိချရပေ၊
ပြု၍ချရပေ၊ကားမြားကိုဟောသတည်း။ ။နုန္ဓေန္တိ၊နုဒပေရဏော၊ပေရ
ဏံရုဏ္ဏိယကရဏံပိသနံ။ ။ဟု၊ဓာတုမာလာ၌ဆိုသော်လည်းအနေ
ကတ္ထဖြစ်၍ဤသိတ္တအနက်ကိုလိုသည်။ ။ချရပဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ၂ ၆ ၅။

၂၆၆-ဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
ဗွာဘုရားသည်၊ ယေနာသိကိသိယာပဏ္ဍ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
•တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သောသူ
ကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
ထိုမြင်းမသည်နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ထိုအရပ်၌လျှင် လည်း၍စိုးရိမ်
လျက်ရပ်၏။ ထိုအခါသားသည်အမိအထံသို့ချဉ်းကပ်၍မေးလိုရကား။
(၄၀၃) ယေနာသိ ကိသိယာပဏ္ဍ၊ ယေန ဘတ္တံ န ရုစ္စတိ။
အယံ သော အာဂတော ဘတ္တာ၊ ကသ္မာ ဒါနံ ပလာယသိ။
ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၄၀၃) အမ္မ၊မိခင်။ ယေန၊ အကြင်သိန္ဓောမြင်း၌ တပ်စွန်းသော
စိတ်ရှိသောအကြောင်းကြောင့်။ တံ၊မိခင်သည်။ ကိသိယာ၊ ကြုံထိုသည်။
ပဏ္ဍ၊ ဖြေတော့သောကိုယ်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ယေန၊ အကြင်သိန္ဓော

၃၃၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၀၄)

မြင်းနှစ်တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသော အကြောင်း ကြောင့်။ ဘတ္တံ၊ အစာ
သည်။ တုယံ၊ မိခင်အား။ နရုတ္တတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ သော အယံ
ဘတ္တာ၊ ထိုအသွင်သိန္ဓောမြင်းသည်။ အာဂတော၊ လာပြီမဟုတ်လော။
ကသ္မာ၊ အဘွဲ့ကြောင့်။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပလာယသိ၊ ပြေးစေဘိသနည်း။ ။

မြင်းမသည်သား၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၄၀၄) န ခေါပနာ-ဒိကောနေဝ၊ သန္ဓတေ နာမ ဇာယတိ။

ယသော ဟာယတိဣတ္ထိနံ၊ တသ္မာ တာတ ပလာယိ တံ။ ။

ဟူသောဤရုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၄) ထာတ၊ ချစ်သား။ အာဒိကောနေဝ၊ အစဉ်ပင်လျှင်။ သန္ဓတေ
နာမ၊ မေထုန ဓမ္မသံယောဂအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကား။ န
ခေါပနာဇာယတိ၊ မဖြစ်သင့်ရာ။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ ယသော၊ စည်းစိမ်
အခြံအရံသည်။ ဟာယတိ၊ ယုတ်တတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ တံ၊ ထို
သိန္ဓောမြင်းကို။ ပလာယိ၊ ပြေးစေ၏။ ။ ထိုမြင်းမသည်သားအားဤသို့
ပြုခြင်းသည်မိန်းမတို့၏သဘောတည်းဟုပြောဆို၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၄၀၅) ယသသိနံ ကုလေ ဇာတံ၊ အာဂတံ ယာ န ဣတ္ထ တိ။

သောစတိ စိရရတ္တာယ၊ ဝါတဂ္ဂ-မိဝ ဘဒ္ဒထိ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၀၅) ယာဣတ္ထိ၊ အကြင်မိန်းမသည်။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။
ကုလေဇာတံ၊ အမျိုးကောင်း၌ဖြစ်သော။ ယသသိနံ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံ
နှင့်ပြည့်စုံသောယောက်ျားကို။ န ဣတ္ထတိ၊ အလိုမရှိအံ့။ ဘဒ္ဒထိ၊ ဘဒ္ဒထိမည်
သောမြင်းမသည်။ ဝါတဂ္ဂံ၊ ဝါတဂ္ဂမည်သော သိန္ဓောမြင်းကို။ အ-လ
ဘိတွာ၊ မရမူ၍။ သောစတိဣဝ၊ စိုးရိမ်ရဘိသကဲ့သို့။ သာဣတ္ထိ၊ ထိုမိန်းမ
သည်။ စိရရတ္တာယ၊ အခါလေးမြင့်၊ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ။ ဝါတဂ္ဂ
သိန္ဓပဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၆၆။

၂၆၇-ကတ္တရုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်။ သိက္ခိမဂေါ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆ

အပ်သော ဤကဏ္ဍဒုတိယကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောမိန်းမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းဆင်သည်ကုဠိရရေကန်ကိုအဖို့ပြု၍နေကုန်
သောခပ်သိမ်းသောဆင်တို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့နှင့်
တကွရေကန်၏အနီးသို့သွား၍ ထိုဗုဒ္ဓန်သည် သက်သောကာလ၌ဘမ်း
သလော၊အစာကိုယူသောကာလ၌ ဘမ်းသလော၊တက်သော ကာလ၌
ဘမ်းသလောဟုမေး၏။ တက်သောကာလ၌ဘမ်း၏ဟုကြား၍၊ထိုသို့တ
ပြီးကားသင်တို့သည် ကုဠိရရေကန်သို့သက်၍ အလိုရှိတိုင်းအစာကိုယူ
၍ရှေးဦးစွာ တက်ကြကုန်။ ငါသည်နောက်နေရစ်အံ့ဟုဆို၏။ ဆင်တို့
သည်ဘုရားလောင်း ဆင်ဆိုတိုင်းပြုကြကုန်၏။ ဗုဒ္ဓန်သည် နောက်မှ
တက်သောဘုရားလောင်းကို ညှပ်ဖြင့်ပန်းပဲတို့၏ သံချောင်းကို ညှပ်ဘိ
သကဲ့သို့တက်မနှစ်ခုဖြင့်ခြေ၌မြဲစွာကိုင်၏။ ဆင်မသည် ဘုရားလောင်း
ကိုမစွန့်မူ၍အနီး၌သာနေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဆွဲငင်အပ်သည် ရှိ
သော် ဗုဒ္ဓန်ကိုဆောင်အံ့သော ဌာမတတ်နိုင်။ ဗုဒ္ဓန်သည်ကား ဘုရား
လောင်းကိုငင်လျက်မိမိသို့ရှေးရှုသည်ကိုပြု၏။ဘုရားလောင်းသည်သေ
ဘေးဖြင့်ကြောက်၍မိသောမြည်ခြင်းကိုမြည်၏။ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့
သည်ဘေးမှကြောက်ကုန်ရကားကြီးကြာသံနှင့် တူသောအသံကိုမြည်
၍ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကိုစွန့်ကုန်လျက်ပြေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏ဆင်
မသည်လည်းကြောက်ခြင်းကို သည်းခံအံ့ သောဌာမတတ်နိုင်၍ပြေးအံ့
သောဌာအားထုတ်၏။ ထိုအခါထိုဆင်မကိုဘုရားလောင်းသည်မိမိအား
ဗုဒ္ဓန်မိသည်၏အဖြစ်ကိုသိစေ၍ထိုဆင်မကိုမပြေးစိမ့်သောဌာ။ ။

(၄၀၆) သိင်္ဂီမိဂေါ အာယတ-စက္ခု နေတ္ထော၊
အဋ္ဌိတ္တစော ဝါရိ-သယော အ-လောမော။
တေနာ-ဘိဘူတော ကပဏံ ရဒါမိ၊
မာဟောဝ မံ ပါဏ-သမံ ဇဟေယျ။ ။

ဟူသောရှေးဦးပွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၆) ရေနုကာ၊ဆင်မ၊သိင်္ဂီမိဂေါ၊ သိင်္ဂီရွှေ အဆင်းနှင့်တူသော
အဆင်းရှိသောဗုဒ္ဓန်သည်။ ဝါ၊ဦးချိုက်စွကိုပြီးစေတတ်သောတက်မရှိ
သောဗုဒ္ဓန်သည်။ အာယတ-စက္ခု-နေတ္ထော၊ပြူးပြူးထွက်သောရှည်သော
မျက်စိရှိ၏။အဋ္ဌိတ္တစော၊အရိုးဟူသောအရေရှိ၏။ဝါရိ-သယော၊ရေ၌နေ

၏။အ-လောမော၊အမွေးမရှိ။တေန၊ထိုရွှေဗုဒ္ဓန်သည်။အဘိဘူတော၊မြို့စွာ
ညှပ်လျက်နှိုက်စက်ဘမ်းယူအပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ငါသည်။ကပဏံ၊သ
နားဘွယ်သောအသံကို။ ရုဒါမိ၊ငိုမြည်တမ်း၏။ ဗျသနပ္ပတ္တံ၊ပျက်စီးခြင်း
သို့ရောက်သော။ ပါဏ-သမံ၊အသက်အတူချစ်အပ်သော။မံ၊ငါ့ကို။တွံ၊
သင်သည်။မာဟေဝဇဟေယျဇဟေယျာသိ၊မစွန့်ပါလင့်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းအားဆင်မသည့်ပြန်လည်၍ နှစ်သိပ်စေလျက်။

(၄၀၇) အယျ တံန ဇဟိဿာမိ၊ကုဇ္ဇရံ သဋ္ဌိ-ဟာယနံ။

ပထဗျာ စာတုရန္တာယ၊သုပိယော ဟောသိ မေ တုဝံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၇) အယျ၊အသျှင်။အဟံ၊ငါသည်။သဋ္ဌိဟာယနံ၊အနှစ်ခြောက်
ဆယ်ရှိသောကာလမှယုတ်ထသော။ ကုဇ္ဇရံ၊ဆင်မင်းဖြစ်သော။ တံ၊အ
သျှင်ကို။ နဇဟိဿာမိ၊မစွန့်အံ့။ စာတုရန္တာယ၊သမုဒ္ဒရာလေးစင်းအဆုံး
ရှိသော။ပထဗျာ၊မြေ၌။တုဝံ၊သင့်ကို၊သင်သည်။မေ၊ငါသည်။ သုပိယော၊
အလွန်ချစ်အပ်သည်။ဟောသိ၊ဖြစ်၏။ ။

ထိုအခါဆင်မသည်ဘုရားလောင်းကိုထောက်ပံ့၍၊အသျှင်၊ယခုသင့်
ကိုဗုဒ္ဓန်နှင့်တကွအတံငယ်စကားပြောဆို၍ လွှတ်စေအံ့ဟုဆို၍ ဗုဒ္ဓန်
ကိုတောင်းပန်လိုရကား။ ။

(၄၀၈) ယေ ကုဇ္ဇိရာ သမုဒ္ဒတ္ထိံ၊ဂင်္ဂါယ ယမုနာယစ။

တေသံ တွံ ဝါရိ-ဇော သေဋ္ဌော၊မုဗ္ဗ ရောဒန္တိ ယာပတိံ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၈) ဘဒြိဝဏ္ဏ၊ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း အဆင်းကောင်းပေသော ဗု
ဒ္ဓန်မင်း။သမုဒ္ဒတ္ထိံ၊သမုဒ္ဒရာ၌၎င်း။ ဂင်္ဂါယ၊ဂင်္ဂါ၌၎င်း။ ယမုနာယစ၊ယ
မုနာ၌၎င်း။ယေကုဇ္ဇိရာ၊အကြင်ဗုဒ္ဓန်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေသံ၊
ကုန်အောင်စုံကုန်သော။တေသံ၊ထိုဗုဒ္ဓန်တို့ထက်။ ဝါရိဇော၊ရေ၌ဖြစ်
သော။တွံ၊အသျှင်သည်သာလျှင်။ ဝဏ္ဏသမ္ပတ္တိယာစ၊အဆင်း၏ပြည့်စုံ
ခြင်းဖြင့်၎င်း။ မဟန္တေနစ၊ကိုယ်ကောင်ခွန်အား ကြီးမားခြင်းဖြင့်၎င်း။
ဇေသဋ္ဌော၊မြတ်၏။ တေန၊ထိုသို့မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသောကြောင့်။
တံ၊အသျှင်ဗုဒ္ဓန်မင်းကို။ ယာစာမိ၊ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ပါ၏။ ရော
ဒန္တိယာ၊ငိုသောအကျွန်ုပ်၏။ပတိံ၊လင်ကို။မုဗ္ဗ၊လွှတ်တော်မူပါ။ ။ဗုဒ္ဓန်
သည်ထိုဆင်မ၏အသံ၌မိန်းမသံဟူသောအာရုံကိုယူ၍ မိန်းမသံသည်

ငင်အပ်သောရာဂနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆင်၏ခြေမှတက်မ
 တို့ကိုဖြေသကဲ့သို့လျော့စေလျက်၊ ဤဆင်သည်လျော့သည်ရှိသော် ဤ
 မည်သောအမှုကိုပြုလတ္တံ့ဟုရာဂနှော၍ ဥာဏ်မှောရကား တစုံတခုကို
 မသိ၍၊ ထိုအခါဆင်သည်ခြေကိုချီ၍ ဗုဒ္ဓန်ကျောံကုန်းပြင်၌နင်း၏။ ထို
 ခဏ၌လျှင်အရိုးတို့သည်ကွဲကုန်၏။ ဆင်သည် ဝမ်းမြောံသောအသံကို
 မြည်၏။ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့သည်စည်းဝေး၍ဗုဒ္ဓန်ကိုထုတ်၍ ရေကန်
 ၏အပတ်သောအပြင်၌ထား၍ နင်းကုန်လျက် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေ
 စေကုန်၏။ ထိုဗုဒ္ဓန်၏နှစ်ခုသော တက်မတို့သည်ကိုယ်မှပြတ်၍ လျောံ
 ပတ်သောအရပ်၌ကျကုန်၏။ ထိုကုဇ္ဇိရရေကန်သည် ဂင်္ဂါမြစ်နှင့်တစပ်
 တည်းဖြစ်၍ဂင်္ဂါပြည့်သောကာလ၌ဂင်္ဂါရေဖြင့်ပြည့်၏။ ဂင်္ဂါရေနည်း
 သည်ရှိသော်ရေကန်မှရေသည်ဂင်္ဂါသို့ဝင်၏။ ထိုအခါနှစ်ခုသောတက်
 မတို့သည်လည်းဂင်္ဂါရေ၌မျောကုန်၏။ တခုသောတက်မသည် သမုဒ္ဒ
 ရာသို့ဝင်၏။ တခုသောတက်မကိုဒသဘာတိကမင်းတို့သည်ရေ၌ကစား
 ကုန်သော်ရကုန်၍အာလမ္ဗရမည်သောမုဒိန်းစည်ကို ပြုကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာ
 သို့ဝင်သော တက်မကိုကားအသုရာတို့သည်ယူကုန်၍ အာလမ္ဗရမည်
 သောစည်ကိုပြုကုန်၏။ ထို အသုရာတို့သည်နောံကာလ၌သိကြားမင်းနှင့်
 စစ်ထိုးကုန်လတ်သော်ရှုံးကုန်၍အာလမ္ဗရစည်ကိုစွန့်ပစ်၍ ပြေးကုန်၏။
 ထိုအခါထိုအာလမ္ဗရစည်ကို သိကြားမင်းသည်မိမိအကျိုးငှာ ယူခဲ့စေ
 ၏။ ထိုစည်ကိုရည်၍အာလမ္ဗရစည်၊ မိုးကဲ့သို့မြည်၏။ ဟုဆိုကြကုန်၏။ ။
 (သိင်္ဂီသုဝဏ္ဏဝဏ္ဏော မိဂေါ သိင်္ဂီမိဂေါ၊ ပြု။ ဤ၌မိဂသည် အခြေလေး
 ချောင်းရှိသောသားကိုသာမဟော။ အလုံးစုံအသက်ရှိသောသတ္တဝါကို
 သိမ်းယူသည်၏အစွမ်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓန်ကိုပင် မိဂဆိုသည်။ (တနည်း)။
 သိင်္ဂီသဒိသာအလာတေဿအတ္ထိတိသိင်္ဂီ၊ ပြု၍ဦးချိုက်စွကို ပြီးစေတတ်
 ရကား ဦးချိုနှင့်တူသော တက်မရှိသောဗုဒ္ဓန်ရ၏။ ဇွိဟိအလေဟိသိင်္ဂီ
 ကိစ္စံသာဓေန္တေဟိယုတ္တတာယသိင်္ဂီတိပိအတ္ထော။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။
 စက္ခုစတံနေတ္တဉ္ဇာတိစက္ခုနေတ္တံ။ အါယတာ နိစက္ခုနေတ္တာနိအဿာတိ။
 အာယတစက္ခုနေတ္ထော။ မျက်စိသည်ပင်မြင်တတ်သောအနက်ကြောင့်
 စက္ခုမည်သည်။ သတ္တဝါတို့ကိုဆောင်ထုတ်သောအနက်ကြောင့်နေတ္တ
 မည်သည်။ အာယတာနိစက္ခုသင်္ဂါတာနိနေတ္တာနိအဿာတိအာယထ
 စက္ခုနေတ္တာ၊ ဟူ၍လည်းပြုသင့်၏။ ကပကရုဏာယံ။ ကပတိ၊ ကပဏော၊

ဟုခါတ်ကျမ်းလာရကား။ သနားဘွယ်သောသူ၏ငိုကြွေးသောအသံကို
 ဤနွဲ့ကပဏဆိုသည်။ ကပဏံ ရုဒါ ဖိတိကာ ရုညပ္ပတ္တော ဟုတွာ ရုဒါ ဖိဝိရ
 ဝါမိစ၊ ဟုအဋ္ဌကထာတွင်သည်ကား ပုဂ္ဂလာမိဋ္ဌာန်တည်း။ ကပဏံ၊ ကို
 ကပဏောဟုတွာ၊ အနက်ဆိုလို၍မဟုတ်။ အဘွဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။
 ရုဒအသုဝိမောစနေ၊ ဆိုသော်လည်း မျက်ရည်ယိုကာမျှကိုသာမယူရ။
 နွတ်မြွက်၍ငိုခြင်းကိုဟောသောကြောင့် သကမ္မကခါတ်ဖြစ်သတည်း။
 ထိုကံသည်လည်းအချို့သောအရာဝယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကံဖြစ်သတည်း။
 ထို့ကြောင့် ရောဒတိတိကံ ရောဒတိ။ မထံပုတ္တံဝါဘာတရံဝါရောဒတိ၊
 ဟူသည်တည်း။ ပထဗျာပထဝိယာ၊ ဖြတ်၍ယ၊ နှောင်းရာ ဣ၊ ကျေ။ ဝ၊ ကို
 ဗ၊ ပြု၍ပထမ (ပြီးသတည်း)။ ။ ကတ္တုဇုဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၆၇။

၂၆၈-အာရာမဒ္ဓသကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ယောဝေသဗ္ဗသမေတာနံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအာရာမဒ္ဓသကဇာတ်ကို၊ ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ်
 နွဲ့မထင်ရှားသောဥယျာဉ်စောင့်၏သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
 မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်တစ်စုံတစ်ခုသောပြုဘွယ်ကိစ္စဖြင့်ဥယျာဉ်သို့သွား
 ၍ထိုသို့ပြုကုန်သောထိုမျှော်တို့ကိုမြင်၍အဘွဲကြောင့်သင်တို့သည်ဤသို့
 ပြုံးအပ်သနည်းဟုမေး၍၊ မျှော်ကြီးသည်စီရင်သောကြောင့် ဤသို့ပြုအပ်
 ၍ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ မျှော်ကြီးအားပညာနည်း၏၊ သင်တို့အားကား အ
 ဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟုသောအနက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၄၀၉) ယောဝေသဗ္ဗ-သမေတာနံ၊ အဟုဝါ သေဋ္ဌ-သမ္ပတော။
 တဿာယံ ဇေဒိယိ ပညာ၊ ကိမေဝ ဣတရာ ပဇာ။ ။

ဟူသောရှေးဦးပွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၉) သဗ္ဗ-သမေတာနံ၊ အလုံးစုံတူသောအမျိုးရှိသော သတ္တဝါတို့
 တွင်။ ယော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သေဋ္ဌ-သမ္ပတော၊ အမြတ်
 ဟုသမုတ်အပ်သည်။ အဟုဝါ၊ ဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ တဿ၊ ထိုအမြတ်
 ဟုသမုတ်အပ်သောသတ္တဝါ၏။ အယံပညာ၊ ဤပညာသည်။ ဇေဒိယိ၊ ဤသို့

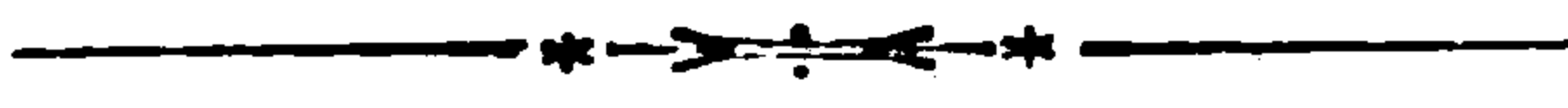
သဘောရှိ၏။ ဣတရာ၊ အမြတ်ဟုသမုတ်အပ်သောသူမှတစ်ပါးသော။ ယာ
ပဇာ၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဿာ၊ ထိုအမြတ်ဟုသမုတ်
အပ်သောသူမှတစ်ပါးသောသတ္တဝါ၏။ ပညာ၊ ပညာသည်။ ကိမေဝကီ
ဒိသာနုခေါ၊ အဘယ်သို့သဘောရှိရှာလိမ့်နည်း။ ။

ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍မျောက်တို့သည်။ ။
(၄၁၀) ဝေ.မေဝ တုဝံ ဗြဟ္မေ၊ အနညာယ ဝိနိန္ဒသိ။
ကထံ မူလံ အ-ဒိသ္မာန၊ ရုက္ခံ ဇညာ ပတိဋ္ဌိတံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၄၁၀) ဗြဟ္မေ၊ သူမြတ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အနညာယ၊ မသိမူ၍။ ဝေ
မေဝ၊ ဤသို့သာလျှင်။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ ဝိနိန္ဒသိ၊ ကဲ့ရဲ့မှား၏။ မူလံ၊ အမြစ်ကို။
အဒိသ္မာန၊ မမြင်မူ၍။ ပတိဋ္ဌိတံ၊ တည်သော။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်ကို။ ကထံဇညာ၊
အမြစ်တို့သည်ရှည်သည်ဟုအသို့သောအကြောင်းဖြင့် သိခြင်းငှာတတ်
ကောင်းအံ့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။
(၄၁၁) နာ.ဟံ တုမှေ ဝိနိန္ဒာမိ၊ ယေ စ.ညေ ဝါ နရာ ဝနေ။
ဝိသသေနော.ဝ ဂါရယော၊ ယဿ.တ္ထာ ရုက္ခ-ရောပကာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၄၁၁) အဟံ၊ ငါသည်။ တုမှေ၊ သင်တို့ကို။ နဝိနိန္ဒာမိ၊ မကဲ့ရဲ့။ အညေ၊
သင်တို့မှတစ်ပါးကုန်သော။ ယေဝါနရာ၊ အကြင်မျောက်တို့သည်။ ဝနေ၊
ဟော၌။ ဝသန္တိ၊ နေကုန်၏။ တေစ၊ ထိုတစ်ပါးသောမျောက်တို့ကိုလည်း။ အ
ဟံ၊ ငါသည်။ နဝိနိန္ဒာမိ၊ မကဲ့ရဲ့။ ဧတ္ထ၊ ဤအရာ၌။ ယဿ၊ အကြင်ဝိသသေ
မင်း၏။ အတ္ထာအတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ တုမှေဒိသာ၊ သင်တို့ကဲ့သို့သဘော
ရှိသောသူတို့သည်။ ရုက္ခ-ရောပကာ၊ သစ်ပင်ကိုပျိုးတတ်သောဥယျာဉ်
သည်တို့သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပေကုန်၏။ သောတာဒိသော၊ ထိုသို့ဥယျာဉ်
စောင့်မျောက်ကို ရတတ်သောသဘောရှိသော။ ဝိသသေနောဝ၊ ဝိသ
သေနမင်းကိုသာလျှင်။ ဂါရယော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ ။ အာရာမဒုသကဇာ
တကံ အဋ္ဌပံ။ ၂၆၈။

၂၆၉-သုဇာတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ နဟိဝဇ္ဇောနသမ္ပန္နာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤသုဇာတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးချွေးမ ခနဗ္ဗယသူဌေး၏သွီးပိသာ
ခါ၏ညီမဖြစ်သောသုဇာတာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မယ်တော်အား အဆုံးအမကို ပေးလိုလျက်ပင်
လျှင်အကြောင်းဝတ္ထုမရှိဘဲဆိုဆုံးမခြင်းငှာမသင့်ဟုထိုမယ်တော်အား
ဆုံးမလို၍တရသောဥပမာကို ကြည့်လျက်သွား၏။ ထိုအခါတနေ့သန္တ
ဥယျာဉ်သို့မင်းသွားသည်ရှိသော်၊ မယ်တော်သည်လည်းသားနှင့်အတူ
လျှင်လိုက်၏။ ထိုအခါလမ်းအကြား၌တိတိတွတ်ငှက်သည်မြည်၏။ ဘု
ရားလောင်း၏ပရိသတ်တို့သည်လည်း ထိုအသံကိုကြား၍ နားတို့ကိုပိတ်
၍၊ အိုကြမ်းကြုတ်သော အသံရှိသောငှက်၊ ရုန့်ရင်းသော အသံရှိသော
ငှက်၊ သင်မမြည်လင့်ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ကချေ
သည်အပေါင်းခြံရံလျက်မယ်တော်နှင့်တကွ ဥယျာဉ်သို့လျှင်လှည့်လည်
သည်ရှိသော်၊ ကောင်းစွာပွင့်သောတရသောအင်ကြင်းပင်၌ နားလျက်
တရသောဥဩသည်သာယာစွာသောအသံဖြင့် မြည်၏။ လူများသည်ထို
ဥဩ၏အသံဖြင့် ရစ်သည်ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီ၍သိပ်မွေ့သော စကားရှိ
သောငှက်၊ ပြေပြစ်သောစကားရှိသောငှက်၊ နူးညံ့သောစကားရှိသော
ငှက်၊ မြည်လော့ဟုလည်ကိုမော့၍နားထောင်၍ကြည့်လျက်ရပ်၏။ ထိုအ
ခါဘုရားလောင်းသည်ထိုအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ကိုမြင်၍၊ ယခုမယ်တော်
ကိုသိစေခြင်းငှာတတ်ကောင်း၏ဟုကြံ၍၊ မိခင်၊ လမ်းအကြား၌ တိတိ
တွတ်ငှက်အသံကိုကြား၍ လူများအသို့ဆိုသနည်း၊ အသံကိုမပြုလင့်ဟု
နားတို့ကိုမပိတ်လော့။ ကြမ်းကြုတ်သော စကားမည်သည်ကို တစုတ
ယောက်သောသူသည်မနှစ်သက်ဟုဆို၍။ ။

- (၄၁၂) န ဟိ ဝဇ္ဇော န သမ္ပန္နာ၊ မဇ္ဇုကာ ပိယ-ဒဿနာ။
ခရ-ဝါစာ ပိယာ ဟောတိ၊ အတ္ထိံ လောကေ ပရမ္ပိစ။ ။
- (၄၁၃) န နူ ပဿ သိမံ ကာဠိံ၊ ဒုဗ္ဗဏ္ဍံ တိလကာ၊ ဟာတံ။
ကောကိလံ သဏ္ဍ-ဝါစေန၊ ဗဟူနံ ပါဏိနံ ပိယံ။ ။

(၄၁၄) တတ္ထာ သဒိလ- ဝါစဿ၊ မန္တ-ဘာဏီ အ-နုဒ္ဒတော။

အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ဒိပေတိ၊ မ ရုရန္တဿ ဘာ သိတံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၁၂-၄၁၄) အဗ္ဗ၊ မိခင်။ ဝဇ္ဇေန္တန၊ ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်အဆင်း နှင့်။ သမ္ပန္နိ၊ ပြည့်စုံသည်။ မဇ္ဇ၊ ကာ၊ သာယာသော အသံရှိသည်။ ပိယ-ဒဿ နု၊ ချစ်ဘွယ်ကောင်းသော အဆင်းရှိသည်။ သမာနာပိ၊ ဖြစ်စေကာမူ။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမသည်။ မာတာပိ၊ မိခင်ဖြစ်သော်လည်း။ ခရ-ဝါစ၊ ဆဲရေးရေး ရွတ်ခြင်းစသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ရန်ကြမ်းသောစကားရှိမှုကား။ အတ္ထိ လောကေ၊ ဤမျက်မြင်လောက၌၎င်း။ ပရမိစ၊ တမလွန်လောက၌၎င်း။ ပိ ယာ၊ ကြားသူမြင်သူတို့ချစ်ခင်အပ်သည်။ န ဟိဟောတိ၊ မဖြစ်သည်သစ တည်း။ ။ ကာဠိ၊ မည်းသော အဆင်းရှိထသော။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍိ၊ အဆင်းမလှထ သော။ တိလကါဟတံ၊ မွှေမည်းစွဲထသော။ သဏ္ဍ-ဝါစေန၊ သိမ်မွေ့သာယာ သော အသံကြောင့်။ ဗဟူနံ၊ များစွာကုန်သော။ ပါဏီနံ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်သော။ ဣမံကောကိလံ၊ ဤဥဩသံကို။ ပဿသိနု၊ မိခင်မြင် ၏မဟုတ်လော။ ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သဒိလ-ဝါစ၊ သိမ်မွေ့ပြေပြစ် သောစကားရှိသည်။ မန္တ-ဘာဏီ၊ ပညာဖြင့်ဆုံးဖြတ်၍ ဆိုတတ်သောသ ဘောရှိသည်။ အ-နုဒ္ဒတော၊ ယုံလွင့်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ အတိုင်းအရှည် နှင့်ယှဉ်သောစကားကိုသာဆိုတတ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန် ၏။ ဝေဂ္ဂပေါ၊ ဤသို့သဒိလဝါစမန္တဘာဏီအနုဒ္ဒတသဘောရှိသော။ ယေဝါ ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဓမ္မဉ္စ၊ ပါဠိကို၎င်း။ အတ္ထဉ္စ၊ အနက်ကို၎င်း။ တနည်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ အတ္ထဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဒိပေတိ၊ ပြတတ် ၏။ တဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဘာသိတံ၊ နှုတ်ထွက်စကား သည်။ မရရံ၊ ပျားသကာသို့ချိုမြိန်သော အရသာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ် ၏။ ။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤသုံးဂါထာတို့ဖြင့်မယ်တော်အားတရား ဟော၍မယ်တော်ကိုသိစေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ မယ်တော်သည်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ။ သုဘေတနာတကံ နဝမံ။ ၂၆၆။

၂၇၀-ဥလူကဇာတံ။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗေဟိကိရဉာတိဟိ၊ အစရှိဘောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း

၃၄၀ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၁၅)

ဆာဆင်အပ်သောဤဥလူကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်။ကျီးခင်ပုပ်တို့၏ရန်ဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ခင်ပုပ်ကို မင်းမြှောက်လိုရကား တခုသောဌက်သည် ခပ်
သိမ်းသောဌက်တို့၏ အလိုကို ယူအံ့သောဌာ သုံးကြိမ်ကြားစေ၏။ ထို
ဌက်၏နှစ်ကြိမ်ကြားခြင်းတို့ကိုသည်းခံ၍သုံးကြိမ်ကြားသောအခါ၌၊တခု
သောကျီးသည်ထ၍အမျက်မထွက်သေးသော ဤခင်ပုပ်၏ ရာဇာဏိသေ
ကကိုပြုသောကာလ၌ပင် ဤသို့သဘောရှိသော မျက်နှာကို ကြည့်ပါ
လော့၊အမျက်ထွက်သောခင်ပုပ်မျက်နှာသည်အသို့ သဘောရှိသည်ဖြစ်
လှတ္တံ့နည်း၊ဤခင်ပုပ်သည် အမျက်ထွက်၍ ကြည့်အပ်သည်ရှိသော် ငါ
တို့သည်ပူစွာသောအိုးခင်း၌ထည့်အပ်သော ဆားကဲ့သို့ ထိုကြည့်ရာအ
ရပ်၌လျှင် ပျက်စီးကုန်အံ့၊ဤခင်ပုပ်ကိုမင်းပြုစိမ့်သောဌာ မနှစ်သက်ဟူ
သောအနက်ကိုပြုအံ့သောဌာ။ ။

(၄၁၅) သဗ္ဗေဟိ ကိရ ဥာတိဟိ၊ကောသိယော ဣဿရော ကတော။
သစေ ဥာတိဟိ အနုညာတော၊ဘဏေယျာဟံ ကေ-ဝါစိကံ။ ။
ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၅) ယာသောသာဝနာ၊အကြင်ခင်ပုပ်ကိုမင်းပြုကုန်အံ့ဟုသုံး
ကြိမ်ကြားခြင်းသည်။ဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏။တံသာဝနံ၊ထိုသုံးကြိမ်ကြားသော
အသံကို။သုတွာ၊ကြားသိ၍။ အဟံ၊ငါသည်။ဝဒါမိ၊ဆိုချင်၏။ သဗ္ဗေဟိ၊
ကုန်အောင်စုံသော။ ဣမေဟိဥာတိဟိ၊ ဤအညီအညွတ်စည်းဝေးသော
အဆွေအမျိုးတို့သည်။ အယံကောသိယော၊ ဤမျက်နှာလူရုပ်၊ ခင်ပုပ်
ဌက်ငယ်ကို။ ဣဿရော၊အစိုးရသောမင်းကို။ ကတောကိရ၊ပြုအပ်သ
တတ်။ဥာတိဟိ၊အဆွေအမျိုးတို့သည်။ အဟံ၊ငါ့ကို၊ ငါသည်။ အနုညာ
တော၊အနူးအညွတ်ခွင့်လွှတ်အပ်သည်။သစေဘဝေယျံ၊ အကယ်၍ဖြစ်
ပါငြားအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ဧတ္ထ၊ ဤသို့ခင်ပုပ်ကိုမင်းပြုရာ၌။ ဝတ္တဗ္ဗံ၊ဆို
ဘွယ်ဖြစ်သော။ကေဝါစိကံ၊တခွန်းသောစကားကို။ဘဏေယျံ၊ဆိုပါအံ့။

ထိုအခါထိုကျီးကိုထိုဌက်တို့သည်ခွင့်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၁၆) ဘဏ သမ္ပ အနုညာတော၊အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ကေဝလံ။
သန္တိ ဟိ ဒဟရာ ပက္ခိ၊ပညဝန္တော ဇုတိန္ဒရာ။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၆) သမ္မတိယသ၊အဆွေကျီး။ တံ၊သင့်ကို။အမှေဟိသဗ္ဗဟိ၊
 ကုန်အောင်စုံသော ငါတို့သည်။ အနုညာတော၊ အနူးအညွတ်ခွင့်လွတ်
 အပ်၏။ယံ၊အကြင်စကားကို။တေ၊သင်သည်။ဘဏိတဗ္ဗံ၊ ဆိုသင့်၏။တံ၊
 ထိုဆိုသင့် ဆိုဘွယ်စကားကို။ဘဏ၊ လွတ်လွတ်ဆိုကာမူ။ ကေဝလံ၊
 သက်သက် မူကား။ဓမ္မဗ္ဗ၊အကြောင်းကို၎င်း။အတ္ထဗ္ဗ၊စဉ်ဆက်ပဝေဏီ
 လာသောအနက်ကို၎င်း။ အမုဉ္ဇိတွာ၊မလွတ်မူ၍။ဘဏ၊ဆိုလော့။ဟိသစ္စံ၊
 မှန်၏။ ဒဟရာ၊ကိုယ်ကောင်ပင်ငယ်ကုန်သော်လည်း။ ပညဝန္တော၊ အ
 ရေးအရာမြော်မြင်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ ဇုတိန္ဒရာ၊ဝင်းဝင်း
 တေဝံသောပညာအရောင်ကိုဆောင်နိုင်ကုန်သော။ပက္ခိ၊ဌက်တို့သည်။
 သန္တိ၊ရှိပေကုန်သည်ပင်။ ။

ထို ကျီးသည်ဤသို့ဌက်အများခွင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော်။ ။

(၄၁၇) န မေ ရုစ္စတိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ဥလူကဿ၊ဘိသေစနံ။
 အ·က္ကုဒ္ဒဿ မုခံ ပဿ၊ကထံ ကုဒ္ဒေါ ကရိဿတိ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၇) ဥာတယော၊အဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့။ ဝေါတုမှာကံ၊အ
 သျှင်တို့အား။ ဘဒ္ဒန္တံ၊ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေ
 ချင်၏။တိက္ခတ္တံ၊သုံးကြိမ်။သာဝနဝါစာယ၊ကြားစေသောစကားဖြင့်။ဥ
 လူကဿ၊မျက်နှာလူရုပ်၊ဌက်ခင်ပုပ်အား။ ယံဇေတံအဘိသေစနံ၊အကြင်
 အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို။ ကရိယတိ၊ပြုအပ်၏။ ဇေတံ၊ဤခင်ပုပ်ဌက်အား
 အဘိသိက်သွန်းခြင်းသည်။ မေ၊ငါ့အား။ နရုစ္စတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်
 စေ။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တုဗ္ဗ-စိတ္တဿ၊မင်းဖြစ်ပေတော့
 မည်ဟုနှစ်သက်သောစိတ်ရှိသော။အ·က္ကုဒ္ဒဿ၊အမျက်မလွက်သော။ဇေ
 တဿ၊ဤခင်ပုပ်၏။မုခံ၊မျက်နှာထားကို။ပဿပဿထ၊ရှုကုန်လသေး။
 ကုဒ္ဒေါပန၊အမျက်ထွက်သော်ကား။အယံ၊ ဤခင်ပုပ်သည်။ မုခံ၊မျက်နှာ
 ကို။ကထံကရိဿတိ၊အဘယ်သို့ထားလတ္တံ့နည်။ဣတိ၊ဤသို့။အဟံ၊ငါ
 သည်။နဇာနာမိ၊မသိနှင့်။ ။

ထိုကျီးသည် ဤသို့သောစကားကိုဆို၍ငါ့နှစ်သက်ဟုမြည်လျက်
 ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၏။ခင်ပုပ်သည်လည်း ထ၍ ငဲ့စည်းစိမ်ကိုဖျက်
 သောကျီးကို ဖျက်ဆီးအံ့ဟုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အချင်းချင်းရန်
 ပြီးအကြကုန်၏။ဌက်အပေါင်းတို့သည်ဘုရားလောင်းရွှေဟင်္သာကိုမင်း

၃၄၂ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၁၈)

ပြု၍ဘဲကြကုန်၏။ ။(သဗ္ဗေဟိကိရဉ္စာတိဟိ၊ဟူသောပါဌ်၌ မျက်မြင် ပစ္စက္ခစည်းဝေးကြသော ဆွေမျိုးတို့ကိုရည်၍ ဆိုသောကြောင့် ပစ္စန္တ သဗီပဖြစ်ရကား ဣမေဟိပင်တိုက်ရိုက် မရှိသော်လည်း ဂမုမာန်ဖြစ်၍ ထည့်ရသည်။ သမာဂတေဟိလည်း၎င်းဂမုမာန်။ကောသိယောန္တိလည်း အယံကားဂမုမာန်။ဤနည်းနှင်နှင်တိုက်ရိုက်ပင်မဆိုသော်လည်းဂမုမာန် ဖြစ်သင့်သောအရာကို ပညာရှိတို့ရှာ၍ပြုစကောင်းသည်။ သမုဒ္ဒရာရေ တစက်ကိုလက်ညှိုးဖြင့်မြည်းက သမုဒ္ဒရာကုန်အောင်အရသာကို သိရ သကဲ့သို့တည်း)။ ။ဥလူကဇာတ်ကံ ဒသမံ။ ၂၇၀။ပဒုမဝဂ္ဂေါ ဒုတိယော။ ။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

ပဒုမံ၊မုဒုပါဏိစ၊ပလောဘနံ၊ပနာဒကံ၊
ဓုရ ရပ္ပံ၊သိန္ဓဝဋ္ဌေဝ၊ကက္ကဋ္ဌာ၊ရာမဒူသကံ၊ဇာတ် ဥလူကဒသမံ။ ။

(၃- အရညဝဂ်)

၂၇၀-ဥဒပါနဒူသကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ အာရညိကဿ ဣသိနော၊အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒပါနဒူသကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရေတွင်းကိုဖျက်ဆီးသော တရုသော မြေခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မြေခွေးနှင့်တကွဆိုလိုရကား။ ။

(၄၁၈) အာရညိကဿ ဣသိနော၊ဗိရရတ္တံ တပသိနော။

ကိစ္ဆာ-ကထံ ဥဒပါနံ၊ကထံ သမ္မ အဝါဟသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၈) သမ္မ၊အချင်းမြေခွေး။အာရညိကဿ၊တော၌နေလေ့ရှိသော။ ဣသိနော၊သီလအစရှိသောကျေးဇူးကိုရှာထသော။ ဗိရရတ္တံ၊အခါလေး မြင့်။တပသိနော၊မြိုးခြံသောအကျင့်ရှိသောရသေ့အပေါင်းသည်။ကိစ္ဆာ ကထံ၊ ပြုငြင်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ဥဒပါနံ၊ ရေတွင်းကို။ ကထံ၊ အဘွဲ ကြောင့်။ဝါ၊အဘယ်အကျိုးငှာ။ တံ၊သင်သည်။ အဝါဟသိ၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်သဖြင့်ဖျက်ဆီးဘိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မြေခွေးသည်။ ။

(၄၁၉) ဝေ ဓမ္မောသိင်္ဂါလာနံ၊ ယံ ပိတွာ ဩဟဒါမသေ။

ပိတု-ပိတာမဟံ ဓမ္မော၊ န တံ ဥဒ္ဓါတု-မရဟာသိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၉) သမ္မတာပသ၊ အိုသျှင်ရသေ့။ ယံ၊ အကြင်ရေကို။ ပိတွာ၊ သောက်၍။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဩဟဒါမသေ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ကုန်၏။ ဝေ၊ ဤသို့ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းသည်။ သိင်္ဂါလာနံ၊ မြေခွေးတို့၏။ ဓမ္မော၊ သဘောတည်း။ ပိတု-ပိတာမဟံ၊ ငါတို့အဘအဘိုးတို့၏။ ဓမ္မော၊ သဘောတည်း။ တံ၊ ထိုငါတို့ပဝေဏီစဉ်ဆက် သာသောအကျင့်သဘောကို။ တံ၊ သင်သည်။ ဥဒ္ဓါတု၊ စွန့်စေခြင်းငှာ။ ဝါ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ။ နအရဟာသိ၊ မထိုက်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဧတ္ထ၊ ဤသို့သဘော ဓမ္မတာကိုပြုရာ၌။ တေ၊ သင့်အား။ ကုန္တိတံကုန္တိနံ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းသည်။ နယုတ္တံ၊ မသင့်။ ထိုမြေခွေးအားဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၂၀) ယေသံ ဝေါ ဇေဒိသော ဓမ္မော၊ အဓမ္မော ပန ကိဒိသော။

မာ ဝေါ ဓမ္မံ အဓမ္မံ ဝါ၊ အဒ္ဒဿာမ ကုဒါစနံ။ ။

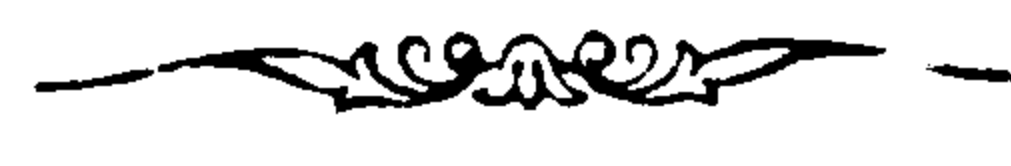
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၀) သမ္မသိင်္ဂါလ၊ အချင်းမြေခွေး။ ယေသံဝေါ၊ အကြင်သင်တို့၏။ ဓမ္မော၊ အကျင့်သဘောသည်။ ဇေဒိသော၊ ဤသို့ယုတ်မာညစ်ပတ်သော သဘောရှိ၏။ အဓမ္မောပန၊ အဓမ္မသည်တမူကား။ ကိဒိသော၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိလတ္တံ့နည်း။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ဓမ္မံဝါ၊ သဘောအကျင့်ကို၎င်း။ အဓမ္မံဝါ၊ သဘောမဟုတ်ဘောအကျင့်ကို၎င်း။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ မာအဒ္ဒဿာမ၊ မမြင်လိုကုန်။ ။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ထိုမြေခွေးအားအဆုံးအမကိုပေး၍ တဘန်မလာလင့်ဟုဆို၏။ ထိုမြေခွေးသည်ထိုအခါမှစ၍ တဘန်ပြန်၍လည်း မကြည့်။ ။ (အရညေဒိ ဝါသသိလောအာရညိကော၊ ပြု၍၊ ယေနဝါသံသဋ္ဌံသုတ်၊ နှိ ဝါသဒ္ဓါဖြင့် ဖော်ကပစ္စည်းသက်။ ရုက္ခမူလိကော၊ သောသာနိကော၊ တို့၌ကဲ့သို့တည်း။ ကိစ္ဆာန္တံ တတိယာအနက်၌ သွာသက်သည်။ သဟတ္ထာကတံ၊ နှိကဲ့သို့ တည်း။ ဥဒပါနံ၊ နှိက၊ ကျေသည်။ တနည်းဥဒ၊ သည်ပင် ရေဟောတည်း။ အဝါဟသိ၊ နှိအဝဂ္ဂေးရှိသောဟနဇာတ်၊ ဤဝိဘတ်၊ သ၊ လာ၍၊ ဤ၊ လည်း ရဿ၊ ဝါတွန်န၊ လည်းကျေသည်။ ဟနဇာတ်၏ဟိံ သာအနက်ကိုရည်၍ ဒုသေသိ၊ ဂတိအနက်ကိုရည်၍၊ တံမုတ္တကရီသံဇ္ဇေအဝါဟသိပါတေသိ၊

၃၄၄ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၂၁)

ဟု၊ အဋ္ဌကထာဘွင်သည်။ ဥဇ္ဈိတံ၊ နှိဥမိဓါတ်။ ဥမိဝိဿဂ္ဂေ၊ ဓါထွတ္ထ။ ထို
ကြောင့်ဒိကာန္တ၊ ဆဒ္ဓေတံ၊ ဟူသည်။ အဂ္ဂမဂ္ဂဖလုဇ္ဈိတေ၊ စသည်တို့၌ ဥမိ
ဓါတ်ပင်တည်း။ ဝိတုပိတာမဟံ၊ နှိ၊ နံဝိဘတ်ကိုအံရေးသည်။ ထိုကြောင့်၊
ဝိတုပိတာမဟန္တိ ဝိတုနဉ္စပိတာမဟာနဉ္စနောဇေသဓမ္မော။ ။ ဥဒပါနဒ္ဒ
သကဇာတကံ ပဋ္ဌမံ။ ၂၇၁။

၂၇၂-ဗျုပ္ပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယေနမိတ္တေနသံသဂ္ဂါ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆံ့ဆင်အပ်သော ဤဗျုပ္ပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်၊ အဆွေ၊ ဤခြင်္သေ့ ကျားတို့ကိုမှီ၍ ငါ
တို့၏ဗိမာန်တို့သည်တည်ကုန်၏။ ခြင်္သေ့ ကျားတို့သည် ပြေးသွားကုန်
သော်ဗိမာန်တို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။ ခြင်္သေ့ ကျားတို့၏ ခြေရာကိုမ
မြင်ကုန်သည်ရှိသော်လူတို့သည် အလုံးစုံသောတောကိုချတ်ဖြတ်၍ တ
ချထည်းသောအပြင်ကိုပြု၍ လယ်တို့ကိုထွန်ကုန်လတ္တံ့။ သင်တို့သည်
ခြင်္သေ့ ကျားတို့၏ပြေးခြင်းကိုမနှစ်သက်လင့်ဟုဆို၍။ ။

(၄၂၁) ယေန မိတ္တေန သံသဂ္ဂါ၊ ယောဂ. ကွေမော ဝိဟိယူတိ။
ပုဗ္ဗေ. ဝ. ဣဘဝ. န္တဿ၊ ရက္ခေ အက္ခိ. ဝ ပဏ္ဍိတော။ ။

(၄၂၂) ယေန မိတ္တေန သံသဂ္ဂါ၊ ယောဂ. ကွေမော ပဝဇုတိ။
ကရေယျ. ဣ-သမံ ဝုတ္တိံ၊ သဗ္ဗ-ကိစ္စေသု ပဏ္ဍိတော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။

(၄၂၁-၄၂၂) သဗ္ဗ၊ အဆွေ။ ယေနမိတ္တေန၊ အကြင်အဆွေခင်ပွန်း
နှင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ ပေါင်းဘက်နှိုးနှောခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝါ၊
ဒဿနသံသဂ္ဂစသောအကြောင်းကြောင့်။ ယောဂက္ခေမော၊ ကိုယ်စိတ်
ချမ်းသာခြင်းသည်။ ဝိဟိယူတိပရိဟာယတိ၊ ဆုတ်ယုတ်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ အ
ရေးအရာမြော်မြင်သောပညာရှိသည်။ တဿပါပမိတ္တဿ၊ ထိုယုတ်မာ
သောအဆွေခင်ပွန်း၏၊ ထိုယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းသည် ။ အဣဘ
ဝံအဘိဘဝိတဗ္ဗံ၊ လွှမ်းမိုးဘိစီးပျက်ဆီးအပ်လတ္တံ့ သောမိမိ၏လာဘယ
သဇိဝိတကို။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ သောပါပမိတ္တော၊ ထိုယုတ်မာ

သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ နအဏ္ဏာဂတိ၊ လ္လမ်းမိုးဘိစိးမပျက်ဆီးနိုင်။
 တထာ၊ ထိုမပျက်ဆီးနိုင်သောအခြင်းအရာဖြင့်။ ပုဗ္ဗေဝ၊ လက်ဦးမဆွက
 လျှင်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အက္ခိ၊ မျက်စိတို့ကို။ ရက္ခတိဇ္ဇဝ၊ စောင့်သကဲ့သို့။
 ရက္ခေရက္ခေယျ၊ သတိပညာသမ္မာဝါယာမဖြင့်နှလုံးမချစောင့်ရာ၏။ ။
 သမ္မ၊ အဆွေ။ ယေနမိတ္တေန၊ အကြင်အတ္တက္ခာယီဝိယသဟာယ ဖြစ်
 သောအဆွေခင်ပွန်းနှင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ ပေါင်းဘက်နှိုးနှောခြင်း ဟူသောအ
 ကြောင်းကြောင့်။ ယောဂက္ခေမော၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည်။ ပဝဇ္ဇ
 တိ၊ ပွားများတိုးတက်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ တဿကလျာဏ
 မိတ္တဿ၊ ထိုကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်း၏။ သဗ္ဗကိစ္စေသု၊ ကြီးကြီးငယ်
 ငယ် ကုန်အောင်စုံသောအမှုကိစ္စတို့၌။ အတ္တသမံ၊ မိမိကိစ္စနှင့်အတူအမျှ။
 ဝုတ္တိံ၊ မချွတ်မယွင်း ကောင်းသောအကျင့်ကို။ ကရေယျ၊ မျက်မှောက်
 မျက်ကွယ်မလွဲမဘယ်ပြုရာ၏။ ဟိနံပန၊ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်းကိုကား။
 နကရေယျ၊ မပြုပေရာ။ ။ တနည်း။ အတ္တသမဝုတ္တိံ အတ္တနောဝုတ္တိသမံ၊
 မိမိ၏အသက်မွေးသောအကျင့်၊ အတွင်းအသုံးအဆောင်၊ အပအသုံးအ
 ဆောင်၌ ကျင့်သော အကျင့်နှင့်တူစွာ။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ ဟိနံ၊ ထိုအမှု
 ကိစ္စကိုပြုသည့်အောက်အယုတ်။ နကရေယျ၊ မပြုရာ။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် အကြောင်းကို ဆိုသော်လည်း၊ ထိုမိက်
 သောနတ်သည်မဆင်ခြင်မှု၍ တနေ့သန္တိကြောက်မက်ဘွယ်သောအာရုံ
 ကိုပြု၍ ခြင်္သေ့ ကျားတို့ကိုပြေးစေ၏။ လူတို့သည်ခြင်္သေ့ ကျားတို့၏ခြေ
 ရာကိုမမြင်၍ ခြင်္သေ့ ကျားတို့သည် တပါးသောတောသို့သွားပြီဟုသိ၍
 တောအုပ်၏ နံပါး တဘက်ကို ဖြတ်ကုန်၏။ ရုက္ခဗိုးနတ်သည် ဘုရား
 လောင်းသို့ဆည်းကပ်၏။ အဆွေ၊ အကျွန်ုပ်သည် အဆွေစကားကိုမယူ
 မှု၍ထိုခြင်္သေ့ ကျားတို့ကိုပြေးစေ၏။ ယခုခြင်္သေ့ ကျားတို့၏သွားသော
 အဖြစ်ကိုသိ၍ လူတို့သည်တောကိုဖြတ်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ပြုရအံ့နည်း
 ဟုဆို၍၊ ယခုထိုခြင်္သေ့ ကျားတို့သည်နေသောတောသို့သွား၍ထိုခြင်္သေ့
 ကျားတို့ကိုပင့်ချေလေ့ဟုစေသည်ရှိသော်၊ ထိုတောသို့သွား၍ ခြင်္သေ့
 ကျားတို့၏ရှေ့မှလက်အုပ်ချီ၍။ ။

(၄၂၃) ဇေ ဗျဒ္ဓါ နိဝတ္တဂေါ၊ ပစ္စုပေထ မဟာ-ဝနံ။
 မာ ဝနံ ဆိန္ဒိ နိဗျဒ္ဓိ၊ ဗျဒ္ဓါ မာ-ဟေသု နိဗ္ဗနာ။ ။
 ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

၃၄၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၂၃)

(၄၂၃) ဗျုပ္ပာဒါ၊ ခြင်္သေ့နှင့်ကျား မင်းနှစ်ပါးတို့။ တုမော၊ အသျှင်နှစ်ပါး တို့သည်။ ဇေယျ၊ ကြွလာတော်မူကြပါကုန်။ နိဝတ္တဂေါ၊ နေဟောင်းတော သို့ပြန်လည်တော်မူကြပါကုန်။ မဟာဝနံ၊ ရှေးကနေဟောင်း၊ ရိပ်ကောင်း သာယာ၊ တောကြီးစွာသို့။ ပစ္စ၊ ပေထ၊ တဘန်ကပ်တော်မူကြပါကုန်။ ဝနံ၊ အကျွန်ုပ်တို့နေသောတောအုပ်ကို။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တုမာကံ၊ အသျှင် မင်းနှစ်ပါးတို့၏။ အဘာဝေန၊ မရှိခြင်းကြောင့်။ နိဗျုပ္ပာဒါ၊ ခြင်္သေ့နှင့်ကျား မင်းနှစ်ပါးမရှိပြီဟူ၍။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ မာဆိန္ဒုမာဆိန္ဒု သု၊ မချတ်မ ဖြတ်ပါစေကုန်လင့်။ ဗျုပ္ပာဒါ၊ ခြင်္သေ့နှင့်ကျား အသျှင်မင်းနှစ်ပါးတို့သည် လည်း။ နိဗ္ဗနာ၊ အသျှင်တို့နေဟောင်း၊ ရိပ်ကောင်းခမ်းဝါ၊ တောသာယာ မှ၊ ပြေးကုန်ကြ၍၊ နေရာဌာန၊ တောမှကင်းကွာ၊ တောနေရာမဲ့ကုန်ကြ သည်။ မာအဟေသံ၊ မဖြစ်ကြပါကုန်လင့်။ ။ ထိုကျားခြင်္သေ့တို့သည်ရှိ ခိုးဦးနှိပ်အကြိမ်ကြိမ်ရုက္ခဗိုးနတ်တောင်းပန်အပ်သော်လည်း၊ သင်သည် သွားလေ၊ ငါတို့မလာကုန်ဟုပယ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ရုက္ခဗိုးနတ်သည် တယေဝံထည်းလျှင်တောအုပ်သို့ပြန်လာ၏။ လူတို့သည်နှစ်ရက်သုံးရက် ဖြင့်လျှင်အလုံးစုံသောတောအုပ်ကိုဖြတ်၍လယ်ယာလုပ်၍ထွန်ကုန်၏။ ။ (ဒဿနသံသဂ္ဂ၊ သဝနသံသဂ္ဂ၊ ကာယသံသဂ္ဂ၊ သမုဗ္ဗပနသံသဂ္ဂ၊ ပရိ ဘောဂသံသဂ္ဂ၊ ဟူ၍သံသဂ္ဂအပြားငါးပါးတည်း။ ထိုငါးပါးတို့တွင်အ ချင်းချင်းတွေဘူးမြင်ဘူးကြသည်ကားဒဿနသံသဂ္ဂ။ အချင်းချင်းအသံ ကို ကြားဘူးကြသည်ကား သဝနသံသဂ္ဂ။ ကိုယ်လက်နှီးနှောဘူးသည် ကား ကာယသံသဂ္ဂ။ အချင်းချင်း ချစ်ဘွယ်စကားဆို၍ စကား ရှည်တို ပြောဘူးကြသည်ကားသမုဗ္ဗပနသံသဂ္ဂ။ အတူတကွသုံးဆောင် စား သောက်နေထိုင်ဘူးကြသည်ကား ပရိဘောဂသံသဂ္ဂ။ ကာယစိတ္တသုခ သည်၍နွှဲယောဂက္ခေမ မည်၏။ ။ ယောဂက္ခေမောတိကာယစိတ္တသုခံ၊ တံဟိနုက္ခယောဂတောစေမတ္တာဣဒယောဂက္ခေမောတိအဓိပ္ပေတံ။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ ဤဒိသေသုဌာနေသုဆဋ္ဌိကတ္တုကရဏေဒဋ္ဌဗ္ဗာ။ ဝိကာ မာရကား တဿကိုကတ္တာပေးသည်။ ဗျုပ္ပာဒါ၊ စသိဟောစဗျုပ္ပာဒါ၊ ဟု၊ ဇ ကသိက်ပြုဆိန္ဒု၊ ကားဝစနိပဗ္ဗာသတည်း။ ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌ မ နုဿာမာဆိန္ဒု သု၊ ဟူသည်။ နတ္ထိဝနံဇေတေသန္တိ နိဗ္ဗနာ၊ ပြု။ ။ ဗျုပ္ပာဒေ တကံ ဒုတိယံ။ ၂၇၂။

၂၇၃-ကစ္ဆပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်။ ကောနုဥဒ္ဓိတဘက္ကောဝ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကစ္ဆပဇာတ်ကို၊ စေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏အမတ်ကြီး နှစ်ယောက်တို့၏
ခိုက်ရန်ငြိမ်းခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌ တခုသောလိပ်သည် ရေမှ ထွက်၍ ဂင်္ဂါနား၌
ခံတွင်းကိုတွင့်၍နေပူခံလျက်အိပ်၏။ ထိုလိပ်ကိုမြင်၍ လျှပ်ပေါ်သောထို
မျှော်သည်လိပ်ခံတွင်း၌ အင်္ဂါဇာတ်ကိုသွင်းခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအခါလိပ်
သည်နိုး၍မျှော်၏ အင်္ဂါဇာတ်ကိုကြွပ်၌ထည့်ဘိသကဲ့သို့ ကိုက်၏မြင်း
စွာသောဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။ ဝေဒနာကိုသည်းခံအံ့သောငှါမတတ်နိုင်
ရကား အဘယ်သူသည်လျှင် ဤဆင်းရဲမှငါ့ကိုလွတ်ပါစေအံ့နည်း၊ အ
ဘယ်သူ၏အထံသို့ ငါသွားရအံ့နည်းဟုရသေ့ကိုထား၍ ငါ့ကိုဤဆင်း
ရဲမှလွတ်စေနိုင်သောတပါးသောသူမည်သည်မရှိ၊ ငါသည်ရသေ့အထံ
သို့ သွားခြင်းငှါသင့်၏ဟုလိပ်ကိုလက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် သိပ်တ်ပွေ့သကဲ့
သို့ပွေ့၍ဘုရားလောင်း၏အထံသို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုသီလ
မရှိသောမျှော်နှင့်တကွပျက်ရယ်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၂၄) ကော နု ဥဒ္ဓိတ-ဘက္ကော-ဝ၊ ပူရ-ဟက္ကော-ဝ ပြာပဒ္ဓယော။
ကဟိ နု ဟက္ခ အစရိ၊ ကံ သန္တံ ဥပသင်္ကမိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၄) ယော၊ အကြင်သူသည်။ ကက္ခိကမာသေ၊ ဘန်ဆောင်မုန်းက
နွံ။ ဝါစနကံ၊ မင်္ဂလာရွတ်ပေး၍ လှူသောဆွမ်းကို။ လဘိယော၊ ရ၍။ ပူရ-
ဟက္ကော၊ ပြည့်သောလက်ရှိသော။ ပြာပဒ္ဓယော-ဝ၊ ပုဏ္ဏားကဲ့သို့။ ဥဒ္ဓိတ
ဘက္ကော၊ ခူးလောင်အပ်သောဆွမ်းရှိ၍ ဆွမ်းပြည့်သော သိပ်တ်ကို
လက်ဖြင့်ကိုင်ဘိသကဲ့သို့။ အာဂစ္ဆတိ၊ လာ၏။ ဝေယော၊ ဤဆွမ်းပြည့်သ
ိပ်တ်ကြီးပွေ့သကဲ့သို့ ပွေ့၍လှူသောသူသည်။ ကောနု၊ အဘယ်သူ
နည်း။ ဟု၊ သင်သည်။ ဟဟိ၊ အဘယ်သူရင့်ဖြင့်၊ ဘိက္ခု၊ ဆွမ်းကို။ အစ
ရိ၊ ရသေ့နည်း။ သန္တံ၊ နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော။ ကံ၊ အဘယ်အမျိုး
သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ဆွမ်းခံကပ်မိချေသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍လိပ်လှူသောမျှော်သည်။ ။

၃၄၈   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၂၅)

(၄၂၅) အဟံ ကဝိ.သ္မိ ဒုဗ္ဗေဝေါ၊အနာ.မာသာနိ အာမထိ ။

တံ ဖံ မောစယ ဘဒ္ဒ.န္တေမုတ္တော ဂစ္ဆေယျ ပဗ္ဗတံ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၅) ဘန္တေအသျှင်ရသေ့။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ဒုဗ္ဗေဝေါ၊ပညာမရှိသော။ကဝိ၊လျှပ်ပေါ်သောစိတ်ရှိသောမျှော်သည်။ အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနာ.မာသာနိ၊ မသုံးသပ် အပ်သော အရာတို့ကို။ အာမထိ၊ သုံးသပ်မိ၏။ ယောတံ၊အကြင်အသျှင်ရသေ့သည်။ အနုကမ္မကော၊သတ္တဝါအများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားကြင်နာတတ်သည် ဖြစ်၍။ ဖံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ ဣမမှာဒုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲကြီးစွာမှ။ မောစယမောစေဟိ၊ ချွတ်တော်မူပါလော့။ တဿတေ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကိုချွတ်တော်မူပေသောအသျှင်ရသေ့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်ပါစေသော။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ မုတ္တော၊ဤဆင်းရဲမှလွတ်ပါမူကား။ ပဗ္ဗတံ၊တောင်သို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ဂစ္ဆေယျံ၊သွားပါအံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမျောက်နှံသနားသဖြင့်လိပ်နှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၂၆) ကစ္ဆပါ ကဿပါ ဟောန္တိ၊ကောဏ္ဍညာ ဟောန္တိ မက္ကဋ္ဌာ။

မုဗ္ဗ ကဿပ ကောဏ္ဍညံ၊ကထံ မေထုနကံ တယာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၆) ကစ္ဆပါ၊ လိပ်တို့မည်သည်။ ကဿပါ၊ ကဿပ အနွယ်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ မက္ကဋ္ဌာ၊မျှော်တို့သင်္ဃာတကား။ ကောဏ္ဍညာ၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ကဿပကောဏ္ဍညာနံ၊ကဿပအနွယ်ကောဏ္ဍညအနွယ်တို့၏။ အညမညံ၊အချင်းချင်း။ အာဝါဟ-ဝိဝါဟ-သမ္ပန္နော၊သွီးယူခြင်း၊ သွီးပေးခြင်းအားဖြင့်စပ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ အဒ္ဓါ၊မချွတ်။ လောလေန၊ လျှပ်ပေါ်သော။ ဒုဿီလမက္ကဋ္ဌေန၊ဒုဿီလဖြစ်သောမျှော်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။ တယာ၊သင်နှင့်။ ဂေါတ္တသဒိသတ္တသင်္ခါတဿ၊အနွယ်တူသည်၏ အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော။ မေထုနဓမ္မဿ၊အချင်းချင်းတူမျှသော သဘောအား။ အနုစ္ဆိဝိကံ၊လျှော့ပတ်သော။ ဒုဿီလကမ္မသင်္ခါတံ၊ဒုဿီလအမှုဟုဆိုအပ်သော။ မေထုနကံဝိ၊မေထုန အမှုကိုလည်း။ ကတံ၊ပြုအပ်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ကဿပ၊ကဿပအနွယ်ဖြစ်သောလိပ်။ တံ၊သင်

သည်။ ကောဏ္ဍညံ၊ ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော မျောံကို။ မုဗ္ဗ၊ လွတ်
 လော့။ ။ လိပ်သည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ အကြောင်း၌
 ကြည်ညိုရကား မျောံ၏အင်္ဂါ ဇာတ်ကိုလွတ်၏။ မျောံသည်လွတ်ထည့်
 မြင်းလျှင်ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ပြေး၏။ တဘန်ထိုအရပ်ကိုပြန်လည်၍
 လည်းမကြည့်။ လိပ်သည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ မိမိနေရာသို့
 လျှင်သွားလေ၏။ ။ (ဂစ္ဆေယျပဗ္ဗတံ၊ နှိပသေယျထံ၊ ကံသို့ နိဂ္ဂဟိတံ
 ကျေသည်)။ ။ ကစ္ဆပဇာတကံ တတိယံ။ ၂၇၃။

၂၇၄-လောလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ ကာယံဗလာကာ သိဒ္ဓိနိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
 ဆာဆင်အပ်သော ဤလောလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိ
 တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှပ်ပေါ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ကျက်စားရာအရပ်မှာလာ၍ ငြီးငြူသောကျိုးကို
 မြင်၍ပျက်ရယ်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၂၇) ကာယံဗလာကာ သိဒ္ဓိနိ၊ စောရိ လဗ် ဝိတာမဟာ။

ဩရုံ ဗလာကေ အာဂစ္ဆ၊ စဏ္ဍော မေ ဝါယသော သခါ။ ။
 ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၇) သိဒ္ဓိနိ၊ ဦးစွန်းရှိထသော။ စောရိ၊ ငါ့အဆွေကျိုး၏နေရာတောင်း
 ကိုခိုးတတ်ထသော။ လဗ် ဝိတာမဟာ၊ မိဗ်းဟူသော အဘိုးရှိထသော။
 အယံဗလာကာ၊ ဤမျှင်းအောက်မသည်။ ကာ၊ အဘယ်မျှင်းအောက်မ
 နည်း။ ဗလာကေ၊ မျှင်းအော်မ။ မေ၊ ငါ၏။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။
 ဝါယသော၊ တောင်းရှင်ကျိုးသည်။ စဏ္ဍော၊ ကြမ်း၏။ အာဂတော၊ တောင်း
 ရှင်ကျိုးလာသည် ရှိသော်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ကလာယဂ္ဂသဒ္ဓိ
 သေန၊ ကတ်ကျေးဦးနှင့်တူသော။ တုဏ္ဍေန၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ ကောဓေထွာ၊
 ထိုးဘောက်၍။ ဇိပိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပါပေယျ၊ ရောက်စေ
 ရာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ ကြောင့်။ ယာဝ၊ အကြင်ရွှေလောက်။ ဝါယသော၊ ကျိုး
 သည်။ နအာဂစ္ဆတိ၊ မလာသေး။ တာဝ၊ ထိုသို့ကျိုးမလာမီ။ ပစ္ဆိတော၊

၃၅၀   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၂၀)

ကျီးနေသောတောင်းမှ။ ဩတရိတွာ၊ သက်ခဲ၍ ။ ဩရံ၊ ဤတောအရပ်သို့။
အာဂစ္ဆ၊ လျှင်စွာလာခဲ့လော့။ ။

ထိုခိုစကားကိုကြား၍ကျီးသည်။ ။

(၄၂၀) နာဟံ၊ ဗလကော သိဝိနိ၊ အဟံ လောလ·သ္မိ ဝါယသော။

အ-ကတွာ ဝစနံ တုယှံ၊ ပဿ လူန·သ္မိ အာဂတော။ ။

ဟူသောဤရုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၀) အဟံ၊ ငါသည်။ သိဝိနိ၊ ဦးစွန်းရှိသော။ ဗလကော၊ ဖျိုင်းအောံ
မှသည်။ န၊ မဟုတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ လောလော၊ လျှပ်ပေါ်သော။ ဝါယ
သော၊ ကျီးသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တုယှံ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ ဆုံးမစကားကို။ အ
ကတွာ၊ မလိုက်နာသောကြောင့်။ လူနော၊ အမွေး အမျှင် စင်အောင်နှုတ်
သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ အာဂတော၊ ကျက်စားရာ အရပ်မှလာသော။ တံ၊
သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပဿ၊ ကြည့်စမ်းပါလော့။ ။

ထိုကျီးစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းခိုသည်။ ။

(၄၂၁) ပုန ပါ·ပဇ္ဇသိ သမ္မာသိလံဟိ တဝ တာဒိသံ။

န ဟိ မာနုသိကာ ဘောဂါ၊ သုဘုဇ္ဇာ ဟောန္တိ ပက္ခိနာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၁) သမ္မာ၊ အဆွေကျီး။ တံ၊ သင်သည်။ ပုနပိ၊ တဘန်လည်း။ ဇေဝရူပံ၊
ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲသို့။ အာပဇ္ဇသိ၊ ရောက်လတ္တံ့။ တေ၊ သင့်
အား။ ဇေတ္တကေန၊ ဤမျှဆင်းရဲဖြင့်။ သုခါ၊ ချမ်းသာသည်။ နတ္ထိ၊ ရှိမည်မ
ဟုတ်သေး။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ တဝ၊ သင်၏။ သိလံ၊ ကိုယ်ကျင့်သိလသည်။
တာဒိသံ၊ ထိုသို့သောဆင်းရဲသို့ရောက်ခြင်းအား လျော်သောသဘောရှိ
၏။ မနုဿာနာမ၊ လူတို့မည်သည်။ မဟာပုညာ၊ ဘုန်းကြီးကုန်၏။ တိရစ္ဆာ
နဂတာနံ၊ တိရစ္ဆာန်တို့အား။ တထာရူပံ၊ ထိုသို့လူတို့ဘုန်းကန်နှင့်တူသော
သဘောရှိသော။ ပုညံ၊ ဘုန်းကံသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထို့ ကြောင့်။ ပက္ခိ
နာ၊ ငှက်သည်။ မာနုသိကာ၊ လူ၏အသုံး အဆောင် ဖြစ်ကုန်သော။ ဘော
ဂါ၊ အသုံးအဆောင်တို့သည်။ သုဘုဇ္ဇာ၊ လွယ်သဖြင့်သုံးဆောင်အပ်ကုန်
သည်။ နဟိဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ။ (ဗကောတုသုက္ကကာ
ကောထ။ ဗလကောပိသကဗ္ဗိကာ၊ ဟုဖျိုင်းဖြူဟောနှစ်ပုန်၊ ဖျိုင်းအောက်
ဟောနှစ်ပုန်လာရကား။ ဗလကော၊ ဖျိုင်းအောက်ဟော။ ဗလကယောနိ
မ္ဘိ၊ နဝိဇ္ဇတိပုမောသဒါ၊ ဟုကျမ်းလာရကား။ ဖျိုင်းအောက်မျိုး၌အဖိုမရှိ။

မျှင်းပြုမျိုး၌ကားအဖိုအမအစုံရ၏။ မေဃောသုဂဇ္ဇမာနေသုဂဇ္ဇ ဂဏ္ဍိ
တာသဒါ၊ ဟုကျမ်းလာရကား။ အဖိုမရှိသော်လည်း မိန်းသံကြားက
ကိုယ်ဝန်ကိုယူကြကုန်သတည်း။လည်း^၀ ဝုတ္တိအာကာသေလည်းနတော
မေဃော၊ကောင်းကင်၌ တက်တတ်လွှားတတ်သွားတတ်သောကြောင့်
မိန်းကိုလည်း^၀ ဆိုသတည်း။မိန်းသံဖြင့်ကိုယ်ဝန်ယူကုန်ရကား မိန်း
သံသည်မျှင်းအောက်တို့၏အဘ၊မိန်းသည်အဘိုးဖြစ်ရကား။လည်း^၀ ဝိ
တာမဟာဟူသတည်း။ ။လောလဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၇၄။

၂၇၅-ရုပ်ရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ကာယံဗလာကာ ရုပ်ရာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤရုပ်ရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လျှပ်ပေါ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

နှစ်ခုကုန်သောဝတ္ထုတို့သည် ဂြောဟ်တူကုန်သလျှင်ကတည်း။ ဂါ
ထာသည်ကားထူး၏။ ။

- (၄၃၀) ကာယံ ဗလာကာ ရုပ်ရာ၊ကာက-နိဇ္ဇတ္ထိ-မတ္တတိ။
စဏ္ဍော ကာကော သခါ မယှံ၊ယဿ စေတံ ကုလာဝကံ။ ။
- (၄၃၁) နနု မံ သမ္မ ဇာနာသိ၊ဒိဇ သာမာက-ဘောဇန။
အ-ကတွာ ဝစနံ တုယှံ၊ပဿ လူန-တ္ထိ အာဂတော။ ။
- (၄၃၂) ပုန ပါ-ပဇ္ဇသိ သမ္မ၊သီလံ ဟိ တဝ တာဒိသံ။
န ဟိ မာနုသိကာ ဘောဂါ၊သုဘုဇ္ဇာ ဟောန္တိ ပက္ခိနာ။ ။
- (၄၃၀-၄၃၂) ရုပ်ရာ၊ချစ်ခင်စာတွယ်ပြုစင်သော အဆင်းရှိသော။အ
ယံဗလာကာ၊ဤမျှင်းအောက်မသည်။ ကာ၊အဘယ်သို့သဘောရှိသော
မျှင်းအောက်မနည်း။ကာက-နိဇ္ဇတ္ထိ၊ကျိုးသိုက်၌။ အတ္တတိ၊နေ၏။ယဿ၊
အကြင်ကျိုး၏။စေတံကုလာဝကံ၊ဤအသိုက်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။မယှံ၊
ငါ၏။ သခါ၊ခင်ပွန်းဖြစ်သော။သောစ ကာကော၊ ထိုအသိုက်ရှင်ကျိုး
သည်ကား။စဏ္ဍော၊ကြမ်း၏။ ။(ဘုရားလောင်းခိုဆိုသောဂါထာ)။ ။
သာမာကဘောဇန၊မြက်ဆန်လျှင်အစာရှိသော။ သမ္မဒိဇ၊အဆွေခို။ထုံ။

၃၅၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၃၂)

သင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။ဇနာသိနု၊သိသည်မဟုတ်လော။တုယံ၊သင်၏။ဝစ
နံ၊ဆုံးမသောစကားကို။အ-ကထွာ၊မလိုက်နာသောကြောင့်။လူနော၊အ
မွေးအမျှင်စင်အောင် ခုတ်အပ်သည်။ အတ္ထိ၊ ဖြစ်၏။ အာဂတော၊ကျက်
စားရာအရပ်မှလာသော။တွံ၊သင်သည်။ မံ၊ငါ့ကို။ ပဿ၊ကြည့်စမ်းပါ
လော့။ ။သမ္ပ၊အဆွေကျိုး။တွံ၊သင်သည်။ ပုနဝိ၊တဘန်လည်း။ဇေဝရူပံ၊
ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲသို့။အါပဇ္ဇာ၊ရောက်လတ္တံ့။တေ၊သင့်အား။
တ္တေကေန၊ဤမျှဆင်းရဲဖြင့်။သုခါ၊ချမ်းသာသည်။နတ္ထိ၊ရှိမည်မဟုတ်သေး။
ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။တဝ၊သင်၏။ သိလံ၊ကိုယ်ကျင့်သိလသည်။ တာဒိသံ၊ထို
သို့သောဆင်းရဲသို့ရောက်ခြင်းအားလျော်သော သဘောရှိ၏။ မနုဿာ
နာမ၊လူတို့မည်သည်။မဟာပုညာ၊ဘုန်းကြီးကုန်၏။ တိရစ္ဆာနံ၊တာနံ၊
တိရစ္ဆာန်တို့အား။တထာရူပံ၊ထိုသို့လူတို့ဘုန်းကံနှင့်တူသော သဘောရှိ
သော။ပုညံ၊ဘုန်းကံသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ပက္ခိနာ၊ဌက်
သည်။ မာနုထိကာ၊လူတို့၏အသုံးအဆောင်ဖြစ်ကုန်သော။ဘောဂါ၊ အ
သုံးအဆောင်တို့သည်။သုဘုဇ္ဇာ၊လွယ်သဖြင့်သုံးဆောင်အပ်ကုန်သည်။
နဟိဟောန္တိ၊မဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ။(ပဌမဂါထာကို ဘုရား
လောင်းခိုဆိုအပ်၏။ ဒုတိယဂါထာကို လျှပ်ပေါ်သောကျိုးသည်ဆိုအပ်
၏။တတိယဂါထာကိုလည်းဘုရားလောင်းခိုသည်ပင်ဆိုအပ်၏။ ။နိ
ဇ္ဇောနိတ္ထိကုဏာဝကံ။ ။အဘိဓာန်ဟူရကား။နိဇ္ဇ၊ကုဏာဝက၊တို့ကား
အဆိုက်ဟောပရိယာယ်တည်း။ ။နိဇု၊လည်းအဆိုက်ဟောပရိယာယ်
ပင်တည်း။ ။ထို့ကြောင့်နိဇ္ဇတ္ထိမစ္ဆတိနိဇုတ္ထိမစ္ဆတိ၊ဟုနှစ်ထွေရှိသင့်၏။ ။
ဂရုဇ္ဇ၊ကိုလောကီကျမ်း၌ဂရုဇု၊ဟူသကဲ့သို့၊နိဇ္ဇ၊ကိုနိဇု၊ဟူသည်။)။ ။
ရုပိရဇာတတံပဉ္စမံ။ ၂၇၅။

၂၇၆-ဂရုဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ တဝသန္ဓဉ္စာသိလဉ္စ၊အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤ ဂရုဓမ္မဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ထိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ ဟာသံကိုသတ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ကလိင်္ဂတိုင်းသား ဂှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် တောင်တံခါး
သို့ဝင်ရောက်လာလတ်သော် လက်ကိုမြှောက်၍၊ ဇယတုဘဝံမဟာရာ
ဇ။မဟာရာဇ။မင်းမြတ်။ ဘဝံ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ ဇယတု၊ရန်အမျိုး
ကို၊နှိမ်ချိုးဆောလျှင်၊အောင်မြင်စေသောဟုအောင်ဆုဆက်ကုန်၏။ ထို
အခါခနဉ္စယကောရဗျမင်းသည် ဝဇီရစိန်ချွန်းဖြင့် ဆင်ကိုနှစ်စေ၍ ထို
ပုဏ္ဏားတို့၏အထံသို့သွား၍၊အိုပုဏ္ဏားတို့၊ သင်တို့သည် အဘယ်ကိုအ
လိုရှိကုန်သနည်းဟုမေးကုန်၏။ပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ ကျေး
ဇူးကိုချီးမွမ်းလိုရကား။ ။

(၄၃၃) တဝ သဒ္ဓဉ္စ သီလဉ္စ၊ဝိဒိတွာန ဇနာဓိပ။
ဝဏ္ဏံ အဇ္ဇန-ဝဏ္ဏန၊ကလိင်္ဂသ္မိံ ဝနိမှသေ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၃၃) ဇနာဓိပ၊ဘုန်းဖြင့်လွမ်းမိုး၊ပြည်လုံးစိုးသည်၊ရန်မျိုးခညွတ်၊
မင်းများထွတ်။ တဝ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ သဒ္ဓဉ္စ၊ကံကံ၏ အကျိုးကိုယုံ
ကြည်သောသဒ္ဓါတရားကို၎င်း။သီလဉ္စ၊မကျိုးမပေါက်စောင့်ရှောက်အပ်
သောသီလကို၎င်း။ဝိဒိတွာန၊ကြားသိကုန်သောကြောင့်။ မယံ၊အကျွန်ုပ်
တို့သည်။အဇ္ဇန-ဝဏ္ဏန၊မျက်စဉ်းတောင်သို့၊ညှိရောင်လက်လက်၊ဘိတ်
ဘိတ်ထွက်သောအဆင်းရှိသော။ နာဂေန၊ အသျှင်မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာ
ဆင်တော်ဖြင့်။ကလိင်္ဂသ္မိံ၊ကလိင်္ဂမင်းထံ၌။ ဝဏ္ဏံ၊ရွှေငွေစသောရတနာ
ဇာပေါင်းကို။ဝနိမှသေ၊လဲထွယ်၍ယူကုန်အံ့။ဣတိ၊ဤသို့အကြံပြု၍။ တဝ
သန္တိ ကံ၊သျှင်မင်းမြတ်ထံတော်သို့။အာဂစ္ဆာမ၊လာရောက်ပါကုန်၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်၊ သောင်းဇမ္ဗူဒိပ်၊မဏ္ဍလိပ်
၌၊မြရိပ်အောင်ပန်း၊ ညွှန်လန်းသပြေ၊နေဇာမြက်နု၊ခရုလက်ယာ၊ ကိုင်စွဲ
ကာလျှင်၊မင်္ဂလာဘိသိက်၊ အောင်နိမိတ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓိတင်ကာ၊ ငါ့ထံလာ
သည်၊ဆရာရှစ်ပါး၊ အိုပုဏ္ဏားတို့၊သင်တို့သည်ဤဆင်ကိုရောင်း၍ဥစ္စာ
ကိုပြုလိုကုန်သည့်ဖြစ်အံ့၊ မရိုးရိမ်ကုန်လင့်။တန်းဆာဆင်တိုင်းသောဆင်
ကိုလျှင်သင်တို့အားပေးအံ့ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍။ ။

(၄၃၄) အနု-ဘစ္စာစ-ဘစ္စာစ၊ယော-ဓ ဥဒ္ဓိဿ ဂစ္ဆတိ။
သဗ္ဗေ တေ အ-ပ္ပဒိုက္ခိပ္ပါ၊ပုဗ္ဗာ-စရိယ-ဝစော ဣဒံ။ ။

၃၅၄   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၄၃၅)

(၄၃၅) ဒဒါမိ ဝေါ ဗြာဟ္မဏ နာဂ-မေတံ၊
ရာဇာ-ရဟံ ရာဇ-ဘောဂံ ယသသယိနံ။
အလင်္ကာတံ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္ဒံ၊
သ-သာရထိံ ဂစ္ဆထ ယေနကာမံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၄-၄၃၅) ဗြာဟ္မဏာ၊ပုဏ္ဏားတို့။အနန္တ-ဘဏ္ဍာ၊ရိက္ခာထမင်းပေး
ကမ်းခြင်းဖြင့်ကြွေးမွေးအပ်ကုန်သော။ ယေသတ္တာစ၊ အကြင်သတ္တဝါ
တို့သည်၎င်း။အ-ဘဏ္ဍာ၊ရိက္ခာထမင်းပေးကမ်းခြင်းဖြင့် မကျွေးမွေးအပ်
ကုန်သော။ယေသတ္တာစ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။
ဣဇဇိဝလောကေ၊ဤအသက်ရှင်သောလူ့ပြည်၌။ တေသုသတ္တေသု၊ထို
နှစ်ဦးသောသတ္တဝါတို့တွင်။ ယောသတ္တော၊အကြင်အမှတ်မရှိသောအ
လှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပစ္စာသိသမာနော၊တစ်စုံတရာငါအလှူခံက ရလတ္တံ့ ဟု
ဟောင့်တအာသာရှိသည်ဖြစ်၍။ ယံပုရိသံ၊အကြင်အလှူပေးတတ်သော
ယောကျ်ားကို။ဥဒ္ဓိဿ၊ရည်မှတ်၍။ ဂစ္ဆတိ၊သွား၏။ ဗာထာ၊ထိုသို့သော
အခြင်းအရာအားဖြင့်။ဥဒ္ဓိဿ၊ရည်မှတ်၍။ ဂစ္ဆန္တော၊သွားကုန်သောသူတို့
သည်။ဗဟူ၊များကုန်သည်။ သစေပိဟောန္တိ၊ အကယ်၍ဖြစ်စေကုန်မူ၊
တထာပိ၊ထိုသို့များကုန်သော်လည်း။ တေနပုရိသေန၊ထိုအလှူပေးတတ်
သောယောကျ်ားသည်။ သဗ္ဗေ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော။ တေသတ္တာ၊
ထိုလက်ဝါး ဖွေးဖွေး၊ပေးတော်မူပါ ကမ်းတော်မူပါ တောင်းလာကုန်
သော သတ္တဝါ တို့ကို။ အပ္ပဋိက္ခိပ္ပိ၊ ဘဲကြကုန်လေ သွားကြကုန်လေ
သင်တို့တတွေကိုငါမပေးနိုင်ဟုမဘယ်မထွန်အပ်ကုန်။ ဣဒံ၊ဤသို့အဋ္ဌာ
ခံလယ်မြေရောက်လာလျက်၊ မနှစ်သက်သော အမျက်မာန်ဖြင့် မပယ်
ထွန်အပ်၊မလပ်စေရ၊ ကုသိုလ် မျိုးစိုက်ပျိုးချရမည်ဟူသောစကားသည်။
(တနည်း)။ ဣဒံ၊ဤသို့မပယ်မထွန်၊ မျက်မာန်မသည်း၊ပစ္စည်းဝန်ပုပ်၊မသို့
မြှုပ်ဘဲ၊ လက်ဆုပ်ဖြေဆန့်၊ ပေးဝေဖြန့်လျက်၊ နိဗ္ဗာန်မျိုးကိုစိုက်ပျိုးချရ
မည်ဟူသောစကားသည်။ပုဗ္ဗာ-စရိယ-ဝစော၊လက်ဦးဆရာ၊မည်ထိုက်
စွာသည်။မာတာပိတ၊မိနှင့်ဘာတို့ဆုံးမစကားပေတည်း။ ။ဗြာဟ္မဏာ၊
ပုဏ္ဏားတို့။တဿ၊ထိုသို့မိဘစကား ထင်ရှားရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ရာ
ဇာရဟံ၊မင်းအားထိုက်သော။ ရာဇဘောဂံ၊မင်းတို့အသုံးအဆောင်ဖြစ်
သော။ယသသယိနံ၊ဆေးသမားက၊စသည်တန်တန်၊ ခြွေရံများဘိ၊ငါးရာရှိ

သော။ အလင်္ကာတံ၊ ထူးထွေများစွာတန်းဆာဆင်အပ်ပြီးသော။ ဟေမဇာ
 လာဘိဆန္ဒံ၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ဖြန့်လျက်ဖုံးလွှမ်းထသော။ သ-သာရထိ၊
 ဆင်ဆရာနှင့်တကွသော။ ဇေတံနာဂံ၊ ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ အဟံ၊ ငါ
 သည်။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ ဒဒါမိ၊ ပေးလှူ၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ကြည်ဖြူငါလှ
 ပြီးဖြစ်သောကြောင့်။ တုမှေ၊ သင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ သ-ပရိဝါရံ၊ အခြံအရံ
 နှင့်တကွသော။ ဣမံနာဂံ၊ ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ ယေ
 နကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြလေကုန်။ ။ (ဂဏိကာဥပ္ပလ
 ဝဏ္ဏာစ၊ ပုဏ္ဏောဒေါဝါရိကောတဒါ။ ရဇ္ဇ၊ ဂါဟောကစ္စာယနော၊ မောဂ္ဂ
 လာနောဒေါဏမာမကော။ ။ သာရိပုတ္တောတဒါသေဋ္ဌိ၊ အနုရုဒ္ဓေါစ
 သာရထိ။ ဗြာဟ္မဏောကဿပေါထေရော၊ ဥပရာဇာနန္ဒပဏ္ဍိတော။ ။ မ
 ဟေသိရာဟုလမာတာ၊ မာယာဒေဝီဇနေတ္တိစ။ ကုရုရာဇာဗေါမိသတ္တော၊
 ဇေဝံဓာရေထဇာတကံ။ ။ ဤကားဇာတ်ပေါင်းဂါထာ)။ ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဂဏိကာ၊ ပြည့်တန်းဆာမ
 သည်။ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ ယခုအခါဥပ္ပလဝဏ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊
 ထိုအခါ၌။ ဒေါဝါရိကော၊ တံခါးစောင့်သည်။ ပုဏ္ဏော၊ ယခုအခါပုဏ္ဏ
 ထေရ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ရဇ္ဇ၊ ဂါဟော၊ မြေတိုင်း
 အမတ်သည်။ ကစ္စာယနော၊ ယခုအခါမဟာကစ္စည်းထေရ်သည်။ အဟော
 သိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဒေါဏမာမကော၊ တည်သည်အမတ်သည်။
 မောဂ္ဂလာနော၊ ယခုအခါမဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်။ အဟောသိ၊
 ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီးသည်။ သာရိပုတ္တော၊ ယခုအခါ
 သာရိပုတ္တရာသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သာရထိစ၊ ရ
 ထားထိန်းသည်ကား။ အနုရုဒ္ဓေါ၊ ယခုအခါအနုရုဒ္ဓါသည်။ အဟောသိ၊
 ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်။ ကဿ
 ပေါ၊ ယခုအခါမဟာကဿပအမည်ရှိသော။ ထေရော၊ မထေရ်သည်။
 အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဥပရာဇာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည်။ အာနန္ဒ
 ပဏ္ဍိတော၊ ယခုအခါအာနန္ဒာပညာရှိသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထို
 အခါ၌။ မဟေသိ၊ မိဘုရားကြီးသည်။ ရာဟုလမာတာ၊ ယခုအခါရာဟုလ
 မယ်တော်ယသော်ဓရာသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဇ
 နေတ္တိစ၊ မယ်တော်သည်ကား။ မာယာဒေဝီ၊ ယခုအခါမာယာဒေဝီသည်။
 အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဗောမိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းဖြစ်

၃၅၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၃၅)

သော။ ကုရုရာဇာ၊ ကုရုမင်းသည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ယခုအခါသစ္စာလေး
ဆင့်ပွင့်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဧဝံ၊ ဤသို့
ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်တော်ကို။ တုမော၊ သင်တို့သည်။
ဓာရေထ၊ မှတ်ကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမောဓာနေသိ၊ ပေါင်းတော်
မူ၏။ ။ ဝဏ္ဏံအဇ္ဇနဝဏ္ဏနန္ဒ၊ ထိုအခါ ထိုအရပ်ဒေသ၌ ရှေ့ကိုဝဏ္ဏ၊ ဟူ၍
ဆိုသတည်း။ ဝဏ္ဏ၊ ဟူသောဤစကားသည်လည်း ဒေသနာသိသမျှသာ
တည်း။ ဤဝဏ္ဏ၊ ဟူသောပုဒ်ဖြင့်အလုံးစုံလည်းဖြစ်သောဟိရည၊ သုဝဏ္ဏ၊
စသော ဓန၊ ဓည၊ ကို သင်္ဂြိုဟ် အပ်သတည်း။ တနည်း။ ကျေးဇူးကို ဤ၌
ဝဏ္ဏံ၊ ယူမူ။ ကလိင်္ဂံသ္မိံ၊ ကလိင်္ဂမင်းအထံ၌။ အဇ္ဇနဝဏ္ဏန၊ အဇ္ဇနဝဏ္ဏဆင်
မော်ဖြင့်။ တဝ၊ အသျှင်မင်းကြီး၏။ ဝဏ္ဏံ၊ သီလကျေးဇူးကို။ ဝနိမ္မသေ၊
ချိန်လိုကုန်၏၊ ပေး။ ကလိင်္ဂမိ၊ ဟူ၍၎င်း၊ ကလိင်္ဂံသ္မိံ၊ ဟူ၍၎င်း နှစ်ထွေပါဠိ
ရှိသည်ကား သင့်သည်ချည်း။ ဝနိမ္မသေ၊ နှစ်၊ သေ၊ ကား နိပါတ် မှုသာ
တည်း။ ။ အန္တဘဂ္ဂာစအဘဂ္ဂာစ၊ ပုဒ်ဖြတ်၍အ၊ ကျေသည်။ ဘရိတဗ္ဗာတိ
ဘတာ၊ ဘတာဝေဘဂ္ဂာ။ ဣပစ္စည်းအနက်မရှိ။ တနည်းလည်း၊ တကိုနွေး
ဘော်နှင့်တကွ၊ စ၊ ပြု၍ဘဂ္ဂာ၊ ပြီးသည်။ ။ ဂရုဓမ္မဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၇၆။

——*—*

၂၇၇-ရောမကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဝဿာနိပညာသသမာဓိကာနိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရောမကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်း
ကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရားအား သတ်အံ့သောဌ၊
လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ခိုအပေါင်းခြံရံလျက်လာ၏။ ထိုရသေ့ကောက်
၏ပျက်သော အမူအရာကိုမြင်၍ ဤရသေ့ပျက်သည် ဂြောဟ်နှင့်မတူအမူတ
ပါးဖြင့်နေ၏။ ငါတို့၏ဆွေမျိုးတို့၏အသားကိုစားလေသလော၊ ထိုရသေ့
ကိုစုစမ်းအံ့ဟု လေကြော၌ရပ်၍ ရသေ့၏ ကိုယ်မှခိုသားနံ့နံ့၍၊ ဤရသေ့
သည်ငါတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားလို၏။ ထိုရသေ့၏အထံသို့ သွား
ခြင်းဌာမသင့်ဟု ခိုအပေါင်းတို့ကိုခေါ်၍ဘဲသွား၏။ ရသေ့သည်ထိုခိုမ
လာသည်ကိုမြင်၍ ခိုတို့နှင့်တကွ သာယာသောစကားကိုဆို၍ အကျမ်း

ဝင်သဖြင့်ကပ်လာကုန်သောခိုတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားခြင်းငှာသင့်
၏ဟုကြံ၍။ ။

(၄၃၆) ဝဿာနိ ပညာသ သမာဓိကာနိ၊
ဝသိမှ သေလဿ ဂုဟာယ ရောမက။
အ-သင်္ကမာနာ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊
ဟတ္ထ-တ္ထ-မာယန္တိ မမ-ဏ္ဍဇာ ပုရေ။ ။

(၄၃၇) တေ ဒါနိ ဝက္ကင်္ဂ် ကိ-မတ္ထ-မုဿုကာ၊
ဘဇန္တိ အညံ ဂိရိ-ကန္ဓရံ ဒိဇာ။
န နှံန မညန္တိ မမံ ယထာ ပုရေ၊
စိရ-ပ္ပုရဋ္ဌာ အထဝါ န တေဇ္ဇမေ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၆-၄၃၇) ရောမကသစ်ပင်၌ ပေါက်ဘွားသောခိုဝါ၊ကောင်း
စွာသွေးအပ်သော သန္တာအဆင်းနှင့် တူသော နီသော မျက်စိရှိသောခို
မင်း။ မယံ၊ငါတို့သည်။ သမာဓိကာနိ၊ အလွန်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။
ပညာသဝဿာနိ၊ အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး။ သေလဿ၊ ဤတောင်၏။
ဂုဟာယ၊လိုက်၍။ဝသိမှ၊နေကုန်ပြီ။ ပုရေ၊ရှေးကာလ၌။ဇေတအဏ္ဍဇာ၊
ဤငှက်တို့သည်။ ဇေတဝသံပိ၊တနေ့မျှလည်း။မယိ၊ငါ၌။အ-သင်္ကမာနာ၊
ရွံရှာခြင်းကိုမပြုကုန်မူ၍။ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊ အလွန်ငြိမ်းသောစိတ်ရှိ
ကုန်သည်ဖြစ်၍။မမ၊ငါ၏။ ဟတ္ထတ္ထံ၊လက်ဖြန့်၍ရာအရပ်သို့။ အာယန္တိ၊
လာကုန်၏။ ။ဝက္ကင်္ဂ်၊ကောက်သောလည်အင်္ဂါရှိသောခို။ဣဒါနိ၊ယခု။
တေဒိဇာ၊ထိုငှက်တို့သည်။ကိမတ္ထံ၊အဘယ်အကြောင်းကို။ ပဿမာနာ၊
မြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ဥဿုကာဥက္ကဏ္ဍိတဉ္စပါ၊ဆန့်ကျင်သောသဘောရှိ
ကုန်သည်ဖြစ်၍။အညံ၊တပါးသော။ ဂိရိကန္ဓရံ၊တောင်ချောသို့။ဘဇန္တိ၊
ပျံသွားကုန်ဘိသနည်း။ပုရေ၊ရှေး၌။ဇေတပက္ခိနော၊ဤငှက်တို့သည်။မမံ၊
ငါ့ကို။ ဂရံကတွာ၊အလေးအမြတ်ပြု၍။ မညန္တိ ယထာ၊အောက်မေ့ကုန်
သကဲ့သို့။တထာ၊ထိုအတူ။ ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ နမညန္တိ နှံန၊မအော်မေ
ကုန်ယောင်တကား။ ဣမေ၊ဤခိုတို့သည်။ စိရပ္ပုရဋ္ဌာ၊ ရှည်မြင့်စွာကာလ
ပတ်လုံးအရပ်တပါး၌နေကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ဒိဇာသမာဓိဋ္ဌာ၊ရှည်စွာ
သောအခွန်၏။အစ္စယေန၊ လွန်သောကာလ၌။အာဂတတာယ၊လာသည်
၏အဖြစ်ကြောင့်။ အယံ၊ဤသျှင်ရသောသည်။ သောယေဝါတိ၊ ငါတို့

၃၅၈   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၃၈)

ဆည်းကပ်နေကြ ထိုရသေ့ပင်တည်းဟူ၍။ နသဇ္ဇာနန္ဒိကီ နှ၊ မသိကြ
ကုန်သလော။ အထဝါဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ။ ဣမေ၊ ဤသို့တို့သည်။ ယေ၊
အကြင်သူတို့သည်။ အမေ၊ သု၊ ငါတို့၌။ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊ အလွန်ငြိမ်း
သောစိတ်ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုငါတို့၌အလွန်ငြိမ်း
သောစိတ်ရှိကုန်သော ဂှေ၊ ခိုဟောင်းတို့သည်။ နဟောန္တိ၊ မဟုတ်ကုန်
သလော။ ဣမေ၊ ဤသို့တို့သည်။ အညေဝ၊ ဂှေ၊ ခိုမှတပါးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်
သော။ အာဂန္တု၊ ကပက္ခိနော၊ အာဂန္တု၊ ကဌကံတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်
သလော။ တေန၊ ထိုသို့အာဂန္တု၊ ကဖြစ်သောကြောင့်။ ဖံ၊ ငါသို့။ နဥပသကံ
မန္တိကီ၊ မကပ်ကုန်သလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုန္တိ၊ မေး၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်၍ တည်
လျက်သာလျှင်။ ။

(၄၃၈)   ဇာနာမ တံ န မယံ သမ္ပမုဠာ၊
          သွေဝ တွန္တေ မယမဿု န အညေ။
          စိတ္တဉ္စ တေ အတ္ထိံ ဇနေ ပဒုဠံ၊
          အာဇိဝိကာ တေန တမုတ္တသာမ။   ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၃၈) အာဇိဝိကာ၊ အသက်မွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်
ရဟန်းပြုသောသျှင်ရသေ့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဇာနာမ၊ သိပါ
ကုန်၏။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သမ္ပမုဠာ၊ အလွန်မိုက်မဲတွေဝေသော သူတို့
သည်။ နဟောမ၊ မဟုတ်ကုန်။ တွန္တေ၊ သင်ရသေ့သည်လည်း။ သွေဝသော
ဝေ၊ ထိုဂှေကငါတို့ဆည်းကပ်နေကြသင်ပင်တည်း။ တေ၊ ထိုဂှေကသင်
သို့ဆည်းကပ်နေကြသို့တို့သည်လည်း။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဿု၊ ဖြစ်ကုန်
၏။ အညေ၊ ဂှေကဆည်းကပ်နေကြ ခိုမှတပါးတို့သည်။ န၊ မဟုတ်ကုန်။
စ၊ စင်စစ်သော်ကား။ တေ၊ သင်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ အတ္ထိံ၊ ဇနေ၊ ဤသို့အ
ပေါင်း၌။ ပဒုဠံ၊ ပြစ်မှားနှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလို၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊
သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဥတ္တသာမ၊ ကြောက်လန့်ကုန်၏။ နဥပသကံမာ
မ၊ အနီးသို့မကပ်ဝံ့ကုန်။ ။ (ရောမကာတိဒုမာယဥပ္ပန္နာ၊ ဟု ဘွင့်သော
ကြောင့်၊ ရောမက၊ သစ်ပင်၌ ပေါက်ဘွားသော ခို၊ ဟု ယောဇနာသည်။
သုခေတပဝါလေနဝါသမာနဝဏ္ဏနေတ္တတာယ ဗောဓိသတ္တပါရာဝတံ
အာလပတိ၊ ဟူသော ဒုတိယဝိကပ်ကိုရှု၍ ဒုတိယအနက်ကို ယောဇနာ

သည်။ ဟတ္ထတ္ထံဟတ္ထပသာရဏောကာသံ၊ ဘွင်္ဂသောကြောင့်၊ လက်ဖြင့်
မြှီရာအရပ်သို့၊ ဟုယောဇနာသည်။ သဗ္ဗေဝိပနပက္ခိနော ဥပ္ပတနကာလေ
ဝိဝံဝက္ကံကတ္တာ ဥပ္ပတနတောဝက္ကံဂါတိ ဝုစ္ဆန္တိ၊ ဟု အဋ္ဌကထာ ဘွင်္ဂရ
ကား။ လည်ကော်၍ ဖျံသောကြောင့် အလုံးစုံသော ဌက်ကို ဝက္ကံ၊ ဆို
သည်။ ။ ရောမကဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၇၇။

၂၇၈-မဟိံသရာဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗြဟ္မာ
စွာဘုရားသည်။ ကိမတ္ထံ အဘိသန္ဓာယ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တုန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟိံသရာဇဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှပ်ပေါ်သောမျောက်တစ်ခုကို အကြောင်းပြု
၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သန္တိထိုသစ်ပင်၌နေသောနတ်သည်သစ်ခွကြား၌တည်
၍ထိုကွဲမင်းကိုဤမျောက်ပျက်၏မထေမဲ့မြင်ပြုခြင်းကိုသည်းခံဘိ၏။ ထို
မျောက်ပျက်ကိုပစ်လေ့ဟုဆို၍ထို အနက်ကိုပြလိုရကား။ ။

(၄၃၉) ကိမတ္ထ-မဘိသန္ဓာယ၊ လဟု-မိတ္တဿ ဒုတ္တံနော။
သဗ္ဗ-ကာမ-ဟရဿ-ဝ၊ ဣဒံ ဒုက္ခံ တိတိက္ခသိ။

(၄၄၀) သိင်္ဂေန နိဟနာထေ-တံ၊ ပဒသာစ အဓိဋ္ဌဟ။
ဘိယျော ဗာလာ ပကုဇ္ဈေယျ၊ နော စ-ဿ ပဋိသေဓကော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၉-၄၄၀) မဟိံသရာဇ၊ ကွဲမင်း။ သဗ္ဗ-ကာမ-ဟရဿ၊ အလုံးစုံ
သောအလိုကိုပေးတတ်သော အရှင်သခင်၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ တိတိက္ခ
သိဣဝ၊ သည်းခံသကဲ့သို့။ ကိမတ္ထံ၊ အဘယ်အကြောင်းကို။ အဘိသန္ဓာ
ယ၊ ရည်၍။ ဝါ၊ စွဲ၍။ လဟု-မိတ္တဿ၊ ပေါ့သောစိတ်ရှိသော။ ဒုတ္တံနော၊ အ
ဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်သောမျှော်၏။ ဣဒံဒုက္ခံ၊ ဤဆင်းရဲကို။ တိတိက္ခ
သိ၊ သည်းခံဘိသနည်း။ ။ ဧတံ၊ ဤမျောက်ကို။ သိင်္ဂေန၊ ချုံဖြင့်။ နိဟ နာ
ထ-နိဟနထ၊ ထိုးကြိတ်ကော်ခတ်သတ်လိုက်ဘိလေ့။ ပဒသာစ၊ ထက်
စွာသော ခွါရှိသော ခြေဖြင့်လည်း။ အဓိဋ္ဌဟ၊ သိသိညက်ညက် ကြေ
အောင်နှင်းချေလိုက်ဘိလေ့။ ပဋိသေဓကော၊ တားမြစ်တတ်သော သူ

၃၆၀ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၄၄၁)

သည်။ နောစေအသ၊ အကယ်၍ မရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ဗာလာ၊ ပညာနည်းပါး
သော သတ္တဝါတို့သည်။ ဘိယျော၊ အဘန်တလဲလဲ။ ပကုဏ္ဍေယျ၊ ညည်း
ဆဲကုန်ရာ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း ကျွမ်းမင်းသည်၊ သံပင်စောင့်နတ်၊
ငါသည် ဤမျောက်ထက် အမျိုးအနွယ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် လွန်မြတ်သည်
ဖြစ်လျက် ဤမျောက်၏အပြစ်ကို အကယ်၍ သည်းမခံအံ့၊ အဘယ်မှာ
သဗ္ဗညုတညာဏ်ကို ရှာသော ငါ၏ နှလုံးအလိုသည် ပြီးခြင်းသို့ ရောက်နိုင်
အံ့နည်း။ ဤမျောက်သည် ကား ငါ့ကိုကဲ့သို့ တပါးသော ကျွဲကိုလည်း
ထင်မှတ်၍ မရှိသော အကျင့်ကို ပြုလတ္တံ့။ ထိုအခါ ကြမ်းကုန်သော
ကျွဲတို့သည် ဤမျောက်ကား ဤသို့ပြု၏ဟု သတ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့တပါး
သော ကျွဲတို့သည် သတ်၍ ထိုမျောက်၏ သေခြင်းကြောင့် ငါ့အား ဆင်းရဲမှ
၎င်း၊ ပါဏာတိပါတ်မှ၎င်း လွတ်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍။ ။

(၄၄၁) မမေ.ဝါ.ယံ မညမာနော၊ အညေပေ.ဝံ ကရိဿတိ။
တေ နံ တတ္ထ ဝဓိဿန္တိ၊ သာ မေ မုတ္တိ ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသော ဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၁) ရုက္ခဒေဝတေ၊ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်။ မမေ
ဝမမဏ္ဍဝ၊ ငါ့အား ပြုကျင့်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို အတူ၊ မညမာနော၊ ငါ
ကဲ့သို့ အောက်မေ့သည် ဖြစ်၍။ အညေဝိ၊ ငါမှတပါး ကျွဲတို့ကိုလည်း။ က
ရိဿတိ၊ ပြုလတ္တံ့။ တေ၊ ထို ငါမှတပါး သော ကျွဲတို့သည်။ နံ၊ ထို မျောက်
ပျက်ကို။ တတ္ထ၊ ထို အရပ်၌။ ဝဓိဿန္တိ၊ သတ်ကုန်လတ္တံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့
ငါမှမသတ် သူတပါး သတ်သည် ငါ့သော်။ သာ မုတ္တိ၊ ထို ဆင်းရဲမှ လွတ်
ခြင်း၊ ပါဏာတိပါတ်မှ လွတ်ခြင်း၊ နှစ်ပါးသည်။ မေဘဝိဿတိ၊ ငါ့အား ဖြစ်
လတ္တံ့။ ။ နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် တပါးသော
အရပ်သို့ သွား၏။ တပါးသော ကြမ်းသော ကျွဲသည် ထိုအရပ်သို့ လာ၍ နေ
၏။ ပျက်ချော်သော မျောက်သည် ဤကျွဲကား ထိုကျွဲကောင်လျှင် တည်းဟု
အမှတ်ရှိသဖြင့် ထိုကျွဲ၏ ကျောက်ထက် တက်၍ ထို အတူသာလျှင် မရှိ
မဇေသကျင့်၏။ ထိုအခါ ထိုမျောက်ကို ထိုကျွဲသည် ခါလျက် မြေ၌ ကျစေ၍
ချိုဖြင့် ရင်၌ ပေါက်၍ ခြေတို့ဖြင့် နင်း၍ ကြေစေ၏။ ။ (အညေပေဝံ၊ သင့်
သည်။ အညမေဝံ၊ ရှိသည်ကား။ တေ ဝဓိဿန္တိ၊ ဟူသော နောက်ဗဟု
ဝရ်စကားနှင့် မတော်)။ ။ မဟိံ သရာဇဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၇၈။

၂၇ ဇ-သတပတ္တဇာတ်။ (၄၄၂)

၃၆၁

၂၇ ဇ-သတပတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူဟုတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယထာမာဏဝကောပဇ္ဇေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသတပတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ပဏ္ဍိက၊ လောဟိတက၊ ရဟန်း တို့ကို အ
ကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ။

(၄၄၂) ယထာ မာဏဝကော ပဇ္ဇေ၊ သိင်္ဂါလိ၊ ဝန-ဂေါစရိ။
အတ္တ-ကာမံ ပဝေဒေန္တိ၊ အနုတ္တ-ကာမာတိ မညတိ။ ။

(၄၄၃) အနုတ္တ-ကာမံ သတပတ္တံ၊ အတ္တ-ကာမောတိ မညတိ။
ဝေမေဝ ဣဓေကစ္စော၊ ပုဂ္ဂလော ဟောတိ တာဒိသော။
ဟိတေဘိ ဝစနံ ဝုတ္တော၊ ပဋိဂ္ဂဏ္ဍတိ ဝါမတော။ ။

(၄၄၄) ယေ စ ခေါ နံ ပသံသန္တိ၊ ဘယာ ဥက္ကံသယန္တိ ဝါ။
တဉ္ဇိသော မညတေ မိတ္တံ၊ သတပတ္တံ ဝ မာဏဝေါ။ ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၄၂-၄၄၄) သိက္ခဝေ၊ တို့။ ပဇ္ဇေ၊ ခရီး၌။ မာဏဝကော၊ လှင်သည်။ ဝ
န-ဂေါစရိ၊ တော၌ ကျက်စားသော။ အတ္တ-ကာမံ ပဝေဒေန္တိ၊ မိမိအကျိုး
ကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ ကြားပေတတ်သော။ သိင်္ဂါလိ၊ မြေခွေးမကို။ အ
နုတ္တ-ကာမာတိ၊ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို အလိုရှိ၏ဟူ၍။ မညတိ ယထာ၊ အော်
မေ့သကဲ့သို့။ အနုတ္တ-ကာမံ၊ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို အလိုရှိသော။ သတပတ္တံ
ခေါက်ရှာဌက်ကို။ အတ္တ-ကာမောတိ၊ ငါ၏အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိပေ
သော အသျှင်ဟူ၍။ မညတိ ယထာ၊ အော်မေ့၏သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။
ဣဓေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ဣဓေကစ္စော၊ အချို့သော။ တာဒိသော၊ ထိုလှင်ကဲ့သို့ ရှိရိုး
သော သဘောရှိသော။ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဟောတိ၊ ရှိ၏။ တာဒိသော၊
ထိုသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဟိတေဘိ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိ
သော သူတို့သည်။ ဝစနံ၊ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တတ်သော ဆုံးမကံမြစ်
သော စကားကို။ ဝုတ္တော၊ ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ ဩဝါဒံ၊ အဆုံးအမကို။
အဂဏ္ဍန္တော၊ မယူမူ၍။ အယံ၊ ဤဩဝါဒသည်။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္တာဝဟော၊
အစီးအပွားကို ဆောင်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ အယံ၊ ဤဩဝါဒသည်။ မေ၊

၃၆၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၄၄)

ငါ၏။အနတ္တော ဝဟော၊အကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုဆောင်သောဩဝါဒတည်း။ဣ
 တိ၊ဤသို့။ဂဏ္ဍန္တော၊ယူသည်ဖြစ်၍။ဝါမတော၊အမှားအားဖြင့်။ပဒိုဂ္ဂဏ္ဍ
 တိ၊ခံယူ၏။   ။ယေစခေါ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား။နံ၊ထိုမိမိအယူ
 ကိုမြဲစွာယူ၍ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။အဓိကရဏံ၊အဓိကရုဏ်းကို။ ဂ
 ဟေတွာ၊ယူ၍။ဌိတေဟိနာမ၊တင်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည့်ကား။တုမှာ
 ဒိသေဟိ၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ကြံကြံခိုင်ခိုင် သံတိုင်ကဲ့သို့ မြဲစွာတည်သော
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ဖြစ်သင့်လှပေ၏ဟူ၍။ ပသံသန္တိ၊သိဒ္ဓိတင်
 တားမြောက်စားချီးမွမ်းကုန်၏။ ဣမဿ ဂါဟဿ၊ဤသင်တို့အယူကို။
 ဝိဿဠပစ္စယာ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ တုမှာကံ၊
 သင်တို့အား။ ဣဒဗ္ဗဣဒဗ္ဗဘယံ၊ ဤမည်သောဤမည်သော ဘေးသည်။
 ဥပ္ပဇ္ဇိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။မာဝိဿန္တယိတ္ထ၊ အယူကိုမစွန့်မလွှတ်ကြကုန်
 လင့်။ဇေတေ၊ထိုသူတို့သည်။ဗာဟုဿစ္စကုလပရိဝါရာဒိဟိ၊အကြားအမြင်
 များသည်၏အဖြစ်အမျိုးအခြံအရံအစရှိသည်တို့ဖြင့်။တုမေ၊သင်တို့ကို။
 သမ္မာပုဏန္တိ၊ ပြည့်စုံစေကုန်၏။ ဣတိဇေံ၊ဤသို့။ ဝိဿန္တန ပစ္စယာ၊စွန့်
 ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဘယာဘယံ၊ဘေးကို။ ဒသေတွာ၊
 ပြ၍။ ဥက္ကံသယန္တိဝါ၊မြောက်ပင့်မှုလည်းဖြောင့်ပင့်ကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန်
 ၏။တေသု၊ထိုမြောက်ပင့်တတ်သောသူတို့တွင်။ ယံကိဗ္ဗိ၊အမှတ်မရှိတ
 ယောက်ယောက်သော။ တံ၊ထိုမြောက်တတ်ပင့်တတ်သော သူကို။ ဇ
 ကစ္စော၊အချို့သော။ သောဗာလော၊ထိုဗာလပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနော၊
 မိမိ၏။ဗာလတာယ၊ မိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အယမေဝ၊ဤအသျှင်
 သည်သာလျှင်။ အတ္တ-ကာမော၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။ မိတ္တံ
 မိတ္တောဣတိ၊အဆွခင်ပွန်းကောင်းဟူ၍။ မညတေ၊ အောက်မေ့တတ်
 ၏။ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။မာဏဝေါ၊လုလင်မိုက်သည်။
 သတပတ္တံ၊မိမိအကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုအလိုရှိသောခေါက်ရှာငှက်ကို။ အတ္တ
 ကာမော၊ ငါ၏အကျိုးစီးပွားကိုအလိုရှိပေသော။ မိတ္တောဣတိ၊အဆွ
 ခင်ပွန်းကောင်းဟူ၍။မညိတ္ထဣဝ၊အောက်မေ့ဘူး၏သို့တည်း။ ပဇ္ဇာတော
 ပန၊ပညာရှိသော သူမူကား။ ဇေဝုပေါ၊ဤသို့စကား နားယောင်အောင်
 မြောက်တတ်ပင့်တတ်သောသူသည်။ အနုဝိယာဘာဏီ၊ချစ်ဘွယ်လိုက်
 ၍အကြိုက်ကို ဆိုတတ်သော။မိတ္တောတိ၊ အဆွခင်ပွန်း စစ်မဟုတ်၊ အ
 ဆွခင်ပွန်းယုတ်၊အဆွခင်ပွန်းတုဟူ၍။ဂဟေတွာ၊ မှတ်သား၍။ ဒုရ၊

၂၀၀-ပုဗ္ဗဒုဒ္ဓါသကဇာတ်။ (၄၄၅)

တောဝ၊အဝေးမှလျှင်။နံ၊ထိုအမှုပွားအောင်မြောက်တတ် ပင့်တတ်ချစ်
ဘွယ်လိုက်၍အကြိုက်ဆိုတတ်သောသူကို။ဝိဝဇ္ဇေတိ၊ကြင်ဂြောင့်၏။ ။
သတပတ္တဇာတကံ နဝမံ။၂၇၆။

၂၀၀-ပုဗ္ဗဒုဒ္ဓါသကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အဒ္ဓါဟိ နှုန မိဂရာဇာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤပုဗ္ဗဒုဒ္ဓါသကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ထိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သောအထုပ်ကိုပျက်ဆီးတတ်သော
သူငယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမျောက်ကြီးကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်စောင့်သည်
ချအပ်သော သစ်ရွက်ထုပ်ကိုပျက်ဆီး၍ တပါးသောအလွန် နှစ်သက်
ဘွယ်ရှိသောသစ်ရွက်ထုပ်ကိုပြုလိုယောင်တကားဟုဆို၍။ ။

(၄၄၅) အဒ္ဓါ ဟိ နှုန မိဂ-ရာဇာ၊ပုဗ္ဗ-ကမ္မဿ ကောဝိဒေါ။
တထာ ဟိ ပုဗ္ဗံ ဒုသေတိ၊အညံ နှုန ကရိဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၅) မိဂ-ရာဇာ၊မျောက်မင်းသည်။ အဒ္ဓါဟိ၊စင်စစ်လျှင်။ ပုဗ္ဗ-
ကမ္မဿ၊ဖက်ရွက်ထုပ်ပြုသောအမှု၌။ကောဝိဒေါနှုန၊ လိပ်မာယောင်တ
ကား။တထာဟိ၊ထိုကြောင့်လျှင်။ပုဗ္ဗံ၊အထုပ်ကို။ဒုသေတိ၊ပျက်ဆီး၏။
အညံ၊ တပါးသောထိုပြုပြီးထက်နှစ်သက်ဘွယ်သော အထုပ်ကို။ က
ရိဿတိနှုန၊ပြုပေလတ္တံ့လော။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်သည်။ ။

(၄၄၆) န မေမာတာ ဝါ ပိတာဝါ၊ပုဗ္ဗကမ္မဿ ကောဝိဒေါ။
ကတံ ကတံ ခေါ ဒုသေမ၊ဇေဝိ-ဓမ္မမိဒံ ကုလံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၆) အဟောပုရိသ၊အိုယောက်ျား။မေ၊ငါ၏။မာတာဝါ၊အမိသည်
၎င်း။ပိတာဝါ၊အဘသည်၎င်း။ ပုဗ္ဗ-ကမ္မဿ၊ဖက်ရွက်ထုပ်ပြုသော အမှု
၌။နကောဝိဒေါ၊မလိပ်မာ။မယံ၊အမျိုးသဘောကိုမစွန့်သောငါတို့သည်။

၃၆၄   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၄၇)

ကတံကတံခေါ၊ ပြုတိုင်းပြုတိုင်းသောသစ်ရွက်ထုပ်ကိုသာလျှင်။ ဒုသေ
မ၊ ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ ဣဒံကုလံ၊ ဤမျောက်မျိုးသည်။ ဇေဝံ-ဓမ္မံ၊ ဤသို့
ဖျက်ဆီးတတ်သောသဘောရှိ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၄၇) ယေသံ ဝေါ ဇေဒိသော ဓမ္မော၊ အဓမ္မော ပန ကိဒိသော။

မာ ဝေါ ဓမ္မံ အဓမ္မံဝါ၊ အဒ္ဓဿာမ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၇) မိဂ-ရာဇ၊ မျောက်မင်း။ ယေသံဝေါ၊ အကြင်သင်တို့၏။
ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဇေဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ အဓမ္မောပန၊ တရားမ
ဟုတ်သော အကျင့်သည်တမူကား။ ကိဒိသော၊ အဘယ်သို့သဘောရှိ
တုံအံ့နည်း။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ဓမ္မံဝါ၊ တရားကို၎င်း။ အဓမ္မံဝါ၊ တရားမဟုတ်
သောအကျင့်ကို၎င်း။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ မာအဒ္ဓဿာမ၊ ငါတို့မမြင်
ကုန်။ ။ ပုဗ္ဗဒုဿကဇာတကံ ဒဿမံ။ ၂၀၀။

အရညဝဂ္ဂေါတတိယော။ တဿု-ဒ္ဓါနံ။ ။

ဥဒပါနုဒ္ဓသံ၊ ဗျုပ္ပံ၊ ကစ္ဆပေါ၊ လောလဇာတကံ၊

ရုပိရံ၊ ဂရုဓမ္မဉ္စ၊ ရောမကံ၊ မဟိံသံပိစ၊

သတပတ္တိ၊ ပုဗ္ဗဒုဿံ၊ အရညဝဂ္ဂေါတိ ဝုစ္စတိ။ ။

(၄-အန္တက္ခရဝဂ်)

၂၀၀-အန္တက္ခရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်။ အန္တက္ခရံနာမဒုမော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤအန္တက္ခရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံ ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ယသော်ဓရာမ
ထေရ်မအား သရက်အရသာပေးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်
မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းရသေ့ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌
နေတော်မူသောအခါ၊ ရသေ့အပေါင်း၏သီလတန်းခိုးအားဖြင့်သိကြား၏
နေရာသည်လျှင်။ သိကြားမင်းသည်ဆင်ခြင်လတ်သော်ထိုအကြောင်း

ကိုသိ၍ ဤရသေ့တို့အားနေရာမရစိမ့်သောဌာလုံလပြုအံ့၊ ထိုအခါ ထို
 ရသေ့တို့သည် နေရာပျက်သဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ စိတ်၏
 တည်ကြည်ခြင်းကို မရကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါ့အား ချမ်း
 သာခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ အကြောင်းအသို့နည်းဟု ဆင်ခြင်
 လတ်သော်၊ မဇ္ဈိမယံ၏အခြားမဲ့၌မင်းမိဘုရားကြီး၏ကြက်သရေတိုက်သို့
 ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍၊ သွင်မိဘုရားကြီး၊ သင်သည် အကယ်၍
 အတ္တန္တရသရက်သီးမှည့်ကိုစားရငြားအံ့သားကိုရလတ္တံ့၊ ထိုသား စကြာ
 ဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု ငါဆို၏။ မင်းသည် မိဘုရားစကားကိုကြား၍
 သရက်သီးမှည့်အကျိုးငှါ ဥယျာဉ်သို့စေလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါသည်သ
 ရက်သီးကိုကွယ်စေအံ့၊ မင်းအားဥယျာဉ်၌သရက်သီးတို့၏ မရှိသောအ
 ဖြစ်ကို ကြားလျှောက်လတ္တံ့။ အဘယ်သူတို့သည် စားကုန်သနည်းဟု
 မေးလတ်သော်ရသေ့တို့သည် စားကုန်၏ ဟုဆိုလတ္တံ့။ ထိုစကားကို
 ကြား၍ရသေ့တို့ကိုပုတ်ခတ်၍နှင်ထုတ်စေလတ္တံ့။ ဤသို့နှင်ထုတ်စေသည့်
 ရှိသော်ထိုရသေ့တို့သည် ဥပဒ္ဒဝေါရှိသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ သော
 အကြောင်းကိုမြင်၍ ထိုသိကြားမင်းသည် မဇ္ဈိမယံ၏အခြားမဲ့၌ကြက်
 သရေတိုက်သို့ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်မိမိ၏ သိကြားမင်းအဖြစ်
 ကိုသိစေ၍ထိုမိဘုရားနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၄၈) အတ္တန္တရံ နာမ ဒုမောယဿ ဒိဗျမိဒံ ဖလံ။
 ဘုတ္တာ ဒေါဟဗ္ဗိနိ နာရိ၊ စက္ကဝတ္တိံ ဝိဇာယတိ။ ။

(၄၄၉) တံ ဟိ ဘဒ္ဒေ မဟေသိ၊ သိ၊ သာစာပိ ပတိနော ပိယာ။
 အာဟရိဿတိ တေ ရာဇာ၊ ဣဒံ အတ္တန္တရံ ဖလံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထုတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၄၈-၄၄၉) ဘဒ္ဒေ၊ သွင်မိဘုရား။ ယဿ၊ အကြင်သရက်ပင်၏။ ဒိဗျံ၊
 နတ်တို့သည် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ထိုက်သော။ ဖလံ၊ အသီးသည်။ အတ္တိ၊
 ရှိ၏။ ဣဒံ ဖလံ၊ ဤအသီးကို။ ဘုတ္တာ၊ စားရ၍။ ဒေါဟဗ္ဗိနိ၊ စားချင်ခြင်းရှိ
 သော။ နာရိ၊ မိန်းမသည်။ စက္ကဝတ္တိံ၊ စကြာဝတေးမင်းကို။ ဝိဇာယတိ၊ ဘွား
 ၏။ သောဒုမော၊ ထိုသရက်ပင်သည်။ အတ္တန္တရံ နာမ၊ အတ္တန္တရမည်၏။ ။
 ဘဒ္ဒေ၊ သွင်မိဘုရား။ တံ၊ သင်သည်။ မဟေသိ၊ မိဘုရားကြီး သည်။ ဟိ
 ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သာစာပိ၊ ထိုသင့်ကိုလည်း။ ပတိ

နော၊ လင်ဖြစ်သော ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ပိယာ၊ ချစ်အပ်သည်။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တေ၊ သင့်တို့။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဣဒံအန္တိန္ဒရံ၊ ဗလံ၊ ဤအန္တိန္ဒရသရက်သီးကို။ အာဟရိဿတိ၊ ဆောင်လတ္တံ့။ ။

ရက္ခိသ်တို့သည်နိုးကုန်၍ကျေးသားငယ်ကိုမြင်ကုန်၍ဤကျေးသားကား သရက်သီးခိုးသူတည်း ဟုညှဉ်းဆဲခြင်း အစီအရင် ကို ဆိုကုန်၏။ တယောက်သောရက္ခိသ်ကား ထိုကျေးသားကို ခံတွင်း၌ထည့်၍မျှီအံ့ဟုဆို၏။ တယောက်သောရက္ခိသ်သည် ထိုကျေးသားကိုလက်တို့ဖြင့်နယ်၍ချေအံ့ဟုဆို၏။ တယောက်သော ရက္ခိသ်သည် နှစ်ဖြာခွဲ၍မီးကျိုးတို့၌ကင်၍စားအံ့ဟုဆို၏။ ထိုကျေးသားသည်ထိုရက္ခိသ်တို့၏ညှဉ်းဆဲသော အစီအရင်ကိုကြား၍ မထိတ်မလန့်လျှင် ရက္ခိသ်တို့ကိုခေါ်၍၊ အသျှင်ရက္ခိသ်တို့၊ သင်တို့သည်အဘယ်သူ၏ လူတို့နည်းဟု မေး၏။ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏လူတို့တည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ရက္ခိသ်တို့၊ သင်တို့သည် မင်းတယောက်၏ လူဖြစ်ကုန်၏။ ငါသည်လည်းမင်း၏လူဖြစ်၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် ငါ့ကိုအန္တိန္ဒရသရက်သီးအကျိုးငှါစေ၍ ငါသည်ဗာရာဏသီ၌လျှင်မင်းအား အသက်ကိုပေး၍လာ၏။ အကြင်သူသည်မိဘအရှင်တို့၏အကျိုးငှါ အသက်ကိုစွန့်၏။ ထိုသူသည်နတ်ပြည်၌လျှင်အကြင်ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်ငါသည်လည်း ဤတိရစ္ဆာန်အမျိုးမှရတေ့၍နတ်ပြည်၌ဖြစ်အံ့ဟုဆို၏။ ။

(၄၅၀) ဘတ္တုရတ္ထေ ပရက္ကန္တောယံ ဌာနမဓိဂစ္ဆတိ။
သူရော အတ္တ-ပရိစ္စာဂိ၊ လာဘမာနော ဘဝါမဟံ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၀) ဘတ္တုရတ္ထေ၊ အဝတ်အစားပေး၍ မွေးမြူပေတတ် သော အမိ၊ အဘ၊ အဖိုးရသောသူ၊ ဟုဆိုအပ်သောအရှင်သုံးပါး၏ အမှုကိစ္စ၌။ ဝါ၊ အရှင်သုံးပါး၏အကျိုးငှါ။ ပရက္ကန္တော၊ မဆုတ်မနစ် လုံ့လပြုသော။ အတ္တပရိစ္စာဂိ၊ ကိုယ် အသက်၌ ငဲ့ကွက်မခင် အရှင်သုံးပါး အကျိုးငှါ ကိုယ်ကိုစွန့်စားသော။ သူရော၊ ဘေးရန်တွေ့လည်း၊ မရွံ့မရှု၊ ရဲရင့်သော သူသည်။ ယံဌာနံ၊ အကြင်ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ယသ၊ လာဘ၊ ဧဝသမ္ပတ္တိ၊ အစရှိသောအရာကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ အဟံဝိ၊ ငါသည်လည်း။ တံဌာနံ၊ ထိုယသ၊ လာဘ၊ ဧဝသမ္ပတ္တိ၊ မနုဿသမ္ပတ္တိ၊ အစ

ရှိသော အရာဌာနကို။လဘမာနော၊ရသောသူရဲသည်။ ဘဝါမိ၊ဖြစ်အံ့။
 တသ္မာ၊ထိုသို့ရဲသော် ရဲကျိုး၊အဘိုးအနန္ဒကို မြင်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။
 ဧတ္ထ၊ဤသို့သင်တို့ညှဉ်းဆဲသောအမှုကို စီရင်ပိုင်းပြင်းရာ၌။မေ၊ငါ့အား။
 ဟာသောဝ၊ ရှင်ခြင်းသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တာသော၊ဆံ
 ခြည်ဆယ်စိတ်ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ တုမော၊သင်တို့သည်။မံ၊
 ငါ့ကို။ ကိ၊အဘွဲ့ကြောင့်။ တာသေထ၊ ခြောက်ကြကုန်သနည်း။ ဤသို့
 ထိုကျေးသားသည် ဤဂါထာဖြင့် ထိုရက္ခိသ်တို့အား တရားဟော၏။
 ထိုရက္ခိသ်တို့သည်၊ ထိုကျေးသား၏တရားကို နာရ၍ ကြည်ညိုသော
 စိတ်ရှိကုန်၍ ဤကျေးသားကားတရားစောင့်၏။ သတ်ခြင်းငှာ မတတ်
 ကောင်း။ထိုကျေးသားကိုလွတ်ကြကုန်အံ့ဟုဆို၍၊ကျေးသား၊သင်သည်
 ငါတို့လက်မှလွတ်သည်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသဖြင့် သွားလေလော့ဟု ဆို
 ကုန်၏။အသျှင်ရက္ခိသ်တို့၊သင်တို့သည်ငါ၏လာခြင်းကို အချည်းနှီးမပြု
 ကြကုန်လင့်။ ငါ့အားတလုံးသော သရက်သီးကို ပေးကြကုန်လော့ဟု
 ကျေးသားဆို၏။ကျေးသားငယ်၊သင့်အားတလုံးသောသရက်သီးကိုပေး
 ခြင်းငှာငါတို့အားဝန်မတို။ထိုသို့ဝန်မတိုငြားသော်လည်း ဤသရက်ပင်
 ၌သရက်သီးတို့ကိုရေတွက်၍ထားအပ်ကုန်၏။ တလုံးသောသရက်သီး
 ကိုမျှမမြင်သည်ရှိသော် ငါတို့အားအသက်သည်မရှိရ။ဝေဿဝဏ်နတ်
 မင်းသည် အမျက်ထွက်၍ တကြိမ် ကြည့်သည် ရှိသော် ပူစွာသော အိုး
 ခင်း၌ထည့်အပ်သောနှမ်းတို့ကဲ့သို့ ကုမ္ဘဏ် တထောင်တို့သည်ကွဲကြ
 ၍ ဖရိုဖရဲရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား ငါတို့မပေးဝံ့ကုန်။ ရရာအ
 ရပ်ကိုကား ကြားကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ တစုံတယောက်သော သူသည်
 ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ငါ့အားအသီးဖြင့် အလိုရှိသည်ဖြစ်၏။ ရရာအရပ်ကို
 ကြားပါကုန်လော့ဟုဆို၏။ တခုသောရွှေတောင်ကွန်ရက်၏ အကြား၌
 ဇောတိရသအမည်ရှိသောရသေ့သည်မီးပူဖော်လျက် ကဏ္ဍနပဗ္ဗတမည်
 သောသင်္ခမ်း၌နေ၏။ ထိုရသေ့သည် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း၏ ဆရာ
 တည်း။ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် ထိုရသေ့သို့မပြတ်လေးလုံးသောသ
 ရက်သီးတို့ကိုပို့စေ၏။ ထိုရသေ့၏အထံသို့ သွားလေလော့ဟုဆိုကုန်၏။
 ထိုကျေးသားသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ထိုရသေ့အထံသို့သွား၍ ရှိခိုး
 ၍တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။ ထိုအခါ ကျေးသားကို ရသေ့သည်
 အဘယ်မှ လာသနည်းဟုမေး၏။ ဗာရာဏသီမင်း၏အထံမှ လာ၏ဟု

လျှောက်၏။ အဘယ်အကျိုးဌာလာသနည်းဟုမေး၏။ မြတ်သောအသျှင်၊
 အကျွန်ုပ်တို့၏မင်းမိဘုရားအားအန္တန္တရသရက်သီး၌ ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်
 ၏။ ထို့ကြောင့်အန္တန္တရသရက်သီးကိုရစိမ့်သောဌာလာ၏။ ထိုရကျိဉ်
 တို့သည်ကားအကျွန်ုပ်အားသရက်သီးကိုမပေးမူ၍ အသျှင်ဘုရားတို့၏
 အထံသို့စေကုန်၏ဟုလျှောက်၏။ ထိုသို့တပြားကားရလတ္တံ့ ဟုသျှင်ရသေ့
 ဆို၏။ ထိုအခါထိုရသေ့အား ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် လေးလုံးသော
 သရက်သီးကိုပို့စေ၏။ သျှင်ရသေ့သည် ထိုသရက်သီးတို့မှနှစ်လုံးသော
 သံရက်သီးတို့ကိုဘုန်းပေး၏။ တလုံးသောသရက်သီးကိုကျေးသားငယ်
 အားစားစိမ့်သောဌာပေး၏။ ထိုကျေးသားငယ်သည် ထိုသရက်သီးကို
 စားလတ်သော် တလုံးသောသရက်သီးကိုဆိုင်း၌ထည့်၍ ယခုသွားလေ
 လော့ဟု ကျေးသားငယ်၏ လည်၌ စွပ်၍လွှတ်လိုက်၏။ ထိုကျေးသား
 သည်ထိုသရက်သီးကိုဆောင်၍ မိဘုရားအားပေး၏။ ထိုမိဘုရားသည်
 ထိုသရက်သီးကိုစား၍ချင်ခြင်းကိုငြိမ်းစေ၏။ (ထိုသရက်သီးကိုစားခြင်း
 ဟူသောအကြောင်းကြောင့်သော်မူကား ထိုမိဘုရားအား သားရသော
 မည်သည်မဖြစ်၊ သိကြားညစ်၍ထည့်စားရုံမျှသာတည်း)။ ။ အန္တန္တရ
 ဇာတ်ကံ ပဌမံ။ ၂၀၁။

၂၀၂-သေယျဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်။ သေယျံသောသေယျသောဟောတိ၊ အစရှိသောဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသေယျဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 တော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏တယောက်သောအ
 မတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် တန်းဆာဆင်အပ်သော မြတ်သောပြာသာန်၌
 ကောင်းစွာဆောက်အပ်သောထီးဖြူရှိသောပလ္လင်၌နေလျက် အမတ်တို့
 နှင့်တကွပြောဆိုလိုရကား။ ။

(၄၅၁) သေယျံသော သေယျသော ဟောတိ၊
 ယော သေယျမပသေဝတိ။
 ဧကေန သန္တိ ကတွာန၊ သတံမစ္စေ အမောစယိံ။ ။

(၄၅၂) တသ္မာ လောကေန သဗ္ဗေန သန္တိ ကတွာန ဧကတော။

ပေစ္စ သဂ္ဂံ နိဂစ္ဆေယျ။ ဣဒံ သုဏာထ ကာသိယာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၅၁-၄၅၂) ကာသိယာ၊ ကာသိတိုင်းသား အမတ်တို့။ သေယျံ သော၊ အပြစ်မရှိမြတ်သောကုသိုလ်တရားဟုဆိုအပ်သော အဘို့အရရှိသော။ ကုသလဓမ္မနိသ္မိတပုဂ္ဂလော၊ ကုသိုလ်တရားကိုမှီသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်သော။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သေယျံ၊ မြတ်သော ကုသိုလ်တရားကို။ ဝါ၊ ကုသိုလ်တရား၌ မွေ့လျော်သော မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဥမသေဝတိ၊ အားကြီးပြု၍မှီဝဲလေ့လာ၏။ ဝါ၊ အားကြီးပြု၍မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ သော၊ ထိုမြတ်သောကုသိုလ်တရားကို အားကြီးပြု၍မှီဝဲလေ့လာသောသူသည်။ ဝါ၊ ထိုကုသိုလ်တရား၌မွေ့လျော်သော မြတ်သောသူကို အားကြီးပြု၍မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည်။ သေယျံ သော ပသံသတရော၊ အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းခြင်းငှာထိုက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝါ၊ သေယျံ သော ဥတ္တရိတရော၊ ရှေးမြတ်သည်ထက်အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တံတေံအတ္ထဇာတံ၊ ထိုအနက်သဘောကို။ ဣမိနာ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားဖြင့်။ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ သိအပ်၏။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ သေယျံ၊ မြတ်သော။ ဝါ၊ အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းအပ်သော။ မေတ္တာဘာဝနံ၊ မေတ္တာဘာဝနာကို။ ဥပသေဝန္တော၊ အားကြီးပြု၍ မှီဝဲဆည်းကပ်သည်ဖြစ်၍။ တာယမေတ္တာဘာဝနာယ၊ ထိုမေတ္တာဘာဝနာဖြင့်။ ဧကေန၊ တယောက်စည်းသောထိုရိုးသူမင်းနှင့်။ သန္တိ၊ မေတ္တာလန်၍ကွဲပြားမဖြစ်ချစ်သော မေတ္တာလွန်စွာပွား၍ စေ့စပ်ခြင်းကို။ ကတွာန၊ ပြု၍။ သတံမစ္စေ၊ ခုနစ်ရာသောသင်အမတ်တို့ကို။ အမောစယိံ၊ သတ်ထောင်သွတ်သွင်း၊ ခြေချင်းစွဲတပ်၊ အကျဉ်းအကျပ်မှလွတ်စေနိုင်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့တယောက်သောရိုးသူမင်းနှင့် မေတ္တာဂဟေစေ့စပ်ခြင်းဖြင့် သေမင်းခံတွင်းသို့ရောက်ထူဆဲဖြစ်သော သင်တို့ခုနစ်ရာကို ငါလွတ်စေနိုင်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ သဗ္ဗေန၊ ကုန်အောင်စုံသော။ လောကေန၊ လူအပေါင်းနှင့်။ ဧကကော၊ တပေါင်းထည်းအစဉ်မပျက်အားဖြင့်။ သန္တိ၊ သဗ္ဗသတ္တာအဝေရာဟောနာ၊ စသည်ဖြင့် မေတ္တာဂဟေစေးကပ် စေ့စပ်ခြင်းကို။ ကတွာန၊ ပြု၍။ မေတ္တာယိကော၊ မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားလေ့ရှိသော သူတော်ကောင်းသည်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ နိဂစ္ဆေယျ၊ အမြဲချောက်

၃၇၀   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၅၃)

ချောက်ရောက်ရာ၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ မေတ္တာယ၊ မေတ္တာဘာဝနာ၏။ ဥပစာရံ၊ ဥပစာရဖြစ်သော ကာမာဝစရကုသိုလ်ကံသည်။ ကာမာဝစရေ၊ ကာမာဝစရဘုံ၌။ ပဋိသန္ဓိံ၊ ပဋိသန္ဓေကို။ ဒေတိ၊ ပေး၏။ အပ္ပနာ၊ အပ္ပနာသို့ ရောက်သောမေတ္တာသည်။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ဗြဟ္မဘုံ၌။ ပဋိသန္ဓိံ၊ ပဋိသန္ဓေကို။ ဒေတိ၊ ပေး၏။ ဣဒံစနံ၊ ဤငါဟောသောတရားကို။ ကာသိယာ၊ ကာသိတိုင်းသားဖြစ်ကုန်သော။ တုမေ၊ သင်တကာတို့သည်။ သုဏာထ၊ နာကြကုန်လသေး။ ။ ဤလိုတရားလောင်းသည် လူများအား မေတ္တာဘာဝနာ၏ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်း၍ တဆဲ့နှစ်ယူစနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၌ ထီးမြူကိုစွန့်ပစ်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ပြု၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာတရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၄၅၃) ဣဒံ ဝတ္တာ မဟာ-ရာဇာ၊ ကံ သောဗာရာဏသီဂ္ဂဟော။
ဓနံ ကဏ္ဍန္တ နိက္ခိပ္ပ၊ သံယ ဖံ အဇ္ဈုပါဂမိ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၃) ဗာရာဏသီဂ္ဂဟော၊ ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းပိုက်စိုးအုပ်နိုင်ငံချုပ်တော်မူသော။ ကံသော၊ ကံသအမည်ရှိသော။ မဟာရာဇာ၊ ထိုမင်းမြတ်သည်။ ဣဒံစနံ၊ ဤဂါထာကို။ ဝတ္တာ၊ ဆိုတော်မူ၍။ ဓနုဗ္ဗ၊ လေးကို၎င်း။ ကဏ္ဍန္တ၊ မြားကို၎င်း။ နိက္ခိပ္ပ၊ စွန့်ပစ်ပယ်ချ၍။ သံယ ဖံ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုလျက်သီလထိန်းသိမ်းခြင်းကို။ အဇ္ဈုပါဂမိ၊ ကပ်တော်မူ၏။ ။ ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီး၍ ကား ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုဖြစ်စေ၍ မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မဘုံပြည်၌ဖြစ်တော်မူ၏။ ။ (အနဝဇ္ဇဥတ္တမဓမ္မသင်္ခါတော သေယျော အံသော ကောဋ္ဌာသော အဿာတိ သေယျံ သော။ အဿပုဂ္ဂလဿ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်အား။ အနဝဇ္ဇဥတ္တမဓမ္မသင်္ခါတော၊ အပြစ်မရှိမြတ်သောတရားဟုဆိုအပ်သော။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းအပ်သော။ ဝါ၊ မြတ်သော။ အံသော ကောဋ္ဌာသော၊ ကုသိုလ်တရားအတို့အရသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ သေ၊ ပုဂ္ဂလေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သေယျံ သော၊ မည်၏။ ကုသိုလ်တရားကိုမှီသောပုဂ္ဂိုလ်ရသတည်း။ သေယျသော ဟောတိ ပသံသတရောစေဝပဏီတတရောစ ဟောတိ။ အဋ္ဌကထာဘွဲ့ရကား၊ သေယျသော၊ ဌ၊ ပသဋ္ဌာနံ ဝိသေသေနပသဋ္ဌာတိ သေယျော၊ ပြု၍၊ သေယျော ဝေ သေယျသော၊ ပြု။ တနည်း၊ သေယျော သေ၊ ဆိုလိုလျက် အဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသအားဖြင့် သေယျ၊ ဆိုသည်။ ဝါ၊ သသီလဝါ၊

တို့ကဲ့သို့ဩ၊ကျေ၍အ၊လါသည်။ဤအလိုသော်။သေ၊သည်။သေယျော၊
 သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ပေး။ဧကေနသန္တိံ၊၌၊ဧတေန၊ရှိသည်ကားမသင့်။
 အဘွဲကြောင့်နည်း၊တသ္မာလောကေနသဗ္ဗေန၊ဟူသောနောက်စကားကို
 မြော်၍တယောက်ထည်းသော ထိုနိုးသူမင်းနှင့်မေတ္တာစေ့စပ်ခြင်းကိုပြု
 ၍ ခုနစ်ရာသော အမတ်တို့ကိုလွတ်စေနိုင်၏။ အလုံးစုံသောလောကနှင့်
 မေတ္တာ စေ့စပ်ခြင်းကို ပြု၍သော်ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်း၊ဟူ
 သောအနက်ကို သိသာသောကြောင့် ဧကေန၊လျော်သည်။ ဧတေန၊မ
 လျော်။ ဧကေနတေနစောရရညာသန္တိံကတွာန၊ ဟူသော အနက်ကို
 ဝတ္ထုမျက်မြင်အားဖြင့်သိသာသည်။သတံမစ္စေ၊၌လည်း၊တုမေသတ္တသ
 တဇနာမစ္စေအမောစယိံ၊ဟု ဘွင့်သောကြောင့် သတ္တ၊ကျေသည်။ နိဂ္ဂ
 ဟိတ်လာသည်။ ကာသိသုဇာတာ၊ ကာသိသုဝါဝသန္တိ တိကာသိယံ၊
 ပြု၍ကာသိယာ၊သင့်သည်။ ကာသယော၊မသင့်။ ရာဇဂဟိကော၊ကဲ့သို့
 ဣ ကပစ္စည်းသက်၍ ကကို ယ၊ ပြုသည်။ တနည်း။ ဗောဓိသတ္တဇာတိ
 ယော၊ကဲ့သို့ဣယပစ္စည်းပင်သက်သည်။ ဣဒံစနံသဗ္ဗေပိတုမေကာသိ
 ရဋ္ဌဝါသိနောသုဏာထ၊ဟုအဋ္ဌကထာဘွင့်သည်။ ။သေယျဇာတ
 ကံ ဒုဟိယံ။ ၂၀၂။

၂၀၃-ဝဇ္ဇကိသုကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
 စွာဘုရားသည်၊ဝရံဝရံတံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်
 သောဤဝဇ္ဇကိသုကရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး
 နေတော်မူစဉ်၊ ခနုဂ္ဂဟတိဿ၊မည်သော မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုကျားသည် ဂြေ၌ဝက်တို့သည် ငါကြည့်သောကာလ၌
 ပြေးကုန်၏။ပြေးအံ့သောဌာလည်းမတတ်နိုင်ကုန်။ ယနေ့ကားမပြေးမူ၍
 ငါ၏ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူဖြစ်ကုန်၏။ ငါပြုတိုင်းလျှင်အတုပြုကုန်၏။ထို
 မြေဦးခေါင်းအရပ်၌ တည်သောထိုဝက်တို့ကို စီရင်သော တခုသော
 ဝက်သည်လည်းရှိ၏။ ယနေ့သွားသော် ငါ့အားအောင်ခြင်းသည်မထင်
 ဟုကြံ၏။ ကြံ၍ထိုကျားသည်ပြန်လည်၍မိမိနေရာအရပ်သို့လျှင်သွား၏။
 ထိုကျားသည်ယူခဲ့သောအစာကိုစားသောတယောက်သောရသေ့စဉ်း

၃၂၂ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၅၄)

လဲသည့်ရှိ၏။ ထိုရသေ့စဉ်းလဲသည့် လက်ချည်းစည်းလာသောကျားကို မြင်၍ထိုကျားနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၅၄) ဝရံ ဝရံ တံ နိဟနံ ပုရေ စရိ၊
အတ္ထိံ ပဒေသေ အဘိဘူယ သူကရေ။
သော ဒါနိ ဇေကော ဗျုပ္ပိ.ပဂမ္မ ဈာယသိ၊
ဗလံ န ဧတေ ဗျုပ္ပ န စ.ဇ္ဇ ဝိဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၄) ဗျုပ္ပ၊ အထူးထူးသောသတ္တဝါတို့ကို လွန်စွာသတ်ညှဉ်းဆဲ
ဇာတ်သောကျားမင်း။ တံ၊ သင်သည်။ ပုရေ၊ ရှေးကာလ၌။ အတ္ထိံ ပဒေသေ၊
ဤအရပ်၌။ သူကရေ၊ ကုန်အောင်စုံသောဝက်တို့ကို။ အဘိဘူယ၊ နှိပ်စက်
၍။ ဝရံ ဝရံ၊ ကောင်းမြတ်ကောင်းမြတ်သောဝက်ကို။ ဝါ၊ ကောင်းနိုးရာ
ကောင်းနိုးရာသောဝက်ကို။ နိဟနံ နိဟနန္တော၊ သတ်လျက်။ စရိ၊ စားပြီ။
ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ အညတရံ သူကရံ၊ တကောင်
ကောင်သောဝက်ကို။ အဂ္ဂဟေတွာ၊ မယူခဲ့မူ၍။ ဇေကော ဇေကော၊ အစာ
မပါလက်ချည်းကိုယ်ထည်းသာလျှင်။ အပဂမ္မ၊ တဲခွါထွက်ပြေးခဲ့၍။ ဈာ
ယသိ၊ ဥစ္စာတထောင် ရှုံးသောယောက်ျားကဲ့သို့ စားရာမဲ့မြင်၏။ ဗျုပ္ပ၊
ကျားမင်း။ ဧတေ၊ သင့်အား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဗလံ၊ စွမ်းပကားသည်။ နစိဇ္ဇတိ
န၊ အလျှင်းပင်မရှိလေသလော။ ။

ရသေ့စဉ်းလဲဆိုသားထိုစကားကိုကြား၍ကျားသည်။ ။

(၄၅၅) ဣမ.သုတာ ယန္တိ ဒိသော ဒိသံ ပုရေ၊
ဘယ.နိတာ လေဏ ဂဝေသိနော ပုထူ။
တေ ဒါနိ သင်္ဂမ္မ ဝသန္တိ ဇေတော၊
ယတ္ထ.ဋ္ဌိတာ ဒုပ္ပသဟ.ဇ္ဇ မေ မယာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၅) ထိုဂါထာ၌အသုတာ၊ ကားနိပါတ်မျှတည်း။ ။ ဘန္တေ၊ သျှင်
ရသေ့။ ဣမေ သူကရာ၊ ဤဝက်တို့သည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒိသော၊ မြင်၍။
ဘယ.နိတာ၊ ကြောက်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ လေဏံ၊
မိမိတို့ပုန်းအောင်းရာကို။ ဂဝေသိနော၊ ရှာကုန်လျက်။ ပုထူ၊ ဝါးအစည်း
ပြည်သကဲ့သို့အသီးအသီးဖြစ်ကုန်၍။ ဒိသော ဒိသံ တဟံ တဟံ ဒိသံ၊ ထိုထို
အရပ်သို့။ အဘိမုခါ၊ ရှေးရှုမြင်ကုန်၍။ ယန္တိ ပလာယန္တိ၊ ပြေးကုန်၏။ ဣဒါ

နိယသုအခါ၌။ယတ္ထ၊အကြင်အရပ်၌။ ဌိတာ၊တည်ကုန်သော။ ဣမေ၊ဤ
 ဝက်တို့ကို။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။ မယာ၊ငါသည်။ ဒုပ္ပသဘာ၊ နှိပ်နင်းခြင်းငှါခဲ
 ကုန်၏။ ဝါ၊အောင်နိုင်ခဲကုန်၏။ တတ္ထ၊ထိုအောင်နိုင်ခဲရာ မြေဦးခေါင်း၌။
 တေသဗ္ဗေ၊ ထိုကုန်အောင် စုံသော ဝက်တို့သည်။ သင်္ဂမ္မ၊တညီတညွတ်
 စည်းဝေးကုန်၍။ ဧကတော၊ တပေါင်းတည်း။ ဝသန္တိ၊ မလှုပ်မရှားနေ
 ကုန်၏။ ။

ထိုအခါကျားအား ရသေ့စဉ်းလဲသည်အားထုတ်ခြင်းကိုဖြစ်စေလို
 ၍မကြောက်လင့်၊ရွှေကျားသွားချေ၊သင်သည်ဟုန်း၍သွားသည်ရှိသော်
 အလုံးစုံသောဝက်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြိုကွဲ၍ ပြေးကုန်လ
 ဣတ္တံ၊ဟုဆို၏။ ကျားသည် ထိုရသေ့ စဉ်းလဲအားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ
 သည်ရှိသော် ရဲသည်ဖြစ်၍ တဘန်သွား၍တောင်အပြင်၌ရပ်၏။ဝဇ္ဇကီ
 သုကရမည်သောဝက်သည်တွင်းနှစ်ခုတို့အလယ်၌နေ၏။ဝက်တို့သည်၊
 အသျှင်၊ခိုးသူကြီးလာပြန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ယခု
 ဘမ်းအံ့ဟုဆို၏။ ကျားသည်ဟုန်း၍ ဝဇ္ဇကီသုကရမည်သောဝက်၏အ
 ပေါ်သို့ပြေးလာ၏။ဝက်သည်ကျား၏မိမိအပေါ်သို့ပြေးလာသောကာလ၌
 ပြန်၍လျင်မြန်သဖြင့်ဖြောင့်စွာတူးသောတွင်းသို့ သက်၏။ကျားသည်အ
 ဟုန်ကို ချုပ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ရကား အထက်အဘို့ဖြင့် သွား၍
 ဆောင်းကဲ့သို့မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ဘီလာ တူးအပ်သောတွင်း၏အလွန်
 ကျဉ်းသောမျက်နှာဝ၌ကျ၍၊ဖုံး၍ထားသကဲ့သို့နေ၏။ ဝက်သည်တွင်းမှ
 တက်၍မိဗမ်းကြီးကဲ့သို့သောလျင်မြန်ခြင်းဖြင့်သွား၍ကျား၏ပေါင်ကြား၌
 အစွယ်ဖြင့်မြှင်း၍အညှို့ တိုင်အောင်ခွဲ၍ကောင်းသောအသားငါးပါးကို
 အစွယ်ဖြင့်ထွင်း၍ ကျား၏ထိပ်ထက်၌ကိုက်ဘောက်၍သင်တို့ရန်သူကို
 ယူကြကုန်လော့ဟုချီ၍တွင်းပသို့ပစ်၏။ ငှေးဦးစွာလာကုန်သောဝက်တို့
 သည်ကျား၏အသားကိုရကုန်၏။ နောက်မှလာကုန်သောဝက်တို့သည်
 ကျားသားကားအသို့သဘောရှိသနည်းဟုကျားကိုစားသော ဝက်တို့၏
 နှုတ်သီးကိုနမ်း၍သွားကုန်၏။ ဝက်တို့သည် ကျားသေကာမျှဖြင့် မနှစ်
 သက်ကုန်သေး။ ဝဇ္ဇကီသုကရမည်သောဝက်သည် ထိုဝက်တို့၏ ဇာတ်
 သက်သော အမူအရာကိုမြင်၍ သင်တို့သည်အဘွဲကြောင့် မနှစ်သက်
 ကြကုန်သနည်းဟုဆို၏အသျှင်၊စားတတ်သောတခုသောကျားသေသ
 ဖြင့်အဘယ်ပြုအံ့နည်း။တပါးသောကျားကို စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောရ

၃၂၄ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၅၆)

သေ့စဉ်းလဲရှိသလျှင်ကတည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အဘယ်မည်သောရသေ့
 နည်းဟုဆို၏။ တယောက်သောသိလမရှိသောရသေ့တည်းဟုဆိုကုန်
 ၏။ ကျားကိုလည်း ငါသည် သတ်အပ်ပြီ။ ထိုရသေ့ကိုကားအဘယ်မှာ
 သတ်လောက်အံ့နည်း၊ လာကြကုန်၊ ထိုရသေ့ကိုဘမ်းကြကုန်အံ့ဟု ဝက်
 အပေါင်းနှင့်တကွ သွား၏။ ရသေ့စဉ်းလဲ သည်လည်း ကျား ကြာမြင့်
 သည်ရှိသော် ဝက်တို့သည်ကျားကိုဘမ်းလေကုန်သလောဟု ခရီးဦးကြို
 သွားလတ်သော်လာကုန်သောထိုဝက်တို့ကိုမြင်၍ မိမိပရိက္ခရာကိုယူ၍
 ပြေး၏။ ဝက်တို့သည်လိုက်လတ်သော်ပရိက္ခရာကိုစွန့်၍ လျင်မြန်သဖြင့်
 ရေသဖန်းပင်သို့တက်၏။ ဝက်တို့သည်၊ သခင်၊ ယခုရသေ့ပြေး၍သစ်ပင်
 ကိုစာကံ၏ဟုဆိုကုန်၏။ အဘယ်သို့သောသစ်ပင်ကို တက်သနည်းဟု
 မေး၏။ ရေသဖန်းပင်ကိုတက်၏ ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုဝက်သုကရသည်
 ဝက်မတို့သည်ရေကိုဆောင်ကြကုန်။ ဝက်ငယ်တို့သည် မြေကိုတူးကြ
 ကုန်။ အစွယ်ရှည်ကုန်သောဝက်တို့သည်အမြစ်ကိုဖြတ်ကြကုန်၊ ကြွင်း
 သောဝက်တို့သည်ခြံရံ၍စောင့်ကြကုန်ဟုစီရင်၍ထိုဝက်တို့သည် စီရင်
 တိုင်းပြုကြကုန်သော်၊ မိမိသည် ရေသဖန်းပင်၏မြောင့်စွာသွားသောအ
 မြစ်မကိုပုဆိန်ဖြင့်ဖြတ်ဘိသကဲ့သို့၊ တချက်ထည်းဖြင့်ဖြတ်၍ ရေသဖန်း
 ပင်ကိုလည်းပေ၏။ ခြံရံလျက်နေကုန်သောဝက်တို့သည် ရသေ့စဉ်းလဲ
 ကိုမြေသို့ကျစေ၍အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍အရိုးတိုင်အောင်စား၍ဝက်သု
 ကရမည်သောဝက်ကိုရေသဖန်းတုံးနှစ်ခုစေ၍ ရသေ့စဉ်းလဲ၏ အသုံး
 အဆောင်ခရုသင်းဖြင့်ရေကိုဆောင်၍ဘိသိက်သွန်း၍မင်းပြုကုန်၏။ တ
 ခုသောပျိုသောဝက်မကိုလည်းထိုဝက်မင်း၏မိဘုရားကြီးပြုကြကုန်၏။
 ထိုကာလမှစ၍ယခုထက်တိုင် မင်းတို့ကိုရေသဖန်းပျဉ်နှစ်ခုစေ၍ ခရု
 သင်းသုံးခုတို့ဖြင့်အဘိသိက်သွန်းကုန်သတတ်။ ထိုတောအုပ်နှစ်ခုသော
 နတ်သည်အံ့သွယ်သရဲကိုမြင်၍ တခုသောသစ်ခွကြား၌ဝက်တို့သို့ရှေး
 ရှုနေ၍။ ။

(၄၅၆) နမ.တ္ထု၊ သဗ္ဗိာန သမာဂတာနံ၊
 ဒိသ္မာ သယံ သချ ဝဒါမိ အတ္ထုတံ။
 ဗျဿိံ မိဂါ ယတ္ထ ဇိနံ သု ဒါဠိနော၊
 သာမဂ္ဂိယာ ဒါဠ-ဗလေသု မုစ္စရေ။ ။

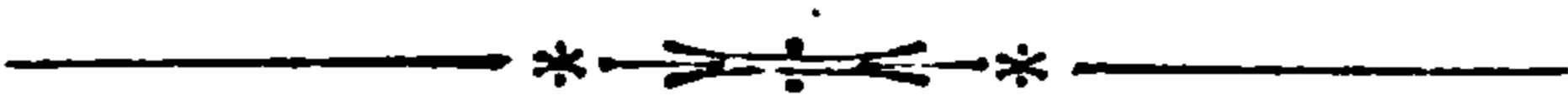
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၆) သမာဂတာနံ၊ အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်သော။ ဝါ၊ အစည်းအဝေးညီညွတ်ကုန်သော။ သင်္ခါနံ၊ ဝက်အပေါင်းတို့အား။ မမာငါ၏။ အယံနမောနမက္ကာရော၊ ဤရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ အတ္ထု၊ တံ၊ ရှေး၌ မဖြစ်စဘူးမြဲသော။ သချံသဝိဘာဝံ၊ ဝက်တို့၏ အချင်းချင်းအဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။ ဒိသွာ၊ မြင်ရ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ၊ ရှိခိုးပါ၏ဟု ဆိုပေသတည်း။ ယတ္ထယတြဟိနာမ၊ အကြင်ကြောင့်လျှင်။ ဝါ၊ ယတ္ထယတြဟိနာမယာဒိသာ၊ အကြင်သို့သဘောရှိကုန်သော။ ဒါဌိနော၊ အစွယ်ရှိကုန်သော။ မိဂါ၊ ဝက်တို့စဉ်လျက်လည်း။ ဗျုပ္ပံ၊ ကျားကို။ ဇိနိံ သု၊ အောင်ပေကုန်၏။ ဒါဌဗလေသု၊ အစွယ်ဟူသောအားစွမ်းပကားရှိကုန်သောဝက်တို့၌။ ယာသာမဂ္ဂိ၊ အကြင်ညီညွတ်သည့်အဖြစ်၊ တကိုယ်တစိတ်လည်းကဲ့သို့အလိုအဏှာသယတူကြသည့်အဖြစ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေသံ၊ ထိုဝက်တို့၏။ တာယသာမဂ္ဂိယာ၊ ထိုညီညွတ်သည့်အဖြစ်၊ တကိုယ်တစိတ်လည်းကဲ့သို့ အလိုအဏှာသယတူကြသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ တေဒါဌဗလော၊ ထိုအစွယ်ဟူသောအားစွမ်းပကားရှိသောဝက်တို့သည်။ ပစ္စာမိတ္တံ၊ ရန်သူဖြစ်သောကျားကို။ ဂဟေတွာ၊ ဘမ်း၍။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မရဏဘယာ၊ သေဘေးမှ။ မုစ္စရေ၊ လွတ်ကုန်ပြီ။ «(ဝရံဝရံ၊ ကားဝိစ္ဆာ။ «နိဟနံ၊ ကားဝစ္ဆန္တာဒိဂိုဏ်းဖြစ်၍နိဟနန္တော၊ ဘွင့်၍ပေးသည်။ «စရိ၊ ဌိ၊ စရဇာတ်ကား၊ စရ ဂတိ-ဘက္ခနေသု၊ ဟုလာသောအနက်နှစ်ပါးတို့တွင်ဤဘက္ခနအနက်ကိုဟောသည်။ «အဘိဘူယ၊ ဌိ၊ အဘိရှေးရှိသောဘူဇာတ်၊ တွာပစ္စည်းကိုယပြု၍ပြီးသည်။ «သူကရေ၊ ဌိ၊ သူ၊ ဟုဒိဗာနှင့်လိုသည်။ ဝိဝေပေါဏေ အာဘုသောဟနတိတိဗျုပ္ပေါ၊ ဝိရှေးအာရှေးရှိသော ဟနဇာတ်။ သံဟနညာယဝါ ရောဗော၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဟနဇာတ်ကိုသာ ပြုသည်။ «ဣမသုတာ၊ ဌိ၊ ဣမေအသုတာဖြတ်။ အသုတာ၊ ကားအနက်မရှိ။ «ဒိသံဒိသံ၊ ဆိုအပ်လျက်၊ ဒိသော ဒိသံ၊ ဟုဆိုသည်။ «လေဏ၊ ဌိ၊ နိဂ္ဂဟိတ်ကျေသည်။ သမာသ်လည်း ဟုသင့်၏။ «နတ်ကြီးဖြစ်လျက် ဝက်တို့၏ ညီညွတ်သော သာမဂ္ဂိတရား မပျက်သည်ကို၎င်း၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်မိတ္တ ဓမ္မမပျက်သည်ကို၎င်း ဤတရားနှစ်ပါးကို ရည်၍ရှိခိုးလိုရကား။ «နမတ္ထု၊ သင်္ခါနံသမာဂတာနံ၊ ဟုဆိုသည်။ «တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း တရားစောင့်ပေက တရားကိုခွဲ၍ ရှိခိုးကောင်းသည်ကို နတ်ကြီးပြသ

၃၇၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၅၆)

တည်း။ ။အသျှင်နတ်မင်းသည် နတ်ကြီးဖြစ်လျက် အဘွဲ့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဝက်ကိုရှိခိုးရသနည်းဟု သူစောဒနာကိုပယ်လို၍၊ ဒိသွာသယံသချာဒါမိ၊ ကိုဆိုပြန်သတည်း။ ။သခိနောဘာဝေါသချံ၊ ဟုပြု။ သချိံ ရှိသည်ကားမသင့်။ ။အဘူဘပုဗ္ဗံဘူတန္တိ အန္တုတံ၊ ပြု။ အဘူတဘူတ၊ ဟုလိုလျက်ဘူတတချက်ချေ၍ဦးကိုလည်းရသာပြု၍ နွေးဘော်ရောက်သည်။ နွေးဘော်မရောက်ဘဲအဘူတ၊ သာရှိမူမဟုတ် မမှန်ဟူသော အနက်ကိုဟောသည်။ ။သဗ်ာန၊ သချ၊ တို့၌အရိယသစ္စာဒဿနံ၊ ကဲ့သို့နိဂ္ဂဟိတ်ကျေမှဆန်းသင့်သည်။ ။ယတြိဟိနာမဇိနံ သု၊ ဆိုလိုလျက်ဂါထာဖြစ်၍ယုတ္တဇိနံ သု၊ ဆိုသည်။ ။ဒါဌိနော၊ ဌိမုဒ္ဒဇုတိယက္ခရာ၊ ဌ၊ လိုသည်။ ဒန္တဇစတုတ္ထက္ခရာ၊ နှင့်ရှိမူမသင့်။ ဒါဌဗလေသု၊ ဟူသောအာဇာရသည် အာဇည်နှင့်တကွကြိယာကိုငဲ့သောကြောင့်၊ ယာသာမဂ္ဂိအတ္ထိ၊ ဟူသောပါဌသေသကိုထည့်ရသည်။ သာမဂ္ဂိယာ၊ ဟူသောပုန်သည်သမ္ပန်ကိုငဲ့သောကြောင့်၊ တေသံ၊ ဟူသောသမ္ပန်ကိုထည့်ရသည်။ ။မုစ္ဆရေ၊ ဟူသောကြိယာသည်ကတ္တာနှင့်မကင်းရာသောကြောင့်၊ တေဒါဌဗလာ၊ ဟူသောကတ္တာကိုထည့်ရသည်။ ။မုစဇာတ်သည်ဒိဝါဒိဂိုဏ်း၌အပါဒါနံကိုငဲ့သည်ဖြစ်၍၊ မရဏဘာသာ၊ ဟူသောအပါဒါနံကိုထည့်ရသည်။ မုစ္ဆရေ၊ ဟုရဇာဒိ ဂိုဏ်းရှိသည်ကားမသင့်။ မုစ္ဆရေ၊ ကားအပါဒါနံကိုမငဲ့ကံကိုသာငဲ့သည်။ ဂှေးကမလွတ်၊ ယချလွတ်သောကြောင့်၊ အဇ္ဇ၊ ဟူသောပုန်ကိုထည့်ရသည်။ ဂှေးကမလွတ်သည်ကား ကျားကို မဘမ်းနိုင်သောကြောင့်။ ယချလွတ်သည်ကား ကျားကိုဘမ်းနိုင်သောကြောင့်၊ ဟုသိစိမ့်သောဌာ၊ ပစ္စာမိတ္တံဂဟေတွာ၊ ဟူသော ပါဌသေသကိုထည့်ရသည်။ ။ဤနည်းကိုမှီး၍ပါဌသေသကိုထည့်ရာ၌ အကြောင်းရှာရာသည်၊ ပိုလွန်သည်ဟူ၍မမှတ်ရာ)။ ။ဝဇုကိသုကရဇာတကံ တတိယံ။ ၂၀၃။

၂၀၄-သိရိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံဥဿုကာသင်္ခရန္တိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိရိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း

၂၀၄-သိရိဇာတ် (၄၅၁)

၃၇၇

သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောကြက်သရေကို ခိုးတတ်သောပုဏ္ဏား
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရား
ဖြစ်ပြီး၍။ ။

(၄၅၁) ယံ ဥဿုက္ကာ သင်္ခရန္တိ၊ အ-လက္ခိကာ ဗဟံ ဝနံ။
သိပ္ပဝန္တော အ-သိပ္ပိ ဝါ၊ လက္ခိဝါ တာနိ ဘုဇ္ဇတိ။ ။

(၄၅၂) သဗ္ဗတ္ထ ကတ-ပုညဿ၊ အတိစ္စ-ညေ-ဝ ပါဏိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ ဗဟု ဘောဂါ၊ အဝိ-နာ-ယတနေသု ဝိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၁-၄၅၂) သိပ္ပဝန္တောဝါ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ စီးနှင်၊ ပစ်ငင် လေး၊ မြား၊ လှံ၊
ထား၊ ကါ၊ က၊ လွှား၊ ရေးစသား၊ လောကဗျူဟာ၊ တတ်ပညာ၌၊ လိပ်မာ၊ ပွန်း
တီး၊ အပြီးတိုင်သင်္ဃလည်းဖြစ်ကုန်သော။ အသိပ္ပိဝါ၊ ပညာမဲ့လျှင်း၊ ကိုယ်
ဖြင့်ရင်း၍၊ သူရင်းအစားသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ အလက္ခိကာ၊ ဘုန်း
ကံ ကြက်သရေမရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ဥဿုက္ကာ၊ ဥစ္စာဆည်းပူး
ခြင်း၌စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်လုံ့လပြုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယံဗဟံဝနံ၊ အ
ကြင်များပွာသောဥစ္စာပစ္စည်းကို။ သင်္ခရန္တိ၊ ပြုရဆည်းပူးကုန်၏။ တာနိ၊
ထိုဘုန်းကံမဲ့သောသူတို့သည် လုပ်ကြံရှာတွေ့ ဆည်းပူးအပ်ကုန်သော
ဥစ္စာတို့ကို။ လက္ခိဝါ၊ ဘုန်းကံရှိသောသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပုညဗ
္ဗံ၊ ကောင်းမှု၏အကျိုးကို။ ပရိဘုဇ္ဇန္တော၊ ခံစားလျက်။ ကိပ္ပိကန္တံ၊ တစ်စုံတ
စ်ခုသောအမှုကို။ အ-ကတွာဝိ၊ မပြုမူ၍လည်း။ ဘုဇ္ဇတိ၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းခံ
စားရ၏။ ။ သဗ္ဗတ္ထသဗ္ဗတ္ထဝေ၊ အလုံးစုံသောအရပ်၌ပင်လျှင်။ ကတ-
ပုညဿ၊ ရတနာသုံးပါးမိဘစသောလယ်မြေ၌ စိုက်ပျိုးပြုရအပ်သော
ကောင်းမှုရှိသောဘုန်းရှင်ကံရှင်အား။ အညေ၊ မိမိမှတစ်ပါးကုန်သော။ ပါ
ဏိနော၊ ဘုန်းကံမဲ့သောသတ္တ ဝါတို့ကို။ အတိစ္စအတိတ္တမိတွာ၊ လွန်၍။ ဗ
ဟု၊ များစွာကုန်သော။ ဘောဂါ၊ သဝိညာဏက အဝိညာဏက အသုံးအ
ဆောင်တို့သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်လာကုန်၏။ အနာယတနေသု၊ ဆင်ကောင်း၊
မြင်းကောင်း၊ စသောသက်ရှိ၊ ရွှေငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ စသောသက်မဲ့ဥစ္စာ
တို့၏ဖြစ်ရာမဟုတ်ကုန်သည်။ သန္တေသုအဝိ၊ ဖြစ်ကုန်သော်လည်း။ တတ္ထ
ဝိ၊ ထိုဥစ္စာရတနာတို့၏ ဖြစ်ရာမဟုတ်သောအခြောက်အရပ်၌ လည်း။ ဗ

၃၇၈   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၅၉)

ဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ဘောဂါ၊ သက်ရှိသက်မဲ့အသုံးအဆောင်တို့သည်။
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာကိုဟောတော်မူ၍၊ သူကြွယ်၊
ဤသတ္တဝါတို့အားကောင်းမှုနှင့်တူသောတပါးသောတည်ရာမည်သည်
မရှိ။ ကောင်းမှုရှိကုန်သောသူတို့အားဖြစ်ရာမဟုတ်သော အရပ်၌လည်း
ရတနာတို့သည်ဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ ဤကောင်းမှု
မည်သည်ကားလူနတ်တို့အား အလုံးစုံသော ဥစ္စာရွှေအိုးတည်း။ နတ်လူ
တို့သည် အကြင်အကြင်ဆုကိုတောင့်တကုန်၏။ အလုံးစုံသောထိုထိုဆု
ကိုကောင်းမှုဖြင့်လျှင်ရ၏ဟု ဤသို့စသည်ဖြင့်တရားဟောတော်မူ၏။ ။

ယခုအခါ၌အနာထဝိဇာတ်သုဋ္ဌေး၏ကြက်သရေတည်ရာရတနာတို့ကို
ပြတော်မူအံ့သောငှါ။ ။

(၄၅၉) ကုက္ကုဇော မဏယော ဒဏ္ဍော၊ ထိယော စ ပုညလက္ခဏာ။
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ အ-ပါပဿ၊ ကတ-ပုညဿ ဇန္တုဇော။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၉) အပါပဿ၊ ယုတ်မာသောမကောင်းမှုကိုမပြုသည်ဖြစ်၍ အ
ညစ်မနှောသဘောဖြူထသော။ ကတ-ပုညဿ၊ ပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိ
ထသော။ ဇန္တုဇော၊ အနာထဝိဇာတ်သုဋ္ဌေးအား။ ကုက္ကုဇော၊ ကြက်ဖြူသည်
၎င်း။ မဏယောမဏိ၊ ပတ္တမြားသည်၎င်း။ ဒဏ္ဍော၊ သက်စောင့်တောင်
ငှားသည်၎င်း။ ပုညလက္ခဏာ၊ ပုညလက္ခဏာဒေဝီအမည်ရှိသော။ ထိ
ယောထိစ၊ မိန်းမရတနာသည်၎င်း။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ ယေဥဿု
က္ကာတိဝိပါဋ္ဌော၊ ဟုအဋ္ဌကထာလာ၏။ ယေပုရိသာဓနသံဟရဏေဥဿု
က္ကာ၊ စသည်ဖြင့်ကတ္တား၌ယှဉ်။ လက္ခိတေဿအတ္ထိတိ လက္ခိဝါ၊ ပြု။ အ
တိစ္စညေဝံ၊ ၌အတိစ္စ အညေ ဇေ၊ ပုန်ဖြတ်။ ယင်းဇေ၊ ကိုသဗ္ဗတ္ထ၊ ဟူသော
ရှေးပုန်၌ယှဉ်၍။ သဗ္ဗတ္ထေဝံ၊ ဟူသောအနက်ကိုမှတ်။ အတိစ္စ၊ အတိ၊ ရှေး
ဣ၊ ဓါတ်၊ တွာ၊ ပစ္စည်းကိုရိစ္စ၊ ပြု၍အတိစ္စ၊ ပြီးသည်။ အဝိနာယတနေသုပိ၊ ၌
အဝိအနာယတနေသုပိ၊ ဖြတ်၍အဝိ၊ ကားသမ္ဘာဝနာအနက်၊ ဝိ၊ ကားသမ္ဘ
တ္ထာန၊ အနက်။ ထိုအဝိ၊ ဖြင့်ဥစ္စာရတနာတို့ဖြစ်ဘူးရာမဟုတ်သော်လည်း
ဖြစ်ကုန်သေး၏။ ဖြစ်ဘူးရာ၌ဖြစ်သည်ကား ဆိုဘွယ်မရှိဟုသမ္ဘာဝနာပြု
သတည်း။ ဝိ၊ ဖြင့်ကားရှေးဖြစ်ဘူးရာ၌လည်းဖြစ်၏။ မဖြစ်ဘူးရာ အခြေခံ
အရပ်၌လည်း ဖြစ်၏ဟုပေါင်းသတည်း။ ဤအရာ၌ ဒုဋ္ဌဂါမဏိအဘယ

မင်းကြီး၏ဝတ္ထုကိုဆိုအပ်၏။ပတ္တမြားတုံးတချစ်၍မဏိ၊ဆိုလိုလျက်၊
ရုပ်ကိုမငဲ့ဂါထာသို့ လိုက်လျော၍ မဏယော၊ဆိုသည်။ ထိယောစ၊နှိ
လည်းနည်းတူ။ ။ဣတ္ထိ သိမန္တိနိ နာရိ၊ထီ ဝဇူ ဝနိတာ၊ဂံနာ။ပမဒါ သုန္ဒ
ရိ ကန္တာ၊ရမဏိ ဒယိတာ၊ဗလာ။မာတု ဂါမော စ မဟိလာ၊လလနာ ဘိရု
ကာမိနိ။ ။ဟုအဘိဓါန်လာရကားထီ၊သည်မိန်းမဟောပရိယာယ်။ ။
သိရိဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၀၄။

၂၀၅-မဏိဗံသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ဒရိယာသတ္တဝါသောနိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤမဏိဗံသဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သုန္ဒရီ၏အစည်းအဝေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

ဝက်တို့သည်ပတ္တမြားညစ်နွမ်းအောင်ပြုကြကုန်အံ့ဟုကြံ၍မနီးမဝေး
သောအရပ်ဝယ်တခုသောရေကန်သို့သွား၍ညွှန်၌လူး၍လာလတ်၍ ထို
ထိုပတ္တမြားကိုပွတ်ကုန်၏။ပတ္တမြားသည်ဝက်တို့၏အမွှေးတို့ဖြင့် ပွတ်
အပ်သည်ရှိသော်အတိုင်းထက်အလွန်ကြည်၏။ဝက်တို့သည်အကြောင်း
ကိုမမြင်နိုင်ကုန်၍ပတ္တမြား၏ညစ်နွမ်းခြင်းကိုပြုတတ်သောအကြောင်း
ကိုရသေ့ကိုမေးကုန်အံ့ဟုဘုရားလောင်းသို့ဆည်းကပ်၍ လျှောက်ပတ်
စွာတည်ကုန်၍။ ။

- (၄၆၀) ဒရိယာ သတ္တ-ဝဿာနိ၊တိံသ-မတ္တာ ဝဿာမသေ။
 ဟညာမ မဏိနော အာဘံ၊ဣတိ နော မန္တနံ အဟု။ ။
- (၄၆၁) ယာဝတာ မဏိ ဗံသာမ၊ဘိယျော ဝေါဒါယတေ မဏိ။
 ဣဒဗ္ဗဒါနိ ပုစ္ဆာမ၊ကိံ ကိစ္စံ ဣဓ မညသိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၄၆၀-၄၆၁) ဘောတာပသ၊အိုသျှင်ရသေ့။ဒရိယာ၊ပတ္တမြားဂုဏ်။
သတ္တဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ တိံသ-မတ္တာ၊ သုံးဆယ်အတိုင်းအ
ရှည်ရှိကုန်သော။မယံ၊ငါတို့သည်။ဝဿာမသေ၊နေပါကုန်၏။ မဏိနော၊
ပတ္တမြား၏။အာဘံ၊အရောင်ကို။ ဟညာမ၊ပျက်ဆီးကုန်အံ့။ ဣတိ၊ဤသို့။

၃၈၀   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၆၂)

နော၊ အက္ခိယံတို့၏။ မန္တနံ၊ တိုင်ပင်ခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ ။ ယာဝ
တာ၊ အကြင်မျှလောက်သောညွှန်ဖြင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ မဏိ၊ ပတ္တမြား
ကို။ ဗံသာမ၊ ပွတ်ကုန်၏။ မဏိ၊ ပတ္တမြားသည်။ ဘိယျော၊ ရှေးထက်လွန်
စွာ။ ဝေါဒါယတေ၊ အရောင်ထွက်၏။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ တံ၊ သျှင်ရသေ့ကို။ ဣဒံ၊
ဤအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါကုန်၏။ ဣဇ္ဇေမသ္မိံ၊ အတ္ထေ၊ ဤအရာ၌။
တွံ၊ အသျှင်ရသေ့သည်။ မမ၊ အက္ခိယံ၏။ ကိစ္စံ၊ မေးအပ်သောကိစ္စကို။
ကိံ၊ မညသိ၊ အသို့အောက်မေ့တော်မူသနည်း။ ။

ထိုအခါ။ ထိုဝက်တို့အားကြားလိုရကားဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၆၂) အယံ မဏိ ဝေဠု ရိယော၊ အ-ကာစော ဝိပုလော သုဘော။
နာ-ဿ သက္ကာ သိရိံ ဟန္တု၊ အပက္ကမထ သူကရာ။ ။
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၂) သူကရာ၊ ဝက်တို့အယံ မဏိ၊ ဤပတ္တမြားသည်။ ဝေဠုရိယော၊
ကြောက်မြက်ရွံ့တည်း။ အ-ကာစော၊ မကြမ်း။ ဝါ၊ စဉ့်ကျောက်မဟုတ်။
ဝိပုလော၊ ပြန်ပြောသောအရောင်ရှိ၏။ အဿ၊ ထိုပတ္တမြား၏။ သိရိံ၊ အ
ရောင်ကို။ ဟန္တု၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။ တသ္မာ၊ ထို
သို့မတတ်ကောင်းသောကြောင့်။ တုမေ၊ သင်ဝက်တို့သည်။ အပက္ကမထ၊
ဤပတ္တမြားကိုစွန့်၍အရပ်တပါးဘဲသွားကြကုန်လော့။ ။ (ဤ၌ဒရိသဒ္ဓါ
သည်ခြောက်ကိုမဟော၊ ပတ္တမြားကို ဟောသည်။ အကာစောကိုနှစ်
နက်ပေးသည်မှာ။ အကာစောတိ အကတ္တသော။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ အ
ကာစောတိ ကာစမယော နာဘဝတိ။ ။ ဋီကာ။ ။ ကျမ်းနှစ်ပါးသို့လိုက်
သည်။ သိရိ၊ ဟုရှေးရဿ၊ နောက်ဒီဃ။ ဤ၌ကား အံဝိဘတ်သက်၍ သိရိံ၊
ရှိသည်။ သိရိန္တိ ပဘံ၊ အဋ္ဌကထာတွင်ရကား ဤ၌ အရောင်အဆင်းကို
ဟောသည်။ ။ မဏိဗံသဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ၂၈၅။

၂၈၆-သာလူကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ မာသာလူကဿပိဟယိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသာလူကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ မဟာလောဟိတနွားသည်၊ ညီထွေးစူဠလောဟိတ၊ သင်သည်သာလူကဝက်၏ယာဂုထမင်းကိုမတောင့်တလင့်။ ထိုသတို့သမီးကိုထိမ်းမြားသောနေ့၌ သာလူကကို လက်သုတ်ဟင်းလျှာပြုလို၍ အသားပွားများစိမ့်သောငှာ ထိုသူတို့သည်မွေးကုန်၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့်သာလူကကိုညောင်စောင်းအောက်မှထုတ်၍ သတ်၍အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍အညှိသည်တို့၏အစာလုပ်သည်ကိုမြင်ရကုန်အံ့ဟုဆို၍။ ။

(၄၆၃) မာ သာလူကဿ ဝိဟယိ၊ အာတုရန္တာနိ ဘုဒ္ဓတိ။
အပ္ပေါဿုက္ကော ဘုသံ ခါဒ၊ ဇေတံ ဒိဃာယုလက္ခဏံ။ ။

(၄၆၄) ဣဒါနိ သော ဣဓာဂတိ၊ အတိထိ ယုတ္တိသေဝကော။
အထ ဒက္ခထိ သာလူကံ၊ သယန္တံ မုသလုတ္တရံ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၃-၄၆၄) တာတ၊ ညီထွေးစူဠလောဟိတ။ တံ၊ သင်သည်။ သာလူကဿ၊ သာလူကဝက်၏။ သူကရဘတ္တံ၊ ဝက်စာထမင်းကို။ မာဝိဟယိ၊ မတောင့်တလင့်။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ အယံ၊ ဤသာလူကသည်။ အာတုရန္တာနိ၊ သေအံ့သောအစာတို့ကို။ ဘုဒ္ဓတိ၊ စား၏။ တံ၊ သင်သည်။ အပ္ပေါဿုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်၍။ ဘုသံ၊ ဤ ဖွဲ့ကို။ ခါဒ၊ စိတ်ချချစားလော့။ ဇေတံ၊ ဤအစာသည်။ ဒိဃာယုလက္ခဏံ၊ အသက်ရှည်သောအဖြစ်၏ မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာတည်း။ ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သော၊ ထိုထိမ်းမြားသောယောက်ျားသည်။ ဣဓာ၊ ဤအိမ်သို့။ ယုတ္တိသေဝကော၊ များစွာသောပရိသတ်ဟူသော မှီဝဲဆည်းကပ်သောအခြံအရံနှင့်ယှဉ်လတ်၍။ အတိထိ၊ အညှိသည်သည်။ ဟုတ္တု၊ ဖြစ်၍။ အာဂတိ၊ လာလတ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ မုသလုတ္တရံ၊ သံခွေးတပ်သောကျည်ပွေ့နှင့်တူသော။ ဝါ၊ စပါးထောင်းမောင်းချောက်နှင့်တူသောအထက်နှုတ်ခမ်းရှိသော။ သာလူကံ၊ သာလူကကို။ သယန္တံ၊ သေခြင်းငှာစင်းစင်းအိပ်သည်ကို။ ဒက္ခထိ၊ မြင်ရလတ္တံ့။ ။ ထိုသို့သောနေ့မှနှစ်ရက်လွန်လတ်၍ ထိမ်းမြားခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော်သာလူကကိုသတ်၍လက်သုတ်ဟင်းလျှာ ပြုကုန်၏။ ထိုနွားနှစ်ရက်သည် သာလူက၏ ထိုပျက်စီးခြင်းကိုမြင်၍ ငါတို့၏ဖွဲ့ဟူသောအစား သာလျှင်ကောင်းမြတ်၏ဟုကြံကုန်၏။ ။

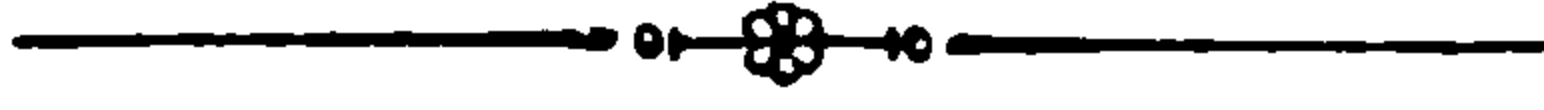
သဗ္ဗညုဂုဏ် ဟုဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ထိုအနက်ကိုပြောဆိုသောငှာ။ ။

၃၀၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၆၅)

(၄၆၅)   ဝိကန္တံ သူကရံ ဒိသ္မာ၊ သယန္တံ မုသလုတ္တရံ။
            ဇရဂ္ဂဝါ ဝိစိန္တေသံ၊ ဝရမ္မာကံ ဘုဿာမိဝ။   ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၆၅) မုသလုတ္တရံ၊ သံခွေးတပ်သောစပါးထောင်း မောင်းချောက် နှင့်တူသောအထက်နှုတ်ခမ်းရှိသော။ သူကရံ၊ သာလုကအမည် ရှိသော ဝက်ကို။ ဝိကန္တံ၊ ငိုမြည်တမ်းလျက်။ သယန္တံ၊ သေခြင်းဌာစင်းစင်းအိပ် သည်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဇရဂ္ဂဝါ၊ နွားအိမ်ကောင် ညီနောင်တို့သည်။ အမ္မာကံ၊ ငါတို့၏။ ဘုဿာမိဝ၊ ဘုသံဇေ၊ အစာဖြစ်သော ဖွဲ့သည်သာ လျှင်။ ဝရံ၊ သေဘေးကင်းသဖြင့်မြတ်၏ဟူ၍။ ဝိစိန္တေသံ၊ ကြံကုန်၏။ ။ (ဘု သာမိဝ၊ ဘုသံဇေဟုဖြတ်။ နိဂ္ဂဟိတ်ကိုမ၊ ရေး။ ဇေတိဏ္ဍဝိပရိတ်ပြု။ အ၊ ကို အာ၊ ရေ၍ဘုဿာမိဝ၊ ပြီးသတည်း။) ။ သာလုကဇာတ်ကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၀၆။

၂၀၇-လာဘဂရဟဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ နာနုဗ္ဗတ္တော၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သောဤလာဘဂရဟဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ အတူနေ တပည့်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၊ အကျင့်အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသော တယောက်သောလုလင် သည်တနေ့သန္တိဆရာသို့ကပ်၍၊ သတ္တဝါတို့အား အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်လာဘ်ဖြစ်သနည်းဟု၊ လာဘ်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သောအ ကျင့်ကိုမေး၏။ ဆရာသည်၊ အမောင်၊ ဤသတ္တဝါတို့အား လေးပါးကုန် သောအကြောင်းတို့ဖြင့်လာဘ်သည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၄၆၆)   နာနုဗ္ဗတ္တော နာပိသုဏော၊ နာနုဇော နာကုတူဟလော။
            မူဠေသု လဘာတေ လာဘံ၊ ဇေတေ အနုသာသနီ။   ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၆) တာတ၊ အမောင်လုလင်။ နာနုဗ္ဗတ္တော၊ သည်းခြေပျက်၍မရှူး သော်လည်း ရှူးသောသူ၏ အမူအရာကိုကျင့်သော။ နာပိသုဏော၊ မိရိုး ဘလာအားဖြင့်ချောပစ်ကုန်းတိုက်တတ်သော အမျိုးမဟုတ်သော်လည်း

ဘောက်ထွင်း၍ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော အကျင့်ကိုကျင့်သော။ နာန
ဇော၊မိရိုးဘလာအားဖြင့်သဘင်သည်မဟုတ်သော်လည်းဘောက်ထွင်း
၍ သဘင်သည့်အမှုအရာကိုကျင့်သော။ နာကုတူဟလော၊မိရိုးဘလာ
အားဖြင့် ဖရိုဖရဲ ပြောဆိုတတ်သော သူမဟုတ်သော်လည်း ဘောက်
ထွင်း၍ဖရိုဖရဲပြောဆိုသောအမှုအရာကိုကျင့်သော။ သတ္တော၊သတ္တဝါ
သည်။မူဠေသု၊ရိက်မဲတွေဝေသောသူတို့၌။လာဘံ၊လာဘ်ကို။လာဘေ၊
ရ၏။သော၊ဤသည်ကား။တေ၊သင့်အား။ ဒိန္နာ၊ ပေးအပ်သော။ အနုသာ
သနီ၊အဆုံးအမတည်း။ ။

တပည့်သည်ဆရာ၏စကားကိုကြား၍လာဘ်ကိုကဲ့ရဲ့လိုရကား။ ။

(၄၆၇) မိရ.တ္ထု တံ ယသ-လာဘံ၊ ခန-လာဘဉ္စ ပြာဟ္မဏ။

ယာ ဝုတ္တိ ဝိနိပါတေန၊ အဓမ္မ-စရဏေနဝါ။ ။

(၄၆၈) အဝိ စေ ပတ္တ.မာဒါယ၊ အန.ဂါရော ပရိဗ္ဗဇေ။

သော.ဝ ဇိဝိကာ သေယျော၊ ယာ စာ.ဓမ္မေန သေနာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၇-၄၆၈) ပြာဟ္မဏ၊ဆရာပုဏ္ဏား။ဝိနိပါတေနဝါ၊ကိုယ်ကိုဖျက်
ဆီးသဖြင့်၎င်း။ အဓမ္မ-စရဏေနဝါ၊မညီမညွတ် တရားမဟုတ်သည်ကို
ကျင့်သဖြင့်၎င်း။ ယာဝုတ္တိ၊ အကြင်အသက်မွေးသော အကျင့်သည်။
အတ္ထိ၊ရှိ၏။တဉ္စဇိဝိတဝုတ္တိ၊ထိုကိုယ်ကိုဖျက်ဆီးလျက်မတရားကျင့်၍အ
သက်မွေးခြင်းကို၎င်း။တိယဝုတ္တိ၊ယါ၊ထိုမတရားသောဇိဝိတဝုတ္တိဖြင့်။
ယသ-လာဘဉ္စ၊ကျော်စောဖြောင့်ကို ရခြင်းသည်၎င်း။ခန-လာဘဉ္စ၊ဥစ္စာ
စည်းစိမ်ကိုရခြင်းသည်၎င်း။မိရတ္ထု၊နိန္ဒာမိ၊ငါကဲ့ရဲ့၏။ ။သပ္ပုရိသော၊
သူတော်ကောင်းသည်။ပတ္တံ၊သပိတ်ကို။အာဒါယ၊ယူ၍။အန.ဂါရော၊နေ
ရာအိမ်မရှိသည်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ ပရိဗ္ဗဇေစေအဝိ၊ အကယ်၍သစ်တပင်
အောံ၊ဝါးတပင်ရင်း ခိုမှီးခြင်းဖြင့်ဆင်းရဲစွာ ရှာစားကျင့်နေရသည်ဖြစ်
စေကာမူ။ ကာယဒုစ္စရိတာဒိ-ဝသေန၊ကာယဒုစရိုက်စသည်တို့၏အစွမ်း
ဖြင့်။အဓမ္မ-စရိယံ၊မတရားသောအကျင့်ကို။ နစရေယျ၊မကျင့်ရာ။ ကိ
ကာရဏာ၊အဘွဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အဓမ္မေန၊ တရားမဟုတ်သော
အကျင့်ဖြင့်။ ယာစသေနာ၊ အကြင်အသက်မွေးခြင်းဌာရာမှီးခြင်းသည်
ကား။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တတော၊ထိုမတရားသဖြင့်အသက်မွေးခြင်းဌာရာမှီး
ခြင်းထက်။ သောဝဇိဝိကာ၊ဤသစ်တပင်ရင်း၊ဝါးတပင်အောံရောက်ရာ

၃၈၄   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၆၆)

စိတ်လျက်သပိတ်လက်စွဲ၍ အမျိုးအိမ်၌ဆွမ်းပန်းခံလျက်အသက်မွေးခြင်း
သည်သာလျှင်။ သေယျော၊ အဆအရာအဆအထောင်အားဖြင့်မြတ်စွာ
၏။ ။ ဤသို့လုလင်သည်ရဟန်းအဖြစ်၏ကျေးဇူးကိုဆို၍တောထွက်၍
ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တရားသဖြင့်ဆွမ်းကိုရှာလျက် အဘိညာဉ်သမာပတ်
တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မဒုပြည်သို့လား၏။ ။ လာဘဂရဟ ဇာတ်ကံ
သတ္တဝံ။ ၂၈၇။

၂၈၈-မစ္ဆုဒ္ဓါနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာတရားသည်၊ အဋ္ဌန္တိ မစ္ဆာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သောဤမစ္ဆုဒ္ဓါနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ တယောက်သောစဉ်းလဲသောကုန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

တရားလောင်းသည်ထိုသပြာထုပ်ကိုမြင်၍မိမိ၏တံဆိပ်ကိုမြင်၍မိမိ
၏ဥစ္စာအဖြစ်ကိုသိ၍ယခုဤတံငါတို့သည် ဤငါးကိုသူတပါးတို့အားသ
ပြာတထောင်ခုနစ်ပဲတို့ဖြင့်ပေးကုန်၏။ ငါတို့အထံသို့ရောက်၍ကား သ
ပြာတထောင်သည်ငါတို့၏ဥစ္စာဖြစ်သောကြောင့် ခုနစ်ပဲတို့ကိုသာလျှင်
ယူ၍ပေးကုန်၏။ ဤအကြောင်းကိုမသိသောတရုတ်တယောက်သောသူကို
ယုံစေခြင်းငှာမတတ်ကောင်းဟုကြံ၍။ ။

(၄၆၆) အဋ္ဌန္တိ မစ္ဆာ အဓိကံ သဟဿံ၊
န သော အတ္ထိ ယော ဣဝံ သဒ္ဓဟေယျ။
မယုဗ္ဗ အဿု ဣဝ သတ္တ မာသာ၊
အဟဋ္ဌိ တံ မစ္ဆုဒ္ဓါနံ ကိဏေယျံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၆) အညေဟိ၊ တပါးသောသူတို့သည်။ ပုစ္ဆိ တာ၊ သင့်ငါးအဘယ်
မျှ အဘိုးထိုက်သနည်းဟုမေးအပ်ကုန်သော။ ကေဝဇ္ဇာ၊ တံငါတို့သည်။
မစ္ဆာ၊ ငါးတို့သည်။ အဓိကံ သဟဿံ၊ ခုနစ်ပဲအလွန်နှင့်တကွ တထောင်
သောသပြာတို့ကို။ အဋ္ဌန္တိ၊ ထိုက်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။
ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဣဝံ ကာရဏံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်

မှော်အားဖြင့်။ အစာနန္တော၊ မသိမူ၍။ မမ၊ ငါ၏။ ဝစနေန၊ စကားဖြင့်။ သဒ္ဓ
 ဟေယျ၊ ဤငါးတို့သည် ဤမျှသော အတိုးကို ထိုက်ကောင်းပေ၏ဟု၊ ယုံ
 ကြည်ရာ၏။ သော၊ ထိုယုံကြည်သော သူသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာယေဝ၊ ထို
 သို့ငါးတကောင်သည် ပင်လျှင် တထောင်နှင့် ခုနစ်ပဲ ထိုက်၏ဟု မယုံကြည်
 သည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင်။ အညေဟိ၊ ငါမှတပါး သောသူတို့သည်။
 နဂဟိတာ၊ မဝယ်မယူအပ်ကုန်။ မယုဂ္ဂမယှံပန၊ ငါ့အားကား။ ဣဝ၊ ဤငါး
 အပေါင်း၌။ သတ္တမာသာ၊ ခုနစ်ပဲသော အတိုးတို့သည်။ အဿု၊ ဖြစ်ကုန်၏။
 ဣတိ၊ ဤသို့။ ကေဝနု၊ တံငါတို့သည်။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ အဟမ္ပိ၊ ငါသည်
 ထည်း။ တံမစ္ဆာဒ္ဓါနံ၊ ကြိပ်နွယ်ဖြင့် ထိုးလျှိုပေါင်းစည်းအပ်သော ထိုငါး
 အပေါင်းကို။ ကိဏေယျံ ကိဏိံ၊ ဝယ်ပြီ။ ။

ဤသို့ဆို၍ အဘယ်ကိုမှီ၍လျှင် ငါသည် ထိုအသပြာတို့ကို ရအပ်ကုန်
 သနည်းဟု ကြံ၏။ ထိုခဏ၌ မြစ်စောင့်နတ်သည် ကောင်းကင်၌ ထင်သော
 အဆင်းဖြင့် ရပ်လျက်၊ ငါကား ဂင်္ဂါစောင့်နတ်တည်း။ သင်သည် ငါးတို့
 အား အကြွင်းဖြစ်သော ထမင်းတို့ကို ပေး၍ ငါ့အား ဒါနအဖို့ကို ဝေ၏။
 ထို့ကြောင့် ငါသည် သင်၏ ဥစ္စာကို စောင့်၏ဟု ပြလိုရကား။ ။

(၄၇၀) မစ္ဆာနံ ဘောဇနံ ဒတွာ၊ မမ ဒက္ခိဏံ မာဒိသိ။
 တံ ဒက္ခိဏံ သရန္တိ ယာ၊ ကတံ အပစိတိံ တယာ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကို ဆို၏။ ။

(၄၇၀) မစ္ဆာနံ၊ ငါးတို့အား။ ဘောဇနံ၊ ထမင်းကို။ ဒတွာ၊ ပေးလှူ၍။ မမ၊
 ငါ့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူအဖို့ကို။ မာဒိသိ၊ သင်ပေးဝေ၏။ တယာ၊ သင်
 သည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူအဖို့ကို ပေးဝေခြင်းဟု ဆိုအပ်
 သော။ တံအပစိတိံ၊ ထိုငါ့အား ပူဇော်ခြင်းကို။ သရန္တိ ယာ၊ အောက်မေ့
 သော ငါသည်။ တဝ၊ သင်၏။ ဣဒံ၊ ဤဥစ္စာကို။ ရက္ခိတံ၊ စောင့်အပ်၏။ ။

ဤစကားကို ဆို၍ ထိုနတ်သည် ဘုရားလောင်းအား ညီသည်ပြုအပ်
 သော စဉ်းထဲသော အမှုအလုံးစုံကို ဆို၍၊ ဤသူသည် ယခုလုံးခြောက်
 ဇာတ်သဖြင့် အိပ်၏။ ပြစ်မှားသော စိတ်ရှိသော သူအား စီးပွားမည်သည် မ
 ရှိ။ ငါသည် ကား သင်၏ ဥစ္စာသည် မပျက်စီးစေလင့်ဟု ဥစ္စာကို ဆောင်ခဲ့
 ၍ သင့်အား ပေး၏။ ဤဥစ္စာကို ညီခိုးသူအား မပေးမူ၍ သင်သာလျှင် ယူ
 လော့ဟု ဆို၍။ ။

၃၈၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၄၇၁)

(၄၇၁) ပဒုဋ္ဌ-စိတ္တဿ န ဖါတိ ဟောတိ၊
န စာဝိ တံ ဒေဝတာ ပူဇယန္တိ။
ယော ဘာတရံ ပေတ္တိကံ သာပတေယျံ၊
အဝဇ္ဇယိ ဒုက္ကဋ-ကမ္မကာရိ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၁) ဒုက္ကဋ-ကမ္မကာရိ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပေတ္တိကံ၊ အဘမှလာသော အမွေ ဥစ္စာဖြစ်သော။ သာပတေယျံ၊ ဥစ္စာနှစ်ကို။ အ-ဒါတု-ကာမော၊ မပေးလိုသည်ဖြစ်၍။ (ထည့်)။ ဘာတရံ၊ အစ်ကိုယ်ကို။ အဝဇ္ဇယိ၊ ထည့်စား၏။ ပဒုဋ္ဌ-စိတ္တဿ၊ လောဘ၊ မါယာ၊ မိစ္ဆာဝိတက်၊ ပျက်ဆီးအပ်သောစိတ်ရှိသော။ ဇေဝဉ္စပဿ၊ ဤကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်အား။ (ထည့်)။ ဖါတိ၊ မျက်မြင်လောကဤဘဝတမလွန်လောက၌ပွားစီးခြင်းမည်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ထိုသို့ညစ်ပတ်ထည့်စားတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဒေဝတာပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ နပူဇယန္တိ၊ ထိုသူ၏ ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် မပူဇော်ကုန်သည်သာတည်း။ ။ ဤသို့နတ်သည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်မှားသော ခိုးသူအား အသပြာကိုပေးစေခြင်းငှာအလိုမရှိ၍ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကားဤသို့ပြုအံ့သောငှာမတတ်ကောင်းဟု ညီအားလည်း ငါးရာသောအသပြာတို့ကိုပိုစေသလျှင်ကတည်း။ ။ (အဟဋ္ဌိ၊ နှိ၊ ဝိသဒ္ဓါဖြင့်တံငါတို့လည်း ငါ့အားချနစ်ပဲသာအဘိုးဆိုကုန်၏။ ငါလည်းဝယ်၏ဟုပေါင်းသတည်း။ မစ္ဆ၊ ဒွါနန္တိ မစ္ဆဝဂ္ဂံ၊ အဋ္ဌကထာဘွင့်ရကား၊ ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ဗဟက်နှစ်ထိုးလျှို၍အပေါင်းအရပြုအပ်သောငါးအပေါင်းကို မစ္ဆ၊ ဒွါနန္တိ ဆိုသည်။ ဥပုဗ္ဗဒေဝာတ်။ ဒေပါလနေ။ ဒါယတိ။ ဒါနံ။ ဥဒ္ဓံဒါနံ ဥဒ္ဓါနံ။ ဥဒ္ဓံ၊ အထက်၌ ဒါနံ၊ စောင့်တတ်သည်တည်း။ ဥဒါနံ၊ အထက်၌စောင့်တတ်သည်။ မစ္ဆာနံ ဥဒ္ဓါနံ မစ္ဆ၊ ဒွါနန္တိ၊ ပြု။ ဖရိဖရေတဖြင်တကွမကြိတပေါင်းထည်းယူလွယ်စိပ်သောငှာ ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ထိုးလျှို ခွဲထိ အပ်သော ငါးအပေါင်းရသတည်း။) ။ ။ မစ္ဆ၊ ဒွါနန္တိ ဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၈၈။

—————*—>—<—*—————
၂၈၆-နာနာဆန္ဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်

စွာဘုရားသည်၊ နာနာဆန္ဒမဟာရာဇ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနာနာဆန္ဒဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ဆုရှစ်ပါးရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်၊ ပုဏ္ဏား၊ သင့်အား ငါကြည်ညို၏၊ ဆုကိုယူလော့ဟုဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သားမယားတို့နှင့်တိုင်ပင်၍ ယူပါအံ့ဟုဆို၏။ သွားချေတိုင်ပင်၍ လာလော့ဟုမင်းဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည် သွား၍ ပုဏ္ဏားမ၊ သား၊ ချွေးမ၊ ကျွန်မတို့ကိုခေါ်၍ မင်းသည် ငါ့အား ဆုကိုပေး၏။ အဘယ်ဆုကိုယူအံ့နည်းဟုမေး၏။ ပုဏ္ဏားမသည် ငါ့တို့နွားမတရားကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ဆတ္တမာဏဝမည်သော သားသည် ငါ့တို့ကုမုဒြာကြာအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သိန္ဓောမြင်းလေးစီးတို့ဖြင့် ကအပ်သော ရထားကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ချွေးမသည် ပတ္တမြားနားရောင်းကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော တန်းဆာကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏားမသည် သောကျွန်မသည် ငါ့တို့ဆုံ၊ ကျည်ပွေ့၊ မန်း၊ အိုး၊ တို့ကိုဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည် မင်း၏အထံသို့ သွား၍၊ ပုဏ္ဏား၊ သင်သည် သားမယားကို မေးခဲ့ပြီလော့ဟုဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ မေးခဲ့ပါပြီ။ ထိုသူတို့သည် အထူးထူးသော အလိုရှိကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၄၇၂) နာနာ-ဆန္ဒ မဟာ-ရာဇ၊ ဧကာ-ဂါရေ ဝသာမသေ။
အဟံ ဂါမ-ဝရံ ဣစ္ဆေ၊ ပြာဟ္မဇာတိ စ ဂဝံ သတံ။ ။

(၄၇၃) ပုဏ္ဏော စ အာဇည-ရထံ၊ ကညာ စ မဇာ-ကုဏ္ဍလံ။
ယာ စေ-သာ ပုဏ္ဏိကာ ဇန္ဓိ၊ ဥဒုက္ခလံ-ဘိကင်္ဂိတိ။ ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၇၂-၄၇၃) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ နာနာ-ဆန္ဒ၊ အထူးထူးသော အလိုရှိကုန်သော။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဧကာ-ဂါရေ၊ တစ်အိမ်ထည်း၌။ ဝသာမသေ၊ နေကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဂါမဝရံ၊ ရွာမြတ်ကို။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိ၏။ ပြာဟ္မဇာတိ၊ ပုဏ္ဏားမသည် ကား။ ဂဝံ သတံ၊ နွားမတရားကို။ အဘိကင်္ဂိတိ၊ အလိုရှိ၏။ ။ ပုဏ္ဏော စ၊ သားသည် ကား။ အာဇည ရထံ၊ အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားကို။ အဘိကင်္ဂိတိ၊ အလိုရှိ၏။ ကညာ စ၊ ချွေးမသည် ကား။ မဇာ-ကုဏ္ဍလံ၊ ပတ္တမြားနားရောင်းကို။ အဘိကင်္ဂိတိ၊ အလိုရှိ၏။ အမှာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဃရေ၊ အိမ်၌။ ပုဏ္ဏိကာ၊ ပုဏ္ဏားအ

၃၈၈ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၇၄)

မည်ရှိသော။ယာသောဒါသိ၊အကြင်ကျွန်မသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သာစ၊ထို
ကျွန်မသည်ကား။ ဇန္တိ၊မိမိယုတ်သောကျွန်မဖြစ်၍။ ဥဒုက္ခလံ၊ဆုံကျည်
ပွေ့ကို။အဘိကင်္ခိတိ၊အလိုရှိ၏။ ။

မင်းသည်ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား အလိုရှိတိုင်းကို ပေးကြကုန်ဟု
စေလိုရကား။ ။

(၄၇၄) ဗြာဟ္မဏဿ ဂါမ-ဝရံ၊ဗြာဟ္မဏိယာ ဂဝံ သတံ။
ပုတ္တဿ အာဇည-ရထံ၊ကညာယ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ။
ယ-ဇ္ဇေ-တံ ပုဏ္ဏိ-ကံ ဇမ္ဗိ-၊ပဋိပါဒေထု-ဒုက္ခလံ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၄) ဗြာဟ္မဏဿ၊ပုဏ္ဏားအား။ဂါမဝရံ၊ရွာမြတ်ကို။ဗြာဟ္မဏိယာ၊
ပုဏ္ဏားမအား။ဂဝံသတံ၊ခွားမတရာကို။ပုတ္တဿ၊သားအား။ အာဇညရ
ထံ၊အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားကို။ ကညာယ၊ချွေးမအား။ မဏိ-
ကုဏ္ဍလံ၊ပတ္တမြားနားရောင်းကို။ ယံဝေတံဒါသိ၊အကြင်ကျွန်မကို။ ဇမ္ဗိ-
ထိုအိမ်တွင်အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ပုဏ္ဏိ-ကံ၊ပုဏ္ဏာဟူ၍။ဝဒတိ၊ပုဏ္ဏား
ဆို၏။ တဿာစ၊ထိုပုဏ္ဏာမည်သော ကျွန်မအားလည်း။ ဥဒုက္ခလံ၊ဆုံ
ကျည်ပွေ့ကစသည်တသွန်ကျွန်အသုံးအဆောင်ကို။ ပဋိပါဒေထ၊အလို
ရှိတိုင်းမဆိုင်းမနှေးပြည့်စုံအောင် ပေးကြကုန်လော့။ ။နာနာဆန္ဒဇာ
တကံ နဝမံ။၂၈၉။

၂၉၀-သီလဝိပံသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတက်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သီလံကိရေဝကလျာဏံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသီလဝိပံသဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သီလကိုစုံစမ်းသောတယောက်သောပုဏ္ဏား
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါပုရောဟိတ်ကိုမင်းသည်အဘွဲ့ကြောင့်ဤသဘောရှိသော
အမှုကိုပြုသနည်းဟုမေး၏။ပုရောဟိတ်သည်မိမိ၏သီလကိုစမ်းလိုသည်
၏အဖြစ်ကြောင့်ပြု၏ဟုဆိုလို၍။ ။

၂၉၀-သီလဝိပဿနာ (၄၇၅)

(၄၇၅) သီလံ ကိရေ.ဝ ကလျာဏံ၊ သီလံ လောကေ အနုတ္တရံ။
ပဿ ဧဝာရ-ဝိသော နာဂေါ၊ သီလဝါ.တိ န ဟညတိ။ ။

(၄၇၆) သော.ဟံ သီလံ သမာဒိသံ၊ လောကေ အနုမတံ သိဝံ။
အရိယ-ဝုတ္တိ-သမာစာရော၊ ယေန ဝုစ္စတိ သီလဝါ။ ။

(၄၇၇) ဥာတိနဉ္စ ပိယော ဟောတိ၊ မိတ္တေသု စ ဝိရောစ တိ။
ကာယဿ ဘေဒါ သုဂတိံ၊ ဥပပဇ္ဇတိ သီလဝါ။ ။

• ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၇၅-၄၇၇) လောကေ၊ လူ့ရှုခွံ။ သီလံ ဇေဝ၊ သီလသည်သာလျှင်။ ကလျာဏံ၊ တင့်တယ်ကောင်းမြတ်၏။ သီလံ၊ သီလသည်သာလျှင်။ အနုတ္တရံ၊ မိမိထက်အလွန်အကဲမရှိမြတ်ထွဋ္ဌာ၏။ ဇေဝံ၊ ဤသို့။ ပဏှိတာ၊ ဘုရားအစွာရှိသောပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ ကိရေ၊ ဆိုကုန်သတတ်။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။ ဧဝာရ-ဝိသော၊ ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိသော။ နာဂေါ၊ မြွေကို။ ဝါ၊ မြွေသည်။ သီလဝါ.တိ၊ သီလရှိ၏ဟူ၍။ န ဟညတိ၊ မိမိကိုလည်းသူတပါးမညှဉ်းဆဲအပ်၊ သူတပါးကိုလည်းမိမိမညှဉ်းဆဲတတ်။ ယေန၊ အကြင်သီလကြောင့်။ သီလဝါ၊ သီလရှိသောသူကို။ အရိယ-ဝုတ္တိ-သမာစာရော၊ ဘုရားစသောအရိယာတို့၏ အကျင့်ကိုကျင့်ပေသသူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ချီးမွမ်းအပ်၏။ လောကေ၊ လူ့ရှုခွံ။ သိဝံ၊ မရှိဘေးဘျမ်းငြိမ်းချမ်းသောအကျင့်ဟူ၍။ အနုမတံ၊ ပညာရှိတို့သည်ဝန်ခံအပ်သော။ တံသီလံ၊ ထိုသီလကို။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ သမာဒိသံ၊ သမာဒိယိဿာမိ၊ ဆောက်တည်အံ့။ ။ သီလဝါ၊ သီလရှိသောသူသည်။ ဥာတိနဉ္စ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း။ ပိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မိတ္တေသုစ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏အလယ်၌လည်း။ ဝိရောစတိ၊ ရဲရဲညီးညီး၊ တောက်ထိန်မီးသို့၊ အံ့ချီးမဝ၊ တောက်ပထွန်းလင်း၏။ ကာယဿ၊ ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ သုဂတိံ၊ သုဂတိသို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ကပ်ရ၏။ ။ သီလဝိပဿနာတကံ ဒသမံ။ ၂၉၀။ အတ္တန္တရဝဂ္ဂေါ စတုတ္ထော။ ။ တဿု.ဒွါနံ။ ။

အတ္တန္တရံ၊ သေနကဉ္စ၊ ၀ နုကီ၊ သိရိဇာတကံ၊
မဏိသူကရ၊ သာလူကံ၊ လာဘဂရဟ၊ မစ္ဆုဒွါနံ၊
နာနာဆန္ဒံ၊ သီလဝိပဿကံ၊ အတ္တန္တရဝဂ္ဂေါတိဝုစ္စတိ။ ။

၃၆၀ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၇၈)

(၅-ဣန္ဒဝဂ်)

၂၆၁-သုရာဇာဓိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗကာမဒဒံကုမ္ဘီ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤသုရာဇာဓိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တူကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍။ ။

(၄၇၈) သဗ္ဗ-ကာမ-ဒဒံ ကုမ္ဘီ၊ ကုဇုံ လဒ္ဓါန ရတ္တကော။

ယာဝ နံ အနုပါလေတိ၊ တာဝ သော သုခ-မေဇတိ။ ။

(၄၇၉) ယဒါမတ္တော စ ဒိတ္တော စ၊ ပမာဒါ ကုမ္ဘီ-မတ္တိဒါ။

တဒါ နဂ္ဂေါ စ ပေါဠော စ၊ ပစ္ဆာ ဗာလော ဝိဟညတိ။ ။

(၄၈၀) ဝေ-မေဝ ခနံ လဒ္ဓါ၊ ပမတ္တော ပရိဘုဒ္ဓတိ။

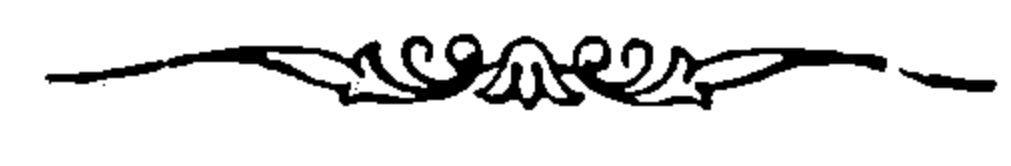
ပစ္ဆာ တပတိ ဒုဗ္ဗေခေ၊ ကုဇုံ ဘိတွာ-ဝ ရတ္တကော။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၇၈-၄၈၀) ရတ္တကော၊ သေသောက်ကြူးသည်။ သဗ္ဗကာမဒဒံ၊ အ
လုံးစုံသောဝတ္ထုကာမကိုပေးခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော။ ကုဇုံ၊ သပိတ်ကဲ့သို့
အနားမတို လည်အထွတ်ရှိသော။ ကုမ္ဘီ၊ အိုးကို။ လဒ္ဓါန၊ ရ၍။ ယာဝ၊ အ
ကြင်မျှလေသောကာလပတ်လုံး။ နံ၊ ထိုအလုံးစုံသောဝတ္ထုကာမကိုပေး
တတ်သောအိုးကို။ အနုပါလေတိ၊ မကွဲမပျောက် စောင့်ရှောက်နိုင်၏။
တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ သော၊ ထိုသေသောက်ကြူး
သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ မေဇတိ၊ ရ၏။ ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ သော၊ ထို
သေသောက်ကြူးသည်။ မတ္တောစ၊ သေရစ်မှူးသည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ ဒိတ္တော
ဂတ္တိတောစ၊ ဟော့ရမ်းကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ ပမာဒါ၊ မေ့
လျော့သဖြင့်။ ကုမ္ဘီ၊ အိုးကို။ အတ္တိဒါ၊ ကောင်းကင်သို့မြောက်၍ခံလျက်
လက်မှချော်ကျ၍ခွဲသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ နဂ္ဂေါ
စ၊ အဝတ်အချည်းနှီးဖြစ်၍ ၎င်း။ ပေါဠောစ၊ ရံခါပုဆိုးခွမ်းကို ဝတ်၍ ၎င်း။
သောဗာလော၊ ထိုမိက်စွာသော သေသောက်ကြူးသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်
၌။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲရာ၏။ ။ ရတ္တကော၊ သေသေသံကြူးသည်။
ကုဇုံ၊ အိုးကို။ ဘိတွာ၊ ခွဲ၍။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ တပတိဝေ၊ စိုးရိပ်ပူပန်ရ၏သို့။

၂၆၂-သုပတ္တဇာတ်။ (၄၈၁)

ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ ယောဒုမ္မေခေ၊ အကြင်သူ့မိက်သည်။ ဝနံ၊ ဥစ္စာ
ကို၊ လဒ္ဓါ၊ ရ၍။ ပမတ္တော၊ သေဝံစားမေ့လျော့သည်ဖြစ်၍။ ပရိဘုဒ္ဓတိ၊ သုံး
စား၏။ သောဒုမ္မေခေ၊ ထိုသူ့မိက်သည်။ ပစ္စွာ၊ နောက်၌။ တပတိ၊ ရိုးရိပ်
ပူပန်ရ၏။ ။ သုရာဃာဓူဇာတကံ ပဌမံ။ ၂၆၁။

၂၆၂-သုပတ္တဇာတ်။

နှုတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဗာရာဏသျှိ မဟာရာဇ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤသုပတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဗိမ္မာဒေဝီထေရီမအား အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်
သည် ပေးအပ်သော ငါးကြင်းသားအရသာ၊ အသစ်ဖြစ်သော ထောပတ်
နှင့် ရောသော သလေးဆွမ်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ စဖိုသည်သည် ကျိုးစစ်သူကြီးကို မင်း၏အထံသို့ ဆောင်၏။
ထိုစစ်သူကြီးကျိုးကို မင်းသည်၊ ကျိုး၊ သင်သည် ငါ့ကိုလည်း မရှက်၊ စဖို
သည်၏ နှာခေါင်းကိုလည်း ဖြတ်၏။ ထမင်းခွက်တို့ကိုလည်း ခွဲ၏။ မိမိအ
သက်ကိုမစောင့်၊ အဘွဲ့ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို ပြုသနည်း
ဟုမေး၏။ ကျိုးသည်၊ မြတ်သော မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ကျိုးမင်းသည်
ဗာရာဏသီပြည်ကို မှီ၍ နေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုကျိုးမင်း၏ စစ်သူကြီး
တည်း။ ထိုကျိုးမင်း၏ သုဗဿာမည်သော မိဘုရားသည် သင်မင်းကြီး
တို့၏ စားတော်ကို စားလို၏။ ကျိုးမင်းသည် ကျိုးမိဘုရား၏ ချင်ခြင်းကို အ
ကျွန်ုပ်အား ကြား၏။ အကျွန်ုပ်သည် ကျိုးမင်းအထံ၌ လျှင်အသက်ကို ဝံ့န့၍
လာ၏။ ယခုအကျွန်ုပ်သည် ကျိုးမင်းသို့ စားဘွယ်ကို ပို့စေအပ်ပြီ။ အကျွန်ုပ်
၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်ပြီ။ ဤအကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်
သည် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို ပြု၏ဟု ပြလိုရကား။ ။

- (၄၈၁) ဗာရာဏသျှိ မဟာရာဇ၊ ကာက-ရာဇာ နိဝါသကော။
အသီတိယာ သဟဿေဟိ၊ သုပတ္တော ပရိဝါရိတော။ ။
- (၄၈၂) တဿ ဒေါဟဠိနိ ဘရိယာ၊ သုဗဿာ ဘက္ခိတု ဝိစ္စတိ။
ရညော မဟာနသေ ပက္ကံ၊ ပစ္စန္ဓိ ရာဇ-ဘောဇနံ။ ။

၃၉၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၈၃)

(၄၈၃) တေသာဟံ ပဟိတော ဒုတော၊ ရညောစမိ ဣဓာဂတော။

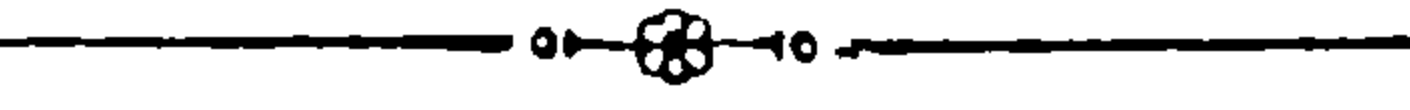
ဘတ္တု အပဓိတိံ ကုမ္ဘိနာသာယမကရံ ဝဏံ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၈၁-၄၈၃) မဟာရာဇာမြတ်သောမင်းကြီး။ ဗာရာဏသီ၊ ဗာရာဏသီယံ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌။ သုပတ္တော၊ သုပတ္တအမည်ရှိသော။ ကာက-ရာဇာ၊ ကျီးမင်းသည်။ အသိတိယာ သဟဿေဟိ၊ ရှစ်သောင်းသော ကျီးတို့သည်။ ပရိဝါရိတော၊ ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍။ နိဝါသကော၊ အမြဲနေ၏။ ။ တုဿ၊ ထိုသုပတ္တအမည်ရှိသောကျီးမင်း၏။ သုဖဿ၊ သုဖဿအမည်ရှိသော။ ဘရိယာ၊ မိဘုရားသည်။ ဒေါဟဋ္ဌိနိ၊ ဖြစ်သောချင်ခြင်းရှိ၍။ ရညော၊ အရှင်မင်း၏။ မဟာနဿေ၊ ပွဲတော်အိမ်၌။ ပက္ကံ၊ အထူးထူးအပြားပြားသော ဇိယာကရဝေ၊ အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ချက်အပ်သော။ ပစ္စန္ဒိ၊ အသီးသီးအထိုးများစွာထိုက်သောငှက်သိုက်ငါးအမဲစသော အဆောင်အဦအထူးရှိသော။ ရာဇ-ဘောဇနံ၊ မင်းထိုက်ဘောဇဉ်ကို။ ဘက္ခိတံ၊ ပွဲတော်တည်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေသံ၊ ထိုရှစ်သောင်းခြံရံ စံနေတော်မူသော ကျီးမင်းမိဘုရားတို့၏။ ဒုတော၊ တမန်တည်း။ ရညောစ၊ ငါတို့အရှင် သခင်ကျီးမင်းသည်လည်း။ ပဟိတော၊ မိဘုရားတို့စားတော်အစာဆောင်ပိမ့်သော ငှာစေအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဣဓာဤအရပ်သို့။ အာဂတော၊ လာသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ သွာဟံသောအဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ဇေံ၊ ဤသို့။ အာဏတ္တော၊ စေတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဘတ္တု၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်သခင်ကျီးမင်းအား။ အပဓိတိံ၊ ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းကို။ ကုမ္ဘိကရောမိ၊ ပြုပေအံ့။ မဟာ-ရာဇာမြတ်သော မင်းကြီး။ ဣမိနာကာရဏေန၊ အရှင်ကျေးဇူး ထိမ်မြူး မမူပူဇော်လိုသောဤအကြောင်းကြောင့်။ တုမေစ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို။ ဇိဝိတဉ္စ၊ အကျွန်ုပ် အသက်ကို၎င်း။ အဂ္ဂဟေတွာ၊ မရေတွက်မူ၍။ ဘတ္တဘာဇနံ၊ ပွဲတော်အုပ်ကို။ ပါတေတံ၊ ချစ်မ့်သောငှာ။ ဘတ္တဟာရကဿ၊ ပွဲတော်ဆောင်သောသူ၏။ နာသာယံ၊ နှာသီး၌။ မုခတုဏှကေန၊ သံညှပ်နှင့်တူသောနှုတ်သီးဖြင့်။ ဝဏံ၊ စုတ်ပြတ်သောအနားကို။ အကရံ၊ ပြုပြီ။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ရညော၊ အကျွန်ုပ်တို့အရှင်သခင်ကျီးမင်းအား။ အပဓိတိံ၊ အသက်ဖြင့်ပူဇော်သောအမှုကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ တုမေ၊ အချွင်မင်းကြီးတို့သည်။ ယံ၊ အကြင်ဒဏ်ကို။ ဣစ္ဆထ၊ အလိုရှိကုန်၏။ တံ

၂၉၃-ကာယနိဗ္ဗိန္ဒူဇာတ်။ (၈၄၃)

ဒဏ္ဍံ၊ ထိုဒဏ်ကို။ ကရောထ၊ အလိုရှိရာပြုကာမူ။ ။မင်းသင်္ဃိုက်ကျိုးစစ်သူ
 ကြီး၏စကားကိုကြား၍ လူဖြစ်ကုန်သောငါတို့သည် ကြီးစွာသောစည်း
 စိမ်ကိုပေးကုန်လျက်လည်း ငါတို့အားချစ်စိမ့်သောဌာ မတတ်နိုင်ကုန်။
 ရွာအစရှိသည်တို့ကို ပေးကုန်လျက်လည်း ငါတို့အား အသက်ကိုပေး
 သောသူကိုမရကုန်။ ဤသတ္တဝါကားကျိုးဖြစ်လျက် မိမိအသက်ကိုကျိုး
 မင်းအားစွန့်၏။ အလွန်လျှင်သူတော်ကောင်း၏ သာယာစွာသော အသံရှိ
 ၏။ တရားဟောတတ်၏ဟုဂုဏ်ကျေးဇူးခွံကြည်ညို၍ ထို ကျိုးစစ်သူကြီး
 ကိုထီးဖြူဖြင့်ပူဇော်၏။ ကျိုးစစ်သူကြီးသည် မိမိရသောထီးဖြူဖြင့် မင်း
 ကိုလျှင်ပူဇော်၍ ဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးတို့ကိုဆို၏ မင်းသည် ဘုရား
 လောင်းကိုခေါ်စေ၍တရားနာ၍နှစ်ချကုန်သောကျိုးတို့အားလည်းမိမိစား
 သောနည်းဖြင့်ထမင်းအစာကိုမပြတ်ပေး၏။ ကြွင်းသော ကျိုးတို့အားနေ
 တိုင်းနေတိုင်း ဆန်တအမွဏချက်ထမင်းကို ပေး၏။ မိမိသည်လည်းဘု
 ရားလောင်းအဆုံးမခွံတည်၍ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေး
 ၍ပဉ္စသီတို့ကိုစောင့်၏။ သုပတ္တကျိုးမင်း၏အဆုံးအမသည်ကား အနှစ်ချ
 ရာတည်၏။ ။(ဗာရာဏသျှ၊ ဗာရာဏသီယံဖြတ်၍။ ယ၊ နှောင်းရာသရ
 ကျေ၍ ဗာရာဏသျှ၊ ပြီးသည်။ ။မစ္ဆဝံသဝိကတီသု ပစ္စေကမေတ္ထမ
 ဟယန္တိ ပစ္စယံ။ ။တ္ထေဘောဇနောန္တံ။ မစ္ဆဝံသဝိကတီသု၊ ငါးအမဲအထူး
 တို့တွင်။ ပစ္စေကံ၊ အသီးသီး။ မဟယန္တံ၊ အဘိုးများစွာထိုက်သေ၊ ငှက်သိုက်
 ငါးအမဲအဆော်အဦသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ကြောင့်။ တံဘောဇ
 နံ၊ သည်။ ပစ္စယံ၊ မည်၏။ ။ကုမ္ပိ၊ ကိုကရောမိ၊ ဘွင့်သောကြောင့်၊ ကရ
 ဇာတ်၊ မိမိဘတ်သက်၍။ ကွစိဓာတုသုတ်ဖြင့်ပြီးသတည်း။) ။ သုပတ္တဇာ
 တကံ ဒုတိယံ။ ၂၉၂။

၂၉၃-ကာယနိဗ္ဗိန္ဒူဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု
 မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓဿမေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
 ဆင်အပ်သောဤကာယနိဗ္ဗိန္ဒူဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း
 သုံးနေဘော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောယောက်ျားကိုအကြောင်းပြု၍ဟော
 တော်မူ၏။ ။

၃၉၄ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၈၄)

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤရောဂါမှထမြောက်လတ်သော်ရဟန်းပြု အံ့ဟုကြံ၍တစ်စုံတစ်ခုလျှင်ဖြစ်သောသင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ဆေးကို ရ၍ရောဂါကင်း၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်နေလျက်ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဤသို့သဘောရှိသော ဈာန်ချမ်းသာမည်သည်ကိုမရစဘူးဟုဥဒါန်းကျူးလိုရကား။ ။

(၄၈၄) ဖုဠ္ဏဿ မေ အညတရေန ဗျာမိနာ၊
ရောဂေန ဗာဠံ ဒုခိတဿ ရုပ္ပတော။
ပရိသုဿတိ ဝိပ္ပုဗ္ဗိဒံ ကဠေဝရံ၊
ပုပ္ဖံ ယထာ ပံသုနိ အာတပေ ကတံ။ ။

(၄၈၅) အဇညံ ဇည-သင်္ခါတံ၊ အသုစိံ သုစိ-သမ္ပတံ၊
နာနာ-ကုဏပ-ပရိပူရံ၊ ဇည-ရူပံ အ-ပဿတော။ ။

(၄၈၆) ဝိရုတ္တုမံ အာတုရံ ပူတိ-ကာယံ၊ ဇေဂ္ဂန္တိယံ အသုစိ ဗျာမိ-ဓမ္မံ။
ယတ္ထုပ္ပမတ္တာ အဓိမုန္တိ တာ ပဇာ၊
ဟာပေန္တိ မဂ္ဂံ သုဂတူပပတ္တိယာ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၈၄-၄၈၆) အညတရေန၊ ကိုးဆဲရှစ်ပါးသောရောဂါ တို့တွင်တပါး ပါးဖြစ်ထသော။ ဗျာမိနာ၊ နှိပ်စက်တတ်ထသော။ ရောဂေန၊ ပဏ္ဍုရောဂါ သည်။ ဖုဠ္ဏဿ၊ တွေ့ထိအပ်သည်ဖြစ်၍။ ရုပ္ပတော၊ ဗာဒိယမာနဿဝိဠိယ မာနဿ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဗာဠံ၊ အသည်းအသန်ပြင်းပြ စွာ။ ဒုက္ခိတဿ၊ သည်းမခံသာသောဆင်းရဲသို့ရောက်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ဣဒံ ကဠေဝရံ၊ ဤကိုယ်ကောင်သည်။ အာတပေ၊ ပူသော။ ပံသုနိ၊ သဲအပြင်၌။ ကတံ၊ ပစ်ချအပ်သော။ ပုပ္ဖံ၊ သိမ်မွေ့သောပန်းသည်။ ပရိသုသေယျယ ထာ၊ သွေ့မြောက်၏သို့။ ဇေတထာ၊ ထို့ အတူ။ ဝိပ္ပုဗ္ဗိဒံ၊ လျှင်စွာ။ ပရိသုဿဟိ၊ ခြေတတ်၏။ ။ နာနာကုဏပပရိပူရံ၊ ခေါင်းပါးခွံမွှေး၊ သစ်ထဲဆွေးသို့၊ ညစ်ကြေးလိမ်းကျံ၊ ဆံ၊ အမွှေး၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ လွှား၊ အရေ၊ အ သား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ခြင်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမွှေး၊ အဖျဉ်း၊ အ ဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစါသစ်၊ အစါပေါင်း၊ ဦးနှောက်၊ သည်းခြေ၊ လလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ချွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင် ငယ်၊ သုံးဆဲရှစ်ပါး အထူးထူးအပြားပြားသော အပုပ်အနှက်ထက်ဝန်း

ကျင်ပြည့်လျှံသောဤကိုယ်ကောင်သည်။ အပဿတော၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အ
 နတ္တအသုဘလက္ခဏာကိုပိပဿနာဖြင့်မရှုသောဗါလပုထုဇဉ်အား။ အ
 ဇဉ်၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာအမနာပဖြစ်လျက်။ ဇညသင်္ခါတံ၊ အပ္ပဒိုကူလမနာပ
 ဟုခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ အ-သုစိံ၊ မစင်မကြယ် ရွံရှာတွယ် ဖြစ်
 လျက်။ သုစိသမ္ပတံ၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နှစ်သက်တွယ်ဟု သမုတ်အပ်
 ၏။ ဇညရူပံမနာပံသာရရူပံ ပရိစောက္ခသဘာဝံ၊ နှလုံးကို ပွားစေတတ်
 ကောင်းမြတ်သောသဘောရှိသည် စင်ကြယ်သောသဘောရှိသည်။ ဝါ၊
 နှလုံးနှစ်သက်စိုက်စက်ခေါ်အပ်သောသဘောရှိသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဥ
 ပဋ္ဌာတိ၊ ထင်၏။ အက္ခိမ္မာ၊ မျက်စိမှ။ အဂ္ဂိဂူထကော၊ မျက်ချေးသည်။ သဝ
 တိ၊ ယိုစီး၏။ နာသာယ၊ နှာခေါင်းမှ။ သိဃိာဏိကံ၊ နှပ်သည်။ သဝတိ၊
 ယိုစီး၏။ ဣတိအာဒိနာ၊ ဤသို့အစရှိသော။ နယေန၊ နည်းဖြင့်။ ပကာသိ
 တော၊ ပြုအပ်သော။ အဿ၊ တလံမျှလောက်သော အစောက်ရှိသောဤ
 ကိုယ်၏။ သဘာဝေါ၊ အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တအသုဘသဘောသည်။ ဗာလာနံ၊
 ပိပဿနာပညာကင်းသောပုထုဇဉ်ဗာလတို့အား။ နဥပဋ္ဌာတိ၊ ဟုတ်မှန်
 တိုင်းမထင်။ ။ ယတ္ထ၊ အကြင်မစင်မကြယ် ရွံတွယ်စက်ဆုပ်အကောင်
 ပုပ်၌။ ပဇာ၊ အန္ဓဗါလပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ရစ်မှူး
 ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဓိမုန္တိတာ၊ ကိလေသာဟူသော တွေဝေ မိန်းမော
 ခြင်းဖြင့်အလွန်မိန်းမောတွေဝေကုန်သည်ဖြစ်၍။ လဂ္ဂါ၊ ရာဂဖြင့်ကပ်ငြိ
 ကုန်သည့်ဖြစ်၍။ အပါယမပ္ပံ၊ အပါယ်လမ်းကြောင်းဖြစ်သောဒုစရိုက်ကို။
 ပူရေတွာ၊ ပြည့်စေကုန်၍။ (ထည့်)။ သုဂတူပပတ္တိယာ၊ လူ့ပြည်နတ်ရပ်
 ကောင်းမြတ်သောဂတိ၌ဖြစ်ခြင်း၏။ မပ္ပံ၊ အကြောင် ဖြစ်သောကုသိုလ်
 သုစရိုက်ကို။ ဟာပေန္တိ၊ ဆုတ်ယုတ်စေကုန်၏။ အာတုရံ၊ အမြဲကျင်နာ
 သောသဘောရှိထသော။ ဇေဂ္ဂန္တိယံ၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာတွယ် ရှိထသော။
 အ-သုစိံ၊ မစင်ကြယ်သောသဘော ရှိထသော။ ဗျာမိခမ္ဘံ၊ အမြဲအနာနှိပ်
 စက်ခြင်းသဘောရှိထသော။ တံဣဝံပူတိကာယံ၊ ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောသ
 ဘောရှိသော ဤခန္ဓာအကောင်ပုပ်ကို။ မိရတ္ထ၊ ထို့ထို့ပြုလျက် ငါစက်
 ဆုပ်၏။ ။ (ဒုစိဘဿ၊ နှံ၊ ကသံယုဂ်ကျေသည်။ အသုစိံ၊ နှံဆန်းအထို့ငှါ
 နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ မနာပံသာရရူပံ ပရိစောက္ခသဘာဝံကား ဇညရူပံ၏
 ပရိယာယ်အတွင်းတည်း။ ပူတိ၊ နှံဦးဗာ။ အသုစိံ နှံဆန်းအထို့ငှါ သဇ္ဇေး
 ဘော်လာသည်။ နိဂ္ဂဟိတ်လည်း ကျေသည်။ အနက်ပေးသော ကာလ

၃၉၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၈၇)

အသုစိ၊ ဟု နိဂ္ဂဟိတ်ကိုဘော်ရသည်။ ဤနည်းနှင့်နှင်ဆန်းကြောင်းကျေ
သဖြင့်အနက်ပေးရာကာလဘော်ရသည်ချည်းမှတ်။ ။ ကာယနိဗ္ဗိန္ဒူဇာ
တကံ တတိယံ။ ၂၉၃။

၂၉၄-ဇမ္ဗုဒ္ဓါဒကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာအုရားသည်၊ ကောယံဗိန္ဒုဿရောဝဂ္ဂ၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်
ထန်းဆာဆင်အပ်သောဤဇမ္ဗုဒ္ဓါဒကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
ခမိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၊ ကောကာလိက၊ တို့ကိုအကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုတောအုပ်၌တခုသောကျီးသည် သပြေခက်၌နားလျက်သပြေသီး
မှည့်တို့ကိုစား၏။ ထိုအခါတခုသောမြေခွေးသည် လာလတ်၍အထက်
သို့ကြည့်လတ်သော်ကျီးကိုမြင်၍ငါသည် ဤကျီးအားမဟုတ်မမှန်သော
ကျေးဇူးကိုဆိုသော် သပြေသီးတို့ကိုစားရရာ၏ဟု ထိုကျီး၏ ကျေးဇူး
တို့ကိုဆိုလိုရကား။ ။

(၄၈၇) ကောယံ ဗိန္ဒုဿရော ဝဂ္ဂ၊ သရဝန္တာနံ မုတ္တမော။
အစ္စုတော ဇမ္ဗု-သာခါယ၊ မောရန္တာပေါဝ ကူဇတိ။ ။
ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၈၇) အယံ၊ ဤဌကံသည်။ ဗိန္ဒုဿရော၊ လုံးသောအသံရှိ၏။ ဝဂ္ဂ၊ မရ
ရဿရော၊ ပျားသကာသို့ချိုသာယာသောအသံရှိ၏။ သရဝန္တာနံ၊ အသံနှင့်
ပြည့်စုံကုန်သော ဌကံတို့ထက်။ ဥတ္တမော၊ မြတ်၏။ ဇမ္ဗုသာခါယ၊ သ
ပြေခက်၌။ အစ္စုတော၊ လျှောက်ပဲ့တဲ့မြို့စွာနေလျက်။ မောရန္တာပေါဝ၊ ဥ
ဒေါင်းငယ်ကဲ့သို့။ ကူဇတိ၊ သာယာသောအသံဖြင့်တွန်၏။ ကော၊ အဘယ်
မည်သောဌကံနည်း။ ။

ထိုအခါထိုကျီးသည်မြေခွေးကိုချီးမွမ်းတုံ့ချီးမွမ်းလိုရကား။ ။

(၄၈၈) ကုလ-ပုတ္တော ပဇာနာတိ။ ကုလ-ပုတ္တံ ပသံသိတံ။
ဗျုပ္ပန္နာပ-သရီရ-ဝတ္ထု၊ ဘုဒ္ဓ သမ္မ ဒဒါမိ တေ။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၈၈) ကုလပုတ္တော၊ အမျိုးကောင်းသားတဦးသည်။ ကုလပုတ္တံ၊ အ

မျိုးကောင်းသားတဦးကို။ပသံသိတံ၊ ထိုက်လျောက်သောဂုဏ်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းငှာ။ပဇာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့် သိ၏။ ဗျဿန္တာပသဒိရဝဏ္ဏ၊ ကျားသူငယ်နှင့်တူသော ကိုယ်သဏ္ဍာန်ရှိသော။ သမ္မာအဆွေမြေခွေး။ ယာဝဒတ္ထံ၊ အလိုရှိကိုင်း။ ဇမ္ဗု-ပက္ကာနိ၊ သပြေသီးမှည့်တို့ကို။ ဘုဇ္ဇ၊ စားကာမူ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင့်အား။ ဒဒါမိ။ မဆိုင်းမနှေး၊ လိုတိုင်းပေးအံ့။ ။ ဤသို့ဆို၍သပြေခက်ကိုလှုပ်၍ သပြေသီးတို့ကိုကြွစေ၏။ ။

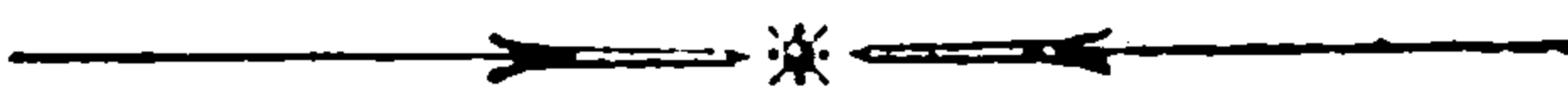
ထိုအခါသပြေပင်၌နေသောနတ်သည်မဟုတ်မမှန်သောဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဆို၍သပြေသီးတို့ကိုစားကုန်သောထိုမြေခွေးကျိုးတို့ကိုမြင်၍။ ။

(၄၈၆) စိရသံ ဝတ ပဿာမိ၊ မုသာ-ဝါဒီ သမာဂတေ။

ဝန္တာဒံ ကုဏပါဒဗ္ဗ၊ အညမညံ-ပသံသကေ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၈၆) ဝန္တာဒံ၊ သူတပါးတို့၏အနံ့ဘတ်ကို စားတတ်သော ကျိုးကို ၎င်း။ ကုဏပါဒဗ္ဗ၊ အကောင်ပုပ်ကိုစားတတ်သောမြေခွေးကို၎င်း။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ပသံသကေ၊ မဟုတ်မမှန်သောဂုဏ်ဖြင့်ချီးမွမ်းကြကုန်ထသော။ မုသာဝါဒီ၊ မမှန်မကန် မုသားဆိုလေ့ရှိကုန်ထသော။ သမာဂတေ၊ ဆိုင်မိကြကုန်သော မြေခွေးနှင့် ကျိုးအချည်းနှီး သတ္တဝါတို့ကို။ ပစိရသံ၊ ကြာမြင့်မှ။ ဝတ၊ စင်စစ်။ ပဿာမ၊ မသေ၍ ဤမျက်စိဖြင့်ငါတို့မြင်ရပေကုန်၏။ ။ ဤဂါထာကိုဆို၍ ထိုနတ်သားသည် ကြောက်မက်ဘွယ်သောအဆင်းကိုပြု၍ထိုမြေခွေးကျိုးတို့ကိုသပြေပင်မှပြေးစေ၏။ ။ (ဝန္တံ အဒတိဘက္ခတိတိဝန္တာဒေါ။ ကျိုးရ၏။ ကုဏပံ အဒတိ ဘက္ခတိတိ ကုဏပါဒေါ။ မြေခွေးရ၏)။ ။ ဇမ္ဗုခါဒကဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၆၄။

၂၆၅-အန္တဘေတံ။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥသဘသေဝတေခန္ဓော၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအန္တဘေတံကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထိုဒေဝဒတ်၊ ကောကာလိက၊ တို့ကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုရွာ၌သေသော နွားအိုကိုငင်ထုတ်၍ ရွာတံခါးကြက်သူ

၃၆၈   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၄၆၀)

တော၌စွန့်ပစ်ကုန်၏။ တခုသောမြေခွေးသည်လာလာတတ်၍ ထိုနွားအို၏ အသားကိုစား၏။ တခုသောကျီးသည်လာလာတတ်၍ကြက်ဆူပင်၌နားလတ် သော်၊ ထိုမြေခွေးအားမဟုတ်မမှန်သော ကျေးဇူးကိုဆိုသော် အမဲကို စားရရာ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၄၆၀) ဥဿာဿေ.ဝ တေ ခန္ဓော၊ သိဟဿေ.ဝ ပိဇန္နိတံ။
မိဂ-ရာဇ နမော တျ.တ္ထု၊ အပိ ကိဗ္ဗိ လဘာမဿေ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၀) မိဂ-ရာဇ၊ သားမင်း။ တေ၊ သားမင်း၏။ ခန္ဓော၊ ပခုံးသည်။ ဥ သာဿ၊ နွားမင်းဥဿာ၏။ ခန္ဓောဣဝ၊ ပခုံးနှင့်တူ၏။ တေ၊ သားမင်း၏။ ပိဇန္နိတံ၊ ကိုယ်၏ တင့်တယ်စမွှာယံခြင်းသည်။ သိဟဿ၊ ခြင်္သေ့၏။ ပိဇန္နိတံဣဝ၊ တင့်တယ်စမွှာယံခြင်းနှင့်တူ၏။ တေ၊ အသျှင်သားမင်းအား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မယံ၊ အကျွန်ုပ် တို့သည်။ ကိဗ္ဗိ၊ တစုံတခုသောစားခွယ်ကို။ အပိလဘာမဿေ၊ ရပါကုန် မည်လည်းမသိ။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မြေခွေးသည်။ ။

(၄၆၁) ကုလ-ပုတ္တော ပဇာနာတိ၊ ကုလ-ပုတ္တံ ပသံသိတံ။
မယူရ-ဂိဝ-သင်္ကာသ၊ ဣတော ပရိယာဟိ ဝါယသ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၁) ကုလ-ပုတ္တော၊ အမျိုးကောင်းသားတဦးသည်။ ကုလပုတ္တံ၊ အ မျိုးကောင်းသားတဦးကို။ ပသံသိတံ၊ ထိုက်လျှောက်သောဂုဏ်ဖြင့်ချီး မွမ်းခြင်းငှာ။ ပဇာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့်သိ၏။ မယူရ-ဂိဝ-သင်္ကာသ၊ ဥ ဒေါင်း၏လည်နှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ ဝါယသ၊ အဆွေကျိုး။ ဇေယျ တော၊ ကြက်ဆူပင်မှ။ ဩတရိတွာ၊ သက်၍။ တံ၊ အဆွေကျိုးသည်။ ဣတော၊ ဤအရပ်သို့။ ပရိယာဟိ၊ လာခဲ့လှည့်။ မံသံ၊ အသားကို။ ခါဒ၊ စားပါလှည့်။ ။

ထိုကျိုးမြေခွေးတို့၏အမူအရာကိုမြင်၍ရုက္ခဗိုးနတ်သည်။ ။

(၄၆၂) မိဂါနံ သိင်္ဂါလော အန္တော၊ ပက္ခိနံ ပန ဝါယသော။
ဇေယျော အန္တော ရုက္ခာနံ၊ တယော အန္တော သမာဂတာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၂) မိဂါနံ၊ သားတို့တွင်။ အန္တော၊ အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ သိင်္ဂါ လော၊ မြေခွေး၎င်း။ ပန၊ ထိုမှတပါး။ ပက္ခိနံ၊ ငှက်တို့တွင်။ အန္တော၊ အယုတ်

ဆုံးဖြစ်သော။ ပါယသော။ ကျိုး၎င်း။ ဂျက္ခာနံ။ သစ်ပင်တို့တွင်။ အန္တော။ အ
ယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ ဇေယျော။ ကြက်ဆူပင်၎င်း။ ဣမေတယော။ အန္တော။ ဤ
အယုတ်ဆုံးသုံးပါးတို့သည်။ သမာဂတာ။ သိကြားညှိလည်း။ ဆုံမိခဲစွာ။
အခါကြိုက်၍။ ဤ၌ဆုံမိကြကုန်၏။ ။ အန္တဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ၂၆၅။

၂၆၆-သမုဒ္ဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်။ ကောနာယံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သော ဤသမုဒ္ဒဇာတ်ကို။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်။ ဥပနန္ဒမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်
ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ တချ
သောသမုဒ္ဒရာ၌နေသောကျိုးသည်။ သမုဒ္ဒရာ၏အထက်အဖို့၌သွားလတ်
သည်ရှိသော်။ သမုဒ္ဒရာ၌ရေကို အတိုင်းအရှည်အားဖြင့် သေခံကြကုန်။
စောင့်ရှောက်သဖြင့်သောက်ကြကုန်ဟု။ ငါးအပေါင်းငှက်အပေါင်းတို့
ကိုမြစ်လျက်သွား၏။ ထိုကျိုးကိုမြင်၍သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည်။ ။

(၄၆၃) ကောနာယံ လောဏာ-တောယသ္မိံ။ သမန္တာ ပရိဓာဝတိ။
မစ္ဆေ မကရေစ ဝါရေတိ။ ဗြိဒိသု စ ဝိဟညတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၃) ယော။ အကြင်ငှက်သည်။ လောဏာ-တောယသ္မိံ။ ဆားငံရေ
ပြည့်သောသမုဒ္ဒရာ၌။ သမန္တာ။ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ပရိဓာဝတိ။ ပြေး၏။
မစ္ဆေ။ ငါးတို့ကို၎င်း။ မကရေစ။ မကရ်းတို့ကို၎င်း။ ဝါရေတိ။ မြစ်၏။ ဗြိဒိသု
စ။ သိုင်းထံသုံးတို့၌လည်း။ ဝိဟညတိ။ ပင်ပန်း၏။ အယံ။ ဤငှက်သည်။ ကော
နု။ အဘယ်ငှက်နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍သမုဒ္ဒရာအနီး၌နေသောကျိုးသည်။ ။

(၄၆၄) အနန္တပါယိ သက္ခဏော။ အတိတ္ထောတိ ဒိသာ သုတော။
သမုဒ္ဒံ ပါတု။ မိစ္ဆာမိ။ သာဂရံ သရိတမ္ပတိ။ ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၄) အကံးငါသည်။ အနန္တ-ပါယိ။ ကမ်းအဆုံးမရှိသော သမုဒ္ဒရာ

၄၀၀   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၉၅)

ရေကိုငါချည်းသာလျှင်သေခံခြင်းငှာအလိုရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် အနန္တ
ပါယိအမည်ရှိသော။ သကုဏော၊ ငှက်တည်း။ အတိတ္ထောတိ၊ အလိုမ
ပြည့်နိုင်သောတဏှာရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် မရောင့်ရဲနိုင်သော ငှက်ဟူ
၍လည်း။ ဒိသာသု၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ သုတော။ ကျော်စောထင်
ရှား၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သာဂရံ၊ ကောင်းမြတ်သော ရတနာတို့၏တည်ရာ
ဖြစ်၍သာဂရဟုဆိုအပ်သော။ ဝါ၊ သာဂရမင်းသားသည်တူးအပ်သည့်
အဖြစ်ကြောင့်သာဂရဟုဆိုအပ်သော။ သရိတမ္ပတိ၊ မြစ်တကာတို့၏ အ
ကြီးအမှူးဖြစ်သော။ သမုဒ္ဒံ၊ ဤကုန်အောင်စုံသော သမုဒ္ဒရာကို။ ပါတုံ၊
ငါချည်းသောက်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည်။ ။

(၄၉၅) သော အယံ ဟာယတိ စေဝ၊ ပူရတေ စ မဟောဒမိ။

နာဿ နာယတိ ဝိဝန္ဓော၊ အ-ပေယျော ကိရ သာဂရော။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၅) သောအယံမဟောဒမိ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာသည်။ ဟာယတိစေဝ၊
အဖျားကျသောကာလယုတ်လည်းယုတ်၏။ ပူရတေစ၊ အဖျားတက်သော
ကာလပြည့်လည်းပြည့်၏။ နံသမုဒ္ဒံ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာကို။ သကလလောကော
ဝိ၊ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည်လည်း။ ဝိဝန္ဓော၊ သေခံစေကာမူ။ ဣ
တော၊ ဤသမုဒ္ဒရာမှ။ ဇတ္တကံနာမ၊ ဤမျှသောရေကို။ ဝီတံ၊ သောက်အပ်
လေပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဿ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာ၏။ ပရိယန္ဓော၊ အဆုံး အပိုင်း အ
ခြားသည်။ နနာယတိနပညာယတိ၊ မထင်။ ဇေသောသာဂရော၊ ဤသမုဒ္ဒရာ
မည်သည်။ အ-ပေယျောကိရ၊ တစုံ တယောက်သောသူသည် ရေကို
ကုန်စေ၍ သောက်ခြင်းငှာမတတ်ကောင်းသတတ်။ ။ ဤစကားကိုဆို
၍ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကိုပြု၍ သမုဒ္ဒရာ၏ အနီးနေကျိုးကို
ပြေးစေ၏။ ။ (သရိတာနံပတိသရိတမ္ပတိ။ သုဇမ္ပတိ၊ ကဲ့သို့ နိဂ္ဂဟိတ်
လာ၍ပြီးသည်။ ။ နာယတိ၊ ဟူသောကြိယာသည်ကတ္တားနှင့် မကင်းရာ
သောကြောင့်၊ ပရိယန္ဓော၊ ထည့်ရသည်။ နာယတိ၊ သည်လည်းဥာဓာတ်
ဖြင့်ပြီးသည်။ ယပစ္စည်းကားကတ္တားကံနှစ်ချက်သင့်သည်။ ။ ဝိဝန္ဓော၊
ဟူသောကြိယာ၏ကတ္တားကိုလည်း၊ သကလလောကော၊ ထည့်ရသည်။
သစေပိနံသကလောဝိဝန္ဓော၊ ဆိုလိုလျက် ပါဠိသေသကိုငဲ့၍ ဝိဝန္ဓော၊

ဆိုသည်။ကေနစိ ဥဒကံခေပေတွာ ပါတုံ အသက္ကုဏေယျော အပေ
ယျော)။ ။သမုဒ္ဒဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၆၆။

၂၆၇-ကာမဝိလာပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဥစ္စေသကုဏာဇေမာန၊ အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော၊ဤကာမဝိလာပဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်း၊ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုယောက်ျားကိုကားအသက်ရှည်စဉ်လျှင်တံကျင်၌လျှိုကုန်၏။ ထို
ယောက်ျားသည် ထိုတံကျင်၌နေလျက်ကောင်းကင်ဖြင့်လာသောတရ
သောကျီးကိုမြင်၍ ပြင်းထန်စွာသောဝေဒနာကိုလည်းမရေတွက်မူ၍ချစ်
စွာသောမယားသို့သတင်းစကားကိုပို့စိမ့်သောဌါခေါ်လျက်။ ။

- (၄၆၆) ဥစ္စေ သကုဏာ ဇေမာန၊ပတ္တယာန ဝိဟင်္ဂမ။
ဝဇ္ဇာသိ ခေါ တွံ ဝါမူရုံ၊စိရုံ ခေါ သာ သရိဿတိ။ ။
- (၄၆၇) ဣဒံ ခေါ သာ န ဇာနာတိ၊အထိံ သတ္တိဗ္ဗ ဩဒ္ဓိတံ။
သာ စဏ္ဍိကာဟတိ ကောဓံ၊တံ မေ တပတိ နော ဣဒံ။ ။
- (၄၆၈) ဇော ဥပ္ပလ-သန္နာဟော၊နိက္ခဗ္ဗာ သီသကော၊ဟိတံ။
ကာသိကဗ္ဗ မုဒုံ ဝတ္တံ၊တပေတု ခနိကာ ဝိယာ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၆-၄၆၈) ပတ္တယာန၊အတောင်တည်းဟူသောယာဉ်ရှိထသော။
ဝါ၊အတောင်ပြု၍သွားတတ်ထသော။ ဝိဟင်္ဂမ၊ ကောင်းကင်၌ ပျံသွား
တတ်ထသော။ဥစ္စေ၊မြင့်သောကောင်းကင်ခရီး၌။ဇေမာန၊ အတောင်တ
လွှားလွှား ပျံသွားသော။သကုဏာ၊အိုကျီး။တွံ၊သင်သည်။ဝါ မူရုံ၊ရွှေဌာန်
ပျော့ကဲ့သို့ချောမွေ့သောပေါင်ရှိသောငါ့မယားကို။မမ၊ငါ၏။သူလေး၊တံ
ကျင်၌။နိသိန္နဘာဝံ၊ခံနေရသည့်အဖြစ်ကို။ခေါ၊စင်စစ်။ဝဇ္ဇာသိ၊ ပြောပါ
လေ။သာ၊ထိုငါ့မယားသည်။ဣဝံပဝတ္တိံ၊ဤသို့ခံရသော အဖြစ်သနစ်ကို။
အဇာနမာနာ၊မသိသည်ဖြစ်၍။မမ၊ငါ၏။အာဂမနံ၊ လာခြင်းကို။စိရုံ၊ကြာ
မြင့်၏ဟူ၍။သရိဿတိ၊အောက်မေ့လတ္တံ့။တနည်းကား။ သွားလေသော

၄၀၂   ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၄၉၀)

ထိုငါ့လင်၏မလာခြင်းသည်ကြာလှလေပြီဟူ၍တနွေးနွေးကြိ၍ရှာလတ္တံ့ ။ ။
 သာ၊ထိုငါ့မယားသည်။ဩဒ္ဓိတံ၊လျှိုခြင်းငှါထောင်အပ်သော။အသိဉ္စ
 သန်လျက်နှင့်တူသည်လည်းဖြစ်သော။ သတ္တိဉ္စ၊လုံမသွားနှင့် တူသည်
 လည်းဖြစ်သော။ဣဒံသုလံ၊ဤတံကျင်ကို။ ခေါ၊စင်စစ်။ နဇာနာတိ၊မသိ
 ရှာ။စဏ္ဍိ၊ကြမ်းတမ်းသောသဘောရှိသော။ သာ၊ထို ငါ့မယားသည်။
 အတိဝိရာယတိတိ၊ ငါ့လင်အလွန်ကြာမြင့်စွာ၏ဟူ၍။ မယံ၊ ငါ့အား။
 ကောဓံ၊အမျက်ကို။ ကာဟတိကရိဿတိ၊ပြုလတ္တံ့။ တံကုဏ္ဍိနံ၊ တိုငါ့မ
 ယား၏အမျက်ထွက်ခြင်းသည်။မေမမံ၊ငါ့ကို။တပတိ၊ပူပန်စေ၏။ဣဒံသု
 လံ၊ဤတံကျင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။နောတပတိ၊မပူပန်စေ။ ။ဥပ္ပလသန္နာဟော၊
 ကြာနှင့်တူသောတန်းဆာချပ်ကို၎င်း။နိက္ခန္ဓ၊ငါးသုဝဏ်အတိုင်းအရှည်
 ရှိသောရွှေဖြင့် ပြုအပ်သောလက်စွပ်ကို၎င်း။ ကာသိကံ၊ ကာသိတိုင်း၌
 ဖြစ်သော။မုဒုံ၊အလွန်နူးညံ့သော။ ဝတ္ထုဉ္စ၊ ပုဆိုးစုံကို၎င်း။ ဇေတ္တကံ၊ဤမျှ
 သောဥစ္စာကို။ဥဿိသကေ၊ဦးခေါင်းရင်း၌။ ဩဟိတံ၊ထားအပ်၏။ ဇေတံ
 သဗ္ဗံ၊ဤအလုံးစုံကို။ ဂဟေတွာ၊ယူ၍။ ခနိကာ၊ဥစ္စာဖြင့်အလိုရှိသော။ဇေ
 သာဝိယာ၊ထိုငါ့၏မယားသည်။တပေတု၊ရောင့်ရဲစေသတည်း။ ။(ဇေမာ
 န၊၌ဗိုဝိဟာယသဂတိယံဂမနတ္ထေစ။ဇေတိ။ ခုယတိ၊ ဥစ္စေသကုဏ္ဍေ
 မာန၊ဟု၊သဒ္ဓနိတိလာရကား။ ခုဝတံ၊ဇေမာနာတိ တတ္ထတတ္ထခုယမာန
 ဂစ္ဆမာန၊ဟု၊အဋ္ဌကထာလည်းဘွင့်၏။သကုဏ္ဍ၊ဇေမာန၊ပတ္တယာန၊ဝိဟာဂံ
 မ၊တို့ကားအာလုပ်ချည်းတည်း။ပတ္တိယာနံဇေတဿာတိ ပတ္တိယာနော။ ဝိ
 ဟေအာကာသေဂစ္ဆတိတိဝိဟာဂံမော၊ နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ဝဇ္ဇာသိ၊၌ဝ
 ဒဓာတ်ဒွိကမ္ပကဓာတ်ဖြစ်၍ ဝါမူရုံ၊ကားအပဋ္ဌာနကံ။ မမသုလေနိသိန္န
 ဘာဝံ၊ဟူသောပဋ္ဌာနကံကိုထည့်ရသည်။ ဝါမူရုန္တိ ကဒလိက္ခန္ဓသမာနဉ္စိ
 ရုံ။(အဋ္ဌကထာ)။ဝါမံကလျာဏံဉ္စိရူဇေတိဿာတိဝါမူရု၊ဤကားသဒ္ဓါနက်
 တည်း။ကဒလိက္ခန္ဓသမာနဉ္စိရုံ၊ဟူသည်မှာ အမြင်အားဖြင့်နားတန်းဆာ
 ဆင်သတည်း။ ဗဒ္ဓ ဝါမဉ္စကလျာဏံ၊ဟုပရိယာယံလာသည်။ဗုဒ္ဓိပနုဒ္ဓ
 နေသု၊ဇေတိ၊ဥဒ္ဓေတိ၊ဟု၊သဒ္ဓနိတိလာရကား။ဩဒ္ဓိတံ၊ ဥဂြေးရှိသောဗု
 ဓာတ်။ဇေသကိဝိယာန္တိယှဉ်။ဥပ္ပလသန္နာဟောကိုသာကြည့်၍ဇေမပြင်
 သင့်။ဥပ္ပလောစသန္နာဟောစဥပ္ပလသန္နာဟော၊ ဥပ္ပလသဒိသောကလာ
 ယော သန္နာဟကောစာတိအတ္ထော၊ အဋ္ဌကထာဘွင့် ရကား၊ ဓမ္မဝိန
 ယော၊ကဲ့သို့သမာဟာရနွန်၌အချို့ပုလ္လင်ဖြစ်သတည်း။ သမာဟာရနွေ

၂၉၈-ဥဒုမ္မရဇာတ်။ (၄၉၉)

ပိဟိကတ္ထပိပုလ္လိင်္ဂိမိစ္ဆန္တိ၊ ဟုသဒ္ဓပိဒုတို့ဆိုကုန်၏။ ။ ကာမဝိလာပဇာ
တကံ သတ္တမံ။ ၂၉၇။

၂၉၈-ဥဒုမ္မရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဥဒုမ္မရာဇ်မေပက္ကာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤဥဒုမ္မရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

ထိုအခါတခုသောနိသော မျက်နှာရှိသော မျောက်ငယ်သည် တခု
သောမိဗန်းမစွတ်သော ကျောက်ဂူ၌နေလတ်သော်၊ တနေ့သ၌တောင်တံ
ခါးမိဗန်းစွတ်ရာအရပ်၌ချမ်းသာသဖြင့်နေ၏။ ထိုအရပ်၌တခုသောမည်း
သောမျက်နှာရှိသောမျောက်ကြီးသည်မိဗန်းစွတ်၍အချမ်းနှိပ်စက်လျက်
လှည့်လည်လတ်သော်၊ ထိုသို့နေသောထိုမျောက်ငယ်ကိုမြင်၍ ထိုမျောက်
ကိုထုတ်၍ထိုအရပ်၌ငါနေအံ့ဟုကြံ၍ ဝမ်းကိုတွဲလျားကျစေ၍ ဝသော
အခြင်းအရာကိုပြု၍ထိုမျောက်ငယ်၏ရှေ့၌ရပ်၍။ ။

(၄၉၉) ဥဒုမ္မရာဇ် မေပက္ကာ၊ နိဂြောဓာ စ ကာပီတနာ။
ဟေ နိက္ခမ ဘုဇ္ဇဿ၊ ကိံ ဇိဗာစ္ဆာယ မိယျာထိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၉) ခုဒ္ဒကမက္ကဋ၊ အိုမျောက်ငယ်။ ဣမေဥဒုမ္မရာဇာ၊ ဤရေသဒ္ဓန်း
ပင်တို့သည်၎င်း။ ဣမေနိဂြောဓာ၊ ဤပညောင်ပင်တို့သည်၎င်း။ ဣမေကာ
ပီတနာ၊ ဤညောင်ကြတ်ပင်တို့သည်၎င်း။ ပက္ကာ၊ မှည့်ကုန်၏။ ဟေ၊ လာ
လော့။ နိက္ခမ၊ ထွက်လော့။ ဘုဇ္ဇဿ၊ စားလှည့်လော့။ ဇိဗာစ္ဆာယ၊ ငတ်
မွတ်သဖြင့်။ ကိံ မိယျာထိ၊ အဘဲကြောင့်သေလိုဘိသနည်း။ ။

ထိုမျောက်ငယ်သည်လည်း ထိုမျောက်ကြီး၏စကားကိုကြား၍ယုံ
ကြည်၍အသီးတို့ကို စားလိုရကားထွက်၍ ထိုထိုအရပ်သို့လှည့်လည်
၍ တစုံတခုသောသစ်သီးကိုမရ၍ တဘန်ပြန်၍ကျောက်ဂူ၏အတွင်း
သို့ဝင်၍နေသောမျောက်ကြီးကိုမြင်၍ထိုမျောက်ကြီးကို ငါလှည့်စားအံ့
ဟုထိုမျောက်ကြီး၏ရှေ့၌ရပ်၍။ ။

၄၀၄ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၅၀၀)

(၅၀၀) ဧဝံ သော သုဟိတော ဟောတိ၊ ယော ဝုဇုမပစာယံတိ။
ယထာဟမဇ္ဇ သုဟိတော၊ ဝုမ-ပက္ကာနိမာသိတော။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၀) အဟံ၊ ငါသညံ။ အဇ္ဇ၊ ယနေ။ ဝုမ-ပက္ကာနိ၊ ရေသဖန်းသီးအစ
ရှိသောသစ်သီးမှည့်တို့ကို။ အသိတော၊ စားရ၏။ သုဟိတောယထာ ဒါ
တောယထာ၊ ဝသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
ဝုဇု၊ သက်ကြီးရွယ်ရင့်ကို။ အပစာယတိ၊ ရှိသေကော်ရော်ပူဇော်၏။
ဓမ္မာ၊ ထိုသူသည်။ အသိတော၊ စားသောက်ရသည်ဖြစ်၍။ သုဟိတော၊
ဝသညံ။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်ကြီးသည်။ ။

(၅၀၁) ယံ ဝနေဇော ဝနေဇဿ၊ ဝဇ္ဇေယျ ကပိနော ကပိ။
ဒဟရော ကပိ သဇ္ဇေယျ၊ န ဟိ ဇိဇ္ဈော ဇရာ-ကပိ။ ။
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၁) ဝနေဇော၊ တော၌ဖြစ်သော၊ ကပိ၊ မျောက်သည်။ ဝနေ
ဇဿ၊ တော၌ဖြစ်သော။ ကပိနော၊ မျောက်အား။ ယံဝဇ္ဇေယျ၊ ဝဇ္ဇနံက
ရေယျ၊ အကြင်ထွဋ်ပတ်ခြင်းကိုပြုရာ၏။ တံ၊ ထိုထွဋ်ပတ်ခြင်းကို။
တုမှာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့သဘောရှိသော။ ဒဟရောကပိ၊ မျောက်ငယ်
သည်။ သဇ္ဇေယျ၊ ယုံကြည်ရာ၏။ မာဒိသော၊ ငါကဲ့သို့သော၊ ဇိဇ္ဈော၊ အရိုး
ရင့်ပြီးသော။ ဇရာ-ကပိ၊ မျောက်အိုသည်။ နဟိသဇ္ဇေယျ၊ အလျှင်းပင်မ
ယုံရာ။ သတက္ခတ္တံ၊ အကြိမ်တရလည်း။ ဘဏန္တဿ၊ ဆိုသော။ တုမှာ
ဒိသဿ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူ၏။ ဝဇ္ဇနံ၊ ထွဋ်ပတ်ခြင်းကို။ နသဒ္ဓဟိဿ
တိ၊ မယုံကြည်လတ္တံ့။ ။ ဥဒုမ္ပရေဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၆၈။

၂၆၉-ကောမာရပုတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ပုရေတုဝံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အမ်
သောဤကောမာရပုတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ ကစားလေ့ရှိကုန်သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုရသေ့တို့သည်ချဉ်ဆားမြှစ်ပြီး၍ ထိုအရပ်သို့လာကုန်၏။
မျှော်သည်ရှေး၌ကဲ့သို့ထိုရဟန်းတို့အားကစားခြင်းကိုမပြု၊ ထိုအခါထို
မျှော်ကိုရသေ့တို့သည်၊ သင်သည်ရှေး၌ငါတို့အားကစားခြင်းကိုပြု၏။ ယခု
ကားကစားခြင်းကိုမပြု၊ အဘယ်ကြောင့်မပြုသနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၅၀၂) ပုရေ တုဝံ သီလဝတံ သကာသေ၊

ဩက္ကန္တိကံ ကိဇ္ဇသိ အဿမမ္ပိ။

ကရောဟိ ရေ မက္ကဋ္ဌိယာနိ မက္ကဋ္ဌု ၊

န တံ မယံ သီလ-ဝတံ ရမာမ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၂) ရေမက္ကဋ္ဌု၊ အချင်းမျောက်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ပုရေပုရေဝ၊
ရှေး၌ကဲ့သို့။ သီလဝတံ၊ ကစားလေ့ရှိကုန်သော ငါတို့၏။ သကာသေ၊ အ
ထံ၌။ ဩက္ကန္တိကံ၊ သမင်ကဲ့သို့ချန်လွှား၍ ကစားခြင်းကို။ ကိဇ္ဇသိ၊ က
စားလော့။ အဿမမ္ပိ၊ ကျောင်းသင်ခန်း၌။ မက္ကဋ္ဌိယာနိ၊ မျောက်၏မျက်
နှာဘောက်ပြန်ခြင်းတို့ကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလော့။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ တဝံ၊ သင်၏။
ယံသီလ-ဝတံ၊ အကြင်ကစားသောအလေ့၊ အကျင့်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ
သီလဝတံ၊ ထိုကစားသောအလေ့၊ ကစားသော အကျင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့
သည်။ တေရဟိ၊ ယခု။ နရမာမ၊ မဗ္ဗေမလျော်မပျော်ပါး မကြည့်စားရ
ကုန်။ တံပိ၊ သင်သည်လည်း။ နော၊ ငါတို့ကို။ နရမာပေသိ၊ မဗ္ဗေလျော်မ
ပျော်ပါးစေ။ ကိံ နုခေါကာရဏံ၊ အကြောင်းအသို့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်သည်။ ။

(၅၀၃) သုဏောဟိ မယံ ပရမံ ဝိသုဒ္ဓိံ၊

ကောမာရပုတ္တဿ ဗဟု သုတဿ။

မာဒါနိ မံ မညသိ တုဝံ ယထာ ပုရေ၊

ဈာနာ နုယုတ္တော ဝိဟရာမိ အာရသော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၃) အာရသော၊ ငါ့ရှင်။ မယံ၊ ငါသည်။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုအပ်သော။ ဗဟု
သုတဿ၊ များသောကသိုဏ်း ပရိကံဈာနံ သမာပတ် အကြားအမြင်ရှိ
သော။ ကောမာရပုတ္တဿ၊ ကောမာရပုတ္တဿျင်ရသေ့၏။ ပရမံ၊ မြတ်
သေ။ ဝိသုဒ္ဓိံ၊ အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော။ အနုသိသနိံ၊ အဆုံးအမကို။
တုဝံ၊ သင်သည်။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ မံ၊ ငါ့ကို။ တုဝံ၊ သင်

၄၀၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ (၅၀၄)

သည်။ပုရေယထာ၊ရှေး၌ကဲ့သို့။မာမညသိ၊မအောံမေ့လင့်။မေ၊ငါသည်။
အာစရိယော၊ဆရာကောင်းကို။ လဒ္ဓေါ၊ရအပ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ယခု။ အဟံ၊ငါ
သည်။ဈာနာ၊နုယုတ္တော၊ဈာန်ကိုအားထုတ်လုံ့လပြု၍။ဝိဟရာမိ၊နေ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ရသေ့သည်။ ။

(၅၀၄) သစေပိ သေလသ္မိံ ဝပေယျ ဇိဇံ၊
ဒေဝေါ စ ဝသေသန ဟိ တံ ဝိဂ္ဂုဋ္ဌေ။
သုတာ ဟိ တေ သာ ပရမာ ဝိသုဒ္ဓိ၊
အာရာ တုဝံ မက္ကဋ္ဌ ဈာန-ဘူမိယာ။ ။

ဟူသော ဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၄) မက္ကဋ္ဌ၊မျောက်။သေလသ္မိံ၊ကျောက်ဖျာ၌။ဇိဇံ၊ငါးပါးအပြား
ရှိသောမျိုးစေ့ကို။ သစေပိဝပေယျ၊အကယ်၍ပိုက်ပျိုးငြားအုံ။ဒေဝေါစ၊
မိဗန်းသဉ်လည်း။ သစေပိဝသေယျ၊အကယ်၍ရွာငြားအုံ။တံ၊ထိုမျိုးစေ့
သည်။နဟိဝိဂ္ဂုဋ္ဌေ၊မပေါက်ရာသလျှင်ကတည်း။ တေ၊သင်သည်။ပရမာ၊
မြတ်သော။ ဝိသုဒ္ဓိ၊အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော။ သာပဒိပတ္တိ၊ထိုဈာန်
အကျင့်ကို။သုတာဟိသုတာဝေ၊ကြားရုံသာတည်း။ တုဝံ၊သင်သည်။
ဈာနဘူမိယာ၊ဈာန်အရာမှ။အာရာ၊အဝေးကြီးဖြစ်၏။ ။ကောမာရပုတ္တ
ဇာတကံ နဝမံ။၂၉၉။

၃၀၀-ဝကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ပရပါဏရောစံဇိဝန္တော၊အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သောဤဝကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ အခင်းအနှိုးအဟောင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၅၀၅) ပရ-ပါဏ-ရောစံ ဇိဝန္တော၊မံသ-လောဟိတ-ဘောဇနော။
ဝကော ဝတံ သမာဒါယ၊ဥပပဇ္ဇိ ဥပေါသထံ။ ။

(၅၀၆) တဿ သက္ကော ဝတ-ညာသိ၊အဇ-ရူပေန-ပါဂမိ။
ဝိတ-တပေါ အဇ္ဈပတ္တော၊ဘဒ္ဒိ လောဟိတ-ပေါ တပံ။ ။

(၅၀၇) ဝေ.မေဝ ဣဇေ.ကစ္စေ၊သမာဒါနမိ ခုဗ္ဗလာ။

လဟံ ကရောန္တိ အတ္တာနံ၊ဝကော.ဝ အဇ-ကာရဏာ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၅၀၅-၅၀၇) ပရပါဏရောစံ၊ တပါးသော သတ္တဝါ အသားကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ဇိဝန္တော၊အသက်မွေးသော။မံသလောဟိတ ဘောဇနော၊အသားအသွေးလျှင် အစာရှိသော။ ဝကောဒိပိကော၊သစ် သည်။ဝတံ၊ထိလအကျင့်ကို။ သမာဒါယ၊ဆောက်တည်၍။ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်သုံးခြင်းသို့။ဥပပဇ္ဇိဥပဂတော၊ကပ်၏။ ။တဿ၊ထိုသစ်၏။ဝတံ၊ အားနည်းသော အကျင့်ကို။ သက္ကော၊သိကြားသည်။ အညာသိ၊သိ၏။ ဥ တွာ၊သိပြီး၍။အဇ-ရှုပေန၊ဆိတ်သဏ္ဍာန်ဖြင့်။ဥပါဂမိ၊ကပ်၏။ဝိတတ ပေါ၊ကင်းသောဥပုသ်ရှိသည်။ ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။တံ၊ထိုဆိတ်ကို။ခါဒိတုံ၊ စားခြင်းငှာ။အဏ္ဍပတ္တော၊ရှေးရှုပြေးတဲ့လာ၏။လောဟိတ-ပေါ၊သတ္တဝါ အသွေးကိုသောက်တတ်သောသစ်သည်။တပံ၊မိမိဆောက်တည်သော ဥပုသ်အကျင့်ကို။ဘဂ္ဂိယထာ၊ပျက်ဆီး၏သို့။ ။ဝေမေဝ၊ဤအတူလျှင်။ ဣဇ၊ဤသာသနာတော်၌။ ကေစ္စေ၊အချို့သောသူတို့သည်။ သမာဒါနမိ၊ ဆောက်တည်အပ်သော ရုတင်အကျင့်၌။ ခုဗ္ဗလာ၊ အားနည်းကုန်သည် ဖြစ်၍။အဇကာရဏာ၊ဆိတ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ဝကောဝ၊သစ် ကဲ့သို့။အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။လဟံ၊လူပေါ့ကို။ကရောန္တိ၊ပြုကုန်၏။ ။(ပ ရပါဏရောစံဟု၊ရုစဇာတ်နှင့်သင့်သည်။ဝကောတိဒိပိကော၊ဇိကာဟူရ ကား၊ဒန္တောဋ္ဌဇ ဝ,နှင့်သင့်သည်။ ဩဋ္ဌဇ ဗ,နှင့်မသင့်။ဗကော၊မျှင်းဟူ၍ အနက်ဆိုကြသည်ကား မျှင်းသည် ဆိတ်ကိုမစားနိုင်သောကြောင့် အ လွန်မသင့်။ ဝကဇာဟကံ,ရှိရမည်။ ဗကဇာတကံ,မလို။ကောကောတု စဝကော ဘဝေ။(အဘိဓာန်)။ခွယံကောကေ။ အယံကုက္ကုရပ္ပမာဏော ကပိလောဟရိဏကော။ ကုကဝကအာဒါနော။ ၎င်းဇိကာ။ ။ဝကဇာ တကံ ဒသမံ၊၃၀၀။ ။ကုက္ကဝဂ္ဂေါ ပဉ္စမော။ ။တဿု.ဒ္ဓါနံ။ ။

သုရာဇာဒု, သုပတ္တိဗ္ဗ, ကာယနိဗ္ဗိန္ဒမေဝစ, ဇမ္ဗုခါဒက, အန္တိဗ္ဗ,၊
သမုဒ္ဓကာကမေဝစ, ကာမဝိလာပု, ဒုမ္မာနံ,၊
ကောမာရပုတ္တ, ဝကဗ္ဗ, ကုက္ကဝဂ္ဂေါ တိဂုစ္ဆတိ။ ။
တိကနိပါတ် နိဗ္ဗိတံ။ ၅၀။

အလိမ္မာ စာမှာရှိသည်

လူကောင်း လူတော် မြစ်အောင်

လူ့သဘာဝ စရိုက်ဆိုးများကို ပယ်ရှားပြီး
စရိုက်ကောင်းများကို ဖော်ဆောင်မည့်

သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ

ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များကို ဖတ်ပါ

သာသနာရေး ဦးစီးဌာန၌ ရိုက်နှိပ်ပြီးသော
အဘိဓမ္မာ မြန်မာဘာသာကျမ်းများ

၁။	ပရမတ္ထသံခိပ်နှင့်အဖြေ		လယ်တီဆရာတော်ကြီး
၂။	ပရမတ္ထသံခိပ်ဋီကာ	ဒု	လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး
၃။	ပရမတ္ထသရူပဘေဒနီ	ဒု	မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး
၄။	သရုပ်ပြသင်္ဂြိုဟ်		ဒေါ်ဝိဇ္ဇေသီ၊ ဘီအေ၊ ဓမ္မာစရိယ
၅။	သရုပ်ပြဓမ္မပဒ		။
၆။	ဋီကာကျော် မြန်မာပြန်	တ	
၇။	အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟပါဌ်နိဿယ		ဗားကရာဆရာတော်
၈။	အဘိဓမ္မာဝတာရအဋ္ဌကထာ နိဿယဆစ်		စလင်း သာသနာပိုင်ဆရာတော်
၉။	အဘိဓမ္မာဝတာရဋီကာ နိဿယသစ်	ပါ၊ ဒု	တောင်ပေါက်ဆရာတော်
၁၀။	ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာစေတသိက်များအဖွင့်	အထွဲ (၃)	

တိပိဋက ပါဠိ-မြန်မာ အဘိဓာန် ၁၁-တွဲ ထွက်ပြီ။
မဟာဗုဒ္ဓဝင် ၆-တွဲ (ဂ-အုပ်) ထွက်ပြီ။